Adam Boniecki

HERBARZ POLSKI

HERBARZ POLSKI

CZĘŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE
O RODACH SZLACHECKICH.

UŁOŻYŁ I WYDAŁ

Adam Boniecki.

Tom X.

WARSZAWA
Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie
G. GEBETHNER I SP. W KRAKOWIE.

1907.

Muzeum im. Kazimierza Pułaskiego w Warce
Nr inw. 2781

HERBARZ·
POLSKI·

Druk Tow. Akc. S. Orgelbranda Synów, Warszawa, Hoża 41

K.

(Dalszy ciąg).

KĘSTOWSCY h. KOTWICZ. Jerzy, dziedzic Kęstajć, w powiecie telszewskim, miał czterech synów: Macieja, Jana, Jakóba i Stefana, żyjących 1733 r. (Zs. Telsz. z 1779 r.), z których Jan, pozostawił pięciu synów: Antoniego, Stanisława, Michała, Andrzeja i Sylwestra (Zs. Telsz. z 1800 r.). Z nich: Stanisław miał syna Józefa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem. Andrzej miał czterech synów: Lamberta Klemensa, ur. 1815 roku, Stefana Dominika, ur. 1819 r., Andrzeja Saturnina, ur. 1820 r. i Albina Piotra, ur. 1822 r. (metryki ich w Żydykach). Sylwester pozostawił trzech synów: Jana Rafała, ur. 1814 r., Leona Karola, ur. 1819 r. i Kleofasa Józefa, ur. 1826 r. (metryki ich w Pikielach). Wszyscy wylegitymowani ze szlachectwa, przed Deputacyą Wywodową wileńską 1832 r. (z Teki M. Brenszteina).

KĘSTOWSCY h. ŁABĘDŹ dziedziczyli na Wiłkajciach, w powiecie telszewskim. Ambroży, dziedzic po ojcu Macieju Wiłkajć, miał trzech synów: Jerzego, Dawida i Tomasza, których kwitowała 1661 roku, z odbioru posagu, siostra ich Anna, Kazimierzowa Pikturnowa. Z nich Dawid, miał dwóch synów: Mateusza i Józefa.

Mateusz Dawidowicz, dziedzic Dobszów i Łukajciów, pozostawił dwóch synów: Jana i Kazimierza, o czem testament ich stryja Józefa z 1740 r. przekonywa (Zs. Telsz. z 1801 r.). Jan miał dwóch synów: Bartłomieja i Piotra. Bartłomiej sprzedał 1760 r. folwark Pakowskie bratu Piotrowi (Magd. Wornian.), który pozostawił dwóch synów: Ludwika i Stanisława. Stanisław nabył 1776 r. od brata Ludwika część jego na Pakowskiem (Zs. Telsz.) i miał dwóch synów: Sykstusa

Jana, ur. 1781 r. (metr. w Telszach) i Rocha Bartłomieja (metr. w Gadonowie z 1803 r.). Po Sykstusie Janie szedł syn Grzegorz Augustyn, ur. 1812 r. (metr. w Telszach). Ludwik, młodszy syn Piotra, a brat Stanisława, pozostawił dwóch synów: Józefa, ur. 1777 r. i Ludwika, ur. 1790 r., właścicieli Burniowa. Po pierwszym szedł syn Franciszek, ur. 1824 r., a po drugim synowie: Michał Leon, ur. 1815 r. i Józef, ur. 1820 r. (metryki wszystkich trzech w Wieszwianach).

Józef, młodszy syn Dawida, ur. 1673 r. (metr. w Pikielach), zeznał testament 1740 r. (Zs. Telsz.). Synów jego siedmiu: Tomasz, Szymon, Antoni, Wawrzyniec, Dominik, Klemens i Dawid. Z nich:

Tomasz nabył od braci 1749 r. Łukajcie.

Szymon, współdziedzic z braćmi Łukajć, Dobsz i Franciszkiszek 1749 r.

Antoni, współdziedzic 1749 r. wymienionych co dopiero dóbr, spisał 1758 roku testament (Zs. Telsz. z 1801 r.), którym Łukajcie i Dobsze zapisał synowi Antoniemu, a młodszym synom: Tadeuszowi, Maciejowi, drugiemu Antoniemu i Jakóbowi różne sumy.

Wawrzyniec miał dwóch synów: Stefana, ur. 1764 r. i Jana, ur. 1771 r. (metryki w Pikielach). Po Stefanie pozostało dwóch synów: Mateusz, którego synowie: Antoni, ur. 1821 r., Piotr Jan, ur. 1822 r. i Franciszek Jan Chryzostom, ur. 1825 r. (metryki w Zemelanach) i Antoni, którego syn Leopold Leon, ur. 1829 r. (metr. tamże).

Dominika potomstwo nieznane.

Klemens miał trzech synów: Adama, Jana Bonifacego, ur. 1772 r. i Wawrzyńca, ur. 1775 r. (metryki w Pikielach). Po Janie Bonifacym pozostało pięciu synów: Jan, Jerzy, Tomasz, Antoni i Stanisław, z których Jan miał synów: Feliksa Antoniego, ur. 1825 r. (metr. w Nieworanach), Jana Ambrożego, ur. 1827 r. (metr. w Gadonowie) i Klemensa, ur. 1830 r. (metr. w Nieworanach).

Kazimierz czy miał potomstwo niewiadomo.

Kęstowscy h. Łabędź, legitymowali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1819 r. (Teka M. E. Brenszteina).

KĘSZTORTOWIE v. KIEJSZTORTOWIE v. KESTORTOWIE v. KESTOROWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu czerwonem między dwoma sześciopromiennemi gwiazdami srebrnemi u spodu — strzałę srebrną żeleźcem do góry, bez opierzenia, w środku przekrzyżowaną, z podporą prawoukośną pod lewem ramieniem krzyża. W szczycie hełmu dwie trąby czarne (Ostr. 1305). Znajdują się na Żmudzi.

Sebastyan Kiejsztort, syn Sebastyana, wojski żmudzki 1589 r., został ciwunem ejragolskim 1592 r. Jako Kęstor, ciwun ejragolski, podpisany 1594 r., w roku następnym jest i sędzią ziemskim żmudzkim. Barbara Stanisławówna Towtkówna, żona Mikołaja Sebastianowicza Kiejstorta, nabyła 1595 r. Dyrwiany od Gradowskich. Halszka Sebastyanówna Kiejstortówna, żona Semena Woyny, kasztelana mścisławskiego, sprzedała Dubiany na Żmudzi 1594 r. (Akta XIV). Sebastyan, sędzia żmudzki, ciwun dyrwiański 1598 r. (Spisy Wolffa).

Podpisali z księstwem żmudzkiem: Aleksander, elekcyę Jana Kazimierza, a Tomasz, obiór Jana III-go. Jan Sebastyan Kęsztort, chorąży żmudzki, został

wojewodą mińskim 1656 r., a kasztelanem trockim 1667 r.; umarł 1670 r. Władysław, podkomorzy i deputat Ks. Żmudzkiego 1662 r.

KĘSZYCCY h. NAŁĘCZ z Kęszyc, w powiecie kaliskim. Dziwisz z Kęszyc 1410 r., Stefan, zięć Jana Węża z Gałązek i Maciej 1411 r., Andrzej *Szepota* 1414 r., mają sprawy w Kaliszu. Jakób, pleban w Gostyniu, altarysta w Dolsku, prokurator kapituły poznańskiej 1502 r. Sebastyan i Stanisław Kęszyccy, dziedzice Kęszyc i Krzywosądowej 1579 r. (Paw.). Maciej, 1607 roku na uniwersytecie krakowskim.

Żyjący w drugiej połowie XVI-go wieku Łukasz Kęszycki, miał trzech synów: Jakóba, Samuela i Stanisława.

Jakób, syn Łukasza, żonaty z Anną Jerzykowską, której 1630 r. zapisał pewną sumę (Incsr. Posn. V. 1 f. 206), pozostawił córkę Katarzynę Gurowską i czterech synów: Łukasza, Wojciecha, Stefana i Adama. Gurowska kwitowała 1637 r. trzech pierwszych swoich braci z odbioru 1,200 fl., a wszyscy czterej synowie Jakóba przyznali 1642 r. Młodziejewskiemu 7,000 fl. (Ibid. V. II f. 524 i 665).

Herb Nałęcz

Z nich Łukasz zaślubił Annę Gorzewską, córkę Jana. W 1637 roku zapisał jej 1,200 flor. (Resig. Posn. f. 299). Z niej synowie: Seweryn i Kazimierz, chorąży wojsk koronnych, żonaty z Konstancyą Małachowską, oraz córki: Helena, Katarzyna, Elżbieta, 1-o v. za Janem Wnorowskim, 2-o v. za Mikołajem Kaliszkowskim i Maryanna, za Andrzejem Sokolnickim.

Seweryn, dworzanin i sekretarz królewski, starosta obornicki 1673 r., żonaty 1-o v. z Jadwigą Grudzielską, córką Piotra, której 1649 roku zapisał 1,000 flor. (Insc. Cost. f. 106), 2-o v. z Zofią Rosnowską, córką Benedykta z Komor-Dąbrówna, z którą wzajemnie się kwitował 1650 r. (Inscr. Posn. V 1 f. 363), z drugiej żony miał córki: Annę, Klaryskę w Sremiu i Zofię, żonę 1-o v. Jakóba z Wielkiej Trzcianki Trzcińskiego 1678 r., 2-o v. Bartłomieja Ponikiewskiego 1680 roku, oraz synów: Władysława i Benedykta. Obaj bracia, wspólnie z matką, zapisali 1679 r. 1,330 fl. siostrze swej Annie (Inscr. Posn. f. 179).

Benedykt, dzierżawca Grodziszczka 1685 roku, żonaty 1-o v. z Jadwigą Krassowską, 2-o v. z Ludwiką Zakrzewską, z pierwszej żony miał córkę Ludwikę, 1-o v. za Janem Dobrosielskim, 2-o v. za Michałem Kalińskim i trzech synów: Stanisława, Jakóba i Marcina, zmarłych bezpotomnie.

Władysław, brat Benedykta, zastawny posesor Żytowiecka 1682 r., właściciel Babina i Wrzostkowa, zaślubił Katarzynę z Bartlina Czarniawską, z której syn Władysław, ożeniony z Teofilą Biegańską, 2-o v. Antoniową Rzeszotarską 1723 r. W 1717 r. zapisał Władysław żonie swej 8,000 fl. (Inscr. Posn. V. 2 f. 93 i V. 3 f. 154). Córka jego Anna, za Jerzym Kąsinowskim i synowie: Paweł Sebastyan, Franciszek i Józef (Rel. Kcyń. f. 70). Z nich:

1) Paweł Sebastyan, żonaty 1-o v. z Ludwiką Naramowską, córką Władysława i Barbary Rumiejowskiej, 2-o v. z Maryanną Leśniewską, wdową po Ma-

cieju Witkowskim, z pierwszej żony pozostawił syna Samuela i córki: Joannę, 1-o v. za Franciszkiem Deręgowskim, 2-o v. za Janem Skrzetuskim i Rozalię, 1-o v. za Józefem Koźlińskim, 2-o v. za Franciszkiem Białoskórskim; z drugiej — córkę Teklę, 1768 r. za Wawrzyńcem Trąmpczyńskim. W imieniu dzieci z pierwszej żony ustanowił plenipotentów 1742 r. (Inscr. Posn. V. 1 f. 156).

Samuel, skarbnik wschowski 1769 r., a wojski młodszy 1779 r., z Anny Zadorskiej, córki Antoniego i Magdaleny Gzowskiej (Inscr. Cost. f. 12), pozostawił córkę Apolonię, za Wojciechem Bojanowskim i synów: Jana, Marcina i Ignacego, żonatego z Anną Psarską. Tego ostatniego synowie: Walenty, Ignacy i Józef, z których pierwszy i trzeci legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r. Walenty, radca Dyrekcyi Szczeg. Tow. Kred. Ziems. w Kaliszu, zmarł 1865 roku, pozostawiając z żony, Weroniki z Wielowiejskich z Sobienia, synów: Kazimierza, dziedzica Gajewnika, w szadkowskiem, Bronisława i Aleksandra, oraz córki: Juliannę i Walentynę, z których jedna wyszła za Bolesława Turskiego.

2) Franciszek, ożeniony z Konstancyą Święcicką, córką Michała, starosty korytnickiego i Eufrozyny ze Stempkowskich, której zapisał 1757 r. w grodzie poznańskim 5,000 fl., miał z niej córki: Katarzynę i Magdalenę, żonę Bogusława Bojanowskiego, oraz synów: Ignacego, szambelana Stanisława Augusta 1789 r., który pomnik w Poznaniu wystawił Franciszkowi Ksaweremu, wojewodzie gnieźnieńskiemu, Franciszka, Józefa i Władysława, bezpotomnych, Marcina i Nepomucena.

Marcin, pułkownik b. wojsk polskich, kawaler orderu Św. Stanisława, zeznał 1796 r. zapis dożywocia z pierwszą swoją żoną, Justyną Rychłowską, córką Stanisława i Magdaleny z Łubieńskich, wdową po Janie Szymanowskim. (DW. 111 f. 1324 i 722). Drugą jego żoną była Anna Komarówna, wdowa po Budziszewskim, a trzecia, Ewa Bukowska.

Z pierwszej jego żony potomstwo: Teodor, właściciel Dźwinogrodu, oficer wojsk saskich, ożeniony z Antoniną Starzyńską, z której syn Aleksander, właściciel Dźwinogrodu, z Jadwigi Lipskiej, córki Mikołaja i Ludwiki Krokowskiej, ma synów: Włodzimierza i Teodora, oraz córka Karolina, za Dominikiem Magnuszewskim.

Z drugiej żony potomstwo Marcina: Paweł, kapitan b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti Militari, właściciel Wołkowiec w Galicyi, bezdzietny z Bronisławą Horodyską, umarł 1854 r. i Józef, oficer b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti Militari, właściciel Dźwinaczki, zmarły 1871 r, ożeniony z Józefą Horodyską, miał z niej córkę Helenę, dziedziczkę po stryju Pawle Wołkowiec, zaślubioną hr. Eugeniuszowi Koziebrodzkiemu i syna Marcina, właściciela Dźwinaczki, tamże zmarłego 1900 r. hrabiego Papieskiego 1875 r., ożenionego 1875 r. z hr. Heleną Reyówną córką hr. Dominika i hr. Karoliny z Ankwiczów.

Nepomucen, brat Marcina, radca powiatu krobskiego 1809 r., z Maryi Krystyny Drogońskiej, miał syna Franciszka, ożenionego z Aloizą Kuczborską, zmarłą w Grodziskn 1888 r, z której syn Leonard i córka Józefa, zmarła 1891 r.

3) Józef, właściciel Rudnicy, zaślubił Ludwikę Konarzewską, córkę Floryana, pisarza grodzkiego kcyńskiego i Maryanny Rudzińskiej, wdowę po Józefie Kierskim, której 1748 r. zapisał 4,000 fl. (Inscr. Posn.). Z niej syn Floryan i cór-

ki: Elżbieta, pod imieniem Tekli, Klaryska w Poznaniu, Felicyanna, 1-o v. za Wojciechem Jeziorkowskim, 2-o v. za Samuelem Nowomiejskim i Maryanna.

Samuel, syn Łukasza, żonaty z Dorotą Moraczewską, miał trzech synów, Łukasza, Piotra i Wacława. Łukasz, posesor Kokorzyna i Godziszewa 1643 roku, z Katarzyny Droszewskiej, pozostawił synów: Andrzeja i Floryana, młodo zmarłych. Piotr był żonaty z Katarzyną Mioduską, z której syn Kazimierz, zapisał 1694 roku dożywocie żonie, Teresie z Dembowskich. Wacław, ożeniony z Katarzyną Belęcką, miał kilka córek, z których Ewa była żoną Adama Krzywkowskiego.

Stanisław, syn Łukasza, zaślubił Zofię Sławińską, córkę Sebastyana. Procesuje się ona 1620 r. z Trąmbczyńskim (Caus. Off. Posn. V f. 68). Córka jego Ewa, za Piotrem Szeplewskim, a syn Jacenty, ożeniony 1-o v. 1642 r. z Katarzyną Budziejewską, córką Jana, zapisał żonie w tymże roku 1,000 fl. (Resig. Posn. f. 934). W 1658 r. żonaty jest Jacenty 2-o v. z Jadwigą Cerekwicką (Inscr. Posn. I f. 559), wdową po Krzysztofie Krassowskim i po Piotrze Milińskim, a 1672 roku 3-o v. z Teresą Marszewską, wdową po Hieronimie Skaławskim (Ibid. f. 465). Z pierwszej żony Jacentego synowie: Jan Wojciech i Andrzej, młodo zmarły, oraz córki: Anna za Wojciechem Wieszczyckim i Konstancya, zakonnica. Z drugiej żony córki: Zofia, 1-o v. za Wojciechem Kierskim, 2-o v. za Wojciechem Molskim i Teresa, 1-o v. za Wojciechem Cieleckim 1688 roku, 2-o v. za Aleksandrem Skąpskim.

Jan Wojciech zapisał 1673 r. 12,000 flor. pierwszej swej żonie, Katarzynie z Szeplewskich, córce Piotra i Ewy z Kęszyckich (Resig. Posn. f. 366), a 1682 r. 10,000 fl. drugiej żonie, Teofili z Kwileckich, córce Adama i Elżbiety Łyskowskiej (Inscr. Posn.). Z pierwszej żony córka Anna i synowie: Stefan, w zakonie Franciszkanów w Poznaniu Bonawentura, Stanisław, Franciszek, elektor Augusta II-go, żonaty z Joanną Skąpską, Wojciech, Cysters w Paradyżu. Z Kwileckiej, 2-o v. Ignacowej Wąglikowskiej, córka Agnieszka, za Krzysztofem Naramowskim i synowie: Michał i Andrzej. Ten ostatni zaślubił Annę Napruszewską, córkę Aleksandra i Katarzyny Korytowskiej, z której miał syna Tomasza, młodo zmarłego.

Michał, zmarły w Pawłowie 1740 r., żonaty 1-o v. z Maryanną Teofilą Biegańską, córką Jana i Tekli Czarlińskiej, której zapisał 1718 r. 6,000 flor., 2-o v. z Elżbietą Błociszewską, córką Franciszka i Konstancyi z Bnina Śmigielskiej, następnie żoną Józefa Kotarbskiego i Antoniego Kamieńskiego, której znów zapisał 1727 r. 2.000 fl. (Inscr. Posn.), z pierwszej żony pozostawił syna Antoniego, bezżennego i córki: Aleksandrę, żonę Stanisława Błociszewskiego i Antoninę, żonę Józefa Dobrzańskiego; z drugiej żony syn Franciszek Ksawery i córka Wiktorya, za Łukaszem Płonczyńskim.

Franciszek Ksawery v. Ksawery, starosta mosiński 1771 r., które to starostwo otrzymał na sejmie 1775 roku prawem emfiteutycznem na lat 50 (V. L.), 1781 r. marszałek Trybunału koronnego, kasztelan gnieźnieński, kawaler orderów Św. Stanisława i Orła Białego, 1782 r. kasztelan kaliski, 1785 r. i rotmistrz kawaleryi narodowej (Sig. 35 f. 225), w końcu 1786 r. wojewoda gnieźnieński, umarł w Wschowie 1789 roku. Pochowany w kościele OO. Bernardynów w Poznaniu. W 1781 r. był kandydatem do kasztelanii poznańskiej, a 1783 r. do marszałko-

stwa nadwornego koronnego (MP.). Właściciel licznych włości w województwie poznańskiem i kaliskiem, nabył 1779 r. Wiązownę pod Warszawą od Psarskiego i Dziechciniec, który 1780 r. sprzedał Białobrzeskiemu (Perp. Czers. 36 f. 152; DW. 96 f. 715). W 1778 r. otrzymał Sowiniec, w województwie poznańskiem, prawem kaduka i prawem emfiteutycznem Russów Tykadłów i Tłokinię, w województwie kaliskiem (MP.), a 1774 r. z dóbr pojezuickich Piotrowo i część Daszewic, w powiecie poznańskim (Kancl. 54 f. 74). Żonaty 1-o v. z Ludwiką Kwilecką, córką Konstantego, chorążego kaliskiego i Jadwigi Ponińskiej, której zapisał 1774 r. 20,000 fl., 2-o v. z siostrą jej Barbarą, której zapisał 1780 r. na Błociszewie i Gaju 150,000 fl. (Inscr. Kost.). Z drugiej żony córki: Nepomucena, żona Lamberta Raszewskiego i Teofila, żona Ignacego Wilczyńskiego, oraz synowie: Jakób, Kalikst i Jan August, zmarły dzieckiem. W 1790 r. kwitował matkę i dwóch starszych jej synów Wierzchlejski (Inscr. Posn. f. 85).

Jakób (DW. 105 f. 1100), właściciel Krosna i Sowińca, po ojcu, starosta mosiński, z Brygidy Bnińskiej, córki Ignacego, starosty średzkiego i Franciszki z Bnińskich, wdowy po Tomaszu Gąsiorowskim, zmarłej 1866 r. w Poznaniu, miał córkę Izabellę, za hr. Konstantym Bnińskim.

Kalikst, właściciel Błociszewa, Piotrowa i innych, szambelan dworu pruskiego, z Nimfy Modlibowskiej, córki Walentego, cześnika wschowskiego i Weroniki Zbijewskiej, miał synów: Franciszka Ksawerego i Nepomucena.

Franciszek Ksawery, szambelan dworu pruskiego, zaślubił szwajcarkę Konstancyę Coindet, z której córka Teresa, za Ernestem de Ruville i syn Henryk, rotmistrz ułanów pruskich, właściciel Wielkich Lisin, żonaty z bar. Małgorzatą v. d. Esebeck. Z niej córka Karolina i syn Karol Ignacy, ur. 1887 r.

Nepomucen, właściciel Błociszewa, żonaty z Florentyną Chłapowską, ma z niej synów: Stefana i Józefa, ożenionego z Wandą Świnarską, córką Ernesta i Bronisławy z Raczyńskich. której syn Zygmunt, właściciel dóbr Szyły na Podolu (Żychl. XVI).

Herb Cietrzew.

KĘTRZYŃSCY v. KENTRZYŃSCY h. CIETRZEW [1]). z Kętrzyna, w województwie pomorskiem. Na Kętrzynie dziedziczył już 1360 r. Sulisław, a w latach 1399 — 1418 Otto. Zygmunt August potwierdzając w 1552 r. Wojciechowi, sędziemu mirachowskiemu, jego bratankowi Jakóbowi i Filipowi i jego braciom, dziedzicom Kętrzyna, przywilej krzyżacki na te dobra, powiedział, że tak oni, jako też ich przodkowie, zawsze byli w spokojnem posiadaniu rycerskich tych dóbr. Jednym z braci wzmiankowanego Filipa, mógł być Stefan Kętrzyński, który nabywszy 1551 r. za 200 grzyw. Sikorzyno,

[1]) Pieczętujący się herbem Cietrzew, nie zawsze kładą w szczycie hełmu gwiazdy. U jednych w księżycu utkwione trzy strzały, u drugich, w miejsce księżyca, cietrzew w prawo, w prawej łapie koło, czy kulę trzymający.

pod Kościerzyną, dał początek domowi Sikorskich, tegoż herbu. W 1570 r. dziedziczyli na Kętrzynie Jakób, Krzysztof i Filip Kętrzyńscy. Jakób posiadał oprócz tego część wsi Dzięcielec, którą to posesyę potwierdza mu 1575 r. książę Jan Fryderyk Szczeciński. Część tę uznał 1601 r. książę Barnim na Bytowie i Lęborku, jako własność Jakóba i Daniela Kętrzyńskich.

Jakób, sędzia ziemski mirachowski 1580 r., umarł 1592 r. Jerzy, żonaty z Barbarą Borucką, wdowiec 1608 r. Siostra jego Małgorzata, za Jakóbem Pierszczewskim.

Dziedziczą na Kętrzynie 1627 r. Jerzy i Wojciech Kętrzyńscy, 1662 roku Maciej i Wojciech, 1669 r. Jakób, Mikołaj i Franciszek, 1682 r. Wojciech, Stanisław, Andrzej i Piotr. W 1691 r. Michał Pobłocki i żona jego, Elżbieta z Kętrzyńskich, starają się gwałtem zawładnąć swoim działem w Kętrzynie. Adam z Kętrzyna Kętrzyński, elektor Augusta II-go.

W 1722 r. żyli bracia, Piotr i Jan. Zofia, córka Piotra, wyszła za Tomasza Żelewskiego, a z córek Jana: Konstancya była żoną Franciszka Studzińskiego, a Katarzyna, N. Macha. Piotr i Jan byli już zlutrzeni i zniemczeni i w pewnym akcie z 1736 r. mieli się pisać „von Winkler , co dało powód rządowi pruskiemu narzucić to nazwisko wszystkim Kętrzyńskim. Ów Jan i Piotr byli ostatnimi Kętrzyńskimi na Kętrzynie.

Stanisław Kętrzyński dziedziczył na Pałubicach 1662 r., a Jan, prawdopodobnie syn jego, 1682 r. Ten ostatni był dziedzicem i na Dargolewie i Żukowie. Jan, zmarły około 1734 r., pewnie syn Jana, miał trzech synów: Jana, Ludwika i Karola, oraz córki: Barbarę, Konstancyę i Maryannę. Z nich Jan złożył 1772 r. hołd królowi pruskiemu i umarł 1773 r., jako ostatni Kętrzyński na Pałubicach. Żonaty z Katarzyną Lewińską, miał córkę Maryannę, ur. 1746 r. Karol, zaślubił Magdalenę Juchę Pałubicką; nie żył już 1756 r.

Andrzej i Jan, bracia Kętrzyńscy, dopełnili 1710 r. działu części Wyszecina, którą w spadku po wuju swoim, Macieju Wyszeckim, otrzymali. Spłacili przy tem siostrze swej Katarzynie, 800 fl. Andrzej, z żony Magdaleny, pozostawił: Marcina, ur. 1719 r., Maryannę Elżbietę, ur. 1726 r., żonę N. Wyszeckiego i Jana, ur. 1730 r. Zofia Kętrzyńska z Jeżewa, wyszła 1725 r. za Wawrzyńca Tesmera. Ewa z Kętrzyńskich Żelewska 1776 r. Jan Stanisław, porucznik wojsk pruskich w latach 1780 — 1788, żonaty z Maryą Zofią Espringel, miał syna Karola Fryderyka Stanisława, ur. 1788 r., majora wojsk pruskich, zmarłego w Berlinie 1833 r., żonatego ze zmarłą 1827 r. Eleonorą Wilhelminą Teresą Kayser.

W 1570 r. Adam Kętrzyński, żonaty z Katarzyną, dziedziczył na Chośnicy. Syn jego Michał, pozostawił syna Jana, ożenionego z Pryską Pomejską, z której miał trzech synów: Krzysztofa, Stanisława i Ludwika, oraz dwie córki: Annę, żonę Jerzego Bronka Puzdrowskiego i Katarzynę, żonę Bartłomieja Sadzika Puzdrowskiego.

Krzysztof, z Doroty Pierzchówny, miał córkę Zofię, żonę Mikołaja Dobrosieckiego, oraz trzech synów: Erazma, zmarłego przed 1721 r.. po którym zostało potomstwo, Kaspra Ludwika, dworzanina Heydensteina, kasztelana gdańskiego i Jana. Ten ostatni, właściciel Osenkopu, Bawerndorfu, Młynika i Chmielewa, oraz części Chośnicy i Żukówka, zaślubił 1-o v. Ewę Giecełtównę, córkę Stanisława, wspólnie z którą wziął 1665 roku w zastaw folwark od Wołłowicza (Zs. Słonims. 7731 f. 994), 2-o v. Gertrudę Elżbietę de Schmeling i z niej

pozostawił córkę Elżbietę Maryannę, za Karolem Krzysztofem Dąbrowskim i trzech synów: Adama Gerharda, Jana i Kaspra Jerzego.

1) Adam Gerhard, kapitan wojsk pruskich, zaślubił 1721 r. Maryannę Jadwigę Puttkamerównę z Lubna i z nią miał córkę Elżbietę Maryannę, żonę Franciszka Maleka i synów: Fryderyka Wilhelma, kapitana wojsk pruskich, zmarłego 1771 r. w Brzegu na Szląsku i Joachima Henryka, także kapitana wojsk pruskich, zmarłego 1780 r., ożenionego z Maryą Dorotą de Loro, z której córka Marya Jadwiga, wyszła za Krystyana Ernesta Jutrzenkę.

2) Jan, kapitan wojsk polskich, dwa razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Ertmuta Puttkamerówna z Potęgora, drugą — Gertruda Jadwiga de Gottberg.

Potomstwo Jana z pierwszej żony: a) Antoni, zmarły 1782 roku, nabywca wójtostwa przedeckiego 1774 r., żonaty z Magdaleną Kostczanką Węsierską, miał córkę Joannę, za Władysławem Głuchowskim i synów: Adama, stolnika inflantskiego 1780 r., ożenionego z Krystyną z Bielickich Bukowską, wdową, właściciela Roguszek, które nabył 1790 r., a sprzedał 1792 r; b) Piotr, towarzysz kawaleryi narodowej, ożeniony 1786 r. z Maryanną Jelińską.

Potomstwo Jana z drugiej żony: a) Wojciech (Olbracht), dziedzic na Łątczynie, zaślubił 1-o v. 1769 r. Katarzynę Hewnerównę z Mirowa, z której syn Jan, ur. 1772 r., kapitan w wojsku austryjackiem, umarł we Lwowie 1831 r., oraz córki: Ewa Wiktorya, za N. Müllerem z Wollentalu, Joanna Kunegunda, za Wojciechem Wyszeckim, Franciszka Józefina, za kapitanem N. Wyszeckim, Maryanna Ludwika, za Wojciechem Grabowskim i Aurelia Franciszka za N. Wołowskim. Z drugiej żony, Magdaleny Lewald Jezierskiej, sędzianki tucholskiej, miał Wojciech trzy córki: Petronellę Paulinę, za Ściboldem, Józefę Maryannę, za Krönkiem i Wiktoryę Konstancyę, za Grabowskim, oraz pięciu synów: Jana Karola, Józefa Michała, Teofila Michała, Ignacego Albrechta i Wojciecha Leopolda. Z nich:

Jan Karol, ur. 1799 r., z Kunegundy Łaszewskiej, pozostawił dwóch synów, młodo zmarłych i trzy córki: Katarzynę, Bertę Jankowską i Nepomucenę.

Józef Michał, ur. 1801 r., zmarły 1846 r., zaślubił Eleonorę Rabównę, z której córka Wilhelmina, młodo zmarła i syn Wojciech, ur. 1838 r., znakomity historyk, członek Akademii Umiejętności w Krakowie, od 1876 r. dyrektor zakładu narodowego imienia Ossolińskich we Lwowie, żonaty z Wincentyną Klińską, z której: Stanisław, przełożony biblioteki ordynacyi hr. Krasińskich w Warszawie, Tadeusz i Jadwiga.

b) Bonawentura, drugi syn Jana, a brat Wojciecha, właściciel Jasionny, Kożuszek, Mścisk, Chrzczon i Zaboklik, landrat pruski w Sochaczewie, zmarły 1807 r., miał z pierwszej, nieznanej mi żony, syna Wincentego, żonatego z Honoratą Głębocką, z której: Michał, porucznik wojsk polskich i emigrant, ożeniony z Cybulską, miał synów: Józefa, zamieszkałego we Lwowie, żonatego z Filomeną Kurkiewiczówną, z której: Stanisław, Alfred, Zofia, Józefa i Michalina i Teofila. Z drugiej żony, Róży Bakowskiej, miał Bonawentura syna Waleryana, ur. 1798 r. w Czerwonej Niwie, podsekretarza komisyi wojny w Warszawie 1820 r. Prawdopodobnie córką Bonawentury była Joanna Kętrzyńska, 1-o v. Morawska, 2-o v. Dobkowa Łowczowska, a synem Andrzej Kętrzyński, podporucznik weteranów, zmarły 1824 r.

3) Kasper Jerzy, syn Jana, najmłodszy brat Adama Gerharda i Jana, rotmistrz wojsk pruskich, z Elżbiety Puszówny z Malwiszek, miał pięciu synów: Jana Jerzego, Reinharda Beniamina, Jakóba Teodora, Karola Gustawa i Krzysztofa Wilhelma, posiadaczy Komorowa, Bełczącego i Dybowa. Czterej ostatni byli porucznikami w wojsku pruskiem. Potomstwo ich nieznane.

Erazm Kętrzyński, syn Krzysztofa z Pierzchówny, miał córkę Annę, za Janem Lewińskim i synów: Franciszka i Jerzego.

Franciszek, chorąży królewski, żonaty z Elżbietą Lewińską, pozostawił syna Adama Walentego, zamieszkałego w Grabowie i Borku, zmarłego 1814 r., którego, z Rozalii Kowalkowskiej, córka Specyoza i synowie:

1) Jerzy, ur. 1753 r.

2) Franciszek Ksawery, ur. 1756 r., ożeniony z Katarzyną Jelińską, z której syn Jan, pojął za małżonkę Wilhelminę Betkier i z niej miał córkę Maryę Augustę i syna Juliana Julian zaślubił Leonildę Reuttównę i jest ojcem Stanisława, ożenionego 1903 r. z Teklą Unieszowską.

3) Kajetan, ur. 1759 r., zamieszkały w Borowym lesie, zaślubił Fryderykę Malekównę i z niej pozostawił: Karola, ur. 1784 r., Juliannę Wilhelminę, Maryannę, Fryderyka Wilhelma Macieja, ur. 1793 r. i Bonifacego Onufrego, ur. także 1793 r. Potomstwo ich nieznane.

Jakób Kętrzyński z Borku, zaślubił 1754 r. Katarzynę Kossównę. Jan ze Strzyżewa miał syna Michała 1811 r. Franciszka za Jozafatem Malekiem (Arch. Państw. w Gdańsku, Królewcu, Poznaniu i Szczecinie; Arch. Głów, Warszaw.; Metr. Kość.).

KĘTRZYŃSCY-MALOTKOWIE wyszli z tegoż samego Kętrzyna, co i Kętrzyńscy h. Cietrzew. Herb ich przedstawia trzy młotki czarne, ze złotemi rączkami. W szczycie hełmu ramię, trzymające młotek.

Oprócz Kętrzyna posiadali oni Chwarzcieńko pod Skarszewami, na którym 1570 r. dziedziczył Bartosz Kętrzyński, a w początkach XVII-go wieku Melchior i bracia Andrzej i Jan. Melchior był żonaty z Maryą Wittenfeldówną, z której miał kilka córek. Jan miał dwóch synów: Jana i Stanisława, z których Jan pozostawił córkę Dorotę, za Grzegorzem Pałubickim i trzech synów: Marcina, Macieja i Jana.

Marcin, z Anny Warzewskiej, miał synów: Adama, żonatego z Elżbietą Mniszewską i Bartłomieja, o których akta z 1698 r. wspominają. Po Adamie została córka Magdalena i syn Stanisław, ożeniony z Konstancyą Kacką, po którym syn Adam (1737 r.) i córka Teresa Marcinowa Węsierska.

Maciej zaślubił Justynę Pawłowską i miał z niej synów: Jana w Trzebuniu i Lubaniu i Bartłomieja w Chwarzcieńku i Liniewku.

Jan nie żył już 1680 r., pozostawiwszy, z Justyny Gurlickiej, córkę Katarzynę, ur. 1674 r., oraz synów: Macieja i Jana. Maciej, łowczy i administrator lasów ekonomii malborskiej, spisał testament 1712 r. W 1717 r. już nie żył, pozostawiwszy, z Maryanny de Ernarty, syna Jana, ożenionego z Wiktoryą Służewską. Bartłomiej, syn Macieja, pozostawił syna Franciszka, nieżyjącego już 1749 r.

KĘTRZYNSCY - WULFFOWIE. Herman Wulff Kętrzyński 1625 roku w Kętrzynie.

KĘTRZYŃSCY - LITZOWIE. Aleksandra Litze Kętrzyńska, 1737 r. żona Wojciecha Węsierskiego.

KĘTRZYŃSCY - WILKNEROWIE. Michał Wilkner Kętrzyński 1741 r.

KHITTEL v. KITTEL Eustachy Hieronim i bratanek jego Karol, otrzymali szlachectwo 1790 r.; dyplom im wydano 1791 r. Szlachectwo to potwierdzone na sejmie 1793 r. (ML. 220 A f. 405 i Sig. 37 f. 127).

KIĄCZYŃSCY z Kiączyna pod Szamotułami. Wojciech podpisał 1352 r. konfederacyę w Poznaniu. Paweł Kiączyński z Kiączyna 1398—1400 r. ma sprawy w Poznaniu (Leksz.).

KIBERT Zedersok Zygmunt, podstoli lidzki, pisał się z ziemią halicką, na elekcyę Augusta II-go. Pewno *Kibort.*

KIBIŃSKI Franciszek Wątróbka, komornik piński 1785 r.

KIBORTOWICZOWIE i KIBORTOWIE. Michał Kibortowicz, ciwun ożski i przełomski za Kazimierza Jag. Szymko Kibortowicz, koniuszy trocki 1506 roku. Synowie jego: Michajło i Mikołaj Szymkowicze Kibortowicze, dworzanie królewscy w latach 1525—1529, dostarczali, na ekspedycye wojenne, 5 koni (ML. 15, 19 i 21). Agnieszka Szymkówna Kibortowiczówna, żona Mikołaja Rospądowskiego 1526 r. Mikołaj Kibort, ożeniony z Dorotą z Jundziłłów Hamszejową, miał syna Jana, 1566 roku dziedzica Bolmy i dworu Stedniewskiego po matce. Nieboszczyk pan Krzysztof Kibort, dobra Pawłowicze, w połockiem, nabyte od Korsaka, sprzedał Janowi Biegańskiemu, dawno przed 1655 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Mikołaj Kibort otrzymał 1699 r. Hadynkowce i Oryszkowce (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 146).

KICCY h. GODZIEMBA z Kik pod Świnicami, blisko Łęczycy. Swema Kicki z Kik w latach 1388 — 1398, a Andrzej z Kik 1396 r., świadczą w Łęczycy (Łęcz. I i II). Wolimir, syn Pawła z Kik, pisarz arcybiskupa gnieźnieńskiego 1381 r. (KWP.). Szymon z Kik, zganiony przez Pągowskiego, dowiódł 1403 r. w Sieradzu szlachectwa h. Godziemba. Mścigniew naganił 1406 r. Pągowskiego w Szadku (Łag.). Mikołaj Kiczka z Kik, syn Filipa, doktór dekretów, archidyakon gnieźnieński 1409 r., kanonik poznański 1422 r. i włocławski 1426 r., proboszcz kolegiaty w Środzie, gdzie wzniósł 1423 r. wspaniały murowany kościół, wzburzył 1427 r. kapitułę poznańską przeciw narzuconemu przez króla na biskupa Ciołkowi. Umarł 1435 r., zapisawszy na ręce Jana z Lichenia, część swej biblioteki bratankowi swemu Jakóbowi, synowi Gardziny z Kik, biednemu uczniowi. a gdyby się ten nie chciał uczyć, to cała biblioteka ma przejść na własność kapituły gnieźnieńskiej. W 1415 r. w jego imieniu działa Pietrasz z Kik.

Na tych Kikach siedziała także szlachta innych rodów, bo Paweł z Kik h. *Błoziny*, świadczył w Sieradzu 1404 i 1405 r. (Łag.) Z Kik pewno też wycho-

dził Mikołaj Kiczka, który dowodził 1426 r. w Pyzdrach szlachectwa z ojca h. *Kogutów*, z matki h. *Sulima* (Pis. Dz. Pol. IX).

KICCY h. GOZDAWA z Kitek, w ziemi ciechanowskiej. Jarosz Kicki, dziedzic części Sokołowa, w przemyskiem, 1567 r. (Paw.). Kazimierz Kicki, syn Jana, żonaty był z Katarzyną Celejowską, która sprzedała 1639 r. część Grzybowa, Wilczkowic i Osiemborowa, w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 14 C f. 378).

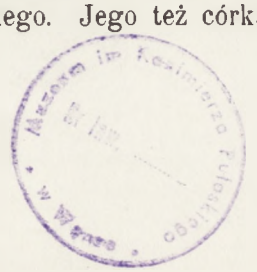
Maciej podpisał, z ziemią ciechanowską, elekcyę króla Michała, a Kazimierz, z ziemią dobrzyńską, obiór Augusta II-go. Tomasz, podczaszy płocki 1701 r., deputat na Trybunał koronny 1712 r. Kazimierz Jezuita, umarł w Piotrkowie 1715 r. N., podstoli ciechanowski 1724 r. Maciej, porucznik ziemi ciechanowskiej, elektor Stanisława Augusta. Mateusz podpisał 1769 roku uchwały sejmiku żmudzkiego.

Wojciech Kicki, komornik graniczny podolski, nabył 1610 roku folwark Dackowski, a 1611 r. część Struży (Gr. i Zs. Kamien. Pod.).

Ferdynand Kicki, porucznik wojsk koronnych, otrzymał Wulków 1746 r., na odstąpienie którego Łabęckiemu, otrzymał konsens królewski 1748 r. (DW. 71 f. 767; AGZ. X 7132; M. 228 f. 639). Jan, starosta okniński 1746 r. (DW. 71 f. 496), miecznik czerwonogrodzki 1748 r., otrzymał 1756 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 27). Poseł województwa podolskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1764 r. podstoli czerwonogrodzki, rezygnował z tego urzędu 1765 r. W 1768 r. był szambelanem Stanisława Augusta i kawalerem orderu Św. Stanisława (Magd Lwows). Za konsensem królewskim z 1769 r., nabył w tymże roku starostwo lwowskie od Potockiego. Odmówił 1773 r. złożenia przysięgi Austryi i oddał urząd starosty lwowskiego w ręce króla. W 1773 r. otrzymał starostwo trechtymirowskie i leśnictwo bronowskie, w ziemi wiskiej. Na odstąpienie tego ostatniego Ledóchowskim, otrzymał konsens królewski 1783 r. (Sig. 32; Kancl. 51 II f. 102 i 76 II f. 98). Miecznik koronny 1773 r., został 1774 r. koniuszym wielkim koronnym. W 1775 roku kawaler orderu Orła Białego (DW. 92 f. 621). W 1789 r. rezygnował z koniuszostwa i 1791 r. został wojewodą ruskim. W 1768 r. otrzymał wójtostwo w Świdniczku (Kancl. 44 f. 212). W 1769 r. był posiadaczem Bryliniec, w ziemi przemyskiej. W 1771 r. otrzymał Skniłów, w ziemi lwowskiej i konsens królewski, na odstąpienie Czarny i Oknina, w powiecie kamienieckim, Wieniawskim (Ibid. 47 II f. 138; 49 II f. 61 i IV f. 15). W 1780 r. nabył Litki i Buczniowę od Ożarowskiego (DW. 96 f. 262) i został rotmistrzem kawaleryi narodowej (Sig. 35 f. 6). W 1781 roku był kandydatem do województwa lubelskiego (MP.). Umarł bezżenny. Aleksander Kicki, rotmistrz wojsk koronnych, z cześnika podolskiego, podsędek ciechanowski 1730 r., zmarły 1746 r., stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 609). W 1735 r. otrzymał w dożywocie Czarne, w województwie podolskiem (M. 225 f. 170). Z Konstancyi Przedwojewskiej (DW. 96 f. 162; 73 f. 16; 77 f. 241), miał synów czterech: Michała Aleksandra, Ferdynanda, Szymona Tadeusza i Antoniego. Jego też córką być musiała Teresa, żona

Herb Gozdawa.

1-o v. Michała Nieborskiego, kasztelana płockiego, 2-o v. Kazimierza Rudzińskiego, wojewody mazowieckiego (DW. 70 f. 1033 i 1044; Gr. Ciechanows. 133 f. 55). Sprzedała ona 1765 roku Chmielówko Damięckiemu. Z synów podsędka ciechanowskiego:

Michał Aleksander, cześnik bracławski 1745 r. (DW. 71 f, 251).

Ferdynand, kanclerz katedralny włocławski 1754 r. (DW. 77 f. 241) i proboszcz mościcki 1767 r. (Kancl. 32 f. 1), z sufragana, arcybiskup lwowski 1780 r., umarł 1797 roku.

Szymon Tadeusz, dworzanin królewski 1754 r. (DW. 77 f. 241), otrzymał 1758 r. starostwo sobowickie (DW. 80 f. 242). W 1763 r. z pazia, został łożniczym królewskim (Sig. 29). Jako poseł powiatu brodnickiego podpisał, z województwem chełmińskiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1767 r. przyznano dożywocie na starostwie sobowickiem i żonie jego, Maryannie z Pląskowskich, 1-o v. Czarlińskiej (Sig. 32).

Antoni, właściciel Zawad i Szczawina, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 609). W 1745 r. kapitan, 1754 r. major artyleryi koronnej (MP.), 1756 r. podstoli zakroczymski, 1757 r. podczaszy, z tym tytułem podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1767 r. został chorążym zakroczymskim, a 1768 r. podkomorzym. Umarł w 1772 r. W 1764 r. został generał adjutantem królewskim (MP.), a następnie był i generał majorem artyleryi koronnej (DW. 99 f. 709). W 1748 r. odstąpił prawa swe do Krutoborodyniec, w powiecie latyczowskim, Kruzerom (M. 227 f. 421). W roku następnym kwitował go brat, Szymon Tadeusz, z odbioru 6,000 fl. (DW. 73 f. 16), 1764 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa w Wielkiej Woli, w ziemi warszawskiej, Brühlowi (Sig. 30), a 1766 r. na odstąpienie wójtostwa w Lisowie, starostwie golubskim, Drewnikom (Kancl. 31 II f. 253). Żonaty z Maryanną Przanowską, córką Antoniego i Lukrecyi z Borowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1746 roku (DW. 71 f. 525), pozostawił czterech synów: Kajetana, Ksawerego, generała komendanta wojsk cesarsko-rosyjskich, Onufrego i Augusta. Wszyscy czterej, wspólnie z matką, sprzedali 1778 r. Korzeniowskiemu część swoją na Świeszowie, Gzowie i Kluskach (DW. 96 f. 1161). O Ksawerym nic więcej nie wiemy; z pozostałych zaś trzech braci jego:

Kajetan, kanonik chełmiński 1778 r., biskup soleński, sufragan i oficyał generalny lwowski 1789 roku, w końcu arcybiskup lwowski 1797 roku, umarł 1812 roku.

Onufry, wojski ciechanowski 1771 r., rezygnował z tego urzędu 1775 roku. W 1780 r. szambelan Stanisława Augusta, nabył, wspólnie z żoną, 1783 r. starostwo ryckie od Karasia. W 1785 r. kawaler orderu Św. Stanisława, a 1789 roku Orła Białego. W tym ostatnim roku był marszałkiem Trybunału koronnego, a po rezygnacyi z koniuszostwa Jana, został koniuszym wielkim koronnym. W 1788 r. był posłem ziemi zakroczymskiej na sejm czteroletni. W 1796 i 1797 r. był *Dyplomatariuszem*, to jest pełnomocnikiem Stanisława Augusta i w tym charakterze sprzedał place na Ujazdowie Wilczewskiemu i oddał w dożywocie Ustrzyckiemu oficynę przy ulicy Zamkowej w Warszawie (DW. 111 f. 554 i 112 f. 130). W 1817 roku został senatorem wojewodą Królestwa Umarł 1818 r. W 1780 r. zaślubił Józefę Szydłowską, córkę Teodora, wojewody płockiego i Teresy z Witkowskich,

siostrę pani Grabowskiej. W tymże roku zawarł z jej ojcem intercyzę przedślubną, a z żoną zapis dożywocia (DW. 96 f. 162 i 1181). Z niej syn Ludwik i córki: Józefa, żona Piotra Bispinga, syna Jana, kasztelana starodubowskiego, Ewa, wydana 14-go Stycznia 1807 r. za ks. Antoniego Pawła Sułkowskiego, ordynata rydzyńskiego, zmarła 1824 roku w Rydzynie i Teresa, zmarła panną. Piotr Bisping kwitował 1805 roku rodziców żony, z odbioru 100,000 fl. posagu (DW. 113 f. 914).

Ludwik, ur. 16-go Sierpnia 1791 r. w Warszawie (metr. w kośc. Św. Aleksandra), adjutant ks. Józefa Poniatowskiego w czasie wojen napoleońskich, w latach 1809 — 1812, kawaler Legii honorowej, pułkownik gwardyi, a generał b wojsk polskich 1831 r., poległ pod Ostrołęką tegoż roku. Z Anny *Natalii* z Bispingów, drugiej jego żony, córki Piotra, marszałka wołkowyskiego i Józefy z Kickich, zaślubionej 27-go Stycznia 1831 r. w Warszawie, w kościele Św. Andrzeja, pozostała córka *Ludwika* Maryanna Helena, ur. w Warszawie 8-go Grudnia 1831 roku, wraz z matką swą i ciotką Teresą, wylegitymowana ze szlachectwa w Królestwie 1841 r. Pierwszą żoną Ludwika była Zofia Matuszewiczówna, ur. 1802 r., zmarła 1822 r.

Na mocy działów sporządzonych 1820 roku po śmierci Onufrego, Ludwik otrzymał Jaszczów, Starościcę i Białkę, Teresa wzięła Udrycze, a Józefa Bispingowa gotówką 175,000 fl. Ks. Sułkowska przez ojca już w zupełności zaspokojoną została (A. Tr. Cyw. Warsz.).

August, szambelan Stanisława Augusta 1779 r., sekretarz królewski 1783 roku (DW. 99 f. 709), wspólnie z żoną, Maryanną z Kowalkowskich, nabył 1786 r. starostwo krasnostawskie (M. 300 f. 44 i Sig. 35). W tymżo roku był kawalerem orderu Św. Stanisława, a z czasem i Orła Białego. W 1784 r. poseł zakroczymski, a 1788 r. poseł województwa ruskiego na sejm czteroletni. Był i asesorem sądów nadwornych, z którego to urzędu rezygnował 1786 r. (Kancl. 78 IV f. 4). W 1793 r. otrzymał prawem emfiteutycznem na lat 50 Chołoniszczów, w województwie podolskiem, który mu odstąpił Gadomski 1790 roku (DW. 106 f. 1106 i Kancl. 71 II f. 28). Senator kasztelan królestwa kongresowego 1818 r., umarł 27-go Września 1824 r. Syn jego Kajetan Jan Kanty Konstanty, ur. 19-go Października 1803 r. we Lwowie (metr. w kośc. metropol.), ożeniony z Maryą Maszkowską, zmarł bezdzietny 1878 r. Dziedzic Sobieszyna i Orłowa, które zapisał na szkołę rolniczą, głośny filantrop, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1838 roku. Kajetan miał braci, Aleksandra i Franciszka i siostry: Zofię Pawłowę Cieszkowską i Gabryelę.

Franciszek żonaty był z Maryą z Rzeczyckich, 2-o v. żoną hr. Edwarda Fredry 1827 r., zmarłą 1855 r., a córka jego Ernestyna, wyszła za hr. Józefa Starzeńskiego.

N., rotmistrz b. wojsk polskich (czy nie Ksawery?), synowiec wojewody ruskiego, zaślubił 1790 r. hr. Wiktoryę Tarnowską, kasztelankę konarską łęczycką. N., ożeniony z Ludwiką Krosnowską, rozwiedzioną z Michałem Kuszlem 1830 roku. Onufra, żona Ignacego Gadomskiego, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KICCY h. GRYF. Zofia Kicka, tegoż herbu, żona Wojciecha Rudnickiego, matka Wojciecha Rudnickiego, kanonika gnieźnieńskiego 1629 r., proboszcza i oficyała warmińskiego (Kor. III f. 417).

KICCY h. JELITA z Kik, w powiecie szadkowskim, w województwie sieradzkiem. Część tej wsi posiadali Piotr i Maciej 1552 r. (Paw.). Wojciech Kicki, de Kiki, z województwa sieradzkiego, 1620 r. w Lublinie (Zap Lub. 24 f. 853). Andrzej Sariusz Kicki podpisał, z ziemią wieluńską, elekcyę Stanisława Augusta.

KICER Maciej, kapitan wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 roku (V. L.).

KICIŃSCY h. ROGALA. Marcin Jan Kiciński, o którym akta przedeckie z 1665 i 1670 r. wspominają (Gr. Przed. 76 f. 199 i 77 f. 69), podpisarz ziemski brzeski i grodzki przedecki, z Maryanny z Kossowskich, miał dwóch synów: Michała *Waleryana* i Stanisława, łowczego orszańskiego 1715 r., który brał spadek po Frąckiewiczu, sędzim ziemskim w Mohilewie (Ist. Jur. Mat. XXVI i XXVII).

Marcin z żoną, otrzymali 1699 r. konsens królewski, na cesyę wójtostwa w Dziwiu, a 1701 roku wójtostwa w Kieystrzy (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 124 i 262 f. 62).

Waleryan, z województwa brzeskiego-kujawskiego, elektor Augusta II-go, sekretarz i łożniczy królewski 1701 r., pisarz najwyższy skarbu koronnego 1704 r., z którego urzędu rezygnował 1757 r., starosta krzeczowski 1749 r., dziedzic Nowej wsi i Kabajki, w ziemi czerskiej, nie żyjący już 1758 r. (Perp. Czers. 31 f. 110), otrzymał 1701 r. wójtostwo we Wtycznej, 1714 r. wójtostwo w Jeżowie, a następnie i wójtostwo na Nowem Mieście w Warszawie (M. 220 f. 164; 221 f. 738 i 230 f. 214). Żonaty 1-o v. z Katarzyną z Lubienieckich, wspólnie z którą wziął w zastaw 1713 r. Palczew i Nową wieś (Perp. Czers. 18 f. 53 i 58; M. 246 f. 79), 2-o v. z Izabellą z Niemiryczów, córką Władysława, kasztelana połanieckiego i Ludwiki ze Skorczyckich, z którą zeznał zapis dożywocia 1750 r. (DW. 73 f. 252). Z pierwszej żony miał synów: Wojciecha, Ignacego i Michała, którzy 1739 r. zawarli układ z Jezierskim i cedowali 1741 r. sumę Giżyckiemu (Perp. Czers. 25 f. 33 i 26 f. 16), oraz córki: Teodorę, żonę Andrzeja Giżyckiego, chorążyca owruckiego, późniejszego łowczego czerskiego, która zrzekła się majątku rodzicielskiego 1724 r. i zmarła bezdzietnie (Perp. Czers. 19 f. 376 i 26 f. 16); Aleksandrę, żonę 1-o v. Wojciecha Rychłowskiego, chorążego sieradzkiego, 2-o v. 1753 r. Franciszka Rychłowskiego, podczaszego sieradzkiego, następnie kasztelana połanieckiego (Ibid. 23 B f. 638); Annę, żonę Józefa Okęckiego z Krobowa, chorążego warszawskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1730 roku (Ibid. 21 f. 273; 30 f. 341 i 31 f. 186) i Maryannę. Z drugiej żony syn Adam i córka Franciszka, żona 1745 r. Adama Czernego, starosty parnawskiego (DW. 71 f. 94 i 200; 93 f. 922). W 1759 r. odstąpiła wdowa po Waleryanie starostwa krzeczowskiego zięciowi (M. 232 f. 50). Córką jego też musiała być, bo staroścanka krzeczowska Ludwika, żona Piotra Celestyna Zapolskiego. Z synów pisarza wielkiego skarbu koronnego:

Herb Rogala.

Wojciech, kapitan 1739 r., a podpułkownik wojsk koronnych 1760 roku (DW. 83 f. 690).

Ignacy, porucznik gwardyi królewskiej 1737 r. (DW. 69 f. 1081), w 1739 roku kapitan, otrzymał 1744 roku starostwo kotelnickie (Perp. Czers. 27 f. 121). W 1757 r. był pułkownikiem wojsk koronnych (Gr. Sieradz.). W 1766 r. sprzedał, wspólnie z braćmi, część Potyczy i Cieniak Fontanie, 1767 r. wspólnie z braćmi i siostrą Maryanną, manifestuje się przeciw Potockiemu, a 1764 r. kwitują go Ciemniewscy (DW. 87 f. 458; Perp. Czers. 32 f. 128 i 464). Z ziemią wieluńską podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Ożeniony był z N. Iwańską, z którą razem 1745 i 1746 r. procesował Granowskich (Gr. Wieluń.).

Michał, ur. 1716 r. w Warszawie (metr. w kośc. Św. Jana), kapitan wojsk koronnych, nabył 1772 r. część Wilkowiecka (DW. 89 f. 639). W 1775 r. zeznał w grodzie wieluńskim zapis dożywocia z żoną, Franciszką z Rylskich. Z niej synowie: *Pius* Jan Stanisław, Jan Nepomucen i Stanisław, oraz córka Teresa, żona Piotra Jabłońskiego (DW. 104 f. 138).

Stanisław, dziedzic Lichanic, jako stryj Brunona, syna Piusa, świadek jego ślubny 1821 r.

Pius i Jan Nepomucen, wprowadzeni zostali 1780 roku do Wilkowiecka, w województwie krakowskiem, odziedziczonego po ojcu (Gr. Wieluńs.), a 1782 r. zawarli układ z Lenartowiczem (DW. 98 f. 285).

Pius Rogala Kiciński, ur. w Warszawie 5-go Maja 1752 r. (metr. w kośc. Św. Jana z 8-go Listopada), inni piszą, że się urodził w Sławkowie, sekretarz królewski 1780 r. i sejmowy 1782 r., komisarz skarbu koronnego i poseł ziemi czerskiej 1784 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1786 r., szef gabinetu królewskiego i poseł liwski na sejm czteroletni 1788 r., łożniczy i komisarz komisyi ekonomicznej 1789 r., kasztelan połaniecki 1792 r. (DW. 100 f. 1161; 103 f. 1240; 105 f. 170 i 106 f. 747). Po upadku Rzeczypospolitej, przeniósłszy się do Galicyi, otrzymał od cesarza Franciszka II-go 1806 r. tytuł hrabiowski, przyznany przez Deputacyę Senatu Królestwa 1818 r. Po utworzeniu Królestwa kongresowego, został 1817 r. senatorem-kasztelanem. Umarł w Warszawie 1828 r. Żonaty z Franciszką Cieciszowską, zmarłą 1802 r., córką Ignacego, podkomorzego liwskiego i Anny z Jezierskich, na rzecz której zeznał zapis 1783 r. (DW. 99 f. 428), miał z niej syna Brunona i córki: Krystynę, żonę Ignacego Potockiego i Antoninę Kretowiczową. Potocki, jako szwagier Brunona, świadczył mu przy ślubie.

Hr. *Bruno* Dionizy Areopagita Marcelin, ur. 7-go Października 1797 roku w Lachowicach, w obwodzie stryjskim, chrzczony w Łucku 6-go Lipca 1801 r., właściciel Grochowa i Ojrzenia, głośny literat i poeta, założyciel wielu pism peryodycznych w Warszawie, a między niemi „Kuryera Warszawskiego“ 1821 r., miał sobie przyznany tytuł hrabiowski w Królestwie i Cesarstwie 1844 r. Umarł w Ojrzeniu 23-go Marca 1844 r. Zaślubił 30-go Maja 1821 r. w Słomczynie Juliannę Zaborowską, ur. 1799 r. w Warszawie, córkę Piotra, posła na sejm i sędziego pokoju okręgu czerskiego i Konstancyi z Górskich, podkomorzanki warszawskiej. Z niej syn Bronisław, ur. w Grochowie 1826 r. i córki: Halina Paulina Marcyanna, ur. w Grochowie 1823 r. i Maryanna Wanda Józefa, ur. w Warszawie 1827 roku.

Bronisławowi przyznano tytuł hrabiowski w Królestwie i Cesarstwie 1848 roku. Bronisław zmarł bezżenny, a siostry pannami.

Jan Nepomucen, brat Piusa, dworzanin królewski, zapisał pewną sumę na Piekartach Brygidkom warszawskim. W 1794 r. był chorążym w kawaleryi narodowej (Deb. Czers. 2 f. 120; Perp. Czers. 40 f. 330 i DW. 110 f. 241). Ożeniony z Karoliną z Pruszkowskich, podczaszanką dobrzyńską, miał synów: Rocha Anastazego *Hipolita*, ur. w Broniszewie 1790 r. (metr. w Goszczynie), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., Erazma Konstantego Ratysława i Teodora Aleksandra Władysława, oraz córkę Paulinę Katarzynę Balbinę (Teka B. W. Rummla).

Adam, syn Waleryana z Niemiryczówny, generał adjutant buławy polnej koronnej, skarbnik czerski 1759 r., wojski młodszy 1767 r., a starszy 1780 roku, w końcu chorąży czerski 1788 roku. W 1765 r. podpułkownik wojsk koronnych, a 1777 r. generał adjutant buławy wielkiej koronnej. W 1764 r. będąc posłem ziemi czerskiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W tymże roku był i sędzią kapturowym ziemi czerskiej (Perp. Czers. 32 f. 202). Kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r. Był właścicielem Nowej wsi i Kabajki. W 1754 r. otrzymał od rodziców wójtostwo na Nowem Mieście w Warszawie, które odstąpił Rychłowskiemu 1772 r. W 1786 r. sprzedał dom w Warszawie Przyszychowskiemu (M. 230 f. 214; Kancl. 40 f. 30; DW. 85 f. 377; 92 f. 272; 93 f. 922 i 102 f. 349). Ożeniony z Maryanną Zbierzchowską, córką Józefa, podkomorzego łomżyńskiego i Anny z Trzcińskich, wspólnie z żoną kwitował 1774 r. jej brata, z odbioru sumy (DW. 91 f. 301).

Jerzy *Stanisław*, syn jego, ur. w Nowej wsi 1777 r. (metr. w Boglewicach), właściciel Lechanic, zmarły 1857 r., zaślubił 1802 r. Zofię Zaborowską. Z niej dwie córki: Marya Franciszkowa Czyżewska i Klementyna Józefowa Jaszowska, zmarła 1880 r. w Radomiu, oraz trzej synowie:

1) Adam Paweł, ur. w Lechanicach 1805 r. (metr. w Wrociszowie), ożeniony 1836 r. w Piotrowinie z Emilią Heleną Teresą Brzozowską, z której syn Kazimierz Tomasz Edward, ur. 1838 r. i córki: Marya Jadwiga Kazimiera Stanisławowa Chrzanowska i Jadwiga Teresa, 1-o v. Tuszyńska, 2-o v. Wybranowska. Kazimierz zaślubił 1871 roku w Krakowie Urszulę Łempicką, córkę kasztelana Ludwika i ma z niej syna Adama, rotmistrza wojsk austryjackich i córkę Annę.

2) Tomasz Antoni, ur. 1806 r., dziedzic Białopola, zaślubił 1846 r. w Chełmie Teresę Bielską, córkę Ignacego, dziedzica Fajsławic i Zofii z Suchodolskich i z niej miał córki: Maryę Edwardowę Chrzanowską i Eugenię Waleryę, oraz synów: Bohdana Stanisława Nikodema, ur. 1848 r., bezżennego, Konrada Mieczysława, ur. 1852 r., Stanisława Piotra, ur. 1858 r., bezżennego i Tadeusza Filipa, ur. w Białopolu 1861 r. Z nich:

Konrad Mieczysław, dziedzic Białopola, zamordowany 1885 roku, zaślubił w Pradze Czeskiej 2-go Lipca 1878 r. Zofię Stefanię Smorczewską, ur. 1857 r. w Chodczu, córkę Medarda Franciszka Adolfa i Felicyi z Waliszewskich i z niej pozostawił czterech synów, urodzonych w Białopolu: Jana Maryana Pankracego, ur. 1879 r., Mieczysława Maryana Stanisława, ur. 1880 r., Tomasza Maryana Juliusza, ur. 1882 r. i Jerzego Maryana Grzegorza, ur. 1884 r.

Tadeusz Filip, ożeniony z Rakowską, ma córkę Maryę.

3) *Tadeusz* Erazm Hermolaus Paweł, dziedzic Radzanowa, ożeniony 1852 roku z Kazimierą Rembielińską, miał syna Walerego Antoniego, ur. 1856 r., zmarłego dzieckiem i córkę Maryę, za Aleksandrem Daszewskim.

Potomstwo Adama, wojskiego czerskiego i generał adjutanta, legitymowało się ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1837 — 1899.

Józef i Tekla, zamężna Żukowska 1788 r., rodzeństwo, pozwali 1785 roku Dzwonowskiego, o sumę po ojcu (A. Tryb. Galic.). Wojciech zmarł 1863 r. w Lublinie. N., ożeniony z Teofilą Kahle 1864 r. Franciszek, zmarły 1870 roku, z żony, Elżbiety Szejde, pozostawił syna Hipolita i córki: Waleryę Maryę i Franciszkę Maryę Antoninę. Paweł zaślubił 12-go Lutego 1866 r. Amelię z Fragetów Kozłowską, z której córki: Marya Amelia, za Adamem Marjewskim i Aniela, za Józefem Michałem Żołtyńskim 1890 r.

KICZKOWIE w województwie krakowskiem i na Szląsku. Mikołaj Kiczka ze Szreniawy, świadczył 1388 r. w Krakowie Szafrańcowi. Wdowa po nim 1398 r. Smichna z Chlewisk i Książa, jest 2-o v. za Floryanem z Mojkowic 1400 r. Syn ich Mikołaj Kiczka z Płużnicy (Plusznicy) i Marcinowej Poremby, ma 33 grzyw. u Marcisza z Trzebienic 1400 r. (St. Pr. P. Pom. VIII).

Wojciech Kiczka z Płużnicy, wierzyciel Nawoja z Tenczyna 1417 r. Adam z Płużnicy w latach 1438 — 1447 w orszaku ks. oświecimskiego. Herman Kiczka, wójt bytomski 1412 r., Piotr Kiczka, rycerz, w orszaku ks. Oświecimskiego 1420 r. Kiczka ze Starego Miasta, świadczył 1460 r. w Bendzinie. Długosz w Lib Benef. wymienia Strzesza, sędziego, herbu Kiczka, współdziedzica Grabiszyc, w zatorskiem.

KICZKOWSKI Jan otrzymał 1669 r, grunta należące do sołtystwa w Glinianach (AGZ. X. 5135). N., właściciel Orońska 1569 r. (Paw.).

z KICZNEJ h. TURZYNA Jakusz, świadczy w Krakowie 1404 r., przy wywodzie szlachectwa (St. Pr. P. Pom. VII. 3).

KIDAŁOWSCY z Kidałowic, w województwie ruskiem. Część tej wsi należała do Mzurowskich h. Amadej, reszta zaś do Mikołaja, Michała i Budka, braci, wójtów Jarosławskich, którzy zeznali 1442 r. dział majątku między sobą. Michał zapewne jest identycznym z Michałem, synem Piotra z Kidałowic, studentem uniwersytetu krakowskiego 1443 r. Mikołaj, wójt Jarosławski 1437 r., sprzedał dobra swe Babsin Mikołajowi Czarnemu, podsędkowi kamienieckiemu i tegoż roku zabezpieczył 200 grzyw. żonie Katarzynie, po której bezdzietnej śmierci, spłacił spadek jej bratankom, synom Stachiry ze Srok, 1464 r. W 1447 r. pozwał Parawę z Lubina, o zabranie mu siostrzeńca Sieroszewskiego. W końcu XV-go wieku Kidałowice przeszły do krewnych Mikołaja, sądząc po imionach, ale dalszych, Budków z Zaborza h. *Kopasina*, z których Eustachy Budek był ich dziedzicem 1508 r. (AGZ. Lwów i Przemyśl; Paw.), a Stanisław Kidałowski, zwany *Budek*, posiadał Krzywe 1563 r. (Gr. Sanoc. 19 f. 629).

KIEBŁOWSCY, patrz *Kembłowscy*.

KIECZKIEŚ. Potomkom Pawła Kieczkiesia udzielono indygenat na sejmie 1775 roku (V. L.).

KIEDROWSCY h. LEW, ŁODZIA, OSTOJA i SAS z Kiedrowic, w powiecie człuchowskim i z Kiedrowa, w powiecie kcyńskim. Brali różne przydomki, jak: Kajdała, Lew, Orlik i inne.

Przypuszczam, że Kiedrowscy przydomku Lew, są i herbu Lew, przedstawiającego tarczę czterodzielną, w której pierwszem i czwartem polu—trzy gwiazdy, a drugiem i trzeciem—trzy róże, dwie i jedna. W szczycie hełmu lew wspięty, w łapach strzałę trzymający.

Anna z Kiedrowskich Żalińska, h. *Łodzia*, zamężna Trzebiatowska, babka kanonika gnieźnieńskiego 1811 r. (Kor.).

Maciej Kiedrowski z Wysokiej, h. *Ostoja*, złożył 1772 r. przysięgę homagialną królowi pruskiemu.

Józef Kiedrowski, h. *Sas*, złożył również taką przysięgę homagialną, ale kiedy, nie jest mi wiadomem. Józef Napoleon Joachim Hieronim Kiedrowski, h. *Sas*, syn Mikołaja, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Nikel z Kiedrowa ma sprawę w Gnieźnie 1399 r. (Leksz.).

Wojciech Lew Kiedrowski, zmarły przed 1746 r., z Barbary Mielińskiej, miał syna Marcina, który oddał 1746 r. część swoją Kiedrowic synom swoim, Pawłowi i Andrzejowi. Andrzej dziedziczył jeszcze na Kiedrowicach 1773 r.

Paweł, syn Marcina, żonaty z Katarzyną z Nehringów, wdową po Wojciechu Rolbieckim, pozostawił syna Jakóba Lwa Kiedrowskiego, piszącego się ze Slass, żonatego 1771 r. z Magdaleną Borzyszkowską, z której synowie: Tomasz, ur. 1779 r. i Bartłomiej, ur. 1781 r.

Kiedrowscy z tym przydomkiem, zamieszkują obecnie Brzeźno, w powiecie człuchowskim. August i Jan w Brzeźnie 1899 r. Leon von Loewe Kiedrowski 1891 roku.

Franciszek Kiedrowski, żonaty z Konstancyą Żalińską, pozostawił syna Antoniego, dziedzica Kałdowa, w powiecie kaliskim, 1757 r, ożenionego z Apolonią Kaczkowską, córką Antoniego i Anny z Czeszewskich (Inscr. Gniezn. z 1757 — 1763 r. f. 26). Antoniego potomstwo: Andrzej, ur. 1752 r., Michał i Mikołaj, dziedzice Czachur i Głuchowa, które sprzedali 1795 r. bratu Piotrowi, ów Piotr Franciszek Tomasz, ur. 1757 r. i Maryanna Konstancya, ur. 1760 r.

Piotr, syn Antoniego, nabył 1802 r. Gałąski małe, a ożeniony z Maryanną Bogdańską, miał córkę Maryannę i synów: Nepomucena na Borucinie, Józefa i Antoniego, zmarłego 1833 r.

Józef, żonaty z Julianną Rożnowską, córką Andrzeja, dziedzic Małych Gałązek i Borucina, zmarły 1849 r., pozostawił córkę Józefę Ławicką i syna Tadeusza *Edmunda*, ur. 1835 r., zmarłego 1864 r., doktora medycyny, ożenionego z Lucyną Morzycką. Z niej: 1) Tadeusz Ambroży, właściciel Łagiewnik, żonaty z Anielą Lewandowską 1897 r., z której: Edward i Elżbieta, 2) Julian, właściciel Myszek, żonaty z Maryą Janczakowską; 3) Helena za doktorem Ildefonsem Miecznikiewiczem z Katowic i 4) Józefa, za Tadeuszem Janczakowskim, właścicielem Dziadkowa.

Michał założył 1739 r. nową osadę nad jeziorem słonem. Stronnik Augusta III-go, jako poseł prowincyi pruskiej, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Gr. Warsz.

49 f. 610). Jan Tadeusz, archidyakon i officyał kamieński 1759 r. Jan Franciszek, Michał, Andrzej Jakób, Elżbieta i Anna, dzieci Macieja, 1754 r.

Dziedziczyli na Kiedrowicach: Marcin, Andrzej i Paweł 1751 r., Józef, żonaty z Maryanną Lipińską, 1772 r., a Tomasz i Andrzej 1825 r.

Jan, właściciel Małych Wojcic, w województwie sieradzkiem, z żony Róży, miał córkę Maryannę, ur. 1721 r. i syna Edwarda Felicyana, ur. 1724 r. Zygmunt z Wojcic, komornik ziemski sieradzki 1764 r., pisarz grodzki ostrzeszowski 1779 r., a sędzia grodzki 1781 r., deputat na Trybunał piotrkowski 1777 r., pozostawił córkę Ludwikę, za Janem Chorkowskim 1781 r. Mikołaj z Wojcic, żonaty z Maryanną Chorkowską 1803 r., miał córkę Annę Joannę Maryannę.

Franciszek, dziedzic na Kiedrowicach, zabity 1807 r. w czasie sporów granicznych, między Kiedrowicami, a Żapieniem, żonaty był z Maryanną z Ruców, 2-o v. żoną Ignacego Gogolińskiego. Córka jego, Karolina Elżbieta Gliszczyńska, zmarła 1832 r. Wojciech, ur. 1807 r. w parafii Lipuskiej na Kaszubach, proboszcz w Lipuszu, umarł 1867 r. Brat jego Franciszek, ur. 1820 r. tamże, proboszcz w Orzcikowie, w Prusach Zachodnich, umarł 1905 r. Andrzej, brat poprzednich, ur. 1824 r., proboszcz w Pluskowęsach, umarł 1883 r. Paweł umarł 1896 r. w parafii Chojnickiej.

[KIEDRZYCKI Bartłomiej, kanonik wileński, umarł 1594 r., pochowany w katedrze wileńskiej (Star. Mon.).]

KIEDRZYŃSCY h. OSTOJA, z Kiedrzyna pod Częstochową. Małgorzata Kiedrzyńska dostała 1504 r., od króla, 10 grzywien (T. Paw. I). Mikołaj Kiedrzyński, w ziemi wieluńskiej, tego herbu, świadek 1528 r. (M. 189 f. 506), Katarzyna, żona Łukasza Zaremby, w połowie XVII-go wieku. Stanisław, Jan, Ignacy i Franciszek podpisali, z ziemią wieluńską, elekcyę króla Michała, a Jakób, z województwem kaliskiem, obiór Stanisława Augusta.

Herb Ostoja.

Anastazy, doktór Św. Teologii, prowincyał XX. Paulinów 1741 r. (Perp. Czers. 26 f. 21). Jakób, podwojewodzy wieluński, poseł od województwa sieradzkiego do układów z ziemią wieluńską 1709 r. (Gr. Szadkow.). Ludwika z Sielnickich Kiedrzyńska, kwitowała się z Mycielskim z dzierżawy Noskowa, które zaraz zadzierżawił Jan 1733 r. (Gr. Wschows. z 1736 r. f. 101 i Gr. Pozn. I f. 313). Floryan procesuje się o Noskowo z Gajewską 1776 r. (Gr. Kościańs. f. 67). Ludwik, burgrabia piotrkowski, z żoną, Różą z Błeszyńskich, zadzierżawili 1789 r. Sekursko od Bystrzanowskiego. Eleonora z Rozdrażewskich, 1-o v. Adamowa Kiedrzyńska, 2-o v. Stanisławowa Rytowa, z synem Mikołajem, kwitowała brata 1739 r. Wojciech, syn Mikołaja i bracia jego i siostry, Maryanna i Konstancya, mają sprawy z Cieleckimi 1797 r.

Konstytucyą sejmową z 1775 r. odesłaną została do sądu grodzkiego sieradzkiego, sprawa Jakóba Kiedrzyńskiego i żony jego, Anny z Gomulińskich, o Kurów. Jakób, burgrabia grodzki kaliski 1785 r., a komornik ziemski 1786 r. Ksawery, pisarz sądu apelacyjnego w Kaliszu 1807 r. Wincenty, dziedzic Małęczyna, umarł 1839 r., pochowany w Radomiu

Władysława i Anieli z Lipskich, syn Henryk, zaślubił 1905 r. w Petrykozach, w opoczyńskiem, Lucynę Daszewską.

Aleksander, syn Franciszka, Andrzej i Walenty, synowie Kaspra, Leon, syn Floryana, Józef, syn Jakóba, Wincenty Syxt i Tomasz Adam, synowie Michała, Kazimierz i Józef Teofil Jan, synowie Łukasza, Adam, syn Ludwika, Albin Roman Nestor i Cyryak Roman Wawrzyniec, synowie Bogumiła, Jan Gorgoniusz, syn Józefa, Adam Klemens, syn Adama, Michał Mikołaj, syn Adama Stefana i Franciszek Placyd, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

KIEDZIERSKI Stanisław, z województwa rawskiego, elektor Jana Kazimierza, to pewno *Kędzierski.*

KIEJZAROWICZ Juri i Semen, pozwani 1616 r. przez Ładę, o zabór bartnika (Bracł. IV f. 1108).

z KIEKRZA Dzierżek 1399 r. w Mirosławicach obecny (Rz. M.), zapewne dziś Kierz, w gostyńskiem.

KIELANOWSCY v. KILIANOWSCY h. POBÓG z Kielanowic i Burzyna, w powiecie bieckim. Michał z Kielanowic sprzedał 1362 r. część swą całą w Zalasowej Tarnowskiemu. Jan z Kielanówki (?) pozwany 1466 roku w Przemyślu o podatki. Jan z Kilianowic Kielianowski, ożeniony z Zofią Rejówną, za którą dostał 200 fl. posagu 1520 r., kwitował szwagra Mikołaja 1529 r. z 300 grzywien, z dóbr Średnie i Dubowice, w halickiem.

Herb Pobóg.

Wojciech Kilianowski, opat Świętokrzyski 1584 roku (Wyr. Lub. 19 f. 737). Stanisław Kilianowski, dziedzic Kielanowic, Chojnik i Baniowic 1581 r., a Jan, Unieszowy (Paw.). Jerzy Kielanowski z Burzyna, wysyła 1601 r. sługę swego po małmazyę (AGZ. X. 2899). Ksiądz Wojciech Kiljanowski 1629 r. na uniwersytecie krakowskim.

Samuel z Kielanowic i Burzyna, umarł 1639 r., ostatnim z rodu (?); pochowany w Ryglicach, gdzie mu wystawiła pomnik córka, żona Stanisława Pawłowskiego, pisarza grodzkiego bieckiego (Star. Mon.). Franciszek Kielanowski, zmarły 1746 r., z żony Anny, pozostawił dzieci urodzone w Stanisławowie: Wojciecha Jerzego 1735 r., Jakóba Józefa 1736 r., Bogumiłę Magdalenę 1738 r., Leona 1740 r. i Petronelę Annę 1742 r. Inny Franciszek Kielanowski, z żony Salomei, pozostawił niżej wymienione potomstwo, chrzczone w Warężu: Waleryana Wojciecha 1753 r., Annę Reginę 1754 r., Macieja 1756 r., Łazarza 1757 r., Joachima Zachariasza 1760 r., Franciszka Salezego i Kazimierza, bliźniaków, 1762 r., Łucyę Maryannę 1764 r., Zacharyasza Mikołaja 1765 r., Piotra Pawła Józefa 1767 r. i Felicyana Antoniego 1770 r.

Jan Kielanowski, z Zofii z Kleczkowskich, miał dwóch synów Dominika i Jana.

1) Dominik, ożeniony z Eufrozyną Szmoniewską, miał syna Kazimierza, którego, z Salomei Gadzińskiej, synowie: Benedykt, Jan, Antoni i Piotr, legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1810 r.

2) Jan, ożeninony z Teresą Lewicką v. Lewiecką, miał dwóch synów: Kajetana, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem i Tadeusza, piszącego się Pobogiem Kielanowskim 1795 r. (DW. 110 f. 1373).

Kajetan Pobóg Kielanowski, w kwicie danym 1787 r. Sanguszce, nazwany cześnikiem sanockim, a w cesyi sumy Ortyńskiego z 1792 r., tytułowany chorążym żydaczowskim (DW. 103 f. 823 i 108 f. 691), z Salomei Brzeskiej, miał syna Jana Aleksandra Euzebiego, ożenionego z Rozalią Chrząnowską, z której synowie: Jan Prosper i Tytus, legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1829 r. (M. D. Wąs.).

N., ożeniony z Polanowską, zmarł bezdzietny.

KIELBOWSCY h. ORLA w Wielkiej-Polsce, tak Niesiecki pisze,— to *Kiebłowscy* czyli *Kemblowscy*.

[z KIELC Jan, klucznik mniejszego zamku lwowskiego 1446 — 1448 r. Ten sam pewno nazwany 1448 r. Janem Radwanem (AGZ. XIV).]

KIELECKI h. SULIMA (Nies. Bobr.) Władysław, strukczaszy królewski, podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Jana III-go.

KIELLEROWIE h. WŁASNEGO. Józef, ksiądz Kajetan i Stefan, synowie Jana Ignacego, wnukowie Jakóba Kellera, kapitana wojsk koronnych i dziedzica Małaszówka, w powiecie grodzieńskim, legitymowali się ze szlachectwa 1819 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KIELSKI Jan świadczył 1559 r. w konsystorzu poznańskim, przy wywodzie szlachectwa kanonika Bielińskiego (Pis. Dz. Pol. IX).

Herb Nałęcz.

KIEŁBASA h. NAŁĘCZ z Tymieńca, pod Stawem, w powiecie kaliskim. Akta kaliskie z lat 1411 — 1415 wymieniają Wisława, czyli Wiska, Niemierzę, Sędziwoja, Wincentego i Mikołaja, dziedziców Tymieńca (Pis. Dz. Pol. IX).

Mikołaj Kiełbasa z Tymieńca, kasztelan bydgoski w latach 1427 — 1435. Piotr Kiełbasa, kanonik poznański 1432 r. Bartłomiej, syn Wiska, 1406 r. na uniwersytecie krakowskim, następnie pleban z Objezierza 1426 roku, rozdzielił w latach 1451 — 1456 swój majątek na trzy części, które zapisał na szpital w Szamotułach, na bursę studentów w Krakowie i synowcom swoim, synom Pełki z Tymieńca (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Z nich Wincenty, 1449 r., a Mikołaj 1463 r., byli na uniwersytecie krakowskim.

Wincenty, sekretarz królewski 1459 r., kanclerz katedralny poznański 1462 r., kanonik gnieźnieński i włocławski, został 1467 r. biskupem chełmińskim i administratorem biskup-

stwa pomezańskiego. Król go chciał gwałtem osadzić na biskupstwie warmińskiem, ale po długiej walce musiał ustąpić i Wincenty umarł na biskupstwie chełmińskiem 1478 r.

Długosz wspomina ich trzeciego brata Wojciecha, więzionego 1472 roku w Warmii, przez biskupa Thungena.

Bartłomiej Kiełbasa z Tymieńca, doktór dekretów, kanonik włocławski 1480 r. i poznański 1481 r., a Wisław, kanonik poznański 1481 r. i włocławski 1485 roku.

Jan Kiełbasa z Tymieńca, stolnik sieradzki, zabezpieczył 1472 r. posag żonie Małgorzacie (M. 12 f. 110). Ta Małgorzata, już jako wdowa, z ojcowizny swej Chrostowa i Kraszewa, wyprawiła konnego w orszaku syna Łukasza, na wojnę wołoską 1497 r. i na wojnę turecką 1498 r.

Mikołaj Kiełbasa z Krąkowa, chorąży inowrocławski, zmarły 1504 r., zabezpieczył 1476 r. posag żonie Agnieszce, córce Andrzeja z Kutna. Dziedziczył na Markowie. Pozostała po nim wdowa, złożyła 1525 r. u brata swego 300 dukatów dla córek swoich: Anny, Zofii i Otylii (M. 12 f. 230; 21 f. 32 i 39 r. 250).

Wojciech i Jan, bracia, otrzymali 1512 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa lipieńskiego Modlibogowi (M. 26 f. 138). Jedna ich gałąź, nabywszy część Gosławic, nazwała się Gosławskimi, i to może właśnie idąca od Mikołaja, chorążego inowrocławskiego, bo spotykamy N. Gosławskiego, dziedzica części Kutna, 1579 roku i Fruzynę Gosławską, dziedziczkę Markowa, 1583 roku. Patrz *Tymienieccy*.

KIEŁBASA Jan, kanonik krakowski, z bratem Mikołajem, sprzedali 1369 roku wójtostwo w Opatowie, za 120 grzyw. Piotrowi, biskupowi lubuskiemu.

KIEŁBOWSCY z Kiełbowa, w powiecie radomskim. Klemens z Kiełbowa ręczył 1411 r. dobrami swemi, Orońskiem i Dąbrówką, za Pakosza z Jedlanki, a 1415 r. oddał córce swej Elżbiecie, część Kiełbowa (A. Radoms.). Tenże Klemens z siostrami swemi, Anną, wdową po Wicie z Lasek, Małgorzatą Falibogową z Dańkowa i Zuchną Sandkową z Błotnicy i Kani, procesowali 1415 r. Powałę i Elżbietę Zakrzowską, o spadek po Pietraszu Cieńciwie z Trzebienia i wygrali 1418 r. część Trzebienia, Zwoli i Łękawy (Najst. Ks. Czers.).

Jakób Przekuleja z Kiełbowa, nabył 1447 r. część Wojsławic od Potkańskich, a 1458 r. zamienił z nimi Bukowiec na Chrwatkę (A. Radoms). Jan, dziedzic Kiełbowa w latach 1467 — 1481. Barbara i Zofia, dziedziczki Kiełbowa 1508 roku. Jan Kiełbowski, ożeniony z księżniczką Domontówną, wziął za nią część Moszny i Łebedyna 1552 r. Mikołaj, dziedzic Łebedyna 1618 r. (Kniaź. i Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Walenty zabezpieczył 1592 r. posag żonie, Elżbiecie z Górskich (Perp. Czers. 1 A f. 256). Piotr, dziedzic Kiełbowa 1598 r. (Wyr. Lub. 78 f. 1184). Jan i Stanisław, synowie Macieja, w ziemi warszawskiej 1615 roku (DW. 44 f. 1155).

KIEŁBOWSCY z Kiełbowa, w powiecie raciążskim. Bernard, 1540 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj, syn Jakóba *Kota*, Jan, Paweł, Łukasz, Jan, Mikołaj *Dworak*, wdowa po Stanisławie, Walenty, syn Bernarda, Jan *Komicz*, An-

drzej *Surowy*, Feliks i Piotr, synowie Kaspra, dziedziczyli 1578 r. na Kiełbowie Wielkim, a Stefan i wdowa Mikołajowa, na Kiełbowie Wyrwałach (Paw.). Adam i Piotr podpisali, z województwem płockiem, elekcyę Augusta II-go.

KIEŁCZ komes, miecznik gnieźnieński 1285 r. *K.*, komes, kasztelan santocki 1294 r., kasztelan zbąski 1295 r., kasztelan gnieźnieński 1297 r. i wojewoda poznański 1306 r. *K.*, w orszaku Łokietka w Krakowie 1308 r. *K.*, zastępca sędziego w Pyzdrach 1392 r. *K.*, wojski sieradzki 1435 r. *K.*, kanonik gnieźnieński 1339 r., kustosz 1346 r., scholastyk w latach 1354—1379. Kiełcz (zapewne z Książnic), kantor krakowski w latach 1410 — 1421.

KIEŁCZ z Woli Kiełczowej, czyli Woli Czystebrzegi, czyli Woli Boturzyńskiej nad Wisłą, w proszowskiem, ma w latach 1394—1400 różne sprawy w Krakowie (St. Pr. P. Pom. VIII).

KIEŁCZEWSCY v. KIEŁCZOWSCY-SKARBKOWIE h. HABDANK z Kiełczewic, w powiecie lubelskim. Król Władysław Łokietek, obdarzył 1325 r. prawem niemieckiem Kiełczewice, własność Bogusza i Jeszka, synów niegdy Wincentego, zwanego Mącikał (*Manczikal*). Co do tych dziedziców Kiełczewic, patrz ze *Skołyszyna* (KKKr.). Skarbek ze Strzeżowic, ręczył 1375 r. wsią swoją Kiełczewicami, za Sławka Bończę z Bystrzycy. Na żądanie Jana z Kiełczewic, sąd krakowski unieważnił 1399 r. sprzedaż Strzyżowic, Bystrzycy i Wilkowic, dokonaną przez brata jego rodzonego, Mściszka z Książnic, na rzecz Przybka Kuropatwy, za zwrotem ceny szacunkowej 390 grzyw. (St. Pr. P. Pom. VIII. 8422).

Herb Habhank.

Ten sam pewno Mściszek Książski wydał 1405 r. wnuczkę swoją Włodkę, za Dobka z Koszyc, sędzica krakowskiego. Tegoż roku Mściszek z Książnic, z żoną Katarzyną, sprzedał część Karwic i Popław, za 200 grzyw., Piotrowi z Mroczkowa, a przed 1411 r. część Siedlca, temuż Piotrowi (Helc. II i A. Opocz.).

Jan z Kiełczewic z siostrami, Dorotą, Jadwigą i Małgorzatą, zastawił 1407 r. Dembiany pod Stradowem za 500 grzyw. Tenże Jan z Dembian zabezpieczył 1410 r. żonie Jadwidze, 140 grzyw. posagu i wiana, a 1414 r. sprzedał część Dembian (Zs. Wiśl.).

Jan z Kiełczewic i Dembian, sędzia ziemski lubelski, fundował kościół i parafię w Kiełczewicach 1431 r. i podpisał pokój brzeski 1435 r. Syn jego Mikołaj, zabezpieczył 1445 r. na Dembianach, posag żonie Agnieszce (Zap. Zs. Wiśl. I f. 280).

Skarbek z Dembian i Kiełczewic 1462 r. (Ibid. f. 345). Jan Dembieński v. Kiełczewski h. Abdaniec, dziedzic Dembian, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.). Jan i Jan, syn Mikołaja Kiełczewskiego, bracia stryjeczni, dziedzice Ryczanowic (?), sprzedali 1510 r. część Dębian Gnoińskiemu (Zs. Wiśl.). Jan, dziedzic Kiełczewic 1531 r. (Paw.). Stanisław, Piotr, Mikołaj, Jan, Maciej, Jakób, Adam, Marcin, Andrzej i Krzysztof, dziedziczyli na Kiełczewicach 1596 r. (Wyr. Lub. 65 f. 50).

Antoni Skarbek Kiełczewski, sędzia grodzki lubelski 1602 r. Jakób, podstarości żydaczowski 1604 r. Stanisław, syn Jana, dziedzic Kiełczewic 1591 roku (Wyr. Lub. 47 f. 458). Jan i Stanisław, synowie Stanisława, zeznali zapis w Lublinie 1612 r. (Zap. Lub. 19 f. 908). Mikołaj, syn Jana z Kiełczewic, zeznał oblig w Lublinie 1602 r. (Ibid. 11 f. 594). Mikołaj z żoną, Anną z Poradowskich, dziedzice Suszyc, pozwali o najazd Dominikanów Łuckich 1633 r. (Gr. Hal. 128 f. 366). Anna, za Andrzejem Siewierskim 1633 r. Regina, za Adamem Wituskim 1635 r. Jakób Jerzy, v. Jakób, pisarz grodzki latyczowski 1640 r., otrzymał w tymże roku Kalińce. Następnie był łowczym czerniechowskim i umarł 1648 r. (M. 185 f. 326 i 191 f. 23). Żonaty był z Anną z Obodna, żoną 2-o v. Pawła Bobrownickiego, a 3-o v. Michała Kosowicza (M. 219 f. 488 i Woł. IX f. 73).

Inny Jakób, zasłużony wojak, posiadał w województwie czerniechowskiem Kuźnikowszczyznę 1645 r. W 1649 r. był rotmistrzem królewskim, następnie podstarościm czerniechowskim. Z Maryi Anny syn jego Tomasz, regent grodzki 1664 roku, a pisarz lubelski 1666 r., pisarz grodzki radomski 1669 r., następnie podstarości i sędzia grodzki lubelski 1682 r. Był i cześnikiem łukowskim 1680 roku Z województwem lubelskiem podpisał dwie elekcye, króla Michała i Jana III-go. Żonaty z Katarzyną Gołuchowską, 1-o v. Andrzejową Ossowską (Zap. Lub. 42 f. 358; 60 f. 1033 i 1110). Jerzy, żonaty z Dorotą Grotówną 1659 roku (Sig. 3 f. 29).

Remigian, skarbnik podlaski 1626 r., a podstarości i skarbnik lubelski 1641 r., podsędek lubelski 1647 r., z tym ostatnim tytułem podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Nie żył 1654 r., w którym jego synowie, dziedzice Kłodnicy, urodzeni z Teofili z Zaporza: Stanisław, Piotr, Remigian, Aleksander i Teodor, piszą się w aktach synami niegdy Remigiana, podsędka. W 1660 roku, wspólnie z matką, wnieśli protest do akt trybunalskich w Lublinie. Córka Remigiana, Aleksandra, żona 1-o v. Jana Lendzkiego z Czarnolasu 1660 r., a 2-o v. Samuela Mikułowskiego 1662 r. Synem jego, może z innej żony, był Jan Kazimierz, który w 1666 roku zabezpieczył 1,500 flor. dzieciom swej siostry, Teresy Samuelowej Górskiej, rotmistrzowej królewskiej (M. D. Wąs. z akt Gr. Hal.; Zap. Lub. 44 f. 122; 46 f. 610 i 54 f. 452). Z nich:

1) Stanisław, cześnik lubelski 1667 r., podpisał elekcyę króla Michała. Konstytucya sejmowa z 1659 r. wspomina o nim. Syn jego Jan Kazimierz.

2) Piotr, 1640 r. na uniwersytecie krakowskim, prawdopodobnie wojski stężycki 1669 r., podpisał, z województwem lubelskiem, elekcyę króla Michała. W 1671 r. był miecznikiem lubelskim.

3) Remigian, także elektor króla Michała, miecznik lubelski 1668 r., podstarości lubelski 1671 r., w końcu podsędek 1679 r. W 1673 r. tytułowany miecznikiem mielnickim, a znów w tymże samym i 1678 r., miecznikiem lubelskim. Z jego urzędami jest zamieszanie. Wnuk jego Józef, nazwał go w akcie z 1752 roku skarbnikiem i podstarościm, w końcu sędzią ziemskim lubelskim (DW. 74 f. 8), widocznie pomieszał go z pradziadem swoim. Z Anny z Domaszewnicy, syn jego Antoni (Zap. Lub. 61 f. 901) i córki: Petronella, za Stanisławem Rostkowskim i Apolonia, za Piotrem Hadziewiczem.

Antoni, podstarości i sędzia grodzki lubelski 1717 r., chorąży lubelski 1718 roku, umarł 1725 r. Żonaty z Izabellą z Grajewskich, wprowadzoną do Sobienia,

Zambrzykowa i Smoniewic 1699 r. (Perp. Czers. 16 A f. 140), miał z niej synów: Aleksandra, Floryana, Michała, Józefa i dwóch Janów. Pierwsi czterej kwitują z procesu 1733 r. Lasockiego. Józef, w imieniu swojem i brata Jana, Jezuity, zastawił 1736 r. Sobienie Kłopockiemu, a 1752 r. tenże Józef, w imieniu swojem i brata Jana, podpułkownika wojsk litewskich, sprzedał 1752 r. plac w Lublinie Józefowi Skarbek Kiełczewskiemu, staroście kahorlickiemu (Perp. Czers. 23 A f. 25 i 23 B f. 262; DW. 74 f. 8).

A) Aleksander, chorążyc lubelski, podstoli urzędowski 1729 r., rezygnował z tego urzędu 1748 r., na rzecz Józefa, widocznie jednak rezygnacya nie doszła do skutku, bo jako podstoli został 1766 r. podczaszym urzędowskim i umarł 1771 r. W 1729 r. wprowadzony został do Sobienia (Perp. Czers. 21 f. 138).

B) i C) O Floryanie i Michale, chorążycach lubelskich, nie mamy więcej żadnych wiadomości.

D) Józef, chorążyc lubelski, z regenta grodzkiego lubelskiego, podsędek czerski 1745 r., rezygnował z tego urzędu w 1752 r., a umarł bezdzietny 1758 r., gdyż brat jego Jan, podpułkownik, jako jego sukcesor, sprzedał 1767 r. część Sobienia Ogińskiemu. W 1741 r. był podpisarzem ziemskim lubelskim. W 1749 r. zabezpieczył sumę na Sobieniu Kłopockiemu, a 1754 r. roboruje swój testament i z żoną, Anną z Gołuchowskich, kwitował Pomianowę. Pozostała po nim wdowa wprowadzoną została do Sobienia i Smoniewic 1758 r. (Perp. Czers. 27 f. 152; 29 f. 98; 30 f. 26; 31 f. 36; DW. 70 f. 369 i 87 f. 1079)

E) Jan pierwszy, chorążyc lubelski, Jezuita 1736 r., następnie kanonik łucki, wprowadzony został do Sobienia i Zambrzykowa 1740 r. (Perp. Czers. 25 f. 137 i 162).

F) Jan drugi, chorążyc lubelski, podpułkownik wojsk litewskich i generał adjutant 1750 r., a następnie podpułkownik wojsk koronnych, sprzedał 1758 r. część swoją Sobienia i Zambrzykowa Rudzińskim, a 1767 r., część tychże dóbr, spadłą na niego po bracie Józefie, Ogińskiemu. W 1775 r. był pułkownikiem (Perp. Czers. 32 f. 88; M. 292 f. 175; DW. 80 f. 314; 87 f. 1079 i 92 f. 14).

4) Aleksander, z działu z braćmi dziedzic Kiełczewic, nabył od brata Teodora Prawiedniki i Żabią Wolę. Łowczy mielnicki 1672 r., cześnik lubelski 1684 r., żonaty 1-o v. z Maryanną Grzybowską, 2-o v. z Zofią z Dłużewa. W 1670 i 1679 r. żona jego Maryanna układa się z rodzeństwem, o spadek po babce swej Boglewskiej. W 1682 r. nabył część Brzeskiej Woli i Filipówka, a 1679 r., z żoną Maryanną i dziećmi: Tomaszem, Teofilą, Ludwiną i Anielą, zawarł układ z sukcesorami Elżbiety z Branic Boglewskiej (Perp. Czers. 13 f. 322, 631 i 632; 14 A f. 30; Zap. Lub. 65 f. 328). Teofila, 1701 r. żona Augustyna Hańskiego, któremu Tomasz odstąpił 1695 roku Brzozę i Brzoską Wolę (Perp. Czers. 16 B f. 31 i 14 f. 351).

Tomasz, po rezygnacyi ojca, cześnik lubelski 1693 r. (Sig. 15), towarzysz roty pancernej królewskiej, komisarz do boku prymasa ze zjazdu lubelskiego 1707 roku, został stolnikiem lubelskim 1709 r., a chorążym 1725 r. Umarł w roku następnym. Oprócz majątków odziedziczonych po ojcu, był właścicielem nabytego Gałęzowa. W Tece W. Rulikowskiego znajduję, że ów Tomasz, z Olszowskiej, pozostawił pięciu synów: Michała na Kiełczewicach, bezdzietnego z Bukowską, Ale-

ksandra na Gałęzowie, bezżennego; Józefa, na Woli Gałęzowskiej, starostę kahorlickiego 1766 r. (Bracł. XVII f. 1917), którego z Giżyckiej synowie: Wincenty i Jan; Floryana na Prawiednikach, bezżennego i Jerzego na Kiełczowicach, którego córka Anna, wyszła za Andrzeja Koźmiana, sędziego ziemskiego lubelskiego.

Józef, starosta kahorlicki, poseł województwa bracławskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta.

5) Teodor, dziedzic Czarnolasu, zeznał 1680 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Leżeńskich, 2-o v. Janową Mężyńską (Perp. Czers. 13 f. 677). Z niej córka Helena, za Wacławem Głuskim i syn Józef, Jezuita, zmarły 1814 r. w Lublinie.

Piotr, łowczy czerniechowski, mianowany 1701 r. podczaszym bracławskim, a po nim łowczym został Maciej (Ręk. Oss. Sig. 762 f. 36). Remigian z żoną Elżbietą, zadzierżawili 1684 r. dobra opactwa Jędrzejowskiego.

Remigian Skarbek Kiełczewski, z podczaszego nurskiego, pierwszy podczaszy urzędowski 1726 r., a stolnik 1729 r., żonaty z Urszulą Grzybowską, córką Jana Windyki Grzybowskiego, starosty sulejowskiego i Eufemii z Parysów, córki Feliksa Zygmunta Parysa, kasztelana lubelskiego i Anny Sapieżanki (DW. 64 f. 661 i 113 f. 205), wziął za nią dobra Chrzesne.

Synów miał czterech: Jana Stanisława, Józefa, Antoniego i Kajetana. Pierwszy, w imieniu swojem i braci, sprzedał 1735 roku Młynarze Wodzińskiemu: Z nich:

Antoni był Jezuitą i wraz z braćmi: Janem i Kajetanem, dopełnił 1746 r działu dóbr Postoliska, odziedziczonych po wuju, Józefie Grzybowskim.

Józef, ksiądz, kwitował 1739 r. brata Jana, ze wszystkich pretensyi do majątku ojczystego.

Kajetan zaślubił 1741 r. Maryannę Szydłowską, córkę Jana, łowczego zawskrzyńskiego i Heleny z Zielińskich, kasztelanki sierpskiej. Spisał z nią w tymże roku intercyzę przedślubną. Z niej córka Anna, 1764 r. za Feliksem Górskim, późniejszym podkomorzym warszawskim (DW. 69 f. 95 i 1603; 70 f. 1312; 71 f. 645 i 1120; 84 f. 850).

Jan Stanisław, po rezygnacyi ojca 1740 r. stolnik urzędowski, a chorąży 1758 r., otrzymał od rodziców 1735 r. Chrzesne i zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Zaranków-Horbowskich, córką Jana Kazimierza, starosty żmudzkiego i Joanny z Chodkiewiczów (DW. 69 f. 28 i Quat. VI f. 102; Leg. Galic.). Z niej córki: Izabella, żona Jana Franciszka Jezierskiego, pisarza ziemskiego łukowskiego; Katarzyna, żona Antoniego Gajewskiego, 1773 r. podstolego smoleńskiego; Joanna, Urszula i Teresa, żona Mikołaja Morozowicza 1783 r. (DW. 90 f. 108; 96 f. 1052; 99 f. 910 i 110 f. 243) i synowie: Antoni, Remigian, Józef i Stanisław, którzy sprzedali 1773 roku połowę Dobiczyna Górskiemu (DW. 90 f. 104 i 98 f. 1350).

Antoni, chorążyc urzędowski, był 1780 r. pułkownikiem wojsk litewskich. Pewnie to on był żonaty z Ewą Jankowską i córka jego Zuzanna, wyszła 1781 r. za Ksawerego Rakiettego (DW. 96 f. 1052 i 97 f. 900).

Remigian Maciej Leon, chorążyc urzędowski, ur. 1751 r. w parafii Postoliska (Quat. VI f. 102 Leg. Gal.), dziedzic Mokrej - wsi i Postolisk, chorąży wojsk

litewskich 1788 r., miał syna Wincentego Antoniego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. (DW. 104 f. 474; 106 f. 811; A. b. Her.).

Józef, chorążyc urzędowski, został wojskim młodszym urzędowskim 1785 r. Wspólnie z braćmi sprzedał 1802 roku szóstą część Waki, Dąbrowskiemu (DW. 113 f. 200).

Na Litwie spotykamy Skarbków Kiełczewskich już w XVII-m wieku. Krzysztof, starosta stokliski, żonaty był z Anną Pacówną, córką Mikołaja, podkomorzego brzeskiego i Zofii Agaty Sapieżanki. Trzymała ona po jego śmierci starostwo stokliskie i umarła 1631 r. Synów miał trzech: Andrzeja i Mikołaja młodo zmarłych i Jana Krzysztofa (Pac.). Ten ostatni, sędzia ziemski kowieński 1665 r., następnie podkomorzy, z tym tytułem podpisał elekcyę króla Michała, w końcu marszałek kowieński, pisał się na obiór Jana III-go.

Piotr, ziemianin oszmiański 1699 r. Paweł Hieronim, pisarz grodzki rzeczycki, pisał się, z województwem mińskiem, na elekcyę Augusta II-go. Posłem był 1712 r. Synów jego miało być dwóch: Michał v. Michał Daniel, wojski rzeczycki 1736 r. i Karol. Michała córka Antonina, za Gabryelem Stanisławem Święcickim, a Karola, z Wiktoryi Kamińskiej, potomstwo: Leopold, Róża, za Aleksandrem Jaksą Bykowskim, stolnikiem starodubowskim i Konstancya, zakonnica. Felicyanna z Bandynellich Kiełczewska, wojska i pisarzowa grodzka rzeczycka, otrzymała 1748 r. konsens królewski, na cesyę Babicz, Nowosiółki i Nawitówki, w rzeczyckiem, Leopoldowi Kiełczewskiemu, pisarzewiczowi ziemskiemu (?) rzeczyckiemu (Spisy Wolffa).

W notatach hr. St. Kossakowskiego znajduję, że Jan Konstanty, elektor Jana III-go, tytułowany stolnikiem parnawskim, nabył 1685 roku Odkinszczyznę, w powiecie grodzieńskim, od Puchalskich. Z Heleny Rokickiej, miał trzech synów: Piotra i Dominika, młodo zmarłych i Michała, stolnika grodzieńskiego, dziedzica po ojcu Odkinszczyzny, żonatego z Symforyanną Kociukówną. Z jego trzech synów, Cypryan i Michał zmarli bezpotomnie, a najstarszy Leon, dziedzic Michalewa i Janina, posiadacz Strzałkowszczyzny, w powiecie rzeczyckim, podstoli rzeczycki 1764 r., a stolnik 1766 r., poseł powiatu rzeczyckiego 1740 i 1764 r., deputat na Trybunał litewski w latach 1776, 1782, 1786 i 1788 r., ożeniony 1-o v. z Heleną Chlewińską, 2-o v. z Konstancyą Janiszewską. Z pierwszej żony miał trzech synów: Jana Antoniego, Józefa Benedykta i Feliksa Ignacego, z drugiej— siedmiu: Floryana Kazimierza, dziedzica Jakszyc, prezydenta bobrujskiego, żonatego z Sielawianką, Edwarda Józefa, Antoniego, Kajetana Wawrzyńca, żonatego z Sielawianką, Marcelego Tadeusza, Michała Ewarysta i Piotra Rafała. Z nich:

Józef Benedykt, dziedzic Chlewna, żonaty z Domicellą Sielawianką, córką Antoniego.

Jan Antoni, sędzia ziemski bobrujski, następnie marszałek bobrujski 1797 roku, zmarły 1818 r., żonaty z Józefą Brodowską, podstolanką słonimską, zmarłą 1829 r., miał z niej córki: Annę Narbutową, Eleonorę Kazimierę, za Dominikiem Bortkiewiczem i Barbarę, oraz synów pięciu. Z nich:

1) Tadeusz, ur. 1790 r., chorąży bobrujski 1814 r., dziedzic Wołczewicz, zmarły 1845 r., pochowany w Wołczewiczach, z Barbary Nowakowskiej, zmarłej 1865 r, pozostawił córkę Kamillę i syna Zygmunta, dziedzica Wołczewicz.

2) Kasper, ur. 1793 r., dziedzic Michalewa, sędzia ziemski bobrujski, a następnie prezydent, zmarły 1847 r., pochowany w Janinie, z Wincentyny Kiełczewskiej, zmarłej 1822 r., pozostawił córkę Antoninę i syna Aleksandra, dziedzica Michalewa i Janina, zmarłego 1880 r., żonatego z Anielą Łapówną, córką Aleksandra. Z niej córka Marya, za Iżyckim i syn Jan, dziedzic Janina, ożeniony 1885 r. w Wilnie z Maryą Salmonowiczówną, córką Zygmunta i Konstancyi z Gromadzkich. Synowie ich: Aleksander i Jan.

Antoni Mikołaj, sędzia ziemski rzeczycki 1765 r. Jan, sędzia ziemski rzeczycki 1785 r.

Jan podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę króla Michała.

Franciszek Skarbek Kiełczewski, w województwie wileńskiem, właściciel Gursztan 1680 r., tytułowany w aktach stolnikiem poznańskim 1696 r., z Zuzanny Judyckiej, miał synów: Jana i Józefa (Akta VIII, XIII; Sap. II).

Po Józefie szedł syn Michał, tytułowany stolnikiem poznańskim, sędzia kapturowy wileński 1764 r. (V. L.), dziedzic Podpuni, w województwie trockiem, które sprzedał 1769 r. (Herb. Król.). Benedykt, syn Michała, pozostawił trzech synów: Stanisława Atanazego, Antoniego Kazimierza i Jana, wylegitymowanych ze szlachectwa 1832 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską. Józef Ignacy, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Paweł i Piotr, z województwa lubelskiego, elektorowie Jana Kazimierza, a Marcin i Aleksander—króla Michała. N., podstoli żydaczowski i Andrzej, z województwem sandomierskiem, a Krzysztof, z województwem krakowskiem, podpisali obiór Augusta II-go.

Tym podstolim żydaczowskim był Jakób Skarbek, żonaty z Justyną Zajączkowską, podczaszanką podlaską, wdową po Kazimierzu Duninie Wąsowiczu, który zawarł 1699 r. układ z Wąsowiczami (A. Radoms.), a żona jego nabyła 1706 roku część Kuraszkowa i Woli, w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 17 f. 1). Marcin, syn Macieja i żona jego, Konstancya z Rembiertowskich, kwitowani przez Pniewskich 1713 r. Andrzej, syn tego Marcina, ale z pierwszej jego żony, Domicelli z Pniewskich, nabywa sumę 1727 r. (Ibid. 18 f. 54 i 20 f. 273). Antonina, córka Adama, za Benedyktem Węglińskim, łowczym latyczowskim, 1748 r. W tymże roku Barbara za Leonem Żalińskim (Ibid. 28 f. 199 i 205). Floryan nabył 1744 r. poddanego, od brata swego stryjecznego Jana, kanonika łuckiego, chorążyca lubelskiego (DW. 70 f. 1124).

Franciszek, podchorąży gwardyi koronnej, syn Macieja, podczaszego stężyckiego i Anny z Rudzkich, sprzedał 1764 r. część dóbr Ossa, Męcińskiemu (DW. 84 f. 70). Ów Maciej został cześnikiem 1730 r., a podczaszym stężyckim 1731 r., umarł 1735 r. Z Anny Rudzkiej, syn jego Franciszek, oddał 1784 r. część dóbr Ossa synowi swemu Benedyktowi, urodzonemu z Ludwiki Żebrowskiej (DW. 100 f. 1281).

Andrzej, syn Jana i Heleny z Gozdzkich, kwitował Wąsowicza 1747 roku (Gr. Radoms.). Dominika, Brygida, Zofia Stanisławowa Chlewińska i Wincenty, siostry i brat niegdy Izabelli z Kiełczewskich Leżeńskiej, cedowali 1799 r. pewne sumy Berghauerowi (DW. 112 f. 1398). Antoni, właściciel Kamieńca, w powiecie

brzeskim, 1752 roku. Potomek jego, Aleksander Bernard Onufry, syn Antoniego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KIEŁCZEWSCY v. KIEŁCZOWSCY h. POMIAN z Kiełczewa, w powiecie konińskim. Heraldycy nasi piszą, że dawniej Kiełczami się nazywali, ale to nieporozumienie, bo Kiełcz było imieniem i to rodowym Abdańców, a nie Pomianów. Jawrzik i Nachilesz z Kiełczewa, mają sprawy w Łęczycy z Chebdą i synami jego ze Słupcy, w latach 1394—1395, a Albryk (Jałbrzyk) z Kiełczewa, z Kajewskim, 1398 roku (Łęcz. I i II). Wacław, zasądzony 1407 r. w Sieradzu, przez Mirosława z Abramowic (Gr. Sier. I f. 52).

Jan Kiełczewski, dziedzic połowy Łuczylna, ma sprawę z Łagiewnickim 1497 r. Jana, w zastępstwie swojem, wyprawiła na wojnę turecką 1498 r. Czychnarowa (St. Pr. P. Pom VII. 47, 52, 60 i 521).

Stanisław Kiełczewski, syn Pawła z Wielkiego Kiełczewa, otrzymał 1566 roku zapis od Ponętowskiego. Mikołaj, żonaty 1568 r. z Katarzyną Rybczewską.

Herb Pomian.

Tomasz, syn Jana *Prusaka* z Wielkiego Kiełczewa, zeznaje 1579 r. zapis, na rzecz Andrzeja z Kiełczewa średniego (M. 100 f. 127; 101 f. 246 i 107 f. 434). W 1579 r. Wojciech i Jan Smolka dziedziczyli na W elkim Kiełczewie, Ochli i Wierzchocinie, Andrzej, na Małym Kiełczewie, Zabłocicach, Ochli i Wierzchocinie, Piotr, na tymże Wierzchocinie, a Walenty, syn Macieja, na Małej Wrzączy i na Okoleńcu. Jerzy był dziedzicem miasta Ostrowa i wsi Krempe i Zacharzewo, w kaliskiem, 1579 r. i części Ostrowieczna, w kościańskiem, 1581 r. Oprócz tego należały do Kiełczewskich część Rożniatowa, w szadkowskiem, 1552 r. i Świerczyna, w brzeskiem, 1566 roku (Paw.).

Andrzej i Walenty byli synami Macieja i mieli brata Jerzego. W 1569 r. wzajemnie się kwitowali (Pr. Przed. 18 f. 127). Andrzej nabył 1577 roku od Wojciecha, syna Piotra, część jego na Kiełczewie i Parłowie (Ibid. 25 f. 288). Z żony Anny jego synowie: Marcin, Adam, Andrzej i Jan, dopełnili 1598 r. działu dóbr Kiełczewo, Zabłocice, Ochle, Parłowo, Okolenicz i lasu Obrytego (Ibid. 46 f. 590).

Marcin nabył Luczylno 1601 roku. W 1611 r. wprowadzony do Wrzący i Ohla. Synowie jego: Mikołaj wydzierżawił 1612 r. Kiełczewo, Zabłocice i Łuczylno, a Jakób zastawił Zabłocice 1619 r. i zapisał żonie Annie dożywocie, 1622 roku (Ibid. 49 f. 124; 58 f. 217; 59 f. 453; 65 f. 366 i 67 f. 87).

Adam kwitował, brata Marcina, z opieki 1595 r. (Ibid. 43 f. 126).

Andrzej układał się z Siewierskim 1619 r. (Ibid. 65 f. 160).

Jan otrzymał od brata Marcina Okolenicz i Wrzącę 1598 r. W 1608 r. sprzedał Drogomirowi Wrzącę, a 1612 roku zeznał, z żoną Anną, zapis dożywocia (Ibid. 46 f. 377; 55 f. 150 i 59 f. 408).

Gabryel, proboszcz Norbertanów w Strzelnie, komisarz i wizytator zakonu w Polsce, umarł 1623 r. Jadwiga i Anna, Norbertanki w Strzelnie, zmarły 1624

roku. Aleksander, profesor w Koronowie, umarł w początkach XVII-go wieku (Nekr. Strzel.).

Piotr i Wacław, synowie Pawła, sprzedali 1580 r. Świecino Kobielickiemu. Wojciech, ich brat (Gr. Przed. 28 f. 595 i 758). Śmierć Pawła, jego żony Małgorzaty, syna Wojciecha i córki Małgorzaty, zanotowana 16-go Lipca w Nekrologu klasztoru w Strzelnie.

Piotr, skarbnik kaliski 1612 r., nabył 1586 r. od brata Wacława część jego na Kiełczewie, Parłowie i Wierzchocinie, umarł 19-go Sierpnia 1615 r. (Ibid. 34 f. 69; Nekr. Strzeln.). Synowie jego: Krzysztof, Jan i Stanisław, dzielą się 1618 roku powyższemi dobrami i zapisują matce swej Zofii, dożywocie (Ibid. 64 f. 299).

Krzysztof, sekretarz królewski 1622 r., poseł i cześnik łęczycki 1628 roku, umarł w tymże roku (Nekr. Strzel.). Wspólnie z żoną, Izabellą z Karnkowskich, trzymał Tuczno 1628 r. W 1618 r. wprowadzony do Sokołowa i Sokołówka (Ibid. 64 f. 91; 69 f. 165; M. 177 f. 87 i 137).

Jan, poseł na sejm 1623 r., skarbnik kaliski 1624 r., wprowadzony w tymże roku do Kiełczewa, ustanowił 1625 r. opiekę nad dziećmi. W 1642 roku był i subdelegatem grodzkim przedeckim (Gr. Przed. 68 f. 416; 69 f. 206 i 71 f. 442). W 1633 r. otrzymał pensyi 50 fl. (M. 180 f. 14). Żona jego, Jadwiga z Kołudzkich, (Ibid. 71 f. 68).

Stanisław, miecznik brzeski 1638 r., pisarz ziemski brzeski 1642 r., z tym tytułem podpisał elekcyę Jana Kazimierza. W roku następnym został podsędkiem brzeskim. W 1623 r. wprowadzony został do Jabłkowa, w 1627 r. kwitował Wężyka, a 1630 r. zapisał na Kiełczewie posag żonie, Annie Tchorzewskiej (Gr. Przed. 67 f. 521; 69 f. 525 i 70 f. 92).

Wacław, drugi syn Pawła, starosta wschowski 1591 r., kasztelan biechowski 1607 r., kasztelan lendzki 1619 r., w końcu kasztelan łęczycki 1620 roku. W 1627 r. został podkomorzym koronnym, umarł w roku następnym dnia 5-go Lutego (Nekr. Strzel.). W 1614 r. sprzedał Ochel bratu Piotrowi, a 1619 r. Morzyce Trzebuchowskiemu. Wspólnie z żoną, Anną Maryą à Dohna (mylnie czasem zwaną w aktach Duninówną), otrzymał Niwki 1596 r. Śmierć jej także zapisana w Nekrologu w Strzelnie. W 1627 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie Dębia i Niwek Stanisławowi (Gr. Przed. 60 f. 367; 628 f. 302; 67 f. 41; DW. 46 f. 586; M. 140 f. 294 i 176 f. 168).

Wojciech, syn Pawła, sprzedał 1596 r. Sobiczewy Kretkowskiemu, a wziął od niego w zastaw Psary i Szczecimo (Gr. Przed. 44 f. 147 i 148).

Jan, stolnik prymasa Baranowskiego 1610 r. Jan 1620 r. na uniwersytecie krakowskim, następnie kanonik kijowski. Stanisław podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Jerzy, Marcin i Olbrycht, obiór króla Michała. Wojciech, 1656 r. skarbnik kujawski.

Marcin, żonaty 1663 r. z Katarzyną Orzelską, a brat jego Zygmunt, z Elżbietą Iwańską (Gr. Przed. 76 f. 20, 72 i 218).

Stanisław Franciszek, syn Władysława, podstoli gostyński i pisarz grodzki kowalski, zeznał 1690 r. zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Borzymowskich. W 1692 roku odstąpił wieś Kobyły bratu swemu, Feliksowi Władysławowi (Zap. Lub. 65

f. 328 i 893; 66 f. 4, 266 i 279; 68 f. 646). Kazimierz, Aleksander i Stanisław, wraz z siostrą, procesują Walewskich o sumy na Dobrzelowie 1691 r. Wieś tę 1695 r. trzyma w zastawie Marcin z siostrą Maryanną Stanisławową Mazowską, zmarłą już 1700 r. (Gr. Sieradz.).

Franciszek, Kazimierz, Sebastyan i Stanisław, z województwa inowrocławskiego, a Marcin, z województwa sieradzkiego, elektorowie Augusta II-go. Maciej, Antoni i Franciszek, zawarli 1726 r. układy z siostrami: Anną Rudnicką, Zofią Kobierzycką i Teresą Czapską (Gr. Przed. 85 f. 109, 125 i 127; 86 f. 34 i 44). Antoni zeznał 1727 roku zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Rosnowskich (Ibid. 86 f. 13).

Józef Kazimierz, stolnik kowalski, Antoni, burgrabia grodzki przedecki, Roch, Jan, Dominik i Michał, synowie Jana Kazimierza na Kiełczewie i Zofii z Łętkowskich, zeznali 1731 roku dział dóbr po ojcu pozostałych i jednocześnie czterej ostatni, kwitowali brata Józefa Kazimierza, z odbioru należnej im sumy (Gr. Przed. 87 f. 89 i 90). Z nich:

Dominik Józef, doktór teologii, biskup hermopolitański, sufragan chełmski, kanonik krakowski, proboszcz łowicki, wolborski i kielecki, umarł 1776 r., pochowany w Katedrze krakowskiej, gdzie ma pomnik wystawiony.

Roch, stolnik kowalski 1775 r., żonaty 1-o v. z Joanną Trzebińską, córką Tomasza, stolnika inowłodzkiego i Barbary z Pawłowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1743 r. (DW. 70 f. 940), 2-o v. z Teofilą Korytowską, z pierwszej żony miał córki: Katarzynę, za Kazimierzem Borzęckim i Monikę, za Bazylim Potockim, oraz synów: Andrzeja i Gabryela; z drugiej—synów: Kaspra i Franciszka.

Andrzej, szambelan Stanisława Augusta, ożeniony z Zuzanną Domaniewską, córką Tomasza, podczaszego piotrkowskiego i Maryanny z Męcińskich (Obl Krak. 210 f. 85), miał z niej syna Wincentego.

Gabryel, szambelan Stanisława Augusta, nabył od brata Andrzeja Gieżowo i Obielawy 1785 r. (Gr. Przed. 96 f. 77). Radca departamentu bydgoskiego 1809 r. Żonaty 1-o v. z Moszczeńską, kasztelanką inowrocławską, 2-o v. z Trzcińską, chorążanką kruszwicką, z drugiej żony pozostawił synów: Ignacego i Walentego.

Kasper, obrany przez ojca pełnomocnikiem 1789 r. (Gr. Przed. 100 f. 30). Syn jego Karol Deograt Roch Onufry, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

Antoni, burgrabia grodzki przedecki 1731 r., ożeniony z Anną Jaranowską, miał z niej córki: Marcyannę Moszczeńską, Łucyę, ksienię Benedyktynek w Toruniu, Annę Morzycką, Teresę Chrząszczewską i Maryannę Wojciechowę Bogusławską 1777 r., oraz syna Dominika, ur. 1744 r. w Kamieńcu. Dominik nabył od Otfinowskiego i Kamockiego 1783 r. Skępe i Lasocin i legitymował się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej (Quat. IX f. 129). Żonaty 1-o v. z Zakrzewską, 2-o v. z Joanną Michałowską, z którą zawarł intercyzę przedślubną 1781 r., z drugiej żony pozostawił córkę Petronellę i syna Tomasza, który otrzymał od ojca Skępe 1804 r. (Zs. Chęciń. z 1805 r.).

Tomasz, ożeniony z Józefą Odrowążówną-Straszówną, zmarłą 1854 r., córką Michała, senatora kasztelana i Ewy z Rogolińskich, pozostawił synów: *Sewe-*

ryna Ernesta Pawła, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 rokiem, Wincentego i córki: Ewę, 1-o v. Jeziorkowską, 2-o v. Skorupczynę i Leokadyę.

Seweryn, dziedzic Wiszniowa, w hrubieszowskiem, zmarły 1863 r., z Józefy Szlubowskiej, ur. 1814 r., zmarłej w Wiszniowie 1880 r., zaślubionej 1836 r., miał córkę Cecylię, za Emilianem Weychertem i synów: Bronisława i Zygmunta, młodo zmarłych, Władysława, właściciela Honiatyna i Oszczowa, którego, z Rulikowskiej, synowie: Seweryn, ur. 1871 r. i Stanisław, ur. 1876 r, Tadeusza, właściciela Wiszniowa i Smoligowa, żonatego z Zakliczanką i Józefa, właściciela Wiszniowa, ożenionego z Malczewską.

Jan na Górnym Kiełczewie, chorąży kowalski 1759 r.. ożeniony z Balbiną Turską, stolnikówną sieradzką, miał z niej syna Józefa, chorążego kaliskiego, kawalera orderu Św. Stanisława 1781 r., żonatego z Salomeą Walewską, chorążanką piotrkowską. W 1786 r. był kandydatem do kasztelanii rogozińskiej (MP.). On to pewno, bo Józef, prezes sądu apelacyjnego poznańskiego 1807 r, prezes Trybunału kaliskiego, zmarł 1812 r. Dzieci jego: Magdalena, Weronika, Feliks. Aleksander, Michał i Antoni.

Michał, stolnik przedecki 1765 r., sędzia grodzki 1768 r. i podstarości przedecki 1772 r., wspólnie z żoną, Klarą z Niewieścińskich, wykupili 1771 r. Lekarcice od Włostowskiej, za konsensem królewskim z 1770 r. (Kancl. 48 II f. 90 i 49 IV f. 44). Leon Piotr Paweł, syn Michała, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Stanisław, żonaty z Maryanną z Przyłubskich 1694 r. (Gr. Przed 81 f. 36). Antoni, stolnik żytomierski 1710 r. Marcin, burgrabia kruszwicki 1722 r.

Stanisław, żonaty z Wiktoryą Mchowską 1733 roku. Leonard, Franciszek i Teodor, bracia, w województwie brzeskiem-kujawskiem 1741 r. Franciszek, żonaty z Franciszką Grochowską 1747 r. Antoni, żonaty z Teresą Bielicką 1736 r. (Gr. Przed. 87 f. 143, 232 i 488; 88 f. 310). Leonard, kanonik krakowski, archiprezbiter Najśw. Panny Maryi w Krakowie 1771 r. Mateusz, towarzysz pancerny, otrzymał 1709 r. Sokołowo na Kujawach (Sig. 17).

Józef Jakób, podżupnik wielicki 1768 r. (Sig. 32), następnie przełożony salin wielickich za rządów austryjackich, syn Antoniego i Wiktoryi z Kuczkowskich, ożeniony z Anną z Gordonów, pozostawił syna Aleksandra, wylegitymowanego ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 r. i córkę Katarzynę, żonę 1-o v. Jana Janoty Bzowskiego, burgrabiego krakowskiego 1788 r., a 2-o v. Wincentego hr. Przebendowskiego, dziedzica Wadowic 1801 r.

Julian Maciej, syn Piotra, Jan Bartłomiej, syn Piotra, Stanisław, syn Tomasza i Franciszek, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Katarzyna wyszła 1795 r. za Kajetaua Słubickiego. Agnieszka z Słubickich Kiełczewska, zmarła 1884 r. w Krakowie.

Pewnie do tychże należą Kiełczewscy, zamieszkujący województwo rawskie. Maryanna z Wieszczyckich, 1-o v. Andrzejowa Rzeczkowska, wdowa 2-o v. po Andrzeju Kiełczewskim, komorniku granicznym rawskim, kwitowała Szymano-

wskich 1750 r. Ignacy, syn Andrzeja, z Petronelli Dąbrowskiej, 2-o v. Andrzejowej Stokowskiej, pozostawił córkę Maryannę 1781 r. Piotr, burgrabia grodzki rawski, żonaty 1763 r. z Barbarą z Magnuszewskich (Perp. Czers. 29 f. 270 i 32 f. 48; DW. 97 f. 615).

KIEŁCZEWSCY. W ziemi łomżyńskiej znajdują się Kiełcze, na których, podług Glogera, także Kiełczewscy siedzieć mieli. Jakiego są herbu, nie wiem. Do nich pewnie należą: Szymon, Andrzej i Michał, którzy z tą ziemią, podpisali elekcyę Augusta II-go. Czy nie do nich należy zaliczyć N. Kiełczewskiego na Grzymkach, w ziemi wiskiej, elektora Augusta II-go, Andrzeja, skarbnika wiskiego 1713 r., Andrzeja, podwojewodzego rożańskiego 1711 r. i Pawła, komornika ziemskiego wiskiego 1787 r.

KIEŁCZYŃSKI Jan, dziedzic Kiełczyna 1590 r. (Wyr. Lub. 41 f. 83 i 258).

KIEŁKIEWICZOWIE h. TRĄBY. Wojciech Kiełkiewicz, rotmistrz powiatu grodzieńskiego, nabył 1780 r. od Kuczyńskiego Barchowo, Strachowo i Kukawki. Syn jego Stanisław Łukasz, urodził się 1775 r. w parafii Chodorówka (Akta Galic. 297). Konstancya, za Jackiem Gackim 1775 roku. Dominik, ur. 1780 r., zmarły 1858 r., kapitan ułanów gwardyi, kawaler Legii Honorowej, brał udział w 29-ciu bitwach.

KIEŁKOWSCY z Kiełkowa, w powiecie pilznieńskim. Mikołaj 1413 roku w Tarnowie. Mikołaj młodszy 1419 r., Mikołaj starszy i syn jego Mikołaj, świadczą 1422 r. przy różnych sprawach. Mikołaj Kiełkowski, dziedzic Bielaw, procesuje 1418 r. Annę, wójtowę z Brzostku. Bartłomiej Kiełkowski w latach 1520 — 1532 ma w zastawie wójtostwo w Brzostku.

KIEŁKOWSCY z Kiełkowic, w powiecie lelowskim. Mikołaj w latach 1376 i 1382 ma sprawy w Krakowie. Mikołaj, syn Falisława, 1438 r., a Mikołaj, syn Stanisława, 1425 r. na uniwersytecie krakowskim. Ten ostatni, notaryusz publiczny 1437 r., kanclerz arcybiskupi 1443 r., dziekan 1446 r., a proboszcz łowicki 1456 r. i kanonik łęczycki 1472 r.

z KIEŁPINA z rodu JELENIÓW (KWP. I). Komes Miro, brat Janusza, od którego poszli Kębłowscy, a stryjeczny brat Sędziwoja, fundatora Cystersów w Obrze 1231 r., posiadał Kiełpin blisko Zbąszyna. Synowie jego: Idzik (Icco), wojewoda lignicki i Michał, pozwani przez synów Idzika (Iwona KWP.), Chrostlę i Jana, o Kiełpin, zyskali 1269 r. wyrok ks. Bolesława Polskiego, przyznający im tę wieś. Idzik, będąc jeszcze kasztelanem krośnieńskim, został 1251 r. uwięziony przez ks. Bolesława Szląskiego i oddany pod straż Niemcom, za co cała ziemia krośnieńska odstąpiła Bolesława, a poddała się Konradowi (Kron. Baszka).

Michał, kasztelan wrocławski, wraz z synowcem Miroszkiem, wojewodzicem lignickim, darowali 1287 r. Kiełpin Cystersom w Obrze (KWP.).

KIEŁPINSCY. Heraldycy nasi, wszystkich Kiełpińskich, do jednego rodu zaliczają. Być może, że Kiełpińscy dziedziczący na Kiełpinie pod Warszawą i Kiełpinach, w powiecie rypińskim, dom jeden stanowią, ale żeby i Manteufflowie-Kiełpińscy, dziedziczący na Kiełpinie, w województwie pomorskiem, do nich należeli, trudno przypuścić. Ci ostatni, zdaje mi się, są właściwie Manteufflami, a od swego dziedzictwa, dla odróżnienia się od innych gałęzi tego domu, Kiełpińskimi się przezwali, dla tego też oddzielnie ich od pierwszych zamieszczam.

KIEŁPIŃSCY h. ROGALA stanowią jeden dom z Zaborowskimi tegoż herbu. Gerwazy, syn Bartłomieja z Kiełpina, 1449 r. na uniwersytecie krakowskim. Jakób z Zaborowa, albo z Kiełpina, chorąży zakroczymski 1483 r., jako Jakób z Zaborowa był stolnikiem warszawskim 1478 r. Był on synem Ścibora, cześnika warszawskiego i miał braci: Mikołaja i Stanisława. Wszyscy trzej otrzymali różne przywileje od księcia Bolesława 1474 r. (M. 9 f. 47 i 5 f. 134). Syn jego Ścibor Kiełpiński 1494 r. (M. 338 f. 76).

Elżbieta Kiełpińska z Kiełpina, w asystencyi brata męża, Mikołaja Zaborowskiego, pozwała, 1492 r. o zbroję, Żochowskiego (Pom. Dz. W Śr. XVI. 1889).

Ścibor i Wojciech, synowie Jana, dopełnili 1605 r. działu dóbr po ojcu pozostałych. Wojciech, żonaty 1608 r. z Zofią z Lasockich (DW. 32 f. 699 i 36 f. 413). Dorota, za Piotrem Czosnowskim 1606 r. (DW. 33 f. 1213). Michał z Kiełpin, ma córkę Katarzynę 1607 r. (DW. 34 f. 1650).

Wojciech i Bartłomiej, dziedziczyli 1564 r. na Kiełpinach, Płonczynie i Brzozach, w powiecie rypińskim, a Maciej, Mikołaj, Stanisław i Piotr, synowie Jakóba, na Kiełpinie i Białutach, w ziemi warszawskiej, 1580 r. Jan, syn Stanisława, dziedziczył z nimi na Białutach i miał w zastawie część Zaborówka (Paw.).

Maciej, syn Jakóba, miał dwóch synów: Marcyana i Stanisława, którzy dopełnili 1618 r. działu dóbr po ojcu pozostałych (DW. 46 f. 428). Marcyan zapisał w tymże roku sumę żonie, Zofii z Grudowskich, a Stanisław zeznał 1614 r. zapis żonie Bieniewskiej. Rościsław i Maciej, synowie Marcyana, sprzedali 1646 r. część Białut (DW. 46 f. 428 i 476; 42 f. 743 i 50 f. 1178).

Jan Kiełpiński, podsędek dobrzyński, umarł 1547 r. Maciej, Mikołaj i Michał, synowie Jakóba, zeznają różne akta w grodzie warszawskim 1606 i 1608 r. (DW. 33 f. 1717; 35 f. 95 i 420). Mikołaj miał synów: Jakóba, Stanisława i Kaspra, którzy zapisali 1613 r. sumę Łomińskiemu (DW. 41 f. 564). Jakób zeznał 1623 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Markowskich, a Stanisław takiż zapis z żoną, Elżbietą z Lasockich, 1612 r. (DW. 40 f. 1844 i 47 f. 138). Stanisława synów trzech: Jan, który sprzedał 1645 r. część Białut bratu Wacławowi, tenże Wacław i Stanisław. Ten ostatni, wspólnie z bratem Janem, wprowadzeni zostali do Małocic 1696 r. (DW. 48 f. 139; 50 f. 930 i 1034; 53 f. 266 i 59 f. 441). Jan i Stanisław podpisali, z ziemią warszawską, elekcyę króla Michała.

Piotr miał trzech synów: Krzysztofa, Jakóba i Mikołaja, którym matka odstąpiła 1609 r. zapisy swoje na Kiełpinie i Białutach (DW. 37 f. 1196).

Jakób, podsędek zakroczymski 1606 r., żonaty z Katarzyną Boglewską (Perp. Czers. 5 f. 173). Córka jego Helena 1620 r. Był on właścicielem Zgierza

(Zegrza), w obrębie którego znajdowała się i Wola Kiełpińska (M. 384 f. 45 i DW. 39 f. 39).

Mikołaj, żonaty z Jadwigą Sebrańską, dziedziczką na Sebrance 1615 roku (DW. 40 f. 1767 i Perp. Czers. 5 f. 105). Anna, za Marcyanem Szopskim 1626 r. Gabryel, syn jego Adam (DW. 53 f. 136), Felicyan i Wacław podpisali, z ziemią warszawską, elekcyę Jana Kazimierza. Adam, z ziemi zakroczymskiej, elektor Jana III-go. Andrzej i Maciej, z województwem kaliskiem, Jan i Stefan, z ziemią dobrzyńską, a Stanisław, z ziemią warszawską, pisali się na obiór Augusta II-go. Stanisław, podwojewodzy warszawski i Jan, syn niegdy Stanisława i Anny z Arciszewskich, sprzedali 1701 r. część swoją na Białutach Dąbskiemu (DW. 61 f. 294). Aleksander, wojski zakroczymski 1721 r., umarł 1738 r.

Stanisław, kanonik kamieniecki, proboszcz kiełpiński 1725 r. (Perp. Czers. 20 f. 11). Elżbieta, córka Jana i Katarzyny Nosowskiej, wnuczka Jana i Agnieszki Borzęckiej, dziedziczka na Szmańkowcach, żona Piotra Józefa Szczepanowskiego 1729 r. (Gr. Tremb. 64 f. 600). Jan, viceregent ziemski i grodzki zakroczymski 1741 r. (DW. 70 f. 417). Felicyan, cześnik zakroczymski 1746 r., umarł 1760 r. Synezyusz, syn Grzegorza, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

Piotr umarł za pruskich czasów, a spadek po nim w Trybunale płockim brali: Józef Łukasz, Maryanna i Kunegunda.

KIEŁPIŃSCY - MANTEUFFLOWIE. Krzysztof Kiełpiński świadczył 1617 roku w Człuchowie, przy wywodzie szlachectwa Czenkowskiego (DW. 46 f. 188). Andrzej Kazimierz, sędzia ziemski tucholski, umarł 1716 r. Syn jego Krzysztof Fryderyk, ur. 1671 r. w parafii Ogorzelińskiej, sekretarz królewski, proboszcz kłodawski kanoników lateraneńskich, został 1701 r. koadjutorem opata w Trzemesznie, 1716 r. przeszedł do Benedyktynów i został 1719 r. opatem sieciechowskim. W 1721 r. nominat biskup inflancki, ale ta nominacya do skutku nie doszła, 1722 roku oficyał i archidyakon kamieński, umarł 1739 r. (Ks. Gacki; Ręk. Oss. Sig. 262 f. 90; Perp. Czers. 21 f. 347). Spadek po nim brał siostrzeniec Rudnicki.

Franciszek Manteuffel Kiełpiński, dworzanin królewski, otrzymał 1721 r. starostwo gąmbińskie, a 1724 r. konsens królewski, na odstąpienie takowego (M. 223 f. 19 i Sig. 20).

Ernest Krzysztof de Manteuffel Kiełpiński i żona jego, Teofila Agnieszka (v. Teofila Joanna) Bludowska, otrzymali 1717 r. starostwo nowodworskie, 1720 r. konsens królewski, na wydzierżawienie, a 1730 r. na odstąpienie takowego (Sig. 19 i 22).

Maciej de Manteuffel Kiełpiński, został wojskim wschowskim 1717 roku, a żupnikiem bydgoskim 1722 r. Z tego ostatniego urzędu rezygnował 1724 roku, a umarł 1730 r. Żonaty z Esterą de Munchau, miał syna Franciszka, dworzanina królewskiego, który sprzedał 1720 r. dwór w Warszawie Maryi Józefie z Wesslów żonie królewicza Konstantego Sobieskiego (DW. 63 f. 555).

Andrzej Manteuffel Kiełpiński, kapitan gwardyi pieszej koronnej, ożeniony z Justyną Czosnowską, córką Stanisława, podsędka warszawskiego, pozostawił z niej syna Ambrożego i córki: Scholastykę i Maryannę. Ambroży ustanowił opiekę nad siostrami 1766 r.

Ambroży, kapitan w wojsku koronnem, sprzedał 1779 r. część Czosnowa i Małocic Ogrodzkiemu. Maryanna, wdowa po Stanisławie Badowskim, wyszła 2-o v. za Kajetana Opackiego. Zeznała z nim zapis dożywocia 1794 r. (DW. 85 f. 633; 87 f. 311 i 321; 88 f. 261; 95 f. 566 i 110 f. 310). Józef, sądowy człuchowski 1767 r.

Jakób Manteuffel Kiełpiński, porucznik wojsk koronnych 1790 roku (DW. 106 f. 940).

KIEŁPSZOWIE w W. Ks. Litewskiem. Jakób Jurjewicz Kiełpsz, podsędek upicki 1570 r. Jerzy, w województwie brześciańskiem, 1670 roku (Akta IV). Jerzy, z powiatem wiłkomierskim, podpisał elekcyę Jana III-go. Michał, w województwie wileńskiem. 1696 r. (Akta XIII). Kazimierz, z województwa wileńskiego, elektor Augusta II-go.

Mateusz Talat Kiełpsz, w powiecie wiłkomierskim, 1703 r. Stanisław Talat Kiełpsz, podczaszy wiłkomierski i podstarości oszmiański 1713 r. Antoni, starosta dulski 1721 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Adam, strażnik starodubowski, nabył 1742 r. Moygie, w powiecie wiłkomierskim, od Siewruka (Gr. Upic. z 1744 r.). Antoni Talat Kiełpsz, pisarz grodzki brasławski, Michał i Józef Kiełpszowie, stronnicy Leszczyńskiego, na sejmiku brasławskim 1734 r. Bogusław Talat Kiełpsz, skarbnik wiłkomierski, starosta tawtaski (?), deputat żmudzki 1737 r.

Michał, Jezuita 1752 r. Eleonora z Sulistrowskich Kiełpszyna, podczaszyna wiłkomierska 1753 r. (Sap.). Jan Talat Kiełpsz i Tadeusz, w powiecie oszmiańskim 1764 r. Antoni, horodniczy wiłkomierski 1764 r. Kazimierz, w powiecie wiłkomierskim 1764 r (V. L.). Józef i Antoni, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Ignacy i Antoni, w województwie wileńskiem, 1764 roku (Akta XIII). Bogusław, podstoli żmudzki 1765 r. Franciszek Talat Kiełpsz, podstoli smoleński, został 1763 r. chorążym husarskim, buławy polnej litewskiej. Żonaty z Elżbietą Sulistrowską. Jerzego, podczaszego wiłkomierskiego i Zofii Zenowiczównej, córka Ludwika, 1766 r. żona Tadeusza Żaby, kasztelana, a następnie wojewody połockiego.

Stanisław, cześnik starodubowski 1775 r. Piotr, rotmistrz oszmiański 1786 roku. Jan, regent grodzki 1776 r., a ziemski brasławski 1787 r. Jan, regent ziemski wiłkomierski 1792 r. Joachim, sędzia ziemski brasławski 1807 r., a Franciszek, asesor sądowy telszewski. Franciszek, oboźny brasławski 1770 r., ożeniony z Różą Wazgirdówną, miał córkę Juliannę, za Mikołajem Łopacińskim i syna Edwarda, którego, z Zenowiczówny, syn Alfons i córki: Szczęsna Janowa Dąbrowska i Julia. Władysław i Alfons, synowie Justyna, w XIX-m wieku. Eugeniusz, żonaty z Bohomolcówną, marszałkówną witebską, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KIEŁTYKA Aleksander podpisał, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go.

KIEMLICZOWIE h. RAWICZ na Podolu, dziedziczyli na Babińcach i Krzywcu 1565 r. (Jabł.). Jan Kiemlicz, ziemianin szląski, zganił w Krakowie 1424 r. Turzynę z Dawidowa (St. Pr. P. Pom. VII. 3). Konrad Kemlicz z Uljaszowic 1425 roku zganiony przez Piotra Łukkę. Stanisław otrzymał 1432 r. od króla Wła-

dysława Studzienicę na Podolu, zapewne za przyczynienie się do zwycięstwa pod Kopestrzynem, o czem pisze Długosz (Zs. Kamieniec.). Jan, przy lustracyi Rusi i Podola, okazał 1469 r. listy królewskie, na 180 grzywien na Ostrowie i Domamiszycach, w halickiem i na 200 grzyw. na Zapuchowie i Wasilewicach na Podolu (Paw.; Jabł.). Maciejowi z Babiniec daje oblig Monasterski 1546 roku. Jan zapisał 500 fl. żonie Konstancyi, córce Andrzeja Sieciecha z Borowego Szczawina, wojskiego kamienieckiego, 1551 r. Jan, dziedzic na Krzywcu 1558 r.

Nie żyjący 1596 r. Tomasz, pozostawił córki: Zofię i Dorotę (Zs. Kamien. 3600 z 1546 r. f. 147; 3616). O nich pisze Okolski, że Zofia była 1-o v. za Aleksandrem Babskim, a 2-o v. za Wydżgą, podsędkiem lwowskim, a druga (Dorota) za Wolińskim, wojskim kamienieckim.

KIENIEWICZOWIE v. KINIEWICZOWIE. Paweł Kieniewicz, poseł województwa nowogrodzkiego i Michał podpisali, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Stanisława Augusta. Józef, pułkownik wojsk koronnych 1775 r. (DW. 92 f. 97). Do rozsądzenia sprawy Pawła i jego braci z Dominikanami w Kalwaryi, w księstwie żmudzkiem, ustanowioną została komisya na sejmie 1775 r. Andrzej, rotmistrz piński, w latach 1780 — 1792 (Akta IV i Kal.). Michał, w powiecie pińskim 1780 r. (Akta IV). Andrzej, komornik piński 1785 r. Franciszek, podkomorzy mozyrski 1817 r. Julian 1817 r. Brygitta, panna 1826 r.

Żyjący w drugiej połowie XVIII-go wieku Antoni Kieniewicz, miał córkę Zofię, za Zenowiczem i synów: Hipolita, Hieronima i Feliksa.

Hipolit zostawił córki: Felicyę i Maryę Wolbekową, oraz synów: Zygmunta i Hipolita. Ten ostatni, ożeniony z Węcławowiczówną. Zygmunt, ożeniony z Kieniewiczówną, córką Feliksa, miał z niej synów: Zygmunta, Adama i córki: Annę Maryę i Felicyę.

Hieronim, drugi syn Antoniego, ur. 1796 r., chorąży mozyrski 1830 roku, zmarły w Rzymie 1884 r., z Katarzyny Horwattówny, miał córki: Jadwigę, Kamillę Mikulską, Wandę, za Witoldem Ordą i Józefinę, za Bolesławem Jeleńskim, oraz syna Hieronima, żonatego z Jadwigą Horwattówną, z której córki: Klotylda Ksawerowa Potworowska, Zofia Putkamerowa i Jadwiga Lubańska, oraz synowie: Hieronim, ożeniony z Adelą Narkiewiczówną Jodkówną, córką Antoniego i Heleny Czosnowskiej i Antoni, ożeniony z hr. Magdaleną Grabowską.

Feliks, trzeci syn Antoniego, miał syna Hieronima, zmarłego 1869 r. i córkę Felicyę, za Zygmuntem Kieniewiczem (Notaty hr. Kos.).

KIENISZKO Dawid podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

KIEŃSCY książęta. Książę Furs Toktamyszewicz Kieński, w powiecie słonimskim 1566 r. (Akta XXII). Abrahim Alejewicz Kieński otrzymał 1619 roku przywilej na dobra Ajsie (Wolff Kniaź.). Szymon i Michał z synami: Franciszkiem Ksawerym, Mikołajem i Janem, i Jan, synowie Kazimierza; Wawrzyniec, Franciszek i Szymon, synowie Mikołaja Piotra, wszyscy sześciu wnukowie Franciszka, prawnukowie Kaspra Kazimierza, legitymowali się ze szlachectwa w gu-

bernii podolskiej 1848 r., a Tadeusz Bolesław i Władysław, synowie Franciszka Ksawerego 1890 r. (Czy to nie będą Kijeńscy?).

KIERBEDZIOWIE h. ŚLEPOWRON w księstwie żmudzkiem, z Kierbedziów, w powiecie rosieńskim. Stanisławowi Kierbedziowi, synowi Kazimierza, zarzucił 1743 r. Maciej Gosztowt ignobilitatem i ten, wywodząc się ze szlachectwa, na sejmiku w Rosieniach, przedstawił co następuje. Stanisław Kierbedź, dziedzic Chwałoyn na Żmudzi, pozostawił syna Stefana, dziedzica po ojcu tego majątku, który odłączywszy z niego część pewną, sprzedał ją 1545 r. Bejnarowiczowi, za 350 kóp gr. lit. (Zs. Żmudz.).

Stefan pozostawił trzech synów: Mikołaja, Stanisława i Wawrzyńca. Stanisław i Wawrzyniec procesowali się z Jurewiczami 1584 r., a Mikołaj i Piotr, syn Wawrzyńca, nabyli 1628 roku od Możejki Kierbedyszki, w powiecie korklańskim (Gr. Żmudz.).

Stanisław, syn Stefana, ożeniony z Cecylią Szuciłówną, pozostawił dwóch synów: Stanisława i Adama, którym matka odstąpiła 1608 r. część Chwałoyn. Stanisław nabył 1634 r. od Sungayły Atławę, w powiecie korklańskim, za 40 kóp gr. lit., a brat jego Adam, Poatłowie, od Szymkiewiczów (Zs. Żmudz.). Adam miał czterech synów: Jana, Jerzego, Józefa i Piotra. Po Janie pozostało dwóch synów: Balcer i Jerzy. Konstancya, córka Balcera, żona Puykiewicza, zmarła bezpotomnie, a o spadek po niej i stryju jej Jerzym, procesowali się w ziemstwie żmudzkiem potomkowie Piotra.

Herb Ślepowron.

Piotr sprzedał 1659 i 1663 r. Chwałoynie i Kierbedyszki Adamkowiczowi i Janowi Kierbedziowi. Syn jego Matyasz, miał syna Kazimierza, po którym zostało czterech synów: Jerzy, po którym pozostał syn Antoni, Józef ksiądz, Mateusz i Stanisław. Mateusz, właściciel Szałtropi na Żmudzi, żonaty z Eleonorą Jacewiczówną, pozostawił siedmiu synów: Mateusza, księdza Hieronima, Leona, Józefa, Tadeusza, Sykstusa i Wawrzyńca, o czem testament jego z 1787 r. przekonywa (Zs. Szawels.). Wszyscy synowie Mateusza legitymowali się ze szlachectwa, przed Deputacyą Wywodową wileńską, 1799 roku. Wawrzyniec nabył 1789 r. Gurczynie, Kreywoliszki i Stangaycie, w powiecie szawdowskim, od Misiewiczów (Zs. Rosieńs.).

Stanisław, najmłodszy syn Kazimierza, wywodzący się ze szlachectwa w grodzie rosieńskim 1743 r., nabył Pokierszynie, w powiecie szawelskim i Nowydwór, w powiecie upickim. Testament spisał 1788 r. (Gr. Upic. z 1790 roku), z którego dowiadujemy się, że żonaty był z Heleną Jagminówną, miał córki: Annę Staniewiczową, Antoninę Raczkowską i Benignę Owsianą, oraz synów: Antoniego, Waleryana i Ignacego, Bernardyna w Towianach. Antoni i Waleryan dopełnili działu dóbr po ojcu pozostałych 1794 r. (Zs. Upic.), z mocy którego Antoni wziął Pokierszynie, a Waleryan—Nowydwór.

Antoni, dwukrotnie deputat księstwa żmudzkiego na Trybunał litewski, z Ludwiki Szukścianki, pisarzówny ziemskiej upickiej, pozostawił syna Daniela, zktórego córka Kazimiera, za Ososką.

Waleryan, ożeniony 1-o v. z Maryanną Szemetówną, ciwunówną retowską, 2-o v. z Wiktoryą Eydrygiewiczówną, pozostawił córki: Marcyanellę, za Tomaszem Landsbergiem i Anielę, za Chodorowiczem, oraz synów: Euzebiusza, Teofila, Stanisława, Michała, Maksymiliana, Roberta i Hipolita. Z nich:

Euzebiusz legitymował się ze szlachectwa 1799 r. wspólnie z ojcem, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Teofil, żonaty był 1-o v. z Ludwiką Erdmanówną, 2-o v. z Julią Korzeniowską, zmarłą 1899 r. w Szawlanach.

Stanisław, dziedzic Pokierszyna, generał, rzeczywisty radca tajny, znakomity inżynier, twórca mostu łączącego Pragę z Warszawą, zmarły 1899 r. w Warszawie, żonaty 1-o v. z Pauliną Montrymowiczówną, 2-o v. z Maryą Janowską, z drugiej żony pozostawił córki: Eugenię, żonę Stanisława Kierbedzia i Zofię, zaślubioną 25-go Kwietnia 1901 r. w Warszawie Lubomirowi Dymszy, oraz synów: Mikołaja, zmarłego 1872 r, Michała, właściciela Brahina i Pokierszyna, Waleryana i Stanisława. Dwaj ostatni zmarli bezpotomnie.

Michał, właściciel Nowegodworu, ożeniony 1-o v. z Julią Szuszczewską, z której syn Henryk, zmarły bezpotomnie, 2-o v. z Zofią Meysztowiczówną, córką Michała i Pauliny Wawrzeckiej, zmarłą w Warszawie 1893 r.

Maksymilian, żonaty z Józefiną Bonowską, ma synów: Władysława, właściciela Traup i Edwarda, zmarłego bezpotomnie, oraz córkę Ludwikę, zmarłą 1873 roku.

Robert umarł bezpotomny.

Hipolit, żonaty z Felicyą Dąbrowską, ma z niej córkę Maryę, za Władysławem Komarem i synów: Waleryana, żonatego z Gabryelą Malińską, zmarłego 8-go Września 1905 r., Maksymiliana, Michała, żonatego z Julią Janowską i Stanisława, dyrektora budowy kolei syberyjskiej, właściciela ziemskiego w gubernii witebskiej, żonatego z Eugenią Kierbedziówną, z której córka (Felicya) Ella, zaślubiła 1904 r. w Petersburgu Waldemara hr. Tyszkiewicza.

KIERCZYŃSKI Łukasz podpisał, z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Wojciech, z wojska polskiego, został 1807 r. nadleśnym w Gnieźnie. Adam, zmarł 1874 r., a Józef 1884 r. w Radomiu.

KIERDANOWSCY. Sawek Kierdanowski, dożywotnik Kierdanowic, w powiecie latyczowskim, 1558 r. (M. 90 f. 331). Zygmunt August nadał 1558 r. Morulino w starostwie białocerkiewskiem, Kierdanowskim, prawem wiecznem. Dobra te posiadają 1615 r. Tychno Hrehorowicz, Buiczyn, Iwan, Ławryn i Hrehory Janowicze (Źr. Dziej. V).

KIERDEJOWIE h. BEŁTY w W. Ks. Litewskiem, od dóbr Radziwonowicze, w powiecie grodzieńskim, Radziwinowskimi nazwani. Kierdej Radziwonowski otrzymał 1612 r. Pelewcy, w lidzkiem. Ożeniony z Zofią Wołłowiczówną, która trzymała monaster Św. Barbary w Pińsku (A. Zap. Ros. III), miał z niej córkę Dorotę, żonę 1-o v. Mikołaja Dziewałtowskiego, 2-o v. Jana Stryjkowskiego i pięciu synów. Z nich:

1) Jakób, elektor Władysława IV-go, z województwa mińskiego.

2) Jan, sędzia grodzki 1619 r., wojski oszmiański 1623 r., a pisarz ziemski oszmiański 1624 r., rewizor królewski 1631 roku. Częste są o nim wzmianki w konstytucyach sejmowych z tychże lat. Żonaty z Anną Sakowiczówną, wspólnie z nią nabył 1631 r., od Sapiehy, dzierżawę Niestanowicze (Sap. I f. 238). Ona w 1641 r. nazwana sędziną ziemską oszmiańską.

3) Władysław, sekretarz królewski i podstarości grodzieński 1626 r., podstoli 1632 r., pisarz ziemski grodzieński w latach 1641 — 1643, w końcu marszałek grodzieński 1644 r. W 1639 r. był marszałkiem izby poselskiej, a 1634 r. lustratorem dóbr królewskich. W 1633 r. był i korzenniczym i śpiżarniczym wielkiego księstwa litewskiego. Ten ostatni urząd, do którego była przywiązana pensya 150 fl., odstąpił Andrzejkowiczowi, za konsensem królewskim z tegoż roku. Był i regentem kancelaryi wielkiej litewskiej, umarł 1647 r.

4) Hieronim był w zakonie Soc. Jesu.

Herb Belty.

5) Eustachy, pisarz ziemski grodzieński 1626 roku, podsędek i starosta rosieński 1636 roku, chorąży grodzieński 1649 roku, w tym ostatnim roku został kasztelanem smoleńskim, a 1653 roku kasztelanem żmudzkim. Ożeniony z Zofią Chrapowicką, córką Adama, sędziego trockiego, umarł 1661 r. Córki jego: Krystyna, za Janem Oziembłowskim, wojskim grodzieńskim i Helena, 1-o v. za ks. Kazimierzem Lwem Sokolińskim, kasztelanicem połockim, zmarłym 1657 r., a 2-o v. za Bronisławem Przysieckim, wojskim wołkowyskim 1659 r. (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI) i synowie: Jan Kazimierz, Aleksander i Władysław.

Władysław, wojski wiłkomierski 1662 roku, ożeniony z Anną Grużewską, sędzianką ziemską żmudzką, 2-o v. Michałową Bychowcową, chorążyną trocką 1685 r.

Aleksander, cześnik oszmiański, dziedzic Merecza i Graużyszek, z żony, Anny Owsianej, pozostawił syna Michała Jana, podstarościego oszmiańskiego 1695 r., starostę przewalskiego 1703 r., który otrzymał w 1702 r. przywilej na targi w Graużyszkach i córkę Helenę, żonę Mateusza Romera, podkomorzego trockiego, starosty sumiliskiego, któremu wniosła Radziwonowicze, zmarłą 1715 r.

Jan Kazimierz, dworzanin królewski, poseł powiatu grodzieńskiego 1648 r. i elektor Jana Kazimierza, 1650 r. chorąży grodzieński, 1664 r. i starosta przewalski, a 1668 r. i filipowski, z tymi tytułami podpisał elekcyę króla Michała. W 1669 roku marszałek grodzieński, był 1670 r. marszałkiem koła poselskiego. Podpisał elekcyę Jana III-go. W 1684 r. został łowczym wielkim litewskim, i w tymże jeszcze roku kasztelanem trockim. Umarł 1685 r., przed wykonaniem przysięgi na kasztelanię, zapisawszy żonie dożywocie i spisawszy testament, którym kazał się pochować w Wilnie u Karmelitów. Żonaty z Dorotą Anną Grzybowską, podkomorzanką czerską, która zrzekła się majątku ojczystego, na rzecz braci 1653 roku (Perp. Czers. 52 f. 258 i 261). Synów jego dwóch: Floryan Stanisław i Władysław Antoni i cztery córki: Zofia, 1-o v. za Stanisławem Szemetem, starostą nowomiejskim, 2-o v. za Krzysztofem Komorowskim, chorążym wiłkomierskim, Pu-

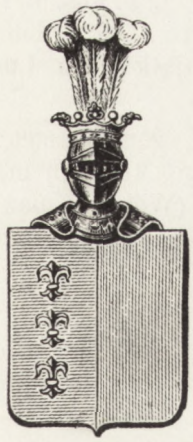
dencyanna, za Stefanem Remerem, starostą somiliskim, Tekla i Petronella, zakonnica.

Floryan Stanisław, starosta filipowski 1673 r., zginął pod Żurawnem 1676 roku. Konstytucya sejmowa z 1677 r. sławi jego czyny, jako też i ojca jego, Jana Kazimierza, nadając nieletniemu jego synowi starostwo przewalskie i filipowskie, prawem emfiteutycznem na lat 40.

Władysław Antoni, elektor Jana III-go, dworzanin pokojowy królewski, był 1685 r., za cesyą matki, starostą filipowskim. Chorąży i poseł grodzieński 1690 roku, umarł 1699 r. Żonaty z Katarzyną Rudominianką, córką Piotra, starosty starodubowskiego, która, po jego śmierci, wyszła 2-o v. za Marcina Michała Kryszpina Kirszensztajna, marszałka orszańskiego, a 3-o v. za Aleksandra Ogińskiego, starostę uświatskiego (Akta VII f. 581 i 592). Syn ich Józef, starosta filipowski, zginął 1713 r. w kłótni z Michałem Śliźniem.

Eustachy, skarbnik piński i Andrzej, towarzysze roty petyhorskiej, otrzymali 1676 r. od króla Jana, w nagrodę położonych zasług, Owkinicze, alias Sołomki, Uchlanice i Ossów, w powiecie owruckim. Izabella Kierdejówna, wdowa po Krzysztofie Trzeciaku 1677 r. (Kij. VII f. 277 i 279). Teofil Stanisław, miecznik piński 1723 r., następnie cześnik, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 610).

KIERDEJOWIE h. KIERDEJA. Długosz pisze, że Kierdej otrzymał herb 1377 r., podczas oblężenia Bełza. Piekosiński tak samo twierdzi, że został nobilitowany przez króla Ludwika. Być może, że to była nie nobilitacya, a udostojnienie herbu, przez dodanie lilii andegaweńskich, do jakiegoś dawnego znaku ruskiego, którego Kierdej używał na pieczęci, a który z czasem z tarczy, czy też ze szczytu znikł. Imię to było dość częste na Rusi, zwłaszcza w rodzie używającym herbu tak nazwanego. Trudno jednak z zupełną pewnością oznaczyć, którzy Kierdeje do jakiego rodu należą.

Herb Kierdeja.

Waśko Kierdejowicz, był 1358 r. jednym z sędziów polubownych, ze strony Kiejstuta, w sprawie granicznej z ks. Ziemowitem Mazowieckim, 1366 r. świadczył przy rozgraniczeniu Łucka od Korony, a 1387 r., wraz z wielu książętami i panami, ręczył Jagielle, za Olechnę Dmitrjewicza (Cod. Ep. S. XV i Arch. Sang.). Od niego prawdopodobnie poszli nietylko Kierdejowie Mylscy, ale i inne gałęzie tego rodu.

Waśko Kierdejowicz z Kwasiłowa, kasztelan chełmski 1434 r., należał do rodziny Dziusów (patrz *Dziusowie*).

Szyło Kierdejowicz 1432 r., był protoplastą Olizarów Szyłowiczów, a że trzymał Sielce, mógł być zatem potomkiem Jacka Łaniewicza z 1385 r. (Arch. Sang.), któremu Witold nadał Sielce (ML. 2). Patrz *Olizarowie*.

Pietraszko Łaniewicz Kierdejewicz Mylski, dziedzic Mylska na Wołyniu, otrzymał 1445 r., od wielkiego księcia Świdrygiełły, Sienno (Arch. I. Z. Ros. I). Marszałek ziemski tegoż księcia 1446 r., otrzymał Międzyrzec, w ostrogskiem, i Michałkowice i Prusy, w łuckiem, a 1451 r. Kisielin, Twerdin, Werbiajew i inne

(Arch. Sang. i ML. 41). W tych aktach wyraźnie nazwany Łaniewiczem, a nie Waniewiczem, jak chcą niektórzy i jak są w wyroku Zygmunta z 1534 r. Syn jego Waśko v. Wańko, a wnuk Kierdej Waśkowicz.

Kierdej Waśkowicz miał spór 1488 r. z przeorem łuckim, o pewne grunta, które zostały zasądzone Kierdejowi na tej podstawie, że otrzymał je na własność dziad Kierdeja, Pietraszko. W wyroku tym wzmiankowany ojciec Kierdeja, Wańko (ML. 24). Kierdeja Wańkowicza nazwano 1499 r. ziemianinem łuckim (ML. 9). W 1534 r. król Zygmunt przysądził Sienno Ludmile Kierdejowej Wańkowiczowej i synom jej, Michałowi i Piotrowi, w sporze z Ostrogskim, na tej zasadzie, że dobra te nadane zostały przez wielkiego księcia Świdrygiełłę ich przodkowi, Piotraszkowi Waniewiczowi Mylskiemu (ML. 20 i 26). Michał i Piotr nazwani 1524 r. ziemianami wołyńskimi (ML. 17). Siostra ich Nastazya, żona ks. Andrzeja Kozieki, żyje wdową 1568 r.

Michał, na popis ziemi wołyńskiej 1528 r., stawił trzy konie. Umarł zapewne bezdzietny, zapisawszy Sienno ks. Ilii Ostrogskiemu, co potwierdzone 1535 roku (Arch. Sang.).

Piotr Kierdejewicz Mylski, dworzanin królewski 1530 r., starosta piński i horodecki 1544 r. i klecki 1546 r., marszałek królewski 1555 r., spisał testament 1562 r. (Op. Łuck. 2035, 2036 i 2037). Pieczęć jego z herbem Kierdeja dochowała się przy dokumencie z 1542 r. (Arch. Sang.). Córka jego, Maryna, za Januszem Krupskim, podczaszym chełmskim. Wdowa 1570 r. Ojciec dał jej 1564 r. w posagu sioło Gać i część Kisielina, a mąż oprawił jej 7,000 flor. na swych dobrach (Op. Łuc. 2060 f. 4 i M. 109 f. 722). Ta sama Maryna, bo Piotrówna, była 2-o v. żoną Romana Hoścкiego i zmarła bezdzietnie przed 1581 r. Synowie: Olizar i Jan. Ten ostatni wymieniony w testamencie Koreckiego z 1579 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 1). Obaj bracia, dziedzice Wierzbajewa, Sinina, Chojna, oddali siostrze 1569 r. dobra Gać, a Jan zapisał tegoż roku żonie Magdalenie, trzecią część majątku (Op. Łuc. 2093 f. 26, 36, 46, 48, 49 i 60).

Olizar Kierdejewicz Mylski, marszałek królewski 1568 r., żonaty 1558 r. z księżniczką Hanną Juriewną Holszańską, pozostawił syna Jerzego, któremu matka zapisała 1583 r. cały swój majątek. Miał także dwie córki (Wolff, Kniaź). Jerzy miał być żonaty z Teodorą Czaplicówną, 1-o v. Janową Bokijową, a 3-o v. ks. Jerzową Wiśniowiecką.

Krystyna Kierdejówna Mylska, żona Jerofima Hoścкiego 1592 r.

Iwan Kierdej Mniszyński 1570 r. Siostra jego Helena, za Jaroszem Biesiekierskim. Marya, żona Teodora Kościuszkowicza, zastawiła Mniszyn Hoścкiemu. Sprawa o te dobra toczy się 1654 r. (Op. Łuc. 2044 i Woł. VII A f. 72).

Kierdej Krzyczowski, chorąży brzeski 1562 r. i sędzia brzeski 1569 r. Mikołaj Kierdejewicz, dworzanin królewski, otrzymał monaster w Kobryniu 1576 r. (Arch. I. Z. Ros. I).

Hryćko Kierdejowicz, świadczył we Lwowie 1388 r. (Najst. Ks. M. Lwow.), starosta podolski 1402 r., przyrzekł w Wiślicy 23-go Czerwca Jagielle, że odda Podole Dersławowi Konopce i zawsze wiernym królowi pozostanie. W dokumentach z 1404 i 1411 r., a także z 1414 r. wymieniany kilka razy w orszaku królewskim w Korczynie, jako pan Hryćko. Umarł we Lwowie i pochowany wraz z żoną

(Klarą) u Dominikanów lwowskich. Synów jego znamy czterech: Hryćka, Janusza, Dymitra i Zygmunta, zwanych Kierdejowiczami, lub Kierdejami.

Hryćko, nazwany 1440 r. Janem, synem Hryczka, starosta w Ratnie 1431 roku, wyznał 1433 r., że otrzymał od Jagiełły zamki Chełm i Lubomlę (nadanie to obejmuje Hrubieszów i Krasnystaw), na cztery lata (Inw. Arch. Kor.), starosta chełmski w latach 1431 — 1438, dzierżawca krasnostawski 1449 — 1462 roku, starosta trębowelski 1449 r. i 1454 — 1462 r., kasztelan lwowski 1434 r., wojewoda podolski 1440 r., umarł 1462 r. Pisał się z Pomorzan i Winiar (właściwie z Winnik). W 1430 r. wraz z Buczackim objął Podole dla Korony, 1433 r. jest w Kijowie, w orszaku Świdrygiełły, 1440 r. odprowadził Kazimierza Jagiellończyka na Litwę, 1442 r. król spłaca jego dług 200 grzyw. Janowi z Czyżowa, 1437 r. ma oddać Stadnickiemu Dub i Polencze, 1449 r. na prośbę bratanków, synów Janusza, przeprowadza między nimi dział, 1454 r. uposażył kościół w Biłce, w latach 1455—1457, zastawił wieś królewską Zuchorzyce, 1456 r. sprzedał Kozłów, za 400 grzyw. Buczackiemu, 1459 r. w obozie pod Sapową, zastawił Mikulińce. Drugą jego żoną była Jadwiga z Brzeżan i Bozikowa, wdowa po Janie z Buczacza, staroście trębowelskim 1454 r, a z pierwszej, nieznanej, miał synów: Jana i Zygmunta Hryćka Kierdejów z Pomorzan. Obaj bracia władali razem starostwem trębowelskiem do 1464 r.

Jan, przy lustracyi Podola 1469 r., okazał zapisy królewskie 1,300 grzyw. i 1,900 flor. na Trębowli, Romanowcach, Nowosiedlcach Humniszczach i wieczysty dar Nieszkowic. W 1471 r. odstąpił, za konsensem królewskim, starostwa trębowelskiego Stanisławowi z Chodcza (M. 12 f. 441). Ożeniony z Jadwigą, córką Michała ze Złotnik, wziął 1472 r, za jej pieniądze, w zastaw Podsosnów i Toldyn a jej zapisał 700 grzyw.

Zygmunt, starosta krasnostawski w latach 1466—1476 i trębowelski 1479 r., umarł 1499 r., podobno zabity w czasie najazdu Tatarów. W 1479 r. zapisał oprawę pierwszej żonie, Helenie, córce Jerzego Strumiłły z Dmosina, kasztelana lwowskiego (M. 14 f. 34). Drugi raz był ożeniony 1492 r. z Dorotą z Sienna Oleską, wdową po Mikołaju Śwince z Pomorzan 1479 r. i po Marcinie z Ostrowa, podkomorzym bełskim. W 1489 r. przyznał sumę bratu stryjecznie rodzonemu Mikołajowi z Orynina (M. 14 f. 335), wziął w zastaw 1492 r. Plechów i Hodów od Mikołaja Kierdeja, spłacił Sieniawskiego z zastawu Pomorzan, Kalnego i Roshadowa w latach 1494 — 1498, prowadził długi proces od 1490 r. do śmierci z Sienieńskimi o Pomorzany, do których bliższości dowodził po Dymitrze dziadzie (?), po Jerzym (?), wojewodzie podolskim, ojcu i po Mikołaju Śwince, stryju (?). Wdowa po nim żyła 1503 r., a miał mieć syna Jana, zmarłego małoletnim, w niewoli tatarskiej.

Ten to może syn Zygmunta, Kierdej z Pomorzan, przyjeżdża do Polski jako Imbry Basza, poseł turecki i król poleca staroście lwowskiemu 1532 r., aby mu wymierzył sprawiedliwość co do dóbr Pomorzan, które, wzięty do niewoli tureckiej, w Polsce pozostawił (AGZ. X. 484).

Janusz, brat wojewody podolskiego, pisał się stale Kierdejem z Orynina. Podkomorzy kamieniecki 1435 r., umarł 1449 r. Żonie Fennie (Eufemii), siostrze Fryderyka, mieszczanina lwowskiego (A. Cons. Leop. 1), za którą wziął 200 grz. posagu, zapisał 450 grzyw. na Podbohurodzicach 1439 r. Królewszczyznę Wodni-

ki, trzymaną w 110 grzyw., wykupił od niego Klus po 1440 r. Synowie jego uprosili stryja wojewodę, aby przeprowadził 1449 roku między nimi dział. Zygmunt wziął Dawidkowce, Szmańkowce, Łopatkowce, Czarnokuńce i Świełowce; Hryćko otrzymał Orynino z przysiołkami oprócz Przewrocia; Jan, Ujście, Ćwiklejowce, Sokół i Hryńkowce, a trzej młodsi, Mikołaj, Stanisław i drugi Jan, Podbohurodzicze, Roszchwany, Nastaszów, Przemiłów, Mieszkowce i Chrostków.

Zygmunt otrzymał 1441 r. na Ujściu i Ćwikłowcach 100 grzyw. na wyprawę węgierską. W 1458 r. podkomorzy kamieniecki, zostawił córkę Katarzynę, żonę Jana Fredry z Pleszowic, która kwitowała 1472 r. Buczackich, z 450 grzyw. na Kołomyi.

Hryćko v. Grzegorz z Orynina, podstoli kamieniecki 1470 r., umarł podkomorzym przed 1486 r. Przy lustracyi Podola 1469 r., okazał przywileje królewskie, na Siekierzyńce, Zieloną, Filipkowce i inne, 1470 r. zastawił pół Beżca, przyznany mu po Kleinie z Bapszyniec, Burzyńskiemu, a 1471 r. sprzedał Janowi Koli, Siekierzyńce, Zieloną, Oleszkowce, Charowcze, Jarosław i Rudę, w okręgu skalskim. Synowie jego: Andrzej Zelibor i Jan Dunaj, dziedzice Orynina, wypędzili Cebrowskiego z Kwassowa i Krasnostawiec, które mu ojciec ich zastawił, za 110 grzyw., o co proces 1486 r. Córka jednego z nich, a jedyna sukcesorka Hryćka, Zofia Kierdejówna z Orynina, wyszła za Piotra Hynka z Unienia, podkomorzego kamienieckiego 1518 roku i wniosła mu Orynin z przyległościami, Bakotę z przyległościami, cały majątek Hryćka. Procesa i działy spadkowe między jej potomkami: Piaseckimi, Jaczmierskimi, Potockimi, Karabczyjowskimi i Węglińskimi, trwają w sądzie kamienieckim do początku XVII-go wieku.

Jan v. Janusz, trzeci syn Janusza, podkomorzego, przy lustracyi Rusi i Podola 1469 r., okazał listy królewskie na Hryńkowce, Szmańkowce, Szaków, 250 grzyw. na Uściu, 650 grzyw. na Dawidkowcach, Łopatkowcach i Czarnokuńcach, widocznie objętych po bracie Zygmuncie, 100 grzyw. na Jezierzyskach, 400 grzyw. na mieście Letniowcach; prawo niemieckie i prawo budowy zamku w dziedzictwie swem Letniowcach. Tak ten Jan starszy, jak i Jan młodszy, nie pozostawili zdaje się potomstwa.

Mikołaj z Orynina i Niczborga, czwarty syn Janusza, podstarości trembowelski 1464 r., sędzia żydów lwowskich 1501 r., okazał przy lustracyi 1469 roku listy na 950 grzyw. na Podbohurodziczach, Warwaryńcach i innych. Był on dziedzicem miasta Starego Niczborga. Córka jego Anna, 1499 r. wdowa po Jakóbie Wilczku z Długiego, druga córka Helena, żona Jerzego Kobylskiego, zrzekła się 1516 r. ojcowizny na rzecz brata Zygmunta z Żukowa, łożniczego królewskiego 1505 r. (M. 29 f. 267 i T. Paw. I). Od Zygmunta Kierdeja wykupił dobra królewskie Stanisław z Tenczyna, któremu król nakazał 1533 r. zaspokoić jeszcze różne jego pretensye (AGZ. X. 509). Tego to pewno Zygmunta sukcesorka, może córka, Dorota (Kierdejówna?) Ćwikłowska, alias Dąbrowska Andrzejowa, 2-o v. Stanisławowa Sroczycka, wojska kamieniecka, posesorka Hryńkowiec, Uścia, Tłustego i innych 1567 i 1586 r., wpływa do procesu spadkowego po Kierdejach (Gr. Trąb. z 1567 r. i Wyr. Lub. 31 f. 87). W 1590 r., jako sukcesorowie Mikołaja Kierdeja, występują też Zamiechowscy.

Stanisław Kierdej z Orynina, piąty syn Janusza, nazwany 1494 r. Kierdejem Lipskim, wojski kamieniecki 1503 r., zostawił córkę Małgorzatę, za Hieronimem Rokoszem 1533 r. (M. 22 f. 24 i 48 f. 617).

Dymitr, trzeci syn Hryćka, pisał się ze Szpikłos, Rzemięszowic (dziś Remizowic) i Urmania w latach 1437 — 1455. Uważając, że ojciec jego i matka, i krewni i przyjaciele, są pochowani u Dominikanów we Lwowie i on także z żoną i dziećmi, chce być tam pochowany i zapisuje 1445 r. Dominikanom pewną sumę, z każdego spustu stawów urmańskich i rzemięszowskich (AGZ. II). Córki jego, Katarzyna, żona Jakóba Klusa z Solowej 1443 r. i Anna Janowa Czyżykowska, która kwitowała 1471 r. braci, Jana i Piotra, z macierzyzny. Synów jego czterech. Z nich:

Mikołaj wymieniony tylko 1446 r.

Dymitr ze Spikłoss, nazwany raz 1454 r. Dymitrem Świnką, nieżyjący już 1472 r., w którym syn jego Marcin, oddaje się w opiekę stryjowi swojemu.

Piotr Rzemięszowski v. Szpikłoski, podczaszy lwowski 1470 r., któremu zaprzeczono 1469 r. pobierania myta w Remizowcach. Okazał on listy wieczyste króla węgierskiego na Paniowce, Wróblowce, Łąkę w kamienieckiem, Zieleńcze i Schawińce w smotryckiem. W 1471 r. otrzymał prawo magdeburskie dla Rzemięszowic, nie żył już 1494 r., w którym pozostała po nim wdowa Konstancya, ma sprawę ze szwagrem Janem. Dzieci miał kilkoro, z których Katarzyna, żona Jana z Bałuczyna, dostała 1497 r. posagu 100 grzyw., a syn Jakób Szpikłoski z Remizowic, zawarł układ 1499 r. ze stryjem Janem, a żył jeszcze 1506 r. Potomkowie Piotra, Mikołaj i Piotr Kierdejowie, byli dziedzicami Remizowic i Spikłos 1578 r.

Jan, czwarty syn Dymitra, pisał się Kierdejem Hurmańskim v. Urmańskim W 1470 r. zapisał żonie Zofii, 200 grzyw. posagu i wiana. Był dzierżawcą Czemierzowic 1493 r. i Głuchowic 1503 r., dziedzicem Chodowa 1505 r. Syn jego Bartosz Kierdej Urmański zastępuje 1491 r. ojca w sądzie, a 1505 r. wraz z ojcem, wypuszcza staw w Urmaniu za 100 grzyw. Drugim może jego synem był Mikołaj Urmański 1505 r.

Zygmunt Kierdej v. Kierdejowicz, z Chocenia i Woniłowa, czwarty syn Hryćka, obecny 1424 r. w Kołomyi w orszaku Świdrygiełły (Rz. M.), chorąży lwowski 1437 r., w imieniu dzieci swych, z pierwszej żony, Doroty z Miłowania i Popławnik, pozwał 1438 r. Popławnickich, o spadek po Gunterze. Druga jego żona Anna, jako wdowa, jest 1443 r., oprawną panią na Choceniu i Studzience, w halickiem. Dzieci ich dokonały w 1447 r. działu dóbr, przyczem wspomniane, że mają sumy u stryjów, Hryćka wojewody i Janusza podkomorzego. Działy te skasowane, a nowe sporządzone 1451 r. Córki były dwie, Małgorzata, z pierwszej żony, wyszła za Marcina z Niedźwieszczy i Katarzyna, z drugiej, którym bracia wyznaczyli po 100 grzyw. posagu na Tomaszowcach. Synów miał pięciu: Michała, Jana i Mikołaja, z pierwszej żony, Jakóba i Mikołaja, z drugiej.

Michał Kierdej z Chocenia i Woniłowa, nazwany raz nawet z Pomorzan 1444 r., działem 1447 r. wziął Plechów, a 1451 r. Plechów i Chodów, był też dziedzicem Podwysocza, Russowaczy, Urusowa, Mikuliniec, które sprzedał 1448 r., i Drohowiec, a w latach 1469 — 1471 nabył Teniatniki za 300 grzyw. żony swej, Anny Sieniawskiej. Był on komornikiem sądu ziemskiego halickiego 1474 r. Syn jego zapewne, Mikołaj Kierdej z Plechowa, zastawił 1492 r. Plechów i pół Chodowa, za 400 grzyw., Zygmuntowi z Pomorzan, co zapowiedział Jan Sienieński od siebie i Ostrowskich.

Jan i Mikołaj działem 1447 r wzięli Drohów, Chodów i Podwysokie, a 1451 roku Woniłów, Niegowce, Tomaszowce i Drohów. O Mikołaju więcej akta nie wspominają, a Jan żył jeszcze 1457 r. Jakób i Mikołaj drugi, doszedłszy do lat, nie potwierdzili działu pierwszego i wzięli 1451 roku Choceń, Studzienkę, żupę solną zwaną Hozdzyńską v. Gozdzicką, Mikulincze, Dobrowodzce, Urusów i Podniskie.

Jakób Kierdej Choceński, oprawił 1466 r. żonie Katarzynie, córce Zbrosława z Goli, 320 grzyw. posagu i wiana. Żył jeszcze 1474 r., a Mikołaj Kierdej Choceński zabezpieczył 1471 roku żonie Annie, córce Kunrada z Kunaszowa, 200 grzyw. posagu i wiana. Taż Anna, kwitowała 1475 r. ojca, z majątku po rodzicach i prababce (AGZ. I do XVII).

Wacław Kirdej, 1498 r. komisarz do sprawy Wessla z Harnastem ze Lwowa. Anna Kierdejówna, pierwsza żona Jana Święcickiego, łowczego chełmskiego, zmarła przed 1600 r. (Akta XXIII).

KIERDEJOWIE - HRECZYNOWIE h. TRĄBY. Kierdej Hryczynowicz przed 1532 r. zarządzał Obolcami, w witebskiem, z ramienia królowej Bony. Bazyli Kierdej Hreczyna, pisarz ziemski piński 1586 r. (Zs. Brzeskie).

KIEREKIESZ v. KIEREKIESZY h. LUBICZ (z podpisu i pieczęci). Jan otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (V. L.). Stanisław Kierekieszy posiada Waśkowczyk, w powiecie krzemienieckim 1713 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Antoni Michał Kierekieszy, komornik graniczny bracławski 1743 r. Ten sam pewno Antoni Kierekieszy został łowczym winnickim 1744 r. Agnieszka z Baranowskich, wdowa po Janie Kierekieszy, łowczym czerniechowskim, kwitowała 1766 r. z odbioru sumy z Pilicy (Perp. Czers. 33 f. 125).

KIERGLEWICZ v. GIERGELEWICZ h. TOPÓR. Franciszek Salezy legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Patrz *Giergielewicz.*

KIERKIŁŁO Andrzej, oboźny wiłkomierski, podpisał elekcyę Jana III-go, patrz *Kirkiło.*

KIERŁOWIE w W. Ks. Litewskiem. Herb ich, według Kojałowicza, przedstawia w polu błękitnem trzy głowy lwie, ziejące ogniem; w szczycie hełmu dwie trąbki myśliwskie na krzyż.

Nataniel Kierło, na uniwersytecie w Padwie 1595 r. Bohdan Kierło, podkomorzy czerniechowski i nowogrodzki-siewierski 1631 r., żonaty z Krystyną Wołowiczówną, starościanką rohaczewską i koniawską (Zap. Lub. 34 f. 81), miał z niej córkę Annę Cecylię, żonę Dominika Kazanowskiego i syna Gabryela (Zap. Lub. 35 f. 775), dworzanina królewskiego 1635 r., który wieś Elganowo, w województwie pomorskiem, sprzedał 1637 r. Kolmerowi (M. 182 f. 472 i Sap.).

Gabryel, marszałek starodubowski, podpisał, z województwem nowogrodzkiem, dwie elekcye: Jana Kazimierza i Jana III-go. Żona jego, Halszka Kiszczanka, wojewodzianka witebska (Sap. II). Syn jego Andrzej, elektor Jana III-go, marszałek starodubowski, ożeniony 1682 r. z ks. Krystyną Ogińską, miecznikówną

litewską, 2-o v. Dominikową Tyszkiewiczową 1689 r., a 3-o v. Januszową Zenowiczową. Józef, dziedzic Bielic, 1756 r. pod opieką Kazimierza Sapiehy, umarł młodo bezpotomnie (Sap. III).

KIERNICCY h. KIERDEJA z Kiernicy, w województwie ruskiem. Deodat Kiernicki, wspólnie z żoną, Heleną Rusinówną, procesuje Zahorowskiego 1647 r. (Kij. VI C f. 164). Siemion podpisał, z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała. Stanisław, żonaty z Barbarą z Zawadzkich, zawarł ugodę z Ankwiczem 1698 r. (Gr. Sandeckie 86 f. 434). Aleksander, żona jego, Barbara z Pakosławskich i dzieci: Kazimierz i Aniela Adamowska, upominają się 1774 r. o spadek po Pakosławskim; drugi syn ich Tomasz 1780 r. (Gr. Lwows. i Zs. Halic.). Franciszek, ze zmarłej 1796 r. Tekli Kieszkowskiej, pozostawił syna Ksawerego Idziego, zmarłego 1797 r. (A. Lwow. For. Nob.). Józef v. Franciszek Józef z Kiernicy, stolnik malborski, nabył 1789 r. Woźniki od Bukowieckich, a 1803 r. legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej (Quat. IV f. 181 i V f. 77).

Onufry z Kiernicy, regent grodzki i wojski nowokorczyński 1773 r., wspólnie z żoną, Maryanną z Maciejowskich, nabył 1788 r. Miłoszowice, w powiecie sandomierskim, od Wąsowicza. Syn jego Franciszek, ur. 1775 r. w parafii Pierzchnickiej, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. VI f. 19).

Wincenty, syn Franciszka, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Patrz *Kryniccy*.

KIERNIEWICZ Stanisław, wspólnie z żoną, Anną z Siennickich, pozwał 1739 r. Horodyskich, o zwrot poddanego i pewnych gruntów (Kij. VI f. 370). Józef, pełnomocnik Wąsowicza w Radomiu 1792 r.

KIERNOSCY v. KIERNOWSCY h. JUNOSZA z Kiernozi, w powiecie gostyńskim. Adam z Żyćka, kasztelan gostyński, rozdzielając 1440 r. liczne swe dobra między synów, wydzielił synom z drugiej żony Kiernozię, Chroślę, Niedzielsko, Brodne, Osiny, Sierakowo i Sokołowo. Jan z Kiernozi, żonaty 1466 r. z Małgorzatą z Boruchowa (Gr. Brzes.). Ten sam pewno Jan, podkomorzy gostyński 1484 roku (Kor.). Syn ich Adam, 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Kiernowski, kanonik gnieźnieński i uniejowski 1490 r., umarł 1504 r. (Kor.). Daniel Kiernoski, żonaty 1504 r. z Katarzyną z Kleczowa (M. 21 f. 27).

Piotr Kiernowski, stolnik gostyński, zmarły 1506 r., żonaty był z Barbarą Jasieńską, siostrą Pawła, kasztelana sandomierskiego (M. 22 f. 76). Jan, kasztelan gostyński 1526 r. Adam, kasztelan gostyński 1537 r. Paweł, syn Jana, kasztelana gostyńskiego, cześnik gostyński 1526 r. (M. 40 f. 160), kasztelan gostyński 1542 r., żonaty z Anną Dzierzgowską. kasztelanką ciechanowską, 2-o v. Marcinową Śleszyńską, której posag zabezpieczył 1526 r. (M. 40 f. 167). Stanisław z Kiernozi, 1528 r. na uniwersytecie krakowskim. Krzysztof, podwojewodzy nowogrodzki 1673 r. Karol, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 616).

KIERNOŻYCCY. Aleksander, stolnik drohicki 1701 r., cedował Gryciany w wileńskiem, Filipowiczowi (Spis. Wolff.). Nikodem Kiernożycki, vice admini-

strator ekonomii grodzieńskiej, został podstolim łukowskim 1719 r. Wiktor podpisał, z powiatem grodzieńskim, elekcyę Stanisława Augusta.

KIERSCY h. BOŃCZA z Krza, w powiecie lubelskim. Wawrzyniec z Krza, świadczy w Radomiu przy wywodzie szlachectwa swego siostrzeńca Lubuza z Osmolic 1425 r. Maciej, syn jego, 1442 r., a Zygmunt 1444 r., na uniwersytecie krakowskim. Michał świadczy w Lublinie 1473 r.

KIERSCY h. JASTRZĘBIEC z Kiekrza (czasem dawniej Kierz), w powiecie poznańskim. Dobrogost z Kiekrza, ma 1391 r. sprawy w Poznaniu. Wojciech, syn Dersława z Kiekrza 1418 r., a Wojciech, syn Mikołaja, 1431 r., na uniwersytecie krakowskim.

Żyjący w końcu XV-go i na początku XVI-go wieku Michał z Kiekrza Kierski, syn Sędziwoja, wnuk Michała, prawnuk Dobrogosta, o którym akta poznańskie z 1391 r. wspominają (Leksz.), ożeniony 1-o v. z Elżbietą Sobocką, 2-o v. z Katarzyną Spławską, następnie żoną Mikołaja Sobockiego, z drugiej żony miał synów: Jana, Piotra bezdzietnego, Wincentego. Wacława i Mikołaja, bezdzietnych i księdza Wawrzyńca, archidyakona pczewskiego, kanonika krakowskiego 1558 r. i poznańskiego, zmarłego 1593 r., pochowanego w katedrze poznańskiej (Łukasz.).

Herb Jastrzębiec.

Jan, syn Michała, ze Spławskiej, żonaty z Anną Rybieńską 1535 r., pozostawił z niej trzech synów: Wojciecha i Piotra bezpotomnych i Andrzeja, właściciela Mirkowic, żonatego z Zofią Żabicką 1577 r. Tego ostatniego dwóch synów: Maciej bezpotomny i Piotr, żonaty 1-o v. z Dorotą Pogorzelską, 2-o v. z Febronią Ostrowską, wdową po Macieju Komierowskim 1590 r.

Maciej, syn Piotra, z pierwszej żony, dziedzic Soboty i Pawłowic, ożeniony 1-o v. z Katarzyną Ponińską, wdową po Łukaszu Krzywosądzkim, 2-o v. z Barbarą Żychlińską, umarł 1654 r., pochowany w Sobocie. Żychliński pisze (T. X), że z drugiej żony miał synów: Wojciecha i Jana, i że pierwszy z nich umarł 1689 r. w Sobocie, gdzie mu pomnik wystawiła, pozostała po nim wdowa, Anna z Gutańskich, wraz z córkami: Zofią, Apolinaryą i Barbarą. Tymczasem Wojciech Kierski, syn Stanisława i Katarzyny Zajączkowskiej, a więc nie syn Macieja, zapisał 1685 r. żonie, Annie z Gutowskich (a nie z Gutańskich), córce Stanisława i Zofii Mycielskiej, 16,000 fl. posagu i wiana (Zap. Gr. Pozn. VIII f. 52).

Jan, dziedzic Soboty, był ożeniony z Maryanną z Żółtowskich, zmarłą 1667 roku, pochowaną w Sobocie. Syn jego Krystyn i córki: Katarzyna i Potencyanna, żona 1-o v. Adama Gorzyckiego, 2-o v. Franciszka Mańkowskiego.

Wincenty, syn Michała ze Spławskiej, właściciel Kiekrza i Swadzimia, żonaty 1-o v. z Katarzyną Łukomską, 2-o v. z Barbarę Przecławską, z pierwszej żony miał córki: Barbarę i Annę Dobrogostowę Sobocką, stolnikowę poznańską, dziedziczkę Soboty 1580 r. (Paw.)., z drugiej — synów: Stanisława i Macieja. Tutaj zachodzi pewna wątpliwość. Na nagrobku syna jego, Stanisława, gdzie wypisani

jego rodzice, jest wzmianka o jego żonach, z których tylko jedna jest znana i o jego potomstwie. W aktach zaś kapituły poznańskiej pod 1567 r. powiedziano, że został tegoż roku kanonikiem poznańskim Stanisław Kierski, syn Wincentego, h. Jastrzębiec i Barbary Przecławskiej h. Karp (Glaubicz). Świadczył mu, przy wywodzie szlachectwa, stryj jego Wawrzyniec. Jak to należy rozumieć? Czy że Wincenty, z Przecławskiej, miał dwóch synów Stanisławów, czy też był jeden i ten został kanonikiem poznańskim, później stan duchowny porzucił, skoro, na jego nagrobku, słowa o tem nie powiedziano (Pis. Dz. Pol. IX).

A. Stanisław, syn Wincentego z Przecławskiej, właściciel Swadzimia i części Złotnik i Wielkiego 1580 r. (Paw.), ożeniony z Anną Brodnicką, zmarł 1609 r. Pochowany w Lusowie, gdzie sam sobie za życia pomnik wystawił. Synów jego trzech: Wawrzyniec, Michał i Maciej.

1) Wawrzyn ec, syn Stanisława z Brodnickiej, dziedzic Pobórki, umarł 1646 r., pochowany w Katedrze poznańskiej, gdzie mu żona, Maryanna z Włoszynowskich, pomnik wystawiła. Córki jego: Anna, za Franciszkiem Rosnowskim, Maryanna, Agnieszka, Teresa i Łucya. Synowie: Krzysztof, Kazimierz i Józef, z których dwaj ostatni bezdzietni.

Krzysztof, dziedzic Pobórki, żonaty 1-o v. z Maryanną Korzbok Zawadzką, 2-o v. z Anną Morawską, z pierwszej żony miał synów: Stanisława, Adama i Józefa, oraz córki: Petronellę Tymieniecką i Zofię, 1-o v. Janowę Korytowską, 2-o v. Karolowę Złotnicką; z drugiej—córki: Teresę Krzyżanowską i Elżbietę, żonę 1-o v. Wojciecha, 2-o v. Jana Korytowskich.

Stanisław, syn Krzysztofa, dziedzic po ojcu Pobórki, z Teresy Kaliszkowskiej, miał synów: Antoniego, Wojciecha bezdzietnego i córki: Maryannę Janowę Łakińską i Apolonię, za Józefem Otto Trąmpczyńskim.

Antoni, właściciel Pobórki, z pierwszej żony, Teresy Koczorowskiej, pozostawił synów: Jana Nepomucena i Stefana, oraz córki: Konstancyę, za Walentym Biskupskim i Maryannę, za Antonim Janem Jarochowskim. Z drugiej żony, Maryanny Markowskiej, córka Teresa, za Stanisławem Brodnickim. Stefana, dziedzica Pobórki, syn Józef, dziedzic Pobórki, z Rozalii Brodnickiej pozostawił: a Tadeusza, właściciela Pobórki, zmarłego w Jeżycach pod Poznaniem 1897 r., ożenionego z Władysławą Jaraczewską, córką Józefa i Emilii z Sikorskich, z której córka Jadwiga; b) Stefana, właściciela Polskich Brzeżnów, ożenionego z Heleną Wolszlegerówną, z której syn Gustaw i córka Celina; c) Wincentynę, żonę Antoniego Małeckiego, głośnego uczonego, członka Akademii Umiejętności w Krakowie; d) Jadwigę, żonę Kazimierza Nieżychowskiego i e) Maryę, za Leonardem Radońskim.

Adam, syn Krzysztofa, z Teresy Strzałkowskiej, miał córkę Rozalię, żonę 1-o v. Władysława Wilkońskiego, 2-o v. Filipa Małachowskiego i kilku synów, z których Ludwik, żonaty 1-o v. z Elżbietą Walknowską, 2-o v. z Joanną Bętkowską, z pierwszej żony pozostawił synów: Izydora, Franciszka, Wawrzyńca, Wojciecha, Kajetana i księdza Józefa, a z drugiej, córkę Zofię, za Franciszkiem Leszczyńskim.

Józef, syn Krzysztofa, żonaty 1-o v. z Urszulą Malechowską, 2-o v z Konstancyą Baranowską, wdową po Tyburcym Złotnickim, z pierwszej żony miał

synów: Ignacego i Antoniego, z drugiej—Walentego, w zakonie OO. Jezuitów, oraz córki: Franciszkę i Wiktoryę, za Kajetanem Korytowskim. Z nich:

Ignacy zaślubił Barbarę Szczaniecką i miał z niej syna Walentego 1754 roku.

Antoni, z Teresy Koszutskiej, miał synów: Stefana, Jana Nepomucena, ożenionego z Maryanną Boleszówną i córki. Maryannę i Konstancyę. Stefana potomstwo: Maciej, Urszula, Kunegunda, Józefa i Anna.

2) Michał, syn Stanisława z Brodnickiej, ożeniony z Jadwigą Szczaniecką, miał z niej trzech synów: Jana, Wojciecha i Stanisława bezdzietnego.

Jan, syn Michała, sekretarz królewski i wojski poznański 1643 r., zaślubił 1-o v. Konstancyę Dunin-Borkowską, a 2-o v. Żółtowską. Z pierwszej żony pozostawił córki: Barbarę, za Bartłomiejem Parczewskim i Katarzynę, za Łukaszem Dobrzyckim, oraz synów: Adama bezpotomnego i Michała, właściciela Sobiejuch, ożenionego z Konstancyą Hoziuszówną, 1-o v. Stanisławową Pruszakową, z której córki: Katarzyna i Ludwika, oraz syn Józef. Ten ostatni, biskup boliński, sufragan poznański i sekretarz wielki koronny 1759 r., kawaler orderu Orła Białego 1760 r., proboszcz katedralny poznański i łęczycki 1765 r. (DW. 85 f. 122), biskup przemyski 1768 r. (Sig. 32), umarł w Brzozowie 1783 r., pochowany w katedrze przemyskiej. Jako sekretarz wielki koronny i sufragan poznański, podpisał dyplom elekcyjny 1764 r. (V. L. VII f. 105 i Perp. Czers. 31 f. 257).

Wojciech, syn Michała, ożeniony z Jadwigą Budziejowską, miał z niej synów: Krystyna, Jana, elektorów króla Michała i Antoniego. Krystyn, z Maryanny Ponińskiej, miał synów: Wojciecha i Józefa bezpotomnego. Wojciecha, z Anny Grodzickiej, 2-o v. Stanisławowej Grudzielskiej, potomstwo: Józef i Anna Janowa Górecka. Antoni, ożeniony z Maryanną Zakrzewską, pozostawił syna Stanisława, dziekana katedralnego poznańskiego, zmarłego 1730 r.

B. Maciej, syn Wincentego z Przecławskiej, właściciel Kiekrza, Starzyn i części Wielkiego 1580 r. (Paw.), żonaty 1-o v. z Małgorzatą Szołdrską, 2-o v. z Barbarą Korzbok Łącką, pozostawił córki: Zofię, Małgorzatę, Annę i synów: Samuela i Piotra, bezpotomnych, Michała, Wojciecha i Aleksandra. Michał, z Ewy Żychlińskiej, miał syna Stanisława. Wojciech, z Anny z Wrzący Zajączkówny, miał synów: Wacława i Władysława. Po Wacławie szedł syn Kazmierz i córki; Małgorzata i Maryanna Marcyanowa Węgierska, a po Władysławie, z Anny Bobrownickiej, syn Franciszek. Aleksander, elektor Jana Kazimierza, z Katarzyny Marszewskiej, miał córki: Zofię za Aleksandrem ze Skrzypny Twardowskim, Katarzynę Dobiejewską i Annę Kucharską, oraz synów: Krystyana, Stefana, w zakonie OO. Jezuitów, Wojciecha i Franciszka.

Krystyan, syn Aleksandra, dziedzic Kiekrza, cześnik i sędzia surrogator poznański 1691 r., mianowany 6-go Października 1697 r. kasztelanem rogozińskim, otrzymał 1699 r. konsens królewski, na cesyę wójtostwa Zrzenica (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 7 i 262 f. 5); umarł 1699 r. W 1678 r. był delegowany z sejmu do boku królewskiego. Żonaty 1-o v. z Anną Rogalińską, 2-o v. z Konstancyą Pigłowską, miał z pierwszej żony syna Samuela i córki: Franciszkę Ludwikowę Baranowską, Konstancyę, 1-o v. Janowę Zakrzewską, łowczynę poznańską, 2-o v. Władysławowę Skórzewską, Julię Janowę Gostkowską i Zuzannę, zakonnicę. Z drugiej żony córka Katarzyna, za Janem Dominikiem Brezą.

Samuel, zmarły przed 1730 r., z Maryanny Zakrzewskiej, miał córkę Elżbietę, za Janem Korytowskim i synów: Emeryka v. Eremiasza i Samuela.

Wojciech, syn Aleksandra, żonaty 1-o v. 1665 r. z Zofią Mielżyńską, starościanką kcyńską, zmarłą 1673 r., 2-o v. z Anną Kęszycką, zmarł 1683 r. w Kotlinie. Z pierwszej żony miał dzieci: Aleksandra Antoniego, ur. 1667 r. w Kobylinie, Stanisława Krzysztofa, ur. 1668 r., Elżbietę, ur. 1669 r. w Szymankach, Leona Ignacego, ur. 1671 r. tamże i Katarzynę, ur. 1673 r., a z drugiej — Marcina, sekretarza królewskiego 1699 r. (V. L.), starostę mieściskiego, który za konsensem królewskim z 1701 r., odstąpił to starostwo Granowskim (Sig. 15) i jeszcze jednego syna i córkę.

Aleksander, ożeniony z Teresą Marszewską, wziął 1714 r. w zastaw Wieszczyczyn, Jarosławki i Chlebowo, od Mycielskich (Zap. Gr. Wschows. f. 16 i Pozn. IV f. 73 i I f. 211).

Ignacy procesował się z Mycielskimi 1737 — 1743 r., a spadkobiercy jego poparli proces 1745 r. (Zap. Gr. Pozn. IV f. 260 i Rel. Gr. Pozn. V f. 194).

Franciszek, syn Aleksandra, ożeniony z Dorotą Zakrzewską, miał syna Kazimierza, kasztelana kamieńskiego 1777 r., z którego urzędu rezygnował 1784 r. Właściciel Ruchocic, z Joanny Tysiewiczówny, pozostawił: Piotra, Andrzeja, właściciela Kociałkowej Górki, którego, z Anny Gruszczyńskiej, potomstwo: Józef, Stanisław, Andrzej, Tekla Dulińska i Magdalena; Ignacego, Józefa, Urszulę Petronellę Wilkońską, Zofię, 1-o v. Ignacowę Miaskowską, 2-o v. Ignacowę Wilkońską, Joannę Piotrowę Radońską, Nepomucenę Kazimierzowę Radońską i Juliannę Wawrzyńcowę Rogalińską. Z nich:

Józef, właściciel Podstolic, z Ludwiki Zakrzewskiej, miał sześciu synów: Rafała, Kazimierza, Jana Nepomucena, Michała, Gabryela i Józefa, oraz córki: Józefę, 1-o v. Antoniowę Świnarską, 2-o v. Tomaszowę Moraczewską i Helenę. Z nich:

1) Kazimierz i 2) Gabryel, bezpotomni.

3) Rafał, pułkownik wojsk napoleońskich, z Weroniki Koszutskiej, miał syna Aleksego.

4) Jan Nepomucen, ur. 1774 r., z Joanny Kayser, miał kilka córek, z których Melania wyszła za Nikodema Kierskiego.

5) Michał, właściciel W. Chrzypska, ur. 1777 r., zaślubił 1-o v. Rozalię Malczewską, z której syn Piotr, 2-o v. Katarzynę Kayser, z której synowie: Romuald i Emil, oraz córki: Ludwika Józefowa Radońska, zmarła w Poznaniu 1886 r. i Paulina, żona Franciszka Ksawerego Zakrzewskiego, zmarła 1873 r.

Romuald, właściciel Małachowa i Chrustowa, zmarły 1888 r., był żonaty z Pauliną Branecką, zmarłą w Gnieźnie 1900 r. Z niej: Stanisław, Michał, Wincentyna Adamowa Koroszewska i Marya.

Emil, oficer b. wojsk polskich, ur. 1810 r., zmarły w Poznaniu 1874 roku, właściciel W. Chrzypska, żonaty był z Melanią Żychlińską, córką Teodora i Eleonory ze Stablewskich, zmarłą w Poznaniu 1866 r. Z niej synowie: Antoni, zmarły 1874 r. i Ludwik, zmarły 1865 r., oraz córka Marya, żona Jana Wysockiego, zmarła 1903 r, w Kraśniku, w lubelskiem.

6) Józef, właściciel Podstolic, zmarły 1852 r., pochowany w Opatówku, żonaty 1-o v. z Anną Seeguth Stanisławską, 2-o v. z Józefą Radońską, pozostawił czworo dzieci. Z nich:

a) Telesfor, urodzony ze Stanisławskiej, właściciel Podstolic, b. oficer strzelców konnych z 1831 r., kawaler krzyża Virtuti Militari, zmarły w Poznaniu 1866 r., pochowany w Opatówku, ze Stanisławy z Koszutskich, córki Macieja i Maryi z Duninów, pozostawił:

Kazimierza, dyrektora *Bazaru Poznańskiego*, zmarłego 1888 r. w Poznaniu, pochowanego w Opatówku.

Jana Nepomucena, właściciela Brzeżna, ożenionego 1882 r. w Wrocławku z Zofią Goetzendorf - Grabowską, córką Ignacego i Władysławy z Moszczenskich, z której córka Zofia i synowie: Stanisław, ur. w Poznaniu 1884 r. i Jerzy, urodzony tamże 1887 r.

Marcina, poległego 1876 r. w bitwie na Goleju, w okręgu zajczarskim, w walce Serbów o niepodległość.

Eustachego, marynarza, ożenionego w Longreach, w Australii, z Agnieszką Blanche-Hutchinson, z której córki: Jadwiga i Agnieszka.

Jadwigę, Anielę, Maryę i Franciszkę. Ta ostatnia zaślubiła 1893 r. w Poznaniu hr. Ernesta Schmettau.

b) Teodora, urodzona ze Stanisławskiej, zmarła w Poznaniu 1892 r.

c) Nikodem, urodzony z Radońskiej, właściciel Dobromirzec pod Zbarażem, ożeniony z Melanią Kierską, ma z niej syna Stanisława, zamieszkującego Galicyę i córkę Maryę.

d) Józefa, urodzona z Radońskiej (Żychliński T. X).

W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Wojciecha, Jana, Michała i Władysława Kierskich, z województwa poznańskiego, a Jana, Krzysztofa, Macieja i Michała, z województwa kaliskiego. Adam, Aleksander i Jan, elektorowie Augusta II-go, a Józef i Piotr—Stanisława Augusta.

Jan, komornik wschowski 1686 r. (Zap. Lub. 62 f. 680). Józef, dziedzic Popowa i Popówka, otrzymał 1702 r. wolny wrąb do lasów Obornickich (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 95) N., miecznik kaliski 1750 roku. Katarzyna, zamężna Rogalińska i Wiktorya Morawska, babki, pierwsza Korytowskiego, druga Kowalskiego, sufraganów gnieźnieńskich w końcu XVIII-go i początkach XIX-go wieku (Kor.).

Bolesław zaślubił w Gąsawie 1892 r. Bogumiłę Steinborn. Antoni zaślubił w Głuszynie 1893 r. Helenę Bąkowską. Emanuel, syn Józefa i Michaliny z Węgierskich, zaślubił 1889 r. w Konarzewie Celinę Rychłowską, córkę Maksymiliana i Ludwiki z Zabłockich. Wanda Kierska, siostra Emanuela, zaślubiła 1895 roku w Poznaniu Wincentego Pawłowskiego. Józefa Kierska zmarła w Poznaniu 1897 roku. Jadwiga zaślubiła we Lwowie 1898 r. Henryka Jaworskiego (Żychl.).

Stanisław, syn Szymona, urzędnik w Sieradzu 1865 r. Klementyna, zamężna Rauszerowa, zmarła 1854 r. w Radomiu. Marya z Łukasiewiczów Kierska zmarła w Gnieźnie 1900 r. Stefan umarł 1902 r., pochowany w Potulicach.

KIERSCY z Kierza, w powiecie płońskim, czy tego samego herbu co poprzedni, nie jest mi wiadomem. W 1533 r. żyli Bartłomiej, Michał i Andrzej Kier-

scy, synowie Jana *Slocha* v. *Sliotha* z Kierza i Doroty. Z nich Bartłomiej i Andrzej, dziedziczyli jeszcze na Kierzu 1578 r. (Paw.). Andrzej, dobra Samino i Grunwalt, w ziemi pruskiej, nabyte od matki i brata Bartłomieja, sprzedał 1539 roku Szreńskiemu. Andrzej był w latach 1540 — 1544 prokuratorem ziemi płockiej. Matka ich Dorota, była z domu Samińska. Brat jej stryjeczny, Paweł Samiński; siostra rodzona—Małgorzata Żochowska.

Michał *Zając* i żona jego Katarzyna, dziedziczyli na Kierzu 1537 r. Wawrzyniec procesuje Strzegowskich 1543 r. Piotr, Paweł, Jakób i Feliks, synowie Tobiasza, procesują 1541 r. Andrzeja, syna Jana. Synowie Tobiasza dziedziczyli jeszcze na Kierzu 1578 roku. Dersław, dziedzic części Kierza, a Wojciech, Zdaru Wielkiego, w bielskiem, 1578 r. (Gr. Płoc. Perp. 2 f. 16, 25 i 88; 4 f. 181 i 374; 5 f. 274 i 308; 6 f. 126, 162, 168, 317 i 372; 8 f. 248; 9 f. 126 i 372 i Paw.).

Grzegorz i Władysław podpisali, z województwem płockiem, elekcyę Augusta II-go, a Leon, obiór Stanisława Augusta.

KIERSCY v. KRYSCY w Prusach. Wilhelm na Eisenborgu, wielki komtur, odnowił 1498 r. Pawłowi, Aleksemu, Szczepanowi i Janowi Kryskim v. Kierskim, oraz Wawrzyńcowi, zaginiony list nadawczy na Safronkę, wydany Janowi, synowi Macieja, w 1347 roku. Jan Kierski z Kiersztanowa, kwituje brata Zygmunta 1614 r. (Kętrz.).

KIERSNOWSCY v. KIERSZNOWSCY v. KIERZNOWSCY herbu POBÓG z Kierznowa v. Kiersnowa, w powiecie brańskim. Kiersnowskim, co zamieszkiwali województwo nowogrodzkie, Kojałowicz przypisuje herb Jastrzębiec, z tą odmianą, że kładą nad podkową trąbkę myśliwską, a w szczycie hełmu trzy pióra strusie. Być może, że w liczbie niżej wymienionych znajdują się tacy, co używali h. Jastrzębiec, ale tych trudno wyróżnić od Pobożan. Ci co na Podlasiu zostali, zwali się Kierznowskimi, a ci co się na Litwę przenieśli, pisali się Kiersnowskimi v. Kiersznowskimi.

Herb Pobóg.

Chwetko, syn Michała, Pasek, syn Stanisława i Iwan i Paweł, synowie Daszka Kierznowscy, zawarli układ 1537 r. w ziemstwie brańskiem (Mil.).

Aleksander otrzymał 1624 r. konsens królewski, na odstąpienie pewnych dóbr synom swoim: Marcinowi, Wojciechowi i Piotrowi (M. 171 f. 104). Wojciech został sekretarzem królewskim 1659 r. (M. 201 f. 179). W 1664 r. był i poborcą bielskim. Syn jego Kalikst 1676 roku (Zap. Lub. 48 f. 1065 i 55 f. 1256).

Seweryn otrzymał 1634 r. prawem lennem Kurowo, w powiecie nowogrodzkim-siewierskim (M. 180 f. 269). Bernard, z województwa wołyńskiego, elektor Władysława IV-go.

Stanisław, żonaty z Anną z Michockich, procesuje 1634 r. Zborowskiego, o zwrot 460 kóp żyta, zabranych mu przy wyrzuceniu go z dzierżawy Uhrynowa (Woł. VII f. 869 i 870). Anna z Ujejskich, wdowa po Marcinie, z dziećmi: Ja-

nem, Anną, Maryanną i Aleksandrą, zapisała się 1680 r. z Kossowiczową na ugodę (Ibid. IX f. 70 i Zap. Lub. 48 f. 608).

Mikołaj, instygator lubelski 1649 r. (Zap. Lub. 42 f. 492). Jan z Kierznowa Kierznowski, burgrabia brański 1660 r., a Marcyan 1666 roku (Zap. Lub. 46 f. 564 i 50 f. 1395). Wojciech podpisał, z ziemią bielską, obiór króla Michała. Michał, w lubelskiem, 1708 r. Krzysztof, 1749 r. vicesgerent grodzki brański, a 1750 roku nurski, w latach 1751 — 1760 komornik ziemski bielski, poseł ziemi bielskiej i elektor Stanisława Augusta 1764 r., następnie sędzia grodzki brański, żonaty z Maryanną Łuniewską, pozostawił syna Tadeusza, elektora Stanisława Augusta, nabywcę 1782 r. części dóbr Zalesie, w ziemi bielskiej (DW. 98 f. 405). Tomasz, właściciel Dziewiat starych 1777 r. (DW. 93 f. 97). Brygida z Rymszów Kiersnowska, cześnikowa drohicka 1774 r.

Wincenty Leon Kierznowski, syn Kazimierza, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Paweł, syn Jana, urzędnik w komisyi rządowej wojny w Warszawie 1850 roku. Józefa, zamężna Drużyńska, zmarła 1848 roku w Drzewicy. N., ożeniony z Eugenią Bonin Sławianowską 1880 r. Ksawera z Kiersnowskich Dylewska i Felicya Antuszewiczowa 1881 r.

Kasper Kiersnowski, podsędek nowogrodzki, umarł 1592 r. w majętności swej Horodej (?) (Pam. Jewłasz.).

Krzysztof, podwojewodzy nowogrodzki 1604 r., a Jan 1616 r.

Andrzej, z województwa nowogrodzkiego, elektor Władysława IV-go. Anna Elżbieta Tryznianka, Stanisławowa Kiersnowska, pisarzowa ziemska starodubowska, 1645 r. ihumenia monasteru wileńskiego Św. Bazylego (Akta XV).

Jan, sędzia grodzki słonimski i Mikołaj podpisali, z województwem nowogrodzkiem. elekcyę Jana Kazimierza. Jan był 1647 r. posłem na sejm, a z niego deputatem na Trybunał skarbowy. Jan, podsędek nowogrodzki, sekretarz królewski 1628 r. (Ist. Jur. Mat. XXIX). Jan, podsędek nowogrodzki 1652 r. i starosta dziewieniski 1658 r., sędzia ziemski nowogrodzki 1659 r., w końcu wojewoda nowogrodzki 1670 r., umarł w tymże, lub następnym roku. Powyższy Jan, z województwem nowogrodzkiem, wraz z Andrzejem, Janem, Szymonem i Samuelem, podpisali elekcyę króla Michała. Eleonora, siostra wojewody, za Janem Samuelem Korsakiem, sędzią ziemskim nowogrodzkim, a córka wojewody N., za Mikołajem Jerzym Haraburdą.

Teodor, podsędek starodubowski 1670 r. Gabryel, towarzysz chorągwi usarskiej wojewody wileńskiego, trzymane dożywociem dobra Trostyn, w powiecie rzeczyckim, otrzymał prawem dziedzicznem na sejmie 1662 r. Krzysztof, podwojewodzy nowogrodzki, Jan Kazimierzowicz, Michał i Mikołaj, podczaszy lidzki, z województwem nowogrodzkiem, a Kasper, z powiatem słonimskim, podpisali elekcyę Jana III-go.

Emerencyanna, za Janem Sieheniem w końcu XVII-go wieku. N., podsędek i poseł nowogrodzki na sejmy 1693 i 1695 r. Stanisław z żoną otrzymał 1696 r. konsens królewski, na wykup pewnego wybraniectwa (Rękop. Oss. Sig. 138 f. 27).

W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Gabryela Jana, podstolego

starodubowskiego, Karola, Kazimierza i Ludwika Michała, łowczego starodubowskiego. Mikołaj i Hieronim, z województwa nowogrodzkiego, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 606 i 607). Ignacy Michał, starosta gniewczycki 1740 r. (Wolff.). Franciszek dostał w połowie XVIII-go wieku, od wuja swego, Jakóba Jarmołowicza, Wiedinę Haftorowszczyznę, w nowogrodzkiem (Zs. Nowogrodz.). Józef Michał, oboźnic starodubowski 1798 r.

Kiersnowski h. Pobóg Onufry, komornik ziemi bielskiej, z synami: Józefem, komornikiem wilejskim, Waleryanem, także komornikiem wilejskim, Justynem, regentem wilejskim, Wincentym, sekretarzem sądu powiatowego wilejskiego i Tadeuszem, adwokatem wilejskim, syn Grzegorza, wnuk Jana, rotmistrza królewskiego, a prawnuk Jerzego, podstolego nowogrodzkiego, właściciela Kierznowa, w województwie podlaskiem 1671 r., legitymował się ze szlachectwa 1818 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Przed tąż Deputacyą udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1819 roku, również z h. Pobóg, Kiersnowscy: Bogusław, sędzia ziemski nowogrodzki z synami: Konstantym, Floryanem, Franciszkiem, Ryszardem, Antonim i Janem, i Antoni, sędzia graniczny wileński, synowie Franciszka, a wnukowie Pawła, dziedzica dóbr Zasulew w województwie mińskiem 1744 r.

Ryszard h. Pobóg, syn Tadeusza Rafała, dziedzic Czemierówki pod Nowogródkiem, zaślubił 23-go Lipca 1858 r. Helenę Czarnocką.

KIERSTYŃSKI Maciej otrzymał 1633 r. konsens królewski, na nabycie wójtostwa w Chrząstowie, w województwie inowrocławskiem (M. 180 f. 73).

KIERSZAŃSCY h. ŁUK NAPIĘTY, mieli być, podług Kojałowicza, w powiecie upickim.

KIERSZNOWSCY, patrz *Kiersnowscy*.

KIERSZTANOWSCY z Kiersztanowa w Prusach. Kiersztan z Bursztynowa, założył Kiersztanów 1325 r. Wielun z Kiersztanowa świadczy 1374 r. przy ugodzie Kunka z Pacołtowa z Drwęckim. Zygmunt, wójt w Szakach i Sambi, 1567 r. Jan Kiersztanowski, sołtys w Kiersztanowie 1593 r. Andrzej, dziedzic Platyn, nie żył 1600 r. Zygmunt 1629 r. Tego Zygmunta pewno brat, nazwany 1614 r. Janem Kierskim z Kiersztanowa (Kętrz.).

KIERZERKOWSKI (?) Andrzej podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Patrz *Kierzkowski*.

KIERZEWSCY. Michał Kierzewski, gr.-kat. paroch w Stryju, po śmierci żony, Maryanny z Bieleckich, kanonik metropolitalny lwowski, zmarły 1810 roku, pozostawił: Maryannę, za księdzem Bazylim Zarewiczem, gr.-kat. parochem w Zapytowie, Katarzynę Zawalnicką i Michała, ur. 1790 r. (A. Lwow. For. Nob.).

KIERZKOWSCY h. JASTRZĘBIEC ze wsi Kierzki, w ziemi bielskiej. W aktach ziemskich suraskich spotykamy 1545 r. Stanisława i Wojciecha, synów

Wawrzyńca z Kierzek. Andrzej, syn Wojciecha, Maciej, syn Marka, Jan, syn Tomasza, Zacharyasz, syn Wawrzyńca, Stanisław, syn Wawrzyńca, Tomasz i Piotr, synowie Zędziana, wykonali 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Podlasia do Korony (Mil.).

W 1591 r. dziedziczyli na Kierzkach: Jan, syn Zacharyasza, Tomasz i Maciej, synowie Wojciecha, Wojciech, syn Andrzeja, Kierzkowscy (Wyr. Lub. 48 f. 328). Stanisław, podstarości tykociński 1591 r. Jakób, Zygmunt i Wojciech, synowie Jana, 1598 r. (Ibid. 48 f. 446 i 76 f. 717). Wacław otrzymał 1611 r. Czerniatycze, w oszmiańskiem (Spis. Wolffa).

KIERZKOWSCY h. KRZYWDA. stanowią jeden dom z Kieszkowskimi, różniąc się jedynie pisownią.

Marcin, łucznik królewski 1504 r. (T. Paw. I). Jakób z Kierzkowa, miechowita, na uniwersytecie krakowskim 1535 r.

Dwóch Franciszków, trzech Wojciechów, Maciej i Walenty Kierzkowscy podpisali, z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go. Walenty, kanonik i prokurator kapituły warszawskiej 1698 roku (Perp. Czers. 16 A f. 77). Konstancya z Kroczowa, żona Franciszka, 1-o v. Stanisławowa Suliszewska, pozwała 1712 r. Morsztyna, kasztelana radomskiego, o Wierzchowisko (A. Krak.).

Katarzyna z Kierzkowskich, wdowa po Antonim Studzińskim 1754 roku (Perp. Czers. 30 f. 70). Antoni Kierzkowski, syn Franciszka i Maryanny z Butkowskich, zeznał 1756 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą ze Zdziarskich (Ibid. 30 f. 255). Michał Kierzkowski, syn Andrzeja i Ewy z Kroczewskich, sprzedał 1774 r. część Kroczewa większego, bratu Maciejowi (DW. 91 f. 592). Mateusz sprzedał 1790 r. dworek przy ulicy Pokornej w Warszawie, Stormanowi (DW. 106 f. 1456). Mikołaj Stanisław, opat klaustralny lubiński 1779 r., umarł 1814 r. Wojciech był przez lat pięć opatem nieświeskim, ale zrezygnował, wrócił do Sieciechowa i tu umarł 1788 r. (Ks. Gacki).

Józef, podstarości radziejowski 1783 r. Bartłomiej, viceregent grodzki radziejowski 1789 r. (Z. Kuj, i Kal. Polit.).

Kierzkowscy: Stanisław Władysław, syn Bartłomieja i Napoleon Tadeusz i Łukasz, synowie Leona, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie. przed 1850 rokiem.

KIERZKOWSCY h. SAS. Sebastyan Kierzkowski, syn Mikołaja i Anny Smętkowskiej, jakoteż Franciszek i Maciej, synowie Jana i Maryanny ze Skubskich, wszyscy trzej wnukowie Wojciecha i Krystyny z Rubaszewskich, legitymowali się ze szlachectwa 1790 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Maciej, Józef i Piotr synowie Błażeja i Maryanny Zaleskiej, wnukowie wyżej wymienionego Wojciecha i Krystyny z Rubaszewskich, dowiedli szlachectwa w grodzie halickim 1782 r. (Dr. M. D. Wąs.).

KIERZNOWSCY, patrz *Kiersnowscy.*

KIERZYŃSCY h. NIESOBIA, według Niesieckiego, z Kierzna, w ostrzeszowskiem. Krzysztof Kierzyński, burgrabia brzeski 1620 roku. Krzysztof, pisarz

grodzki kowalski 1651 r. Wojciech, z województwa poznańskiego, elektor króla Michała. Jan sprzedał 1685 r. część Szewa i Bielnia, bratu Andrzejowi (Gr. Przed.). Krzysztof podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go. Jan Chryzostom z Kierzna, z żony, Katarzyny Bystrzonowskiej, zostawił córkę Zofię, za Janem Hermanowskim 1723 r. i syna Pawła, żonatego z Katarzyną Kuczkowską (Obl. Krak. 169 f. 1916). Nie wiem, czy do nich należy Paweł Kirzyński v. Kirznicki v. Kicziński, który sprzedał 1541 r. część Szczodrkowic i Owczar, w krakowskiem, Przyłęckiemu (Zs. Krak. 5 f. 525, 526 i 7 f. 260).

KIEŚNIEWSKI (?) Adam podpisał, z województwem łęczyckiem, elekcyę Stanisława Augusta.

KIESZCZYŃSCY h. NIESOBIA. Hipolit, syn Bonawentury i Konrad Stanisław, i Piotr Władysław, synowie Hipolita, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KIESZKOWSCY h. JUNOSZA, OWAD, ROGALA i ZAWOTOŁ, z Kieszkowa, w powiecie radomskim, tego samego, co Kieszkowscy, h. Krzywda. Jan Gerasz z Kieszkowa h. *Junosza*, świadczy 1452 r. w Radomiu, przy wywodzie szlachectwa Piotra z Jabłonicy (Pis. Dz. Pol. IX; Potk. 100). Bieniasz, zganiony przez Malczewskiego, dowiódł 1420 roku w Radomiu h. *Zawotol*, a Bogusław, h. *Owad*, świadczy tamże 1450 roku. Grzegorz i Piotr z Kieszkowa h. *Rogala*, świadczą w Jedlni 1418 r., a razem z Pełką i Świętosławem 1420 r. w Radomiu. Bracia Jan i Andrzej h. Rogala (mylnie Rola), świadczą w Radomiu Bielinie z Myśliszowic (Pis. Dz. Pol. IX.). Ci sami Jan i Andrzej, synowie Piotra, procesują w Radomiu 1448 r. synów Marcina z Kieszkowa. Maciej Kieszkowski w latach 1435—1438 występuje w Kaliszu. Jan, syn Adama z Kieszkowa, 1460 r., a Zygmunt, syn Jana z Kieszkowic (?), 1402 r. na uniwersytecie krakowskim.

Herb Krzywda.

KIESZKOWSCY h. KRZYWDA z Kieszkowa, w powiecie radomskim. Stanisław, dziedzic 1569 r. na Parżnicach, w powiecie radomskim, a wspólnie z Gotardem i na Kieszkowie. Jan w tymże roku dziedziczył na Rudzie i Korzeniu (Paw.). Andrzej, syn Stanisława, 1594 r. Jan, syn Jana, 1596 roku (Wyr. Lub. 61 f. 602 i 69 f. 118). Katarzyna, żona Ludwika Zawiszy 1609 r. (Perp. Czers. 3 f. 160).

Piotr, syn Marcina, nabył 1625 r. Sebrankę i Wygnankę od Bierzwickiego, które odprzedał 1631 r. Potrykowskiemu (Ibid. 7 f. 276; DW. 48 f. 496). Paweł, syn Feliksa, zapisał 1611 i 1621 roku sumę żonie swej, Zofii z Wysockich. W 1627 roku nabył Sykuty od Krzysztofa Wysockiego, brata żony, a 1631 r. odstąpił synom swoim, Kasprowi i Zygmuntowi, połowę Wysokiej. Zygmunt, żonaty 1645 r. z Anną z Jaroszyna (Perp. Czers. 6 f. 127 i 321; 3 f. 432; 7 f. 474; 8 f. 408 i 10

f. 590). Anna, córka Sebastyana, za Wojciechem Rudzkim 1651 roku (Ibid. 11 f. 423).

Andrzej, elektor króla Michała. Seweryn, Stanisław i Tomasz podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Kazimierz z żoną, Barbarą z Golańskich, otrzymali 1700 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Rudnikach od Ciecholewskich (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 25). Córka ich Teresa, ur. 1685 r. w Kopystnie.

Jan Kieszkowski, komornik graniczny sandomierski, z Anny Małachowskiej, pozostawił synów: Jana i Kazimierza, podczaszego bracławskiego, zastawnego posiadacza Rzeczowa, Psów i Woli Kuraszowej 1725 r. i zarządcę dóbr Dobromilskich 1730 r. (Per. Czers. 20 f. 90). Kazimierz pozwał 1756 r. Wąsowicza o obelgi (Gr. Nowokor.), a z Katarzyny Kamieńskiej pozostawił synów: Jana Tomasza, ur. 1731 r., Walentego Macieja, ur. 1733 r., Stanisława Jana, ur. 1734 r., Rajmunda, ur. 1735 r., zmarłego 1736 r., Mikołaja Ignacego, ur. 1737 r. i Barnabę *Antoniego* Ignacego, ur. 1739 r. (metr. w Dobromilu i Rybotyczach). W metrykach tych wspominani krewni Kazimierza: Józef 1733 r., Floryan 1736 r., ks. Jan Kanty, proboszcz w archidyecezyi gnieźnieńskiej 1738 r., Maciej 1739 r. Z synów Kazimierza:

Jan, komornik graniczny chęciński, elektor Stanisława Augusta, zmarł bezdzietny.

Walenty, członek Stanów galicyjskich, wylegitymowany ze szlachectwa w Galicyi 1782 r., kapitan b. wojsk polskich, zmarł 1794 r. bezdzietny.

Antoni nabył od brata Walentego 1777 r. połowę Rudnika, a 1791 r. Hruszatycze, Hruszatyczki, Sanoczauy, Szandrowiec, Czarną, Żołobek, Rosochate i obie Tarnawy, części zaś w dobrach Górzna, swoją własną i nabytą od brata Walentego i spadłe nań po bracie Janie i po przyrodniej siostrze, Urszuli z Cieszkowskich Wąsowiczowej, sprzedał Potockiemu 1799 r. Umarł 1814 r., pozostawiwszy z żony, Elżbiety z Korzeniowskich, 1-o v. Olszańskiej, córki: Maryannę, 1-o v. Raszewską, 2-o v. Gruszczynę i Teklę, i syna Stanisława Kajetana, ur. 1772 r., zmarłego 1842 r., dziedzica wszystkich dóbr po ojcu, członka Stanów galicyjskich, dwukrotnie żonatego, 1-o v. 1793 r. z Józefą Szuszkowską, córką Franciszka, skarbnika owruckiego i Maryanny z Sielskich, a 2-o v. 1805 r. w Lisku z bar. Maryą Sigert von Sigertstein, zmarłą 1829 roku w Hruszatyczach. Jego dzieci z pierwszej żony:

1) Elżbieta Szydłowska.

2) Adam, ur. 1795 r., dziedzic Szandrowca i Rokitnicy, po którym, z Julii Olszańskiej, córka Olimpia, za Józefem Szymonowiczem, zmarła 1892 r. i synowie: Stanisław, ur. 1831 r. i Józef Karol, ur. 1825 r., zmarły 1877 r., dziedzic Szandrowca, ożeniony z Stanisławą z Rybotycz Brześciańską, 2-o v. Strzelecką, zmarłą 1902 r., z której pozostawił: Włodzimierza, ur. 1862 r., zmarłego 1892 r., ożenionego z Klotyldą Perekładowską, Leonarda, ur. 1850 r., zmarłego 1885 r. i Maryę, za Floryanem Pobóg-Malinowskim.

3) Paweł Walenty, dziedzic Błożwi i Sanoczan, członek Stanów galicyjskich, wylegitymowany ze szlachectwa w Wydziale Stanów 1832 r., ożeniony z Teofilą Gosiewską, zmarł bezdzietnie. Z drugiej żony:

4) Sabina, za Janem Kantym Podoleckim, oficerem b. wojsk polskich.

5) Józef, ur. 1808 r., zmarły 1888 r., oficer b. wojsk polskich, ożeniony z siostrzenicą swą, Józefą Szydłowską, z której córka Wanda, za Stanisławem Bogorya Podlewskim, zmarła 1875 r.

6) Julia, za Edwardem Tadeuszem Junoszą Bielińskim, podpułkownikiem b. wojsk polskich, zmarła 1899 r.

7) Waleryan, ur. 1820 r., dziedzic Tarnawy, ożeniony z Domicellą Raszowską, zmarł 1886 r., pozostawiwszy córki: Michalinę młodo zmarłą i Waleryę, za Leonem Włodzimierzem Dąbrowskim h. Ślepowron, oraz synów: Zygmunta, ur. 1843 r., Kazimierza, ur. 1846 r., dyrektora Towarzystwa Ubezpieczeń w Ekaterynosławiu, ożenionego z Joanną Meerk i Władysława, dziedzica Kiedrzyni, ożenionego z Waleryą Ziemiańską, których dzieci: Eugenia, Zofia i Stanisław, zmarły 1902 roku.

8) Florentyna, za Konstantym Hallerem, zmarła 1894 r.

9) Zuzanna, za Feliksem Hallerem, zmarła 1895 r.

10) Malwina, za Wojciechem Strzeleckim z Komorowic i

11) Henryk, ur. 1821 r. w Hruszatyczach, zmarł 1905 roku w Krakowie, dziedzic Tarnawy, poseł na sejm galicyjski, jeden z założycieli i długoletni dyrektor i kurator Towarzystwa krakowskiego Wzajemnych Ubezpieczeń, honorowy obywatel miasta Krakowa i Sanoka, rzeczywisty i honorowy członek wielu instytucyi finansowych krajowych w Galicyi, zaślubił 1845 r. Zofię Sas Leszczyńską, córkę Jana i Maryanny z Romanowa Świrskiej i miał z niej, oprócz czworga dzieci zmarłych w niemowlęctwie, córki: Helenę, zaślubioną 1879 r. Tomaszowi Prylińskiemu, Zofię, zaślubioną 1885 r. Stanisławowi Chełmickiemu i Felicyę, oraz synów: Czesława, Bogusława i Jacka.

Czesław, ur. 1846 r., zaślubił 1871 r. w Rymanowie Jadwigę Pietsch von Rittersschild, córkę Franciszka i Franciszki z Ossoryów Kostrzyckich i z nią ma dzieci urodzone w Krakowie:

1) Jerzego, ur. 1872 r., doktora praw, komisarza w ministerstwie oświaty w Wiedniu, członka Komisyi Historyi sztuki w Akademii Umiejętności w Krakowie.

2) Juliusza, ur. 1873 r., porucznika ułanów austryjackich.

3) Janinę, za Walerym Łukaszewiczem.

4) Elżbietę.

5) Zofię, za Stanisławem Madejewskim h. Bożawola.

6) Stanisława, ur. 1879 r.

7) Zygmunta, ur. 1881 r.

8) Gustawa, ur. 1884 r. i

9) Jana Kazimierza, ur. 1888 r.

Bogusław, ur. 1855 r., porucznik strzelców austryjackich, starosta samborski, zaślubił 1-o v. 1890 r. Konstancyę Sas Bilińską, zmarłą 1892 r., z której córka Konstancya, ur. w Sawarcach, w gubernii kijowskiej, a 2-o v. 1894 r. w Wiedniu bar. Maryę Lewartowską, córkę Włodzimierza, z której: Kazimierz, Aleksander, ur. 1896 r. i Anna.

Jacek, ur. 1851 r., dziedzic Łuki małej, oficer ułanów austryjackich, zaślubił 1872 r. Nikodemę Zabielską. Zmarł 1900 r., pozostawiwszy córkę Olgę, zaślubioną 1897 r. Antoniemu Karskiemu, rozwiedzioną 1904 r.

Maciej, dziedzic Smuszewa, zwany miecznikiem nurskim, zmarły 1798 r., pozostawił z Maryanny Garnyszówny, synów: Leona, po którym Józef, Aloizy, Tadeusz i Mikołaj, oficer b. wojsk polskich 1831 r. i Jakóba Filipa, ur. 1771 roku w Smuszewie, zmarłego 1862 r. w Poznaniu, kapitana wojsk francuskich, kawalera Legii Honorowej, majora b. wojsk polskich, autora „Pamiętnika", ożenionego z Włoszką, którego synowie: Ferdynand, pułkownik wojsk angielskich, zamieszkały w Kanadzie, Leon, podoficer b. wojsk polskich 1831 r. i Aleksander, oficer b. wojsk polskich 1831 r., zamieszkały w Paryżu. Ten ostatni pozostawił syna Jana (?), ożenionego w Anglii z N. Stuart, której nazwisko do swego dołączył i córkę N., zamężną w Londynie.

Ludwik, subdelegat grodzki radomski 1763 roku. Jan, burgrabia rawski 1759 r. Kasper, Maciej i Wojciech 1770 r., w sandomierskiem.

z KIETLIC w Prusach, Beronia, Lutka, Mirosława Michałowa Brylewska i Katarzyna, dziedziczki tego majątku, w końcu XIV-go wieku (Leksz.).

KIETLICZOWIE h. WŁASNEGO. Ród szląsko-łużycki, z Kietlic na Łużycach, z którego Henryk Kietlicz, arcybiskup gnieźnieński 1200 r., umarł 22-go Marca 1219 r., pochowany w Katedrze gnieźnieńskiej. Wykląwszy księcia Władysława, był na wygnaniu w latach 1206—1207. Dbały o poprawę obyczajów w duchowieństwie, wymógł na niem przysięgę, że oddali od siebie żony i nałożnice i postarał się, o usunięcie z pod sądów zwyczajnych nietylko duchownych, ale i wszystkie osoby do duchowieństwa należące. Był on z dawna na dworze Mieszka Starego, o czem Długosz pisze pod 1174 r. Schwytany 1192 r. przez księcia Kazimierza w Krakowie, wygnany na Ruś, skąd wróciwszy, został przez Mieszka mianowany arcybiskupem.

Herb Kietlicz,

Henryk z Kietlic, 1281 r. w orszaku ks. Henryka szląskiego w Otmuchowie. Ramvald z Kietlic, świadczy 1322 r. w Paradyzie. Komes Henryk żeni 1331 r. swego wnuka (nepos), Wita ze Smogorzowa, z córką Mikołaja Bogoryi, wojewody krakowskiego, przy czem ręczy za nich Dzierżek ze Stogniewic, że kupią w ciągu dwóch lat za 600 grzyw. dóbr ziemskich, w ziemiach: krakowskiej i sandomierskiej (KWP.). Mikołaj Kietlicz, kanonik szkalmierski i altarysta w Katedrze krakowskiej, w latach 1395 — 1425. Anna Małgorzata Kietliczówna, córka Władysława, żona Waleryana Mycielskiego 1638 r. (Zap. Gr. Pozn. I f. 352 i II f. 949).

Do tego też pewno rodu należy Józef Stanisław Kietlicz Przedwolszowski, który, wspólnie z żoną, Elżbietą z Piechowskich, otrzymał 1765 r. konsens królewski, na wykupienie od Jakubowskiego wójtostwa Mizerna, ze starostwa olsztyńskiego (MP.).

KIETLICZOWIE v. KITLICZOWIE h. WŁASNEGO. Leonard Kitlicz, pułkownik wojsk królewskich, zmarły 1600 r., trzymał zamek kremoński i nabył 1597 r. Pabasz (Stryk.). Albert baron Kitlicz, umarł 1604 r.

KIETLIŃSCY h. ODROWĄŻ z Kietlina pod Radomiem. Andrzej i Dobiesław, bracia, dziedzice Kietlina 1505 r. (M. 21 f. 151). Właścicielem tej wsi 1552 roku był Mikołaj Kietliński. Tenże Mikołaj, wspólnie ze Stanisławem, dziedziczył i na Bartodziejach, a Stanisław, na Płoszowie i Okradzionowie tegoż roku (Paw.). Dobrochna, zamężna Cieszanowska, babka Rudnickiego, kanonika gnieźnieńskiego 1560 r. (Kor.).

Andrzej, dziedzic Odrowąża, w opoczyńskiem i Czarnczy i Chaty, w chęcińskiem, 1508 r. (Paw.). Andrzej i Jakób, synowie Jana z Odrowążka, 1574 r. (M. 113 f. 295). N. Kietlińska, właścicielka 1579 r. Parszewki, w powiecie wiślickim, a Stanisław dziedziczył na Radkowie, w powiecie lelowskim, 1581 r. (Paw.). Anna, urodzona z Polikseny Spinkównej, żona Stanisława Koluszkowskiego, matka Stanisława, scholastyka poznańskiego 1592 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Stanisław, opat witowski 1596 r. (M. 344 f. 18), umarł 1602 r. (Nekr. Strzel.). Jarosz, podstarości opoczyński 1595 r. Elżbieta, żona Andrzeja Komorowskiego 1623 roku (Gr. Radoms.). Elżbieta za Bielawskim 1639 r. (DW. 47 f. 627). N., ożeniony z Przerembską, chorążanką sieradzką, 1-o v. Radońską, 1651 r.

Herb Odrowąż.

Stanisław rozdzielił 1629 r, majątek swój między synów. Janowi dał Omięcin, Andrzejowi oba Kamienie, a Jaroszowi Koryciska. Te wszystkie dobra weszły do jego rodziny w zamian Odrowążka, oddanego kapitule krakowskiej (Gr. Radoms.). Córka jego Katarzyna, zeznała 1640 r. zapis dożywocia z mężem, Mikołajem Prażmowskim (DW. 47 f. 627). Druga córka Elżbieta, za Aleksandrem Komorowskim 1623 r. Po Janie została córka N., 1-o v. Podlodowska, 2-o v. Chomentowska, 3-o v. Kuroszowa, oraz synowie: Jacek, Franciszek i Seweryn. Obierali oni plenipotentów w Lublinie 1646 roku (Zap. Lub. 40 f. 894 i 44 f. 105), a 1676 r. Franciszek z synowcem Mikołajem, sprzedali Omięcin, Karolowi i Teresie z Wąsowiczów, Wąsowiczom.

Jacek zabił brata Seweryna, a syn jego Mikołaj, urodzony z Elżbiety Zagórskiej, ożeniony z Magdaleną Chomentowską, wspólnie z siostrą, Katarzyną Stanisławową Kędzierską, odstąpił prawa swe do Dębowej Woli Wąsowiczom, 1688 r. (Gr. Radoms.). Drugi syn Jacka zaginął bez wieści, dawno przed 1676 r. Mikołaj, elektor Augusta II-go.

Franciszek podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę króla Michała. Żona jego, Konstancya Szydłowska, zmarła przed 1678 r. Synów jego dwóch: Józef i Andrzej 1702 r.

Jarosz pokwitowany 1647 r. z opieki przez synowców, synów Jana, z żony, Maryanny Dzikówny, pozostawił synów: Stefana i Stanisława, którzy podpisali obiór Jana III-go.

Stanisław miał więcej niż jedną żonę, bo w akcie z 1678 r. wspomniana Borkowska, a urodzonym, z Maryanny Kłopockiej, miał być syn Wojciech, 1695 r. vicesgerent radomski, komornik graniczny stężycki, 1696 r. stolnik podolski i pisarz grodzki opoczyński, elektor Augusta II-go. Nabył on tegoż roku Redestów od Chomentowskich. W latach 1703 — 1720 miecznik i komornik graniczny san-

domierski, podstarości i sędzia grodzki opoczyński, 1720 r. wojski sandomierski, umarł 1724 r. (Perp. Czers. 15 f. 477 i Obl. Gr. Opocz. z lat 1720 — 1722 Nr. 55 i A. Radoms. i Opoczyńs.). Żonaty z Joanną Duninówną Karwicką, córką Jerzego, wojskiego opoczyńskiego i Heleny Duninówny Wąsowiczówny (Gr. Radoms.), pozostawił synów: Tymoteusza, towarzysza pancernego 1752 r., Antoniego, Stanisława i Mikołaja, oraz córkę Justynę, żonę Jacka Dunina Wąsowicza, starosty drohomyślskiego 1736 r.

Tymoteusza, Antoniego i Stanisława, pozwali 1725 r. Wacław i Anna, małżonkowie Wąsowiczowie, o Długojów (Tr. Lubels.), a Mikołaj sprzedał Koryciska 1765 r. Janowi Nepomucenowi. W akcie tym ojciec Mikołaja, nazwany miecznikiem sandomierskim (DW. 85 f. 298).

Antoni, starosta niehorowski, ożeniony z Maryanną Ligęzianką Niewiarowską, zmarłą 1767 r., pochowaną u Reformatów w Krakowie, miał córkę Helenę, za Janem Kantym Wąsowiczem, łowczym stężyckim i synów: Jana Nepomucena i Józefa. Ten ostatni, elektor Stanisława Augusta, pułkownik wojsk koronnych 1765 r., a regimentu łanowego 1766 r., nabył część Ostałowa od Wąsowiczów 1769 roku (MP.; Kancl. 31 f. 82 i DW. 88 f. 353).

Jan Nepomucen, elektor Stanisława Augusta i jego szambelan, wspólnie z bratem Józefem, nabył 1765 r. Koryciska, od Mikołaja Kietlińskiego i Rykowszczyznę 1782 r. od Gordona (DW. 85 f. 298 i 98 f. 964). Ożeniony z Katarzyną Krzeszówną, był właścicielem i Dąbrowicy i Cichawej, członkiem Stanów galicyjskich i legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim czchowskim. Wówczas przedstawił, że babką jego była Joanna Zakliczanka Tarłówna. Córki jego: Aniela, była żoną Leona Wojciecha Bukowieckiego, chorążego gwardyi konnej koronnej (Gr. Krak. Obl. 24 f. 1816); Julia, za Gabryelem Wodzińskim, starościcem nurskim i Anna, 1-o v. za Tarłą, 2-o v. za Józefem Kochanowskim, wojszczycem radomskim. Syn Antoni, pozostawił córki: Kunegundę Szujską i Joannę 1816 roku.

Maciej i Stanisław podpisali, z województwem sandomierskiem, obiór Augusta II-go. Maciej v. Maciej Józef, towarzysz pancerny, był pewno także synem Stanisława, a bratem Wojciecha, bo był dziedzicem Korycisk, dla których otrzymał 1698 r. przywilej na mostowe. Tegoż roku dostał starostwa, czehryńskie i niehorowskie (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 70 i 76), umarł 1700 r.

Walenty, stolnik trembowelski 1703 r.

Walenty, syn Stanisława, chorąży parnawski i komornik graniczny opoczyński, zapisał 1701 r. posag i dożywocie żonie swej, Kunegundzie Dunin-Wąsowiczównej, dziedziczce Kunic, córce Kaspra Józefa, cześnika łęczyckiego i Zofii z Pieskowej Skały Wielopolskiej. Dziedzic Rdzuchowa, zawarł 1717 roku ugodę z Brzuchowskimi (Gr. Radoms.). Syn jego Józef, wojski stężycki 1737 r. i podstarości i sędzia grodzki radomski, został 1744 roku podczaszym sandomierskim. Umarł 1756 r. Żonaty z Ludwiką Marchocką, wspólnie z nią sprzedał 1736 roku Ciecierskiemu, dworek odziedziczony po ojcu w Warszawie, a 1744 r. wykupił, za konsensem królewskim, z rąk Rostkowskich, wieś Rawicę, w powiecie radomskim (DW. 69 f. 572; 70 f. 1379; Sig. 25 i Perp. Czers. 27 f. 91). Dzieci jego: Ksawery, Onufry, Franciszek i Helena, były właścicielami Rdzuchowa, w powiecie opoczyńskim, 1757 r. (Perp. Czers. 30 f. 348).

Franciszek, subdelegat grodzki piotrkowski, w imieniu swojem i brata Onufrego, kwitował Świdzińskiego 1775 r. (DW. 92 f. 746).

Onufry wziął 1776 r. w zastaw Wolę Rogolińską.

Ksawery, ożeniony z Anną Mąkolską, 2-o v. żoną Józefa Dunina Wąsowicza, łowczego radomskiego, córką Aleksandra z Mąkolic i Barbary z Deturnelów (Zs. Pilzn. Fasc. 10 Nr. 80), miał syna Kazimierza, który odstąpił 1784 r. część Rdzuchowa, Franciszkowi Kietlińskiemu, komornikowi granicznemu opoczyńskiemu i legitymował się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej (Quat. IV f. 182).

Franciszek, elektor Stanisława Augusta, komornik graniczny opoczyński, został łowczym radomskim 1785 r. W 1788 r. nazwany komornikiem granicznym radomskim. W 1791 r. komornik graniczny sandomierski i poseł na sejm, żonaty był z Rozalią z Fischerów (DW. 104 f. 1489). Właściciel Rdzuchowa, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. IX f. 60).

Szymon Tadeusz, syn jego, wraz z synami: Hipolitem, Franciszkiem Antonim i Wincentym, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Aleksandra, żona 1-o v. Stanisława Dunina Szpota, zmarłego 1698 r., 2-o v Józefa Trzebińskiego 1698 r., a 3-o v. Jana Suchodolskiego 1708 r.

Justyna z Kietlińskich, wdowa po Hieronimie Montrymie, cześniku kowieńskim, 1737 r. (Pep. Czers. 24 f. 222). Anna, żona Andrzeja Kamienieckiego 1747 roku. Aleksander, dziedzic części Ossy, w opoczyńskiem, 1722 r.

Elekcyę Stanisława Augusta podpisali, z województwem sandomierskiem: Grzegorz, Mikołaj, Maciej, Salezy, Stanisław i Tymoteusz. Jan, poborca radomski w latach 1786 — 1793 r. Ludwika, żona Stanisława Trzcińskiego, stolnika sochaczewskiego 1778 r.

Józef, żonaty 1777 r. z Zofią z Witkowic (DW. 93 f. 159), Filip i Aleksander, synowie Stanisława i Maryanny z Janickich, nabyli Redestów 1788 r. i legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. IX f. 83 i 127). Siostra ich, Bibianna Olechowska, zmarła 1827 r. w Radomiu.

Edmund Felicyan, radca Dyrekcyi Szczegółowej Towarz. Kredyt. Ziems. w Radomiu, syn Filipa i Ludwik Wawrzyniec, syn Aleksandra, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem, wraz z Franciszkiem, synem Adama.

Ludwik, radca, a potem kasyer Dyrekcyi Szczegółowej Tow. Kred. Ziem. w Radomiu, zmarł 1884 r. Z Józefy Gordonównej, syn jego N. Amelia z Januszowiczów, zmarła 1876 r. w Radomiu. Wojciech, syn Jana, podleśny w Brwilnie 1850 r. Stanisław, syn Wojciecha, nadleśny w Hańczy 1850 r., zmarł 1863 r., pozostawiwszy z Maryi Voigt dzieci, Stanisława i Maryę. Ludwik, syn Jakóba, urzędnik w Komisyi Skarbu 1850 r.

Na Podolu legitymowali się ze szlachectwa: Feliks, syn Piotra Pawła, wnuk Andrzeja, prawnuk Józefa, 1848 r.; Filip Jakób i Konrad, synowie Feliksa, 1857 r., a Kazimierz i Izabella Marya, dzieci Filipa Jakóba, 1890 r.

Kietlińskich spotykamy i na Podlasiu. Maciej, regent drohicki, podpisał, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana III-go, Andrzej i Jerzy, z ziemią nurską, obiór Augusta II-go, a Stanisław, z ziemią mielnicką, elekcyę Stanisława

Augusta. Jan, regent ziemski i burgrabia drohicki, syn Jana Macieja, podwojewodzego drohickiego, właściciela Krynicy 1726 r. (DW. 66 f 170). Ci może idą z Kietlanki, w ziemi nurskiej, której dziedzicami byli 1578 r. Wojen, Maciej, Piotr i Adam (Paw.).

KIETSICZ Teofil Jan, w województwie brzeskiem - litewskiem 1701 roku (Akta IV). Czy nie *Kietlicz?*

KIEWLICZOWIE h. LELIWA, w województwie kijowskiem, wołyńskiem i na Litwie. Bohdan Kiewła, namiestnik Radziwiłła, wojewody wileńskiego, otrzymał 1496 r. od króla Aleksandra Golewszczyznę, w powiecie miednickim (ML. 5). Andrzej Mikołajewicz Kiewlicz, bojar powiatu wileńskiego i oszmiańskiego w latach 1546 — 1550 (ML. 47, 63 i 65). Stanisław, ziemianin oszmiański 1592 roku (Arch. Dubr. V). Hrehory, komisarz królewski 1595 r., do rozgraniczenia dóbr (Arch. I. Z. Ros. VII. 1).

Mikołaj, syn Grzegorza, w województwie kijowskiem, 1584 r., podstarości żytomierski 1598 r. Ziemianin kijowski Grzegorz Mikołajewicz 1586 r. (Op. Żyt. 8). Michał i Mikołaj Kiewliczowie Brażyńscy, w województwie kijowskiem 1609 roku (Op. Żyt. 11). N., z Fenny Korczewskiej, córki Olechny, miał synów: Ustymana, Michała, nazwanych ziemianami kijowskimi 1598 r. (Op. Kij. 1) i Fedora. W 1595 roku otrzymali trzecią część Korczewa. Ustyman pozostawił syna Fedora, Michał miał synów: Fedora, Iwana i Mikołaja, a Fedor synów: Myszkę, Iwana i Jakwa (Teka W. Rulikowskiego). Mikołaj i Iwan Kiewliczowie - Brażyńscy, synowie Fedora, w powiecie żytomierskim 1629 r. (Op. Żyt. 9).

Krzysztof, żonaty z Anną Komorowską, której 1592 r. zapisał 2,000 flor., miał synów: Andrzeja, Gabryela i Feliksa, którzy zawarli układ między sobą 1630 roku (Op. Żyt. 14) i córkę Maryannę, za Wrzeszczem.

Andrzej, żonaty z Leonorą Woroniczówną, 2-o v. żoną Andrzeja Próchnickiego i Feliks, zmarli bezpotomnie, a Tomasz, syn Gabryela, sukcesor po ojcu i stryjach, pozwany został 1640 r. przez Wrzeszczów, o 4,200 fl. posagu, należnego Maryannie, córce Krzysztofa (Kij. 1 f. 38 i IV B f. 9). Dorota, za Wojciechem Białoskórskim 1609 r. (AGZ. X. 3107).

Stanisław, pisarz skarbu królewskiego 1619 r. (M. 384 f. 26), następnie skarbu koronnego, otrzymał 1624 roku konsens królewski, na nabycie wójtostwa w Kokoszce, ze starostwa sandomierskiego (M. 165).

Jan, komisarz królewski 1647 r., do rozgraniczenia dóbr. Katarzyna, żona Bogusława Łuszczewskiego, zeznała z nim zapis dożywocia 1650 r. (Perp. Czers. 11 f. 264). Samuel podpisał, z województwem kijowskiem, elekcyę króla Michała. Jan, chorąży chorągwi wołoskiej 1697 r. (Op. Kij. 7). Maryanna, za Dominikiem Studniarskim 1718 r. (Kij. IX f. 257).

Krzysztof zapisał 1653 r. Spiahło, cerkwi Św. Trójcy w Wilnie. Sukcesorowie jego: Mikołaj i Stanisław, najechali te dobra 1654 roku i odebrali je (Arch. Zbor. Dok. X). Władysław podpisał, z województwem trockiem, obiór Augusta II-go. Jerzy, w powiecie wiłkomierskim, 1764 r. Michał, żonaty z Anną Abramowiczówną, sprzedał 1784 r. Kleje, w powiecie oszmiańskim, Abramowiczowi (A. Sąd. pow. Oszm.).

Andrzej Kiewlicz z synami: Jerzym i Janem, Józef z synem Kazimierzem i Konstanty z synami: Andrzejem i Marcinem, synowie Jerzego, wnukowie Wincentego, prawnukowie Benedykta, praprawnukowie Aleksandra, dziedzica 1650 r. dóbr Giry, w powiecie oszmiańskim, legitymowali się ze szlachectwa 1808 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Stanisław Michał Józef, dyrektor Instytutu Szlacheckiego w Warszawie 1852 r., syn Józefa, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Zdzisław, ur. 1833 r., zmarł 1853 r. w Warszawie.

KIEWLINICZOWIE. Jan, Andrzej, Antoni i Wojciech, wyliczeni wśród nobilitowanych na sejmie 1793 r.

KIEWNARSCY h. LUBICZ z Kiewnar, w powiecie szawelskim. Arnolf Jasiewicz Kiewnarski w latach 1610 — 1614 ma sprawy w Łucku (Teka W. Rulikowskiego). Niesiecki pisze, że Franciszek Kiewnarski był kanonikiem płockim i proboszczem kolegiaty płockiej Św. Michała, a brat jego Jan, stolnikiem parnawskim. Maryanna Kiewnarska z Litwy, żona Franciszka Koziebrodzkiego, cześnika dobrzyńskiego, zmarła 1730 r.

KIEŻGAJŁOWIE v. KIEŻGAŁOWIE v. GEZGAJŁOWIE h. ŁABĘDŹ. Znanym protoplastą tej znakomitej rodziny jest Wolimunt, który pozostawił kilku synów. On to może, ale Walmund, syn Buszka, podpisany 1398 r. na układach Witolda z Krzyżakami w Grodnie. Z synów jego: Gedigord, Szedibor i Sudiwoj, podpisali przymierze wielkiego księcia Świdrygiełły z Krzyżakami 1432 roku (A. Rus. Liw.), a Kieżgał i Rumbold podpisali 1401 r., wraz z drugimi panami litewskimi, poręczenie, że wielki książę Witold dochowa wierności królowi i koronie polskiej [1]). Rumbold był w 1411 roku starostą żmudzkim, a w latach 1412 — 1432 marszałkiem ziemskim litewskim. Wskutek poręki Świdrygiełły wypuścił Jagiełło 1431 roku Rumbolda wraz z Gasztołdem i drugimi jeńcami litewskimi na wolność (Cop. Epist. s. XV).

Herb Łabędź.

Segebut, brat Rumbolda, 1416 r. poseł do Inflant. Szedibor v. Matys Szedibor, brat Kieżgaiły, 1418 r. starosta kowieński, 1424 — 1425 r. starosta wiłkomierski.

Sudiwoj, z namiestnika kowieńskiego, został kasztelanem wileńskim 1451 r. Syn jego Stanko, wojewoda trocki 1478 r., był poprzednio marszałkiem dwornym 1464 r. i namiestnikiem grodzieńskim w latach 1470 — 1472. Po jego śmierci, lenno Botoki, przeszło na Jana Kieżgajłę.

---

[1]) Kesgayło et Zzwinwolt Wolymuntonis (Cod. Epist. Vit.). Kyeszgaiło et Kumbold Volymuntonis (Stat. Lit.).

Kieżgało alias Michał [1]), w 1410 r. namiestnik wiłkomierski, został po bracie swoim Rumboldzie, starostą żmudzkim w 1412 r. i jest nim jeszcze w 1432 roku. Na pochodzącym z 1437 r. akcie, w którym wielki książę Zygmunt przyrzeka dotrzymać ugody zawartej z Jagiełłą, podpisał się poprostu Kieżgałłą Wolimuntowiczem, a na akcie z 1434 r., Kieżgałą z Dawiołtowa, co każe nam przypuszczać, że w tym czasie nie sprawował on już żadnego urzędu (Cod. Epist. s. XV). W latach 1445 — 1448 widzimy go znów starostą żmudzkim i kasztelanem wileńskim. W 1445 r., wraz z żoną Heleną, gorliwą opiekunką uniwersytetu krakowskiego, zapisali się w album tegoż uniwersytetu.

Michał Kieżgałło pozostawił dwóch synów: Michała i Jana. Michał, w latach 1446 — 1476 kanclerz litewski, w latach 1451 — 1458 namiestnik smoleński, a w latach 1459 — 1476 wojewoda wileński. Wyrok Aleksandra Jag. z 1499 roku, przysądzający łowy w Lubczy Fedkowi Hryhoriewiczowi, wspomina, że dobra te nadał Kazimierz Jag. Michałowi Geżgajłowiczowi, wojewodzie wileńskiemu i kanclerzowi, stryjowi Stanisława Janowicza, starosty żmudzkiego. Nadanie to Lubczy, w nowogrodzkiem i Rakowa, w zasławskiem, miało miejsce 1465 roku (ML. 6 i Arch. Sang.). W 1447 r. podpisał się na akcie Michał Kieżgałowicz z Dawiłtowa.

Jan Geżgajłowicz, w latach 1465 — 1484 starosta żmudzki, 1477 r. kasztelan trocki, w latach 1478 — 1484 kasztelan wileński, otrzymał w 1481 r. od Kazimierza Jag., za wierną służbę, dwór Botoki (ML. 2). Ostatnią o nim wzmiankę, jako o kasztelanie i staroście, spotykamy pod 1484 r. (ML. 2).

Jan Geżgajłowicz pozostawił dwóch synów: Stanisława i Mikołaja, oraz córkę Olenę, żonę Juriego Montowtowicza, wojewody kijowskiego. Olena jest już w 1512 r. wdową (ML. 10). W sporze Montowtowiczów z Gasztołdem o dobra Świniary i Żyrmuny z 1542 r, przedstawiono, że Juri Montowtowicz, wojewoda kijowski, zapisał te dobra swej żonie, Olenie Janównie Geżgajłównie, w 1,000 kóp gr. szer., które mu ona wniosła w posagu. Olena zmarła bezdzietnie i dobra te zapisała bratu swemu, Stanisławowi Janowiczowi, staroście żmudzkiemu, który dzierżył je przez lat kilkadziesiąt. Po jego śmierci odziedziczył je syn jego, Stanisław Stanisławowicz, także starosta żmudzki, który po kilku latach zastawił je Gasztołdowi (ML. 29).

Niezawodnie wkrótce po śmierci Jana Geżgajłowicza objął syn jego, Stanisław Janowicz, urząd starosty żmudzkiego; piastuje on go przynajmniej już w 1486 r. Stanisław Janowicz został w 1499 r. kasztelanem trockim, w 1502 r. hetmanem, a w 1522 roku kasztelanem wileńskim, nie ustąpiwszy ze starostwa żmudzkiego. Umarł na początku 1527 r., w którym objął po nim kasztelanię wileńską Radziwiłł, a starostwo żmudzkie syn jego, Stanisław Stanisławowicz Janowicz. W 1493 r. posłował do Moskwy.

Aleksander Jag. zwrócił w 1504 r. Stanisławowi Janowiczowi dwór Zelwę (ML. 2), a król Zygmunt potwierdził mu w 1511 r. nadanie poddanych nad jezio-

---

[1]) Bartoszewicz nazywa go Jancm. W kilku jednakże aktach, zamieszczonych w Kodeksie Listów Witolda, mianowicie z lat 1410, 1425 i 1426, występuje on jako Michał Kieżgaiło.

rem płotelskiem i w puszczy w Gorżdach, zrobione przez Kazimierza Jag. na rzecz Kieżgajły, wojewody wileńskiego (ML. 11). Również w 1511 r. zapisali mu małżonkowie Taudginowiczowie Kołtyniany (ML. 2), a w 1517 r. nabył on Horaczyce i Rohaczyce (ML. 2).

Stanisław Janowicz miał za żonę księżniczkę Zofię Petkowiczównę Świrską (?), albowiem w wyroku Aleksandra Jag. z 1503 r., wydanym w procesie Nastazyi Petkowiczówny Świrskiej przeciw jej braciom i siostrom, którzy nie chcieli jej dać równego działu w dobrach, wymieniono pomiędzy jej siostrami także Zofię Geżgajłową Janowiczową [1]) (ML. 5). Stanisław Janowicz pozostawił trzech synów: Mikołaja, Jana i Stanisława, oraz córkę N., żonę Jana Zabrzezińskiego, wojewody trockiego. Mikołaj i Jan Stanisławowicze Janowicze, starościce żmudzcy, wymienieni są w liczbie świadków w przywileju króla Zygmunta z 1513 r., nadającym dobra Kozierady Bohowitynowiczom (ML. 7).

Mikołaj Stanisławowicz, marszałek królewski i starosta oszmiański, otrzymał w 1520 r. konsens, na odstąpienie tego starostwa Jundziłłowi (ML. 12). Umarł w 1523 r. W roku następnym procesuje się pozostała po nim wdowa, Elżbieta Ościkówna, z bratem swoim Hrehorym, o dwory zastawione niegdy jej mężowi (ML. 17). Taż Elżbieta zaskarżyła szwagra swego, Stanisława Stanisławowicza Janowicza, starostę żmudzkiego, że nie chce jej nic wydzielić z ojcowizny mężowskiej; wszelako król Zygmunt nie uwzględnił w 1528 r. jej pretensyi, przysądzając cały majątek marszałka Mikołaja Stanisławowicza bratu tegoż, Stanisławowi (ML. 20 i 16).

Stanisław Stanisławowicz Janowicz otrzymał, jak wyżej powiedzieliśmy, starostwo żmudzkie zaraz po śmierci ojca w 1527 r., a w roku następnym został kasztelanem trockim. O jego zamożności świadczy dostatecznie ilość koni, dostarczanych przez niego na ekspedycye wojenne. Ze swych majątków dostawiał on 371, a z dóbr żoninych 246 koni (ML. 21). Żoną jego była Anna, córka Stanisława Kiszki, wdowa po Janie Radziwille, kasztelanie trockim, jak się o tem dowiadujemy z procesu, prowadzonego przez nią w 1531 r. z Jerzym Radziwiłłem (ML. 24).

Stanisław Stanisławowicz Janowicz zapisał w 1529 r. z wdzięczności za łaski doznane od króla Zygmunta synowi tegoż, Zygmuntowi Augustowi, Płotele i jedną trzecią część dobr swoich (ML. 2). Powyższy zapis powtórzył w swym testamencie, który zeznał w roku swej śmierci. Umarł w 1532 r. Jan Janowicz Zabrzeziński, wojewoda trocki, ożeniony z jego siostrą, objął opiekę nad jego dziećmi i majątkiem; następnie sprawował tę opiekę, z polecenia króla Zygmunta— Jan, syn Jana Zabrzezińskiego, urodzony z Kieżgajłówny, jako najbliższy krewny (ML. 22). On to w 1533 r. wydał, stosownie do zapisu testamentowego, jedną trzecią część dóbr królowi (ML. 20 i 24).

Stanisław Stanisławowicz Janowicz, pozostawił syna Wojciecha i córkę Annę. Wojciech żył jeszrze w 1541 r. pod opieką Zabrzezińskiego (ML. 29). Atoli tak on, jak jego siostra Anna zmarli wkrótce, nie pozostawiwszy potomstwa. Spa-

---

[1]) Zofia Świrska mogła być również dobrze żoną Mikołaja, jak Stanisława Janowicza, gdyż w powołanym wyroku nie jest nazwana z imienia męża.

dek po nich wziął stryjeczny ich brat, Stanisław Mikołajewicz, o czem będzie niżej.

O Mikołaju Janowiczu Geżgajle nic nie wiemy. Syn zaś jego, Mikołaj Mikołajewicz Geżgajłowicz, wnosił w 1522 i 1525 r. zażalenie na stryja i opiekuna swego, Stanisława Janowicza, że mu odmawia równego udziału w Krożach i Szowlanach, jako też i w innych dobrach, pozostałych po jego ojcu (ML. 10 i 17).

Mikołaj Mikołajewicz Geżgajło, zawarł w 1527 lub 1528 r. układ ze szwagrem swoim, Andrzejem Zawiszycem, że da za siostrą swoją Barbarą, 200 kóp gr. [1]). W 1534 r. procesuje się Barbara Geżgajłówna, żona Andrzeja Zawiszyca, z Jerzym Radziwiłłem, kasztelanem wileńskim, o wieś Żeleźnicę (ML. 26).

Mikołaj Mikołajewicz Geżgajłowicz, zawarł z bratem swoim stryjecznym, Stanisławem Stanisławowiczem Janowiczem, układ w 1528 r., dotyczący ojcowizny; w układzie tym powiedziano, że tylko oni dwaj są spadkobiercami, skąd wynika, że w tymże czasie bracia Stanisława już nie żyli. W tym samym roku dopełnili oni działu dóbr Gorzdan i Szowlan (M. 20 i 2).

Król Zygmunt ustanowił Mikołajowi w 1525 r. targi w Derewni (ML. 15). Mikołaj nie żył już w 1534 r., w którym bojarowie jego wystąpili przeciwko pozostałej po nim wdowie, Annie Janównie Radziwiłłównie, kasztelance trockiej, że nie chce im wydać dóbr, które im jej mąż zapisał (ML. 26). W procesie z Charytonowiczem w 1541 r., stawali w sądzie ze strony Anny Radziwiłłówny, wdowy po Mikołaju, Narbut i syn jej, Stanisław Geżgajło (ML. 31).

Stanisław Mikołajewicz Keżgajłowicz, stajkras królewski, otrzymał w 1544 roku dobra Botoki, które poprzednio trzymał Jan Geżgajłowicz, kasztelan wileński, z nadania Kazimierza Jag. (ML. 2). Stanisław był w 1545 r. kuchmistrzem; w tymże roku sprzedał plac w Wilnie Hlebowiczowi (ML. 2). W 1546 r. jest stolnikiem, dzierżawcą raduńskim, koniewskim i dubickim, a w 1552 r. podczaszym, starostą mohilewskim i tykocińskim.

Łascy i Tęczyńscy wnieśli na niego skargę w 1546 r., że po Hannie, córce Stanisława Stanisławowicza Janowicza, zmarłej w stanie panieńskim, on wziął cały spadek, podczas gdy i oni do niego mają prawo (ML. 61). Zygmunt August odroczył 1547 r. wydanie wyroku w sprawie o spadek po Stanisławie Stanisławowiczu, staroście żmudzkim, między Stanisławem Mikołajewiczem, Barbarą Zawiszyną i Szemetowiczami (ML. 60).

Stanisław Mikołajewicz pojął za żonę Zofię Aleksandrównę Chodkiewiczównę, wspólnie z którą, sprzedał w 1554 r. włość Borodnicką biskupowi łuckiemu (Skarb. Danił.). Był on ostatnim ze swego rodu; umarł w 1554 r., przeżywszy syna swego Jana (Opis pow. Rosieńskiego), a wdowa po nim wyszła 2-o v. za Jarosza Koryckiego. Oprócz Barbary Zawiszyny, musiał mieć Mikołaj Janowicz drugą córkę, za Stanisławem Szemetem, bo Zawiszowie i Szemetowie odziedziczyli Botoki i Kroże i sprzedali je 1554 r. Zygmuntowi Augustowi (Spis. Woiff.).

---

[1]) Akt bez daty. Ponieważ atoli układ ten zawarto za pośrednictwem Mikołaja, biskupa kijowskiego, który nim został w 1527 r., a już w 1529 r. przeszedł na biskupstwo żmudzkie, zatem najprawdopodobniejszą datą tego aktu będzie rok 1527 lub 1528 (ML. 26).

KIJAKOWSCY h. KOŚCIESZA z Kijakowa, w powiecie wilejskim. Klemens, sędzia graniczny powiatu wilejskiego, z synami, Stanisławem i Pawłem, Jan Hilary, Karol, w zakonie Bazylianów Cyryl, Dominik Zygmunt z synem Benedyktem, Ignacy Wincenty, pisarz ziemski powiatu wilejskiego i Hieronim, synowie Walentego Józefa, skarbnika wileńskiego 1766 r., legitymowali się ze szlachectwa 1817 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Edmund Kijakowski, właściciel Kijakowa 1886 r.

KIJANOWSCY. Dadzibóg Kijanowski, z województwa wileńskiego, elektor króla Michała. Krzysztof Kijanowski podpisał, z województwem mińskiem, elekcyę Augusta II-go. Jakób Kazimierz, skarbnik i rotmistrz powiatu oszmiańskiego 1700 r. Stanisław wraz z żoną nabył 1718 r. Paule, w połockiem, od Sadowskich, za 18,000 fl. (Ist. Jur. Mat. XXV).

Jerzy, ożeniony z Zofią Szczepkowską, wspólnie z dziećmi: Piotrem, Petronellą i Anną, wprowadzeni do Oczosałki, w ziemi czerskiej, 1714 r. Piotr zeznał 1736 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Bukowskich, a Petronella wyszła 1725 roku za Jana Gasparskiego (Perp. Czers. 16 A f. 191; 18 f. 171; 19 f. 73; 20 f. 37 i 24 f. 317).

Herb Gryf.

KIJANIN Ihnat Bohdanowicz, dworzanin królewski 1540 r. (ML. 31).

KIJAŃSCY v. KIJEŃSCY h. GRYF. Niesiecki do nich zalicza Fryderyka, żyjącego w początkach XVII-go wieku, ożenionego z Barbarą Zbylitowską, którego córka Maryanna, 1-o v. Nidecka, 2-o v. Stefanowa Krzepicka. Ów Fryderyk i Kasper, sukcesorowie Jana Łapki 1604 r. (Gr. Lwows. 359 f. 208). Byli oni synami Kaspra i Katarzyny ze Stawiskich i mieli jeszcze braci: Stanisława i Jana, żyjących 1594 roku (Wyr. Lub. 60 f. 306).

Czy nie z tej rodziny pochodził Stanisław, dziedzic na Żełdcu, Grzegorz i ksiądz Aleksander, proboszcz gr.-kat. w Żełdcu, bracia rodzeni. Ostatni umarł 1808 r., pozostawiając, z Anastazyi z Drozdowskich: Annę, Anastazyę, Jana, Jakóba i Filipa (A. Lwow. For. Nob.).

Herb Strzemię.

KIJAŃSCY h. STRZEMIĘ z Kijan, w powiecie proszowskim. W końcu XIV-go wieku dziedzicami tej wsi byli trzej bracia: Piotr, Mikołaj i Andrzej. Wszyscy trzej zyskali 1399 r. prawo bliższości do spadku po Jarosławie z Plechowa, w Plechowie i Gorzkowie. Mikołaj, zwany Kijanką, żonaty z Katuszą 1389 r. Andrzej Kijański h. *Lawszowa*, świadczył 1402 r. przy wywodzie szlachectwa. Piotr, który nabył 1389 roku część Kijan od Mroczka z Sędziszowic, za 60 grzyw., jest następnie plebanem połowy kościoła Św. Jakóba na Kazimierzu pod Krakowem, odwiecznej fundacyi Strzemieńczyków, 1407 r. włodarz krakowski (biskupi), kupił za 200 grzyw. soł-

tystwo w Zborowicach, a 1411 r. młyn w Błoniu nad Wilgą. Stanisław, 1462 r. współfundator Mansionarzy u Św. Jakóba (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; KM.).

Na tych samych Kijanach, choć nazwany z Kijanowic, dziedziczył Szymek h. *Geralt* 1398 i 1402 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 3).

Dobiesław, dziedzic Kijan, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Mikołaj, dziedzic 1508 r. Żórawnik i Międzygorza, w powiecie sandomierskim (Paw.). Jan, w powiecie przedeckim 1532 r. (Gr. Przed. 1 f. 311).

Jerzy zamieszkiwał już powiat oszmiański 1670 r. Syn jego Franciszek, miał syna Antoniego, a ten Kazimierza, którego syn Kajetan, pozostawił trzech synów: Józefa Wawrzyńca, Ignacego i Antoniego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1800 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KIJAŃSCY, częściej KIJEŃSCY, czasem KIIŃSCY h. SYROKOMLA z Kijan, w powiecie lubelskim. Jan Kijeński, pisarz ziemski lubelski 1438 r. Jan, syn Jana, 1457 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan, łowczy lubelski 1451 roku. Jan, łożniczy królewski, 1470 r. we Lwowie (AGZ.). Jan, pisarz ziemski lubelski 1471 r. Michał świadczy 1466 r. Piotr z Kijan, poborca lubelski, nabył Hordzież 1506 r. (M. 22 f. 49). Mikołaj, pisarz ziemski lubelski, 1505 r. (T. Paw. I). Jan, pisarz ziemski lubelski, umarł 1522 r. Jan, urzędnik sądu ziemskiego chełmskiego 1531 r., pisarz ziemski lubelski 1539 r., z czasem sędzia ziemski, umarł 1550 roku, a po nim sędzią został Piotr, podsędek łukowski. Erazm Kijeński, syn Piotra, posiadał 1556 r. prawem lennem miasto Syrokomlę, ze wsiami przyległemi (M. 89 f. 42).

Herb Syrokomla.

Krzysztof zabezpieczył 1556 r. posag żonie, Barbarze z Kanimirów (M. 89 f. 43). Krzysztof, właściciel Hordzieży i Kempia 1580 r. (Paw.).

Piotr, syn Krzysztofa i Barbary Kanimirówny z Tuchowca 1596 r. (Wyr. Lub. 65 f. 186 i 74 f. 635). Jan, 1569 r. na uniwersytecie krakowskim, następnie kanonik krakowski.

Jan, Marcin i Łukasz, synowie Stanisława, dziedziczyli 1596 r. na Krzesimowie i Bystrzycy (Ibid. 30 f. 396 i 65 f. 146). Andrzej i Stanisław podpisali, z województwem lubelskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Adam, syn niegdy Stanisława, dziedzic Kijan 1640 roku. Adam, posesor Tyratyna, w ziemi chełmskiej, 1676 r. (Akta XXIII).

Andrzej, Tomasz, Krzysztof, Jan i Kazimierz, synowie Floryana, obierali plenipotentów w Lublinie 1651 r. (Zap. Lub. 43 f. 159). Andrzej, Adam i Tomasz, podpisali elekcyę króla Michała, z województwem lubelskiem, a Franciszek i Kasper, z tymże województwem, obiór Augusta II-go. Petronella z Aksaków Kijeńska (Kasprowa), cześnikowa latyczowska, sukcesorka Siemaszki, pozwana 1718 r. przez Piasoczyńskiego, o majątek po pierwszej jego żonie, Daniłowiczównie (Gr. Krzem.). Stanisław, prokurator OO. Jezuitów, prowincyi polskiej, 1714 r. (DW. 62 f. 410).

Jan Kanty, kapitan artyleryi koronnej 1777 r. (MP.), syn Stanisława i Katarzyny z Siekierzyńskich, zapisał 1783 r. dożywocie żonie, Maryannie de Klemy (DW. 99 f. 461). Aleksander, kapitan gwardyi pieszej koronnej 1779 r. (DW. 95

f. 955). Franciszek, major wojsk koronnych 1782 r. (DW. 98 f. 981). Franciszek, nazwany komornikiem ciechanowskim 1796 r. (DW. 111 f. 1060). Kazimierz, major wojsk koronnych 1783 r., nie żył 1795 r. Wdowa po nim Justyna z Chrząnowskich (DW. 99 f. 1112 i 110 f. 784). Melchior Kasper, syn Kazimierza, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Ludwik, towarzysz pancerny, otrzymał 1749 r. w dożywocie Śnitów, w powiecie latyczowskim (M. 261 f. 20). Z Salomei Jąnczewskiej, jego synowie: Józef, Antoni, Ludwik i Stefan, kwitowali 1794 r. Kazimierza z summ, objętych inwentarzem majątku po rodzicach pozostałego (DW. 110 f. 123 i 128) Ludwik zaślubił 1795 r Teresę Campioni, córkę Filipa i Maryanny z Langów (DW. 110 f. 1011 i 111 f. 1316).

Ludwik umarł 1818 r., pozostawiając małoletnie dzieci, a wierzyciel jego masy, szambelan Ignacy Kijeński, odstąpił 1819 r. swych pretensyi Anieli z Kijeńskich Stanisławowej Rymińskiej. Antoni i Seweryn, 1815 r. kadeci z korpusu chełmińskiego. Ludwik, dziedzic Ochotnika, w noworadomskiem, umarł 1821 r.

Józef, Aleksander, Bogumił, Jan Filip, Bronisław Sylwester, Maryanna i Walentyna Antonina, dzieci Antoniego i Stanisław Kazimierz Mikołaj, syn Ludwika, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Hieronim, urzędnik skarbowy, zaślubił 1865 r. Katarzynę Kropaczównę. Stanisław, adwokat w Warszawie, syn Juliana i Zofii Van der Noot, zaślubił 1897 r. Lucynę Jnrdzińską z Wadowic.

KIJASZKOWSCY h. DOLIWA z Kijaszkowa, w powiecie lipieńskim. Piotr z Kijaszkowa, z rodu Doliwów, podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej, dane Jagielle, obioru królem jego syna. Jan Kijaszkowski 1470 r., a Stanisław w latach 1477 — 1486 na sądach w Przemyślu (Rz. M.; AGZ. XVII).

KIJEWSCY z Kijewa (Schoenenfeld), w powiecie chełmińskim. Stybor 1407 roku. Daniel Kijewski, ławnik ziemski chełmiński 1405 r. Bartusch Rone 1430 r. Piotr, syn Mikołaja z Schonfeldu, na uniwersytecie krakowskim 1451 r. Mirosch z Kijewa 1524 roku (Kętrz.).

Herb Świerczek.

KIJEWSCY czasem KIJOWSCY h. ŚWIERCZEK. Paprocki pisze, że wyszli z poznańskiego. Być to może, lecz dziedziczyli na Kijewicach, w ziemi ciechanowskiej i stąd Kijewskimi się nazwali. Stanisław i Franciszek Kijewscy, dowodząc swego szlachectwa w Ciechanowie 1746 r., przedstawili swój rodowód, usprawiedliwiony złożonymi dokumentami.

W 1570 r. Jan i Jakób Kijewscy, synowie Krzysztofa, dopełnili w grodzie ciechanowskim działu Kijewic, a Jan zapisał 1587 r. sumę, bratu Jakóbowi.

Jakób, syn Jana, zastawił pewne grunta Wojciechowi 1610 r. Mateusz, syn Jakóba i żona jego Małgorzata, wydzierżawili, w grodzie ciechanowskim, Korków 1707 r. Po Mateuszu pozostało dwóch synów: Stanisław i Franciszek, którzy wyznaczyli 1730 r. posag siostrze Magdalenie.

Marcin był pisarzem grodzkim rawskim i wydzierżawił 1580 r. część swoją na Kijewicach Jakóbowi, synowi Krzysztofa. Elżbieta, żona Piotra Romana, odstąpiła 1631 r. sumę 200 fl. braciom swoim, Wawrzyńcowi i Kasprowi. Paweł, syn Kaspra, a bratanek Marcina, syna Jakóba, pisarza grodzkiego włodzimierskiego, dziedzica na Kijewicach, odstąpił 1703 r. spadek po nim pozostały, synowi swemu Fabianowi (DW. 71 f. 723).

Michał Kijewski, syn Walentego, nabył 1602 r. Wieczenino, w powiecie przedeckim (Gr. Przed. 50 f. 131). Paweł Kijewski, podstarości makowski 1613 r. Sebastyan Kijowski, podstarości i sędzia grodzki rożański 1717 r. Fabian Kijewski, sędzia grodzki, został podsędkiem ciechanowskim 1722 r. Rezygnował z tego urzędu 1730 r.

Jan, komornik ziemski ciechanowski 1786 r., pisarz sądu ziemiańskiego w Pułtusku 1807 r. Franciszek, syn Stanisława i Ewy z Humieckich, urodzonej z Anny Krajewskiej, także komornik ziemski ciechanowski 1786 r., żonaty z Teresą Kobylnicką, córką Józefa, cześnika i podstarościego wyszogrodzkiego i Barbary z Radzymińskich (DW. 102 f. 1247 i 105 f. 248). Tenże sam Franciszek, był sędzią granicznym ziemi warszawskiej 1792 r. (DW. 108 f. 2), a sędzią apelacyjnym warszawskim 1807 r. Umarł 1811 r.

Stanisław, instygator koronny, pokwitowany z sumy przez de Tyllego 1796 roku (DW. 111 f. 828). Ignacy, oficer b. wojsk polskich, zmarł 1839 roku w Radomiu.

Faustyn, kapitan jazdy polskiej, kawaler krzyża Virtuti Militari 1819 r., syn Jana i Jan Chryzostom, syn Franciszka, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Jan Chryzostom, dziedzic Błędowa, z Joanny Hirszmanówny, miał córki: N. Rogozińską, Zofię, zmarłą panną i Elżbietę, oraz synów: Gustawa, Władysława, ożenionego z Joanną Buchowską, z której Jan, Władysław i Marya, Franciszka, ożenionego z Nostitz - Jackowską, Leona i Ludwika. Helena, zamężna Bogucka, zmarła 1869 r., Elżbieta, 1-o v. Kuczborska, 2-o v. Edwardowa Thymowa 1863 r. Henryka Feliksowa Bogucka 1885 r. Franciszek zaślubił 1888 r. Wandę Rodkiewiczową.

KIJON Dawid, żonaty był z Barbarą Miłogórską, 2-o v. wdową po Bożopolskim 1666 roku, dożywotniczką wójtostw, Róża i Gappa (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 113).

z KIJOWA Abraham, poborca celny smoleński, otrzymał szlachectwo 1507 roku i za herb *Leliwę*, nadaną mu przez Zabrzezińskiego (M. 22 f. 194). To Abraham Józefowicz, późniejszy podskarbi ziemski (wielki) litewski.

KIJOWSCY h. JUNOSZA, mieli być w województwie ruskiem. Czy nie z tej rodziny pochodził Marcin Kijowski, sędzia grodzki nowogrodzki - siewierski, posiadający 1645 r. wspólnie z żoną, Teofilą z Rossudowskich, Koźlińce, w województwie czerniechowskiem (M. 189 f. 230). Tenże Marcin, jako zasłużony wojak, otrzymał 1639 roku prawem lennem Werbszczyznę, w powiecie czerniechowskim

(M. 185 f. 169). Józef Kijowski wprowadzony 1743 roku do dworku w Przemyślu (Gr. Przem.).

KIJOWSCY h. LUBICZ, mieli być w Prusiech. Czy to nie będą Kijewscy z powiatu chełmińskiego, o których było wyżej.

KIJOWSCY h. OGOŃCZYK, z województwa inowrocławskiego. Przecław z Kijowic, świadczy w Gnieźnie 1396 r. (Leksz.). Maciej ze Służewa Kijowski, kanonik gnieźnieński i łęczycki 1499 r., umarł 1525 r. (Kor.). Wojciech Kijowski, kanonik krakowski, kujawski i warmiński, umarł 1506 r., pochowany w katedrze krakowskiej. Inny Wojciech, także kanonik krakowski, kujawski i warmiński 1547 r., nie żył już w 1560 r. (Łęt.).

KIJSCY h. GRZYMAŁA z Kij, w województwie krakowskiem. Pietrasz z Kij, na prośbę Abrahama z Baranowa, starosty lwowskiego, otrzymał 1358 r., od Kazimierza Wielkiego, wieś Zwartów na Rusi. Ten Zwartów w 1414 r. cedowała wieczyście pani Machna Zwartowska, pani Jachnie Kijskiej. Sassin stary z Kij, świadczył w Krakowie 1385 r. Dodatek *stary* dowodzi, że było ich wtedy dwóch Sassinów, ojciec pewno i syn. Sassin, podkoniuszy królowej 1389 r., łożniczy królewski 1393 — 1394 r., często wspominany w rejestrach podskarbiego. Sassin z Kij, podkoniuszy sandomierski 1407 r., zabezpieczył żonie Helenie posag i wiano (Zap. Zs. Wiśl. 1 f. 147). W 1409 r. koniuszy krakowski, 1423 roku nazwany znów podkoniuszym krakowskim. Grzegorzek z Kij, dostał 1393 roku od króla, jedną grzywnę. Mikołaj Kijski świadczy 1396 r. (AGZ.; St. Pr. P. Pom. VIII; Reg. Podsk.).

Niepr z Kij h. *Grzymała*, świadczył 1425 r. w Krakowie, przy wywodzie szlachectwa. Jan Kijski z Kij, wziął 1462 r. w zastaw część Dydatycz od Czuryły, a 1467 r. zastawił ją Pruchnickiemu. Ożeniony z Anną Ptaczkówną z Jankowic kwitował, wraz z nią, jej braci, z posagu i ojcowizny, 1466 r. Po śmierci Jana Kijskiego, zwanego *Kloczek*, dobra jego zastawne Rogoźno i Rodkiew, objął brat jego, Jan Lipski i pozwał 1468 r. Czuryłę, o wypędzenie go z tych dóbr (AGZ. Przemyśl.).

KIJUCIOWIE h. ŚLEPOWRON, wyszli pewnie z Kijuciszek, w powiecie lidzkim. W 1653 r. żył Mikołaj Kijuć, właściciel Ostrówka i Rucewicz, w powiecie trockim. Synów jego dwóch: Daniel i Jan. Daniela syn Jerzy, miał syna Ludwika, a Jana, syn Adam, pozostawił syna Tadeusza, regenta ziemskiego i grodzkiego trockiego 1771 r.

Piotr i Józef, synowie Ludwika i Adam Józef Hipolit, syn Tadeusza, legitymowali się ze szlachectwa 1817 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Władysław Kijuć, dziedziczył, w końcu XVII-go wieku, w powiecie oszmiańskim. Syn jego Jan, pozostawił syna Piotra, a ten Bartłomieja, którego syn Stefan, miał synów: Tomasza, Tadeusza, Konstantego Jerzego, Jerzego Aloizego, Hieronima Michała i Alfonsa Ludomira, wylegitymowanych ze szlachectwa 1833 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Kazimierz w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.). Tadeusz Wincenty podpisał 1763 r., manifest szlachty litewskiej, a 1764 r., z województwem trockiem, elekcyę Stanisława Augusta.

KIKOLSCY z Kikoła, w ziemi dobrzyńskiej, prawdopodobnie h. *Ogończyk*. Hanusz Kikoła, 1391 r. w orszaku ks. Władysława Opolskiego. Pan Janusz z synami, dziedzice Kikoła, sprzedali 1395 r. Kikoł, obszaru 80 łanów, za 800 grzyw. pruskich Krzyżakom. Na prośbę Mikołaja Parawy z Lubina, król nadaje 1433 r. wieczyście 20 włók w Kikole, przy drodze do Lubina, Janowi, Piotrowi i Jurkowi, niegdy z Kikoła, których przodkom, za wykroczenia, wieś ta była skonfiskowana.

Andrzej Kikolski, z podsędka, sędzia ziemski dobrzyński 1511 r., umarł 1521 r. (M. 26 f. 44 i 37 f. 250). Jan, skarbnik dobrzyński, umarł w tymże samym roku (M. 37 f. 97). Tomasz, syn Stanisława, Marcin, Sebastyan, Jakób, Jan i Józef, synowie Stefana, 1582 r. Marcin, syn Tomasza, w tymże roku (Wyr. Lub. 11 f. 408 i 782).

KIKOWSCY z Kikowa, w powiecie wiślickim, dziedziczyli w drugiej połowie XV-go wieku na Szczuczynie (Dług.). Pietrasz i Jasiek z Kikowa, z rodu *Geraltów*, świadczą w Krakowie, przy wywodach szlachectwa, 1402 i 1403 roku. Jan Piórko z Kikowa świadczy 1388 r. Wojsławskiemu. Stanisław 1444 r., a Żegota 1450 r., z rodu *Grzymałów*. Mikołaj Kikowski 1468 r.

KIKOWSCY z Kikowa, w powiecie poznańskim. Akta poznańskie, z końca XIV-go wieku, wspominają o Jakóbie, Szymonie, Piotrze, Kuczu, Błażeju, Nasławie, Macieju, Janie *Dziurce*, ożenionym z Dorotą, i Janie, dziedzicach Kikowa (Leksz.).

KILAŃSKI Antoni wpływa 1726 r. do procesu Głębockiego, z Baworowskim (Kij. X f. 1636). Józef oblatował 1767 r. w Sanoku przywilej królewski, na wójtostwo w Suchodole i Białobrzegach, nadany jemu i Olphinierowi (Gr. Sanoc. Fasc. 84 f. 647).

KILCEWICZ Andrzej podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

[KILCHNER Antoni, został chorążym gwardyi konnej koronnej 1793 roku (MP.).]

KILCZEWSKI Jan podpisał, z powiatem oszmiańskim, elekcyę Jana III-go. Czy to nie *Kiełczewski*?

KILEWICZOWIE. Marcin Kilewicz, syn Gabryela, testamentem spisanym 1709 r., zapisał część Myszowa, synowi nieletniemu Józefowi, a córkom, Teresie i Franciszce, po 800 flor. (Gr. Łuc. 1710 r. Nr. 2968). Syn tego Józefa, Andrzej, w imieniu swojem i małoletniego syna swego Andrzeja, kwitował 1760 r. Barzykowskiego, za sprzedaną część Myszowa (Ibid. Z notat L. Białkowskiego).

KILIAN, podsędek krakowski i sandomierski w latach 1252—1254. Kilian, kanonik kielecki 1229 r. Kilian, 1250 r. w orszaku ks. Przemysława. Król nakazał 1538 r. staroście lwowskiemu, strzedz osobę i majątek biskupa ormiańskiego *Kiliana* (AGZ. X. 589).

Kilianówna Dobiechna, druga żona komesa Wojsława, w końcu XI-go i początku XII-go wieku.

[KILIAN z Nieduchy, ksiądz Antoni Wawrzyniec, prokurator klasztoru Franciszkanek, u Św. Józefa w Krakowie, 1726 r.]

KILIANOWSKI Andrzej, cześnik rożański 1764 roku (Akta VII). Patrz *Kielanowscy.*

KILEWSCY h. SULIMA. Stanisław Kilewski, kanonik gnieźnieński, dziekan kolegiaty pułtuskiej 1522 r., umarł 1550 roku, pochowany w katedrze gnieźnieńskiej (Kor.).

KILIŃSCY z Kilinicz się pisali, gdzie one jednak leżą, dojść nie mogłem. Franciszek Kiliński, żonaty 1718 r. z Heleną Pawłowską, został 1720 r. cześnikiem nowogrodzkim-siewierskim (Kij. IX f. 348). Franciszek v. Franciszek Ignacy z Kilinicz Kiliński, cześnik inflancki 1717 r. (Czerniech. f. 570), otrzymał 1719 r., wspólnie z żoną i starszym synem, konsens od ks. Dominika Lubomirskiego, ordynata na Ostrogu, na dobra Kołki i Olejniki, w powiecie krzemienieckim. Był i starostą pełczyńskim 1727 r. (Bracł. XVI f. 2). Żonaty z Zofią Blinowską, 1-o v. Feliksową Tuszyńską, która, jako wdowa, dobra dziedziczne, po pradziadach odziedziczone, Lahów, Szczeniutyn, Wolicę i Łahodów, darowała 1764 r. księdzu Ludwikowi Kilińskiemu.

Syn jego Daniel, trzymał Kołki 1746 roku (Woł. X f. 796, 822; XII f. 558; XIII A f. 1; XIII D f. 63).

Krystyna z Surynów, wdowa po Bartłomieju, zawarła 1717 roku intercyzę przedślubną, ze Stanisławem Dalkiewiczem, o oddanie mu za żonę, córki swej Zofii. Ślub odbył się w tymże roku (Gr. Owruc. z 1719 r.). Antoni, pisarz grodzki owrucki 1726 r. Antoni, chorąży 1780 r. (MP.), a major wojsk koronnych 1792 roku (DW. 108 f. 168 i 474).

Czy nie z tej rodziny pochodził głośny Jan Kiliński, syn Augustyna i Reginy, ur. w Trzemesznie 1760 r., zmarły w Warszawie 1819 r., szewc warszawski i pułkownik 20-go regimentu, złożonego z ludu, który przy szturmie do Warszawy 1794 r., głównie się przyczynił do rozbicia Prusaków. Żonaty 1-o v. z Maryanną Rucińską, zmarłą 1811 r. w Warszawie, 2-o v. z Anastazyą Jasińską, liczne miał potomstwo. Syn jego Franciszek, urodzony z pierwszej żony, służąc jako ochotnik w Szwoleżerach cesarskich, odznaczywszy się męstwem i dzielnością, został oficerem 1811 r.

KILOWSCY h SUCHEKOMNATY. Jan Kilowski, zganiony przez Abrahama, krawca z Lublina, dowiódł 1432 roku szlachectwa h. *Suchekomnaty* z ojca, *Lubicz*, z matki, a *Rogi*, z babki (St. Pr. P. Pom. VII. 3). Mikołaj, żonaty z Zofią Jasieńską, ma córkę Katarzynę 1580 r. (Wyr. Lub. 6 f. 528).

KIŁDYSZOWIE Józef, Antoni i Kazimierz, podpisali manifest sztachty litewskiej 1763 roku. Kazimierz i Jerzy, w województwie wileńskiem 1764 roku (V. L.).

KIMAKOWICZOWIE h. SAS, istnieli w XVII-m wieku w przemyskiem. Między 1605 — 1630 r. żyła, jak się zdaje, ostatnia z nich, Katarzyna, żona Stecia Łucznika Winnickiego, którego potomstwo przyjęło dla jej pamięci, przymianek Kimakowicz, obecnie na nazwisko zamieniony.

W 1782 r. zeznają, Jan stryj i Jan brataniec, Łucznikowie Winniccy, dziedzice części Winnik, że Łukasz i ksiądz Stefan, krewni ich również Łucznikowie, synowie Jana i Teodozyi Hirczanowskiej, byli wnukami Stecia v. Stefana Łucznika Winnickiego, żonatego z Katarzyną Kimakowiczówną, dla której cała ta ich linia, dziś Kimakowiczami nazywaną bywa (Zs. Przem. Fasc. 17 f. 487).

Po Łukaszu był Jan, żonaty z Maryanną z Szubarskich, z której Prokop, Jan i Teresa; po księdzu Stefanie, z Anastazyi z Oryszczyc, pozostali: Bazyli, Michał, Filip, Stefan i Teodor, których potomstwo częścią w sądzie ziemskim przemyskim 1782 r., częścią przed deputacyą gubernii podolskiej, 1802 r., wylegitymowało się. I tak:

Bazyli zostawił z Katarzyny z Chamulińskich: Arsenię, Szymona, Jakóba, Gabryela i księdza Jana, parocha w Podbużu, zmarłego 1807 r., po którym, z Tacyanny Kotowiczównej: Krystyna, Rozalia, Marya, Aniela, Anastazya, Michał i Teodor (A. Lwows. For. Nob.).

Po Michale, z Katarzyny Kossowiczównej, ksiądz Bazyli, gr.-kat. paroch w Nahujowicach, Jerzy, Mikołaj, a po Stefanie, z Anastazyi Koblańskiej, przez głowę jego syna, księdza Jerzego, żonatego z Heleną z Dobrowlańskich, Jan i Stefan, legitymowani wraz z stryjecznym księdzem Janem, w Przemyślu 1782 r.

Po Filipie, Teodor i Andrzej, a po Teodorze, najmłodszym synie księdza Stefana, pozostali: Bazyli, Szymon, żonaty z Anastazyą Mokrzycką i ksiądz Michał, żonaty z Maryanną Chraniewiczówną, córką księdza Jana, parocha z Bielowic. Ostatni zostawił: 1) Juliana, po którym, z Maryi Brylińskiej: Michał, Miron i Jan, i 2) Antoniego, ur. 1818 r. (metr. w Nowosiółkach), po którym, z Teresy Krenczellakównej: Marya Anna, ur. 1846 r., Hieronim, ur. 1849 r., Bronisława, ur. 1855 roku i Honory Ernest, ur. 1860 r. (metr. w Hermanstadtcie) (M. D. Wąs.).

Wymieniony Jerzy, syn Michała, umarł w Krynicy 1822 r. zostawiając, z Maryanny Łozickiej, Dorotę, ur. 1812 r., Jakóba, ur. 1815 r. (metr. w Drohobyczu), Stefana, ur. 1819 r. i Annę, ur. 1823 r. pogrobową (metr. w Krynicy).

KIMBAROWIE h. WŁASNEGO v. SIEKIERZ z odm. (Ostr. 1325). Iwan Kimbar, bojar smoleński, otrzymał 1503 r. od Aleksandra Jag. sioło Koszujewę (ML. 5). Hrehory Kimbar, namiestnik bielski 1533 r., następnie starosta grodzieński, pozostawił syna Nikodema, żyjącego 1558 r. (ML. 2). Wojciech Hryszkowicz Kimbar, sprzedał 1536 r. Mojszniwszczyznę Gasztołdowi (ML. 46). Wojciech był w latach 1547 — 1551 namiestnikiem grodzieńskim królowej Bony. Jerzy, z sejmu 1607 r. poborca łanowego, w powiecie brasławskim. Andrzej, deputat z brasławskiego na Trybunał litewski 1627 r. Abraham 1634 r. (V. L.). Marcyan, sekretarz królewski 1637 r. (Akta VI). Gabryel, pisarz skarbowy litewski 1637 r. (Ptasz.), skar-

bny wielkiego księstwa litewskiego w latach 1640—1670 (Akta VI i V. L.). Maryanna, żona Dominika Ciechanowieckiego, stolnika mścisławskiego 1679 roku (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Andrzej, poseł na sejm 1653 r., z województwa brześciańskiego i deputat na Trybunał skarbowy litewski. Jerzy, cześnik brasławski 1665 r., wspólnie z Andrzejem, wojskim brasławskim, podpisał elekcyę króla Michała. (Andrzeja), wojskiego brasławskiego i Anny Wodoradzkiej, córka Helena, za Jakóbem Benetem, stolnikiem mozyrskim 1713 r. Krzysztof podpisał, z powiatem brasławskim, elekcyę Jana III-go. Władysław, sędzia ziemski brasławski 1687 r. Władysław Kazimierz, 1670 r. deputat brasławski, na Trybunał litewski.

Mikołaj, ożeniony 1706 r. z Ludwiką Popławską, córką Jacka i Joanny z Krzeczowskich, 2-o v. żoną Wacława Kucharskiego, pozostawił córkę Annę, żonę 1-o v. Kaspra Wolanowskiego, 2-o v. Wacława Bromirskiego 1760 roku (Gr. Halic.). Jerzy, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r.

Uchwały sejmiku brasławskiego 1764 r. podpisali: Józef mieczny, Stanisław rotmistrz—brasławscy, Jan i Władysław, regent Trybunału głównego litewskiego. Józef, starosta tarwidowski 1775 r. (V. L.), pisarz grodzki upicki 1776 r.' podczaszy 1781 r., podstoli 1783 r., w końcu stolnik upicki 1787 r. Władysław, regent ziemski wileński 1770 r.

KINARZOWSKI, to *Konarzewski*.

KINASIEWICZOWIE. Stefan, Łukasz, Jan i Bazyli, synowie Jana i Teodory Dzieduszyckiej i Piotr, Teodor i Maciej, synowie Bazylego i Maryi z Halkiewiczów, a wnukowie Stanisława i Katarzyny z Zaborowskich, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim buskim (M. D. Wąs.).

KINCIŁOWICZOWIE. Wołodko, Mikołaj i Jan, bojarowie wileńscy 1496 roku (ML. 5).

Herb Prawdzic

KINICCY h. PRAWDZIC z Kinik, w powiecie płońskim, z czasem dziedziczyli na Mniszewie, w ziemi czerskiej, powiecie wareckim. Niemierza z Kinik, starosta płocki 1426 roku, kasztelan raciążski 1429 r.

Mikołaj Kinicki z Mniszewa, nie żyjący jnż 1451 roku żonaty 1-o v. z N. N., 2-o v. z Dorotą, z pierwszej żony pozostawił synów: Pawła i Piotra 1447 r., z drugiej—Jana 1459 r. (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 104, 291 i 657; Zs. Warec. 1 B f. 250 i 251). Katarzyna, córka niegdy Pawła z Kinik, żona Jakóba Łyczkowskiego, zrzekła się 1480 r. majątku ojczystego, na rzecz braci: Marcina i Jana z Ciołkowa (M. 9 f. 122).

Tobiasz Kinicki z Mniszewa zeznał 1494 r. oblig na Sobiekurską (Zs. Gr. Czers. 3 f. 55). Dobiesław Kinicki, dziedzic na Mniszewie 1501 r. Dzieci jego, urodzone z Katarzyny: Wawrzyniec, Jan, Mikołaj, Małgorzata, żona Ziemaka Bielińskiego z Potyczy i Anna, żona Macieja Błędowskiego. Mał-

gorzata 1533 r., a Anna 1535 r, zrzekły się majątku ojczystego na brata Wawrzyńca (Zs. Warec. 1 C f. 307, 404 i 430; 2 f. 135; 5 f. 222 i 531; Zs. Gr. Czers. 5 f. 235; 10 A f. 200 i 25 A f. 175).

Wawrzyniec nabył 1524 r. Pieczyska, w powiecie grójeckim i Ślubowo, w powiecie kamieńczykowskim (M. 60 f. 77). W 1532 r. zeznał zapis na rzecz kapituły warszawskiej (Zs. Warec. 5 f. 147). Żonaty 1-o v. z Katarzyną Radzimińską, 2-o v. z Anną Lelowską, z pierwszej żony miał córki: Katarzynę, Annę i Zofię, a z drugiej— Dorotę i drugą Annę. W 1537 r. rozdzielił między nie swój majątek. Pierwsze trzy otrzymały Pieczyska, Barczyce i Wolę Pieczyską, dwie drugie—Mniszewo, Rakowice, Podole i Sąwodzie (Zs. Gr. Czers. 10 B f. 272). Anna, żona Jerzego Fredry 1571 r. Po Janie pozostało dwóch synów: Erazm alias Niemierza i Mikołaj. Dziedziczyli na Poczerninie 1527 r. (Zs. Warec. 4 f, 69).

Jan, Stanisław, Krystyn i Paweł, posiadali 1541 r. wsie, Żabce i Sobieczów, w województwie bełskiem (M. 63 f. 9). Stanisław był 1564 r. namiestnikiem stepańskim księcia Ostrogskiego (Op. Łuck. 2038).

Po Pawle zostało czterech synów: Paweł, Jan, sędzia grodzki bełski 1593 r., Mikołaj i Jakób (Wyr. Lub. 30 f. 1033 i 55 f. 2041). Jan, sędzia i Marcin, 1569 roku wojski lubaczowski, posiadali 1578 r. Żabce, Sobieczów i Taiłów (Paw.). Hieronim dziedziczył 1619 r. na Żabcach i Sobieczowie (Zap. Lub. 24 f. 288). Sylwester, syn Bogumiła, nauczyciel szkoły realnej w Kaliszu 1850 r. Władysław zmarł w Radomiu 1880 roku, pozostawiwszy, z żony Tirpitzówny, dwie córki: Glińską i N. Hrehorowiczową.

KINIŃSCY. Stanisław Kiniński, burgrabia pyzdrski 1629 r. (Perp. Czers. 8 f. 271). N. podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

KINIORSKI Wojciech, syn Stanisława, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

[KIŃSCY, starożytna rodzina czeska. Z tej rodziny pochodząca hr. Teresa, córka hr. Leopolda, łowczego królestwa czeskiego i margrabianki Teresy Rovrano, zaślubiła 1760 r. Andrzeja Poniatowskiego, kasztelanica krakowskiego, pułkownika wojsk cesarsko - węgierskich (M. 277 f. 50). Ciż małżonkowie, za konsensem królewskim z 1765 r., odstąpili starostwo ryckie Karasiom (MP.). Hr. Filip, kawaler orderów Orła Białego i Św. Stanisława 1774 r.]

[KINSZYNEK, kwatermistrz królewski, którego regimentowi naznaczono 1675 roku konsystować w starostwie babimostskiem (AGZ. X. 5456). Patrz *Kizinkowie*.]

KINTOWSKI, patrz *Kitnowski.*

[KIREKI Dymitra, *eremity ziem mołdawskich* żona, Maryanna z Łozińskich, 2-o v. Aleksandrowa Buczacka 1628 r. (Woł. V B f. 338).]

KIRIACKI Dominik, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

KIRIAKIEWICZOWIE. Ksiądz Onufry, gr.-kat. paroch w Szkle, zmarły 1807 r., pozostawił syna Jana i córki: Maryannę, za Kulmątyckim i Katarzynę (A. Lwow. For. Nob.).

KIRKIŁŁOWICZ Wawrzyniec, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 612).

KIRKIŁO v. KIERKIŁO Andrzej, oboźny wiłkomierski, podpisał elekcyę Jana III-go. Jan, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

KIRKINOWIE Jerzy i Michał, w województwie brzeskiem-litewskiem 1733 roku (Akta IV).

KIRKLEWSCY, w województwie trockiem. Jerzy Kirklewski, starosta plikiański, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. W 1764 r. był sędzią kapturowym trockim. Joachim, skarbnikiewicz trocki 1774 r. (DW. 91 f. 470). Joachim podpisał, z województwem trockiem, elekcyę Stanisława Augusta. Jerzy Dominik i Kazimierz, rotmistrz trocki 1775 r. (V. L.).

KIRKOROWIE h. WŁASNEGO. Kirkorowszczyzna, w powiecie lidzkim, jest ich gniazdem. Jan Kirkor, bojar królewski 1549 r. (ML. 66). Elżbieta, księżniczka Gedroicka, żona Kirkora 1550 roku (ML. 66). Dymitr Gabryel podpisał 1636 roku po polsku, testament Jasienieckiego Wojny. Fetynia, ihumenia kuteińskiego klasztoru 1642 r. Anna, żona Mikołaja Łuszczyka, ziemianina orszańskiego 1654 r. Jan, w niewoli w Moskwie 1663 r. (Ist Jur. Mat. XXX).

Herb Kirkor.

Jan Kazimierz, dworzanin skarbowy W. Ks. Litewskiego 1657 r. (Wit. Star. I). Jan Kazimierz, towarzysz roty kozackiej, wierzyciel Horspli, w połockiem, 1668 r. Ten sam może Jan Kazimierz, cześnik mścisławski w latach 1696 — 1709, żonaty z Petronellą Korsakówną (Ist. Jur. Mat. XXV i Wolff.), zastawny posiadacz Kojran 1696 r.

Aleksander, z powiatu oszmiańskiego, zeznał 1670 r. zapis, na monastyr wileński (Akta IX). Samuel z żoną, Petronellą z Kozaryckich i Stefan, ziemianie orszańcy, sprzedali 1671 r. Czerejskim część Białej Dąbrowy i Osowca i części Lipowicz, w orszańskiem. Sylwester Mikołaj, w połockiem, 1678 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Maciej podpisał 1700 r. laudum województwa mścisławskiego. Jan, komisarz powiatu orszańskiego, w Mohilewie 1716 r. (Ibid. XXVII). Stanisław, 1732 r. w połockiem. Jan, podczaszy oszmiański 1710 r., żonaty z Bogusławą Ostrowską (Sł. Geogr. X f. 529).

Adam i żona jego Jadwiga, posiadali 1748 r. sześć włók z ekonomii brzeskiej (Akta V f. 410). Stanisław Tadeusz, podczaszy orszański 1761 r. Tadeusz Ignacy, rotmistrz województwa mścisławskiego 1764 r. Józef, pułkownik królewski 1764 r. Jan, podkomorzy mścisławski 1765 r. Syn jego Tadeusz, poseł wo-

jewództwa mścisławskiego, podpisał, wspólnie z Józefem, elekcyę Stanisława Augusta.

Tadeusz, rotmistrz mścisławski 1786 r. Józef otrzymał 1779 r. dymisyę z rangą porucznika (MP.). Michał, podpułkownik wojsk koronnych 1784 r. i fligiel adjutant królewski, następnie pułkownik i generał adjutant królewski 1790 r., był 1798 r. w Petersburgu, przy śmierci króla (DW. 100 f. 209; 103 f. 1570; 106 f. 1058 i 112 f. 1255). Stanisław, vicesgerent sądowy kijowski 1790 r.

Antoni z synami: Teodorem i Adolfem i Franciszek z synem Aleksandrem, synowie Piotra, wnukowie Ignacego, prawnukowie Krzysztofa, dziedzica Kirkorowszczyzny, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1817 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Feliks, syn Jana i Antoni, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

N., ożeniony z Anną Olszewską, 1-o v. Wojciechową Dąbrowską, przed 1850 r. Stanisław, syn Jana, urzędnik w Płocku 1850 r. Andrzej, syndyk w Gródku, umarł 1852 r., pozostawiając z pierwszej żony, Wincenty Skupińskiej, syna Piotra Pawła, w wojsku austryjackiem, a z drugiej, Wiktoryi z Paszkiewiczów, Michalinę i Sydonię, pod opieką bratanka swego we Lwowie, kanonika katedralnego ormiańskiego, Krzysztofa ((M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

KIRKOWSCY. Józef zaślubił 1772 r. w Białobożnicy wdowę, Elżbietę Chojecką, przy czem świadczył mu Tomasz. Maryanna zaślubiła tamże 1807 roku Tomasza Podwysockiego.

KIRYK Fedor Andrejewicz, 1549 r. ziemianin wileński, 1550 r. ziemianin klecki królowej Bony, żonaty z Maryną (ML. 65). Mikołaj Kiryk, dworzanin królewski 1624 r. (Zap. Lub. 28 f. 801). Helena de Kiryki Uhrowiecka, kwitowana 1603 r. z pretensyi, przez Bohufałów (Woł. 1 f. 1294).

KIRYŁO, episkop piński i turowski 1584 r. K., władyka łucki i ostrogski 1495 roku.

KISARZEWSCY, w województwie smoleńskiem. Michał Kisarzewski podpisał, z powiatem pińskim, elekcyę Władysława IV-go. Michał rządził kollegium OO. Jezuitów w Owruczu 1664 r. Andrzej i Kazimierz, skarbnik smoleński, podpisali, z województwem smoleńskiem, elekcyę króla Michała. M. T. Kisarzewski, pisarz Trybunału litewskiego 1670 r. Stanisław Floryan, łowczy smoleński 1678 roku. Andrzej, skarbnik smoleński, ożeniony z Elżbietą Montrymówną, miał syna Rafała, który zeznał 1701 roku zapis dożywocia z żoną, Joanną Iwanowiczówną (DW. 61 f. 233). Rafał, skarbnik smoleński, wyznaczony z sejmu komisarzem 1717 r., horodniczy smoleński 1731 r. Jozafat, krajczy smoleński, podpisał, z województwem smoleńskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

KISIELEWSCY v. KISIELOWSCY h. JELITA ze wsi Kisiele, w powiecie piotrkowskim. Wieś ta należy 1372 r. do Tomisława i Klemensa z Rozprzy, synów Stanisława, podkomorzego sieradzkiego. Dziwisz z Kisielów, świadczy 1406 r.

roku przy sprzedaży Klewa (Mil.). Stefan, syn Michała z Kisielów, 1488 r. na uniwersytecie krakowskim.

Marcin i Wojciech Kisielowscy, dziedzice wsi Kisiele, a razem z Stanisławem Kisielowskim, Jeżowa pod Rozprzą, 1552 r. (Paw.). N., żona Jeremiasza Czamery 1588 r. Anna, urodzona ze Starowiejskiej, żona Jerzego Kietlicza Rajskiego, zmarła 1657 r., blisko stuletnia, pochowana w Bielczowicach. Wojciech, zawarł 1605 r. kontrakt z Mycielskim (Zap. Gr. Pozn. II f. 147). Andrzej, żonaty 1639 r. z Elżbietą Dziewczopolską (Gr. Przed. 71 f. 150). Maryanna, za Jakóbem Rajeckim 1658 r. (Ibid. 74 f. 178). Teodor podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Augusta II-go.

Wojciech i Krzysztof, bracia, świadczą 1660 r. Wąsowiczowi (Metr. w Przyszowej). Wojciech otrzymał 1666 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Gostwicy, od Jemiołowskich (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 11). Franciszek i Zofia, małżonkowie, oblatują 1687 roku przywilej na sołectwo w Przysietnicy (Gr. Sandec. 139 f. 612).

Krzysztof z Kisielów Kisielowski, syn Krzysztofa i Heleny Jordanównej, ożeniony z Teresą Wielogłowską, podczaszanką mielnicką. 1-o v. Michałową Sobolewską 1727 r., zmarłą 1758 r., miał z niej syna Stefana 1758 r., dziedzica Stróż wyżnich, cześnika czerniechowskiego, ożenionego z Franciszką Pniewską, z której córka Maryanna, 1755 r. żona Józefa Żuka Skarszewskiego, skarbnikowicza podlaskiego i synowie: Stanisław, ożeniony z siostrą szwagra, Apolonią Żukówną Skarszewską, 2-o v. Ignacową Rogójską, Wojciech, który zeznał zapisy na rzecz żony, Teofili z Orska Dunikowskiej, 1765 i 1773 (Gr. Sandec.) i Kasper, żonaty z Justyną Węgierską, komornikówną sandecką, w latach 1776—1788. Kasper i Wojciech legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie bieckim.

Drugi syn Krzysztofa, z Wielogłowskiej, Krzysztof, tytułowany 1751 roku w grodzie sandeckim, stolnikiem czerniechowskim, z żony, Anny Dydyńskiej, miał syna Aleksandra, majora wojsk koronnych, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim trembowelskim.

Seweryn, pułkownik wojsk austryjackich, ur. 1764 r., zginął 1809 r. pod Wagram. Ożeniony był z Magdaleną Benoe.

Piotr, syn Jana, Fortunat syn Piotra i Władysław, syn Hieronima, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Do tej rodziny należą zapewne Kisielewscy, których metryki znajdują się w Jagielnicy: Franciszek Onufry, ur. 1736 r. w Rosochaczu, syn Wojciecha i Konstancyi. Jan, syn Antoniego i Konstancyi, ur. 1740 r. tamże, zaślubił 1766 roku Barbarę Rusiecką i miał z niej: Maryannę, ur. 1769 r. w Muchawce, zaślubioną 1792 r. Wojciechowi Tatarskiemu z Łoszacza, Rozalię, ur. 1771 r. i Wojciecha, ur. 1774 roku.

KISIELEWSCY v. KISIELOWSCY h. JUNOSZA z Kisielewa, w województwie płockiem, powiecie bielskim. Paweł, syn Stanisława z Kisielewa, zastawił 1532 r. rolę w Bielsku. Andrzej i Józef, synowie Mikołaja Kisielewskiego, procesują 1542 r. Stanisława *Pych* z Kisielewa. Antoni i Feliks, synowie Wojciecha, obwinieni 1538 r. o zabójstwo Grzegorza z Krajewic. Jan, obwiniony 1542 roku

o zadanie ran. Stanisław, zwany *Pych* i Jan, synowie Wojciecha, pozwani 1542 r. o napad i gwałty (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 263; 4 f. 20 i 280; 7 f. 161, 168, 190 i 341; 8 f. 170).

Stanisław, dziedzic części Kisielewa 1578 roku (Paw.). Walenty sprzedał dworek w Warszawie 1695 r. (DW. 59 f. 249). Franciszek, żonaty 1787 r. z Katarzyną Bohdanowiczówną (Perp. Czers. 39 f. 122).

Marcin Teodor, syn Antoniego, dziedzica Rembielina w płockiem i Franciszki Malinowskiej, ur. 1802 r., kapitan b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti Militari, emigrant z 1831 r., zaślubił tegoż roku Maryę z Malinowskich, Tomaszowę Pieniążkową. W 1859 r. był kapitanem gwardyi narodowej paryskiej; umarł 1868 roku. Jan, podsędek wołkowyski 1635 r.

Piotr *Czaryn*, syn Dymitra i Maryanny z Jaworskich Ostraszewiczównej, wnuk Konstantego i Zuzanny z Makowskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim trembowelskim.

Wincenty Kisielewski, syn Michała i Bolesław, syn Andrzeja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r., a Olimpia, żona Zdzisława Baciarellego, w połowie XIX-go wieku.

KISIELEWSCY z Kisielewa, w ziemi dobrzyńskiej. Dziedzicami tej wsi byli 1564 r.: Andrzej, Szymon, Kasper, Stanisław i Paweł (Paw.). Jan i Paweł podpisali, z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go. Szymon i Bartłomiej z Borzymowa, w ziemi dobrzyńskiej, 1790 r. (Lauda Z. Dobrz.). Z tego Kisielewa pewno pisał się Jan, choć nazwany raz łęczyczaninem, raz znów rodem z Kujaw, ranny pod Płowcami, świadek 1339 r. w procesie przeciw Krzyżakom (Lites.).

KISIELIŃSCY v. KISIELEŃSCY v. KISIELAŃSCY h. JUNOSZA, wyszli prawdopodobnie z Kisielan na Podlasiu. Hieronim Kisieleński, syn Piotra, dziedziczył na Kisielanach 1547 r. (ML. 47 f. 484). Adam Kisieliński, syn Wojciecha, dziedzic na Kisielinach-Żmichach 1589 roku. Wojciech, syn Macieja, dziedzic na tychże Kisielanach 1594 r. Wawrzyniec, Stanisław, Mateusz i Jakób, synowie Wawrzyńca Kisielińskiego, 1584 r., a Andrzej i Krzysztof, synowie Mateusza, 1596 roku dziedziczyli na Kisielanach (Wyr. Lub. 23 f. 166; 36 f. 44; 55 f. 582 i 67 f. 510).

Herb Junosza.

Jan i Maciej Kisieleńscy, synowie Stanisława, 1596 r. Jan, Anna, Sebastyan i Stanisław Kisieleńscy, dzieci Krzysztofa z Kisielan, 1582 r. (Ibid. 11 f. 537 i 69 f. 547). Adam, Bartłomiej, Zygmunt, Wawrzyniec i Krzysztof Kisielańscy, synowie Jana, dziedziczyli na Kisielanach 1590 r. (Ibid. 42). Jan Kisieliński, syn Adama i Katarzyny z Sikorskich, sprzedał część Głoskowa 1669 r. (Perp. Czers. 13 f. 268). Tomasz Ambroży, syn Pawła i Anny Maryanny z Beduńskich, otrzymał 1751 r. od ciotki swej, Maryanny z Kisielińskich Wilkoszewskiej, sumę zapisaną na Kisielanach-Żmichach (Ibid. 29 f. 338). Tomasz cedował sumę Grudzińskiemu 1787 r. (DW. 103 f. 1430).

Walenty, syn Franciszka i Magdaleny Suchozebrskiej, nabył 1784 r. od brata swego Michała, część Osin dolnych, a Michał, syn Jana, nabył 1782 r. część

Kisielan-Żmich. Syn jego Andrzej, ur. 1783 r. w parafii niwiskiej, wraz z wymienionym Walentym, legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi Zachodniej (Quat. VI f. 211 i VIII f. 185).

Franciszek legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KISIELNICCY h. TOPÓR z Kisielnicy, w ziemi łomżyńskiej. Jakób, podsędek łomżyński 1420 r., zamienił 20 łanów chełmińskich w Łosewie (Lossowo), na 23 łany w Kisielnicy, z Pawłem Szorcem ze Sławca, który mu dopłacił 40 grzywien 1435 r. (M. 3 f. 178). W 1440 r. otrzymał prawo niemieckie dla Kisielnicy (M. 3 f. 240) i tegoż roku pozwany, przez Trojana z Jeziorka, o Górki i Kit sielnicę, przypozwał jako ewiktora Pawła Szorca, który ma nakazane wymierzyć mu w Kisielnicy 23 łany. W 1453 r. dostał od ks. Bolesława 8 włók nad rzeką Kisielnicą, wraz z brzegiem jej, w Czarnocinie (M. 4 f. 13), a 1458 r. nabył część Muraw. Cześnikiem łomżyńskim jest 1457 r., a nie żył już 1465 r., w którym wdowa po nim Wichna, ma sprawy pieniężne w Łomży (Zs. Łomż. 1/3 f. 9 i 351; 4 f. 316 i 399; Koleń. Desol. 863 f. 121 i 148). Synów jego czterech: Paweł Piotr, Maciej i Józef.

Herb Topór.

Współcześnie z nimi dziedziczył na Kisielnicy i drugi Piotr, być może z innego rodu pochodzący, którego dzieci: Jan, Mikołaj, Piotr, Anna, Dorota, Jadwiga i Małgorzata, obrali 1463 roku prokuratorem swoim Macieja (Zap. Zs. Wiskie 1131 f. 248).

Paweł, syn Jakóba, podsędek łomżyński 1470 r. i starosta nowogrodzki 1472 roku, podsędek i starosta łomżyński 1477 r., żył jeszcze 1490 r. Nabył 1461 r. wójtostwo w Czarnocinie, od Jana Lachowskiego, sędziego łomżyńskiego, 1462 roku wraz z braćmi zamienił część Kowalewa, na część Muraw i razem z nimi tegoż roku nabył część Ogonowa i Muraw. Z bratem Piotrem zostali zwolnieni 1465 r. przez ks. Konrada, od cła na moście na Narwi w Łomży, a wszyscy czterej nabyli 1470 r. część Kowalewa, 1476 r. część Szyjek a 1485 r., z żoną Beatą, córką Stanisława Słąnki z Siedlec, zawarli ugodę z bratem Maciejem. Paweł umarł bezdzietny przed 1497 r., a wdowa po nim nie żyła już 1499 r. Spadek po niej wypłacili Kisielniccy Podoskiemu 1502 r. (Zs. Łomż. 1/3 f. 347; 4 f. 251, 253, 628 i 873; 5 f. 75 i 683; Gr. Łomż. 100 f. 838; Kol. Desol. 864 f. 57 i 713; 865 f. 285; Zs. Wisk. 1132 f. 37 i 345).

Piotr, drugi syn Jakóba, ma 1453 r. sumę u Macieja z Płocka, 1457 roku kwitował rodziców swoich, 1458 r. żona jego Katarzyna kwitowała z części posagu Władysława i Ścibora z Rekowa, a on nabył tegoż roku za 60 kóp gr. część Rekowa (dziś Rakowo), od Wita z Rekowa, pisał się często z Muraw, a synowie Murawskimi z Kisielnicy, lub Kisielnickimi z Muraw (Kol. Desol. 863 f. 73, 121, 156 i 161). Córka jego Zofia, żona Mikołaja z Glinek, przyznała 1510 r. dług 15 kóp. gr. bratu Pawłowi (Ibid. 865 f. 718). Synowie zaś, Paweł, Wojciech i Jakób, wraz z stryjami, procesowali 1488 r. Rogińskich o granice, a 1502 r. razem z stryjem Józefem i bratem stryjecznym Jakóbem, spłacili spadkobierców stryjenki Pa-

włowej. Wdowa po Pawle, Katarzyna, z dziećmi: Piotrem, Wojciechem, Feliksem, Janem, Magdaleną, Małgorzatą, Martą, Czechną (Cecylią), Katarzyną i Barbarą, mianowała pełnomocników 1519 r. Wszystkie dzieci Pawła, z dziećmi Wojciecha i ze stryjem Jakóbem, dopełnili działu Kisielnicy 1519 r. (Kol. Desol. 864 f. 713, 865 f. 285, 866 f. 457 i 537). Z córek Pawła: Magdalena, jest żoną Mikołaja z Myszek, z ziemi pruskiej, 1522 r. (Zs. Łomż. 8 f. 170); Małgorzata, żoną Daćboga z Trzasek 1535 r.; Marta, żoną Jana Kossaka 1535 r., a Katarzyna, Trojana z Trzasek 1535 r. Z synów:

Piotr zabity po 1525 r. przez Jana *Zoka* Kisielnickiego, którego pozwał o to zabójstwo brat zabitego Wojciech 1533 r. Tenże Wojciech i Feliks godzą się 1534 r. z dziećmi stryja Wojciecha, o zabójstwo ich ojca.

Feliks zapisał 1536 r. żonie, Annie Podoskiej, córce Mikołaja, 60 kóp gr. posagu i wiana, na Kisielnicy, Murawach, Szyjkach i Ogonowie, a 1541 r. ugodził się z Mikołajem *Zokiem*, synem zabójcy brata Piotra. Wdowa Feliksa, Anna i dzieci ich, Stanisław, Anna i Dorota, mają sprawy 1544 r. z Mikołajem *Zokiem*. W 1550 r. dzieci Feliksa, dziad ich stryjeczny, Jakób senior, Piotr, syn Wojciecha, Jan *Zok* i Barbara Urbanowa Szewkowska, dziedzice Kisielnicy, mają proces o sumy różne z dziedzicami Kowalewa. Dorota, 1-o v. Janowa Grodzicka 1550 r., a 2-o v. Bartłomiejowa Okurowska, pozwała 1561 r. rodzeństwo o dobra. Anna, żona Jana Skrodzkiego, sprzedała 1561 r. część swą Kisielnicy, Muraw, Szyjek i Ogonowa, Mikołajowi Kisielnickiemu. Stanisław zapisał 1560 r. oprawę żonie Zofii, córce Mikołaja z Suska i tegoż roku sprzedał Mikołajowi część Kisielnicy z przyległościami, odziedziczoną po dziadzie Jakóbie; umarł bezdzietny, a wdowa po nim Zofia, jest 1580 r. żoną Adama z Przyborowa (Kol. Desol. 867 f. 562; 868 f. 625, 745 i 831; 869 f. 465 i 656; 870 f. 722; 871 f. 784; 875 f. 161, 689 i 712; Zs. Kol. Wiecz. 876 f. 333, 354 i 963 i 894 f. 78; Zs. Łomż. 13 f. 374; 14 f. 540).

Wojciech, drugi syn Piotra, a brat Pawła, został zabity przed 1519 r., do czego wpływać musiał brat jego Paweł, a dzieci ich godzą się dopiero 1534 roku. Wdowa po Wojciechu, Zofia z Kumelska, 2-o v. Janowa Przestrzelska, procesuje w latach 1534 — 1535 synowców męża, o wwiązanie w Kisielnicę i o wiano. Dzieci Wojciecha dopełniły 1527 r. działu dóbr ojczystych. Piotr wziął siedlisko w Murawach, Stanisław—siedlisko w Kisielnicy, Anna, żona Mikołaja z Bagienicy Bagieńskiego, stare ojcowskie siedlisko w Murawach, a Zofia, siedlisko tamże, zwane Raczyńskie. Ta ostatnia jest 1534 r. żoną Mikołaja z Somek, Piotr, żonaty 1-o v. z Małgorzatą, a 2-o v. z Zofią 1550 r. i Stanisław, wyprzedali wszystkie działy swe w Kisielnicy, Murawach. Szyjkach i Ogonowie. które następnie skupił Mikołaj, podsędek łomżyński, który litując się biedzie Stanisława Murawskiego. zobowiązał się 1559 r. utrzymywać go do śmierci przy sobie (Kol. Desol. 867 f. 779; 868 f. 466 i 831; 869 f. 156; 870 f. 143, 293 i 965; 875 f. 305; Zs. Łomż. z 1535 r.; 11 f. 269 i Zs. Koleń. z 1559 r.).

Jakób, trzeci syn Piotra, występuje stale z synowcami i wnukami w różnych sprawach. W 1502 r. zabezpieczył żonie Annie, córe Jana Podraza z Łomży, 40 kóp groszy posagu, w 1527 i 1538 r. sprzedał swoją część Kisielnicy z przyległościami Mikołajowi *Zokowi*, 1547 r. wraz z żoną, zapisał czynsz roczny, jedną kopę, groszy z Kisielnicy i Muraw, altaryście z Rożana, za dusze swoje i przodków

i umarł bezdzietny po 1552 r. (Kol. Desol. 865 f. 278; 867 f. 842; 868 f. 411; 870 f. 848; Zs. Wisk. 1139 f. 61).

Maciej, trzeci syn Jakóba, podsędka i cześnika łomżyńskiego, starosta wiski 1472 r., podsędek wiski 1474 r., cześnik wiski 1488 r. i starosta nowogrodzki 1489 r., z braćmi, Pawłem i Józefem, nabył 1458 r. część Rekowa, od Wilama z Rekowa, zasądził w latach 1462—1463 Drozdowskich, na 40 kóp groszy, ugodził się 1485 r. z bratem Pawłem i jego żoną i ma zwrócić wszystkie rzeczy, które wziął syn jego Jakób, za zmarłą już żoną Dorotą (może ich córką?). Z nieznanej nam żony, pozostawił Maciej córkę Katarzynę, za Janem z Dobrzyjałowa, wdowę już 1501 r. i synów: Stanisława, o którym jedna wzmianka w aktach 1476 r., w sprawie z Stanisławem z Zaremb i Jakóba (Kol, Desol. 863 f. 161 i 183; 864 f. 585 i 723; Zs. Wisk. 1131 f. 208, 214, 74 i 418; 1132 f. 497; Zs. Łomż. 5 f. 246, 404 i 648).

Jakób, przezwany *Zok*, żonaty 1-o v. z Dorotą, zmarłą przed 1485 rokiem, a 2-o v. z Katarzyną, wykupił 1497 r. grunta od stryja Józefa, 1501 r. z siostrą, już wdową, oddali Stanisławowi z Glinek trzymane w zastawie grunta, a 1502 r. ze stryjem i braćmi stryjecznymi, spłacił stryjenkę Pawłową. Zabity został 1502 roku przez Jana Noszewskiego. W zabójstwo to wplątany jest brat jego stryjeczny Andrzej, syn Józefa i wskutek powstałych stąd kłótni, nałożony został 1502 roku zakład, 60 kóp groszy, między dziećmi Jakóba *Zoka* h. *Topory*, a między Andrzejem, ojcem jego i dziećmi jego, h. *Topory*. Ugoda zawartą została dopiero 1507 r. Po Jakóbie zostało dziewięcioro dzieci: Mikołaj, Stanisław, Maciej, Jan, Andrzej, Barbara, żona Wojciecha ze Szczuk 1522 r., Dorota, Anna, żona Urbana Górskiego z Szewkowa 1523 r. i Katarzyna. Z synów, którzy nosili przezwisko ojca, tylko Jan, od 1517 r. w aktach występuje, inni widocznie przedtem pomarli bezdzietni (Zs. Łomż. 6 f. 160; 7 f. 409; 8 f. 97; Zs. Wiskie 1132 f. 394; 1133 f. 267; Kol. Desol. 865 f. 288 i 293; 866 f. 881; 867 f. 150 i 606).

Jan *Zok* w latach 1517 — 1519 odkupuje prawem bliższości od Stanisława Polikowskiego części Kisielnicy, sprzedane przez stryja Andrzeja, w 1519 roku zapisuie oprawę żonie Annie, córce Jakóba z Tyszek, na połowie dóbr swych w Kisielnicy, Murawach, Ogonach i Szyjkach. Wkrótce potem umarł, a wdowa wyszła 1523 r. za Cherubina Kliczkowskiego i zawarła układ z synem 1525 r., a procesuje się z nim 1542 i 1550 r. (Kol. Desol. 866 f. 228 i 479; 867 f. 10 i 150; Zs. Łomż. 8 f. 98 i 9 f. 305).

Jedyny syn Jana Zoka i Anny z Tyszek, Mikołaj, podsędek ziemski łomżyński 1554 r., został sędzią ziemskim 1580 r. Zostawał pod opieką dziada stryjecznego Jakóba, syna Piotra i z nim razem zawiera układy pieniężne z ciotką Dorotą 1522 r., a z ciotką Górską 1525 r. Przy układzie z matką wydzielił jej część Kisielnicy 1525 r. Od opiekuna swego i jego żony otrzymał w latach 1527—1538 części ich w Kisielnicy, Murawach, Szyjkach, Ogonach, Starym Stawie i Kowalewie, w latach 1543, 1553, 1560, skupuje części tych dóbr, od krewnych swoich, w 1550 r. zabezpieczył żonie, Barbarze Troszyńskiej, córce Piotra z Troszyna, 1,400 fl. na połowie swych dóbr, a 1552 i 1572 r. kwitował szwagrów z posagu (Zs. Koleń. 866 f. 878; 867 f. 10, 150, 535 i 842; 868 f. 411; 869 f. 10, 351; 870 f. 822; 871 f. 386, 649; 870 f. 211; 875 f. 244, 305, 520; 877 f. 154; 894 f. 457; Zs.

Łomż. 9 f. 740; 10 f. 153; 12 f. 73 i 230; Gr. Łomż. 100 f. 781 i 838; 103 f. 453; Zs. Wiskie 1134 f. 151).

Córek pozostawił Mikołaj trzy i synów czterech. Marusza, żona Feliksa Zawadzkiego, kwitowała ojca 1581 r. z posagu 1,000 fl.; Barbara, żona Melchiora Wojsławskiego, sprzedała 1593 r. dział swój w Kisielnicy, bratu Adamowi; Jadwiga, żona Wawrzyńca Brodowskiego, sędziego ziemskiego łomżyńskiego, kwitowała brata Marcina z pozwu o dział 1594 roku (Zs. Koleńs. 894 f. 247; 896 f. 340 i 434).

Piotr, najmłodszy z synów Mikołaja, ożeniony z Dorotą Rakowską, starościanką wiską, kwitował 1590 r. teścia z 1,200 fl. posagu. Umarł bezdzietny 1593 roku, a wdowa wyszła 2-o v. za Stanisława Burzyńskiego i kwitowała 1597 roku szwagra Marcina, z wróconego posagu (Zs. Koln. 896 f. 10 i 14; 897 f. 33; Zs. Łomż. 45 f. 414).

Adam, trzeci z rzędu syn Mikołaja, sędziego, pełnomocnik bratowej Janowej 1581 r., nabył część Kisielnicy od siostry Barbary 1593 r., zabezpieczył 1594 r. żonie Barbarze, córce Melchiora Wojsławskiego 500 flor., dopełnił działu z synowcem Janem i bratem Marcinem 1600 r. Nie żył już 1615 r., w którym syn jego Stanisław, jest współopiekunem córek Jana (Zs. Kolen. 896 f. 428; 897 f. 496 i 899 f. 170).

Jan, najstarszy syn sędziego Mikołaja, zeznał 1575 r. zapis dożywocia z żoną Agnieszką, córką Sasina Kołakowskiego. Nie żył już 1581 r., w którym wdowa jego daje pełnomocnictwo szwagrowi Adamowi. Dzieciom ich: Janowi, Annie, Katarzynie i Zofii, wypłaca 500 fl. Kołakowski, na ręce stryjów 1581 i 1582 roku. Z nich Katarzyna, jest żoną Stanisława Wierzbowskiego ze Zbynina, a Jan dopełnił 1600 r. ze stryjami działu Kisielnicy, Muraw i Tyszek, zabezpieczył 1609 roku sumę 1,400 fl. żonie, Agnieszce Boglewskiej, córce Krzysztofa, która już jako wdowa, odstąpiła 1614 r. tego zapisu Jastrzębskiemu. Córki ich: Małgorzata (Marusza) i Otylia, pozwały 1615 roku dziada Marcina o sumy. Otylia umarła panną, a Małgorzata, żona Stanisława Żabickiego, odziedziczone po niej dobra sprzedała Jadwidze Jastrzębskiej 1626 r. (Zs. Koleń. 893 f. 275 i 306; 894 f. 187, 306, 348 i 415; 897 f. 445; 898 f. 421; Gr. Koleń. 937 f. 14 i 55; 941 f. 268; Wyr. Lub. 28 f. 685; Perp. Czers. 3 f. 202).

Marcin, drugi z rzędu syn sędziego Mikołaja, zapisał 1584 r. pierwszej żonie Annie, córce Jana Drożęckiego, 1,200 fl. posagu, a 1616 r. drugiej żonie Ewie, córce Pawła Rakowskiego, 1,500 fl. W 1600 r. dopełnił działu dóbr z synowcem i bratem, wyznaczył 1608 r. córkom z obu żon, po 300 fl. posagu, podzielił się 1617 r. w Czerwcu dobrami, z synami z pierwszej żony, Janem i Józefem i zaraz tegoż miesiąca umarł, a wdowa z pasierbami ugodę tę potwierdziła. Z pierwszej żony miał Marcin córki: Barbarę, za Piotrem Skrodzkim 1623 r., Dorotę, Annę, zakonnicę 1617 r. (może to ona pod imieniem Agaty, przeorysza Franciszkanek we Lwowie 1627 r. (AGZ. X. 3499) i Zofię, zmarłą przed 1627 r., z drugiej — synów: Pawła i Jakóba, oraz córki: Jadwigę, za Maciejem Pęskim 1627 roku i Marancyę v. Emerencyannę, za Adamem Przyborowskim 1630 r. Dzieci z drugiej żony były 1617 r. wszystkie małoletnie (Zs. Koleń. 893 f. 436; 895 f. 83; 899 f. 99; Gr. Koleń. 937 f. 55; 938 f. 238 i 274; 939 f. 152; 941 f. 334; Gr. Łomżyńs. 177 f. 568 i 184 f. 344).

Jan, najstarszy syn Marcina, zmarł bezżenny, sprzedawszy poprzednio swoją schedę, po ojcu i po bracie Pawle, bratu Józefowi 1624 i 1627 r. Paweł w imieniu swojem i brata Jakóba, zawarł układ z Rakowskim 1619 r. Nie żył już 1624 roku, a jedyna jego córka Agnieszka, urodzona z Doroty Maciejówny Popławskiej, zmarła panną.

Jakób, najmłodszy syn Marcina, zabezpieczył 1624 r. pierwszej żonie, Ewie Kroczewskich, córce Jana, 1,500 fl. posagu i wiana, a 1643 r. przyznał dług drugiej żonie Jadwidze, córce Wojciecha Zabielskiego. Zostały po nim z pierwszej żony, tylko córki: Maryna za Rawą, zmarła bezdzietnie przed 1687 r., Ewa Łukaszowa Bagieńska 1662 r. i Jadwiga Marcinowa Dzierzgowska 1687 r., które działy swoje w Kisielnicy i Murawach, po rodzicach, siostrze rodzonej i siostrze stryjecznej Agnieszce, sprzedały bratu stryjecznemu Wacławowi (Zs. Koleń. 898 f. 415; 899 f. 126 i 558; Gr. Koleń. 937 f. 7; 938 f. 59 i 475; 939 f. 431; 940 f. 68 i 143; 942 f. 73; 944 f. 570; 945 f. 204; Gr. Łomż. 187 f. 152).

Józef, drugi syn Marcina, poprowadził tę linię dalej. W 1617 r. ojciec wydzielił mu siedlisko w Tyszkach, 1624 i 1627 r., nabył od brata Jana jego działy w Kisielnicy, Murawach, Drożęcinie i Popkach, po ojcu, bracie Pawle i siostrze Zofii, zeznał 1624 r. zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Anną z Skibickich, córką Macieja i pozostawił z niej synów: Wacława i Stefana, oraz córki: Annę, żonę Augustyna Obryckiego z Rostek, która kwitowała 1694 r. synowca Stanisława z posagu i Jadwigę, za Remigiuszem Grzegorzewskim 1643 r.

Stefan sprzedał 1669 r. części Kisielnicy i Muraw bratu Wacławowi, a 1688 roku z żoną, Konstancyą z Rydzewskich, zapisali 3,000 fl. na Nowej Wsi i Przytułach, mansionarzom w kościele parafialnym w Łomży. Stefan umarł bezdzietny, a wdowę jego, już 2-o v. Bogusławowę Ulatowską, podstolinę czerniechowską, kwitują 1696 r. synowcowie męża, z ruchomości po stryju (Zs. Koleń. 899 f. 99; Gr. Koleń. 940 f. 13 i 346; M. 180 f. 274; Gr. Łomż. 187 f. 61; 191 f. 860; 193 f. 271; 195 f. 84; 198 f. 262 i 200 f. 563).

Wacław otrzymał 1650 r. Romanków, Dubowicę i Czartoryę, w województwie czerniechowskiem (AGZ. X. 4364). Wojski wiski 1656 roku (M. 199 f. 42), elektor Jana III-go z ziemi łomżyńskiej, ożeniony z Katarzyną Olszewską, córką Mikołaja, komornika ziemskiego ostrołęckiego 1662 r., skupił części Kisielnicy od brata i siostr stryjecznych 1662 i 1687 r., umarł 1689 r., a wdowa 1690 r. wydała córkę Jadwigę, zą Stefana Zakrzewskiego, sędzica wiskiego. W 1662 r. rozeszła się mylna wieść o jego śmierci, tak, że wydano nominacyę Czernickiemu na wójstwo wiskie po nim (Sig. 5 f. 117). Oprócz wymienionej córki, miał Wacław czterech synów: Mikołaja, księdza, który kwitował 1689 r. matkę i braci, a siostrze zapisał 200 flor., Stanisława, Wojciecha i Józefa, których matka kwitowała z oprawy 1692 r. (Gr. Koleń. 944 f. 570; Gr. Łomż. 190 f. 267, 297, 330, 812; 195 f. 204 i 197 f. 269).

Stanisław Józef, po ojcu wojski wiski 1689 r., nabył część Kisielnicy - Muraw, od Maryanny Brodowskiej 1691 r. i od Adama Grabowskiego 1697 r. Z żoną, Teofilą Orzeszkówną, zapisali 1693 r. na Kisielnicy 3,000 flor. mansionarzom w Łomży, a 1698 r. otrzymali konsens królewski, nu cesyę Miaskowa i Kul. Tegoż roku zapisał córce Annie 10,000 złot. węg., a synowi Michałowi oddał dobra królewskie i wkrótce umarł, gdyż wdowa jeszcze w tym roku wnosi do akt jego

testament. Annie zapisał 1711 r. mąż Andrzej Zaborowski, podstoli ciechanowski, dożywocie, a Michał umarł bezdzietny z żoną Joanną, córką Jana Grabi, której 1705 roku zapisał 3,000 flor. (Gr. Łomż. 196 f. 258; 197 f. 800; 200 f. 563; 202 f. 650 i 664; 204 f. 183; Gr. Koleń. 947 f. 412; 951 f. 524; Ręk. Oss. Sig. 136 f. 52 i 110).

Wojciech, podstoli grabowiecki 1693 r., zapisał 1690 r. dożywocie pierwszej żonie, Apolinarze z Ogonowskich, wdowie po Aleksandrze Skulskim, a 1699 r. zeznał także zapis z drugą żoną, Anną z Kuczborskich, podczaszanką dobrzyńską, dla której zyskał tegoż roku ius commun. na Giełczyn, w łomżyńskiem i z którą tegoż roku nabył za 11,000 flor. Jasienicę. W 1700 r. otrzymał konsens królewski, na cesyę Giełczyna synowi Antoniemu (?), a 1701 r., wskutek kary kryminalnej, odebrany mu został Giełczyn i dany Dzieduszyckiemu (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 22 i 85). Musiał być przywróconym do czci i umarł stolnikiem łomżyńskim, bo syn jego Nikodem, jako syn Wojciecha, stolnika łomżyńskiego, dziedzic Przytuł i Laskowca, przyznał 1720 r. dług Suskim i zeznał 1725 r. zapis dożywocia z Maryą Fursówną, wdową zo Antonim Opackim, łowczym łomżyńskim. Dalszych wiadomości o potomstwie Wojciecha nie ma, musiało wymrzeć bezdzietnie (Gr. Koleń. 944 f. 721; Gr. Łomż. 195 f. 394; 197 f. 595 i 745; 199 f. 401; 207 f. 81 i 151; Sig. 15 f. 30; DW. 60 f. 518).

Józef Bolesław, syn Wacława, rotmistrz wojsk królewskich, elektor Augusta II-go z ziemi łomżyńskiej, razem z Wojciechem, został 1699 r. chorążym wiskim i tak tytułowany 1700 r. Stolnikiem łomżyńskim został znów 1701 r. (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 8, 62 i 53). Ożeniony 1690 r. z Kunegundą Załęską, z którą otrzymał 1700 roku konsens królewski, na cesyę wójtostwa w Czarnocinie i Piątnicy synowi Wacławowi, umarł przed 1708 r., w którym wdowa zapisuje do akt skrypt Kosa, starosty ostrołęckiego, dany mężowi na 10,000 tynfów. Mimo otrzymanego konsensu nie ustąpili wójtostw synowi i wdowa wyrobiła sobie nowe konsensa 1718 r., na ustąpienie ich synowi Wacławowi, a 1723 r. synowi Janowi. Był i trzeci syn Aleksander i wszyscy trzej z matką dopełnili działu dóbr po ojcu 1727 r. Jedyna córka Maryanna, żona Adama Grudowskiego, cześnikiewicza liwskiego, kwitowała 1711 r. matkę i braci z posagu, ojcowizny i macierzyzny. Z synów:

Wacław i Aleksander utworzyli dwie istniejące dotąd linie Kisielnickich. Jan umarł bezdzietny. Został on 1724 r. skarbnikiem łomżyńskim, otrzymał 1730 roku konsens, na cesyę Czarnocina i Piątnicy bratu Wacławowi, ma 1754 roku 40,000 fl. na Oborach u Wielopolskiego. Po śmierci żony, Zuzanny z Iłowskich, z której syn Antoni umarł dzieckiem, ożenił się drugi raz 1758 r. z Różą Karwowską, chorążanką bielską, której, jako przyszłej żonie, zapisał 15,000 fl. Dziedzic Zaborowa, Porytego i Korzenistego, za zgodą żony, odstąpił 1763 r. cały swój majątek synowi Józefowi, zapisał 1768 r. Franciszkanom Stawiskim 9,000 flor., i umarł 1769 r., a wdowa wyszła drugi raz za mąż za synowca mężowskiego 1770 roku (Perp. Czers. 14 C f. 30; Gr. Łomż. 198 f. 235; 203 f. 166; 208 f. 145; Obl. Łomż. 238 f. 110 i 174; 239 f. 52; Sig. 19 f. 156; 20 f. 80, 126 i 291; 22 f. 39; 32 f. 55; Oblig. Warsz. 60 f. 166; DW. 103 f. 605; Gr. Koleńs. 953 f. 139; 955 f. 75 i 207).

Wacław, zwany czasem Władysławem, najstarszy syn Józefa, stolnika łomżyńskiego, podstoli łomżyński 1724 r. (Sig. 20 f. 125), zaślubił 1-o v. Julię Godle-

wską, a 2-o v. Teresę Zielińską. Posesor wójtostwa w Czarnocinie i Piątnicy, na cesyę których Mniszchom otrzymał konsens 1746 r., umarł nie zeznawszy zrzeczenia, a wójtostwa te dane w tymże roku Budziszewskim. Z pierwszej żony dzieci jego urodzone w Czarnocinie, chrzczone w Piątnicy :Józef Sylwester 1730 r., Brygitta Antonina 1731 r., Benedykt Joachim 1733 r., Anna Katarzyna 1736 r., zapewne zmarłe młodo i Melchilda najstarsza, która 1762 r., jako żona Adama Danowskiego, pisarzewicza ziemskiego wiskiego, sprzedała dobra Ławy, Ołdaki i Goworki Wiszowatemu. Z drugiej żony syn *Stanisław* Eustachy Ignacy, chrzczony w Piątnicy 1738 r. (Sig. 25 f. 204 i 26 f. 190; Gr. Łomż. 212 f. 624).

Stanisław nabył 1758 r., za konsensem królewskim, Janowo od Wiszowatego, wyrobił sobie 1761 r. na tę wieś prawo wspólności dla żony, Joanny z Jaroszewskich i odstąpił ją 1767 r. Słomińskiemu. Nabył 1769 r. pewną sumę od Salomei z Jaroszewskich Karczewskiej, a 1774 r, starostwo świdnickie od Pułaskich. Brat stryjeczny Jan, odstąpił mu 1787 r. 4,500 fl. na Korzenistem, w 1788 r. wziął za 30,000 flor. w zastaw Brzozowo Stare, Utratę Tańską, Pęcherze, Wólkę i Dąbrówkę, w ciechanowskiem, od Szydłowskiego, żył jeszcze 1790 r. (Sig. 27 f. 445 i 546; 31 f. 125; DW. 88 f. 144; 103 f. 605; 106 f. 780; Obl. Gr. Warsz. 81 f. 513; M. 300 f. 185; Kancl. 37 f. 615; 40 f. 38).

Syn jego Karol, starościc świdnicki, ur. 1764 r., podchorąży 1786 r., chorąży gwardyi pieszej koronnej (Sig. 25 f. 240), wziął 1788 r. po siedmiu latach służby dymisyę. Zastępca komisarza cywilno-wojskowego ziemi zawskrzyńskiej 1791 r., żonaty był 1-o v. z Franciszką z Zielińskich Ignacową Zielińską, chorążyną wiską, posesorką Zielonej z przyległościami 1792 r. (DW. 105 f. 949 i 1117; Wyrok. Piotrk. 443 f. 69), a 2-o v. z Ludwiką Zagajewską, chorążanką radziejowską, ur. 1784 roku. Z drugiej żony synowie: Stanisław, Włodzimierz i Ignacy. Dwaj starsi wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Ten to Stanisław, sądzę, ożeniony z Agnieszką z Brodzkich, rozwiedzioną Brodzką, pozostawił syna Wiktora, ożenionego z Rybińską i córki: Maryę, poślubioną 1868 r. Teofilowi Belke, doktorowi medycyny i Helenę, za Józefem Zalewskim, rejentem w Warszawie.

Włodzimierz, ur. 10-go Lipca 1811 r. w Zielonej, zmarł 1862 r., pozostawiając z żony, Anny z Kisielnickich, synów: Karola, ur. 1848 r., po którym, z Karoli Ordężanki, syn Andrzej, ur. 1876 r. i Zygmunta, ur. 1850 r., ożenionego z Julią Sonnenberg.

Aleksander, średni syn Józefa, stolnika łomżyńskiego, skarbnik wiski 1730 roku, umarł 1761 r. (Sig. 20 f. 291 i 27 f. 523). W 1737 r. nabył od brata Wacława część spadku po Zaborowskich w Kisielnicy, Murawach, Łubach, Drożęcinie, Górkach i Szewkowie, a z żony, Maryanny Pętkowskiej, pozostawił czterech synów i cztery córki. Jego także córką, zdaje się, była Eleonora, żona Piotra Ołdakowskiego, miecznikowicza drohickiego, zmarła 1757 r. przed ojcem, którego mąż jej pozwał tegoż roku, o przyrzeczony intercyzą posag. Scholastyka, żona Macieja Skrodzkiego, burgrabiego warszawskiego, kwitowała 1769 r. braci z majątku po rodzicach; Franciszka, 1-o v. Rakowska, 2-o v. Ignacowa Danowska, pisarzewiczowa nurska, cedowała 1773 r. sumę bratu Stanisławowi; Kunegunda, żona Ignacego Brochockiego, cześnikiewicza zakroczymskiego, kwitowała 1773 r. brata

Józefa; Julianna, żona Jana Gintowta Dziewiałtowskiego, miecznika lubaczowskiego, kwitowała 1778 r. bratanka Ignacego (Gr. Koleń. 955 f. 200, 463 i 511; 956 f. 553; Wyr. Piotrk. 423 f. 572). Wszyscy czterej synowie Aleksandra: Józef, Stanisław, Jan Klemens i Antoni podpisali, z ziemią łomżyńską, elekcyę Stanisława Augusta.

Stanisław, chorąży gwardyi pieszej koronnej 1767 r., porucznik 1772 r., sztabskapitan 1782 r. i tegoż roku kapitan, umarł 1787 r., bezdzietny z żoną Barbarą Sztetnerówną (DW. 93 f. 466; 100 f. 801; 103 f. 1564; Sig. 35 f. 76 i 97 i 38 f. 79).

Jan Klemens sprzedał 1771 r. cały dział swój w Kisielnicy, Murawach, Łubach, Drożęcinie i Pęsach, za wyłączeniem części w Konecku i Górce i żył jeszcze 1789 r., w którym kwitował Potockiego (Gr. Koleń. 955 f. 8 i 318; DW. 103 f. 605 i 105 f. 125).

Antoni Chryzostom sprzedał 1773 r. schedę swoją bratu Józefowi, a żył jeszcze 1784 r. (Gr. Koleń. z 1773 r.; 957 f. 198; DW. 100 f. 164).

Józef Jan, najstarszy syn Aleksandra, w imieniu swojem i braci młodszych, zapisał 1761 r. kościołowi w Dobrzyjałowie 3,000 fl. Poseł ziemi łomżyńskiej 1764 r., miecznik 1765 r., wojski większy 1766 r., w końcu łowczy wiski 1767 r., podstarości i sędzia grodzki koleński 1773 r., zmarł 1775 r. W latach 1771 — 1773 ponabywał od braci ich schedy w Kisielnicy, Murawach, Łubach, Drożęcinie i Pęsach, od stryja Jana dostał już 1763 r. Korzeniste i Poryte-Zaborowo, nabył 1769 r. Wysokie od Rostkowskiego, hipotekuje na Porytem 9,000 fl., zapisane przez stryja Franciszkanom Stawiskim, na Msze Święte żałobne, żeni się 1770 r. z Różą Karwowską, podkomorzanką bielską, wdową po stryju Janie, która 1781 r. zaślubiła 3-o v. Adama Przeradowskiego, podczaszego rożańskiego (Gr. Łomż. 212 f. 622; Gr. Koleń. 955 f. 8, 173, 214, 232, 320 i 388; 956 f. 169).

Jedyny ich syn Ignacy, ur. 1772 r., zostawał pod opieką stryjów: Stanisława, Jana i Antoniego, którzy mu zapisali 1784 r. na Kuleszce 3,000 fl. Ignacy zaślubił 24-go Listopada 1790 r. w Szczuczynie, Ludwikę Wilczewską, podkomorzankę wiską, za którą miał otrzymać 64,000 fl. posagu po ojcu i matce i sumy w Holandyi, po wuju i zapisał jej tegoż roku dożywocie, na wszystkich swoich dobrach (Gr. Koleń. 956 f. 553; 958 f. 17; 960 f. 89 i 92; DW. 99 f. 5; Oblig. Gr. Warsz. 80 f. 146).

W 1793 r. był konsyliarzem konfederacyi mazowieckiej z powiatu kolenskiego, jako sędzia ziemiański wiski, podpisał 1776 r. przysięgę złożoną królowi pruskiemu. Radca Departamentu łomżyńskiego, marszałek sejmiku 1815 r., sprzedał 1824 r. część dóbr synom i umarł 1827 r., pozostawiwszy im Kisielnicę, Rekowo i Ławsk, otaksowane na 605,000 fl. Synów po nim zostało trzech: Adam, Franciszek i Stanisław, oraz córka Józefa, za Janem Woyczyńskim.

1. Adam nabył 1824 r. od ojca Szczuczyn. W 1829 r. był sędzią pokoju biebrzańskim. Z Elżbiety Starzyńskiej, ur. 1794 r., zmarłej 1861 r., pozostawił dzieci: Konstantego, Ignacego i Elżbietę, które wraz z matką i stryjami, legitymowały się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Konstanty zmarł bezżennie 1890 roku. Ignacy, żonaty z Rzętkowską, zmarł bezpotomnie 1902 r., pochowany w Piątnicy. Elżbieta wyszła za Cichockiego.

2. Franciszek, porucznik sztabu generalnego 1813 r., marszałek sejmiku łomżyńskiego 1817 r. i biebrzańskiego tegoż roku, sędzia pokoju biebrzański 1829 roku, poseł na sejm 1830 r., nabył Poryte od ojca 1824 r., a działem wziął Kisielnicę. Z Maryi Bykowskiej, pozostawił córki: Klementynę za Puchałą i Adelę, zmarłą 1854 r., oraz synów: Juliusza, dziedzica Kisielnicy, zmarłego bezdzietnie 1888 r. i Ludwika, ur. 1818 r., zmarłego w Warszawie 1886 r., ożenionego z Wiktoryą Narbuttówną, zmarłą 1904 r. w Warszawie. Synowie Ludwika: Mieczysław, ur. 1853 r., zmarł bezżenny w Warszawie 1877 r. i Władysław, ur. 1851 r., ożeniony z Anną Rzętkowską, ma z niej: Bohdana, ur. 1884 r, Eustachego, ur. 1887 r. i Ludwika, ur. 1889 r., oraz córkę Jadwigę.

3. Stanisław, trzeci syn Ignacego, ur. 1797 r., zmarł 1854 r., pochowany w Stawiskach, nabył od ojca Korzeniste, a był i dziedzicem Stawisk. Sędzia pokoju łomżyński, z żony Anny Bykowskiej, miał córkę Annę, za Włodzimierzem Kisielnickim i synów: Józefa i Witolda. Józef, ur. 1825 r., zmarły 1872 r., pochowany w Stawiskach, z Joanny Marylskiej, pozostawił córki: Maryę, za Wojciechem Kossakiem i Urszulę, za Czesławam Dziembowskim i synów: Stanisława, ur. 1858 r., ożenionego z Joanną Krzymuską, z której Józef, ur. 1898 r. i córka Halina, Włodzimierza, dziedzica Kozic, ożenionego z Kamillą Rakowską, z której Zdzisław, ur. 1899 r., Joanna i Marya, i Tadeusza, ur. 1864 r., ożenionego z Wandą Woyczyńską, z której Witold, ur. 1897 r. i Zofia.

Witold, drugi syn Stanisława, ur. 1829 r., zmarły 1865 r., pozostawił z Jadwigi Duninównej, córki: Walentynę Zygmuntowę Dziembowską i Annę Tadeuszowę Kossakową i syna Kazimierza, ur. 1859 r., który zaślubił 1894 r. w Wrocławiu Józefę Skórzewską (autorkę Esteję), córkę Andrzeja i Anny z Unrugów i ma z niej Kazimierza, ur. 1896 r, i Annę.

Józef, czwarty syn Jakóba, cześnika łomżyńskiego, starosta łomżyński 1484 — 1485 r., starosta nowogrodzki 1482 r., sędzia ziemski wiski 1488 r., raz nazwany sędzią nurskim 1489 r. i podsędek łomżyński 1501 r., sędzia ziemski łomżyński 1504 r., z żoną Anną, pozwalają 1496 r. synowi Andrzejowi, zapisać oprawę żonie. Idąc na wojnę turecką, zapisał 1497 r. żonie połowę dóbr swych Kisielnicy, Muraw, Boguszyc i Czaplic, część dóbr trzymaną w zastawie od brata Pawła, oddał synowcom, Jakóbowi *Zokowi* i Pawłowi, i spłacił 1499 roku plebanowi w Piątnicy trzy kopy groszy, z zapisu bratowej Pawłowej. Pozostawił, jak się zdaje, tylko jedynego syna Andrzeja (Zs. Łomż. 4 f. 742 i 888; 5 f. 575; 6 f. 43, 168, 307 i 569; 7 f. 55 i 135; Koleń. Desol. 865 f. 285).

Andrzej, za zezwoleniem rodziców, zapisał 1496 r. oprawę 70 kóp groszy. żonie Katarzynie, córce Jakóba z Nuszewa v. Noszewa (dziś Nużewo), na połowie dóbr ojczystych. W 1502 r. zamieszany w sprawę, o zabójstwo stryjecznego brata Jakóba *Zoka*, przez Jana Noszewskiego, przy czem postanowiony zakład 60 kóp groszy, między nim; ojcem i synami jego, a dziećmi zabitego Jakóba. Ugodził się z synowcami 1507 r., sprzedał 1516 r. część swą Kisielnicy, Muraw, Szyjek i Ogonów Polikowskiemu i został przy Boguszycach, z których się zwykle pisał, tak on, jak i jego potomkowie. Sędzia ziemski łomżyński 1525 r. (Zs. Łomż. 9 f. 325 — 419) i tegoż roku cześnik łomżyński, żył jeszcze 1528 r., w którym zeznał dział Boguszyc z Wierzbickim (Zs. Łomż. 6 f. 43; 9 f. 62, 424, 431 i 509; Koleń. Desol. 865 f. 293).

Z dzieci jego znamy córki: Katarzynę, żonę Feliksa z Chomętowa, której ojciec dał 50 kóp groszy posagu 1528 r.; Annę, żonę Stanisława Ujazdowskiego z Gumowa, z ziemi płockiej, która, jako wdowa, kwitowała 1535 r. brata z 30 kóp posagu, i syna Józefa, piszącego się z Boguszyc, który 1537 r. przeniósł oprawę żony, nie wymienionej z imienia i nazwiska w akcie, na Łosewo (Zs. Łomż. 11 f. 383; 13 f. 282 i 491). Józef miał dwóch synów: Marcina i Idziego.

Po Marcinie zostało czterech synów: Adam, Stanisław, Wawrzyniec i Marcin, piszący się z Boguszyc. Adam zabezpieczył 1607 r. żonie, Annie Budziszewskiej, córce Jakóba, 50 kóp groszy, a 1650 r. część Boguszyc, trzymaną w zastawie od Jana, syna Adryjana, zastawił Kozikowskiemu (Gr. Łom. 177 f. 270 i 190 f. 145). Stanisław zapisał 1615 r. przyszłej swej żonie Małgorzacie, córce Jana Zaorskiego, sumę na Boguszycach-Starych-Kisiołkach (Gr. Łom. 179 f. 707). Wawrzyńca, syn Idzi, wraz ze stryjem Marcinem, pokwitowany 1641 r. przez Stanisława Grabowskiego, z summ zapisanych przez ich ojca i dziada Marcina, pozostawił synów: Szymona i Stanisława, którzy zastawili 1664 r. część Boguszyc Janowi Sierzputowskiemu. Stanisław sprzedał 1692 r. część Boguszyc-Starych Grabowskiemu (Gr. Łom. 186 f. 517 — 518; 190 f. 806 i 197 f. 478). Marcin, czwarty syn Marcina, żył jeszcze 1650 r. Pozostawił córkę Dorotę, żonę Jana Modzelewskiego, zmarłą bezdzietnie przed 1662 r. i synów: Stanisława i Macieja v. Mateusza z Boguszyc-Kisiołek, sukcesorów siostry 1662 r., z których Maciej część swą Kisiołek-Starych darował 1696 r. bratance swej Zuzannie, córce Stanisława (Gr. Łom. 190 f. 137 i 358; 200 f. 578—579).

Idzi, syn Józefa, ożeniony z Anną z Rakowskich, nie żył już 1607 roku. W imieniu synów swoich, Mikołaja i Adryjana, zastawił 1594 r. część Boguszyc za 300 fl. Franciszkowi z Kozik (Ibid. 179 f. 3).

Mikołaj, wspólnie z matką, zawarł 1607 r. układ z Jakóbem Więzownickim, a z bratem Adryjanem dopełnił działu Boguszyc 1610 r. Żona jego, Elżbieta Tarnowska z Dobrzyjałowa, zastawiła 1615 r. część tej wsi. Syn ich Idzi, w imieniu swojem i synów swoich, Mikołaja i Marcina, zastawił część Boguszyc Adamowi Przeczkowskiemu, około 1650 r. (Ibid. 177 f. 74; 178 f. 31; 179 f. 386; 182 f. 359; Zs. Łom. 50 f. 669; Gr. Koleń. 937 f. 131).

Adryjan nabył 1617 r. część Boguszyc od Czaplickiego, a przyznał 1640 r. sumę synowi Stanisławowi. Oprócz Stanisława, miał Adryjan jeszcze synów: Jana 1650 r. i Andrzeja, który sprzedał część Boguszyc Chaniowskiemu, a ten ją odstąpił 1650 roku jego braciom. Andrzej podpisał, z ziemią łomżyńską, obiór Jana III-go.

Stanisław, syn Adryjana, zapisał 1644 r. oprawę żonie, Zofii Białobrzeskiej i pozostawił z niej córki: Maryannę, za Adamem Kossakowskim 1664 r. i Jadwigę, za Maciejem Wiśniewskim i czterech synów: Macieja, Bartłomieja, Adryjana i Jakóba, dziedzica Kisiołek 1691 r. Maciej, już pełnoletni, Bartłomiej, lat około 15, Adryjan i Jakób małoletni, przyznali 1670 r. dług Grzegorzowi Ostrowskiemu (Gr. Łom. 180 f. 946; 187 f. 240; 190 f. 166 i 605; 191 f. 359; 193 f. 93 i 196 f. 4). Adryjana syn, Jakób, zastawił 1725 r. część Kisiołek Andrzejowi Kozikowskiemu, a drugi syn Bartłomiej, część swoją 1756 r. Truszkowskiemu. W 1761 r. zapisał Bartłomiej sumę żonie, Katarzynie Czartoryjskiej, córce Piotra (Ibid. 207 f. 277; 212 f. 142 i 593).

Po Bartłomieju, synie Stanisława, były córki: Eufrozyna Mateuszowa Gawkowska 1720 r. i Katarzyna Franciszkowa Boguska 1723 r. (Ibid. 205 f. 505 i 206 f. 372) i syn Mateusz, który nabył część Kisiołek-Boguszyc od stryja Macieja 1707 roku, a od Jakóba Filochowskiego 1720 r. i zapisał na tychże dobrach 1727 roku dożywocie żonie, Zuzannie z Boguskich, córce Jana (Ibid. 204 f. 219; 205 f. 350 i 413; 207 f. 432).

Józef, syn Mateusza, ożeniony 1-o v. z Barbarą z Suskich Janową Wierzbowską, zapisał 1779 r. na Kisiołkach sumę drugiej żonie, Maryannie z Mossakowskich (Ibid. 213 f. 634 i 216 f. 284). Władysław, syn Józefa, a wnuk Mateusza, w imieniu swojem i brata młodszego Jana, sprzedał 1788 r. część Kisiołek Marcinowi Szabłowskiemu, a 1792 r. część Kisiołek-Boguszyc Skarzyńskiemu (Ibid. 218 f. 225 i 219 f. 184).

Tego może Jana synowie: Teodor Wiktor i August Aleksander Jan, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Teodor, były kapitan 13-go pułku huzarów Księstwa Warszawskiego, mianowany 1831 r. majorem w jeździe województwa lubelskiego, kawaler Legii Honorowej i Krzyża wojskowego złotego, naczelnik powiatu płockiego 1850 r.

Jakób, mecenas w Warszawie w latach 1778 — 1791 (Kal.). Kazimierz, chorąży chorągwi węgierskiej buławy wielkiej koronnej, wziął dymisyę 1781 roku (Sig. 35 f. 58). Wincenty, 1807 r. członek deputacyi moratoryjnej płockiej. Tenże sam, czy też inny Wincenty, ur. 1779 r., kapitan 6-go pułku jazdy polskiej 1811 roku. Michał Leonard, syn Konstantego, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Ludwik Kisielnicki zmarł w Charbinie 1906 r.

KISIELOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu czerwonem namiot obozowy otwarty, z krzyżem złotym na gałce; w szczycie hełmu trzy wieże z cegły. Pieczęć Tychny (Tymoteusza) Kisiela z 1542 roku przedstawia krzyż zwyczajny, u stóp którego dwie linie schodzące się z obu stron ku górze, pod kątem ostrym (Arch. Sang. IV f. 323). Pieczęć tegoż Tychny z 1538 roku, według opisu Konstantego Świdzińskiego, przedstawia krzyż zwyczajny, u spodu na trzy części rozszczepany (Teka W. Rulikowskiego).

Herb Kisiel.

Dziedziczyli na Niskiniczach i Dorohiniczach, a od czasów wojewody, pisali się też z Brusiłowa. Herb ich zwą czasami *Świątołdycz*, gdyż tak ich pierwszy przodek miał się nazywać. Nominacye Adama Kisiela na kasztelana czerniechowskiego i kijowskiego wspominają, że pochodzi ze starożytnego rodu ruskiego Światołdyczów-Kisielów, z którego wielu członków krew swoją przelało, służąc królowi i krajowi, jako to: Aleksander Światołdycz w zwycięstwie nad Świdrygiełłą, Dymitr Światołdycz w bitwie Sokalskiej z Tatarami, Gniewosz pod Orszą, a Hrehory pod Ułą.

Pan Mikita Kisiel Dorohinicki świadczy 1475 r. na dziale Sanguszków. Syn jego, zapewne Tychno, którego pieczęć wyżej opisaliśmy, świadek 1504 r. w Włodzimierzu i na wielu aktach z lat 1520—1544 (Arch. Sang.).

W 1543 r. sędzia polubowny, w sprawie Woryskiego z Czartoryskimi (Arch. I. Z. Ros. I. 6 i VII. 1), nazwany przy rewizyi zamku łuckiego, ziemianinem powiatu włodzimierskiego, sędzia włodzimierski 1545 r. (Arch. Sang.), stawił na popis ziemian wołyńskich dwa konie. W 1547 r. podpisał jeszcze testament ks. Fedora Sanguszki (Ibid.). Synów jego trzech: Gniewosz, Andrzej i Piotr, oraz córka Maryna, za ks. Iwanem Czetwertyńskim. Wdowa po nim 1562 r. (Op. Łuc. 2036).

1. Gniewosz, syn Tychny, pułkownik króla Zygmunta, przewodząc hufcom wołyńskim, poległ w rozprawie z Moskwą pod Orszą. Synów pozostawił dwóch: Hrehorego i Jana.

A) Hrehory, syn Gniewosza, pisarz polny i rotmistrz króla Stefana, pod Ułą w rozprawie z Moskwą, krew obficie wylał. Pisał się Kisielem Niskinickim. W 1582 r., jako ziemianin wołyński, podpisał testament Czartoryskiego. W latach 1593—1609 spotykam go podsędkiem włodzimierskim. Tenże Hrehory (Grzegorz), z braćmi stryjecznymi, Aleksandrem i Janem, synami Andrzeja, procesował 1600 roku Butowicza i Łozkę, o Puków, Wysokie, Milatycze i Szczęsnowicze, nazwane Kisielowszczyzną (A. Woj. Kijow.). Synów jego dwóch: Adam i Mikołaj.

Adam, dworzanin królewski i starosta nosowski 1633 r., w tymże jeszcze roku podkomorzy czerniechowski, 1639 r. kasztelan czerniechowski, a 1646 r. kijowski, 1648 r. wojewoda bracławski, z którym to tytułem podpisał elekcyę Jana Kazimierza, w roku następnym wojewoda kijowski, umarł 3-go Maja 1553 r., mając lat 53, sporządziwszy tegoż roku testament w Brześciu litewskim (Gr. Kijow. z 1656 r.). Pochowany wraz z żoną w Niskiniczach, w wystawionym tamże Bazylianom monasterze. Oprócz nosowskiego, posiadał jeszcze starostwa: czerkaskie, bohusławskie, wyżgrodzkie i tłomackie. Od młodości brał udział we wszystkich wyprawach wojennych, jako to: w wojnach z Moskwą, pod Cecorą z turkami i tatarami, w chocimskiej wyprawie, w pruskiej ekspedycyi, w której zginął brat jego Mikołaj, a brali w niej też udział bracia jego stryjeczni, Paweł i Gabryel Kisielowie Dorohiniccy. Dwadzieścia cztery razy posłował na sejmy (M. 189 f. 403 i 185 f. 407). Służąc wiernie krajowi, potrafił sobie zjednać wielkie poważanie i u kozaków, dla tego też w czasie powstania kozackiego, używanym był do traktowania z Chmielnickim. Z żony, Anastazyi Krystyny z Nowosiołek Bohuszewiczównej, nie pozostawił potomstwa. Miała być ona córką Filona Bohuszewicza Hulkiewicza, a wdową po Butowiczu i trzymany po pierwszym mężu Brusiłów, wniosła drugiemu.

Adam otrzymał 1633 r. miasto Dziewice, w księstwie czerniechowskiem, a 1636 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Hołowczyńskiego lenności Perekopskiej i 1645 r. na wykupienie lenności Miany i Mąkoszyn, od Kazanowskich. Wspólnie z bratem posiadał Ochrymowszczyznę (M. 180 f. 234; 182 f. 59 i 88; 189 f. 280). Na Niskiniczach zapisał 600 flor. kapitule włodzimierskiej, tyleż kapitule brzeskiej i 300 fl. na szpital Św. Apostołów (Woł. IX f. 123).

W 1650 r. na zamku w Mianie, pomnożył uposażenie fundowanego dawniej monasteru w Maksakach, w dobrach ziemskich dawniej lennych Miańskich i Makoszynskich, w trakcie Kisielgrodzkim. Na akcie tym, tak on, jak i świadczący Mikołaj Kisiel Dorohinicki, pisarz ziemski witebski, położyli podpisy polskie (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Mikołaj, brat wojewody, rotmistrz królewski 1634 r., chorąży nowogrodzki 1635 r. i starosta czerkaski i sinicki, 1640 r., zginął 1651 r. Wraz z bratem Adamem i synem Włodzimierzem podpisał, z województwem czerniechowskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Otrzymał konsens królewski 1634 r., na wykupienie Ochrymowszczyzny od Jaślikowskiego, a 1636 r. Wierzchołości od Muchowieckiego (M. 181 f. 84 i 182 f. 61). Żonaty z Heleną z Załęża, pozostawił córkę Helenę Hilaryę, żonę Daniela Stempkowskiego, kasztelana bracławskiego (Kij. VI C f. 67; Woł. VII C f. 37 i IX f. 186). Syn jego Włodzimierz, podstoli kijowski 1650 r., zmarł wkrótce.

B) Jan, drugi syn Gniewosza, miał dwóch synów: Macieja i Aleksandra. Jan pisał się Kisielem Dorohonickim. O nim i o bracie jego Hrehorym, stryj ich Andrzej, składając przysięgę wierności 1569 r., po przyłączeniu Wołynia do Korony, objawił, że wspólnie z matką wyjechali na Litwę i dla tego przysięgi złożyć nie mogą.

Maciej, syn Jana, stolnik czerniechowski, umarł 1647 r. Synów jego pięciu: Jakób, Jerzy, Michał, Jan i Eliasz. Z nich trzech: Jerzy, starosta sinicki, Jan (Jakób) mnich, Bazylianin w Niskiniczach i Michał, pozwali 1655 r. Olszańskiego, o zwrot rzeczy pozostałych po Marcyanie Kisielu (Woł. VI D f. 87).

Jakob, syn Macieja, elektor Jana Kazimierza, ożeniony z Aleksandrą z Niemstów, pozostawił siedmiu synów, którzy jako jedni z sukcesorów Adama, wojewody kijowskiego, wpływają do procesu wytoczonego przez Rajeckiego 1686 roku (Woł. VIII B f. 313 i Bracł. XIV f. 600). Są oni: Benedykt, Włodzimierz, Jarosław, Michał, Adam, Franciszek i Teodor. Z nich Michał został 1695 r. wojskim czerniechowskim.

Jerzy, syn Macieja, elektor Jana Kazimierza, starosta sinicki, po stryju swoim wojewodzie, popadłszy w infamię, utracił takowe 1660 r. (Sig. 3 f. 155) Proces z Rajeckim z 1686 r. wymienia znowu Jerzego, jako starostę sinickiego, a 1702 r. wydany mu został konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa bratankowi Stefanowi (Sig. 15). Okazuje się z tego, że Jerzy musiał dożyć sędziwej starości. Ów Stefan, jego bratanek, mógł być synem Włodzimierza. Dziećmi Jerzego byli: Leon, zmarły młodo i Teresa Dorota, żona Tomasza Woronicza.

Michał, syn Macieja, pozostawił potomstwo osiedlone na Litwie. Od niego idący: Jerzy, Antoni, Jan i Eliasz, synowie Marcina i Antoni, syn Macieja, z gubernii wileńskiej, legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie 1851 r.

Eliasz, syn Macieja, umarł młodo. Pozostała po nim wdowa, Maryna z Wereszczaków, z której miał córkę Helenę, wyszła 2-o v. za Marcina Tronkowskiego i zeznała testament 1634 r. (Ist Jur. Mat. XXIV).

Aleksander Kisiel Dorohinicki, drugi syn Jana, poseł na sejm 1637 i 1641 roku, deputat na Trybunał radomski 1637 r., a komisarz do granic 1641 roku. W tym ostatnim i podstoli czerniechowski, podpisał z tem województwem, elekcyę Jana Kazimierza. Synów jego pięciu: Włodzimierz, Wacław, elektor króla Michała, Eliasz, Benedykt i Jarosław. Miał widać Aleksander i córki: Annę i N., żonę Gabryela Farensbacha, gdyż 1663 r. Strzałkowie procesują o 500 flor. Wacława, Benedykta, Włodzimierza i Annę z Brusiłowa Kisielów, rodzeństwo i siostrzeńców ich rodzonych Farensbachów (Woł. VIII A f. 331).

Wacław, syn Aleksandra, pozostawił syna Aleksandra, żyjącego 1691 roku (Zap. Lub. 67 f. 385).

Włodzimierz, syn Aleksandra, łowczy nowogrodzki 1694 r., miał córkę Helenę, za Pieściorowskim i synów: Stefana, Jana, Mikołaja, Samuela i Teodora (Bracł. XV f. 1293). Z nich:

Stefan, starosta sinicki, które to starostwo otrzymał od stryja swego Jerzego, za konsensem królewskim z 1702 r. (Sig. 15), pozostawił trzech synów: Hieronima, Józefa i Bartłomieja. Józef podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Bartłomiej, komornik graniczny włodzimierski 1767 r. Potomkowie ich legitymowali się ze szlachectwa w gubernii mińskiej i po jednym z nich idzie pewnie Felicyan, syn Jana, wylegitymowany ze szlachectwa 1856 r. w gubernii czerniechowskiej, którego, z Pelagii, córki Stanisława Czygira, dzieci: Jan, ur. 1864 r., Marya, Zofia i Lubowia.

Jan, łowczy nowogrodzki 1713 roku, żonaty z Maryanną ze Strzelnickich, wspólnie z którą procesuje Strzelnickich 1718 r., o majątek macierzysty żony (Kij. IX f. 503 i 991). Potomstwo jego nieznane (Woł. XII f. 46).

Mikołaj, starosta sinicki 1718 r., żonaty z Anną Oborską, 1-o v. Daniłową Strzelnicką (Kij. IX f. 503, 934 i 991).

Samuel pozostawił syna Antoniego, komornika ziemskiego nowogrodzkiego, żonatego 1766 r. z Katarzyną Kaszewską (Bracł. XVII f. 1889).

Teodor wniósł 1722 r. do akt metryki koronnej komplanacyę, zawartą między Jabłonowskim, a Mikołajem Kisielem, starostą sinickim (M. 223 f. 172). Synów jego dwóch: Adam i Tadeusz.

II. Andrzej, syn Tychny, a brat Gniewosza, dziedzic na Dorohiniczach 1577 r. (Jabł.), wykonał 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony i jednocześnie zeznał, że bratankowie jego, Hrehory i Jan, wyjechali z matką na Litwę i przysięgi złożyć nie mogą. Andrzej, z żony Maryi, pozostawił córkę Anastazyę, za Fedorem Krupeckim 1575 r. (Op. Włodz. 923 f. 13 i Op. Łuc. 2049 f. 6) i dwóch synów: Aleksandra i Jana, nazwanych 1603 r. Dorohinickimi i Kisielewiczami, którzy, wspólnie z Hrehorym, procesowali w tymże roku Aksaków i Suryna, o dobra Łosie (Bracł. II f. 1379), Aleksander Kisiel Dorohinicki, w imieniu swojem i brata Jana, zapisał się 1598 r. z biskupem włodzimierskim na ugodę, w sprawie zabrania pewnych gruntów kościelnych (Woł. 1 f. 437).

A) Aleksander, syn Andrzeja, ożeniony z Anną ze Świszczowa, 2-o v. Świrską, miał z niej synów: Pawła, Gabryela i Andrzeja, oraz córki: Helenę Andrzejowę Suchodolską i Maryannę. Dzieci, wspólnie z matką, skazane 1620 r., na zapłacenie 600 dukatów, 100 flor. i 6 rubli litew., w sprawie z Wiśniowieckimi, o łańcuch złoty (Woł. IV f. 352 i VII B f. 1).

B) Jan, syn Andrzeja, pozostawił syna Jana, żonatego z Tomiłą Hurkówną, córką Andrzeja. Ten to Jan zapewne, jako Jan Kisiel Zagoreński, ziemianin witebski, podpisał 1625 r. testament Owsiejewicza. Oboje małżonkowie nabyli 1623 r. Podberezie od Łuskiny, które 1629 r. sprzedali metropolicie kijowskiemu, a 1635 r. oddali zięciowi swemu, księciu Samuelowi Łukomskiemu, synowi Eustachego i córce swej, a jego żonie, Marynie, dobra Wymno, w województwie witebskiem (Ist. Jur. Mat. XXI i XXIV; Akta XV f. 6).

III. Piotr, syn Tychny, horodniczy witebski 1567 r., poseł 1569 r., dziedziczył 1577 r. na Dorohiniczach (Jabł.). W 1567 roku król Zygmunt August potwierdził mu nadanie różnych ziem pod Witebskiem. Synowie jego, urodzeni z Maryny Sowianki, Jan i Bazyli, ziemianie województwa witebskiego, przedstawili 1583 r. do zatwierdzenia akt z 1567 r., o którym wyżej, a sprzedali Mokre Pole i Bakunowo 1586 roku Wojnie Jasienieckiemu i Żołnierowo i Aleksandrowo 1594 r. Żołnierowskim. Jan był namiestnikiem witebskim 1599 r. (Ist. Jur. Mat. XX, XXI i XXVII). Z synów Piotra znane jest potomstwo Bazylego. Z żony, Barbary Starosielskiej, 2-o v. Jakóbowej Tarnowskiej 1635 r., miał on córkę Katarzynę, żonę Samuela Bogusza Okmińskiego, ziemianina witebskiego, właściciela Michnowa 1634 r. (Ist. Jur. Mat. XXIV) i synów: Mikołaja i Jana, zamieszkujących województwo witebskie 1630 roku. Obaj bracia, dziedzice Wieleszkowicz, zawarli 1635 r. układ z kapitułą wileńską, o propinacyę w Witebsku (Ibid. XXIII i XXV).

Mikołaj, nazwany 1630 r. podsędkiem oszmiańskim (Ist. Jur. Mat. XXVI), pisarz ziemski witebski 1641 — 1650 r., o którym konstytucya sejmowa z 1647 r. wspomina, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Następnie podsędek witebski i podkomorzy derpski 1654 r., wzięty do niewoli przy zdobycin Witebska, trzymany był w więzieniu w Kazaniu 1655 r., a w Świacku 1656 r., gdzie też i umarł (Akta V i Ist. Jur. Mat. XXI). Synów jego pięciu: Piotr, Adam Franciszek, Michał, Jan i Samuel. Z nich:

Piotr, starosta wyżgrodzki, umarł bezpotomnie, a po jego śmierci dobra Wieprzyn, które miał z zapisu Adama, wojewody, przeszły na jego brata Adama Franciszka (Bracł. XVI f. 890).

Adam Franciszek v. Adam, dziedzic po ojcu, po Adamie wojewodzie i bracie Piotrze, Hoszczy, w powiecie łuckim, Wieprzyna, Nowego Włodzimierza, Wyrwy, Kisielówki i innych, w województwie kijowskiem, a Dreczyłuk, w województwie witebskiem (Ist. Jur .Mat. XXIV), pisarz ziemski witebski 1674 r., z tym tytułem podpisał elekcyę Jana III-go, i jako taki, poseł na sejmy 1688 i 1690 roku. W 1695 r. poseł i chorąży witebski, w końcu podkomorzy witebski, umarł 1719 r., bezdzietny z Izabellą Bychowcówną. W 1690 r. nabył w Witebsku plac, na którym był umęczony Św. Jozafat i fundował na nim 1719 r. Bazylianów, dając im Chaszkiewicze, wzięte działem z braćmi i nabyte dobra Owdziewicze, Duszkowszczyznę, Słobódkę z placami na przedmieściu Witebska, Dreczyłuki, Jaszkiewicze i Puryny. Sprzedał 1716 r. odziedziczone po bracie Samuelu Wieleszkowicze Ogińskim, zabezpieczywszy na nich 20,000 florenów Dominikanom witebskim, a Hoszczę i Wieprzyn za 90,000 flor. 1717 r. Ipoherskim Lenkiewiczom (Ist. Jur. Mat. XXIII, XXIV, XXV i XXVI).

Michał podpisał, z województwem witebskiem, elekcyę króla Michała, a z województwem wołyńskiem, obiór Jana III-go.

Jan, podczaszy czerniechowski 1676 r., a pisarz ziemski witebski 1705 r., podpisał, z województwem wołyńskiem, elekcyę Jana III-go.

Samuel Kazimierz v. Samuel, starosta wyżgrodzki 1693 r., stolnik i podwojewodzy 1696 r., chorąży i podwojewodzy witebski 1711 r., dziedzic Wieleszkowic, Ostrówna i innych dóbr, umarł 1714 r., a po jego bezdzietnej śmierci, dobra

odziedziczył brat Adam Franciszek (Bracł. XIV f. 823 i Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI).

Potomstwo tych braci, jest mi nie znane, ale po Michale i po Janie idą: Michał, starosta sinicki w latach 1716 — 1721, nazwany wyraźnie synowcem Adama Franciszka 1719 r. (Ist. Jur. Mat. XXI, XXIII, XXV i XXVI, i Jan, Mikołaj, Stefan, Samuel i Teodor, bracia, na rzecz których przysądzono 1731 roku połowę Wieprzyna. Z nich żył tylko Samuel 1753 r. i był łowczym nowogrodzkim, a po Stefanie i Teodorze pozostali sukcesorowie. Kwitują ich 1753 r. Ipoherscy Lenkiewicze (Woł. XIII B f. 51).

Antoni podpisał, z województwem mścisławskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Jan, oboźny mścisławski 1781 roku. Jan, wojski mniejszy czerniechowski 1786 roku.

Aleksander, ziemianin owrucki 1549 r. (ML. 65). Andrzej Janowicz Kisiel żył na Żmudzi 1581 r. On i siostry jego: Dorota Andrzejowa Białozorowa, Jadwiga Maciejowa Datnowska i Elżbieta, żona Jana Stanisławowicza i bliska ich krewna, córka Macieja, Zofia Michałowa Kuprelowa, roszczą 1599 roku pretensyę do spadku po Podbereskim (Akta XIV i VIII).

Adam, sekretarz królewski, podpisał, z województwem wołyńskiem, elekcyę Władysława IV-go. Adam, dziedzic Horenia, w województwie kijowskiem, 1630 roku (Bracł. VI f. 4). Helena Krzysztofowa Downarowiczowa, zmarła przed 1636 r. Hanna, żona Lwa Hurki 1636 r., a Marta, Wasila Leteckiego 1641 roku. Marcin, ziemianin i woźny, generał województwa mścisławskiego 1663 — 1677 r., ożeniony z Katarzyną, 1-o v. Janową Olekową, wniósł 1668 r. manifest, o zabicie pierwszego męża jego żony 1654 r., przy zdobyciu Mścisławia i o utracie dokumentów (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI).

Nastazya z Brusiłowa Kisielówna, żona księcia Jana Druckiego Lubeckiego 1648 roku. Rozalia Kisielówna, za Jerzym Kozerskim 1706 r. (Kij. VI D f. 53 i VIII f. 1023).

Antoni otrzymał 1719 roku wójtostwo Duł w Lininie, ale wskutek protestu Rytarowskiego, nadanie zostało cofnięte (Gr. Przem. 82 f. 3555; Zs. Przem. 228 f. 1477).

Tomasz i Jerzy, synowie Macieja i Jan i Jakób, synowie Jana, wnukowie Antoniego, prawnukowie Krzysztofa, właściciela dóbr Duksztawskie, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1819 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Wiktor dziedziczył, wraz z bratem Karolem, na Peremyłówce pod Ołyką, ożeniony z Frankowską, zmarł bezpotomnie 1837 r. Wiktor, żonaty z Wojnarowską, miał dwie córki i syna Michała, podsędka powiatn dubieńskiego, po którym, z Kisielówny, syn i trzy córki (Teka W. Rulikowskiego).

Od Kisielów wywodzi się znakomita rodzina hrabiów Kisielewów w Cesarstwie, z której hr. Paweł, ambasador w Paryżu, zaślubił hr. Zofię Potocką, córkę Szczęsnego, i rodzina Kiślańskich, o której patrz niżej.

KISIELOWSCY mają być, według hr. Borkowskiego, h. LELIWA i h. SZELIGA i pochodzić z Kisielowa. Z nich: Stanisław, żonaty z Anną Chronowską,

1-o v. Stanisławową Czeremoską, puścił w dzierżawę 1660 r. część Obertyna, Kalinowskiemu (Gr. Halic.). Jan, z Agnieszki Warzyckiej z Kuźmina, miał dzieci: Mateusza Antoniego, ur. 1692 r., Łucyę, ur. 1694 r. i Adama Mikołaja, ur. 1696 r. (metr. w Rybotyczach . Józef i Elżbieta Bogucka, dzierżawczyni Worobijówki, pozwani 1760 r. przez Glinków.

W 1782 roku udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie lwowskiem, Andrzej Józef, syn Adama i Konstancyi, a w ziemstwie pilznieńskiem Krzysztof, syn Michała i Katarzyny z Kumanowskich, wnuk Stanisława z Kisielowa i Jadwigi z Lisowskich.

Piotr, Jan i Teodor, bracia, z których Teodor umarł 1823 r. w Sosnowie, zostawiając, z Anieli Wałkowskiej: Marcina, Franciszka, Kazimierza, Józefa i Ignacego (A. Lwows. For. Nob.).

KIŚLAŃSCY h. KISIEL v. ŚWIATOŁDYCZ, wywodzą się od Kisielów, z których Bazyli Teodorowicz przezwał się pierwszy Kiślańskim, a potomkowie jego brali nazwisko Kisiel, jako przydomek. Gramotą (ukazem) cesarza Piotra Aleksiejewicza z 1680 r. (?), wydaną w Moskwie, nakazano dobra Pustosze, Trebuchowo i połowę wsi Ostaszewki, w księstwie smoleńskiem, na skarb nie zabierać, a pozostawić we władaniu Bazylego Teodorowicza Kiślańskiego, stolnika smoleńskiego. Ponieważ gramota cesarza Piotra Wielkiego nosi mylną datę, trudno jest oznaczyć, który z Teodorów Kisielów, mógł być ojcem Bazylego. Miał nim być Teodor, syn Włodzimierza, łowczego nowogrodzkiego, a wnuk Aleksandra, podstolego czerniechowskiego. Że jednak ów Teodor żył jeszcze 1722 r., a już w 1704 r. synowie Bazylego rozdzielili się ojcowską spuścizną, nie mógł więc on być ich dziadem i prędzej mógł nim być Teodor, żyjący w drugiej połowie XVII-go wieku, syn Jakóba, wnuk Macieja, stolnika czerniechowskiego, prawnuk Jana, praprawnuk Gniewosza, prapraprawnuk Tychny Mikiticza.

Herb Kisiel.

Ów Bazyli, pozostawił trzech synów: Stefana, Jegora i Iwana, z których pierwszy odstąpił 1704 r. braciom, część swoją w odziedziczonych po ojcu dobrach.

Stefan, syn Bazylego, pozostawił syna Macieja, którego syn Jan, legitymował się ze szlachectwa w prowincyi mścisławskiej 1779 r. i udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie od Bazylego Teodorowicza, stolnika smoleńskiego.

Jan, żonaty 1-o v. z Katarzyną Lehnart, 2-o v. z Honoratą Schwerdło, z pierwszej żony pozostawił dwóch synów: Mateusza i Joachima Karola. Ten ostatni, właściciel Czernic, w powiecie wieluńskim, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1840 roku. Córka jego Emilia, urodzona z Franciszki Wyczałkowskiej, wyszła za Antoniego Olszowskiego, dziedzica Niechmierowic.

Mateusz, syn Jana, ur. 1788 r., zmarły 1847 r., legitymował się ze szlachectwa 1811 r., przed Deputacyą Wywodową Białorusko-Mohilewską, a 1840 roku, wspólnie z synem Mikołajem Fortunatem, w Królestwie. Żonaty 1-o v. z Antoniną Gostyńską, 2-o v. z Maryą z Brzeskich Olszyńską, zmarłą 1864 r., z pierwszej

żony pozostawił, wymienionego wyżej, syna Mikołaja Fortunata, a z drugiej synów: Zygmunta i Januarego. Z nich:

A) Mikołaj Fortunat, ur. 1812 r., zmarły 1867 r., mianowany 1830 roku podporucznikiem w pułku 1-ym Krakusów, a 1831 r. podporucznikiem 2-go pułku ułanów, kawaler krzyża złotego wojskowego, właściciel Zamościa i Ochotnika, w powiecie piotrkowskim, a Blanowic, w powiecie olkuskim, sędzia pokoju okręgu radomskowskiego, członek rady głównej Zakładów Dobroczynnych w Królestwie, a prezes Rady Opiekuńczej Zakładów dobroczynnych powiatu piotrkowskiego, zaślubił 1-o v. Emilię Dzwonkowską, a 2-o v. Kazimierę Plucińską. Z pierwszej żony synowie: Karol, Antoni i Władysław, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, a z drugiej — Edward

1. Karol, ur. 1836 r., właściciel Jaworzna, w powiecie wieluńskim, zaślubił Agnieszkę Taczanowską, córkę Emanuela i z niej ma synów: Władysława, ur. 1868 r. i Kazimierza, ur. 1871 r. Władysław zaślubił w Warszawie 1902 r. Janinę Jackowską, córkę Floryana z Wodziczny i Antoniny z Barańskich, a Kazimierz ożenił się 1899 r. w Warszawie z Izą Biernacką, córką Witolda i Tekli z Chłapowskich.

2. Antoni, ur. 1839 r., właściciel Blakowej Woli, żonaty z Joanną Mrozowską, ma z niej: Witolda Jana, ur. 1862 r., ożenionego w Warszawie 1900 roku z bar. Jadwigą von Molsdorff, córką bar. Bronisława, Feliksa, ur. 1863 r., Maryę, zaślubioną 1881 r. Edwardowi Orłowskiemu, Zofię i Helenę.

3. Władysław, ur. 1841 r., inżynier komunikacyi lądowej i wodnej, prezes zarządu Towarzystwa popierania przemysłu i handlu w Warszawie, zaślubił Maryę Sławęcką, córkę Wincentego, oficera b. wojsk polskich.

4. Edward, ur. 1865 r.

B) Zygmunt, ur. 1834 r., budowniczy w Warszawie, ożeniony z Heunrichówną, miał z niej syna Zygmunta, ur. 1875 r. i córkę Leokadyę Maryę.

C) January, ur. 1835 r., ożeniony z Antoniną Osińską.

KISŁOWICZOWIE posiadali 1615 r. część Szczuczkowszczyzny i Haraburdowszczyzny, a to z nadania Gasztołda, wojewody kijowskiego i Zygmunta Augusta (Źr. Dz. V).

KISŁOWSKI Dominik Floryan podpisał, z powiatem grodzieńskim, elekcyę Stanisława Augusta. W 1772 r. był regentem ziemskim grodzieńskim (M. 236 f. 264). Stanisław ma sprawę z Skoroszewskim, o dług i gwałty, 1729 i 1730 roku (Rel. Gr. Gniezn. 167 f. 389—418 i 168 f. 465).

KISTEDY Andrzej podpisał, z województwem lubelskiem, elekcyę Augusta II-go.

KISZEWSCY h. DRYA z Kiszew, w powiecie konińskim. Jan i Stanisław, bracia Kiszewscy czyli Lisieccy, dziedzice Kiszew 1579 r. (Paw.) Stanisław Kiszewski, sekretarz królewski, opat lubiński 1589 r., zapisany na uniwersytet w Padwie 1592 r., umarł bardzo zasłużony 14-go Sierpnia 1604 r. Śmierć brata

jego Janusza, zapisana w nekrologu lubińskim 15-go Lipca bez roku. Stanisław podpisał, z ziemią warszawską, obiór Augusta II-go.

KISZEWSCY h. NAŁĘCZ z Kiszewa, w powiecie poznańskim. Jedną, zdaje się, stanowią rodzinę z Objezierskimi. Jan Kiszewski świadczy 1393 r. w Poznaniu (Leksz.). Niemierza z Kiszewa, ma sprawę o przyganę z Dziećmiarowskim 1434 r. Syn jego, Mikołaj, na uniwersytecie krakowskim. Tenże Mikołaj Hynber z Kiszewa, już od kilku lat scholastyk łęczycki, procesuje 1444 roku, o dziesięciny, mieszczan i mieszkańców klucza wolborskiego, a wraz z bratem Abrahamem, przyznaje 200 dukatów na Kiszewie Bartłomiejowi z Tymieńca, plebanowi z Objezierza, w latach 1451—1456. Tomasz Kiszewski poszedł na wojnę 1509 r., a proces jego, z altarystą z Szamotuł, Mikołajem Łapą, został wstrzymany (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 412, 1268 i 1630). Jan, dziedzic Kiszewa i Kiszewka 1592 roku (Paw.).

KISZKOWIE h. DĄBROWA pochodzą od Strumiłłów z Dmosina, w ziemi wyszogrodzkiej. W pierwszej połowie XV-go wieku żyło dwóch braci Strumiłłów: Jerzy v. Juszko Strumiłło, najwyższy łożniczy, czyli podkomorzy W. Ks. Litewskiego 1428 r. i Paszko. Jerzego synami mogli być: Jerzy Strumiłło z Dmosina, kasztelan lwowski i brat jego Klemens, piszący się z Gaju. Paszko pozostawił dwóch synów: Macieja i Pietraszka v. Piotra.

Herb Dąbrowa.

Pietraszko Paszkowicz v. Piotr Strumiłło, przydomku *Kiszka*, starosta drohicki 1463 r., kuchmistrz królowej 1477 r., namiestnik lidzki i marszałek królewski 1483 r., jest protoplastą Kiszków i Ciechanowieckich. Maciej zaś, jest protoplastą tej gałęzi Ciechanowieckich, wygasłej po mieczu, której nazwisko przeszło po kądzieli na Świejków i Ciciborskich.

Pietraszko Paszkowicz, dziedzic Ciechanowca, zwany też Ciechanowskim, nabył 1439 r. Winnę, 1455 r. Bojanowo, a 1464 r. Złotoszowę (Zs. Droh.). Żonaty dwukrotnie, z pierwszej żony miał syna Stanisława i córkę Annę, która kwitowała 1491 r. z majątku po rodzicach brata (Zs. Droh.), z drugiej—Mikołaja i Jana. Mikołaj umarł bezpotomnie po 1490 r., a po Janie idą Ciechanowieccy.

W 1508 r. rozpatrywał król Zygmunt skargę N. Piotrowej Paszkiewiczowej, wniesioną na pasierba jej, Stanisława Piotrowicza, starostę grodzieńskiego, o zwrot 200 grzywien posagu, zabezpieczonych jej przez męża na dobrach Ostrożanie. Wyrok ten wspomina, że Mikołaj, brat przyrodni Stanisława, nie żył już w tym czasie (ML. 10).

Stanisław Piotrowicz, zwany Stanisławem Pietraszkowiczem Ciechanowskim 1489 r., z Ciechanowca 1491 r., Strumiłłą, Kiszczycem lub Kiszką, wnukiem Stromiłły, namiestnik lidzki i stolnik litewski 1491 r. (Zs. Droh.), marszałek książęcy 1493 — 1499 r., zyskał 1493 r. potwierdzenie nadania Horochowa i Ołżowa przez Kazimierza Jagiellończyka jego ojcu. Namiestnik smoleński w latach 1500—

1503, hetman litewski w latach 1504 — 1507 i marszałek królewski od 1503 r., otrzymał w 1505 r. starostwo wasiliskie. Gdy kniaź Konstanty Ostrogski powrócił w 1507 roku z niewoli moskiewskiej, król Zygmunt oddał mu hetmaństwo, a Kiszce nadał starostwo grodzieńskie. Starostą tym jest już Kiszka w 1508 r. Na urzędzie tym pozostał do swej śmierci, która nastąpiła w 1513 r. lub 1514 r. Marszałkiem królewskim nazwano go po raz ostatni w przywileju króla Zygmunta dla Dominikanów kijowskich z 1509 r. Marszałkiem ziemskim jest w latach 1512 — 1513. W latach 1490, 1494, 1495 i 1498 posłował do Moskwy (Sbor. Istor. Obszcz. XXV). W 1512 r. miał sprawę z Arsenim, władyką turowskim, o ludzi Marcinkowców, których władyka turowski podstępnym sposobem od króla otrzymał, chociaż oni należeli do żony starosty grodzieńskiego, Mondigirdówny z domu, jako spadek po jej bracie, Janie Piotrowiczu (ML. 10). W 1508 roku nabył Stanisław Piotrowicz dobra Szabkowo, Biełki i Sokołowo, a w 1512 r. przełożył mu król Zygmunt targi w Ołyce, z niedzieli na wtorek (ML. 8 i 10).

Stanisław Piotrowicz zawierał dwa razy śluby małżeńskie. Z pierwszej żony, Kuczukówny, pozostawił córkę Barbarę, żonę Jerzego Radziwiłła, z drugiej, Mondigirdówny, syna Piotra i córkę Hannę, żonę 1-o v. Jana Radziwiłła, 2-o v. Stanisława Kieżgajłły.

W sprawie Baryczki z 1512 roku zowie się Stanisław Piotrowicz, starosta grodzieński, zięciem Piotra Janowicza (Mondigerda), wojewody trockiego (ML. 10).

W 1522 r. odsądził król Zygmunt Piotra Stanisławowicza, podówczas wojewodę połockiego, jako urodzonego z drugiej żony Stanisława Piotrowicza, od majątku siostry jego, Barbary, żony Jerzego Radziwiłła, urodzonej z Kuczukówny, pierwszej żony Stanisława (ML. 12). Barbara Stanisławówna Kiszczanka z Ciechanowca, żona Jerzego Mikołajewicza Radziwiłła, zapisała dobra Żyrmuny królowi Zygmuntowi w 15.. r. (?) (ML. 2).

Jan Radziwiłł wniósł w 1516 roku zażalenie na szwagra swego, Piotra Stanisławowicza, starościca grodzieńskiego, że nie chce dać jego żonie, a swej siostrze Hannie, wyprawy (ML. 10). Nietylko wyprawy, ale i posagu odmawiał Piotr Stanisławowicz swej siostrze, gdyż król Zygmunt postanowił w 1517 r., że ma dać Hannie, żonie Jana Radziwiłła, tyle posagu, ile otrzymała starsza jej siostra, żona Jerzego Radziwiłła, a w 1521 r. polecił mu, ażeby majątkiem macierzystym równo się z siostrą rozdzielił (ML. 10 i 12).

Piotr Stanisławowicz ułożył się w 1522 roku z Radziwiłłami, o dobra macierzyste i oddał im Nieśwież; w tym samym roku dopełnił działu dóbr z siostrą swą, wówczas już wdową po Janie Radziwille, kasztelanie trockim i staroście drohickim. Piotr Stanisławowicz wziął zamek Łosko z przyległościami, Kroże, Rombołtiszki, Jewniszki, Kurkle i Dziewiałtów; siostrze zaś dał Ołykę z przyległościami, Hostskije-Łuki, Dubrowy i Nedreżskę (ML. 10 i 12). Do niego należały także Miedniki (ML. 10). Jak znacznym był jego majątek, pokazuje się stąd najlepiej, że na potrzeby wojenne dostarczał 224 koni (ML. 21), Hanna Kiszczanka była w 1530 r. żoną Stanisława Stanisławowicza Janowicza (Kieżgaiłły), kasztelana trockiego i starosty żmudzkiego (ML. 24).

Piotr Stanisławowicz Kiszczyc, starościc grodzieński, w 1519 r. wojewoda połocki, nabył 31-go Października tegoż roku część Ciechanowca od Jakóba, syna

Macieja, za 800 kóp groszy (Zs. Droch.), a od szwagra swego Radziwiłła, może za to, że zgodnie załatwił z nim działy, starostwo drohickie; posiada je już w 1522 roku [1]) (ML. 10 i 12). W 1529 roku otrzymał dzierżawy, ożską i przełomską, a w 1532 r. został kasztelanem trockim i starostą żmudzkim. Umarł 1534 r.

W 1515 r. ma sprawę z żydem trockim, o dług zaciągnięty przez swego dziada po kądzieli, Piotra Janowicza (Mondigerda), wojewodę trockiego (ML. 10). W 1522 r. procesuje się on z wdową, pozostałą po tymże swoim dziadzie, o majątki przez nią trzymane (ML. 10). W 1527 r. wiedzie spór ze szwagrami swymi Iliniczami, że odmawiają mu równego działu w dobrach macierzystych jego żony (ML. 17).

Z testamentu jego, spisanego w Wilnie 1534 roku, w którym nazywa się wnukiem Piotra Białego, dowiadujemy się, że żoną jego była Hanna Juriewna Iliniczówna, starościanka brzeska, i że miał synów: Stanisława, Piotra i Mikołaja, oraz córkę Zofię (ML 20).

Pozostała po nim wdowa, procesowała się w latach 1536 — 1537, wciąż jeszcze z braćmi, o dobra macierzyste, których jej wydać nie chcieli (ML. 28 i 33), a 1536 roku potwierdził król Zygmunt darowiznę wsi Wołków, zeznaną przez nią 1535 roku, na rzecz służebnika jej, Timofieja Wołodkowicza (ML. 28). Była ona właścicielką Berezowy, o czem wiemy ze sprawy jej z Sołtanem w 1537 roku (ML. 33).

Synowie Piotra Stanisławowicza zarzuceni są wkrótce po śmierci ojca procesami. W 1536 r. pozywa ich Hanna Skindyrewiczowa i mieszczanie drohiccy, o różne krzywdy, 1539 r. Ciołkowie, a 1541 r. Barbara Zawiszyna, o gwałty i grabieże (ML. 28, 31 i 35). Ojciec ich nabył różne dobra w powiecie drohickim, które to nabycia potwierdził im król Zygmunt 1536 r. (ML. 28).

Piotr Piotrowicz, 1548 r. marszałek ziemi wołyńskiej i starosta włodzimierski, umarł 1550 r. Z Hanny Zabrzezińskiej, pozostawił syna Stanisława, młodo zmarłego.

W aktach Trybunału lubelskiego, dla województwa wołyńskiego, znajduje się wyrok, wydany 1597 r., w sprawie Krzysztofa Dorohostajskiego ze Stanisławem Kiszką, wojewodzicem witebskim i Czartoryskimi, o dobra: Worotniów, Romanów, Żobryn, Doksin i Kruh, posesorami których byli pozwani; w wyroku tym powiedziano, że dobra te należały do Ludmiły Orszanki, po której odziedziczył je syn jej, Mikołaj Zabrzeziński; po nim wzięła je Hanna Kiszczyna, a następnie jej syn Stanisław, spłodzony z Piotrem Kiszką (1 f. 374).

Stanisław Piotrowicz Kiszczyc, podług katalogu Wolffa, mianowany wojewodą witebskim 1544 r., nosi ten tytuł w aktach z 1545 r. W 1522 r. jest starostą brasławskim, dzierżawcą uświackim i ozierzyskim. Umarł 1554 r., w którym jego następca objął województwo witebskie. Żonaty był z Anną Radziwiłłówną, starościanką żmudzką (ML. 61); dopełniła ona działu ojcowizny 1552 r. z sio-

---

1) P. J. Wolff w swoim Katalogu przytacza go, jako starostę drohickiego już pod 1521 r., ale niesłusznie, gdyż jeszcze 24-go Marca 1522 r. pisał się Radziwiłł starostą drohickim, Kiszka zatem nie mógł nim być wcześniej, jak w 1522 r. (ML. 10).

strą swą, Dowojnową (ML. 2). Pozostawił dwóch synów: Jana i Stanisława, oraz córkę Annę, za Krzysztofem Zienowiczem. Mają oni 1578 r. sprawę ze stryjem swoim, Mikołajem Kiszką, wojewodą podlaskim (MK. 118 f. 58).

Jan Stanisławowicz, 1563 r. na uniwersytecie w Bazylei, 1569 r. krajczy, 1579 r. podczaszy i starosta żmudzki, został 1588 r. kasztelanem wileńskim, a 1589 roku zamienił starostwo żmudzkie na brzeskie. W 1589 r. jest także dzierżawcą bystrzyckim i ciwunem ejragolskim. Ostatnią o nim wzmiankę mamy z 1591 r., w którym zawiera układ z Dębińską (MK. 126 f. 79). Umarł też pewnie w tym roku, nie pozostawiwszy potomstwa. W 1569 r. odstąpiła mu matka dobra Węgrowskie, w ziemi drohickiej, na których zapisał 1579 r. pewną sumę żonie swej, księżniczce Elżbiecie Ostrogskiej (MK. 107 f. 188 i MK. 120 f. 478).

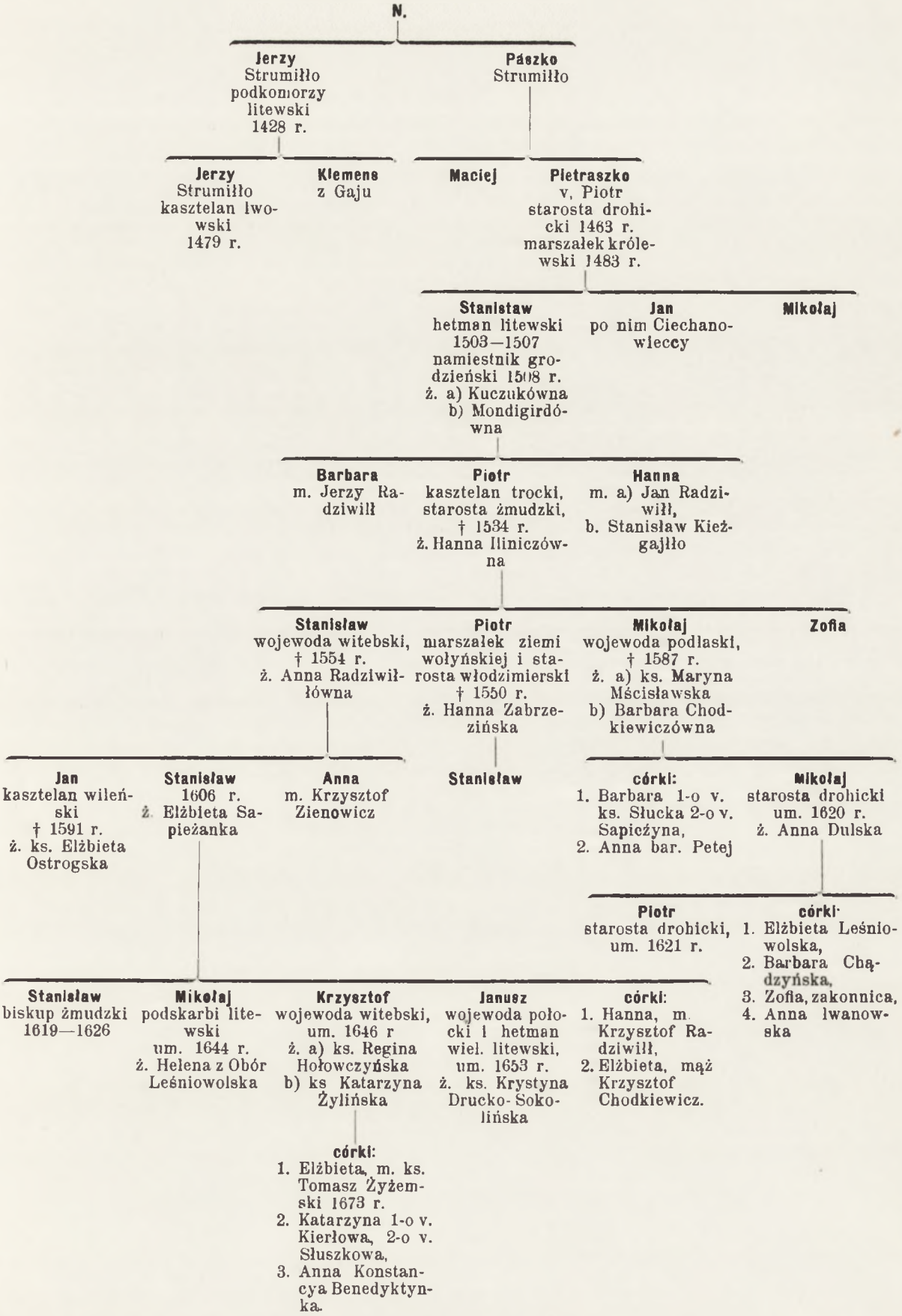
Stanisław Stanisławowicz, głuchoniemy, mylnie w Encyklopedyi Powszechnej i różnych dziełach heraldycznych tytułowany wojewodą mścisławskim, zwał się sam w aktach wojewodzicem witebskim. Z Elżbiety Sapieżanki, córki Pawła, kasztelana kijowskiego, pozostawił synów: księdza Stanisława, Mikołaja, Krzysztofa i Janusza, oraz córkę Annę, żonę ks. Krzysztofa Radziwiłła, na Birżach i Dubinkach. Jego też córką musiała być Elżbieta, żona Krzysztofa Chodkiewicza. Trzej pierwsi synowie Stanisława, wprowadzeni zostali 1613 r. w posiadanie dóbr: Muśników, Upników, Szerwentów, Poportego i połowy Kejdan. Wszyscy czterej, wraz z Radziwiłłem, procesowali się 1618 r. z księdzem Kobylińskim, o kościół i plebanię w Kejdanach (Arb. Sbor. Dok. VIII). Anna otrzymała od ojca połowę Kejdan i Upickiej włości (Ibid.).

Stanisław Stanisławowicz, syn wojewodzica witebskiego, 1608 r. na uniwersytecie w Padwie, został biskupem żmudzkim 1619 r. Umarł 17-go Lutego 1626 r. (Star. Mon.). Brat jego Mikołaj, 1617 r. wojewoda derpski, 1627 r. wojewoda mścisławski, 1636 r. kasztelan trocki, został podskarbim wielkim litewskim 1640 r. Żonaty z Heleną z Obór Leśniowolską, wdową po Stanisławie Stadnickim z Leska, kasztelanie przemyskim (Zap. Lub. 24 f. 332), umarł 1644 r., nie pozostawiwszy potomstwa. W latach 1622 — 1638 był starostą wiłkomierskim, a 1637 roku starostą wołkowyskim. W 1641 r. ustąpili mu Opalińscy starostwa gieranowskiego i lipnickiego (MK. 185 f. 640). W 1644 r. był prócz tego starostą mohilewskim.

Krzysztof, trzeci syn Stanisława, wojewodzica witebskiego, 1631 r. dworzanin królewski, 1632 r. cześnik, 1636 r. wojewoda mścisławski, 1639 r. wojewoda witebski, umarł w 1646 r. Żonaty 1-o v. z ks. Reginą Hołowczyńską, wdową po Tyszkiewiczu, 2-o v. z ks. Katarzyną Żylińską, wdową po ks. Ogińskim, pozostawił trzy córki: Elżbietę, za ks. Tomaszem Żyżemskim, podkomorzym mińskim, Katarzynę, 1-o v. za Jakóbem Kierło, marszałkiem starodubowskim, 2-o v. za Aleksandrem Słuszką, wojewodą trockim i Annę Konstancyę, przeoryszę Benedyktynek w Drohiczynie (Pac. i Sap.).

Janusz, czwarty syn Stanisława, wojewodzica witebskiego, będąc rotmistrzem, otrzymał 1610 r. starostwo parnawskie. W 1621 r. został wojewodą połockim. Od 1635 r. był zarazem hetmanem polnym, a od 1646 r. hetmanem wielkim litewskim. Żonaty z ks. Krystyną Drucką Sokolińską, wojewodzianką smoleńską, umarł 1653 r., ostatnim swego rodu. W 1651 r. prosił kardynała Pamphili o wyjednanie biskupstwa piltyńskiego dla siostrzeńca swego, Jakóba Góreckiego,

Rodowód Kiszków h. Dąbrowa.

doktora Św. Teologii, a będąc ostatnim ze swego rodu, obowiązuje się wykupić dobra tegoż biskupstwa (Thejner.). Starostą parnawskim i dryskim pozostał do śmierci (MK. 196 f. 19); był też starostą bolnickim 1623 r.

Mikołaj Piotrowicz Kiszczyc, trzeci syn Piotra, kasztelana trockiego i starosty żmudzkiego, dziedzic na Ciechanowcu (ML. 47), 1554 r. krajczy, 1556 roku podczaszy litewski, został wojewodą podlaskim 1569 r. Starostą drohickim był od 1558 r., a starostą bielskim od 1569 r. Umarł w 1587 r., gdyż już 6-go Stycznia następnego roku otrzymał po nim starostwo drohickie syn jego, Mikołaj (MK. 133 f. 220). Żonaty 1-o v. z ks. Maryną Mścisławską, wdową po Jerzym Ościku, 2-o v. z Barbarą Chodkiewiczówną, córką Hieronima, która żyła jeszcze 1596 r. (MK. 140 f. 253), pozostawił syna Mikołaja i córki: Barbarę, 1-o v. za ks. Jerzym Słuckim, 2-o v. 1585 r. za Andrzejem Sapiehą, starostą homelskim i Annę, za baronem Stefanem Petejem 1591 r. (Wyr. Lub. 46 f. 130).

Mikołaj, syn Mikołaja, wojewody podlaskiego, urodzony z Chodkiewiczówny, starosta drohicki, dziedzic Ciechanowca, Sterdyni i Woźnik (Zap. Lub. 18 f. 947), zeznał 1589 r. oblig na Montelupiego (MK. 135 f. 411). W 1616 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa drohickiego Niemirze, lecz tego nie uczynił (MK. 158 f. 255). Umarł przed 30-m Czerwca 1620 r., pod którą to datą otrzymał po nim starostwo drohickie Brzozowski (MK. 166 f. 132). Żonaty z Anną Dulską, podskarbianką koronną, pozostawił z niej syna Piotra, starostę drohickiego, zmarłego bezpotomnie przed 1630 r. i córki: Elżbietę, żonę Adama Leśniowolskiego, starosty brańskiego, Barbarę, żonę Jana Chądzyńskiego, starosty nurskiego 1622 r., Zofię, ksienię Benedyktynek drohickich 1630 r. i Annę, żonę Jakóba Iwanowskiego (Zap. Lub. 15 f. 637 i 32 f. 682; AGZ. X. 2641). Tylko po Iwanowskiej zostało potomstwo. Była ona dziedziczką Ciechanowca, który sprzedała 1623 r. Januszowi Kiszce, ten zaś odprzedał go 1624 roku Zaleskiemu, stolnikowi mścisławskiemu (Gr. Nurs. z 1623 r. i Zs. Gnieźn. z 1624 r.).

(Rodowód Kiszków — patrz obok).

KISZKOWIE. Już Kojałowicz i Niesiecki zaznaczyli, że znakomity dom Kiszków z Ciechanowca, wygasł 1653 r. na Januszu, wojewodzie połockim i hetmanie wielkim litewskim i sam Janusz, w liście pisanym 1651 r. do kardynała Pamphili, wymienił, że jest ostatnim ze swego rodu, tymczasem inny dom Kiszków, niewiadomo jakiego herbu i skąd wyszły, uważał siebie za jeden dom z Kiszkami z Ciechanowca i, jak się zdaje, herbu Dąbrowa również używał. Nieznane mi są dokumenta, na które się powoływali, ocenić ich też nie mogę. Wywodzili się od Stanisława Piotrowicza Kiszki, wojewody witebskiego, utrzymując, że oprócz Jana i Stanisława, miał mieć jeszcze trzeciego syna Mikołaja, dworzanina królewskiego i administratora dóbr królewskich, w województwie połockiem. Syn jego Jan, miał syna Jana, po którym pozostało dwóch synów: Leon i Jan.

Leon, ur. 1668 r., nauki pobierał w Rzymie. W 1710 r. był protoarchimandrytą zakonu Św. Bazylego i administratorem biskupstwa włodzimierskiego i brzeskiego. W roku następnym został biskupem greko-unickiego obrządku tejże dyecezyi i 1713 r. metropolitą kijowskim. Umarł we Włodzimierzu 1728 roku.

Człowiek wielce uczony, w teologii i językach biegły, sprawił wiele dla poprawy swego duchowieństwa.

Jan, brat Leona, dworzanin królewski, pozostawił syna Grzegorza, a ten Józefa, po którym szedł Andrzej, sekretarz sądu lucyńskiego, a następnie pisarz ziemski rzeczycki 1825 r. Tego dwóch synów: Ignacy, oficer wojsk rosyjskich i Wincenty Andrzej, uczony literat, kawaler Złotej Ostrogi, hrabia papieski, na których dom ten wygasł.

Bogdan Kiszka otrzymał 1506 r. 15 kóp z myta łuckiego (ML. 8).

KISZKOWSCY v. KISKOWSCY z Kiszkowa, w powiecie gnieźnieńskim. Wierzbięta z Kiszkowa, obecny 1423 r. na sądach w Poznaniu. Michał z Kiszkowa, kleryk, zrobił awanturę w Pyzdrach 1505 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1596 do 1599).

Jan Kiszkowski i żona jego, Katarzyna z Hurków Omelańskich, procesują 1610 r. Hurków, o część Omelian, jako posagu (Woł. II f. 490). Zygmunt podpisał, z ziemią łomżyńską, elekcyę Jana Kazimierza. Po bezdzietnej śmierci Jana Kiszkowskiego, nadał król dobra Sexhuben w Warmii Janowi Grzymale, w początkach XVIII-go wieku (Kętrz.).

KITAJEWSKA Anna ze Skolimowskich, zrzekła się 1620 r. majątku ojczystego, na rzecz Hieronima Skolimowskiego (DW. 46 f. 829).

KITAJGRODZCY herbu ŁADA podług Długosza. Mikołaj Kitajgrodzki, posesor Bereznicy i Łukowy, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie sanockiem. Zmarł 1789 r. (sepult. w Wołkowie). Z Heleny Pawlikowskiej, jego córki: Maryanna zeznała 1765 r. w grodzie sanockim zapis dożywocia z mężem, Karolem z Krajowa-Brzozowa Krajewskim, dziedzicem Tyrawy wołoskiej i Bereznicy, a Elżbiera wyszła za Spirydyona Niesiołowskiego. Zmarła 1817 r. w Błażowie (A. Lwow. For. Nob.).

Herb Trzywdar.

KITKIEWICZOWIE h. TRZYWDAR. Andrzej, Adam, Wojciech i Wawrzyniec z synami: Antonim, Józefem i Franciszkiem, synowie Józefa; Józef z synami: Piotrem, Tadeuszem i Wawrzyńcem, Antoni z synem Kajetanem, Wincenty z synami: Józefem i Piotrem i ksiądz Mikołaj, synowie Kazimierza, a wszyscy wnukowie Stefana Kitkiewicza, właściciela 1723 r. dóbr Baranowicze, w powiecie grodzieńskim, legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Tomasz, regent Metryki koronnej 1791 r. (Kal.).

KITNOWSCY h. CHOLEWA z Kitnowa, w województwie chełmińskiem. Heraldycy nasi przypisują Kitnowskim herb Cholewę, a tymczasem Pietrasz Kitnowski z Kitnowa, z ziemi pruskiej, okręgu chełmińskiego, zganiony przez Krystyna Kalinowskiego, dowiódł 1400 r. w Brześciu szlachectwa i herbu *Trzy golenie*

złote, zawołania *Borzymy*, przy czem świadczyli mu współherbowni, Janusz Kwiatkowski i Dominik Chotnowski (St. Pr. P. Pom. VII f. 474 — 475). Widoczne z tego, że na Kitnowie dwa oddzielne rody siedziały. Konrad z Kitnowa 1306 — 1312 r. ławnik sądu leńskiego chełmińskiego.

Fryderyk i Mikołaj, bracia Kitnowscy, wraz z Ryńskimi, założyli 1397 roku związek jaszczurczy, do którego 1408 r. należał i Jan Kitnowski. Mikołaj umarł 1408 r. W wojnach krzyżacko-polskich, za Władysława Jagiełły, Fryderyk z Kitnowa poniósł straty na 1,600 grzyw. i 1,000 zł. węg. w Kitnowie i Daszkowie, o czem zeznaje 1413 r. w procesie przeciw Krzyżakom (Lites.).

Piotr i Hartwik, bracia z Kitnowa, otrzymali 1335 roku 80 włók w ostrodzkiem, na których założyli Kitnowo, Dąbkowo i Miejską Wolę (Kętrz.). Do nich należało i Kitnówko, które jeszcze do 1801 r. było w połowie własnością Wiktoryi Grabowskiej i Józefy Komierowskiej, siostr Kitnowskich. W końcu XV-go wieku spotykamy Dominika, Jerzego, Jana i Wojciecha Kitnowskich. Jerzy zamieszkały w Malborskiem, żonaty 1545 r. z Gertrudą Straszyńską, sędzianką ziemską malborską.

Daniel Kitnowski, syn Jana, sądowy ziemski chełmiński 1648 r., z Pisieńskiej, pozostawił synów czterech: Fabiana, chorążego usarskiego, który w walce ze Szwedami pod Kcyną poległ; Jana Ignacego, stolnika chełmińskiego 1676 r., żonatego z Barbarą Żółkiewską, córką Aleksandra, rotmistrza królewskiego, z którą zeznał zapis dożywocia 1677 r. (Zap. Lub. 56 f. 205 i 448; 60 f. 877; 61 f. 646 i 67 f. 974); Piotra, w zakonie Jezuitów i Adryjana, podwojewodzego malborskiego 1654 roku, surrogatora człuchowskiego 1661 r. (V. L.), sędziego malborskiego, zmarłego 1684 roku, pochowanego w kościele farnym Malborskim. Poseł na sejm 1653 i 1661 r., z tego ostatniego był deputowanym na Trybunał skarbowy.

Adryjan, żonaty z Konstancyą Gissówną, miał córkę Joannę Kruszyńską, kasztelanowę gdańską i dwóch synów: Bogusława, chorążego michałowskiego 1714 r. i Kazimierza, dworzanina królewskiego 1697 r, następnie chorążego pomorskiego 1725 r., który otrzymał 1699 r. sześć łanów w ekonomii malborskiej (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 146). Obaj podpisali, z województwem malborskiem, elekcyę Augusta II-go. Tenże Kazimierz, ożeniony z Maryanną Sartawską, poseł województwa pomorskiego i Jan, syn Bogusława, podpisali 1733 r. konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 422). Oprócz Jana, miał Bogusław, z Maryanny Dziewanowskiej, synów: Ignacego, cześnika owruckiego, zmarłego 1731 r. i Jakóba, w zakonie Societ. Jesu, oraz córki: Teresę Wojciechowę Rutkowską, wojskę dobrzyńską, Konstancyę i Scholastykę Giżyńską. N, chorąży pomorski 1740 r. N., towarzysz chorągwi Strzałkowskiego, uwolniony z niewoli tatarskiej 1668 roku.

KITOWICZ Andrzej, ur. 1728 r., zmarły 1804 r., konfederat barski, 1771 r. Pijar, w końcu kantor wolborski, kanonik kaliski, proboszcz rzeczycki, autor Pamiętników. Siostra jego Ludwika, ur. 1725 r., za Makowskim.

KITOWSCY. Stanisław Kitowski otrzymał 1710 r., od króla, przywilej na Lisiec, Domaniowy i Latyszyn, i jednocześnie pozwolenie, na odstąpienie tych dóbr Bielińskiemu (DW. 62 f. 35). Tenże Stanisław został 1727 r. wojskim kołomyjskim.

KITTEL (KHITTEL) Eustachy i bratanek jego Karol, otrzymali szlachectwo na sejmie 1790 r. i herb *Białopiór* (Perp. Crac. 23 f. 767).

KIWALSKI Jan otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. i herb przedstawiający w polu błękitnem, pod trzema sześciopromiennemi gwiazdami, dwie i jedna, półksiężyc złoty, rogami do góry. W szczycie hełmu ręka zbrojna, miecz trzymająca (Ostr. 1332).

Na podstawie otrzymanego dyplomu, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim przemyskim. Był on posesorem Cieplic, umarł 1785 r., pozostawiwszy, z Maryanny Kobielskiej, córkę Teresę (Gr. Przem. z 1780 r.), żonę Adama Terleckiego (A. Lwow. For. Nob.). W tej drugiej zapisce żona Jana, zapewne druga, nazwana Maryanną z Szymanowskich, 1-o v. Michałową Lewiecką, a Jan w akcie z 1780 r. nazwany skarbnikiem latyczowskim. Wdowa po nim zmarła 1789 roku.

KIWERSCY v. KIWERECCY h. JASTRZĘBIEC. Kiwerce, w powiecie łuckim, są ich gniazdem. Andrzej Kiwerecki, dziedzic Kiwerzec, podstarości łucki 1577 r. (Żyzń. kn. Kurb. i Jabł.). Karol Kiwerski, syn Jana i Franciszki z Malinowskich, legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Inny Karol, właściciel Mokran, miał dwóch synów: Kazimierza i Antoniego, którzy wieś tę sprzedali 1763 r. Andrzej, syn Kazimierza i Antoni, syn Kazimierza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KIŻEWSKI Kazimierz podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go.

KIZINKOWIE h. WŁASNEGO (Nies.). Zofia, 1590 r. wdowa po Stanisławie Kostce, podkomorzym chełmińskim. Zofia, żona Samuela Łaskiego 1592 r. (M. 133 f. 445 i 521). W Metryce koronnej taż Zofia nazwana *Knijszikówna*.

KLAJSCY. Kazimierz Jag. dozwolił 1473 r. Mikołajowi Czarnemu z Podola wykupić Pierzchowiec, z rąk Jakóba Klayskiego, syna Klemensa (M. 12 f. 153). Jan Klajski, pisarz wojskowy w latach 1534 — 1538, wojski grodecki 1539 roku, umarł 1548 r. (M. 49 f. 199; 55 f. 60; 57 f. 104 i 76 f. 85). Patrz *Kłajski*.

KLAMBOROWSCY h. JASTRZĘBIEC. Marcin Klamborowski, z województwa brzeskiego-kujawskiego, elektor Augusta II-go. Kazimierz i Tomasz na Kujawach 1697 r. (Z. Kuj.). Michał posiadał tamże Arciszewo - Długoszewo 1692 r. Jego potomkowie: Franciszek, Tomasz, Mikołaj i Andrzej, synowie, Jozefata, Franciszek Antoni i Feliks Henryk, dzieci Piotra i Maryanny z Ryszkowskich, a także Wojciech, syn Łukasza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

KLAT Wilhelm, pułkownik wojsk litewskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 roku. W 1674 roku podczaszy rzeczycki, podpisał elekcyę Jana III-go. Ożeniony z Anną Nieroszyńską, nabył 1680 roku Wiedźmę - Gzowszczyznę, w nowogrodzkiem (A. Tryb. Lit. z 1681 r.) i umarł bezdzietny, zapisawszy bratu

swemu 3,000 flor., bratankowi Krzysztofowi 20,000 flor., a Wiedźmę, Eberhardowi Jakielowi. Krzysztof, nazwany 1715 r. podstolim rzeczyckim, odebrał sumę swą z Wiedźmy od Krogera (Zs. Nowogr. z 1773 roku Ks. 12812 f. 371 — 402; z not. Białkowskiego).

KLATECCY. Andrzej Adam Klatecki, syn Samuela i Konstancyi z Sulborskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem. Umarł 1801 r. Jego potomstwo, z Konstancyi Tyszkiewiczównej: Stanisław, zmarły przed ojcem, Franciszek, Józef. Tekla Michałowa Humnicka, zmarła 1814 r. i Katarzyna, za Antonim Stadnikiewiczem (A. Lwow. For. Nob.).

KLAUDYANOWIE (CLAUDIANOWIE). Daniel Claudian, syn Augustyna i Krystyny Górskiej, zeznał oblig w Lublinie 1677 r. (Zap. Lub. 56 f. 83). Z Teodory z Reznerów, córka jego Krystyna, żona Adama Łaskiego, wydała 1747 roku na zamku w Kurowie córkę swą Maryannę, za Józefa Sobieszczańskiego, cześnika inflanckiego (Arch. Wąsow.).

KLĄCZYŃSKI, patrz *Kleczyńscy.*

KLEBANOWSCY. Aleksander Klebanowski, syn Łukasza, Paweł i Sylwester z synem Ludwikiem Wacławem, synowie Mikołaja, a wszyscy trzej wnukowie Ignacego, prawnukowie Mikołaja Kazimierza, praprawnukowie Jana Kazimierza, wspólnie z Wincentym, synem Bernarda, wnukiem Antoniego, a prawnukiem powyższego Jana Kazimierza, legitymowali się ze szlachectwa 1848 r., w gubernii podolskiej, a Stefan Włodzimierz, syn Sylwestra, 1865 r. i Paweł, syn Aleksandra, 1880 roku.

KLEBOCKI Jan podpisał, z ziemią gostyńską, elekcyę króla Michała.

z KLECKA wójt, komes Olbracht, otrzymał 1316 r. od Anastayyi, księżnej łęczyckiej i dobrzyńskiej i jej synów, Radomice i Ośniałowo, w powiecie lipnowskim (RM.).

Herb Prus I-szy.

KLECCY h. PRUS I-szy. W XVI-m wieku spotykamy Kleckich w województwie pomorskiem i w województwie mińskiem. Jan Klecki, wraz z innymi, otrzymał 1526 roku Kosznicę (Chośnicę), w województwie pomorskiem (M. 40 f. 131), a Mikołaj Klecki, dworzanin królewski, posiadał połowę Kowalewszczyzny, w województwie mińskiem, nabytą 1561 roku od Kowalewskich.

Z decyzyi Deputacyi Wywodowej szlacheckiej mińskiej z 1803 r., przed którą legitymował się ze szlachectwa Marcin Klecki, jak również z następnie dokonanych legitymacyi w 1834, 1839 i 1841 r. w Cesarstwie, dowiadujemy się niżej wymienionych szczegółów o tej rodzinie.

Mikołaj, współdziedzic Kowalewszczyzny 1561 r., pozostawił dwóch synów: Jana i Stefana, którzy przed aktami ziemskimi nowogrodzkimi, sprzedali Połubińskiemu, połowę

Kowalewszczyzny, odziedziczoną po ojcu. Jana losy nieznane, a Stefan miał syna Aleksandra, któremu żona zapisała 1664 r. dobra swoje nieruchome.

Paweł, syn Aleksandra, był w tymże 1664 r. dziedzicem majątków Gulkowskiego i Potołowskiego. Synów Pawła pięciu: Ignacy, Stefan, Mikołaj, Andrzej i Kalikst. Z nich Stefan i Mikołaj, otrzymali 1714 r. kwit od komisarzy województwa nowogrodzkiego, z opłaty podatku, przez Laudum ustanowionego. Z tych pięciu synów Pawła:

1. Ignacy pozostawił syna Teofila, a ten Tadeusza, współwłaściciela dóbr Cberomce (?), w powiecie bobrujskim, 1802 r. Synów jego trzech: Ludwik, Tomasz i Grzegorz.

2. Stefan miał syna Jana, a ten trzech synów: Mikołaja, Stanisława i Ignacego. Jan z synem Ignacym, wpływają do procesu toczącego się w grodzie nowogrodzkim, z Benedyktem Kleckim, 1784 r.

3. Mikołaj pozostawił siedmiu synów: Władysława, Jana, Jerzego, Pawła, drugiego Jana, Ignacego i Benedykta. Ten ostatni procesował się 1784 r. w grodzie nowogrodzkiem, z braćmi swoimi stryjecznymi Janami i z ich synami, Ignacym i Michałem. Z nich: Jerzy miał syna Szymona. Paweł pozostawił syna Pawła, a ten Tomasza. Po Benedykcie pozostało czterech synów: Jakób, Mikołaj, Maciej i Adam. Mikołaj miał synów: Wincentego i Ksawerego, a Maciej syna Jana.

Jakób, najstarszy syn Benedykta, miał syna Hilarego, zmarłego 1825 roku, żonatego 1794 r., ze zmarłą 1813 r., Teodozyą Osińską. Z niej, oprócz Izydora Antoniego i Maryanny, zmarłych w dzieciństwie, pozostawił synów: Leona, ur. 1799 r, Waleryana Ignacego Antoniego, ur. 1801 r., Jana Augustyna vel Antoniego, ur. 1807 r., Michała, ur. 1809 r. i córkę Maryannę Joannę Ludwikę, ur. 1804 roku. Z nich:

Waleryan Ignacy Antoni, sztabslekarz wojsk polskich, członek honorowy warszawskiego Towarzystwa lekarskiego, właściciel Myśliszowic, w powiecie radomskim, zmarły 1880 r., zaślubił 1-o v. Emilię z Albrechtów Sroczkowską, zmarłą 1858 r., 2-o v. 1859 r. Karolinę Annę Rucińską Z drugiej jego żony potomstwo: Hilary i Marya, zmarli w dzieciństwie; Leon Cyryll Onufry, ur. 1864 r., kandydat nauk fizyczno-matematycznych, b. asystent przy katedrze fizyki Uniwersytetu Jagiellońskiego; Karol, ur. 1868 r., doktór medycyny, profesor zwyczajny patologii ogólnej i doświadczalnej Uniwersytetu Jagiellońskiego; Waleryan Józef Izydor, ur. 1868 r., doktór filozofii, kandydat chemii, profesor zwyczajny hodowli i mleczarstwa Uniwersytetu Jagiellońskiego i Aniela Fortunata, zaślubiona 1897 roku Wojciechowi Sewerynowi Mieszkowskiemu, właścicielowi Kalenia, w powiecie rawskim.

Jan Augustyn vel Antoni, doktór medycyny, zmarły 1863 r., zaślubił 1842 roku Amelię Karolinę Pawłowską i z niej pozostawił córki: Maryannę Teodozyę, Sewerynę Wilhelminę, żonę Józefa Edwarda Rydzewskiego i Amelię Michalinę.

4. Andrzej; potomstwo jego nieznane.

5. Kalikst pozostawił syna Jana, współdziedzica Choroszczy, po którym było pięciu synów: Marcin, wylegitymowany ze szlachectwa 1803 r., Józef, Michał, Kazimierz

i Franciszek. Ten ostatni miał również pięciu synów: Kaspra, Cypryjana, Stefana, Mikołaja i Szymona Tadeusza. Z nich:

1. Kasper, ur. 1796 r., zamieszkały w Porzeczu, w powiecie bobrujskim, miał synów: Franciszka, ur. 1829 r. i Andrzeja, ur. 1834 r. Po Andrzeju pozostał syn Bolesław, ur. 1877 r.

2. Cypryjan, ur. 1797 r.; potomstwo jego nieznane.

3. Stefan, ur. 1801 r., pozostawił syna Andrzeja.

4. Mikołaj, ur. 1806 r., miał dwóch synów: Ksawerego i Benedykta. Po Ksawerym pozostał syn Kasper Wincenty, którego dwaj synowie: Stanisław i Edmund, obaj urodzeni 1862 r. Po Benedykcie pozostał syn Adam Maciej, którego synów trzech: Józef Mikołaj, Jan Piotr Paweł i Adam. Z nich:

a) Józef Mikołaj miał dwóch synów: Macieja Ottona i Henryka Emiliana. Po Macieju Ottonie idą synowie: Aleksander, ur. 1866 r., Konstanty ur. 1873 r. i Włodzimierz, ur. 1875 r.

b) Jan Piotr Paweł pozostawił dwóch synów: Aleksandra, ur. 1848 roku i Stanisława, ur. 1861 r.

c) Adam miał synów: Kaspra, ur. 1864 r., Dominika, ur. 1870 r. i Waleryana, ur. 1876 r.

5. Szymon Tadeusz miał dwóch synów: Ludwika i Michała. Po Ludwiku pozostali synowie: Jan Stanisław i Piotr, a po Michale było także dwóch synów: gnacy i Juliusz. Juliusza syn Bronisław, a Ignacego synów trzech: Stefan, Konstanty i Michał. Stefana synowie: Konstanty, ur. 1882 r., Józef, ur 1887 r., Jan, ur. 1890 r. i Arkadyusz, ur. 1898 r. Konstantego synowie: Waleryan, ur. 1892 roku i Józef, ur. 1895 r. Michała synowie: Antoni, ur. 1892 r. i Arkadyusz, ur. 1897 roku.

Ksiądz Antoni i Andrzej, bracia Kleccy, uznani 1782 r., przez Wydział Stanów galicyjskich, za szlachtę rodowitą.

KLECHNIOWSCY h. SAS, wylegitymowani ze szlachectwa na Wołyniu 1855 i 1903 r. Antoni, syn Zacharyasza, kupił 1740 r. część Andruszówki, w żytomierskiem, od Wacława Ciołkowskiego, a 1775 r. zapisał ją synowi Teodorowi, który ją sprzedał 1784 r. Teodor, z Ewy Leniewiczównej, pozostawił synów: Feliksa i Andrzeja.

Feliks zaślubił 1851 roku w Teofilpolu Pelagię Topór Grabowską, córkę Jana i Honoraty Sokołowskiej i miał z niej: Franciszkę Soplicową, Filomenę, 3-o v. Kossobudzką, Antoniego Onufrego, Leona Onufrego i Jana Nepomucena, ur. 1857 r.

Tego ostatniego, z Rudolfy Jastrzębiec Zakrzewskiej, dzieci: Henryk, ur. 1883 r. (metr. w Czerniowcach), Bolesław, ur. 1891 r., Marcin, ur. 1893 r., Stanisław, ur. 1895 r. (metryki w Antonówce, w kijowskiem), Feliks, ur. 1904 roku (metr. w Oratowie).

Andrzej, drugi syn Teodora, pozostawił: Felicyę Tadeuszowę Ciszewską, Paulinę Zaleską, Kazimierę Maurycowę Lipską, Zofię Puchalską, Maryę Tomaszowę Szulcową, Józefa, po którym Jan, Teodor, Antoni i Jadwiga, i Jana, po którym Janina Parniewska (Z not. L. Białkowskiego).

KLECZEŃSCY v. KLECZYŃSCY, mylnie KLESZYŃSCY, dawniej KLĘCZYŃSCY h. STRZEMIĘ z Klęczan w powiecie pilznieńskim. Klęczany, v. Kłączany wraz z sąsiedniemi Kobylanką i Kobylem, należały w końcu XIV-go wieku do Mikołaja Pieniążka z Iwanowic, któremu przysądzono 1381 r. połowę sołtyswa w Kobylu i w nowej wsi Kobylance. Siostry jego rodzone były, jedna matką Boksy, kasztelana łukowskiego 1389—1403 r., a druga, Mikołaja z Klęczan. Oni dwaj w latach 1397 — 1400, pozwani o dziedzictwo tych wsi, przez Lucławskich, wygrali sprawę, bo dowiedli, iż idą po rodzonych z jednego ojca i matki siostrach Pieniążka. Boksa pisał s ę zwykle z Kobylanki, a Mikołaj, zawsze z Klęczan, a w 1398 r. nazywany klerykiem lub scholarem, widocznie był w szkołach krakowskich. On prawdopodobnie był protoplastą Strzemieńczyków Kleczyńskich.

Równocześnie z nimi żyją dziedzice innych Klęczan, jako to: Jasiek 1398 roku i Pietrasz 1400 r. z Klęczan, w sądeckiem, Krystyn 1398 r. i Marek 1407 r. z Klęczan, blisko Bochni (St. Pr. P. Pom. VIII).

Herb Strzemię.

Wincenty z Klęczan h. *Lawszowa* (Strzemię), świadczył w 1430 r. w Krakowie, a 1434 r. jako ziemianin biecki, ręczył za wójtem z Grybowa. Jan ma 1425 s. sprawę w sądzie leńskim w Kołaczycach i on zapewne, Jan Klenczyński, obecny 1449 r. na sądach w Przemyślu, gdzie Mikołaj Klanczeński jest burgrabią i podstarościm 1464 — 1476 r. Marcin Klączeński na sądach w Sanoku 1461 r.

Braci: Stanisława, Mikołaja, Pawła i Wierzbiętę herbu *Strzemię*, wymienia Długosz, jako dziedziców Klęczan przed 1480 r. (St. Pr. P. Pom. X; AGZ.).

Wincenty Klączeński, dziedzic Klączan i sołtystwa w Lutczy, a Jan, dziedzic Broniszowa, 1508 r. Sebastyan Kleczyński, dziedzic 1581 r. na Broniszowie, a Stanisław, na Rożance, w powiecie pilznieńskim (Paw.).

W końcu XVI-go wieku żyli Jan i Jakób, bracia Kleczyńscy i dzieci Sebastyana: Stanisław bezdzietny, Piotr, Sebastyan, Katarzyna i Jadwiga (Wyr. Lub. 78 f. 424 i 80 f. 173). Stanisław i Piotr, synowie Sebastyana, dziedzica Broniszowa i Szufnarowej dolnej i górnej, jako opiekunowie dzieci pozostałych po bracie Sebastyanie, kwitowali Mniszcha 1586 r. (Zs. Sanoc.).

Sebastyan, syn Sebastyana, z Jadwigi Turskiej pozostawił: Zofię, Jadwigę, Katarzynę, Kaspra bezdzietnego i Piotra. Tego ostatniego, z Konstancyi z Obic (Jawornickiej), córki: Wiktorya, Hiacynta i Krystyna, zakonnice (Gr. Biec).

Piotr, syn Sebastyana, nieżyjący już 1628 r., z Kołaczkowskiej miał trzech synów: Wojciecha, ożenionego z Maryanną Krzyniecką, z którą zeznał zapis dożywocia 1649 r., bezdzietnego, Stanisława i Sebastyana (Ibid.).

Stanisław, syn Piotra, dziedziczył na Broniszowie. Syn jego Jerzy, pozostawił syna Ludwika, który, jako komornik ziemski przemyski, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Był i regentem grodzkim przemyskim, a 1687 roku pisarzem grodzkim. W 1655 r. był pisarzem kancelaryi koronnej (M. 196 f. 107). Ludwik, z Eleonory Brześciańskiej, miał syna Antoniego, tytułowanego miecznikiem trem-

bowelskim, ożenionego z Maryanną z Chanowskich, córką Stanisława z Zagajewic i Justyny Ruszkowskiej, którego syn Tomasz, uprzywilejowany dzierżawca wójtostwa Starzawy, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem. Z Rozalii Goworzewskiej pozostawił kilkoro dzieci, z których jest znany Antoni 1803 r. (A. Lwow. For. Nob.).

Sebastyan, syn Piotra, dziedzic na Szufnarowej, zeznał 1621 roku zapis dożywocia z żoną, Zofią z Domaszewskich (Gr. Biec.). Z niej synowie: Piotr i Andrzej.

Piotr, syn Sebastyana, dziedzic na Broniszowie i Rożance, zapisał 1629 r. tę swoją własność żonie, Annie ze Strońskich (Gr. Przem.). Jedyny syn jego Michał, zawarł 1686 r. ze stryjenką swą, Andrzejową Kleczeńską, układ, dotyczący sprawowanej nad nim opieki (Gr. Nowokorcz.).

Michała syn Józef, tytułowany chorążym bracławskim, urodzony z Zofii z Koszutskich, ożeniony z Franciszką z Hulanickich, ktorej sumę zapisał 1719 roku (Gr. Sanoc.), pozostawił: Helenę, żonę Sebastyana Kleczyńskiego 1754 r. (Gr. Biec.), Maryannę, Zofię Rudzką, Teofilę Stanisławowę Smarzewską i Franciszka Maurycego, komornika ziemskiego i regenta grodzkiego pilźnieńskiego 1778 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1785 r. (A. Lwows. For. Nob.).

Andrzej, drugi syn Sebastyana, a brat Piotra, otrzymał 1652 r., za zasługi wojenne, pewne dobra, odebrane jego stryjowi Wojciechowi i Wielopolskiemu (Gr. Nowokor.), a 1658 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Rawa Gawrońską (Gr. Krak.). Z niej: Stanisław bezdzietny, Jan i Krzysztof.

Jan, syn Andrzeja, po ojcu dziedzic na Szufnarowej dolnej i górnej, z Zofii Borzyńskiej, miał synów: Adama, tytułowanego łowczym drohickim 1758 roku (Gr. Krak.), następnie łowczego oświecimskiego, Karola i Jana, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie oświecimskiem, oraz córki: Annę, Katarzynę i Urszulę (Gr. Biec.). Z nich Karol, zmarły 1810 r., żonaty 1-o v. z Pomorską, 2-o v. z Ławicką, pozostawił z pierwszej żony synów: Jana Karola Ignacego, ur. 1800 r., Rocha Bartłomieja Tomasza, ur. 1802 r., Tomasza Adama, ur. 1804 roku i Filipa Jakóba, ur. 1806 r., a z drugiej, syna Franciszka Ksawerego, ur. 1810 r. (metryki ich w Poznaniu). Tego ostatniego syn Władysław, dziś żyjący.

Krzysztof, syn Andrzeja, ożeniony z Heleną Chomentowską, kasztelanką czchowską, z którą zeznał 1699 r. zapis dożywocia (Gr. Lubels.), miał z niej: Kazimierza, księdza Antoniego, kanonika w Bobowej, księdza Pawła, proboszcza w Głogowie, Sebastyana i Jakóba. Pierwsi czterej sprzedali 1741 roku Roczyny, w oświecimskiem, Czernemu (Gr. Krak.).

Jakób, regent grodzki biecki, z Anny z Metelskich, miał syna Antoniego, ożenionego z Teresą Remiszewską, którego syn Ludwik, legitymował się ze szlachectwa, jako Kleczyński, 1782 r., w grodzie trembowelskim.

Kazimierz i Sebastyan, synowie Krzysztofa, wylegitymowani ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie pilźnieńskiem. Kazimierz, z Katarzyny Bogdańskiej, miał: Ludwikę, za Tadeuszem Chronowskim, Joannę, za Michałem Budzynowskim, Teresę, za Piotrem Krzyżanowskim, skarbnikiem wiślickim, Salomeę, Józefę, Piotra z Alkantary i Antoniego.

Sebastyan v. Fabian v. Fabian Sebastyan, dziedzic Załęża, chorąży w wojsku koronnem 1765 r. (MP.), tytułowany 1778 r. stolnikiem bracławskim, a następnie sędzia grodzki kamieńczykowski 1781 r., żonaty 1-o v. 1754 r. z Heleną z Kleczyńskich, córką Józefa, 2-o v. z Hiacyntą Zambrzycką, córką Ignacego, chorążego łomżyńskiego i Teodory Ossolińskiej, z drugiej żony pozostawił: Fabiana, Teodora, Józefa, Zofię i Marcyannę, w imieniu których kwitował Jabłonowskiego 1792 roku (DW. 108 f. 609; 94 f. 832; 104 f. 982; 106 f. 578 i 819; 107 f. 783; i 108 f. 720).

Fabian, żonaty z Maryanną z Bobrów, miał synów: Romana Anastazego i Michała Hieronima, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Józef, komornik ziemski żytomierski, zeznał 1772 r. zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Dramińskich, stolnikówną nowogrodzką. Z niej: Stanisław, Justyna, Maryanna i Tekla, 1-o v. żona Karola z Borzewa Domasławskiego, radcy sądu szlacheckiego w Lublinie, 2-o v. 1829 r. Kajetana Skarbka Michałowskiego, prezydenta galicyjskiego Trybunału apelacyjnego, dama austryjackiego krzyża gwiazdzistego (M. D. Wąs.).

Józef, urodzony z Maryanny Brześciańskiej, sławny kaznodzieja, Jezuita, zmarł w Łucku 1725 r.

Eleonora z Duninów Szpotów, córka Jakóba i Ewy z Zarzyckich, wdowa po Pawle Kleczyńskim, sprzedała część Machnatki i Ciechlina Modzelewskiemu 1741 r. (Perp. Czers. 25 f. 347 i DW. 71 f. 168). Tekla, żona Macieja Dniestrzańskiego, skarbnika smoleńskiego 1762 roku. Katarzyna Kleczyńska, rozwiedziona z Bartłomiejem Pilichowskim 1793 r. (DW. 109 f. 31).

Bazyli Wit, syn Sebastyana, Augustyn Jan, syn Fabiana Sebastyana i Józef Roman, syn jego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

Marya Tekla Kleczyńska, córka Józefa, profesora i rektora wszechnicy Jagiellońskiej i Władysławy z Makowskich, wyszła 1902 r. w Krakowie, za Jana Kazimierza Krasickiego.

KLECZEŃSKI Mikołaj, dziedzic Kletni, w powiecie radomskim, województwie sieradzkiem, 1552 roku (Paw.). Na tej Kletni dziedziczył 1434 roku Piotr, herbu Prus.

z KLECZEWA Marquard, syn niegdy Ziemaka, kanonik katedralny płocki 1365 r., ofiarował piękny Graduał do Katedry.

KLECZEWSCY z Kleczewa, w powiecie konińskim. Jeśko z Kleczewa sprzedał 1366 r. wójtostwo tamże. Tenże sam pewno Janek z Kleczewa, w Koninie 1373 r. Mikołaj Kleczewski prowadził własny orszak na wojnę wołoską 1497 roku (St. Pr. P. Pom. VII. 435). Ten sam pewno Mikołaj Kleczewski z Kleczewa, egzekutor 1502 r. testamentu Andrzeja Gosławskiego, świadczy 1506 r. w Poznaniu (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 746 i Pis. Dz. Pol. IX). Wincenty, dziedzic Kalna i Przyrówna, w konińskiem, 1507 r. (Paw.).

Kasper Kleczewski nabył wójtostwo Szczepańskie 1619 r. (Perp. Czers. 65 f. 146). Stanisław w Krakowie 1714 r. (Gr. Krak. 331 f. 2320).

KLECZKOWSCY. Jest domów trzy tego nazwiska, a różnych rodów. Spotykamy je wszystkie w województwie mazowieckiem i być bardzo może, że na jednym i tymże samym Kleczkowie, położonym w ziemi łomżyńskiej, dziedzicząc, nazwę swą wzięły. Są Kleczkowscy h. Cholewa, Tarnawa i Trzaska.

Herb Cholewa.

Do *Cholewów Kleczkowskich* zaliczają Wojciecha, sławnego wodza Lisowczyków, zabitego 1620 roku w rozprawie z Czechami, gdy Zygmunt III-ci, pragnąc wesprzeć cesarza Ferdynanda, wysłał mu oddział Lisowczyków.

Andrzej i Feliks, dziedzice wsi Suski - Grodzisko, w nurskiem, 1578 r. (Paw.). Do nich należy Floryan, dziedzic dóbr Jemieliste, w ziemi łomżyńskiej, 1756 r. i Jan, dziedzic na Susku 1770 r., żonaty z Maryanną Ponikiewską, z której synowie: Stanisław i Baltazar.

Stanisław, podwojewodzy ostrołęcki 1783 r., któremu matka odstąpiła 1781 r. przysługujące jej dożywocie na Susku i Kikole.

Baltazar, porucznik wojsk koronnych, sprzedał 1784 r. część swoją na Kikole i Jemielistem Jakackiemu. Barbara Kleczkowska, wdowa po Antonim Mokinim, poruczniku regimentu gwardyi pieszej koronnej, odstąpiła 1792 r. sumę swoją posagową, zabezpieczoną na Susku, Ignacemu Kleczkowskiemu (DW. 97 f. 1103; 100 f. 799; 104 f. 1507 i 108 f. 73).

Kleczkowscy h. Cholewa: Franciszek Kajetan, Józef, Karol i Adam Zenon, zmarły 1859 r., synowie Ignacego, dziedzica Obrytek, w augustowskiem i Józefy z Doliwów, Ignacy Jakób, syn Józefa i Michał Aleksander Walenty, syn Józefa Adolfa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Herb Tarnawa.

Do *Kleczkowskich h. Tarnawa* zaliczają tych, co zamieszkiwali ziemię nurską. Bartłomiej, poborca nurski 1591 r. (V. L.). Jan, Ignacy, Mikołaj, Stanisław i Szymon, elektorowie Jana Kazimierza, Aleksander podpisał obiór króla Michała, a Franciszek, Hieronim, podwojewodzy nurski, Szymon i Tomasz, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Daniel, z Zofii Górskiej, miał trzy córki: Maryannę Żebrowską, Petronellę Jakóbowę Radecką i Helenę Jerzowę Nowicką. Zofia, żona Michała Krasińskiego. To pisze Niesiecki.

Julian, z Agnieszki z Łasków, łowczanki winnickiej, 1-o v. Michałowej Radeckiej, zmarłej 1791 r., miał syna Leona (A. Lwows. For. Nob.). Jacek, posesor Rozborza, zmarły 1799 r., wylegitymowany ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim przemyskim, miał córkę Salomeę Antoniowę Wisłocką.

Kleczkowskich h. Trzaska był rzeczywiście gniazdem Kleczków, w ziemi łomżyńskiej, a obok nich mógł osiąść tamże jeden z Cholewitów i Tarnawitów i dać początek tym dwom domom, tegoż samego nazwiska.

Piotr 1422 r., a Paweł i Tomasz 1423 r. dziedziczyli na Kleczkowie. Stanisław, syn Pawła, 1443 r. Stanisław, Marcin, Sobiesąd, Jan, Mikołaj i Grzymisław, synowie Sobiesąda, 1423 r. Stanisław, Paweł, Sobiesąd, Jan i Mikołaj, synowie Sobiesąda, sprzedali 1462 r. dziesięć włók na Kleczkowie. Stanisław, syn Sobiesąda, za wierną służbę, otrzymał 1457 roku od książąt: Konrada, Kazimierza, Bolesława i Jana Mazowieckich, 10 włók pod Łomżą, mających się zwać Stanisławowicze. Jan, podstarości ostrołęcki 1472 r. Jan, zastępował sędziego ziemskiego łomżyńskiego 1474 r. Paweł, Marcin, Sobiesąd, Piotr i Jan, nabyli 1473 roku od księcia Jana, część Biela, w powiecie łomżyńskim. Jan, syn Pawła, 1485 r. Cherubin, syn Jana, ożeniony 1523 r. z Anną z Tyszków, 1-o v. Janową Kisielnicką (Perp. Koleńs. 867 f. 150). Agnieszce, córce Tomasza, a żonie swej, zapisał 1672 roku Kazimierz Ciechanowiecki 1,000 florenów (Mil.).

Herb Trzaska.

Jakób Kleczkowski, doktór Świętej teologii, wzniósł (1429 r.) kościół w Kleczkowie. Mateusz, z ziemią łomżyńską, podpisał elekcyę króla Michała, a Wojciech i Zacharyasz, obiór Augusta II-go. Jakób otrzymał wójtostwo w Makowie 1700 r. (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 11). Jan 1725 roku na uniwersytecie krakowskim.

Do nich prawdopodobnie należy Karol, tytułowany w aktach strażnikiem (?) województwa bełskiego 1780 roku (DW. 96 f. 344).

Józef Dionizy i Walenty, synowie Piotra, Roch i Franciszek, synowie Augustyna, Antoni, syn Piotra i Józef Franciszek Dominik, syn Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Już w XVI-m wieku spotykamy Kleczkowskich na Litwie, lecz do których z trzech domów wymienionych należą, nie jest mi wiadomem.

Hryszko Kleczkowski na służbie u księcia Kurbskiego 1568 r. (Gram. Anton. f. 142). Antoni, chorąży powiatu witebskiego, podpisał, z powiatem grodzieńskim, elekcyę Stanisława Augusta. N., strażnik mścisławski 1767 r. Kazimierz z Kleczewa, cześnik oszmiański, żonaty 1751 r. z Teodorą z Pieszków (Gr. Kowieńs.). Antoni, skarbnik trocki, komisarz do rozsądzenia sporu granicznego z sejmu 1775 r., dziedzic Porowic 1794 roku, umarł 1818 roku na sejmie w Warszawie. Bracia jego, Stanisław w białostockiem i Kajetan, w gubernii mińskiej 1818 roku.

Piotr, romistrz grodzieński 1775 r. Piotr, pisarz grodzki smoleński 1783 r, Piotr, pisarz ziemski trocki 1784 r., a podkomorzy trocki 1818 r. Józef, podczaszy trocki 1787 r.

Wojciech, z województwem chełmińskiem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza, a Andrzej, z województwem ruskiem, obiór Augusta II-go.

Mikołaj, dziedzic Gronowa pod Toruniem 1614 r. Kajetan, został porucznikiem w wojsku koronnem 1778 r. (MP.). Salomea z Kaczkowskich Kleczkowska, zmarła w Radomiu 1859 r. Michał, adjunkt komisyi wojewódzkiej sandomierskiej, umarł w Radomiu 1830 r.

z KLECZOWA. Anna, wdowa po Janie Rozumku z Kleczowa, zyskała 1437 roku moratorium całoroczne, co jej dworzanin wpisuje do grodu kaliskiego (AGZ.).

KLECZOWSCY. Katarzyna z Kleczowa, wdowa po Janie Giżyckim, żona 1504 r. Daniela Kleczowskiego (M. 21 f. 27). Ewa, córka Anzelma Kleczowskiego, żona Jana Lędzkiego z Czarnolasu 1611 r.

z KLECZOWSKA Barbara, żona Mikołaja Lubomirskiego 1597 r. (M. 141 f. 297). Jan, stolnik bracławski, nie żył 1640 r.

KLECZYŃSCY, patrz *Kleczeńscy*.

KLEIN Jerzy, kapitan dragonów, za zasługi wojenne, otrzymał na sejmie 1662 r. szlachectwo. Józef de Klein, sztabs-kapitan w wojsku koronnem 1765 r. Ferdynand, kapitan w wojsku koronnem, wziął dymisyę 1779 r. z rangą majora (MP.). N. Klein, burgrabia wałecki 1769 r.

KLEINFELDOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia na tarczy dwudzielnej, w obu polach, pasy naprzemian białe i czarne. W szczycie hełmu rogi jelenie (Ostr. 1338).

Spotykamy ich w województwie pomorskiem. Z powodu niepewnego ich szlachectwa pruskiego, Henryk Cleinfeld otrzymał szlachectwo od Zygmunta Augusta 1569 roku. Synów pozostawił: Reinholda, Henryka, Eberharda, Konrada, Tiedemana i Mikołaja (Rękp. Potylicki).

Reinhold, sekretarz gdański 1610 r. (Zap. Lub. 18 f. 1145). Rudolf Kleinfeld i żona jego, Anna z Wenseldorffów, otrzymali 1631 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Weihera Gnieszawy, w województwie pomorskiem. Następnie otrzymali 1635 r. wieś tę prawem emfiteutycznem na lat 24, a 1654 r. pozwolenie, na odstąpienie jej synowi Rejnholdowi v. Arnolfowi. Anna za Rejnholdem Brandisem 1660 r. (M. 178 f. 300; 180 f. 379 i 201 f. 331).

[KLEINMICHEL N., został 1719 r. pisarzem publicznym w Prusach i Kurlandyi (Sig. 19).]

KLEINPOLTOWIE - MAŁOPOLSCY. Stanisław Kleinpolt - Małopolski, sekretarz królewski i metrykant skarbu koronnego, za zasługi wojenne dziada, chorążego newelskiego i ojca, sekretarza Zygmunta III-go i Władysława IV-go i własne, gdyż na uwolnienie z niewoli żołnierzy, znaczne wyłożył pieniądze, otrzymał na sejmie 1676 r. szlachectwo.

Erhard Kleinpolt, posiadacz Wielkiej Woli 1625 r., rodem Inflantczyk, rajca warszawski, architekt królewski, umarł w 53 roku życia w Warszawie 1643 r.,

pochowany przez żonę i dzieci u Franciszkanów w Warszawie. Rudolf 1632 r. Stefan Kleinpolt-Małopolski, sekretarz królewski 1681 r. (DW. 47 f. 1024 i 1028; 48 f. 842 i 868; 49 f. 2415; 56 f. 259 i 361). Pewnie to powyższy Stanisław Kleinpolt-Małopolski, podstoli bracławski 1708 r., fundował kaplicę Pana Jezusa u Fary w Warszawie 1652 r.

de KLEINSTEDT baron Tymoteusz, konsyliarz dworu rosyjskiego, otrzymał indygenat na sejmie 1775 r. (V. L. VIII f. 166).

KLEISTOWIE v. KLEYSTOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu srebrnem, nad i pod pasem poprzecznym czerwonym, wilka czerwonego. W szczycie hełmu, w koronie na trzech różach, czerwonej między srebrnemi, po jednej włóczni złotej, z końcem srebrnym na dół. Labry czerwone podbite złotem (Ostr. 1339).

Wincenty, dzierżawca żup krakowskich 1700 r. Barbara Zofia, urodzona z Zofii Kleistównej, żona Andrzeja Teodora Grabowskiego, kasztelana chełmińskiego 1698 r. Chrystyan Kleyst, podczaszy chełmiński i administrator ekonomii brzeskiej i kobryńskiej 1700 r. (Akta IV).

Franciszek Kleist, został sędzią ziemskim puckim 1717 r., umarł 1721 r. (Sig. 19 i 20). Michał, sędzia ziemski mirachowski, nie żył 1731 roku (Sig. 22). Kasper, współdziedzic Kromży, w powiecie człuchowskim, 1737 r. Ulryk, kapitan w wojsku koronnem 1768 r. (DW. 86 f. 495). Anna Jadwiga, żona Jana Jerzego Gostomskiego 1779 r. (Deb. Czers. 4 f. 80). Ernest Mikołaj, szambelan Stanisława Augusta, kawaler orderu Św. Stanisława 1775 r. Ernest, szambelan tegoż króla 1786 r. Fryderyk, kapitan w wojsku koronnem 1784 r. (Perp. Czers. 38 A f. 82), szambelan Stanisława Augusta i kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r. Podpisali z województwem pomorskiem: Idzi i Piotr, elekcyę Jana Kazimierza, a Franciszek i Michał, obiór Augusta II-go.

KLEMBOWSCY v. KŁĘBOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Klembowa w ziemi łukowskiej. W 1531 r. dziedziczyli na Klembowie: Piotr Mściszkowicz, Grzegorz i Mikołaj Żołnierzowicz, a 1552 r. i Stanisław, syn Grzegorza (Paw.).

Herb Jastrzębiec.

Paweł, dziedzic części Skrzyszowa 1580 r., żonaty 1589 roku z Felicyą Dąbrowską (Wyr. Lub. 36 f. 566). W 1593 r. żyli: Stanisław, Wojciech, Jan i Andrzej, synowie Wojciecha, wnukowie Andrzeja (Ibid. 53 f. 419). Wiktor, poborca łukowski 1659 r. (Zap. Lub. 46 f. 543).

Jerzy, syn Andrzeja *Zimostrada*, sprzedał 1665 roku część swoją Klembowa Grodzickiemu (Ibid. 49 f. 482).

Adryjan, stolnik łukowski, ożeniony z Anną z Krzeska Krzeską, pozostawił: Kazimierza, Felicyannę i Zuzannę, którzy, wspólnie z matką, zawarli 1661 r. układ z Drohojowskim. Po Kazimierzu pozostali: Tomasz, Antoni, Michał, Józef i Anna 1690 r. (Ibid. 43 f. 776; 46 f. 929; 47 f. 98 i 66 f. 680; Sig. 3 f. 97).

Wojciech Augustynowicz Klembowski, syn Walentego, sprzedał 1608 roku część Chmielowa Krobonowskiemu. Syn jego Paweł zeznał 1627 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Chmielewską (Ibid. 17 f. 283 i 30 f. 288).

Kazimierz i Marcin, synowie Hieronima, wnieśli protest do akt trybunalskich w Lublinie (Ibid. 58 f. 738). Marcin, elektor Augusta II-go, ożeniony z Urszulą Gałęzowską, pozostawił dwóch synów: Stanisława Kostkę i Rocha Antoniego. Józef, syn Stanisława Kostki, 1771 r., a brat jego Łazarz 1788 r., sprzedali części swoje na Klembowie i Dmininie, bratu stryjecznemu Jakóbowi (DW. 89 f. 334 i 104 f. 471).

Roch Antoni v. Roch, miecznik łukowski 1735 r., a wojski starszy 1759 roku, ożeniony z Anną z Orzeszków, pozostawił syna Jakóba, który sprzedając 1792 roku całą swoją własność na Klembowie i Dmininie Dmochowskiemu, wypisał cały swój rodowód do Hieronima (DW. 108 f. 470). Jakób, po ojcu 1759 r. wojski łukowski, 1770 r. łowczy, 1778 r. cześnik i jeszcze tegoż roku podstoli, otrzymał 1765 r. Watkowice, w województwie malborskiem, a 1772 r. wójtostwo w Trzebieszowie, w ziemi łukowskiej (MP. i Kancl. 50 IV f. 164). W 1764 r. był sędzią kapturowym i posłem warszawskim. W 1755 r. zaślubił Petronellę Grabowską, córkę Wawrzyńca, podczaszego dobrzyńskiego i Anny Łuszczewskiej (DW. 77 f. 440 i 455; 80 f. 303).

W metrykach w Czortkowie występują 1793 r.: Julianna, łowczyna łukowska, dziedziczka części Czortkowa i Jakób Kłębowscy. Julianna, wdowa 34-ro letnia, dziedziczka Kaliczówki pod Czortkowem, zaślubiła 1812 r. Aleksandra Kulczyckiego. Jakób umarł w Czortkowie 1809 r., mając 96 lat. Maryanna, wdowa 1811 roku.

Franciszek zaślubił 1762 r. w Zalesiu Zofię Grodecką i miał z niej Wojciecha, ur. 1766 r. i Rozalię, ur. 1770 r. (metr. w Jagielnicy). Jan, subdelegat grodzki halicki, żonaty z Katarzyną Starzyńską, cześnikówną żydaczowską, 1-o v. Karolową Szczukową 1730 r. (Gr. Halic. 84 f. 851).

Tomasz, ziemianin podlaski 1575 roku. Syn jego, Andrzej Tomaszewicz, w województwie brzeskiem - litewskiem 1612 r. (Akta VI). Stanisław, podczaszy piński 1697 r. Michał podpisał, z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go. Aleksander Klębowski, syn Michała, nabył 1760 r. Paszki Wielkie od Domańskiego. Syn jego Walenty, urodzony 1764 r. w parafii Radzyń.

Józef Klębowski, syn Mateusza, sprzedał 1725 r. Rzymy i Rzymki Boguszewskiemu. Syn jego i Pauliny, Piotr, ur. 1739 r. w parafii Ułan, z Salomei Nurzyńskiej, miał dwóch synów: Bartłomieja, ur. 1774 r. i Andrzeja, ur. 1784 roku w parafii Ułan. Walenty, Bartłomiej i Andrzej, legitymowali się ze szlachectwa 1803 r., w Galicyi zachodniej, nie przedstawiając herbu, którego używali (Quat. IV f. 34 i 85).

KLEMBOWSCY v. KŁEMBOWSCY v. KŁĘBOWSCY h. ROCH I-szy, z Klembowa, w ziemi warszawskiej, dziedziczyli na Klembowie, Międzylesiu, Szczepanku, Jasienicy i Łysobykach: Stanisław Klembowski, syn Jana, dziedziczył 1580 r. na Szczepanku i Jasienicy (Paw.). Umarł bezdzietnie, bo brat jego Wawrzyniec, dziedziczył po nim 1608 r. Ten Wawrzyniec żonaty był z Anną Śleszyńską, której zapisał dożywocie na Międzylesiu 1623 roku. W 1619 r. sprzedał

część swoją na Czosnowie i Małocicach Szadkowskiej (DW. 35 f. 37; 46 f. 720 i 47 f. 185).

Stanisław, syn Wojciecha, dziedzic na Szczepanku 1580 r. (Paw.), pozostawił syna Stanisława, skazanego na banicyę 1605 r. (DW. 32 f. 363). Jan, dziedzic na Międzylesiu, miał synów: Wincentego, Jana, Stanisława i Wojciecha, którzy pewien układ potwierdzili 1605 r. (DW. 32 f. 615).

Wojciech, żyjący w połowie XVI-go wieku, miał synów: Stanisława i Floryana.

Stanisław, podsędek warszawski 1579 r., zmarł bezpotomnie, gdyż spadku po nim dochodzą 1608 r. synowie brata jego Floryana (DW. 35 f. 393).

Floryan dziedziczył 1580 r. na Międzylesiu (Paw.). Synów jego czterech: Wawrzyniec, Jerzy, Wojciech i Stanisław. Stanisław zwolnił 1609 r. braci swoich, Wawrzyńca i Jerzego, od danego poręczenia. Jerzy, Wojciech i Stanisław, dopełnili 1605 r. działu dóbr ojczystych i po stryju Stanisławie pozostałych (DW. 33 f. 1623 i 37 f. 1056; Perp. Czers. 2 f. 550). Jerzy, żonaty z Zofią z Piotrowskich, zapisał jej dożywocie 1626 r., a sprzedał część Piotrowic i Sobiekurska Leżeńskiemu 1636 r. (Perp. Czers. 6 f. 734 i 9 f. 320).

Herb Roch I-szy.

Stanisław i Piotr, bracia, dziedziczyli na Łysobykach 1580 r. (Paw.). Małgorzata, córka Piotra, żona 1-o v. Aleksego Ciszewskiego 1599 r., 2-o v. Wojciecha Glinieckiego 1601 roku (Perp. Czers. 1 B f. 336; 2 f. 106 i 126). Anna, za Wawrzyńcem Kałuskim 1609 r. (DW. 37 f. 751). Łukasz, dziedzic na Klembowie starym 1613 r. (DW. 41 f. 645). Wiktoryn, żonaty 1653 r. z Zofią z Rudzińskich, 1-o v. Schlichtingową (Perp. Czers. 11 f. 630 i 13 f. 461). Jan, stolnik rożański 1701 r.

Piotr, syn Wacława, podpisał, z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go. Żonaty z Anną Mystkowską, pozostawił córkę Zofię, za Kazimierzem Kozietulskim (Perp. Czers. 16 A f. 368 i 17 f. 73). Jan, miecznik czerniechowski, pisał się, z ziemią warszawską, na obiór Augusta II-go. Maryanna z Żabickich, wdowa po Janie, miecznik gostyńskim, wprowadzona do dóbr Rusiec 1705 r. (Perp. Czers. 16 B f. 367).

Stanisław z Międzylesia, stolnik inflancki, z Rozalii Łyszczyńskiej, pozostawił syna Karola, podpisarza ziemskiego i grodzkiego warszawskiego 1753 r., regenta ziemskiego i grodzkiego warszawskiego 1751 r., dalej 1765 r. wojskiego mniejszego, a 1778 r. miecznika warszawskiego. Karol zeznał 1737 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Oziemską v. Uziemską, córką Jacka i Maryanny i z niej miał synów: Onufrego i Józefa, oraz córki: Dorotę, za Emerykiem Niemyskim, Zofię, za Karolem Pernetem, Antoninę, za Józefem Duninem Wąsowiczem, wojskim lwowskim, dziedzicem Podlisek i Wiszenki, Maryannę i Cecylię. Córki Karola dopełniły działu pozostałego majątku po ojcu i bezpotomnie zmarłych braciach 1802 r. (A. Corrob. Galic. 18 f. 111 i 22 f. 109; DW. 69 f. 966; 71 f. 1429; 74 f. 93 i 94 f. 562).

Wojciech Julian, syn Stanisława, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KLEMENS było imie rodowe *Swiebodziców*, a potem i *Jelitczyków*.

KLEMENS, podług Długosza, drugi biskup wrocławski 1005 roku. Umarł 1026 r. *Kl.*, biskup płocki 1335 r., umarł 1357 r. *Kl.*, biskup kijowski, umarł 1473 r. *Kl.*, brat Jana, arcybiskupa gnieźnieńskiego, zapisany 1153 r. w nekrologu Cystersów w Jędrzejowie, których był współfundatorem, jako wojewoda krakowski. *Kl.*, kasztelan krakowski, zginął pod Chmielnikiem 1241 r. *Kl.* (z Chodowa Łęcz. 2036), kasztelan kazimierski w latach 1374 — 1394. Brat jego Dziwisz z Romiszowic, łowczy sieradzki, a synowie: Stanisław, podłowczy łęczycki 1392 r. i Maciej (Łęcz. 215, 1457, 2887 i 3322). *Kl.* z Łukowej (h. Jelita), kasztelan czchowski 1385 r., żonaty z Małgorzatą (St. Pr. P. Pom. VIII). *Kl.* (z Mokrska), kasztelan radomski 1363 r. *Kl.* (z Kurowa), kasztelan żarnowski 1396 r. *Kl.*, kasztelan wojnicki 1290 r. *Kl.*, kasztelan na Brzesku 1238 r. *Kl.*, kasztelan płocki 1223 r. *Kl.*, kasztelan sieradzki 1307 r., następnie wojewoda 1318 r. (z rodu Lisów). *Kl.*, kanclerz krakowski (nadworny) 1306 r. *Kl.*, podkoniuszy Leszka Białego 1224 r. *Kl.*, podczaszy królowej 1385 r. (Lis z Kwiliny i Charśnicy) (St. Pr. P. Pom. VIII). *Kl.*, miecznik krakowski 1335 r. (z Drużynów ze Szczyrzyca). *Kl.* podstoli sandomierski 1348 r. (Jelitczyk z Mokrska), następnie kasztelan radomski. *Kl.* (h. Rola), chorąży łęczycki 1386 r. *Kl.*, podsędek ks. Konrada na Czersku 1282 r. *Kl.*, miecznik Łokietka 1293 r. i ten sam pewnie łowczy brzesko-kujawski 1294 r. *Kl.*, podstarości łęczycki 1391 r. *Kl.*, komes, syn komesa Wawrzyńca, otrzymał 1291 r. Zasów, od ks. Władysława sandomierskiego, kujawskiego i sieradzkiego (Bibl. Zam. Dypl.).

KLEMENSOWSCY h. GOZDAWA. Jan Paweł Klemensowski, wylegitymowany ze szlachectwa bez procedencyi 1782 r., w grodzie lwowskim, z Maryanny z Lewickich, pozostawił syna Antoniego, którego, z Brygity z Bełdowskich, syn Marcin, kapitan sztabu kwatermistrzostwa, radca stanu, ożeniony z Ludwiką z Sakowiczów, miał syna *Ludwika* Anastazego, żonatego z Zofią Malhomme, którego syn Józef Maryan Feliks Adam Antoni Leonard, 6-ciu imion, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1899 roku, w Wydziale krajowym galicyjskim (M. D. Wąs.). Córki Ludwika: Marya Morsztynowa, Ludwika Gostkowska i Zofia Deskurowa.

KLEMENT Michał, szlachcic węgierski, otrzymał indygenat 1768 r. Szymon *Klementt*, chorąży telszewski i płotelski 1786 r. (Kal.). Jan *Klement*, major i komisarz generalny pułków koronnych, otrzymał dyplom nobilitacyi 1792 roku (Sig. 37 f. 142).

KLEMENT, episkop łucki i ostrogski 1322 r.

KLEMENTOWSCY. Wiktor Klementowski, poborca łukowski 1666 roku (Zap. Lub. 50 f. 1196). Anioł Klementowski, syn Stanisława i Zofii z Sosnowskich,

wnuk Michała i Anny z Łubnickich, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim trembowelskim. Z Maryi z Baczyńskich, syn jego Kazimierz, ożeniony z Anną z Grzankowskich, wraz z synami: Leonem i Tomaszem, legitymował się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1833 r. (M. D. Wąs.).

KLEMMOWIE h. BROCHWICZ. Jan Henryk Klemm, major pułku pieszego, buławy mniejszej koronnej, żonaty 1748 r. z Katarzyną z Bohorodzic. August Fryderyk, ożeniony z Maryanną Heymnówną, pozostawił córkę Annę Fryderykę, wydaną 1764 roku za Franciszka Dunina Borkowskiego, cześnika chełmińskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1765 r. W tym roku kwitowała stryja swego Jana Wilhelma, pułkownika pułku pieszego, buławy większej koronnej, z odbioru posagu (Gr. Przemys.).

z KLEMPIC (dziś Klępie pod Stobnicą). Falek zganiony przez Marcina Zborowskiego, dowiódł 1399 r. w Wiślicy szlachectwa h. *Gerałt*. Piotr z żoną, Dorotą z Grabkowa, procesuje 1398 — 1399 Jadwigę Stradowską. Mikołaj, syn Mikołaja, zganiony przez Tomka z Kars, dowiódł 1424 r. szlachectwa h. *Nowina*, a Stanisław, h. *Kowinia*, świadczy 1450 roku w Krakowie (St. Pr. P. Pom. VII i VIII).

KLEMPOWIE h. STRZEMIĘ, pisali się z Gdowa, następnie z Sadku, Raciborska i Koźmic. Jakusz Klemp z Gdowa, z bratem Wojtkiem, świadczyli 1399 roku w Krakowie Przybysławskiemu. Siostrą ich zapewne była Świętochna Mikołajowa z Zabełcza i Wielopola.

Jakusz Klamp z Gdowa, inaczej z Świebrowic, skupuje 1399 r. części Szyku i Raciborska za 284 grzywien (St. Pr. P. Pom VIII).

Mikołaj Klamp Koźmicki ręczył 1437 r. za Mikołaja z Sierczy. Stanisław Klamp z Koźmic, pozwany 1462 r. o część Raciborska, przez Agnieszkę z Soboniowic, a 1464 r. tenże Stanisław z Raciborska, inaczej z Koźmic, procesuje Mikołaja z Sosnowic (Helc. II).

Długosz w Lib. Benef. wymienia Mikołaja Klampowicza, dziedzica Koźmic Wielkich i Stanisława Klampa, dziedzica Koźmic Wielkich i Małych, Sroczyc, części Raciborska, Witkowic, Pawlikowic i części Taszyc. Baltazar, Melchior i Jan Klamp z Raciborska 1520 r. Krzysztof Klemp wydzierżawił 1549 r. Boczów Dembińskiemu. Stanisław Klemp, żonaty z Anną Salomonówną z Mysłowic 1570 roku (A. Krak.). Stanisław, 1581 r. dziedzic części Bojanczyc, w powiecie szczyrzyckim (Paw.). Mikołaj, dziedzic części Dąbia 1595 r. (Zs. Krak. 70 f. 69).

z KLEMSKA v. KLEMPSKA. Komes Hektor z Klempska, z żoną Jadwigą, darowali 1314 r. wieś swą Nowe Kramsko opactwu w Obrze, przy czem świadczy wuj jego Bozęta z Wilkowa. Jadwiga, jako już wdowa, potwierdziła tę darowiznę 1317 r. Mimo tych darowizn, wieś tę, jako kupną swoją Sulko z Lassocic, znów darowuje Cystersom w Obrze, do czego synowie jego, Miron i Andave (sic.), dodają 1320 r. Stare Kramsko. Dziedzicami Klemska piszą się Hannus Kalkreut 1385 i 1388 r. i Fricz Treppelen 1388 r. (KWP.), a 1581 r. Walenty Klempski jest dziedzicem sołtystwa w Podmoklu, pod Babimostem (Paw.).

KLENIEWSCY h. ZAGŁOBA z Kleniewa, w województwie płockiem, powiecie bielskim. Panna Małgorzata Ruszparkówna, dziedziczka Wielkiego Kleniewa, kolatorka kościoła paraflalnego w Zagrobie, cofnęła prezentę daną Dobiesławowi, plebanowi z Mochowa, a prezentuje 1490 r. biskupowi Mikołaja z Chudzina.

Krystyn i Jan, dziedziczyli 1532 r. na Wielkim i Małym Kleniewie. Tomasz, syn Krystyna i wdowa Janowa, dziedziczą tamże 1578 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 256, 290 i 2 f. 223; Paw.). Krystyn i Maciej z Kleniewa szlacheckiego, winni 14 korcy żyta Kryskiemu 1541 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 7 f. 19).

Jan *Mędala* z Małego Kleniewa, miał trzech synów: Mikołaja, Andrzeja i Filipa, nazywanych *Medaliczami*. Nabyli oni 1538 r. część na Małym Kleniewie, od Jakóba, syna Grzegorza z Wielkiego Kleniewa. Po Mikołaju pozostało trzech synów: Szymon, Paweł i Wawrzyniec (Ibid. 5 f. 62; 6 f. 83 i 333).

Jan *Medalia* z braćmi, dziedziczył 1578 r. na Kleniewie - Mędali (Paw.). Michał Kleniewski, syn Piotra, dziedzic na Wielkim Kleniewie, procesował się 1532 roku z Krystynem i Janem, synami Marka, także z Wielkiego Kleniewa (Gr. Płoc. Wiecz. 7 f. 342). Piotr, syn Michała, dziedziczył po ojcu 1578 r. (Paw.). Maciej i Feliks, bracia. Po Feliksie, z Anny z Piączyńskich, pozostała córka Elżbieta 1536 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 16). Małgorzata, córka Macieja *Sępa*, dziedziczyła na Kleniewie-Mędali 1578 r. (Paw.).

Herb Zagłoba.

Włościbor Kleniewski nabył 1541 r., od siostry swej Grotkowskiej, przysługujące jej dożywocie (Gr. Płoc. Wiecz. 6 f. 323). Michał, syn Włościbora, z bratankami swymi, dziedziczył na Kleniewie 1578 roku (Paw.). Michała synów trzech: Jakób, Jan i Samuel. Jakób układa się z Ręczajskim 1608 roku, a Jan, z Czajkowskim, 1611 r. (DW. 36 f. 552 i 39 f. 830). Samuel zabezpieczył 1608 r. posag żonie, Zofii z Lipskich, sędziance rawskiej. W 1609 r. nabył Kopytów, a 1619 roku Witki. Syn jego Aleksander sprzedał 1645 r. część swoją na Kopytowie, bratu Janowi (DW. 33 f. 1208; 34 f. 1537; 37 f. 791; 43 f. 783; 50 f. 883 i 891).

Stanisław, pisarz grodzki sochaczewski 1609 r., posiadał wójtostwo w Bielsku 1618 r. (M. 159 f. 70). Jakób, poborca rawski, umarł 1633 r., pochowany w Łowiczu, gdzie mu brat Jan pomnik wystawił (Star.). Stanisław, z województwem rawskiem, a Marcin, z ziemią sochaczewską, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Jan, Samuel, Sebastyan i drugi Jan, łowczy gostyński, z ziemi gostyńskiej, a Fabian, z ziemi wyszogrodzkiej, elektorowie króla Michała. Adam, syn Filipa, miecznika rawskiego, 1693 r. (DW. 58 f. 862). Jan, z województwem poznańskiem, pisał się na obiór Augusta II-go.

Walenty, podpisarz ziemski zawskrzyński 1712 r. Walenty, Filipin w Studzianny 1722 roku. Jan, łowczy gostyński, ożeniony z Teresą Stępowską, która w spadku po Rajmundzie Bykowskim, wzięła część Siemienic i Dobiesławic 1659 roku (Gr. Gostyń. z 1663 r.). Jan, w następnych latach, skupuje części tych dóbr od siostr żony, Chełmickiej i Kalińskiej 1664 — 1665 r. Oboje żyli jeszcze 1682 r. Synowie ich: Stanisław, Paweł i Michał, podzielili się 1699 r. spadkiem po rodzicach. Dwaj ostatni wzięli Siemienice, Dobiesławice, Suchodoły i Lisiejamy (Gr.

Gostyń.). Paweł i Michał zeznali dział 1703 r. Paweł wziął Dobiesławice i część Suchodołów, a Michał, Siemienice i część Lisichjam (Obl. Łęcz. z 1703 r.). Michał umarł bezpotomny, a Jan, syn Pawła i Maryanny Mirosławskiej, 1-o v. Dobrzyńskiej, sprzedał 1757 i 1767 r. powyższe dobra Skrzyńskiemu.

Franciszek, regent ziemski gostyński 1767 r. Stanisław, wyznaczony z sejmu 1775 r. komisarzem, do rozsądzenia sprawy Stępowskich (V. L.). Józef, żupnik płocki 1786 r., wojski większy tegoż jeszcze roku, w końcu łowczy płocki 1787 r., umarł 1789 r.

Stanisław, wojski mniejszy gostyński 1774 r., ożeniony z Antoniną Dembowską, miał córki: Pelagię, urodzoną 1775 r. w Malużynie, żonę 1-o v. Wojciecha Cieleckiego, starosty muchnowskiego, 2-o v. Adama Lenczewskiego, prezesa Rady powiatowej gostyńskiej i Różę, za Antonim Plichtą, oraz synów: Maurycego i Józefa, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie.

Józef, posesor Sójek, żonaty 1810 r. z Ludwiką Cielecką, córką Wojciecha.

Maurycy, dziedzic Sierakówka, z Józefy Zawiszanki, pozostawił: Olimpię, zaślubioną 1840 r. Ludwikowi Komeckiemu, Emiliana i Bolesława.

Grzegorz, syn Józefa, Michał, Sebastyan i Jan, synowie Mikołaja, i Stanisław, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Władysław, żonaty z Grzybowską, właściciel Opola, a brat jego Jan, ożeniony z Jarocińską, dziedzic Kluczkowic. Siostra ich Tekla, za Stanisławem Sonnenbergiem, właścicielem Kijan, druga za Czesnakiem, adwokatem w Krakowie. Janina, córka Józefa i Kazimiery z Moczarskich, zaślubiła 1905 r. w Warszawie, Henryka Jeleńskiego, syna Maryana i Heleny z Rożniatowskich.

Walenty, posesor Rudenka Lackiego, zmarł 1816 r., nie pozostawiając potomstwa, z Anny z Bydłowskich, 2-o v. Kozieradzkiej (A. Lwows. For. Nob.).

KLEŃSKI Marek dziedziczył 1583 r. na Białopolu i Kraśnosiółce, w powiecie krzemienieckim, a Jan, na Sereteczu (Jabł. f. 148). Patrz *Klińscy*.

KLEOFASOWIE v. KLOFFASOWIE h. JANINA. Niejaki Marek, nabywszy przed 1460 r. Młodowice, w ziemi przemyskiej, od Działoszów, osiadł tamże, a potomkowie syna jego Kleofasa, przybrali imie ojca za nazwisko. Marek z Młodowic zabezpieczył 1462 r. żonie Elżbiecie, 100 grzywien posagu i wiana i umarł przed 1465 r., pozostawiwszy córki: Annę, za Janem Orzechowskim 1468 r., zmarłą już 1471 r. i Elżbietę, za Ściborem Kokotkiem z Solczy 1472 r. i synów: Jana, Kleofasa i Michała, zwanych po ojcu Maraszkowiczami z Młodowic.

Jan musiał zostać pasowanym rycerzem, bo w aktach od 1473 r. występuje stale, jako Jan Rycerz, a po łacinie „strenuus Joannes miles“. W 1472 roku nazwany wojskim śniatyńskim, 1479 r. lwowskim, 1480 r. halickim, a 1481 r. znów śniatyńskim. Tym ostatnim nie był, bo był nim od 1475 roku brat jego Kleofas, mógł być halickim lub lwowskim. W 1469 r. z bratem Kleofasem zadzierżawił Jaskmanice od Zbrożka, 1472 r. wykupił za pieniądze bratowej, królewszczyzny Klokowice i Dmoszczyce. Zasłużonym być musiał wojakiem, bo otrzymał od króla dobra Podhrodcze, Korczyn i Tuchle, skonfiskowane dziedzicom, za niestawiennictwo na wojnę. Dobra te odprzedał dziedzicom 1475 r., za 500 grzywien. Umarł zdaje się bezżenny 1481 r.

Najmłodszy z braci, Michał z Młodowic, posesor Truszowic i Dmoszczyc, pokwitowany wraz z braćmi przez siostrę Elżbietę 1472 r., od tego czasu zjawia się dopiero w aktach 1485 roku, a żył jeszcze 1505 r., wspólnie działając z bratankiem.

Kleofas, wojski śniatyński 1475 r., dziedzic Młodowic, wójt w Cykowie, posesor Klokowic i Dmoszczyc, procesuje 1468 r. szwagra Orzechowskiego, o zabezpieczenie 50 grzyw. posagu siostry, oprawił 1471 r. żonie Zofii, córce Pawła Przecławskiego, 400 grzyw. posagu i wiana, wziął 1472 — 1473 r. w zastaw, za 180 grzywien, część Truszowic od Łękorskich, od których też nabył 1475 roku część tych dóbr za 150 grzyw. i za 50 kobył stadnych. Ożeniony drugi raz z Dorotą, córką Jerzego Nagwazdana ze Stankowa, która kwitowała brata z działu 1494 i 1495 r. Córce jej Annie, oprawił mąż, Jan Hryćko Bybelski, w 1485 roku 800 zł. węg., a następnie w 1498 r. 1,000 zł. węg. posagu i wiana.

Syn Michał Kleofas, dziedzic Zabłotowa, urodzony z pierwszej żony, przyznał 1502 r. stryjowi Michałowi posiadanie Truszowic i Dmoszczyc w 400 zł. węg. długu ojca i zwolnił te dobra z oprawy matki. Żona jego Katarzyna, posesorka części Lasek 1501 r. (AGZ. XII — XVIII).

Kleofasowie dziedziczyli w latach 1508 — 1515 na Truszowicach, Dmoszczycach, Kusienicach i Żurowicach, w przemyskiem (Paw.). Hieronim Kleofas, żonaty 1538 r. z Anną z Orska Dunikowską, łowczanką przemyską (Zs. Przem. 12 f. 414). Piotr, komornik królewski, wysłany 1572 r. do objęcia dóbr pozostałych po Stanisławie Oporowskim na Rusi i oddanie ich opiekunom jego sukcesorów (AGZ. X. 1679 i 1685). Stanisław, dziedzic części Kusienic 1589 r. (Paw.). Stanisław z Truszowic, zasłużony wojak, syn Hieronima i Katarzyny Orzechowskiej, umarł 1619 r. Pochowany w Przemyślu wspólnie z żoną, Elżbietą z Ostrowskich (Star.). Aleksander, syn Stanisława z Truszowic, zastawił 1621 r. Smolnik żonie, Barbarze z Suszewskich (Zap Lub. 21 f. 271). Jakób, żonaty z Magdaleną ze Stojowskich, 1-o v. Wojciechową Rudnicką 1607 r. (Gr. Przem. 323 f. 190).

Jan, żonaty z Izabellą z Kalinowskich, posesor Wojutycz, procesował 1687 roku Laskowskich (Gr. Przem. 445 f. 2315). Helena Aleksandrowa Hościsławska i Anna, 1-o v. Samuelowa Borkowska, 2-o v. Kazimierzowa Kazanowska, 3-o v. Kazimierzowa Zerkowska, córki Macieja, a wnuczki Piotra, zasądzone 1688 roku w grodzie przemyskim, w sprawie ze Stadnickim (M. D. Wąs. z Gr. Przem. Rel. 447 f. 733 i Gr. Sanoc. 107 f. 372).

KLEPACCY mają być h. TRĄBY, lecz czy wszyscy tutaj wymienieni, tego herbu używają, wiedzieć nie mogę.

Feliks Klepacki 1580 r., Melchior, Jan i Sebastyan, synowie Walentego, w latach 1591 — 1598, Krzysztof, syn Hieronima, Wojciech, Katarzyna, Stanisław, Jakób i Mateusz, dzieci Wojciecha, 1594 r. dziedziczyli na Klepaczach (Wyr. Lub. 7 f. 300; 48 f. 494; 57 f. 67, 261 i 688; 76 f. 300).

Stanisław, syn Erazma, żonaty 1596 r. z Dorotą Tchorzewską (Ibid. 67 f. 67 i 76 f. 300). Wojciech, syn Stanisława i Małgorzaty z Golianów, odstąpił 1598 r. ojcu schedę swą macierzystą na Golianach (Perp. Czers. 1 B f. 134). Daniel w województwie połockiem, 1663 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

Andrzej, z województwem podlaskiem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza, a N., regent ziemski drohicki, z ziemią drohicką i Michał, z województwem bełskiem, pisali się na obiór króla Michała. W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy Stanisława, z województwa bełskiego.

Konstanty, chorąży roty pancernej 1710 r. Joachim, podprzeor Dominikanów w Warce (Perp. Czers. 20 f. 75). Piotr podpisał 1763 r. manifest szlachty litewskiej. Roch, z województwa połockiego, elektor Stanisława Augusta. Alojzy, szambelan Stanisława Augusta 1788 r. Jan, 1761 r. w Słobódce, w trembowelskiem, żonaty z Zofią (M. D. Wąs.).

Stanisław Jaskołd Klepacki, prezydent połocki, z Dukczyńskiej, miał córkę Annę, za Mikołajem Dąbrową i syna Piotra, po którym pozostali synowie: Julian, ożeniony z Potrykowską i Stanisław, ur. 1858 r., właściciel Siestrzonek, ożeniony z Natalią Korsakówną (Not. hr. Kossak.).

Jakób i Józef Maciej, synowie Mikołaja i Anny Teresy z Kamienieckich, wnukowie Stefana i Anny z Dunikowskich, legitymowali się ze szlachectwa 1783 roku, w ziemstwie przemyskiem, a Ignacy, syn Tomasza i Teresy, wnuk Michała i Agnieszki z Węcierskich, 1808 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Józef, zmarły 1829 r. w Byble, pozostawił, z Maryanny Kujawskiej, dzieci: Karolinę, Magdalenę, Jakóba i Feliksa (A. Lwows. For. Nob.).

KLEPACZ Andrzej, 1399 r. ma sprawy w Gnieźnie (Leksz.).

KLEPACZEWSCY h. JASTRZĘBIEC z Klepaczewa na Podlasiu. Franciszek, syn Franciszka i Maryanny z Moczarskich, ur. 1796 r., zmarły 1859 r., przeniósł się do Wielkopolski i z Anny z Sękowskich, pozostawił czterech synów: Marcina i Władysława, osiadłych w Królestwie, a Teobalda i Bolesława, zamieszkujących księstwo (Żychl.).

KLEPARSCY z Grzybowa-Kleparza i Grzybowa-Krzczonowic, w powiecie gnieźnieńskim. W 1580 roku dziedziczyli na tych wsiach, Jan i Maciej Kleparscy (Paw.). Maciej procesuje 1612 roku Mycielskiego w Poznaniu (Rel. Gr. Pozn. f. 216).

[z KLEPARZA Michał, archidyakon katedralny przemyski 1467 r. Wojciech, pisarz królewski 1502 r. (Teka Paw. I).]

KLERMONT (CLAIRMONT) Jan, kapitan pułku nadwornego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

KLESZCZEWSCY z Kleszczewa, w powiecie kościańskim. Rycerze Sykstus i Wierzbięta, synowie komesa Wierzbięty, zamienili 1284 roku wsie swoje Wieczyno i Piotrkowice, z arcybiskupem gnieźnieńskim, na Mniewo. Ciż bracia, dziedzice Kleszczewa, sprzedali 1292 r. sołtystwo w Kleszczewie sługom swoim, braciom Marcinowi i Wacławowi.

W liczbie świadków wymienionych na tym dokumencie, znajduje się sołtys z Blizanowa, dziedzictwa tychże braci. W następnym roku zamienili oni znów Liskowice z arcybiskupem, na Biskupice, inaczej Dołupłozice, przyległe ich dobrom.

Sykstus z Blizanowa, występuje 1314 r. w orszaku Łokietka (KWP.). Sołtystwo w Kleszczewie, w latach 1391 — 1398, było w posiadaniu Wojciecha i syna jego Wacława, potomków nabywców z 1292 r. (Leksz.).

Mroczek Kleszczewski, dziedzic Kleszczewa i Nagrodowic, podczaszy poznański 1386 r., podsędek 1400 — 1421 r., ma częste sprawy w Poznaniu i Pyzdrach, w latach 1386 — 1399, w których wspominani jego bracia, Jasiek z Soboty, zastępca sędziego poznańskiego w latach 1386 — 1388 i Piotr Kot z Tarnowa (Leksz.).

KLESZCZOWSCY v. KLESZCZEWSCY z Kleszczowa, w powiecie lubelskim, którego części dziedzicami 1531 r. byli, Jan i Stanisław (Paw.). Prawdopodobnie do tych należą Mateusz i Antoni, wylegitymowani ze szlachectwa z herbem Pniejnia w Królestwie 1859 r.

Karol zaślubił 1837 r. Maryę Romanównę i z niej miał syna Maryana, ożenionego 1862 r. z Marcellą Pomianowską, z której córka N., wyszła 1887 r. za Stanisława Wolskiego z Kujaw.

KLESZCZOWSCY v. KLESZCZEWSCY z Kleszczowa v. Kliszczowa, w powiecie winnickim. Fedko Daszkowicz, ziemianin bracławski, zyskał 1505 r. od Aleksandra Jag. potwierdzenie nadania dóbr Kliszczewo, Szandyrewo, Tristenec, Tywrów, Wołczkowce, Nestorowce i inne jego dziadowi Hermanowi, przez Witolda (ML. 5). Stefan Kleszczowski, syn Ignacego, dziedzic tych dóbr, zmarł 1599 r., pozostawiwszy z Horpyny Dyakowskiej, 2-o v. Stefanowej Dąbrowskiej, sędziny ziemskiej bracławskiej, trzech synów: Bazylego, Eliasza i Jana, którzy podzielili się 1611 r. dobrami ojczystemi.

Bazyli, z Aleksandry Dziusównej, miał córkę za Grzegorzem Ważyńskim i syna, którego córka wyszła za Stefana Groszkowskiego.

Eliasz, z Anastazyi Krasnosielskiej, miał mieć tylko córki, które wyszły za Aleksandra Ratowskiego, Jana Jaruntowskiego i Mikołaja Zabokrzyckiego.

Jan, stolnik bracławski, zmarły 1639 r., dziedzic Kleszczowa, z Katarzyny Czerlenkowskiej, miał dwie córki i trzech synów (Not. Zawadzkiego). Z nich Sylwester, w swojem i imieniu matki swej, Katarzyny z Czerlenkowskich, brata Bazylego i dzieci pozostałych po bracie Stefanie: Jerzego, Konstantego, Zofii i Teofili, obierał plenipotentów w Lublinie 1646 r. (Czerniech. f. 92). Jerzy, z województwem bracławskiem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza.

Seweryn Kleszczowski, skarbnik nowogrodzki, deputat z bracławskiego na Trybunał koronny (Zap. Lub. 47 f. 989), został 1668 roku wojskim bracławskim, a skarbnikiem nowogrodzkim został po nim syn jego Aleksander Stanisław, towarzysz usarski chorągwi królewskiej (M. 206 f. 483). Leonora, siostra Seweryna, była żoną Remigiana Kossakowskiego (Kij VII f. 43). Seweryn, Aleksander i Jerzy podpisali elekcyę króla Michała, a dwaj pierwsi i obiór Jana III-go.

Stefan, stolnik bracławski, żonaty z Katarzyną Oratowską, 2-o v. Franciszkową Dąbrowską, łowczyną bracławską, zmarłą już 1692 r. (Woł. IX f. 1254). Jan, stolnik nowogrodzki 1727 roku. Ignacy, cześnikiewicz bracławski, komisarz z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Żmijewskiego, z Bazylianami żydyczyńskimi.

KLESZCZOWSCY. Adam, Paweł, Bartłomiej i Leonard sprzedali 1552 r. Kleszczowo Tęczyńskiemu (Inv. Arch. Kor.). To się odnosi pewno do Kleszczowa w krakowskiem, blisko Tęczyna, należącego z dawna do Toporczyków z Plechowa i Aleksandrowic. Spytek z Kleszczowej 1366 roku, a Sandek z Kleszczówki, 1394 r., w krakowskiem. Andrzej, syn Macieja z Kleszczowa, 1411 r. na uniwersytecie krakowskim.

KLESZCZYŃSCY h. GRYF z odmianą, przydomku *Puttkamer*. Przydomek ten ma świadczyć o pochodzeniu ich od Puttkamerów, którzy znów idą od sławnego pruskiego rodu Święców, noszącego w herbie w XIV-m wieku Gryfa, z rybim ogonem. Wieś Kleszczyn, nad jeziorem tegoż nazwiska, leży w dzisiejszym powiecie rypińskim. Rycerz Michał z Kleszczyna i syn jego Czambor, świadczyli 1413 r. w procesie przeciw Krzyżakom (Lites.).

Maciej Kleszczyński, za zasługi wojenne, otrzymał na sejmie 1685 r. indygenat. Herb jego przedstawia w polu czerwonem Gryfa białego, ze srebrnym krzyżem kawalerskim w prawej szponie. W szczycie hełmu, z szarego brogu występują trzy pióra strusie, z obu ich stron dwie siekiery żelazne (Ostr. 1343). Maciej pozostawił synów kilku, z których Ludwik, w zakonie OO. Jezuitów, umarł 1724 r. w Lublinie, a Stanisław, o którym konstytucya sejmowa z 1690 r. wspomina, ożeniony z Maryą Sybillą z Wilczewskich, posiadał dobra w województwie chełmińskiem i na Litwie, w powiecie oszmiańskim.

Syn jego Łukasz, asesor sądowy chełmiński, stronnik Augusta III-go, poseł z województwa chełmińskiego, głosował za nim 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 611). W 1753 r. tytułowany łowczym buskim. Z Ewy Piwnickiej, córka jego Katarzyna, za Pawłem Żórawskim, wojskim zawskrzyńskim 1786 r. i synowie: Antoni, Adalbert i Tadeusz.

Antoni, poseł województwa malborskiego 1764 r., z Teresy Pląskowskiej, miał synów: Maryana Józefa, Jakóba Bodwida i córkę Annę Beatriksę.

Adalbert, który cedował 1786 roku pewną sumę siostrze swej Katarzynie (DW. 102, f. 498), żonaty z Anną Gurską, 1-o v. Karolową Kłopocką, miał synów: Waleryana, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem i Feliksa.

Tadeusz mieszkał na Litwie, gdzie dziad jego Stanisław posiadał 1690 r. Sękowszczyznę, w powiecie oszmiańskim i pozostawił syna Andrzeja, chorążego wojsk koronnych, który wspólnie z synami: Antonim Marcelim i Aloizym Andrzejem, legitymowali się ze szlachectwa 1819 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Feliks, kapitan b. wojsk polskich 1829 r. Feliks, syn Waleryana, urzędnik w Sieradzu 1850 r. Michalina z Rościszewskich Puttkamer Kleszczyńska, zmarła 1871 roku w Sieradzu. Karol Kleszczyński, syn Michała, prezes sądu kryminalnego

w Kielcach, ożeniony z Stanisławą Walewską. Bogusław, dziedzic Skrzyszówki, w miechowskiem, zaślubił 1884 r. Helenę Czarnowską.

KLESZEWSKI Jakób kwitował 1795 r. Kurczewską, w grodzie warszawskim (DW. 110 f. 1716).

KLESZKOWSKI Franciszek podpisał, z województwem lubelskiem, elekcyę Augusta II-go. Pewno *Kleczkowski.*

KLESZYŃSCY, patrz *Kleczyńscy.*

z KLEWA Dersław sprzedał 1406 r. część swą Klewa (w sieradzkiem pod Skorkowicami), Klemensowi z Rozprzy (Mil.).

KLEWAŃSCY Adam i Antoni, przywróceni do prerogatyw szlacheckich, konstytucyą sejmową z 1775 r. (V. L. VIII f. 172).

KLEWECKI Aleksander, posesor Połonnego 1595 r. (Woł. 1 f. 89). Klewiecka na popis ziemi wołyńskiej 1528 r., stawiła jednego konia.

KLEYN i KLEYST, patrz *Klein i Kleist.*

KLĘCKI Jan, wójt Starego Miasta Warszawy 1580 r. (Paw.).

z KLĘCZAN, patrz *Kleczeński.*

KLĘCZKOWSKI Adam posiadał domy w Toruniu 1476 r. (Kętrz.).

KLICCY h. PRUS I-szy z Klic, w powiecie ciechanowskim. Piotr, syn Mikołaja z Klic, ksiądz w Liwiu 1462 r. Paweł Klicki, podstarości ciechanowski 1559 r. Stanisław, syn Jakóba Klickiego z Krośnic, 1534 r. Świętosław, syn Mikołaja, dziedziczył na Dłużniewie 1539 r. Tomasz 1539 r. w ziemi ciechanowskiej (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 281; 5 f. 227 i 9 f. 224). Baltazar i żona jego, Zofia z Pieniążków, zapisali place w Ciechanowie, na ołtarz Ś. Anny tamże, o czem konstytucya sejmowa z 1616 r. wspomina. Stanisław, syn Pawła, pozwał Karwowskiego 1605 roku (DW. 32 f. 1660). Stanisław, z ziemią ciechanowską, podpisał elekcyę Jana Kazimierza, a Jan, Stanisław, Aleksander i Krzysztof, z tąż ziemią, obiór króla Michała.

Herb Prus I-szy.

Krzysztof Wiktor z Dużych Klic, zapisał 1689 r. dożywocie żonie, Dorocie z Ołtarzewskich (DW. 57 f. 644). Jakób, syn Krzysztofa i Maryanny z Bromirskich, sprzedał 1692 roku Szydłowskiemu część Łępina (DW. 58 f. 81). Tomasz, z ziemi ciechanowskiej, elektor Augusta II-go, a Józef — Stanisława Augusta.

Żyjący w drugiej połowie XVII-go wieku Jan Klicki, żonaty z Maryanną Sulimirską, miał syna Adama, ożenionego z Maryanną Szymańską, która 1700 r. zrzekła się majątku rodzicielskiego na ojca (M. 242 f. 16). Syn ich Karol, łowczy rożański 1754 r., a cześnik 1767 r., otrzymał 1777 r. nominacyę na podstolego, ale ta do skutku nie doszła. Z Ewy Chądzyńskiej, pozostawił córkę Brygidę, żonę Rocha Czarnowskiego, podczaszego nurskiego i podstarościego kamieńczykowskiego i synów: Stanisława, Jana i Józefa, którzy przed 1795 r. zawarli układ z Czarnowskim, a po śmierci bezdzietnej Jana, dopełnili z siostrą swą Czarnowską, działu dóbr po nim pozostałych. Do działu tego wpływają, Jan Zambrzycki, stolnik nurski i żona jego Katarzyna z Klickich i Józef Młodzianowski, sędzia ziemski rożański, z żoną Ewą, coby naprowadzało na wniosek, że i Katarzyna Zambrzycka i Ewa Młodzianowska, były córkami Karola (DW. 101 f. 1471; 102 f. 42; 107 f. 1030; 110 f, 1484; 112 f. 387). Z synów cześnika:

Stanisław, jako łowczyc rożański, podpisał, z ziemią nurską, elekcyę Stanisława Augusta. W 1775 roku, po rezygnacyi ojca, został cześnikiem rożańskim. W 1791 r. był i komisarzem cywilno - wojskowym (DW. 107 f. 909), a 1793 roku i konsyliarzem konfederacyi ziemi warszawskiej (DW. 109 f. 241). W 1795 r. był sędzią najwyższym apelacyjnym (DW. 110 f. 1708). W 1777 r. nabył Okuniew z przyległościami, od Grzybowskiego, a 1780 r. Turnę i Chmielowę, w ziemi liwskiej, od Potockich (DW. 93 f. 567 i 96 f. 581). W 1782 r. zapisał dożywocie żonie, Ewie z Szymanowskich, córce Dyzmy, podczaszego warszawskiego i Maryanny z Szydłowskich (DW. 98 f. 869 i 112 f. 325). W 1804 r. legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej (Quat. VIII f. 155). Umarł 2-go Września 1826 roku. Syn jego Józef nabył 1780 r. sumę od Gugemusa (DW. 96 f. 334).

Jan, żonaty był z Zofią Kownacką, z którą, po bezpotomnej jego śmierci, bracia jego zawarli układ 1795 r. (DW. 110 f. 706 i 1004).

Józef, łowczy rożański, nabył od Ogińskiego 1793 r. dobra Grodzisk, Stylągi, Trojany, Zaorze i inne (DW. 102 f. 42 i 109 f. 593).

Żyjący w połowie XVII-go wieku Paweł, żonaty z Katarzyną Kliczewską, skarbnikówną płocką, 2-o v. Zielińską 1641 r., miał syna Władysława, a ten synów: Aleksandra, Krzysztofa i Wojciecha, dwóch ostatnich bezdzietnych. Józef, syn Aleksandra i Anny Podoskiej, schedę po prababce swej Kliczewskiej i po stryjach, Krzysztofie i Wojciechu, na niego przypadłą, odstąpił 1747 r. Szydłowskiemu (DW. 71 f. 964).

Aleksander i Krzysztof podpisali, z ziemią łomżyńską, elekcyę Augusta II-go, a w liczbie elektorów Stanisława Augusta, z tejże ziemi, spotykamy: Rocha, komornika i posła, Franciszka, Józefa, komornika ziemskiego łomżyńskiego i Tomasza. Roch został 1766 r. podsędkiem łomżyńskim; umarł 1781 r. Piotr, komornik ziemski łomżyński 1786 r. Tomasz, regent ostrołęcki 1767 r., a sędzia grodzki 1786 roku, wojski mniejszy łomżyński 1782 r., miecznik 1786 r. i w tymże jeszcze roku wojski większy, w końcu łowczy łomżyński 1788 r. Żonaty z Anną z Pigłowskich, wspólnie z nią nabył 1783 r. od Małachowskiego, część Drężowa i Olszewa (DW. 99 f. 856). Franciszek, burgrabia łomżyński 1788 r. Andrzej, podwojewodzy ostrołęcki 1784 r. Jan, proboszcz w Okuniewie, umarł 1820 r., a spadek po nim brała siostra Katarzyna.

Piotr, syn Tomasza; Felicyan Antoni i Paweł Józef, synowie Franciszka i Maryanny z Koźniewskich; Franciszek i Mikołaj, synowie Andrzeja i Jakób Tomasz, Adam Floryan i Stanisław, synowie Floryana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Scholastyka, siostra Felicyana Antoniego i Pawła Józefa.

Stanisław, syn Floryana, pisarz sądu pokoju kalwaryjskiego, zmarł 1854 r., a żona jego, Maryanna z Wolskich, 1867 r. Stanisław, ur. 1853 r. ze Zboińskiej, zmarł 1862 r. Tomasz, oficer b. wojsk polskich, ur. 1807 r., zmarł 1867 r.

Stanisław, generał b. wojsk polskich, kreowany baronem przez cesarza Napoleona, umarł w 80-tym roku życia, 1847 roku w Rzymie. Tomasz, z Emilii z Mostowskich, zmarłej 1846 r., miał Helenę Bochenkową, Maryę Romanowę Tabęcką i Bronisława. Siostra Tomasza Maryanna.

KLICHOWSCY h. DOLIWA w końcu XVIII-go wieku, w województwie sieradzkiem. Wyszli prawdopodobnie z tego samego Klichowa, co Klichowscy h. Trąby. Jan Nepomucen i Walenty Chryzostom, komornicy graniczni sieradzcy, a Józef, komornik graniczny łęczycki, 1764 r. Dwaj ostatni komisarze z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Morzkowskiego, z sukcesorami Suchodolskiego (V. L.). Walenty nabył 1760 r. Poździenicę i Wolę-nową, a syn jego, Jan Bogumił, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KLICHOWSCY h. TRĄBY z Klichowa, w powiecie kaliskim. Przecław z Klichowa procesuje się 1395 r. w Pyzdrach, z Przedborem z Klichowic. Maciej z Klichowa, zwany *Tluczymosty*, na sądzie w Pyzdrach 1397 r. (Leksz.). Mikołaj i Janusz, procesują się 1412 r. w Kaliszu, przy czem świadczą Mikołajowi, wuj Adam z Klichowa i brat stryjeczny Maciej. Sylwester z synami nabył 1414 roku Kamienie. Maciej i Walenty dziedziczyli na Klichowie 1579 r., Wojciech, na Stropieżynie 1579 r., a Jan, na Osieku, w pyzdrskiem, 1578 r. (Paw.). Andrzej, 1610 roku w Poznaniu, ma sprawę z Mycielskim. Cyryak, żonaty 1658 r. w czerskiem, z Heleną z Lekarskich (Perp. Czers. 12 f. 45). Kazimierz podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę króla Michała.

Stanisław, syn Michała i Katarzyny Jankowskiej, nabył 1744 r. część Małocic od Czosnowskiego (DW. 70 f. 1057). Filip i Marcin obrali 1782 r. Walentego, swoim plenipotentem (Gr. Przed. 95 f. 3 i 96 f. 46). Felicyan, pisarz grodzki i poseł rawski, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1767 r. był podstarościm i sędzią grodzkim rawskim, a 1766 r. został chorążym bielskim.

KLICIŃSKI Walenty, syn Jana, zapisał 1612 r. sumę Lubiatowskim (Gr. Tremb. 28 f. 286).

KLICZANOWSKI Jerzy wziął 1616 i 1617 r. w zastaw od Łaszcza, część Orynina i Zakucia (Zs. Kamien Pod.).

KLICZEWSCY h. BRODZIC z Kliczewa, w powiecie szreńskim. Feliks Kliczewski z Przespy, cześnik płocki 1531 r., nabył 1542 r. za 155 kóp. gr. wójto-

stwo płońskie (Gr. Płoc. Wiecz. 4 f. 55 i 7 f. 120). Był następnie od 1532 r. podczaszym, chociaż w nominacyi na podsędka nazwany cześnikiem (M. 80 f. 363). W 1552 r. został podsędkiem płockim.

Inny Feliks, inkwizytor soli zagranicznej 1541 r. (Ibid. 6 f. 286), skarbnik płocki, rezygnował z tego urzędu 1576 r., który otrzymał syn jego Mikołaj (M. 114 f. 267). Mikołaj, z Katarzyny z Lubieńka (M. 384 f. 35), miał córki: Katarzynę, 1-o v. za Pawłem Klickim, 2-o v. za Janem Pawłem Zielińskim, kasztelanem wiskim i Magdalenę, za Janem Zielińskim (DW. 71 f. 964). Katarzyna wystawiła kościół w Kuczborku. Adam, po śmierci Mikołaja, został skarbnikiem płockim 1606 roku.

KLICZEWSCY h. DOŁĘGA z Kliczewa, w powiecie płońskim. Jan *Chorzczel* Kliczewski, miał synów: Wojciecha, plebana w Koniecznie, który 1540 roku odstąpił część Kliczewa bratu Jakóbowi, a 1543 r. zastawił część Kliczewa i Rubiszewa, Andrzejowi Kliczewskiemu, kustoszowi Kurzelowskiemu; Mikołaja, który część Kliczewa zastawił 1540 r. bratu Jakóbowi; Jabóba i Hieronima, żonatego z Jadwigą Zgliczyńską. Procesowała ona 1540 r. szwagra swego Jakóba, o posag. Jan, syn Hieronima, dziedziczył 1578 r. na Kliczewie (Gr. Płoc. Wiecz 6 f. 48, 54 i 259; 8 f. 148; Paw.).

Mikołaj Kliczewski pozostawił synów: Andrzeja, kustosza kurzelowskiego 1543 r. i Turpina, żonatego 1544 r. z Zofią Marszewską, córką Macieja (Gr. Płoc. Wiecz. 7 f. 104; 8 f. 127, 148 i 280; 9 f. 5 i 283).

Stanisław, sławny siłacz, o którym pisze Paprocki, zabity został 1568 roku przez Piotra Zielińskiego, podczaszego płockiego. Paweł, syn Andrzeja, Wojciech, Maciej i Jan, dziedziczyli na Kliczewie 1578 r. (Paw.). Paweł, burgrabia włodzimierski 1613 r. Franciszek, z województwa brzeskiego-kujawskiego, elektor króla Michała. Jan i Tomasz podpisali, z województwem płockiem, elekcyę Augusta II-go.

KLICZKOWSCY h. PILAWA. Piotr Kliczkowski nabył 1583 r. dwór na Kazimierzu, pod Krakowem, od Zofii Wąsowiczowej (Zs. Krakow. 48 f. 530 i 49 f. 1817). Piotr, pisarz grodzki sandecki 1586 r. (Zap. Lub. 4 f. 396).

KLICZKOWSCY h. STARYKOŃ z Kliczkowa, w powiecie sieradzkim. Jan z Kliczkowa, zganiony przez Jaśka z Kobierzycka, dowiódł 1453 r. w Sieradzu szlachectwa, z ojca h. *Starykoń*, z matki h. *Korab'*, a z babki ojczystej, h. *Oksza* (Zs. Sieradz. z lat 1440 — 1454 f. 264). Szymon z Kliczkowa 1429 roku (Gr. Sieradz. 16 f. 107).

KLICZNER Waleryan, podstoli inflancki 1715 r. (Sig. 18), podpułkownik wojsk królewskich, z żoną, Teresą z Kumanowa Telefusówną, pokwitowany 1717 roku, przez Hołubowiczównę (Gr. Lwow. 276 f. 100).

KLIDZIOWIE z Klidzi, w powiecie trockim. Jerzy Klidzia podpisał, z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go, a Jakób, obiór Stanisława Augusta. Jan Klidzia, kuchmistrz trocki 1777 r.

KLIKOWICZOWIE h. PILAWA, w powiecie lidzkim. Krzysztof Klikowicz, dziedzic Piechowska, w powiecie lidzkim, 1671 r., miał syna Mikołaja, a ten Aleksandra, po którym syn Ignacy, miał dwóch synów: Jakóba i Wincentego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1807 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską. Maciej, syn Wincentego.

KLIKOWICZOWIE h. TOPÓR, w powiecie oszmiańskim, gdzie dziedziczyli na Zajezierzu, Turczynach i Łokianowie. Felicyan miał dwóch synów: Joachima, który podpisał 1764 r. konfederacyę powiatu oszmiańskiego i Piotra.

Dominik i Józef z synami: Adolfem Benedyktem i Antonim Wincentym, synowie Joachima, legitymowali się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską. Piotr, brat Joachima, miał syna Kazimierza, którego syn Józef, wraz z synem swoim Kazimierzem, legitymował się ze szlachectwa przed tąż Deputacyą Wywodową wileńską, w tymże roku.

KLIKOWSCY Regina, współdziedziczka Woli Koryckiej, w stężyckiem, 1569 r. (Paw.). Szymon, towarzysz chorągwi Drohojowskiego, ranny przez rabusiów pod Glińcem 1605 roku (Gr. Sanoc. 141 f. 1243). Wyszli pewno z Klikawy, w radomskiem, z których Jan z Klikawy zastawił 1411 roku część tej wsi Jakóbowi z Pakosławia.

[KLIM Tomasz z synem Karolem, porucznikiem wojsk koronnych, zawarli 1781 r. umowę z Rabbem, dotyczącą dworku w Warszawie (DW. 97 f. 25).]

KLIMAN Karol, kapitan artyleryi koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 roku.

KLIMAKOWSKI Stanisław Marcinowicz ma sprawę z Kownackim 1541 roku (ML. 43).

KLIMAŃSCY. Jan Klimański, żonaty z Wiktoryą z Krachów, 2-o v. Jerzową Merecką 1759 r., miał syna Michała i córki: Krystynę Floryanowę Ulską i Katarzynę Maciejowę Ulską. Michał, koniuszy orszański 1761 roku (Ist. Jur. Mat. XXVII f 405). Michał, z żoną Konstancyą, nabyli 1761 roku Waśkowszczyznę (Ibid.).

Franciszek, sędzia kapturowy, Jan, Józef i Kazimierz, łowczyce oszmiańscy, podpisali, z powiatem oszmiańskim, elekcyę Stanisława Augusta. Kazimierz, skarbnik oszmiański 1765 r. i regent ziemski 1767 r. Stanisław, strukczaszy wiłkomierski 1767 r. Marcin, regent grodzki kapturowy 1764 r., podczaszy oszmiański 1769 r. i regent ziemski 1773 r., podkomorzy grodzieński 1780 r.

KLIMANTOWICZ Jan podpisał, z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go. Pewno *Klimontowicz.*

KLIMASZEWSCY h. DĄBROWA z Klimaszewnicy, w ziemi wiskiej. Szymon, urodzony w Klimaszewnicy, w parafii białaszewskiej, w ziemi wiskiej, prze-

niósł się na Wołyń, gdzie ożeniony z Bukorzyńską, pozostawił syna Mikołaja, żonatego z Maryanną Czyżówną, którego syn Tomasz, z Teofili Hermanównej, miał synów: Stefana, Teodora i Jana, porucznika chorągwi nadwornej Radziwiłła. Ci trzej bracia dostali 1742 roku świadectwo pochodzenia swego, spisane w Klimaszewnicy, od stryja swego Mateusza, brata stryjecznego Stefana, braci i synowców, Antoniego, Kazimierza, Szymona, Macieja, Jana i Adama i sześciu szlachty sąsiadów, dowodzące, że są herbu i przydomku *Łosiowie*. Akt ten oblatowany w Łucku 1743 r. (Not. L. Białkowskiego).

Bartłomiej Łoś Klimaszewski osiadł około 1630 r. w powiecie oszmiańskim. Syn jego przeniósł się w witebskie, gdzie nabył Suszczewo, który to majątek do końca XVIII-go wieku w rodzinie tej pozostawał (Herb. Wit.).

Adam Bartoszewicz Klimaszewski, ziemianin województwa witebskiego, pozwany 1646 r. przez OO. Jezuitów, o zabór placów w Witebsku. Jakób z żoną, Barbarą ze Skłotowskich, sprzedali 1671 r. plac w Witebsku OO. Jezuitom (Ist. Jur. Mat. XXI). Jan, na sejmiku żmudzkim 1769 r.

KLIMASZEWSCY h. JASTRZĘBIEC, pewno z Klimaszewnicy, w ziemi wiskiej, z której wyszli i Dąbrowowie, a której część sprzedał Danowskiemu 1709 roku Wojciech Klimaszewski, syn Walentego (Gr. Kol. 44 f. 231).

Jakób Andrzej Klimaszewski, dziedzic Zalewszczyzny 1660 r., miał dwóch synów: Jana, rotmistrza królewskiego i Kazimierza.

Jan, syn Benedykta, Michał i Jan, synowie Franciszka, Jan z synami: Janem, Franciszkiem i Mateuszem, i Michał z synami: Franciszkiem, Józefem i Michałem, synowie Adama, a wszyscy pięciu wnukowie Jana, legitymowali się ze szlachectwa 1800 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Józef, syn Michała, z synami: Antonim i Jakóbem, Jan, syn Wawrzyńca, z synami: Antonim i Józefem, i Jerzy, syn Antoniego, z synem Józefem, wszyscy trzej wnukowie Kazimierza, legitymowali się ze szlachectwa przed tąż Deputacyą, w tymże roku.

Jakób podpisał, z ziemia wiską, elekcyę Augusta II-go. Ignacy Klimaszewski, żonaty z Zuzanną Chmielińską, posiadał Choszczew 1774 r. w województwie sieradzkiem. Wnuk jego Antoni, sędzia pokoju szadkowski 1850 r., syn Józefa, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Czy nie do nich należą: Jakób, zmarły w ziemi białostockiej, którego wnukowie: Szymon i Wincenty byli Dominikanami 1865 r. Stanisława, córka nieżyjących Eustachego i Elżbiety z Kosińskich, zmarła 1867 r. Antoni, radca Dyrekcyi Głównej Towarz. Kredyt. Ziems., zmarły 1880 r. Helena, za Kurnatowskim z Woli Krokoskiej, w sieradzkiem, 1902 roku. Elżbieta, za Arnolfem bar. Klott v. Heidenfeld, 1900 r.

KLIMASZEWSCY h. ŚLEPOWRON ze wsi Klimasze-Jabłoń, w ziemi łomżyńskiej. Jakób i Mateusz podpisali, z ziemią łomżyńską, elekcyę Augusta II-go. Bonifacy, Antoni, ksiądz Bartłomiej Ludwik i Jan Szymon, synowie Piotra; Andrzej, Józef Wincenty, Hieronim Ignacy i ksiądz Anzelm, synowie Aleksandra; Marcin, syn Józefa i Jan, syn Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KLIMASZEWSCY h. WIENIAWA. Bartłomiej, Piotr i Ignacy, synowie Jana; Kazimierz Wincenty, syn Tomasza, Ludwik Antoni, syn Andrzeja; Mateusz Mikołaj, syn Tomasza; Baltazar, syn Jana; Antoni i Łukasz, synowie Tomasza; Leon, syn Mateusza i Wawrzyniec, syn Tadeusza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Do nich zalicza hr. Borkowski Klimaszewskich z województwa wileńskiego, z przydomkiem *Ryło*. Kazimierz Ryło i Ludwik Ryło Klimaszewscy podpisali, z województwem wileńskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Ludwik był cześnikiem brasławskim i sędzią kapturowym wileńskim 1764 r.

KLIMASZEWSCY h. WIERUSZOWA. Stanisław Kostka Klimaszewski, syn Tomasza, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1853 r.

KLIMBUT Aleksander Marcinowicz, w województwie połockiem, około 1622 roku (Ist. Jur. Mat. XXVII).

KLIMCZYCCY z Klimczyc na Podlasiu. Pietraszko Klimczycki nabył Luboroz. Akt tego kupna potwierdził Aleksander Jag. 1500 r. Janowi, synowi Pietraszka, ziemianinowi drohickiemu (ML. 5). Jan zeznaje różne akta w latach 1509 — 1525 (ML. 8, 11 i 15). Jan de Olandy, z drohickiego, procesuje się 1524 roku z synami swoimi, Mikołajem i Jakóbem (ML. 16). Stanisław, komornik mielnicki 1585 r., miał syna Jana (Wyr. Lub. 18 f. 300).

Dziedziczyli na Lipinach i Sarnakach: Jan, Krzysztof, Piotr, Stanisław i Bartłomiej 1593 r. (Ibid. 55 f. 435). Jan i Wiktoryn podpisali, z ziemią drohicką, obiór króla Michała, a Wiktoryn, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana III-go.

KLIMCZYŃSKI Antoni, cześnik liwski, umarł 1738 r. (Sig. 26).

KLIMECKI Mikołaj pozwał 1753 roku Żulińskiego (Gr. Sandec. Fasc. 88 f. 2177). Jan, Dominikanin, 1673 r. w Padwie na naukach.

KLIMEK, łożniczy królewski, otrzymał 1428 roku Łęcznę nad Wieprzem w pewnej sumie, od Władysława Jagiełły (Bibl. Zam.).

KLIMEK Aleksander, vicesgerent grodzki lwowski 1732 roku (Metryki w Czortkowie).

z KLIMENCIC Ziementa, na sądach w Poznaniu 1393 r., a Mikołaj i Przybko 1392 i 1399 r. w Pyzdrach (Leksz.). Ciż w aktach kaliskich pisani z Klimancic Klimanthskimi w latach 1410 — 1412.

KLIMIATOWIE h. BROCHWICZ, w województwie wileńskiem. Antoni z synami: Kazimierzem, Jerzym i Antonim, Kazimierz, Michał, Tomasz, Jan Mikołaj i Jan z synami: Felicyanem i Wincentym, synowie Stanisława, wnukowie Jakóba, a prawnukowie Władysława Klimiaty, dziedzica 1652 r. Posolczów, w po-

wiecie wileńskim i lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1800 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KLIMKIEWICZOWIE h. PRZYJACIEL. Franciszek Klimkiewicz, syn Mikołaja, wnuk Marcina i Anny z Wiszniowskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem.

Do nich pewnie należy Marcin, żonaty z Barbarą Głoskowską 1644 roku (Perp. Czers. 10 f. 488). Patrz *Klimkowicz*.

Andrzeja i Anastazyi z Sochaniewiczów, 1-o v. Łozińskiej, syn Ignacy, proboszcz unicki w Międzyrzeczu 1823 r. (A. Lwow. For. Nob.).

KLIMKIEWICZOWIE h. PRZYJACIEL odm. Herb ich przedstawia, w polu błękitnem pod różą srebrną trójlistną, serce czerwone na misie srebrnej, przeszyte strzałą, żeleźcem na dół, lewo ukośnie. W szczycie hełmu pięć piór strusich (Ostr. 1346).

Herb ten, wraz z szlachectwem, otrzymał Stefan *Antoni* Klimkiewicz, kapitan gwardyi pieszej koronnej, na sejmie 1790 r. Dyplom miał wydany 1791 roku (Sig. 37 f. 127). Antoni, wspólnie z żoną, Franciszką z Żarskich, posiadał 1761 r. wójtostwo w Bukównie, ze starostwa olsztyńskiego. Samo Bukówno wykupili od Gołuchowskiej 1769 r. (M. 232 f. 42 i Kancl. 47 II f. 161 i DW. 112 f. 609).

Stefan, nobilitowany 1790 roku, brat Antoniego, zmarły 1794 roku, ożeniony z Franciszką Skarzyńską, miał dwóch synów: Antoniego Stefana i Pantaleona Franciszka, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem. Z nich:

Antoni Stefan, ur. 1788 r., zmarły 1867 r., pułkownik grenadyerów gwardyi, kawaler orderów Legii Honorowej i Virtuti Militari, radca Dyrekcyi Szczegółowej płockiej, Tow. Kr. Ziem., dziedzic Goślic, ożeniony z Cecylią Ryxówną. Syn jego Antoni, ur. 1817 r., zmarły 1884 r. Karol wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1859 r.

Andrzej Józef, brat Stefana i Antoniego, pisarz królewskiej komory koziegłowskiej i żona jego, Maryanna z Koryckich, otrzymali 1760 r. konsens królewski, na nabycie, od Madalińskich, wójtostwa w Dzbowie, ze starostwa olsztyńskiego. Wójtostwo to następnie odstąpili Łaszewskim 1767 r. (DW. 112 f. 609; M. 233 f. 128; Kancl. 32 IV f. 27). Andrzej, z Koryckiej, miał synów: Józefa i Ignacego, a z drugiej żony, Trzepieńskiej, syna Antoniego i córkę Maryannę.

KLIMKOWICZOWIE. Stanisław Klimkowicz, syn Hieronima, kwitował Parula 1606 r. Hieronim wprowadzony do Parul, w ziemi czerskiej, 1612 r. (Perp. Czers. 33 f. 140 i 40 f. 1501).

KLIMKOWSCY h. ŚLEPOWRON. Jan, syn Bazylego, dziedzic Klimkowa 1591 r. (Wyr. Lub. 48 f. 185). Jan Klimkowski z Huwnik, z Konstancyi Taszyckiej, miał synów: Antoniego Michała, ur. 1691 r. w Huwnikach i Franciszka Bartłomieja, ur. 1693 r. (metr. w Rybotyczach). Wojciech, syn Marcina i Zofii z Więckowskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w grodzie przemyskim

Wojciech, ur. 1818 r. w Białej, syn Antoniego i Apolonii z Witkowskich, zmarłej tegoż roku (metr. w Czortkowie).

KLIMONOWICZ Maciej, rotmistrz smoleński, podpisał z powiatem wiłkomierskim, elekcyę Stanisława Augusta.

z KLIMONTOWA w XV-m wieku pisali się *Gamratowie.*

KLIMONTOWICZOWIE h. GRYF w W. Ks. Litewskiem. Jakób Klimontowicz z synem Mateuszem i wnukami, Wiktorem i Dawidem Józefem, syn Macieja, wnuk Jana Antoniego, legitymował się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KLIMONTOWICZOWIE h. DWA MIECZE NA KRZYŻ (PIELESZ?) w powiecie wiłkomierskim. Edmund Klimontowicz z synem Władysławem, syn Franciszka, Franciszek i Józef, synowie Michała, a wszyscy trzej wnukowie Macieja Konstantego, prawnukowie Kazimierza, dziedzica Żyzm, w powiecie wiłkomierskim, 1699 r., legitymowali się ze szlachectwa 1832 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KLIMONTOWSCY v. KLIMUNTOWSCY h. LIS z Klimontowa, w powiecie ksiąskim, pochodzą od Ottona, syna Piotra z Gniewięcina i Mstyczowa 1382 roku, o którym patrz artykuł *Gniewięccy.* Synowie jego, Otto, mistrz nauk wyzwolonych, Andrzej i Mikołaj, zeznali 1434 r. dział dóbr ojczystych, mocą którego Andrzej i Mikołaj wzięli Klimontów, Jeżów i część Gniewięcina. Andrzej pisał się też z Żyrkowic, a ożeniony z Katarzyną, wdową z Gołyszyna, 1430 r., wydzierżawił 1446 r. cały Klimontów Stefanowi z Sulkowic, idącemu z Lisów z Kozłowa (KMP. i Helc. II). Małgorzata, 1538 r. żona Jana Uchacza, posiadała wójtostwa w Brzostku. Barbara z Piączina, wdowa po Janie, sprzedała 1579 r. Tomaszkowice Morsztynom. Była też dziedziczką Jankówki, w szczyrzyckiem 1581 r. (Paw.). Jan, sekretarz królewski 1585 r. (Wyr. Lub. 25 f. 346).

KLIMONTOWSCY z Klimontowa pod Mysłowicami, w powiecie proszowskim. Wieś tę, wraz z Sielcami, nabyli 1386 r. od Szafrańca, bratankowie Bodzanty, arcybiskupa, Wyszek z Mysłowic i Piotr z Siedlec. Ich potomkami byli zapewne Piotr Klimontowski, pozwany 1451 r. o najazd i grabież Balina (Helc. II) i Jan, syn Pawła, obecny 1452 i 1456 r. w Tyńcu.

KLIMONTOWSCY v. KLIMUNTOWSCY z Klimontowa, w powiecie sandomierskim. Mikołaj z Klimontowa 1352 roku, a rycerz Klemens, zwany Jalecz, 1378 i 1383 r. świadczą w Opatowie i Sandomierzu. Jan 1397 r. ma sprawę z Gośliczką z Ossolina. W XV-m wieku wieś ta jest własnością Ossolińskich, którzy od niej zowią się też Klimontowskimi.

KLIMOWICZOWIE h. JASIEŃCZYK w W. Ks. Litewskiem. Tomasz Klimowicz z synami: Józefem, Antonim, Ludwikiem i Floryanem i Kazimierz z sy-

nami: Jozafatem, Fulgentym i Jakóbem, synowie Dominika; Jakób, syn Jakóba, Piotr i Franciszek, synowie Ignacego, a wszyscy wnukowie Andrzeja; Bartłomiej, syn Kazimierza, wnuk Jerzego, a wszyscy prawnukowie Jana, a praprawnukowie Eustachego Klimowicza, dziedzica 1600 r. Wilkaniec, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1798 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KLIMOWICZOWIE h. KOŚCIESZA. Wywód szlachectwa Klimowiczów z 1804 r., przed Deputacyą szlachecką wileńsko-litewską, poucza, że żyjący w początkach XVII-go wieku Krzysztof Klimowicz, miał dwóch synów: Bartłomieja i Mikołaja, dziedziczących na Antokolu, w województwie wileńskiem, 1640 r. Bartłomiej miał dwóch synów: Stefana, po którym Jan i Abraham i Jakóba, dziedzica po ojcu na Antokolu 1686 r. Jakóba synów ośmiu:

1. Jan pozostawił dwóch synów: Antoniego i Stefana. Antoniego synów trzech: Marcin, Franciszek i Andrzej.
2. Piotr bezdzietny.
3. Antoni miał dwóch synów: Marcina i Franciszka.
4. Mikołaj bezdzietny.

Herb Kościesza.

5. Bazyli miał czterech synów: Piotra, Marcina, Grzegorza i Ignacego. Po Piotrze pozostało trzech synów: Jan, Maciej i Marcin 1794 r. Marcin bezdzietny. Grzegorza synów trzech: Antoni, Tadeusz i Feliks 1797 r., a Ignacego dwóch synów: Stanisław i Jan 1778 r.

6. Adam Hieronim miał syna Seweryna, ten Józefa, po którym został syn Nikodem.

7. Jerzy pozostawił syna Marcina.

8. Stanisław miał syna Ludwika, a ten Marcina, Mateusza i Bartłomieja. Po Bartłomieju zostali synowie: Michał i Jerzy, a po Jerzym synowie: Jan i Michał 1804 r.

Mikołaj, drugi syn Krzysztofa, miał trzech synów: Jerzego, po którym syn Stefan, Adama i Jakóba. Adam, z Halszki Tomkiewiczównej, miał synów pięciu: Jana, Michała, elektora Augusta II-go, Macieja, Andrzeja i Jerzego, Z nich Andrzej, właściciel Pelisz 1717 r., pozostawił dwóch synów: Józefa i Pawła. Po Józefie szedł syn Michał, dziedzic Kasiszek, Narkoniszek, Bartozwieniszek i Oginia, który z synem Andrzejem i wnukiem Hieronimem, legitymował się ze szlachectwa, 1804 roku.

Paweł, drugi syn Andrzeja, po ojcu dziedzic Pelisz, miał trzech synów: Dominika, Jerzego i Michała, wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 r.

Jerzy, właściciel Zabłocia 1769 r., pozostawił trzech synów: Wawrzyńca, Franciszka i Onufrego. Franciszek, ur. 1768 r., dziedzic Szełekszni, miał syna Franciszka i córkę za Tyszką Onufry, ur. 1777 r., dziedzic Żobrania i Szołkowa, chorąży wiłkomierski i prezydent sądu powiatowego wiłkomierskiego, ożeniony z Rozalią Pruszyńską, córką Ksawerego, szambelana dworu polskiego, miał dwóch synów: Juliusza i Florentego, oraz córkę Brygidę, za Feliksem Tańskim z tro-

ckiego. Juliusz, właściciel Szołkowa, żonaty z Aliną Jawgiełłówną, pozostawił syna Onufrego i córki: Zofię, za Lucyanem Rouba, Maryę, za Bernardem Stasiewiczem i Alinę, za Adolfem Towginem. Onufry, z Waleryi Durasiewiczównej, ma syna Władysława, ur. 1892 r. (Teka hr. Kossak.).

Marcin Klimowicz, pozwany 1628 r. przez Sołtana, o najazd (Woł. V B f. 524). Antoni, cześnik wiłkomierski, żonaty z Konstancyą Leszczyńską, współdziedziczką Wasylkowiec 1747 — 1751 r. (Gr. i Zs. Kamień.).

Michał, został cześnikiem smoleńskim 1729 r. Był on komisarzem biskupa krakowskiego. W 1742 r. nabył Pińczyce, w księstwie siewierskiem. Z Maryanny z Jankowskich, syn jego Andrzej, ur. 1726 r. w Kielcach, właściciel po ojcu Pińczyc, z żony Konstancyi, miał syna *Michała* Józefa Franciszka, ur. 1757 roku (metryka z Koziegłowach), wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r., sędziego pokoju powiatu szydłowskiego 1816 r., radcę wojewódzkiego krakowskiego 1818 r., dziedzica Zbludowic.

Józef Kościesza Klimowicz, cześnik smoleński, zawarł 1786 r. układ z Michałem (Quat. 1 f. 90 i IV f. 5; DW. 102 f. 1336). Michał, ur. 1797 r., zmarł 1844 r., a żona jego, Franciszka z Dobrowolskich, zmarła 1845 r. Michał, sędzia grodzki słonimski 1818 r.

Jakób i Elżbieta Czechowiczowa, dzieci Ignacego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KLIMOWICZOWIE wylegitymowani ze szlachectwa na Podolu: Piotr z synem Janem i Maciej, synowie Adalberta, wnukowie Jana i Franciszek, syn Andrzeja, wnuk tegoż Jana, 1866 r. Wojciech, Antoni i Wincenty, synowie Piotra i Jan, syn Macieja, 1872 r.

KLIMUNT Mikołaj dziedziczył na Rożance, a Marcin, na Tulkowicach, w powiecie pilznieńskim 1536 r. (Paw.).

KLIMUNTOWICZ Piotr, ożeniony 1706 r. z Maryanną Molendzianką, córką Dominika i Katarzyny Bazyliskiej, zostawił córkę Konstancyę, za Antonim Kamieńskim 1738 r. (Gr. Kam. Pod.).

KLIMUNTOWSCY h. PRUS. Józef, Łukasz, Antoni i Jan, synowie Wojciecha i Anastazyi Dąbskiej, wnukowie Andrzeja i Maryanny Kobierskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim.

[KLINGENBEIL Jan Antoni, pułkownik wojska wielkiego księstwa litewskiego 1727 r. (Gr. Nurs.).]

[KLINGSTEDT de MERZAHU Tymoteusz, szlachcic inflancki, radca stanu rosyjski, mianowany baronem przez Stanisława Augusta 1772 roku (Kancl. 41 f. 197).]

KLIŃSCY. Ma być dwie rodzin tego nazwiska. Jedna miała mieć za herb kulę ziemską, z krzyżem srebrnym na wierzchu, na którym w poprzek dwie ró-

wnoległe klamry srebrne, barkami do góry, z których niższa krótsza. Hełm z koroną (Ostr. 1351). Druga używa herbu Junoszy.

KLIŃSCY h. JUNOSZA z tą odmianą, że baran po boki we krwi, a w szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Pisali się von Rautenberg Klińscy, a pochodzą z Klińcza, w województwie pomorskiem, którego właścielem był 1567 roku Maciej Kliński (M. 101 f. 77). Ścibor z Klińcza 1413 r. (Kętrz.). Wawrzyniec, Maciej, Marcin i Franciszek, bracia, dziedzice 1526 r. Gurczyna, w województwie pomorskiem (M. 42 f. 49). Fabian, dworzanin królewski, otrzymał 1567 r. w dożywocie Lankaff, w województwie chełmińskiem (M. 101 f. 144).

Klińscy nabyli w XVI-m wieku Radziejewo, czyli Rautenberg, w powiecie starogardzkim i pierwszym dziedzicem tego majątku był Leonard Kliński, poseł stanów pruskich 1533, r. do króla Zygmunta I-go. Z Emerencyi Wojanowskiej, synów jego dwóch: Krzysztof na Radziejewie, dzierżawca starostwa rogozińskiego 1556 r. i Jerzy, na Niedamowie (Kętrz.).

Jerzy, poborca w pomorskiem 1590 r.

Krzysztofa, z Dulskiej, synowie: Krzysztof, nominat na opactwo pelplińskie, które zajął i trzymał w latach 1590 — 1593, lecz odstąpił je Kostce i Jan na Radziejewie, zmarły 1614 r., którego, z Katarzyny Łaszewskiej, synowie: Jerzy, Krzysztof i Jan.

Fabian, sędzia ziemski tczewski, umarł 1604 r. Fabian, syn Leonarda, umarł 1650 r. Pochowany w Lubawie, gdzie mu żona, Anna z Gascińskich, pomnik wystawiła. Marek z drugą żoną, Zofią z Wydżgów, otrzymał 1666 r. glejt, w sprawie z Balickim (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 62).

Michał podpisał, z województwem pomorskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Antoni, sądowy tucholski, deputat na Trybunał koronny z pomorskiego 1718 r. Franciszek z żoną, Ewą z Zawadzkich, otrzymali 1700 r. Kłodzię i Sienicę na Pomorzu (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 37). Franciszek, sędzia ziemski tczewski 1722 roku, zmarły 1764 r. Syn jego, Augustyn Tadeusz, proboszcz malborski 1739 r. Augustyn, sądowy ziemski tucholski i Jan, sądowy ziemski mirachowski, posłowie z Prus na sejm 1730 r.

Roch, sądowy ziemski mirachowski, poseł powiatu tczewskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 422). Józef, porucznik powiatu szadkowskiego, podpisał z województwem sieradzkiem, elekcyę Stanisława Augusta. Franciszek pozywał o dług Mycielskich 1773 roku (Rel. Gr. Pyzdr. 766). Franciszka, z Barbary Sokolnickiej, 1-o v. Wojciechowej Koźmińskiej, syn Józef, żonaty z Łaszewską i córka ich Weronika, żona Kazimierza Wężyka, brali udział w sukcesyi po Opalińskich. N., chorąży bracławski, został księdzem 1736 r. (Sig. 25).

Piotr i Jan podpisali 1763 r. manifest szlachty litewskiej. Jan, regent ziemski i grodzki upicki 1770 r.

Ignacy Rafał Jan, syn Józefa i Seweryn Feliks Józef Kasper i Mateusz Józef Aleksander, synowie Wincentego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Aleksandra i Józefy z Brodzkich córka, Józefa Cecylia, za Janem Minasowiczem 1867 roku.

KLINSZOWSKI Adam, podsędek zawskrzyński 1584 r., umarł w 1586 r. (M. 129 f. 462 i Szreńskie 26 f. 755).

KLISNEROWIE. Waleryan i Tobiasz, z wojska koronnego, otrzymali indygenat na sejmie 1685 r. Herb ich przedstawia w polu błękitnem, w koronie złotej trzy pióra strusie. W szczycie hełmu ogon pawi (Ostr. 1352).

KLISZ Paweł posiadał ciwuństwo, albo wójtostwo w Wierzblanach. Król dozwala mu 1642 r., odstąpić je wnukowi swemu Aleksandrowi. Ciwuństwo to posiada 1710 r. Mikołaj Klisz, a 1749 r. Jan (AGZ. X. 4091, 6600 i 7135).

KLISZEWSCY h. JASTRZĘBIEC. Stanisław i Mikołaj podpisali, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Jana Kazimierza. Piotr 1782 r., a Tomasz 1783 r., legitymowali się ze szlachectwa w sądzie grodzkim lwowskim. Tomasz zmarł 1807 r., nie pozostawiwszy potomstwa z Katarzyny z Bogdanów, 2-o v. Klimkiewiczowej, a spadek po nim wzięło potomstwo bratanka jego Michała, z Barbary ze Święcickich, to jest Stefan i Maryanna Józefowa Moszyńska (A. Lwows. For. Nob.).

KLISZOWSCY h. RAWICZ z Kliszowa, w powiecie sandomierskim. Wieś tę, z wielu innemi, wniosła 1352 r. w posagu Anna z Wielowsi, mężowi swemu Grotowi ze Słupcy, późniejszemu kasztelanowi zawichostskiemu. Z synów ich: Goworek i Jakusz, pisali się często z Kliszowa, od nich zatem idą zapewne Kliszowscy Rawiczowie, o których Długosz pisze, że byli dziedzicami Góry, pod Kiełczyną (Lib. Ben.).

Mikołaj 1414 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan 1423 r. w przemyskiem. Katarzyna z Bieskowic, żona Mikołaja Kliszowskiego, kwitowała 1436 r. brata swego ze 100 grzyw. ojcowizny. Jan 1498 i 1500 r. obecny w Przemyślu (AGZ. XIII i XVII). Stanisław i Mikołaj, dziedzice Kliszowa, Czaplina i Woli, w sandomierskiem, a Mikołaj i części Kars, w wiślickiem, 1508 r. (Paw.). Jan, dziedzic części Kliszowa, Woli i Borku 1561 r.

KLISZOWSCY v. KLISZEWSCY różnych rodów z Kliszowa, w powiecie chęcińskim. Wieś ta w drugiej połowie XV-go wieku, była własnością Dziwisza h. *Jelita*, Jana Mniowskiego h. *Nieczuja*, Jana Gołego i Pełki (Lib. Ben.).

Dziwisz z Kliszowa podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna; w 1441 i 1444 r. obecny w Wiślicy. Inny zapewne Dziwisz, komornik sandomierski 1499 roku.

Pakosz z Kliszowa, ma różne sprawy w Krakowie 1423 — 1426 r., gdzie był sędzią grodzkim z małemi przerwami, od 1423 — 1441 r. Pełka z Kliszowa. Jan Gołek z Kliszowa, zamienił 1499 r. część swą w Kliszowie, na część Przecławia, z arcybiskupem Andrzejem Różą. Jan, współdziedzic Czudzynowic, ma sprawy z Rejem 1551 — 1554 r.

Jan Kliszewski, dziedzic części Suliszowa, w chęcińskiem, a Floryan Koścień Kliszowski, części Kliszowa 1540 r. (Paw.). Kościeniowie byli h. Jastrzębiec od nich mogą więc iść Kliszewscy tegoż herbu.

KLISZOWSCY z Kliszowa v. Kliszewa, w kaliskiem. Wojciech 1410 roku w Kaliszu. Janusz Oracz, stryj Bronisza, procesuje matkę tegoż Helenę, wdowę po Mikołaju, a żonę 2-o v. Piotra Szadkowskiego 1409 — 1411 roku (A. Kaliskie.).

KLITNER. Teresa z Telefusów Klitnerowa z dziećmi: Piotrem i Ludwiką, procesuje się 1723 r. z Paparami, o wieś Strzemień (Bracł. XV f. 1919).

KLITYŃSCY. Teodor, Demian, Paweł i Aleksy, posiadali Klityszcze, ze starostwa chmielnickiego, 1615 r. (Źr. Dziej. V). Nazar, Eliasz, Zacharyasz, Szymon i Trochim otrzymali 1654 r. Czarnatyńce w dożywocie, a Andrzej i Aleksander—Klityszcze (AGZ. X. 4506 i 4507). Stefan, mianowany 1699 r. po Szymonie, miecznikiem latyczowskim, a Michał, skarbnikiem podolskim. Michał, skarbnik latyczowski 1721 r., ma syna Łazarza (Bracł XV f. 1847). Tomasz, łowczy bracławski i żona jego, Anna z Szymanowskich, otrzymali 1732 r. w dożywocie Torczyn, Skarzynie, Siemaki i Łozową, ze starostwa chmielnickiego (M. 258 f. 35). Eliasz, podczaszy żytomierski 1751 r. Jan, komornik graniczny czerniechowski 1785 roku.

Andrzej i Roman Klityńscy, z przydomkiem *Pasowicz* vel *Pasiewicz*, nabyli od Bilińskiego 1690 r. część Mochnatego v. Matkowa (Gr. Przem. 207 f. 889). Jan i Szymon dziedziczyli na Mochnatem 1790 r. Jan umarł 1819 r., zostawiając synów: Michała, Jana i Maksymiliana, z których Michał, ożeniony z Maryanną Matkowską, zmarł 1821 r., pozostawiwszy dzieci: Pawła, Onufrego, Bazylego i Annę (A. Lwow. For. Nob.).

Michał, syn Samuela i Anny z Matkowskich, wnuk wspomnianego wyżej Romana i Maryanny z Zankowiczów Ilnickich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1809 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Maryan i Onufry z tej rodziny 1842 r. (M. D. Wąs.).

KLIZIŃSCY h. JELITA z Klizina, w powiecie radomskowskim. Jan Kliziński tegoż herbu (tres hastas transversaliter in campo rubro), świadczył 1518 r. w Krakowie, przy wywodzie szlachectwa Bartkowskiego (M. 30 f. 165). Z dziedzictwa Klizina sądząc, herb pierwotny tej rodziny miał zawołanie Kliza i przedstawiał jedną włócznię.

Stanislaw Kliziński, właściciel Klizina 1552 r. (Paw.). Jakób i syn jego Jan, zawarli układ ze Strzemiecznym 1651 r. (DW. 51 f. 1588).

KLIZOWIE. Bernard Kliza 1531 r., a Zygmunt z żoną, Marcin z żoną i synowcem 1676 r., współdziedzice Piszczkowic, w lubelskiem (Paw.).

KLOBAR Marcin, barkmistrz rud żelaznych w Braszowicach, otrzymał szlachectwo 1540 r. i herb Prus, nadany mu przez Głowackiego (M. 61 f. 291).

[KLOCH Ernest, kapitan konnicy królewskiej, kwitował Karasia 1764 r. (DW. 84 f. 644).]

KLOCHOWIE h. KORNICZ. Piotr Kloch Kornicz, obecny 1427 r. na sądach w Sanoku, a 1434 r. odstąpił tamże Smolickiemu wsi i sołtystwa Strachocin, na których miał 200 grzywien, (AGZ. Sanock.). Jan, dziedzic Bestwiny, w oświecimskiem, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.). Ignacy, dziedzic Bytkowa 1763 r., żonaty z Maryą Wrochnianką, 1-o v. Józefową Jarocką (Gr. Siew.).

KLOCKOWICZ Wojciech podpisał, z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go.

KLOCZEK Jan ze Studzieńca i z Gorzyc ma sprawy w Poznaniu i Kościanie, w latach 1387 — 1400. Żona jego Drogosława v. Dobroszka (Leksz.).

KLONOWIECCY v. KLUNOWIECCY z Klonowca, w powiecie kościańskim. Dzierżek i Elżbieta 1394 r., Jarochna i bracia jej i stryj Michał Stosz mają w latach 1399—1400 sprawy w Kościanie. Wojciech 1398 r. w Poznaniu (Leksz.).

KLONOWSCY h. BOŃCZA, mieli być według naszych heraldyków, w województwie rawskiem.

KLONOWSCY h. GRZYMAŁA z Klonowca, w powiecie gostyńskim. Wacław, syn Grzegorza z Klonowca, 1411 r. na uniwersytecie krakowskim. Augustyn, dziedzic części Klonowca Starego, a Jakób i Kasper, Klonowca Nowego 1579 roku (Paw.). Agnieszka Klonowska, urodzona z Agnieszki Dobrosołowskiej, żona Jana Wydzierzewskiego, matka Łukasza, kanonika poznańskiego, któremu przy wywodzie szlachectwa świadczy Łukasz Klonowski 1583 r. (A. Kap. Pozn.).

KLONOWSCY h. HABDANK z Klonowa, w powiecie radomskim. Michał z Klonowa i Wszebor z Częstocic, Habdankowie, należeli 1386 r. do napadu Toporczyków, na klasztor Sieciechowski (Dług.). Jan z Klonowa ma 1411 r. sprawę z bratem Piotrem z Grzmucina i Klonowa i tegoż roku oczyszcza się w Radomiu. ze złej opinii. Jan i Ścibor sprzedali 1414 r. część swą Częstocic. Jan, z rodu Abdanków, świadczy 1428 r. w Radomiu. Mikołaj, syn Jana, 1406 r. na uniwersytecie krakowskim. Ścibor zamienił część Klonowa i Wojsławic 1437 r., na Garno z Potkańskim (Akta Radom. i Sandom.).

Herb Habdank.

Michał, Mikołaj i Jakób z Klonowa, dopełnili działu dóbr 1447 r. (Inscr. Dekr. Radom. 4 f. 37). Michał i brat jego *Złoty* i stryj Jakób, dziedziczyli na Wielkim Klonowie (Dług.). Michał, sędzia dworu królewskiego 1452 r. Michał, sędzia grodzki radomski 1453 r. Jakób z Wielkiego Klonowa, sędzia nadworny królewski, w latach 1487 — 1492. Kwit króla Kazimierza na należną mu sumę, zamieniony 1503 roku egzekutorom jego testamentu, na dwuletnią stacyę w Trze-

mesznie (Teka Paw. I; M. 14 f. 305 i Rad. Inskr. Dekr. VII f. 397). Jan Klonowski, żonaty 1486 r. z Małgorzatą z Podciemnego, 1-o v. Janową Czemierzyńską z Olszanicy, krewną Romanowskich i Wojtyckich, zmarłą bezdzietnie, ma 1500 r. różne z nimi sprawy (AGZ.).

Stanisław, dziedzic Sycyny 1499 r. Tenże sam pewnie Stanisław, dziedziczył na Wielkim Klonowie 1508 r. Joachim, współdziedzic Klonowa 1569 r. Wojciech, żonaty 1599 r. z Anną Boniecką, córką Jakóba, a Krzysztof, syn Stanisława, zeznał 1646 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Zimnickich (Perp. Czers. 1 B f. 215 i 10 f. 657). Maciej pozwał 1684 r. Kożuchowskiego (Gr. Radom.). Mateusz podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

Jan, żonaty z Magdaleną z Małączyńskich, pozostawił syna Stanisława, żyjącego 1700 r. Franciszek, przeor Dominikanów w Warce 1702 r. Jakób, syn Andrzeja i Maryanny z Kożuchowskich, sprzedał 1729 r. Laskowskiemu Brzeszcze, Szczyty i Wolę (Perp. Czers. 16 A f. 344; 15 f. 440 i 21 f. 173). Adam, łowczy mielnicki, sprzedał 1789 r. połowę Bukówna i Jabłonny Dziubińskiemu (Quat. IV f. 166). Tenże Adam, nazwany miecznikiem trembowelskim 1790 roku (DW. 106 f. 196).

KLONOWSCY h. LESZCZYC z Klonowa, w ziemi dobrzyńskiej. Floryan z Klonowa, starosta dobrzyński 1375 r. Piotr z Klonowa, podłowczy dobrzyński 1521 r. Czy nie jego (bo Piotra), synami byli: Jan, Łukasz i Wawrzyniec, którym siostra Katarzyna, żona Macieja Rożniatowskiego, sprzedała 1557 roku część swoją na Bilinach, Zagorzycach i Piaskach, w województwie sieradzkiem. Druga ich siostra Elżbieta, żona Mikołaja Rakowskiego.

Herb Leszczyc.

Jan Klonowski, syn Piotra, sprzedał 1571 r. bratu Wawrzyńcowi część swoją na powyższych dobrach (M. 89 f. 269 i 110 f. 21). Stanisław, właściciel Małego Zbójna 1564 roku, a Wojciech, Zębowa (Paw.). Gabryel i Jan, synowie Stanisława, dziedziczyli na Gulczewie 1582 r. (Wyr. Lub. 14 f. 293). Stanisław, syn Augustyna, w ziemi warszawskiej 1611 roku (DW. 39 f. 446 i 44 f. 316). Fabian, elektor Władysława IV. Jan, dziedzic na Sikorzu 1564 r. (Paw.).

Łukasz na Zębowie, Sikorzu i Świętosławiu, chorąży usarski, umarł 1635 r., pochowany u Dominikanów w Toruniu (Star.). Andrzej i Ludwik podpisali, z ziemią dobrzyńską, elekcyę Jana Kazimierza. Wojciech, z ziemi dobrzyńskiej, elektor króla Michała.

Eufemia, wdowa po Antonim Klonowskim, posiadała 1615 r Wysiołki, w starostwie barskiem (Źr. Dz. V). Michałowi i żonie jego, Ewie, nadał król 1698 r. wójtostwo barskie (AGZ. X. 6307). Stanisław otrzymał 1654 r. prawem lennem Barszczów, w nowogrodczyznie (M. 196 f. 36).

Aleksander, łowczy bracławski 1686 r., umarł 1694 roku.

Józef Klonowski, syn Grzegorza, stolnik połocki 1627 r. i pisarz skarbowy litewski 1642 r., następnie podkomorzy, został 1647 r. kasztelanem witebskim, a 1652 r. wojewodą brzeskim-litewskim. Umarł w roku następnym. Jest jego

nominacya z 1649 r. na kasztelana połockiego, ale ta do skutku nie doszła. Konstytucye sejmowe z lat 1627—1647 częste o nim wzmianki czynią. Z województwem połockiem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty z Aleksandrą Radzimińską, która 1667 r. zastawiła Uszacze Niepokojczyckiemu, pozostawił córkę Annę, dziedziczkę Sieliszcz, w województwie połockiem, 1671 r. żonę Mikołaja Szołkowskiego, podczaszego wileńskiego, starosty kojrańskiego (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI).

Michał, syn Stanisława i Katarzyny z Sosnowskich, sprzedał 1687 r. Stokliszki, w województwie trockiem, Danielewiczowi (Gr. Kijow. z 1708 r.).

Klonowscy zamieszkiwali i ziemię ciechanowską, gdzie także Klonowo spotykamy. Jarosz (Hieronim) i Józef, burgrabia ciechanowski, podpisali, z ziemią ciechanowską, elekcyę króla Michała. Hieronim i Józef, komornik ciechanowski, synowie Pawła, wnukowie Krzysztofa, zawarli 1662 r. układ z bratankami swoimi, Józefem i Franciszkiem, synami Wawrzyńca (Zap. Lub. 47 f. 920).

Gabryel Kasper, syn burgrabiego Józefa, zeznał 1681 r. pewną donacyę na brata Franciszka (DW. 56 f. 103). Michał, z ziemią dobrzyńską, a Józef i Paweł z Długołęki, z ziemią ciechanowską, pisali się na obiór Augusta II-go. Ludwik na sejmiku w Lipnie 1672 i 1680 r. (Lauda Z. Dobrz.). Kazimierz, poseł na elekcyę 1697 r. O Stanisławie wzmiankuje uchwała sejmikowa w Lipnie z 1715 r. Michał otrzymał 1735 roku wójtostwo w Lipiu, ze starostwa przasnyskiego (M. 225 f. 163).

Szymon otrzymał 1770 r. prawem dziedzicznem pewien grunt w Rudowiskach, w starostwie golubskiem (M. 272 f. 270). Ludwik, kapitan gwardyi pieszej, syn Stanisława i Eleonory z Suchodolskich, wnuk Ludwika i Bogumiły z Przyborowskich, cedował 1786 r. 3,000 flor. Kalksztejnowi (DW. 102 f. 932). Umarł w 1791 r., w którym spisał testament (DW. 107 f. 300 i 329). Stryj jego Michał (DW. 96 f. 890). Andrzej, podczaszy rożański, umarł 1712 r.

Kazimierz, Wawrzyniec i Maciej, synowie Michała i Jadwigi z Piotrowskich, wnukowie Andrzeja i Anny Wojnarowskiej, w ziemstwie halickiem, a Ignacy, Józef i Jan Leszczyce Klonowscy (DW. 97 f. 867), synowie Fabiana i Anastazyi z Berezowskich, wnukowie Jana i Anny z Szandurskich, w grodzie trembowelskim, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r. (M. D. Wąs.).

Herb Ostoja.

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Józef, syn Fabiana i Wawrzyniec, Mikołaj i Jan, synowie Kazimierza.

KLONOWSCY h. OSTOJA z Klonowa, w proszowskiem. Mikołaj i Wielisław z Klonowa 1382 r., Czesko 1383 roku, a Marcisz 1398 r., mają sprawy w sądzie krakowskim (St Pr. P. Pom. VIII).

Długosz wymienia Jakóba Woyszyka i Jana Skórkę Ostojczyków, jako dziedziców części Klonowa (Lib. Benef.). Marcin i Jakób Woyszyk 1461 r., a sam Jakób 1477 r., pro-

cesowani o dziesięciny, przez kanoników poznańskich. Jakób Woyszyk jest komornikiem podsędka krakowskiego w latach 1464 — 1488.

KLONOWSCY h. ROGALA z Klonowa na Kujawach. Długosz pisze, że Boguchwał, syn Piotra, rycerza z dyecezyi włocławskiej, proboszcz kielecki, wzniósł kościół murowany w Świętomarzy 1367 r. (Lib. Ben. I f. 437). Swiadczył on Michałowi, przy wywodzie szlachectwa w Krakowie 1400 r.

Herb Rogala.

Michał z Klonowa, syn Andrzeja, herbu *duorum cornuum Jelenij Zambrza*, zawołania *Rogala*, pisarz sędziego ziemskiego krakowskiego w latach 1398 — 1405 i znów 1414 — 1424, a komornik podsędka krakowskiego 1424 r. (St. Pr. P. Pom. VIII i Fed.).

Drogosz, tegoż herbu, podpisał 1433 roku przyrzeczenie ziemi brzeskiej, obioru królem Jagiellończyka (RM.) Nicze i Grzymek z Klonowa 1391 r. w orszaku ks. Władysława Opolskiego. Mikołaj 1391 r. w Lipnie, a Paweł, z bratem Marcinem, w Radziejowie 1401 r. obecni. Stanisław, kanonik płocki 1447 r.

Czy nie do tego herbu należał Wojciech Klonowski, który podpisał, z województwem inowrocławskiem, elekcyę Augusta II-go i Mikołaj, w powiecie przedeckim, którego siostra, Rozalia Orłowska, kwitowała z odbioru posagu 1727 r. (Gr. Przed. 86 f. 52).

KLONOWSCY z Klonowa w Wielkopolsce. Albert z Klonowa w Poznaniu 1388 r. Jasiek świadczy w Gnieźnie 1397 r. Marcin z Żabic, syn jego, 1399 r. w Pyzdrach. Helena Berwoldowa z Klonowa w Gnieźnie 1397 r. Pasek Klonowski w Kościanie 1394 r. Katarzyna z Osieczna Klonowska, tamże 1399 r. (Leksz). Janusz i Berwold z Klonowa, świadczyli w Kaliszu 1414 r.

Kokoszka z Klonowa, z dwoma synami i dwoma córkami, odsądzony od Przespolewa 1354 r. Jan Kokoszka, vice sędzia koniński 1375 r.

KLONOWSCY z Klonowca, w powiecie radomskim. Wieś ta w posiadaniu dziedziców z różnych rodów, od ich przezwisk nosiła różne nazwy, jako to: Klonowiec-Drobot, Koracz i Kurek. Jan, syn Pawła Drobota z Klonowca, świadczy 1447 r. w Radomiu (patrz *Dobrotowie*). Jan Nieczuja i Jan Gozdzki, dziedzice Klonowca Drobot, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.). Kurek i Dobiesław, dziedzice Klonowca 1508 r.; Anna Koraczowa, dziedziczka Klonowca-Koracz, a Jan Dobek i Andrzej Kurek, Klonowca-Kurek 1569 r. Tenże Andrzej Klonowski Kurek, jest także dziedzicem Braciejowic, Goszczy i części Kieszkowa 1569 roku (Paw.).

KLONOWSCY w województwie łęczyckiem. Stanisław, dziedzic na Domaniewku i Tobolicach 1576 r., Jan, na Pełczyskach, a Marek, na Szewcach (Paw.). Piotr, dziedzic Bylin, części Piasków i Zagórzyc, w sieradzkim powiecie, 1552 roku (Paw.).

KLONOWSCY różni: Jan Piczek z Klonowej, łożniczy królewski 1504 r. (T. Paw. I). Dobrochna, dziedziczka Klonowej i Woli pod Skrzyńskiem, w powiecie radomskim, 1508 r. (Paw.). Jan, kuchmistrz prymasa Łaskiego 1519 r. Jan, podskarbi prymasa Karnkowskiego 1602 r. Benedykt, przeor Dominikanów sandomierskich 1618 r. Katarzyna, 1-o v. Jakóbowa Wielżyńska, 2-o v. Adamowa Cielecka 1646 r.

Józef Franciszek, scholastyk kielecki, kanonik warszawski, sekretarz królewski 1735 r. Dominik, komisarz powiatu orszańskiego, trzymał 1762 r., z żoną Domicellą, do chrztu Okołowicza w Obolcach. Maciej, kapitan gwardyi konnej, utonął w jeziorze Moszyńskiem. Syn jego Wiktor i córka Julianna, żona Kazimierza Więckowskiego 1811 r.

Teofil z synami: Leonardem Józefem i Hipolitem Czesławem i Cyryl, synowie Kazimierza Tadeusza, wnukowie Mikołaja Dominika, legitymowali się ze szlachectwa 1862 r., w gubernii podolskiej.

Podkomorstwo Klonowscy nabyli 1843 r. Sopówkę na Podolu, od Dzierżka. Tastamentem Zofii z Kamieńskich Klonowskiej, podzielona ta wieś między Paulinę, zamężna Kraszewską i dzieci po Stanisławie, to jest Kazimierza i N., zamężną Jakubowską (Pow. Mohilow.).

KLOŃSKI, patrz *Kłoński.*

KLOPHAS v. KLOFFAS, patrz *Kleofasowie.*

KLOPMANOWIE. Krzysztof Klopmann, pułkownik królewski 1725 roku Córki jego: Barbara i Eufrozyna 1742 r. Jan Klopman, mianowany podczaszym upickim 1736 r. Eleonora z Klopmanów, żona Ermana Ernesta Grothuza 1742 r. (A. Tryb. Lit.). Katarzyna Joanna, żona Zygmunta Korffa, starosty rozickiego 1754 r. Otto Jerzy, podpułkownik gwardyi pieszej koronnej 1775 r., ożeniony z Rozalią ze Świerczyńskich, miał córkę N., za Franciszkiem Ryxenem, kapitanem artyleryi koronnej (DW. 71 f. 1765; 92 f. 625 i 95 f. 862).

Krzysztof, kapitan regimentu gwardyi pieszej koronnej 1791 r. (DW. 107 f. 872). Baron Ewald Klopman, marszałek nadworny księcia kurlandzkiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1776 r., a Orła Białego 1779 r. (DW. 108 f. 108).

KLOPSCY, patrz *Kłopscy.*

[KLOSSE Michał i żona jego, Joanna Barbara ze Szwajcerów, wprowadzeni 1784 r. do dworku na Tłomackiem w Warszawie (DW. 100 f. 1332).]

KLOTTOWIE v. KLOTOWIE v. KLOTHOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia, na tarczy ściętej, w polu górnem złotem, kulę błękitną, pole dolne czarne. Nad hełmem, w zawoju czarno-złotym, między rogiem złotym a czarnym, kula błękitna (Ostr. 1354).

Rodzina ta pisała się z Heidenfeldu, majątku położonego w Inflantach, który otrzymał Niclas v. Mikołaj Klot, w początkach XVI-go wieku, od arcybiskupa Michała Hildebranda. Z wnuków jego, Bernhard otrzymał 1590 roku od

Zygmunta III-go potwierdzenie pierwotnego przywileju, na posiadanie tych dóbr. Po nim dziedzicem tych dóbr był syn jego Fromhold 1626 r.

Drugi wnuk Mikołaja, a brat Bernharda, Jerzy vel Engelbrecht, otrzymał 1601 r., od Zygmunta III-go Micajcie na Żmudzi. Syn jego Engelbrecht, pozostawił syna, Jana Engelbrechta, żonatego z Maryanną Puciatówną, córką Tobiasza i Zofii z Grużewskich. Syn ich Jan Zygmunt, stronnik Stanisława Leszczyńskiego, żonaty był 1-o v. z Zofią Chrząstowską, 2-o v. z Martą Billewiczówną, 3-o v. z Teodorą Ginejtówną.

Potomstwo Jana Zygmunta z pierwszej żony:

a) Jakób, w zakonie OO. Jezuitów.

b) Antoni, ur. 1711 r., miecznik inflancki, z Franciszki Odyńcówny, miał synów: Jana, zmarłego bezdzietnie i Ignacego, ożenionego z Maryą Rowieńską, z której córka Marya Janowa Szaumanowa.

c) Maryannę Franciszkowę Gorską, podstolinę żmudzką.

d) Elżbietę Stanisławowę Węcławowiczową.

Potomstwo Jana Zygmunta z drugiej żony:

e) Stanisław, oboźny brasławski 1748 r., z Tekli Mirskiej, miał córkę Teresę, za Mateuszem Bortkiewiczem i synów: Józefa i Maksymiliana. Józef, ożeniony 1-o v. z Teresą Szyrynówną, z której syn Ignacy, 2-o v. z Anną Niesięgłowską, z której syn Albert, ur. 1799 r., dziedzic Antoniszek, z Róży Chmielewskiej, pozostawił kilka córek, z których Malwina, za Ferdynandem Salmonowiczem. Maksymilian, z Katarzyny Bobrowskiej, miał syna Adama, ur. 1798 roku, żonatego z Anną Dmochowską, siostrą arcybiskupa mohilewskiego i metropolity. Tego córki: Róża Adamowa Bobrowska, Konstancya i Julia, jedna po drugiej żony Huberta Rudominy.

f) Adam, sędzia ziemski brasławski 1785 r., żonaty 1-o v. z Izabellą Broniszówną, 2-o v. z Honoratą Koryznianką, 3-o v. z Klarą Przecławską, miał syna Justyna, zmarłego bezpotomnie.

g) Michał, oboźny smoleński, z sejmu 1775 r. komisarz do rozsądzenia sprawy Tura z Kwintami, żonaty z Teresą Żabianką, łowczanką brasławską, miał z niej trzech synów: Mikołaja, w zakonie Bazylianów, Augustyna i Jana, oraz córki: Annę, 1-o v. za Michałem Kwintą, 2-o v. za Jozafatem Kwintą, N., 1-o v. Brodowską, 2-o v. Giedroicową, Emerencyannę Michałowę Czarnocką, Teresę, za Antonim Kwintą i Placydę Michałowę Dąbrowinę.

Jan, najmłodszy syn Michała z Żabianki, żonaty z Judytą Burówną, miał syna Karola Mikołaja Augusta, ur. 1799 r. i córkę Teresę, za Józefem Salmonowiczem.

Augustyn, drugi z kolei syn Michała, żonaty 1-o v. z Teresą Rudominianką, 2-o v. z Różą Czerniechowską, z Rudominianki pozostawił dziesięciu synów. Z nich:

1. Mikołaj Jerzy Floryan, ur. 1798 r., porucznik wojsk rosyjskich, umarł na emigracyi 1874 r.

2. Henryk, Michał Ignacy, ur. 1803 r., asesor sądowy, również przymuszony był kraj opuścić.

3. Michał Ignacy, ur. 1804 r., emigrant również.

4. Kazimierz Stanisław Jan, ur. 1806 r., także emigrował.

5. Aleksander Antoni Ignacy, ur. 1809 r., dziedzic Zalesia, zaślubił Bogumiłę Klottównę, z której córka Teresa i synowie: Henryk, żonaty z Heleną Turówną i Wacław.

6. Jan Julian, ur. 1810 r., także emigrant, pozostawił syna Stanisława.

7. Rudolf Euzebiusz, ur. 1811 r., emigrant.

8. August Franciszek Antoni, ur. 1813 r., zmarły 1876 r„ żonaty 1-o v. z Anną Nornicką, 2-o v. z Aliną Mirską, z pierwszej żony miał syna Jana, ożenionego z Heleną Danilewiczówną, z drugiej—syna Ignacego, zmarłego w Drui 1885 roku, oraz córki: Adelę, za Józefem Stacewiczem 1882 r. i Maryę, za Maryanem Koziełłą 1891 r.

9. Zenon Dominik, ur. 1815 r., zaślubił Katarzynę Downarównę i z niej miał synów: Edwarda i Jarosława, oraz córki: Konstancyę Kazimierzowę Korsakową i Jadwigę. Edward zaślubił Annę Dmochowską i z niej ma syna Leona, a Jarosław, z zaślubionej 1873 roku Maryi Obuchowskiej, ma syna Jana i córki: Laurę i Konstancyę.

10. Józef Antoni, ur. 1819 r., umarł bezżenny.

Córki Augustyna z Rudominianki: a) Konstancya Dominikowa Surynowa i b) Róża Włodzimierzowa Reuttowa.

Z Czerniechowskiej, miał Augustyn trzy córki: Maryę Stanisławowę Doręgowską, Augustę i Aloizę Adolfowę Zawadzką.

h) Feliks, pułkownik b. wojsk polskich, żonaty 1-o v. z Horodeńską, 2-o v. z Franciszką Witkowską, z drugiej żony pozostawił córki: Eleonorę Leopoldowę Mirską, zmarłą 1876 r., Reginę Janowę Zdrojewską i Maryannę Janowę Marcinowską, oraz czterech synów: Florentyna, Leopolda, Stanisława i Benedykta Pawła. Z nich:

1. Florentyn, z Karoliny Mirskiej, córki Stanisława i Rozalii z Karnickich, miał syna Ignacego, ur. 1809 r.

2. Leopold zmarł bezżenny.

3. Stanisław, ur. 1795 r., zmarły 1855 r., nie pozostawił potomstwa.

4. Benedykt Paweł, ur. 1797 r., zmarły 1873 r., z Anny Zakrzewskiej, miał dwie córki: Justynę Wincentowę Moniuszkową i Annę Szczęsnowiczową, oraz sześciu synów: Alfonsa, Adolfa, Aloizego, Alfreda, Arnolfa i Adama. Z nich:

Alfons, ur. 1823 r., zmarły 1868 r., zaślubił Klementynę Ruszczycównę, z której miał trzech synów: Bolesława, Bronisława i Zygmunta.

Alfred zaślubił Michalinę Adamkowiczównę, z której synowie: Mieczysław i Ildefons.

Arnolf, z Elżbiety Klimaszewskiej, ma córkę Maryę, żonę 1900 r. Walentego Zielińskiego ze Skempego.

Adam, żonaty z Maryą Stacewiczówną, ma z niej syna Bohdana.

i) Maryanna Osuchowska.

j) Eleonora Berezniewiczowa (z Teki hr. Kossak.).

Krzysztof, podstoli rzeczycki, żonaty 1715 r. z Elżbietą z Włochowiczów (Sap.). Jan Henryk Kloth, został sekretarzem królewskim i pisarzem publicznym na Kurlandyę, Semigalię i powiat piltyński 1788 r. (Kancl. 88 f. 25).

KLUCZ v. KLUCZOW Jan, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Dyplom mu wydano 1791 r. (ML. 220 A f. 399).

KLUCZEŃSCY. Wojciech i Jan podpisali, z województwem płockiem, elekcyę Augusta II-go.

KLUCZEWICZ h. KLUCZ v. OBUCHOWICZ. Tomasz Bogusław legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1854 r.

KLUCZEWICZOWIE przydomku *Kortyna*. Jakób Kluczewicz, z Anny Opeckiej, pozostawił: 1) Jana, ożenionego z Anastazyą Sawicką, z której synowie: Jan, Antoni i Mikołaj; 2) Andrzeja, żonatego z Eudoksyą Kaczkowską, którego syn Michał, wraz z synami: Aleksandrem i Antonim, urodzonymi z Julianny Kukulskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r, w grodzie trembowelskim (M. D. Wąs.).

KLUCZEWSCY hr. BRODZIC z Kluczewa, w powiecie kościańskim. Eustachy z Kluczewa 1391 r, a Wojciech Sczedrik *Clucefsky* z Kluczewa, 1393 r. na sądach w Kościanie. Siostra jego Kubaczewska 1393 r. (Leksz.). Janusz Kluczewski, na sądach w Kościanie 1422 r. Piotr, syn Tomisława z Kluczewa, notaryusz publiczny i pisarz konsystorza poznańskiego 1475 r.

Jan z Kluczewa wyprawił 1498 r. na wojnę turecką, syna swego Jana, a żona jego Katarzyna, 1-o v. Maciejowa Paruszewska, za siebie i córki z pierwszego małżeństwa, wysłała zastępców. Małgorzata, wdowa po Łukaszu Kluczewskim, wyprawiła zastępcę w orszaku Jana Kluczewskiego (St. Pr. P. Pom. VII. 476, 477 i 589).

N., dziedziczył na Puzdrowcu, w powiecie kcyńskim, 1577 r., Adam, na Gorzewie, w gnieźnieńskiem, 1580 r., a Łukasz, na Chalawie, w kościańskiem, 1581 roku (Paw.).

Stanisław, syn Jakóba, h. Brodzic, z okręgu kcyńskiego i Anny Kosielskiej, h. Topór, kanonik poznański 1581 r. Babką jego, po ojcu, była Anna Sieklicka, h. Nałęcz (Pis. Dz. Pol. IX). Maciej, architekt królewski, uwolniony 1651 od pospolitego ruszenia (DW. 51 f. 1376). Być bardzo może, że Kluczewo, w powiecie płońskim, jest ich pierwotnem gniazdem.

KLUCZEWSCY h. OZDOBA. Ignacy, oberstlejtenant wojsk koronnych, Józef i Melchior, bracia Kluczewscy, otrzymali szlachectwo na sejmie 1768 roku (Kancl. 41 f. 121) i herb, przedstawiający tarczę ściętą, w której górnem polu srebrnem, czerwony klucz w poprzek, piórem na dół w prawo, w dolnem zaś błękitnem — sześciopromienna gwiazda złota, z dwoma strusiemi piórkami u góry. W szczycie hełmu trzy pióra strusie (Ostr. 2465).

W 1757 r. Ignacy Kluczewski był kapitanem regimentu konnego, hetmana polnego koronnego, w którym otrzymał w dożywocie wsie Zbigniew i Wólkę, w województwie sandomierskiem (M. 230 f. 467). W 1778 roku Józef był cześnikiem nowogrodzkim, a Ignacy, podpułkownikiem wojsk koronnych (DW. 94 f. 829 i 95 f. 612).

Jan, syn Ignacego, pozostawił syna Ignacego, wylegitymowanego ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1835 r. Ignacego synowie: Józef i Stanisław, wylegitymowani ze szlachectwa 1852 r., a Romuald z dziećmi: Kazimierzem Erazmem, Józefem Bolesławem, Janem Ignacym, Heleną Michaliną, Wacławą Stefanią i Antoniną, 1892 r. (Spis.).

KLUCZYŃSCY. Jan, Józef i Marcin, synowie Antoniego i Maryanny ze Sroczyńskich, wnukowie Andrzeja i Maryanny z Tarczyńskich, legitymowali się ze szlachectwa 1782 roku, w ziemstwie buskiem. Stanisław, Jezuita w Witebsku 1782 roku.

KLUG Jan, bankier, otrzymał szlachectwo i herb Kotwicę na sejmie 1790 roku. Dyplom nobilitacyi wydano mu 1791 r. (Sig. 37 f. 119). Herb przedstawia w polu czerwonem srebrną kotwicę, między dwoma srebrnemi liliami; w szczycie hełmu, bez korony, trzy pióra strusie. Labry czerwone podbite srebrem (Ost. Nr. 1532).

Pewnie z tejże samej rodziny Jan Klug, był snycerzem królewskim 1614 roku (DW. 43 f. 127).

KLUK Wasil Tymofiejewicz, wziął 1524 r. w zastaw ziemię od ks. Świrskich, a żona jego, Maryna, sprzedała 1537 roku Prudymno, nabyte od tychże Świrskich.

KLUKOWICZ Antoni został 1773 r. porucznikiem regimentu konnego, buławy polnej litewskiej. N., rotmistrz powiatu wiłkomierskiego 1775 roku (V. L. VIII f. 398).

KLUKOWSCY h. JASIEŃCZYK, h. LILIA (GOZDAWA?) i ŁODZIA z Klukowa, w ziemi zakroczymskiej i z Kluk, w ziemi liwskiej. Z Klukowa wyszli prawdopodobnie Gozdawici, a z Kluk Jasieńczykowie.

Piotr Klukowski *de clenodio dicto Lilium, vocabulo Smora* (Smiera), zaświadcza 1402 roku w Orłowie szlachectwo współherbownika (Łęcz. 765). Grzymisław *Szmyera* z Klukowa, burmistrz pułtuski 1456 r. Paweł, syn Ścibora, 1474 r. na uniwersytecie krakowskim. Paweł i Grzegorz z Klukowa zrabowali 1490 r. probostwo w Łomnie.

Wojciech i Krzysztof, synowie niegdy Jana Klukowskiego z Klukowa, część tego majątku sprzedali 1566 r. Bielińskiemu (M. 101 f. 33). Stanisław Klukowski, syn Pawła, sprzedał tamże część swoją temuż Bielińskiemu 1569 r. (M. 105 f. 36). Mikołaj, syn Jerzego, sprzedał 1615 r. Borkowskiemu, część swoją na Chinowie, Woli, Krężlu i Piekutach (Perp. Czers. 5 f. 76). Maryan, syn Jana, odstąpił 1654 r. pewne prawa Damieckiemu (DW. 52 f. 572). Jan i Franciszek, synowie Jana, sprzedali Łąg Arciechowskiemu 1675 r. (DW. 53 f. 659 i 55 f. 230). Adam podpisał, z ziemią zakroczymską, elekcyę Augusta II-go.

Józef i Łukasz, dziedziczyli na Milewie 1721 r. (Perp. Czers. 19 f. 153). Teresa z Junowiczów, 1-o v. Stanisławowa Grabowska, 2-o v. Adamowa Klukowska, wdowa, zeznała testament 1732 r. (DW. 68 f. 492). Stanisław, żonaty z Ewą

z Czosnowskich 1733 r. (Perp. Czers. 23 A f. 153). Michał i żona jego, Konstancya z Zakrzewskich, wprowadzeni do Chyżyn 1749 r. (Perp. Czers. 28 f. 334). Ignacy, żonaty 1-o v. z Anną Ziobrowską (Żebrowską), 2-o v. z Rozalią ze Sługockich, procesuje się 1774 r. z Pakosławskimi, o część Hnilcza. Córki jego: Maryanna Janowa Ostapowiczowa i Teresa, sprzedały 1805 r. część Hnilcza po babce, z Spławskich Żebrowskiej, odziedziczoną, Żebrowskiemu (A. Lwows. For. Nob.). Paweł, syn Antoniego i Rozalii z Arciszewskich, odstąpił 1780 r. sumę Laskowskiemu (DW. 96 f. 368). Tomasz, żonaty z Ewą Micińską 1789 r. (Perp. Czers. 40 f. 182). Stanisław, Klemens i synowie niegdy Olka Klukowskiego z Kałuszyna, otrzymali 1476 r. od ks. Konrada różne wolności dla części tych dóbr. Jan dzierżawił Komorów od Komorowskich 1589 r., którym Zofia z Sobieszczańskich Klukowska, odstąpiła 100 grzyw. (Zs. Bełs. 84 f. 153; Gr. Bełs. 23 f. 383).

Andrzej Klukowski, syn Pawła, sprzedał 1759 r. część dóbr Kluki bratu Mateuszowi. Paweł, syn Mateusza, urodzony 1761 roku w parafii Kałuszyńskiej, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. VII f. 159).

Jan, poseł ziemi liwskiej, podpisał z tąż ziemią, elekcyę Stanisława Augusta. Syn jego, Kajetan, pozostawił syna Ignacego, wylegitymowanego ze szlachectwa i h. Jasieńczyk w Królestwie, przed 1850 r.

Jan Klukowski, horodniczy kowieński 1576 r. Jan Klukowski, starosta grodzieński 1591 r., był posłem powiatu grodzieńskiego 1569 r. (Danił.). Ignacy i Józef podpisali, z województwem połockiem, elekcyę Stanisława Augusta. Ludwik, regent ziemski i grodzki mozyrski 1784 r.

W gubernii podolskiej, legitymowali się ze szlachectwa niżej wymienieni: Ludwik, Wincenty i Tomasz, synowie Antoniego, wnuki Tomasza, prawnuki Jana, 1834 r. Stanisław Waleryan, Michał Mikołaj, Franciszek Ksawery i Władysław, synowie Wojciecha, wnuki Jana, prawnuki wyżej wymienionego Tomasza, syna Janowego, 1843 r., a Jan Ewaryst, Aleksander, Otylia i Amelia, dzieci Franciszka Ksawerego, 1861 r.

Potomkowie Ludwika, Wincentego i Tomasza, synów Antoniego, wnuków Tomasza: Marcin Jakób z synami: Karolem Józefem, Adolfem i Julianem Marcelim, 1840 i 1865 r.; Jan Łukasz, Andrzej i Cezary 1840 r., synowie Ludwika; Józef, syn Juliana Marcelego, Pius, syn Jana Łukasza i Jan Ignacy Augustyn i Antoni Feliks, synowie Cezarego, 1865 r.

Stefan, syn Wincentego, z synami: Witoldem Kornelem Cypryjanem i Jordanem Maryanem, 1840 i 1858 r.

Rafał z synami: Maryanem Eustachym i Jakóbem Adamem i Jan, synowie Tomasza, 1840 r., a Rafał Adam Tomasz Walenty i Leonarda Walentyna Justyna Zofia, dzieci Jakóba Adama, 1870 r. i Wojciech, syn Jana, z synem swoim Janem, 1847 r. (Spis.).

N. Klukowskiego, z herbem Łodzia, nagrobek znajduje się w Złakowie, w łowickiem.

KLUNOWSCY. Marcin i Piotr dziedziczyli 1578 r. na Klunach, w powiecie pyzdrskim (Paw.). Jasiek Klunowski z Klun i siostry jego, mają sprawy w latach 1391—1399 (Leksz.). Ksiądz Jan Klunowski, pleban z Nowego Miasta i altarysta w Katedrze poznańskiej 1496 r., z części swej dóbr Kluny, wyprawił jeźdźca

zbrojnego 1497 r. na wojnę wołoską, w orszaku bratanka swego Zacharyasza (St. Pr. P. Pom. VII. 354).

KLUŃSKI ma być to samo co *Kłoński*. Walenty Kluński ma sprawę z Herburtem 1546 r. Leonard tegoż roku we Lwowie. Albert 1553 r. Marcin, burgrabia zamku wyższego we Lwowie 1553 r. (AGZ. X. 732, 733, 741, 953 i 955). Walenty Kluński, syn Jana, zapisał 1612 r. sumę Annie z Gorskich, wdowie po Wojciechu Lubiatowskim (Gr. Tremb. 28 f. 286). Michał, stolnik czerniechowski 1673 roku. Patrz *Kłońscy*.

KLURZA Hieronim wzięty do niewoli w Witebsku 1654 r., trzymany w Kazaniu 1655 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

KLUSOWIE h. SZRENIAWA z Wyżnian, w ziemi lwowskiej. Jan Klus z Wyżnian, w latach 1397 — 1418, często występuje jako świadek w dokumentach. W 1400 r. z żoną Małgorzatą, fundował kościół w Wyżnianach i tegoż roku nabył za 30 kóp groszy Szydłów, od Chodora Szydłowskiego. Pieczęć jego z herbem Szreniawa wisi przy dokumencie z 1417 roku (AGZ. I — IX). Synów jego dwóch: Mikołaj z Wyżnian i Jakób z Szołowa 1441 r.

Jakób, żonaty 1442 r. z Katarzyną z Ostrożan, córką Dymitra Kierdeja ze Spikłos, sprzedał 1454 r. Szydłów bratankowi za 130 grzyw. Umarł, zdaje się, bezdzietny.

Mikołaj, podczaszy lwowski 1441 r., dziedzic Wyżnian, Kadłubiszcz, Krosna, Konaczowa nabytego 1441 r., posesor Zubrzy, Wodników i Plechowa, otrzymał 1444 r. w Waradynie od króla 100 grzyw. na Władyczynie, Malechowie i Zubrzy. Zginął, według Długosza, 6-go Września 1450 r. na Wołoszczyznie. Pozostawił dwóch synów: Mikołaja z Wyżnian i Pawła z Krosna.

Mikołaj, 1446 r. student uniwersytetu krakowskiego, ożeniony 1-o v. z Jadwigą z Lisienic i Stawnego, (zdaje się, że to była Kulikowska, wdowa po Janie z Nieswojowic), nabył 1454 r. Szydłów od Jakóba. Żył jeszcze 1475 r., a wdowa po nim Katarzyna, ma sprawę 1476 r. Córka jego jedyna Barbara, 1-o v. żona Jakóba Bobowskiego, który zginął na wojnie Mołdawskiej, a 2-o v. Feliksa z Baluczyna, podsędka lwowskiego, spłaca 1501 r. bratu pierwszego męża, Andrzejowi Bobowskiemu, 100 grzyw. z zapisu, jaki zeznała pierwszemu mężowi na Wyżnianach z zamkiem, Rozworzanach, Kurowicach, Poluchowie, Szołowie, Szydłowie, Pieczeniegach, Kaszycach i Tymkowicach.

Paweł z Krosna, drugi syn podczaszego, zmarł 1482 r., pozostawiwszy z żony, Fienny, czyli Eufemii z Dobrzynic, 1-o v. Pawłowej Niedźwiedzkiej, synów: Jakóba i Mikołaja, piszących się z Krosna. Córka Pawła Katarzyna, żona Mikołaja z Tarhanowic, zmarła bezdzietnie przed 1481 r. Jakób, ożeniony z Barbarą Herburtówną 1484 r., żoną 1-o v. Jana Żórawińskiego, a 3-o v. Stanisława Reya. Mikołaj 1501—1502 r. ma sprawę z matką (AGZ. XIV—XVII).

Piotr Klus, procesuje się z Piaseckim 1535 r. (AGZ. X). Kuratorya ustanowioną została nad Krzysztofem 1602 i 1621 r. (AGZ. X. 2936 i 3360).

Paweł Klus, żonaty z Katarzyną Hynkówną z Uniewia, podkomorzanką kamieniecką, 2-o v. żoną Mikołaja Korabczewskiego, cześnika kamienieckiego, pozostawił syna Klemensa, dziedzica Wyżnian, Krosna, Rozworzan, Szołowa, Kurowic i innych, w ziemi lwowskiej 1578 r. (Paw.), którego córki: Katarzyna, za Wojciechem Kuropatnickim 1612 roku, a Justyna, za Wojciechem Makowieckim. Justyna sprzedała 1612 r. część Orynina Poniatowskiemu (Gr. Tremb.). Pewnie córką Klemensa była i Anna, żona Samuela Starzechowskiego, dziedziczka Przewrocia 1613 r. (Zs. Lwows.).

Jakób, posesor wójtostwa w Wiśniowej, w starostwie dobczyckiem, umarł 1695 r. (Ręk. Oss. Sig. 138 f. 9). Franciszka, żona 1-o v. Gabryela Lenkiewicza, cześnika żytomierskiego 1740 r., a 2-o v. Bielska (Gr. Halic. 244 f. 317).

KLUSCY, w województwie wołyńskiem. W początkach XVI-go wieku dobra Klusk należały do Bohdana Hryćkowicza Kluskiego, następnie do Fedka Waśkowicza Kluskiego, którego syn Iwan, posiadał je 1538 r. (ML. 30). Matfiej Kluski dziedziczył 1570 r. na Klukach, w powiecie łuckim, a Jan na Klusku, w powiecie włodzimierskim (Jabł.). Packo Kluski, ziemianin włodzimierski 1505 roku (Arch. Sang.). Iwan Fedorowicz Kluski, dworzanin królewski 1541 r., w liczbie innych osób zeznał 1546 r., że książę Andrzej Zasławski, od młodości swej był chorym na umyśle. Pieczęcie jego przedstawiają kulę, lub pierścień, a w nim krzyż, 1541 r., kulę takąż, a na niej, na linii pionowej, dwie klamry poziomo, 1546 r. (Arch Sang.).

KLUSOWSKI Adalbert, opiekun dzieci księcia Stanisława Radziwiłła 1608 roku (Woł. II f. 87). Regina z Talubskich, 1-o v. Mikołajowa Jaroszewska, 2-o v. żona Jana Klusowskiego 1589 r. (Zs. Gr. Czers. 57 f. 430).

KLUSZEWSCY h. JASIEŃCZYK z Kluszewa, w ziemi ciechanowskiej. Adam, Jan, Stanisław, Mikołaj i Wawrzyniec, dziedziczyli na Kluszewie 1578 r., a Jan i Stanisław i na Stropuchowie (Stropkowie), w powiecie sierpskim. Adam na Porzeczu-Trojanach, w przasnyskiem, a Mikołaj i Stanisław, na Borzuchowie, w mławskiem (Paw.). Maciej, ale Kłusowski, skarbnik ciechanowski, umarł 1637 r. Maryanna, w połowie XVII-go wieku, za Piotrem Koziebrodzkim. Małgorzata, córka Marcina ze Stropkowa, żona Wojciecha Jezierskiego 1654 r. (Gr. Płoc.). Andrzej Kluszowski, dziedzic Dzierążni, w ziemi bełskiej, wybudował tam kościół 1639 roku.

Herb Jasieńczyk.

Żyjący w drugiej połowie XVII-go w. Jan Kluszewski, ożeniony z Maryanną Nosarzewską, pozostawił syna Wojciecha, żonatego 1-o v. z Maryanną Piegłowską, 2-o v. z Maryanną de Autaki (?). Z tej ostatniej syn Jan, pułkownik wojsk pruskich 1789 r. (DW. 105 f. 182). Z pierwszej żony syn Wojciech, wojski płocki 1747 r., cześnik ciechanowski 1748 roku, a podczaszy 1764 r., chorąży przasnyski jeszcze w tym ostatnim roku, wielkorządca krakowski i administrator żup 1763 r.,

kasztelan biecki 1771 r, kasztelan wojnicki 1779 r., zmarły w tymże roku. Kawaler orderu Św. Stanisława 1773 r. Żonaty 1-o v. 1747 r. z Teresą z Tarłów, wdową po Franciszku Rudzińskim, 2-o v. z Teresą Ogrodzką, córką Krzysztofa Walentego i Teresy z Iwieńskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1748 r., 3-o v. z Anną Nieczuja Dembińską, córką Arnolfa, 1759 r., 4-o v. z Anną Łaszewską, córką Aleksandra i Teresy z Jordanów, damą krzyża gwiazdzistego austryjackiego, której zapisał 1778 r. dożywocie na Skorczowie i Chołdowicach (DW. 71 f. 1129, 1482 i 1488). W 1770 r. otrzymał w dożywocie Brzegi, Brzeźno i Żerniki, w powiecie chęcińskim i stąd się zwał starostą brzegowskim (Kancl. 48 II f. 37). W 1778 r. nabył Miedzierzę od Tarnowskiego, którą syn jego Makary, sprzedał 1785 r. Jezierskiemu. Z trzeciej żony miał kasztelan synów: Brunona Wincentego *Makarego* i *Jacka* Wincentego, oraz córki: Franciszkę, za Stanisławem Krajewskim, instygatorem koronnym i Annę, za Stanisławem Szaniawskim, krajczym koronnym, zmarłą w Krakowie 1822 r.

Bruno Wincenty *Makary*, dziedzic Kluszewa, Nosarzewa i Miedzierzy, kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., sprzedał 1785 r. Jezierskiemu Maleniec, Kawęczyn, Wólkę Smolaną i Świnków (DW. 101 f. 309; 103 f. 87, 90 i 845).

Jacek Wincenty, urodzony w parafii skalbmierskiej 1761 r., po ojcu starosta brzegowski, legitymował się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej, (DW. 105 f. 435 i Quat. VI f. 159). Żonaty z Anną z Pfeiffrów, nie miał z niej potomstwa.

Ignacy, regent ziemski orszański 1778 r. Jakób, burgrabia grodzki ciechanowski 1773 r., pozostawił syna Ignacego, którego synowie: Józef Cypryjan i Feliks, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KLUZEŃSCY z Kluzan, Adam i Jan podpisali, z województwem krakowskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

z KLWOWA Borzuj, otrzymał 1414 r. od Władysława Jagiełły zamianę tej wsi na miasto, ustanowienie jarmarków i targów (Bibl. Kras. Dypl.), a 1434 r. obdarzył król to miasto różnymi przywilejami (Ibid.). W 1445 r. zamienił Klwów z Rogalą, wojewodą mazowieckim, na Romanów, z dopłatą 1,200 flor. W tymże roku, oczyszczając się w sprawie o konie ze Straszem, stawia jako świadków z ojczystego rodu: Stanisława z Głuszyny, syna Skarbka i Piotra z Pankowic, syna Skarbka. Imie Skarbka świadczyłoby, że to Abdanki, ale Głuszyna i Klwów to znów dziedzictwo Łabędziców (St. Pr. P. Pom. VII).

Wszebor i Jan, bracia z Klwowa, 1414 r. (Rad. Inscr. I f. 22 i 202). Dorota i Katarzyna, córki Stanisława z Klwowa, cześnika czerskiego, procesują się 1500 r. w Warce z Sulgostowską (Zs. Warec. 1 C f. 286 i 317). Ów Stanisław, cześnik, jest Boglewskim; był on dziedzicem Rdzowa i Klwowa.

KŁADNICKI Maciej, ożeniony z Poradnianką, wróciwszy z więzienia w Moskwie, podał 1667 r. do akt dziśnieńskich testament, zmarłego w więzieniu Poradni z 1664 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

KŁAJSCY z Kłaju pod Krakowem. Klemens, łożniczy królewski w latach 1420 — 1428, jeden z posłów królewskich w Wrocławiu 1420 r. (Dług.), podpisał

1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna, jako Klemens z Kłaju Moniaczkowski. W 1427 r. otrzymał konsens na wykupno Łęczny za 60 grzyw. od Turskiego, którą znów od niego wykupił 1439 roku niejaki Stanisław. Żył jeszcze 1449 roku (KMP. IV).

Jan Kłayski, tenutaryusz Pirzchowic, zmarł 1474 r., a tenutę objął po nim Mikołaj Czarny z Podola (Helc. II). Jan, dworzanin królewski, otrzymał od króla za zasługi wojenne dom we Lwowie 1534 r. (AGZ. X. 546). Tenże Jan, pisarz wojskowy w latach 1534 — 1538, wojski grodecki 1539 r., umarł 1548 r. (M. 49 f. 199; 55 f. 60; 57 f. 104 i 76 f. 85).

KŁANICCY z Kłanina. Andrzej, starosta gniezdziewski w latach 1744 — 1754 (Wolff.). Józef Kłanicki, chorąży petyhorski, podpisał z powiatem lidzkim, elekcyę Stanisława Augusta. Jozafat na Kłaninie, obożny 1773 r., a miecznik grodzieński 1777 r. Tenże Jozafat obożny, nazwany Kłonickim, komisarz z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Wolmerów z Ogińskimi (V. L. VIII f. 458).

KŁĘBOWSCY, patrz *Klembowscy.*

KŁĘBOWSKA h. OSTOJA Zofia, żona Czarnockiego, babka Paprockiego, kanonika gnieźnieńskiego 1617 r. (Kor.).

KŁOBSCY z Kłobi i Kłobki, w powiecie kowalskim. Wsie Kłobia i Kłobia mała, czyli Kłobka, obie paraflalne, były już w XV-tym wieku w cząstkowem posiadaniu różnych rodów. Jedna z nich zwała się też Kłobią Dymitrową. Z aktów nie zawsze dojść można, o której Kłobi mowa.

Żyra z Kłobi Dymitrowej, świadczy w Brześciu 1330 r., a Miklo, z tejże Kłobi, 1357 r. O tym Żyrze pisze Długosz, że był podkomorzym brzeskim; umarł 1330 r. w Raciążu. On to może był zięciem Dobiesława z Kościoła 1316 r., a ojcem Dobiesława, kasztelana kruszwickiego i pochodził z rodu Leszczyców.

Berwald z Kłobi Dymitrowej, syn Jana z Końca, sprzedał 1401 i 1404 roku Kłobię Jordanowi, stolnikowi kujawskiemu (Gr. Brzesk. 1 f. 54 i 55 i 2 f. 152), nabył następnie Poddębice, w brzeskiem, 1426 r. i był sędzią grodzkim brzeskim 1438 r. Brat jego Bartosz, dziedziczył na Lijewie; obaj należeli do rodu Godziembów. Z tego rodu byli bracia Bernard i Andrzej z Kłobi małej, Ossowa i Koszanowa, którzy nabyli Dąbie 1444 r., a sprzedali 1446 r. Kłobię i Ossów braciom: Michałowi, Piotrowi i Wojciechowi z Kłobi, i Wawrzyniec i Michał z Kłobi małej, nazwani braćmi Stanisława z Lubrańca 1448 r. (Gr. Brzes. 1 A f. 109 i 261; Dud. Gr. Brzes. 1 A f. 238).

Piotr, syn Jana z Małej Kłobi, 1410 r. a Stanisław, syn Macieja z Kłobi, 1474 r. na uniwersytecie krakowskim.

Jan i Jakób Kłobscy w Brześciu 1449 roku. Michał z Małej Kłobi, sędzia grodzki brzeski 1454 r.

KŁOBSCY h. POMIAN z Kłobi, w powiecie kowalskim. Jarand, stolnik kujawski w latach 1401 — 1404, nabył Kłobię Dymitrową za 1,000 grzywien, od Berwolda z Kłobi, syna Jana z Końca (Gr. Brzes. 1 f. 54 i 55; 2 f. 152). Syn je-

go Piotr, chorąży brzeski 1452 r., zmarły 1462 r., żonaty z Elżbietą, pozostawił czterech synów: Jakóba, Jaranda, Stanisława i Jarosława. Wdowa po nim trzymała 1463 r. Kłobię i połowę Lutoborza.

Jarand był 1496 r. podłowczym, to jest łowczym mniejszym brzeskim. Pisał się 1477 r. z Żegocina i miał syna Jana.

Jarosław pisał się z Lutoborza, Osiemborowic i Wichrowic 1480 roku (Gr. Brzes.). Od Jarosława mogą iść Wichrowscy h. Pomian. Po nim też szedł Łukasz Kłobski, syn Marcina i Barbary, dziedzic na Lutoborzu 1595 roku (Gr. Przed. 37 f. 380 i 43 f. 335).

Jan, pisarz dworu biskupa poznańskiego 1515 r. Andrzej, podsędek brzeski 1515 r., umarł 1532 r. Mikołaj i Jakób, dziedziczyli 1557 r. na Modliborzu i Krzewiu, w powiecie kowalskim, a Stanisław i Wojciech, na Gagowej 1566 r. (Paw.). Jadwiga, żona Wojciecha Bielińskiego, w połowie XVI-go wieku.

Aleksander, Wojciech, Eremian, Stanisław, Jakób i Jan, synowie Jana, 1600 r. Eremian, właściciel Krzewia 1602 r. Wojciech, dziedzic Zalesia 1633 r., ożeniony z Elżbietą Pawlikowską, miał syna Jakóba, który 1641 r. zeznał zapis na rzecz matki (Gr. Przed. 47 f. 435; 48 f. 503; 50 f. 403; 59 f. 480; 70 f. 459 i 71 f. 368).

Wojciech, syn Ignacego, Adam Floryan, syn Mateusza i Konstanty Albin, syn Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Anna, Norbertanka w Strzelnie, zmarła 1624 r.

[z KŁOBUCKA Paweł, kanonik u Św. Floryana, rektor akademii krakowskiej 1463 r. (C. Un. Cz.).

KŁOBUCKI Łukasz, wiceregent grodzki żytomierski 1790 r.

KŁOBUKOWSCY h. KUCZABA z Kłobukowa, w ziemi dobrzyńskiej. Ja-, rosław z Kłobukowa, archidyakon gnieźnieński 1394 roku. Janusz z Kłobukowa z rodu Kuczabów, podpisał 1434 przyrzeczenie obywateli ziemi dobrzyńskiej, obioru Jagiellończyka (RM.). Jakób z Kłobukowa, pisarz nadworny książąt mazowieckich i ruskich, Ziemowita i Władysława, w latach 1456—1461 (AGZ. III i K. M.). W 1453 r. był pisarzem nadwornym ks. Władysława (M. 52 f. 48 i 78 f. 170).

Herb Kuczaba v. Paprzyca

Akta grodzkie brzeskie wspominają o Janie z Kłobukowa 1476 r., a o jego synie Mikołaju, 1490 r. Maciej, syn Mikołaja Przybka z Kłobukowa, sprzedał 1538 r. część młyna w Grodni. Elżbieta, córka Łukasza, sprzedała 1539 r. część Kłobukowa Borzewskiemu. Piotr Kłobukowski 1539 r. w Płocku. Jakób, żonaty 1542 r. z Zofią z Włoczewa, córką Mikołaja, a Marcin, z Małgorzatą z Wziamborz, córką Jana. Jakób Kłobukowski, zwany *Molenda*, procesował Borzewskiego 1542 roku (Gr. Płoc. Wiecz. 5 f. 43, 281 i 328; 7 f. 235 i 376; 8 f. 53). W 1564 r. dziedziczyli na Turze Wielkiej—Piotr i Jan

Łyscz Kłobukowscy; na Kłobukowie - Patrze — Jan z braćmi, Piotr Kłobukowski *Łysowicz* i Stanisław, a na Kłobukowie-Molendy—Andrzej, Jakób z synowcem Walentym, Jan, zwany *Błyszcz*, Jan i Feliks (Paw.). Jan, Grzegorz, Piotr, Michał i Łukasz podpisali, z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go. Józef, Michał, Piotr, Mateusz i January, dziedziczyli 1870 roku na Gołyszewie. Grzegorz, ożeniony z Antoniną Zglinnicką 1870 r., w mławskiem.

KŁOBUKOWSCY h. OKSZA z Kłobukowic, w województwie sieradzkiem, których to dóbr właścicielami byli 1557 r. Mikołaj i Jakób (Paw.). Dersław z Kłobukowic, rozgranicza 1446 r. Kłobukowice od Mstowa i Kuchar. Zofia, córka Mikołaja, 1571 r. żona Stanisława Dembińskiego z Lgoty (Wyr. Lub. 1 f. 143 i Zs. Krak. 34 f. 1010). W 1589 r. żyli: Stanisław, Anna Stanisławowa Staszkowska i Jadwiga, dzieci Adama i Zofii z Psarskich i Jan, Katarzyna, Anna i Zofia, dzieci Piotra (M. 122 f. 9; Wyr. Lub. 32 f. 194 i Gr. Krak. z 1618 r.). Katarzyna wyszła za Andrzeja Gruszczyńskiego, Zofia za Mikołaja Sulimierskiego, a Anna, za Trepkę.

Jan, syn Andrzeja i Feliks, syn Tomasza, wydali 1626 r. kwit dotyczący dzierżawy Kamieńca. Feliks kwitował 1628 r. brata Jana. Wojciech, syn Feliksa, w grodzie przedeckim 1631 r. (Gr. Przed. 69 f. 364, 518, 566 i 569; 70 f. 326).

Herb Oksza.

Walenty kwitował 1611 r. Mycielskiego, z odbioru sumy (Inscr. Gr. Pozn. I f. 251). Piotr i Marcin, elektorowie Władysława IV-go. Piotr, sekretarz królewski 1631 r. (Zap. Lub. 33 f. 825). Marcin podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Jana Kazimierza. Konstanty, vice-rotmistrz chorągwi pancernej, otrzymał 1649 r. wójtostwo chmielnickie (M. 191 f. 3).

Jan, urodzony z Życieńskiej, dziedzic Mokrzeszy, ma siostrę za Sulimierskim 1651 r. (Pam. o Koniecpolskich). Jan, z województwem inowrocławskiem, a Stanisław, z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę króla Michała Obaj głosowali także za Janem III-m.

Jan, miecznik inowrocławski 1662 r., żonaty z Anną Truskolaską (Sig. 11 f. 277 i Zap. Lub. 67 f. 702). Walenty, pisarz grodzki poznański, pozostawił syna Władysława 1681 roku (M. 213 f. 522). Jan zeznał 1690 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Próchnickich (DW. 57 f. 1171). Adam, z województwem poznańskiem, a Aleksander i Ludwik, z województwem krakowskiem, podpisali obiór Augusta II-go.

Franciszka, za Kasprem Suffczyńskim, chorążym czerskim 1708 r. (Perp. Czers. 17 f. 96). Wojciech, poseł prowincyi pruskiej, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblg. Gr. Warsz. 49 f. 611). Wawrzyniec podpisał, z województwem inowrocławskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Andrzej, w powiecie przedeckim 1781 r. (Gr. Przed. 93 f. 24).

Żyjący w drugiej połowie XVII-go wieku Maryan z Siemikowic Kłobukowski, z pierwszej żony, Katarzyny Przecławskiej, pozostawił córkę Maryannę,

żonę Marcina Szypowskiego i synów: Stanisława, Ludwika, Jana i Józefa. Z drugiej, Teofili Tomickiej, Katarzynę Gawłowską, Wojciecha i Michała. Ten ostatni, z Anny Trzebuchowskiej, miał córkę Zofię i synów: księdza Antoniego, Tomasza i Stefana, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, ożenionego z Joanną Gurską, z której syn Dymitr i córka Zuzanna, za Kazimierzem Łastowieckim, zmarła 1789 r.

Stanisław, najstarszy syn Maryana, chorąży pancerny, z Maryanny Rożyńskiej, miał córkę Zofię i synów: Piotra, w zakonie Cystersów Rafała, Ignacego, Antoniego, w zakonie Cystersów Bernarda, Wojciecha i Jana.

Wojciech, podczaszy wieluński, żonaty z Katarzyną Świeprawską, miał syna Aleksandra, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 roku i córki: Józefę Eysymontową i Antoninę, pierwszą żonę Józefa Dryniakiewicza 1800 r.

Jan, brat Wojciecha, ożeniony z Salomeą Zerzyńską, miał synów: Stefana i Pawła Fabiana Sebastyana, adjutanta generała Wodzickiego 1794 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1809 r. Tego ostatniego, z Tekli Boguszównej, synowie:

1. Leon Teodor, ożeniony z Teklą Wyszkowską, córką Cypryjana i Karoliny Duninównej-Wąsowiczównej, dziedziców Lipia i innych, z której córka Antonina i syn Władysław, żonaty z Zofią Żuk Skarszewską, córką Marcelego i Józefy z Kirchnerów, właścicieli Gródka.

2. Stanisław, zamordowany przez chłopów 1846 r., którego, z Waleryi Dulębianki, potomstwo: Władysław, Tadeusz, Helena i Jadwiga.

3. Antoni Adam, redaktor „Czasu“ w Krakowie (M. D. Wąs.).

Ignacy Józef Kasper Jan i *Wincenty* Tomasz Floryan Nepomucen, synowie Józefa; *Marcin* Ignacy Kazimierz, syn Ignacego; Franciszek Józef, syn Andrzeja; Balcer, syn Mateusza; Teodor Marcin, Felicyan i Michał Hieronim, synowie Antoniego; Kazimierz, syn Andrzeja; Sylwester Szczepan Jan i Jan Nepomucen Prymus Felicyan, synowie Michała, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Aleksander, syn Józefa i Anny z hr. Kwileckich, urodzony w Powierciu 1820 r., radca Komitetu Towarz. Kredyt. Ziems., zmarły w Warszawie 1903 roku, ze Stanisławy z Chrapowickich, pozostawił syna Stanisława, ożenionego z Oleną Kurnatowską. Anna, siostra Aleksandra, żona Edwarda Sokołowskiego, miała córkę Józefę, żonę Jana Nepomucena Kłobukowskiego.

Antoni, dziedzic Milinka, w kowalskiem, 1820 r. Maryanna z Kłobukowskich, 1-o v. Józefowa Pogonowska, 2-o v. Józefowa Czerznicka, zmarła 1820 r. Maryanna z Daszkiewiczów Kłobukowska, zmarła w Galicyi przed 1797 r. Józef umarł w Radomiu 1840 r. Julianna z Wojciechowskich Kłobukowska, zmarła w Radomiu 1842 r., a Katarzyna z Kaliszów Kłobukowska, zmarła tamże 1870 r.

KŁOCZEWSCY. Heraldycy nasi rozdzielają dom Kłoczowskich na dwa. Jednemu z nich, który nazywają Kłoczewskimi, przypisują za herb *Doliwę*, drugi jest h. *Rawicz*. Mnie się zdaje, że tylko jest jeden dom Kłoczowskich h. *Rawicz*, który wyszedł z Kłoczowa, w ziemi stężyckiej.

KŁOCZKO v. KŁOCZKOWICZ h. OGOŃCZYK, w Wielkiem Ks. litewskiem Wojtek Janowicz, namiestnik ucyański, posłował do Moskwy w 1493 roku (Skarb. Danił.). Posłował również w 1494 roku, a po zamąż pójściu Heleny, za wielkiego księcia Aleksandra, został ochmistrzem jej dworu i urząd ten piastował do jej śmierci, która nastąpiła w 1513 r. [1]). W 1499 r. był namiestnikiem kowieńskim, w 1500 r. marszałkiem litewskim, a w 1506 r. nadto namiestnikiem bielskim. Na zamianie dóbr, dopełnionej przez Sapiehę w 1512 r., nazwany starostą grodzieńskim (ML. 7), lecz nim być nie mógł, gdyż starostwo grodzieńskie trzymał Kiszka w latach 1508 — 1513 (Kat. Wolff.). Umarł w 1514 r.

Wojciech pozostawił syna Macieja, zwanego zwykle w aktach Maciejem Wojciechowiczem Ochmistrzowiczem. Syn ten musiał być urodzony z pierwszej nieznanej żony Wojciecha. Drugą jego żoną była Katarzyna (Agrafena) księżna Ostrogska, 1-o v. Gojcewiczowa, 2-o v. Nacowiczowa 1502 r.

Król Zygmunt zatwierdził 1507 r. Wojtka Janowicza w posiadaniu Kormiałowa, nadanego mu przez Aleksandra Jag. w 1,150 kopach (ML. 8), a 1516 r. potwierdził Marynie Hlebównie, wdowie po Wojtku Janowiczu, zapis dworu Kulwce, zrobiony jej przez męża. W zapisie tym odsunięty został Maciej, syn Wojtka, od posiadania tego dworu (ML. 11).

Maciej Wojciechowicz Ochmistrzowicz, marszałek litewski, dzierżawca wołkowyski 1522 r. i dzierżawca merecki od 1532 r., został 1532 r. wojewodą witebskim. W 1533 r. otrzymał dzierżawę obolecką, a 1542 r. posunął się na starostwo żmudzkie. Umarł 11-go Kwietnia 1543 r. (Star. Mon.). Na ekspedycye wojenne dostarczał z dóbr swoich 47 koni, a z dóbr podlaskich, zastawionych mu przez teściową, 18 koni (ML. 21).

Maciej Wojciechowicz, dziedzic Międzyrzecza i Liskowa (Star. Mon.), miał za żonę Katarzynę Stanisławównę Hlebowiczównę, wojewodziankę połocką. Wraz z nią procesuje się w latach 1541 — 1542 z Ostrogskim, o dobra Hołomyśl (ML. 29). Taż Katarzyna, wdowa po nim, ma 1546 r. sprawę z biskupem łuckim, o 1,000 kóp (ML. 61), a 1547 roku z Bartoszewiczem, o dworzec merecki (ML. 46 i 60). Była ona właścicielką Rutki (ML. 47, 1457 r.). Córka ich Maryna, wyszła za ks. Prokopa Dolskiego.

Jan Kłoczko, protoplasta tego domu, miał oprócz Wojtka jeszcze synów: Michnę, Mikołaja i Olechnę.

Michno Janowicz w latach 1496 — 1501 r. koniuszy trocki i ciwun miednicki. W 1501 r. potwierdził mu Aleksander Jag. nadanie Zwiniszek (ML. 5). Jego zapewne żona, Michałowa Kłoczkowa, siostra ks. Michała Rużyńskiego, 1522 roku (Wolff. i Kniaź.).

Mikołaj Janowicz, w 1514 r. klucznik grodzieński.

O potomstwie ich wiemy tyle tylko, że Jan Michnowicz Kłoczkowicz, który na potrzeby wojenne dostarczał 19 koni (ML. 21), miał w 1547 r. sprawę z Lubeckim (ML. 46). Jan Mikołajewicz Kłoczkowicz otrzymał w 1547 r. dwie nie-

---

[1]) W statucie litewskim pod 1501 r. mylnie nazwany kuchmistrzem litewskim.

osiadłe wsie w województwie wileńskiem (ML. 62), a Jan Olechnowicz Kłoczkowicz wniósł w 1550 roku do akt zażalenie, że mu ze skrzyni skradziono sygnet (ML. 65).

W przypisach do Niesieckiego zamieścił Bobrowicz, że Maciej, starosta żmudzki, oprócz córki Maryny, pozostawił syna Stanisława, którego potomstwo do ostatnich czasów podał.

Halszka Maciejówna, żona 1-o v. Jana Owsianego 1586 r., 2-o v. żona ks. Michała Massalskiego. Barbara, żona Melchiora Snowskiego, kasztelana witebskiego 1589 roku (Wolff. Kniaź.). Iwan, żonaty z Krystyną Korsakówną, chorążanką połocką, po teściu wziął chorążostwo połockie i umarł 1690 r., mając lat 109.

KŁOCZOWSCY v. KŁOCZEWSCY h. RAWICZ z Kłoczowa, w ziemi stężyckiej. Żyjący w XV-tym wieku Waśko z Kłoczowa, z żony Anny, miał dwóch synów: Wincentego i Piotra, którzy dopełnili 1443 r. działu Kłoczowa, odziedziczonego po ojcu.

Jan z Kłoczowa zabezpieczył 1481 r. na Kłoczowie posag żonie Katarzynie. Był on dziedzicem Kłoczowa i 1508 r. Tenże Jan zawarł układ z bratankami swoimi: Janem, Jerzym i Gabryelem. Anna z Kłoczowa, żona Jakóba Szadurskiego, sprzedała 1520 r. część swoją na Kłoczowie Katarzynie, wdowie po Janie i synom jej: Janowi, Mikołajowi i Marcinowi. Czy nie ta sama Anna, wdowa po Stanisławie Czerskim 1501 roku (Rad. Inscr. 1 f. 570; Rad. Inscr. i Decr. II f. 355; VII f. 669; IX f. 344 i Paw.). Jana kwitował Zawadzki 1555 r. (Zs. Pilzn. 5 f. 383). N., właściciel Kirlikówki, w powiecie szczyrzyckim 1581 r. (Paw.).

Herb Rawicz.

W drugiej połowie XVI-go wieku żyło dwóch braci, Piotr i Mikołaj, synowie Marcina, zmarłego 1561 roku (Zap. Lub. 1 f. 180).

Piotr, dziedzic Kłoczowa, Kawęczyna, Przesmyka, Podarza i Czernic 1569 r. (Paw.), w latach 1556, 1560 i 1562 — 1564, student uniwersytetu w Padwie, będąc sekretarzem królewskim, otrzymał 1569 r. starostwo małogoskie. W 1577 r. został kasztelanem zawichostskim. Zginął pod Wielkimi Łukami 1580 r., a król w nagrodę jego waleczności, oddał starostwo małogoskie jedynej jego córce Annie, urodzonej z Barbary Niszczyckiej. Anna była 1597 r. żoną Kaspra z Kuflewa Oborskiego (M. 123 f. 405, 444 i 818).

Mikołaj, brat Piotra, dziedzic Ulęża i Grabowca 1569 roku (Paw.), pisarz ziemski stężycki 1570 r., żonaty był z Gostomską. Był też dziedzicem Drzązgowa, gdzie chciał kościół oddać heretykom, do czego nie dopuścił pleban ksiądz Lędzki 1570 r.

Andrzej, razem z Piotrem, dziedzic Przyklewa 1569 r. (Paw.), podstarości stężycki 1579 r., pozostawił trzech synów: Mikołaja, Gabryela i Anzelma, dziedziców Kłoczowa 1590 r. (Wyr. Lub. 41 f. 328; 74 f. 645 i 681).

Mikołaj pisał się z Kalenia; żonaty był 1593 roku z Anną Sobieską (Wyr. Lub. 53 f. 353 i Perp. Czers. 1 A f. 74).

Anzelm, dziedzic Ściborzyc, stolnik sandomierski, rotmistrz królewski 1584 roku. Katarzyna, córka Mikołaja, za Tomaszem Lasockim 1603 r. Dorota, córka Mikołaja, za Jakóbem Suffczyńskim 1635 r. (Perp. Czers. 2 f. 361 i 9 f. 275).

Kasper, Marcin i Jakób, synowie Mikołaja, przyznali 1616 r. sumę Sobieskiemu (Zap. Lub. 22 f. 227).

Jakób, dziedzic Zalesia, żonaty był 1635 r. z Felicyanną Łychowską. Córka ich Maryanna, za Janem Duninem (Perp. Czers. 9 f. 218 i 10 f. 31; Gr. Bieckie 78 f. 84).

Kasper z Kłoczowa, podczaszy chełmski 1628 r., poseł na sejm, z którego deputat na Trybunał radomski, miał sześciu synów: Tomasza, Stanisława, Jakóba, Józefa, Marcina i Mikołaja, którzy 1645 r. sprzedali Brzeżno Węgleńskiemu (Zap. Lub. 37 f. 433; 40 f. 150 i 204). Z nich: Mikołaj i Józef podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcyę króla Michała. Tomasz miał córkę Annę, żonę Jacentego Krosnowskiego 1646 r. (Perp. Czers. 10 f. 632). Po Stanisławie zostało pięciu synów: Tomasz, Mikołaj, Marcin, Józef i Stefan, oraz córka Zofia, żona Marcyana Braneckiego 1682 r. Stefan był scholastykiem lubelskim 1679 r. Józef podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go (Zap. Lub. 55 f. 959 i 58 f. 720; Perp. 14 A f. 8).

Mikołaj, syn Kaspra, podstarości stężycki 1661 r. i podsędek 1670 r., także sędzia kapturowy stężycki 1674 r., z tymi tytułami podpisał elekcyę Jana III-go.

Po Marcinie pozostało dwóch synów: Jan i Stanisław, którzy wspólnie ze stryjem Mikołajem, podsędkiem, wnieśli protest do akt Trybunału lubelskiego 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 96). Stanisław, elektor Augusta II-go.

Tomasz, Mikołaj i Maryanna, dzieci Mikołaja, obierały plenipotentów w Lublinie 1653 r. (Zap. Lub. 43 f. 1040). Franciszka, wdowa po Franciszku Chlebowskim, chorążym owruckim, 1711 r. (Perp. Czers. 17 f. 290). Józef, syn Jana Józefa i Magdaleny Zagurowskiej, żonaty 1716 r. z Anną Żeligowską, córką Kazimierza, cześnika bracławskiego (DW. 62 f. 956 i 964; Perp. Czers. 20 f. 204). Jan, proboszcz w Radwankowie 1728 r. (Perp. Czers. 20 f. 354). Antoni, podwojewodzy i subdelegat grodzki stężycki, elektor Stanisława Augusta, zastawił 1758 r. Pniewskiemu Korytnicę (Perp. Czers. 31 f. 46). Żonaty był z Maryanną Kłoczowską, 2-o v. Wojciechową Żebrowską (Deb. Czers. 2 f. 69).

Kazimierz, cześnik bracławski, ożeniony z Konstancyą z Mirbachów, pozostawił syna Łukasza, stolnika rzeczyckiego i sędziego kapturowego województwa sandomierskiego, elektora Stanisława Augusta, właściciela Górek 1776 r.

Łukasz, żonaty z Anną Prażmowską, której zapisał 1771 r. 12,000 fl., pozostawił z niej czterech synów: Jana Nepomucena, Ignacego, Feliksa i Antoniego, oraz córkę Józefę. Wymienione dzieci Łukasza, kwitowały 1784 r. wuja swego, Franciszka Prażmowskiego i Rudzińskiego, a 1778 r. wprowadzone zostały do Górek (Perp. Czers. 32 f. 249; 35 f. 10 i 362; 36 f. 3; DW. 100 f. 3 i 734).

Jan Nepomucen odstąpił 1784 r. sumę bratu Feliksowi. Jan, żonaty 1794 roku z Maryanną Smolińską, 1-o v. Kornaszewską (DW. 100 f. 662 i Perp. Czers. 40 f. 475).

Ignacy, vicesgerent sądowy stężycki 1788 r., kwitował Rudzińskiego 1785 roku (DW. 101 f. 890).

Feliks v. Szczęsny, chorąży w regimencie gwardyi pieszej koronnej 1793 r. (DW. 109 f. 698).

Julian Henryk i Józef Adam Jan, synowie Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Zofia, za Szymonem Krasińskim 1628 r. (Woł. V B f. 349).

Akta czerskie wspominają, że wymieniony wyżej Łukasz, stolnik rzeczycki, wystawił 1778 r. skrypt na rzecz Agnieszki Rychlickiej i że syn jego Bazyli i córka Maryanna, urodzeni z tejże Agnieszki Rychlickiej, wprowadzeni zostali do Górek 1778 r. Być więc może, że z Rychlicką się rozwiódł i zaślubił Prażmowską (Perp. Czers. 35 f. 362 i 356).

KŁOCZYŃSKI Ludwik, regent grodzki bielski 1676 roku (Zap. Lub. 55 f. 1302). Marcin, proboszcz bucki (?), wracając z Rzymu, zatrzymał się w Padwie 1608 roku.

KŁODAWSCY h. KORAB'. Dominik Kłodawski, wprowadzony 1713 r. do Rynna, Osna i Wierzbic, w powiecie przedeckim (Gr. Przed. 83 f. 55). Andrzej Kłodawski, syn Wojciecha, towarzysz pancerny, żonaty z Maryanną Mussakowską, miał syna Piotra, nabywcę części klucza Jawornik-ruski od Wąsowiczów, zmarłego 1808 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w grodzie sanockim 1782 r.

Piotra, z Rozalii Łonowskiej, potomstwo: Jan, Feliks Ludwik, Aloizy Antoni i Paulina Agnieszka, za Antonim Ryziewiczem 1830 roku (M. D. Wąs. z A. Tarnow. For. Nob.).

z KŁODNA, w ziemi lwowskiej. Piotr Wołczek Rokuta, podkomorzy lwowski 1434 r., starosta chełmski 1443 r. W 1444 r. Władysław Warneńczyk zapisał mu 700 grzyw. na starostwie lubomelskiem, w których ma trzymać to starostwo (Proch.). Patrz *Wołczek*.

Herb Łada.

KŁODNICCY h. ŁADA, jeden dom z Kłodzińskimi, wyszli z Kłodna, w ziemi warszawskiej. Paprocki pod herbem Ładą, przytacza przywilej ks. Janusza mazowieckiego, na Czersku, Warszawie etc. z 1387 r., którym nadał różne wolności dziedzicom Kłodna: Kadrowi (pewnie Cedrowi), kanclerzowi swemu zakroczymskiemu, Dominikowi, podkanclerzemu swemu, Grzegorzowi, kapelanowi księżnej, Helbrzykowi (Jałbrzykowi), Wielisławowi, Tomisławowi, Świętosławowi, Maciejowi, Stanisławowi, Janowi, Filipowi, drugiemu Janowi, Wojnie, Niegosławowi, Wawrzyńcowi i Bartłomiejowi. Od nich prawdopodobnie Kłodno rozdzieliło się na różne części, noszące osobne nazwy, jak Kłodno - Czachy, K.-Borzymy, K.-Tłustowo, K.-Panki i K.-Książki. Od nich też poszli Kłodniccy i Kłodzińscy.

Na wsiach wymienionych dziedziczyli 1580 roku: Jan *Wosczak*, Feliks, syn Jana, Maciej i Jan, synowie Andrzeja

i Stanisław, syn Piotra (Paw.). Stanisław, syn Piotra z Kłodna, 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Dorota, za Janem, a Zofia za Krzysztofem, braćmi Pieniążkami. Zygmunt, towarzysz pancerny, w poczcie brata swego, w rocie Aleksandra Zborowskiego 1610 r. Barbara, córka Jana, za Stefanem Janem Boglewskim 1662 r. (Perp. Czers. 12 f. 308). Jerzy, żonaty z Krystyną Lipnicką 1668 roku (Sig. 10 f. 89).

Stanisław, z województwa podlaskiego, elektor Jana III-go. Dzieci jego: Andrzej, Piotr, Mikołaj i Teresa, pozywali Rzewuskich 1686 r. (Zap. Lub. 62 f. 114). Piotr sprzedał 1691 roku Krasińskiemu Dziegietnię, w ziemi drohickiej (DW. 57 f. 1338). Michał, z Zuzanny Kaszowskiej, miał córkę Domicellę, żonę Stefana Lasockiego i syna Antoniego 1701 r. (Bracł. XIV f. 839).

Stanisław, nieżyjący 1701 r., żonaty 1-o v. z Felicyanną Klembowską, 2-o v. z Katarzyną Raciborską, wdową Gliniecką, z pierwszej żony pozostawił syna Mikołaja, a z drugiej—Waleryana i Antoniego. Mikołaj kwitował 1726 r. Staniszewską, a 1724 r. wdowę po bracie Antonim. W 1744 r. był stolnikiem nowogrodzkim. Waleryan, wspólnie z matką, kwitował 1701 r. Leszczyńskiego. Antoni, nieżyjący już 1724 r., żonaty był z Petronellą z Bogumiłów (Perp. Czers. 14 C f. 192; 16 B f. 70 i 71; 19 f. 103 i 476; 20 f. 57 i 127).

Aleksander Kłodnicki, z ziemi warszawskiej, elektor Jana III-go, rotmistrz chorągwi królewskiej kozackiej, podstoli bracławski i superintendent komor mazowieckich, zwolniony został 1667 r. od wyprawy wojennej (DW. 54 f. 1844 i Sig. 10). Żonaty 1-o v. z Katarzyną z Obrazowic Młodziejowską, 2-o v. z Agnieszką Chomicką. Nie żył 1679 r., w którym pozostała po nim wdowa sprzedała Mościska i Szeligi Chądzyńskiemu (DW. 55 f. 1070; Zap. Lub. 63 f. 989). Z pierwszej żony, syn jego Michał, podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go. W 1713 r. tytułowany podstolim bracławskim. Ożeniony 1688 r. z Teresą Joanną z Rokszyc Dąbrowską (DW. 57 f. 120; 62 f. 7 i 14), pozostawił z niej dwie córki: Rozalię, żonę Józefa Paprockiego 1715 r. i Ewę, żonę Franciszka Bonawentury Grotowskiego 1721 r., oraz synów: Józefa, Władysława i Aleksandra. Dwom ostatnim i córkom, odstąpiła matka 1721 r. przysługującego jej dożywocia na Kobylinie, który to majątek Władysław, 1721 r., a Józef, 1725 r. sprzedali Okęckiemu (Perp. Czers. 18 f. 246; 19 f. 88, 120 i 161; 20 f. 68). Z nich:

Józef zaślubił Eufrozynę Chojnacką i z niej pozostawił syna Mateusza, oraz córki: Maryannę Kułakowską i Magdalenę Szczurecką 1784 r. (Perp. Czers. 23 A f. 261 i 37 f. 227).

Władysław nabył od brata Aleksandra 1726 r. Młodziejowice. W 1728 r. wprowadzony został do Skurowa, a 1748 r. do Turowic. W 1741 r. zapisał sumę żonie, Maryannie z Boskich, z której pozostawił córki: Scholastykę, Katarzynę, żonę Jana Modzelewskiego, miecznika wendeńskiego, Bogumiłę, żonę Dionizego Ciborowskiego, burgrabiego czerskiego i Franciszkę, żonę Jakóba Dąbrowskiego 1777 roku (Perp. Czers. 32 f. 241; 34 f. 533; 35 f. 363 i 364; 36 f. 156; Deb. Czers. 1 f. 50).

Aleksander wprowadzony do Kociszewa 1736 r., żonaty z Maryanną Ogrodzieńską, pozostawił z niej synów: Józefa, Franciszka i Jana, którzy odstąpili, 1749 roku, sumę z Lasek Giżyckiemu.

Józef, syn Franciszka, w imieniu ojca, kwitował 1784 r. Staniszewskiego (Perp. Czers. 23 B f. 235; 29 f. 60 i 547; 38 A f. 89).

Leopold Feliks, Stanisław i Marceli Feliks Paweł, synowie Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Stefan, 1782 r. porucznik, a 1784 r. kapitan wojska koronnego, nabył dworek przy ulicy Grzybowskiej w Warszawie (DW. 98 f. 876 i 100 f. 1345). Stanisław, żonaty 1800 roku z Salomeą, a Paweł, z Joanną Charzewskiemi (DW. 112 f. 1575). Jan Tomasz Adam, syn Pawła i Feliks, syn Franciszka, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Tomasz, syn Franciszka, wnuk Stanisława, prawnuk Stanisława, odstąpił 1762 r. prawa swoje spadkowe Przybylskiemu (Perp. Czers. 31 f. 388). Antoni, z powiatem orszańskim, a Jan i Józef, z województwem połockiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Józef, syn Stanisława i Joanny Bardeckiej, wnuk Jerzego i Maryanny Cebrowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim trembowelskim.

Walenty z żoną, Adam z żoną i córką, dziedzice części Tarnawki, w lubelskiem, 1676 r. (Paw.). Walenty, dziedzic na Wielkiej i Małej Tarnawce, zmarły przed 1720 r., żonaty 1-o v. z Sobieszczańską, 2-o v. z Zofią Wysocką, z pierwszej żony pozostawił syna Wawrzyńca, właściciela Polichowszczyzny w Tarnawce 1723 r., tytułowanego cześnikiem urzędowskim, ożenionego z Anną Brodowską. Z niej syn Franciszek, tytułowany cześnikiem chełmińskim, zeznał 1765 r. zapis dożywocia z żoną, Magdaleną z Kobylańskich, córką Antoniego, stolnika owruckiego i Ludwiki z Kotowskich (Gr. Krasnost.). Jego potomstwo: Maryanna, Rozalia, Stefan i Józef. Ten ostatni wylegitymowany ze szlachectwa 1794 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Tamże legitymował się ze szlachectwa 1789 r. Kazimierz Ignacy, dziedzic na Żurakach, ożeniony z Anną Jaryszkowską, syn Jana i Anny z Jaworskich, wnuk Michała.

Piotr, komornik ziemski kamieniecki, o którym konstytucya sejmowa z 1775 roku wspomina, syn Teodora i Katarzyny Horczanowskiej, wnuk Szymona i Anastazyi Kulczyckiej, zostawił, z Heleny Komornickiej, 2-o v. Białeckiej, dwóch synów: Leona Pawła i Sylwestra Juliana, właścicieli Hłuboczka i Krasnosielec, którym cesarz Franciszek I-szy zatwierdził 1823 r. staropolskie szlachectwo.

Herb Sas.

Sylwester Julian, z Ludwiki Bobrowskiej, córki Michała, podkomorzego dworu polskiego i Julianny z Bobrowskich, zostawił: Jerzego Cezara Piotra Antoniego, zmarłego 1850 r. bezdzietnie i Julię Helenę Michalinę Leontynę Dobrzyńską, właścicielkę Hłuboczka i Krasnosielec (M. D. Wąs. z A. Stanisław. For. Nob.).

KŁODNICCY h. SAS z Kłodnicy, w powiecie stryjskim. Pochodzą od Tustanowskich, z których bracia: Iwan, Ilko, Filip, Masko i Hryćko, dopełnili działu dóbr ojczystych

1447 r., przy którym trzej ostatni wzięli Kłodnicę, Borzysław i Dołhołukę. Z nich Filip, inaczej Lazur, Laczko, pisał się zwykle z Kłodnicy. Z bratem Ilkiem trzymał też w 200 grzywnach wieś królewską Modrycz, a 1460 r. nabył część Myślatycz. Jego zapewne synami byli: Jerzy, Leonard i Andrzej Kłodniccy. Andrzej zapisał żonie Zofii, 1469 r. posagu 150 grzyw. na Kłodnicy i zabity został przez Michnę i Piotra Lubienieckich, a dzieci jego: Stanisław, Jan, Anna, Marusza i Elżbieta, pod opieką stryjów, zawarły 1479 r. ugodę z zabójcami, którą Stanisław potwierdza 1494 r.

Jerzy za żoną, Katarzyną z Myślatycz, otrzymał w 50 grzyw. część Myślatycz 1469 r.

Leonard oprawił 1485 r. żonie swej Elżbiecie, córce Jacka Kornielowskiego, 138 zł. węg. na Kłodnicy, Dołhołuce, Manastyrzu i Woli, a ona sprzedała część swą macierzystą Buchowic i Tuchołkowic Kościejowi (AGZ.).

Jan Kłodnicki z żoną, Zofią z Orska i Dunikowic, łowczanką przemyską, kwitowali 1510 i 1535 r. jej brata z posagu (Zs. Przem.).

W 1521 r. posiadaczami Kłodnicy, Ułyczna, Dołhołuki, Woli, Manasterza i Lennego, byli: Stanisław, Jan i Ihnat Kłodniccy (AGZ. X. 312). W 1525 r. rozgraniczają Kłodnicę od Hołobutowa: Stanisław, Jan, Jan Jerzy i Andrzej Kłodniccy (AGZ. X. 370). Zygmunt I-szy nadał 1535 r. Kłodnicę i wsie przyległe Stanisławowi, Janowi i Andrzejowi, prawem dziedzicznem, które to dobra trzymali dotychczas prawem lennem (M. 50 f. 225).

Stanisław, sędzia drohobycki przed 1542 r., a sędzia grodzki stryjski 1546 roku, ma syna Andrzeja, dziedzica i na Borynicach, w powiecie żydaczowskim, 1552 roku, w którym wziął w zastaw od Swiatopełka Wistowce (M. 57 f. 327 i 70 f. 379).

W 1589 r. dziedziczyli na Kłodnicy i wsiach przyległych: Katarzyna, Krzysztof, Michał, Jerzy i Paweł Kłodniccy, a na Borynicach — Piotr i Andrzej Kłodniccy (Paw. i Wyr. Lub. 33 f. 1101). Jan, dziedzic części Borynic 1601 i 1628 r. Piotr, sędzia grodzki żydaczowski 1586 r.

Wyroki lubelskie z 1583 r. wspominają o Janie, Andrzeju, Krzysztofie i Jakóbie, synach Stanisława, a wnukach Jana, dziedzicach na Kłodnicy, przydomku *Szczopa* (Ks. 17 f. 304). Daniel, syn Andrzeja z Kłodnicy, kwitował Krzynieckiego 1620 r. (Zap. Lub. 24 f. 888).

Stefan, dziedzic Zendowic i Uniechowic, w ziemi lwowskiej, 1578 r. (Paw.), komornik graniczny lwowski 1581 r. Andrzej, zwany *Łysy*, żonaty z Katarzyną Pełczanką, nie żył 1591 r. (Wyr. Lub. 47 f. 88). Krzysztof, ożeniony z Jadwigą Dawidowską, córką Andrzeja, miał z niej: Mikołaja, Jana, Andrzeja w zakonie OO. Franciszkanów, Stefana i Teofilę. Rodzeństwo to zawarło 1621 roku ugodę z Ostrorogiem. Elżbieta zaślubiła 11-go Kwietnia 1604 r. Andrzeja Chomętowskiego (Zs. Lwows. z 1617 r. i Zap. Lub. 24 f. 52). Mikołaj, część dóbr odziedziczonych po matce, odstąpił OO. Dominikanom lwowskim 1628 r. (Zs. Lwow.). Ksiądz Andrzej, otrzymał list żelazny 1628 r. (AGZ. X. 3546).

Jerzy Karol, Jerzy, Jarosz, Bernat i Stanisław, z ziemią przemyską, a Gabryel, z ziemią chełmską, podpisali elekcyę króla Michała.

Stefan zapisał sumę Kakowskim na Dołhołuce, którą oni odstąpili 1672 r. Zawadzkim (Zs. Przem. 134 f. 1061). Aleksander kwitował Wąsowicza 1704 roku

(Gr. Przem. 159 f. 842). Marcin, 1710 r. w żydaczowskiem. Antoni, Mikołaj, Zofia Kopycka, Aniela Sowińska i Krystyna panna, współsukcesorowie Dobrzyńskiego, pozwani 1727 r. przez Potockiego, wojewodę kijowskiego, o Koniuszki (Woł. XII f. 35). Helena, córka Andrzeja, żona Stanisława Jaworskiego, podstolica zakroczymskiego, który pozwał 1747 r. teścia o posag (Pr. Przem. 571 f. 46). Józef, dziedzic Hałuszczyniec 1755 r. (Gr. Tremb. 74 f. 380).

Michał Antoni, syn Michała, ur. 1741 r. w Łopusznicy. Agnieszka, żona Jana Nowickiego 1794 r. Dominik, zmarły 1828 r. w Wygnance, miał, z Maryanny Lipińskiej, zmarłej 1851 r., Magdalenę, za Antonim Zdziejowskim 1827 r., Rozalię, za Antonim Nowickim 1824 r., Grzegorza, ur. 1815 r., Macieja, ur. 1819 r. i Antoniego, po którym, z Franciszki Zającównej, syn Jakób, ur. 1832 r. w Wygnance. Bazyli, syn Michała i Maryanny Lewickiej, zaślubił 1838 roku Antoninę Ilnicką (metr. w Czortkowie).

Hieronim, z Agnieszki Jemiołkowskiej, pozostawił 1732 r. pięciu synów: Zygmunta, Krzysztofa, Andrzeja, Szymona i Józefa (Zap. Gr. Żydacz. 34 f. 41).

1. Zygmunt, ożeniony z Katarzyną Szczygielską, miał synów:

A) Felicyana, po którym, z Konstancyi Świrskiej, syn Jakób, ożeniony z Maryą Kruszelnicką. Tego syn Jan, z Maryanny Pohoreckiej, miał synów: Józefa i Jana.

B) Tomasza, ożenionego z Ewą Czarnocką, z której: Michał i Leon Michał, wylegitymowany ze szlachectwa 1790 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Ten ostatni, żonaty z Magdaleną Maryą Kruszelnicką, miał z niej:

a) Adama, ożenionego z Katarzyną Winnicką, z której synowie: Jan i Leon.

b) Józefa.

c) Kazimierza, ożenionego z Maryanną Winnicką, z której synowie: Ignacy, Melchior, Karol, Jan i Mikołaj, wywiedli się ze szlachectwa 1827 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

2. Krzysztof pozostawił syna Pawła, po którym, z Anny Winnickiej, syn Antoni.

3. Andrzej miał także syna Pawła, ożenionego z Maryą Jaworską, z której synowie:

A) Teodor, którego, z Ewy Kruszelnickiej, syn Jan.

B) Tomasz, ożeniony z Maryą Tarasiewiczówną, pozostawił Eliasza i Bazylego.

C) Jan, po którym, z Maryi Hermannówny: Joanna, Józef i Jan, żonaty z Apolonią Kłodnicką, którego syn Mikołaj, 1859 r. porucznik wojsk austryjackich (M. D. Wąs. z A. Wydz. Stan. galic.).

Jan, Tomasz, Michał i Teodor, uzyskali 1789 r. świadectwo magnatów, że są synami Aleksandra i Anny z Poniatowskich, wnukami Jana i Felicyanny z Popieli-Lenartów i zostali na tej zasadzie zapisani do galicyjskich ksiąg majestatycznych (M. D. Wąs.).

Wojciech, syn Andrzeja i Heleny Strzyskiej, wnuk Wojciecha i Elżbiety z Unichowa Ustrzyckiej, którą kwitowała Borkowska 1712 r. (Gr. Przem. 222 f. 44), pozostawił z Katarzyny Terleckiej, dwóch synów: Bazylego i Michała, dziedziców Rosochy, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie przemyskiem.

Antoni, syn Marcina i Magdaleny Żabokrzyckiej, wnuk Grzegorza i Zofii Jamińskiej, wraz z Antonim, synem brata swego Jana, urodzonym z Agnieszki Kotarskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem.

Wymieniony Bazyli, zmarły 1814 r., pozostawił, z Maryanny Terleckiej, syna Jana i córkę Maryannę (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

KŁODNICCY h. WIENIAWA z Kłodnicy (górnej), parafii Wilkołaz i KŁODNICCY z Kłodnicy, w parafii Wilków, w powiecie lubelskim. Markusz z Kłodnicy, świadczy 1400 r. w Krakowie Janowi, łowczemu lubelskiemu. Mikołaj z Kłodnicy h. Wieniawa, świadczy 1425 r. w Lublinie, przy wywodzie szlachectwa Stanisława z Okunina (Zs. Lubels.).

Michał i Marcin z Kłodnicy, świadkowie na wyroku sądu ziemskiego lubelskiego 1428 r. (Bibl. Zam.). Jan, syn Michała z Kłodnicy, w Radomiu 1424 r. (Rad. Inscr. Decr. II f. 226). Leon, w latach 1420 — 1428 pisarz podkanclerzego, a pisarz chełmski 1430 r. (St. Pr. P. Pom. VII). Marcin, syn Michała *Pasterki*, 1446 r. na uniwersytecie krakowskim.

Herb Wieniawa.

W drugiej połowie XV-go wieku dziedziczyli na Kłodnicy górnej: Jan, Hektor Mikołaj i Michał h. Wieniawa, a na Kłodnicy Nogawczynej pod Wilkowem, Pakosz, Teodoryk i Jerzy Nogawkowie (Dług.). Z przezwiskiem Nogawka, spotykamy się u Jana Nogawki z Janowic, w latach 1361 — 1382, w ziemi sandomierskiej.

W 1531 r. Andrzej, Paweł, Rafał, Jan, Bernard, Ceder, Włodek i Walenty, dziedzice Kłodnicy górnej, a bracia, Stanisław i Jan Nogawka i Jakób Dzietrzych, dziedzice Kłodnicy pod Wilkowem, a Jan, części Niezabitowa. Jadwiga Kłodnicka, dziedziczka Łazisk, a Tomasz z żoną i Ewa z synem, dziedzice części Pisczkowic - Starejwsi, w powiecie lubelskim 1676 r. (Paw.).

Paweł, żonaty 1631 roku z Maryanną Morsztynówną, bachmistrzówną wielicką (DW. 48 f. 451). Paweł podpisał, z ziemią bełską, elekcyę Jana Kazimierza. Wojciech, syn Jana, zapisał 1626 r. dożywocie żonie, Zofii z Piczkowskich. Jan, syn Krzysztofa i Zuzanny z Radziszewskich, kwitował Świchowskiego 1660 r. (Zap. Lub. 29 f. 859 i 46 f. 555).

Franciszek, z województwa lubelskiego, a Paweł, z sandomierskiego, elektorowie króla Michała. Samuel i Mikołaj, synowie Jerzego i Zofii Jaźwińskiej, 1682 r. w Lublinie (Zap. Lub. 60 f. 301).

KŁODNICCY wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej, nie wiem jakiego herbu. Jan z synem Edwardem, Tomasz i Bonifacy, synowie Szymona, wnuki Józefa, prawnuki Franciszka, 1839 roku, a Stanisław Maryan, syn Edwarda, 1893 r.

Grzegorz z synami: Karolem Feliksem i Markiem Edwardem, syn Michała, wnuk Wojciecha, 1848 r.

KŁODYŃSCY v. KŁODIŃSCY. Andrzej Michał, syn Stefana i Teresy Marynowskiej, wnuk Marcina i Maryanny Czajkowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim (M. D. Wąs.).

KŁODZCY v. KŁOCCY z Kłody, w powiecie wareckim. Prandota i Krzesław, bracia z Przedworzyc i Kłody, mają w latach 1415 — 1425 częste sprawy w Warce. Mikołaj z Kłody, zaprzecza długu sędziemu czerskiemu 1417 r. (Najst. Ks. Czerskie). Krzesław, właściciel Kłody 1446 r., miał syna Mikołaja, który procesował się 1468 r. z Janem Łysym z Kłody. Jan, syn Jana Łysego z Kłody, 1500 r. (Zs. Warec. 1 B f. 65 i 135; 1 C f. 294). Andrzej z Kłody zabezpieczył 1512 r. posag żonie Apolonii, córce Ziemaka z Ruśca, podkomorzego warszawskiego. Z niej córki: Katarzyna, za Stanisławem z Lichanic 1528 r. i Apolonia, za Stanisławem z Zakrzewa (Ibid. 2 f. 188; 4 f. 169 i 5 f. 352).

Żyjący w początkach XVI-go w. Stanisław Kłocki, z Barbary Chrościechowskiej, córki Mikołaja, miał synów: Andrzeja, Mikołaja i Stanisława, oraz córki: Annę i Katarzynę. Synowie Stanisława dopełnili działu dóbr Duda 1569 r. (Ibid. 5 f. 497; 9 f. 841; Zs. Gr. Czers. 38 f. 586). Z nich:

Andrzej, podany w regestrach podatkowyeh z 1576 r., jako dziedzic Kłody (Paw.).

Mikołaj zabezpieczył 1569 roku na Kłodzie 300 kóp żonie Jadwidze, córce Krzysztofa Potrykowskiego (Zs. Gr. Czers. 35 f. 722 i 38 f. 267).

Stanisław zabezpieczył posag 1569 i 1583 r. żonie Zofii, córce Pawła Oczosalskiego. Z niej córki: Maryna v. Marancya, żona Abrahama Osieborowskiego, Anna, żona Piotra Cieciszowskiego i Katarzyna, oraz syn Jan, dziedzic na Kłodzie i Przedworzycach, starosta miadziolski 1624 r. i podstoli kowieński 1628 r. (Zs. Warec. 24 f. 77; 26 f. 297; Zs. Gr. Czers. 56 f. 785; Perp. Czers. 7 f. 107; 10 f. 509 i 755). Żona jego posiada starostwo miadziolskie i Kłampupie 1634 roku. Helena, żona Jakóba Relickiego 1787 r.

KŁODZIANOWSCY h. ŁODZIA. Andrzej Kłodzianowski, właściciel komornik w Królestwie, zmarł 1846 r., przekazując swój majątek Stanisławowi Stefanowi Eugeniuszowi Kłodzianowskiemu (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KŁODZICCY. Paweł Kłodzicki podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Jana III-go. Jan Kłodzicki, komornik ziemski podolski 1775 r., to pewnie *Kłodniccy.*

z KŁODZIEŃCA, w ziemi lwowskiej, Piotr, wojski trembowelski 1487 r. (AGZ. XV). Patrz *Wołczek.*

KŁODZIŃSCY v. KŁODZIEŃSCY h. ŁADA, z Kłodna, w ziemi warszawskiej, stanowią jeden dom z Kłodnickimi (patrz *Kłodniccy*). Stanisław Kłodziński, dzielny rotmistrz, wsławił się pod Obertynem. Wkrótce umarł we Lwowie i tam pochowany. Zeznał zapis na kościół swój parafialny w Żukowie. Brat jego Maciej, wojski liwski i podstarości błoński 1539 roku, następnie starosta błoński, umarł 1552 r. w Błoniu, w czasie pobytu tamże królowej Bony. Anna z Boguckich, pozostała po nim wdowa, otrzymała 1557 r. na własność Krośnę, w ziemi czerskiej, ze starostwa osieckiego (M. 59 f. 29 i 89 f. 324). Z niej Maciej

pozostawił sześciu synów: Stanisława, Kaspra, Mikołaja, Jana Wawrzyńca i Macieja (M. 100 f. 350), oraz kilka córek, z których Dorota była żoną Wawrzyńca Wojny, podskarbiego wielkiego litewskiego, a Katarzyna, była za Stanisławem Zaborowskim, cześnikiem zakroczymskim. Z nich:

Stanisław bawił długo na naukach za granicą, gdzie zdobył stopień doktora obojga praw, a Papież Juliusz IV-ty zrobił go swoim protonotaryuszem. Po powrocie do kraju, otrzymał archidyakonię żmudzką i kantoryę krakowską. Wysłany do Neapolu, w celu windykacyi księstwa barskiego i summ tak zwanych neapolitańskich, dłuższy czas tam zabawił i spuściwszy beneficya, zaślubił tamże Julię, z domu książąt Aquaviva. Miał z niej syna Franciszka, ale tenże młodo umarł. Kasper, wojski sochaczewski 1567 roku, starosta błoński i wołkinicki 1579 roku, brał udział ze znacznym pocztem we wszystkich wyprawach wojennych za panowania Stefana Batorego, na których się odznaczył. W Kamionce, majętności swej żony, w powiecie grodzieńskim, wzniósł kościół 1580 r., znacznie go uposażywszy. Umarł kasztelanem wyszogrodzkim 1603 roku, nie pozostawiwszy potomstwa z żony, księżniczki Hanny Massalskiej, sędzianki ziemskiej grodzieńskiej, wdowy po Andrzeju Dybowskim, staroście knyszyńskim (M. 125 f. 501 i 127 f. 63). Pochowany w kościele Św. Jana w Warszawie.

Herb Łada.

Mikołaj, komornik Zygmunta Augusta, wyjechał z królową Boną do Włoch, gdzie mu truciznę zadać miano. Wróciwszy do kraju, umarł młodo 1559 r.

Jan; o nim tylko wzmianka w układzie z 1567 roku z Wojną (M. 100 f. 350). Umarł w Kłodnie 1568 r., pochowany w Żukowie.

Wawrzyniec, jurgieltnik królewski 1571 r. (M. 110 f. 113), następnie po bracie Kasprze, wojski sochaczewski, otrzymał 1576 r. wolny wręb w lasach Jaktorowskich (M. 115 f. 82). Dziedzic na Kłodnie, Radonicach i Dzikiej Woli, umarł w Kłodnie 1583 roku, pochowany w Żukowie. Ożeniony z Katarzyną Kołozębską, miał mieć z niej trzy córki.

Maciej, archidyakon żmudzki, sekretarz królewski 1576 r. (V. L.), następnie i kanonik krakowski 1582 r. (M. 27 f. 247). Był w końcu proboszczem wileńskim. Tych Kłodzińskich, Niesiecki w swoim Herbarzu nazwał Kłodnickimi.

Jan, w powiecie przedeckim, żonaty z Jadwigą Piasecką 1579 r. Syn jego Andrzej, wziął w zastaw 1615 r. Ponętowo Nadolne (Gr. Przed. 27 f. 101 i 61 f. 266).

Błażej Kłodzieński dziedziczył 1580 r. na Kłodnie - Pankach, Stanisław i Piotr, synowie Piotra *Cichosza*, Jan i Feliks, synowie Sebastyana, na Dzikiej Woli, a Stanisław *Cichosz*, na Mrokowie - Mikołajewie, Kossowie i Wólce (Paw.).

Jan Kłodziński, dziedzic na Kłodnie, miał czterech synów: Krzysztofa, właściciela Chrzanowa 1605 roku, Kaspra, Marcina, i Jakóba. Marcin zeznał 1608 r. oblig na Bielickiego, a Wawrzyniec, na Piasecką (DW. 32 f. 535; 36 f. 759 i 867).

Kasper, wprowadzony 1605 r. do Woli Ciborowej, a 1612 r. do Kłodzinka, umarł 1633 r. (DW. 32 f. 1012; 40 f. 466 i 48 f. 1152). Córka jego Zofia, za Janem Słonczyńskim 1620 r., a synów trzech: Marcin, Jakób i Wojciech. Ten ostatni sprzedał 1633 r. Prackiemu, część Chrzanowa (DW. 48 f. 1445).

Marcin, subdelegat grodzki warszawski 1640 r., zeznał 1637 r. zapis doży-

wocia z żoną, Maryanną ze Służewskich, córką Pawła (DW. 49 f. 309, 1395 i 1577). Z niej syn Paweł podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę króla Michała. W 1674 r. był sędzią kapturowym ziemi warszawskiej (DW. 54 f. 1863; 55 f. 52 i 1438).

Jakób, brat Marcina, żonaty z Teofilą z Otrębusów 1633 r., sprzedał braciom swoim 1645 r. część swoją na Kłodnie (DW. 48 f. 1261 i 50 f. 766). Synowie jego: Stanisław i Jan. Pierwszy drugiemu dozwolił intromisyi do Kłodna 1662 roku, a kwitował Otrębusa 1681 r. (DW. 53 f. 323 i 56 f. 195).

Stanisław Kłodziński, sędzia grodzki warszawski 1582 r., pozostawił trzech synów: Adama, Jana i Krzysztofa. Ten ostatni kwitował Chrzanowskiego 1614 r. (DW. 42 f. 295).

Adam, nie żyjący już 1614 r., odstąpił Dąbrowskiemu 1605 r. Wolę Matusową i Ciborowo (DW. 32 f. 957; 33 f. 1163 i 42 f. 1301). Z żony Jadwigi, syn jego Wojciech, sprzedał Kłodno Marcinowi Kłodzińskiemu. Umarł 1658 r. Syn jego Marcin i córka Anna (DW. 48 f. 1586; 50 f. 1756; 52 f. 1437; 54 f. 2517 i 55 f. 898).

Jan, brat Adama, nie żył już 1609 r. W 1605 r. sprzedał Reguły Wielkie Regulskiemu (DW. 32 f. 1643). Z Jadwigi Młochowskiej, pozostawił pięciu synów: Jana, Wawrzyńca, Andrzeja, Marcina i Waleryana (DW. 42 f. 1301; 35 f. 53 i 38 f. 597).

Jan podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Ignacy, syn Walentego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Tomasz Kłodziński, żonaty 1-o v. z Agnieszką Pilarską, 2-o v. z Anną Rzepecką, pozostawił, z pierwszej żony, syna *Jana* Ludwika Augustyna, a z drugiej, Tomasza Aleksandra Józefa.

Jan Ludwik Augustyn, ur. w Kętach 1791 r., doktór prawa, sędzia Trybunału lubelskiego, w końcu sędzia apelacyjny Królestwa, umarł w Warszawie 1871 r. W 1818 r. zaślubił Rozynę Linhardt i z niej miał córki: Zofię Szpotańską i Anielę Karolowę Wierzchowską, oraz syna Adolfa, także sędziego apelacyjnego Królestwa, zmarłego bezpotomnie.

Tomasz Aleksander Józef, ur. w Kętach 1805 r., członek Rady narodowej okręgu wadowickiego 1848 r., zaślubił 1830 r. w Witkowicach Maryę Śmiałowską, córkę Wojciecha, właściciela Witkowic i z niej, oprócz córek, Maryi i Józefy, pozostawił synów: 1) Abdona, żonatego z Melanią Śmiałowską, córką Feliksa, adwokata we Lwowie z której miał córkę, Maryę Brodzińską i 2) Zygmunta, ożenionego 1870 r. z Magdaleną Zajączkówną, z której synowie: a) Mieczysław, ur. w Kętach 1872 r., ożeniony 1906 r. z Wandą Rogala Kałuską z Żegartowic; b) Kazimierz, ur. 1874 r. w Kętach, doktór praw, żonaty z Romaną Schraunn, z której synowie: Zbigniew Adam, ur. w Dąbrowie 1903 r. i Maciej Jerzy, ur. tamże 1906 roku; c) Adam, ur. w Kętach 1875 roku, autor kilku rozpraw historycznych i d) Abdon. ur. w Kętach 1881 r., oraz e) córka Michalina.

KŁODZIŃSCY z Kłodziska, w powiecie poznańskim. Sławęta z Kłodziska (czasem mylnie z Kłodzina) Kłodziński, od 1388 r. ma różne sprawy w Poznaniu. W 1394 r. nabył Strzemino i tegoż roku przysądzone ma Kłodzisko i Smieszkowo, według cesyi ojca, przeciw braciom, Gerwartowi, Jaktorowi, Mrokocie i Januszowi. Pisali się oni także z Czmachowa i z Wróblewa, idą zatem zapewne z rodu Bylinów (Leksz.). Mikołaj, syn Sławęty z Kłodziska, mianowany 1409 roku przez Papieża kanonikiem gnieźnieńskim.

KŁODZINSCY różni. Kłodzińscy z Kłodzina, w powiecie gnieźnieńskim Miłost z Kłodzina, domownik królów, Przemyśla i Władysława, świadczy 1399 r. w procesie przeciw Krzyżakom (Lites.). Jan Kłodziński świadczy w Gnieźnie 1399 roku, a Mikołaj ma sprawę tamże 1398 r. (Leksz.). W 1497 r. toczyła się sprawa o Kłodzino, pomiędzy Mikołajem Bojarem z Kłodzina, a Pląskowskim, sukcesorem Heleny z Kłodzińskich, Janowej Pawłowskiej (St. Pr. P. Pom. VII. 10 i 11). Jan Kłodziński, dziedzic na Kłodzinie, a Stanisław, na Lutomiach małych 1580 roku (Paw.). Jerzy i Krystyna z Chmieleckich, małżonkowie, na Wołyniu 1664 r. (Kij. VI f. 16).

Oktawiusz, kawaler maltański, 1628 r. na uniwersytecie w Padwie. Teresa i Stanisław, żonaty z Barbarą Płońską, córką Szymona, dzierżawią 1774 roku Zniesienie, w trębowelskiem.

Stanisław Kłodziński, syn Józefa i Barbary Dunin-Łabęckiej, wnuk Stanisława i Zofii Zabielskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie trembowelskim, nie wskazawszy rodu, do którego należy.

Aleksandrowi, żonatemu z Teresą z Łabęckich. zabezpieczył 1768 r. Zielonka 2,333 flor. na Barańczycach (Arch. Wąsow.). Jego to zapewne syn Adam, urodzony 1795 r. w Mikłowicach, w ziemi przemyskiej, dyrektor zakładu imienia Ossolińskich we Lwowie 1839 r., umarł 1858 r. w Parchaczu.

KŁODZKI Adam, dziedzic części Brzozy, w piotrkowskiem, pod Srockiem, 1552 r. (Paw.), zapewne z Kłodzic w tymże powiecie, z których Jan, syn Stefana, 1405 r., Marcin *Kwadrat*, syn Stanisława, 1407 r. i Paweł, syn Pawła, 1465 r. byli studentami na uniwersytecie krakowskim.

KŁOKOCCY h. LUBICZ byli w województwie lubelskiem. Stanisław Kłokocki h. Lubicz, syn Łukasza, dziedzic Piotrowic 1676 r., nazwany podsędkiem krasnostawskim 1680 r. (Paw.; Zap. Lub. 45 f. 569; 59 f. 415). Z województwem lubelskiem, podpisał elekcyę króla Michała.

Herb Nałęcz

KŁOKOCCY h. NAŁĘCZ z Kłokocka, w ziemi dobrzyńskiej, którego dziedzicem był 1564 r. Maciej Kłokocki, zarazem dziedzic części Lipna i Bęklewa (Paw.). Stanisław, skarbnik płocki 1624 r., a sędzia ziemski zawskrzyński 1644 roku, podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Jana Kazimierza.

Tomasz Kłokocki, dziedzic Bogurzynka, syn Walentego, nabył 1641 roku od Ciołkowskiego Grądy (Gr. Ciechan.). Synów jego dwóch: Jan i Walenty. Obaj podpisali, z województwem płockiem, elekcyę Jana III-go.

Po Janie pozostała córka Konstancya, żona Wojciecha Kowalewskiego, a po Walentym, syn Kazimierz, po którym pozostało dwóch synów: Jakób i Samuel.

Jakób, syn Kazimierza, wnuk Walentego, wraz z bratankiem swoim Jakóbem, synem Samuela, odziedziczone po Hieronimie Janie Kłokockim, staroście rzeczyckim, a następ-

nie Jezuicie, dobra Romoka, Grądy, Bogurzyn i Bogurzynek, sprzedali 1765 roku Kowalewskiemu (Gr. Mławskie). Ów Hieronim Jan, jako starosta rzeczycki, podpisał, z województwem mińskiem, elekcyę Augusta II-go. Umarł w zakonie Soc. Jesu w Słucku 1721 r. Był synem Kazimierza, chorążego mińskiego.

Szymon, syn Jakóba i Maryanny, urodzony w Łęgu Brzozowym (metryka w Dzierzgowie z 1740 r.), wraz z Kowalewskimi, współdziedzic Łomi, w mławskiem, procesował się 1777 r. z Żórawskimi, o ten majątek, a w wyroku wymieniono, że jest synem Jakóba, wnukiem Kazimierza, prawnukiem Walentego, praprawnukiem Tomasza (Zs. Szreńskie). Szymon, żonaty z Zuzanną Borkowską, pozostawił czterech synów: Ksawerego, ur. w Grujcu 1789 r., właściciela Łęgu-Brzozowego 1837 r., Aloizego, ur. tamże 1791 r., oficera wojsk rosyjskich, zmarłego 1859 r., Stanisława Kostkę, ur. tamże 1792 r., właściciela Gadomca 1837 r. (metryki ich w Wągry) i *Pawła* Wincentego, ur. w Łęgu - Brzozowym 1799 roku (metr. w Dzierzgowie), wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1839 — 1848).

Jakób, syn Samuela, z żony Katarzyny, miał syna Mikołaja, urodzonego w Zasadkach 1765 r. (metr. w Sadłowie), ożenionego z Teklą Śnigucką, z której dwóch synów: *Kazimierz* Teofil, urodzony w Mirzcu 1815 r. i Józef Bonawentura, urodzony w Marcinkowicach 1817 r. Kazimierz, urzędnik górniczy, wysłany był 1839 r. kosztem Banku Polskiego do Anglii, dla wydoskonalenia się w zawodzie górniczym. Brat jego także był urzędnikiem górniczym. Obaj bracia wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1842 r.

Piotr Kłokocki, ziemianin i podkomorzy nowogrodzki, otrzymał 1589 roku list żelazny od Zygmunta III-go. Krzysztof *Kazimierz*, stolnik płocki 1665 r., jako dworzanin królewicza Karola Ferdynanda, podpisał z województwem płockiem, elekcyę Jana Kazimierza, a jako stolnik, elekcye króla Michała i Jana III-go. W 1684 r. został chorążym mińskim. Umarł w tymże roku, pochowany w Słucku, gdzie ma pomnik wystawiony. Synowie jego: Hieronim Jan, starosta rzeczycki, poseł rzeczycki na sejmy 1693, 1695, 1698 i 1699 r., i Stanisław, podpisali, z województwem mińskiem, elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, wspólnie z żoną, Anną Konkordyą z Dereolów, nabył 1687 roku od Hołowni Dąbrówkę, w powiecie oszmiańskim, którą testamentem z 1753 r. zapisał synowi *Kazimierzowi* Antoniemu (A. Tryb. Litew. z 1687 r. i Gr. Mińskie z 1753 roku).

Kazimierz Antoni, ur. 1711 r. w Słucku, zaślubił Annę Pękalską i z niej miał pięciu synów: Wawrzyńca, ur. 1751 r., *Atanazego* Stanisława, ur. 1752 roku (metr. w Cimkowicach), Tomasza, Tytusa i Jana, zamieszkujących powiat słucki 1802 roku.

Atanazy Stanisław, odziedziczoną po ojcu Kazimierzu i dziadzie Stanisławie Dąbrówkę, sprzedał 1781 r. Kowalewskiemu (Gr. Brasł. z 1782 r.). Żonaty z Heleną Pęczyńską, pozostawił syna *Szymona* Antoniego, ur. 1785 r. (metryka w Cimkowicach), ożenionego z Dorotą Dycówną, wspólnie z którą, nabył dom w Wilnie 1827 r. (A. Magistr. Miń.). Synów jego dwóch: Stanisław Ksawery, ur. 1820 r. w Mińsku i Zygmunt Marcin, ur. tamże 1821 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Cesarstwie 1840 r.

Po Stanisławie, z Wiktoryi Kossakowskiej, idzie dwóch synów: Stanisław, notaryusz w Petersburgu i Wacław, sędzia miasta Pskowa.

Maryanna z Łagunów, wdowa po Walentym Kłokockim, zawarła 1655 r. umowę z dziećmi swojemi: Kazimierzem, Adamem Marcyanem, stolnikiem płockim, Janem Stanisławem, Andrzejem, Jakóbem, Heleną Komorowską, Zofią i Maryanną, o podział dóbr Głożek, Bogurzynek i Łęg-Bogurzynek (Gr. Mławs. z 1691 roku). Trzej pierwsi synowie Walentego służyli wojskowo i brali udział 1683 r. w ekspedycyi wiedeńskiej. Z nich:

Jakób, ożeniony z Magdaleną Żukowską, pozostawił syna Augustyna, ur. w Śmiłowie 1722 r. (metr. w Bonisławiu), którego syn Michał, urodzony z Heleny Pęczyńskiej, właściciel Smoszewa 1838 r., legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, 1840 r. (Z teki B. W. Rummla).

Jan Kłokocki, obrany na sejmiku w Lipnie 1659 r., do odebrania rachunków z czopowego i akcyzy, a Stanisław, 1663 r., do sprawdzenia poboru podatków. Tomasz, wybrany 1690 r. na sędziego skarbowego ziemi dobrzyńskiej, 1692 r. poseł do króla w sprawie Pęczkowskiego, a 1697 na elekcyę. Tomasz był synem Feliksa i Zofii Pęczkowskiej. Tenże Tomasz i Jan (mylnie wydrukowani Kłoboccy), z ziemią dobrzyńską, podpisali elekcyę Augusta II-go. Tomasz pozbawiony za karę wójtostwa w Białej 1701 r. (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 92).

Antoni został zabity przed 1711 r., przez wybierających prowianty (Lauda Z. Dobrz.). Franciszek i Wacław podpisali, z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go. N., chorąży rzeczycki 1705 r., dziedzic Starego Sioła. Adam trzymał do chrztu 1752 roku w Cimkowicach Atanazego. Jan Józef, starosta kołaczewski i poseł województwa mińskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Komisarz i plenipotent kanclerza Czartoryskiego od 1755 r. W 1765 r. podstoli, a 1772 r. wojski miński, ożeniony z Joanną Niezabytowską, miał dwóch synów: Stanisława Kostkę i Stefana Wincentego, ochrzczonych jednocześnie w Wołczynie 1763 roku, wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. VI f. 127).

KŁOKOCIŃSCY z Kłokocina, w powiecie przedeckim. Andrzej, żonaty z Dłuską 1572 r. Jan, Franciszek i Łukasz nabyli 1595 r. od Sierakowskiego, prawa jego do Kłokocina. Jan, syn Franciszka, ma sumę u Bielińskiego 1623 r. (Gr. Przed. 21 f. 12; 43 f. 153; 67 f. 717).

z KŁOKOCKA h. ROGALA. Czambor z Kłokocka, z rodu Rogalów, podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej, obioru Jagiellończyka.

KŁOKOWSCY z Kłokowic, w ziemi przemyskiej. Paweł z Kłokowic 1439 i 1446 r. ma sprawy w Przemyślu. Piotr z Grochowic nabył części Kłokowic 1446 roku od braci, Samsona, Ihnata i synowca ich Sienka, syna Trusza Zabielowicza, a 1449 r. od siostr: Katarzyny, wdowy po Piotrze i Jadwigi, żony Mikołaja. Bracia, Mikołaj i Tomasz z Kłokowic, spłacają 1465 r. siostrę Dorotę i męża jej Jana, wójta z Bierczy. Katarzyna, córka Tomasza 1468 r.

Od 1436 r. w aktach występują bracia, Mikołaj i Henryk v. Andrzej z Kłokowic. Brat ich Rafał z Mikołajowa, zabity został 1455 r. przez Hryćka z Borzysławia, o co sprawa zakończona 1460 r. Mikołaj oprawił żonie Jadwidze 300 grzyw.

posagu i wiana 1446 r. W latach 1464 — 1468 jest komornikiem sędziego ziemskiego. Tenże Mikołaj senior, pewnie z synem Mikołajem, juniorem, dowodzą w latach 1469 — 1471 r., że Kłokowice są ich dziedziczną własnością, a nie lennem. Mikołaj i Jan są też posesorami Struniowic 1474 r.

Mikołaj zeznał 1483 roku zapis posagu żonie Dorocie, córce Piotra, wójta z Chodorowstawu. Córki Mikołaja: Elżbieta, żona Jana Toporka, Zuzanna, żona Jana Małka, mieszczan z Niżankowic, Barbara i Marta v. Małgorzata, wykupiły 1505 r. część ojczystą Kłokowic, od Andrzeja Kłokowskiego. Ten Andrzej pozwany przez Fredrę 1501 r., o niewypełnienie obowiązku wojskowego „mana" (lennika), dowodzi 1502 roku własności Kłokowic. Ożeniony z Jadwigą Sreniawianką z Wzdowa i Wiaru, kwitował w jej imieniu 1505 r. Jana z Tarnowa. Dorota, córka Jana, dzierżawcy Nowosiedlec, zasądzona 1505 r. przez Kościeja, o głowę zabitego ojca, przez jej ojca. Niesiecki pisze o niej, że była żoną Jakóba Mrówki (AGZ. XI — XVIII). Jan, chorąży żydaczowski 1661 r., umarł 1671 r. (Sig. 3 i 12).

KŁOMNICCY v. KŁOMICCY h. OKSZA z Kłomnic v. Kłomic, w ziemi wieluńskiej. Piotr, syn Walentego z Kłomic, 1409 r., Slawannicz (Sławęcic?) z Kłomnic, 1412 r., a Stanisław Kłomnicki, syn Marcina z Kłomnic, prokurator spraw konsystorskich, 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Piotr *Parteka* z Kłomic 1499 roku. Jan i Krzysztof, właściciele Kłomnic 1552 r., a Anna, Naramic, w wieluńskiem, 1552 r. i Brzostówka, w opoczyńskiem, 1577 r. (Paw.). Iwan Kłomnicki, dziedzic Niesznawic pod Częstochową 1556 roku (AGZ. X. 1102). Piotr otrzymał 1583 r. konsens królewski, na odstąpienie sołtystwa w Barze, synowi Floryanowi (M. 129 f. 270).

Krzysztof Kłomnicki, podsędek wieluński, umarł 1590 r. Barbara, urodzona z Wyleżyńskiej, żona 1610 r. Zygmunta Koniecpolskiego, sędziego ziemskiego sieradzkiego, zmarła 1640 r. Katarzyna, 1-o v. za Maciejem Jabłonowskim 1606 roku, 2-o v. za Jakóbem Potockim 1620 r. Anna, żona Jana Karśnickiego 1628 r. Anna, w początkach XVIII-go wieku, 1-o v. Krasuska, 2-o v. Sewerynowa Lubieniecka.

Mikołaj, Sebastyan i Bartłomiej podpisali, z ziemią wieluńską, elekcyę króla Michała, a Zygmunt, z województwem kaliskiem, obiór Augusta II-go.

KŁONICCY, według Niesieckiego, są h. *Niezgoda*. Patrz *Klaniccy*.

KŁOŃSCY v. KŁUŃSCY v. KLOŃSCY h. TOPÓR. Walenty ma 1546 r. we Lwowie sprawę z Herburtem. Leonard tamże tegoż roku, a Albert 1553 r. Marcin, burgrabia wyższego zamku lwowskiego 1553 r. (AGZ. X. 732, 733, 741, 953 i 955). Walenty podpisał, z województwem ruskiem, elekcyę Władysława IV-go. Adam, właściciel Dziewiątnik, Borestowia, Horodyszcza i Nosowca i posiadacz wielu innych dóbr, z Konstancyi z Choińskich, pozostawił: Krzysztofa, scholastyka łuckiego, deputata na Trybunał 1666 r., następnie kanonika lwowskiego i deputata 1672 roku, Marka, Michała, Jacka i Wiktoryna, obu ostatnich Dominikanów, Joannę, za Stanisławem Dobraczyńskim, Urszulę, za Michałem Chołoniewskim, Teresę, za Marcinem Przyłuskim, Konstancyę i Teofilę, dwie ostatnie w zakonie PP. Dominikanek. Adam zapisał Dominikanom, Dominikankom i Karmelitom bosym w la-

tach 1647 — 1656 znaczną część swojej fortuny, o co synowie jego, Krzysztof, Marek i Michał, prowadzili sprawę 1680 roku (AGZ. X. 5733). Sprawa ta trwała jeszcze 1773 r., prowadzona przez jedyną pozostałą po nim sukcesorkę, Katarzynę z Pilichowskich, 1-o v. Siemaszkową, 2-o v. Popielową.

Michał otrzymał 1667 r. nominacyę na cześnika lwowskiego. Jacek był prowincyałem ruskiej prowincyi; umarł 1694 r. Zofia z Rzeczycy Wydżdżanka, siostra Stefana, arcybiskupa gnieźnieńskiego, 1-o v. Wincentowa Przerembska, 2-o v. Markowa Kłońska, potwierdziła 1692 roku we Lwowie swój testament (M. 241 f. 11).

KŁOPACKI KAPUŚCIAK Szymon, syn Ludwika i Agnieszki z Bolestów, sprzedał 1787 r. Pietrzykowskiemu, część swoją na Starej Wsi i Skrzypkach (DW. 103 f. 1495).

KŁOPOCCY h. RAWICZ z Kłopoczyna w ziemi rawskiej, ktory posiadali 1579 r. Walenty, syn Piotra, Przecław, syn Mikołaja i Adam (Paw.). Niesiecki mylnie im przypisał herb Łabędź. Pisali się Grotami (DW. 106 f. 1127). Wawrzyniec, syn Rojka i Piotr, syn Abrahama, 1411 r, a Jan, syn Andrzeja, 1484 r. na uniwersytecie krakowskim.

Piotr Kłopocki, stolnik rawski 1464 roku. Krzesław v. Przecław *Słowak* z Kłopoczyna, chorąży rawski i dworzanin królewski 1472 r. Tenże Przecław, ale nazwany Słowakiem z Rynarzewa, otrzymał 1471 r. starostwo kościerzyńskie, w 300 dukatach węgierskich. W sporze z Klemensem z Kończyc, który miał również zapis na Kościerzynie, z rozkazu króla Słowak dopłaca mu 1472 r. 1,220 grzyw pruskich i zatrzymuje Kościerzyn. W 1473 r. dał jeszcze Słowak sto dukatów królowi na Kościerzyn (RM.). Piotr, podkluczy wileński 1528 r.

Herb Rawicz.

Mikołaj, syn Stanisława, kwitował 1512 r. Stanisława ze Słączyna (Zs. Warec. 2 f. 209). Tenże Mikołaj, stolnik 1530 roku, następnie marszałek dworu Latalskiego, biskupa poznańskiego, zaświadczał 1536 r. szlachectwo Rudnickiego, kanonika poznańskiego (Pis. Dz. Pol. IX). Starosta arcybiskupi łowicki 1546 r. (A. Hist. I), stolnik rawski 1538 r., został podkomorzym rawskim 1553 r. Córka jego Katarzyna, żona 1-o v. Mikołaja Dunina Szpota 1595 r., 2-o v. za Wawrzyńcem Świdzińskim, wspólnie z braćmi swoimi stryjecznymi, Janem i Kasprem, synami Walentego, sprzedali część swoją na Skarbnikowej wsi 1595 r. (Zs. Raws. i Zs. Warec. 21 f. 769). Walenty miał jeszcze syna Piotra, który zeznał 1617 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Palczewskich (Zs. Gr. Czers. 51 f. 293 i Perp. Czers. 5 f. 281).

Mikołaj otrzymał 1540 r. ekspektatywę, na wójstwo mniejsze sieradzkie (M. 57 f. 184). Tomasz dziedziczył na Jajkowicach 1556 r. (Zs. Warec. 8 f. 581). Walenty i Wiktoryn, synowie Piotra, zastawili poddanych 1565 roku. Siostra ich Anna, za Andrzejem Wodziczeńskim 1567 roku (Zs. Grodz. Czers. 32 f. 339 i 35 f. 591).

Stanisław, syn Pawła, na Małym Kłopoczynie 1579 r. (Zs. Warec. 11 f. 41) Anna, córka Stanisława, rotmistrza królewskiego, za Piotrem Gradowskim 1579 r (M. 122 f. 462). Wojciech, syn Hieronima, w Warszawie 1606 r. (DW. 33 f. 359). Stanisław, żonaty 1612 r. z Zofią Sankowską (Perp. Czers. 4 f. 189). Helena, córka Stanisława, za Rudzkim 1615 r., a siostra jej Magdalena, za Stanisławem Pilikiem Wągrodzkim 1617 r. (Perp. Czers. 5 f. 96 i 398). Katarzyna, córka Walentego, za Wawrzyńcem Oczosalskim 1613 r. (Ibid. 4 f. 220). Marcin, komornik graniczny podolski 1633 r., pisarz grodzki czerniechowski 1637 r.

Andrzej, Stanisław i Izydor, z ziemią rawską, Andrzej, z ziemią warszawską i Stanisław, z ziemią chełmską, podpisali elekcyę króla Michała. Stanisław, dziedzic Kaliszan i Łopoczna, w lubelskiem, 1676 r. (Paw.). Paweł, z ziemi sochaczewskiej, elektor Jana III-go, a Józef, z ziemi warszawskiej, Augusta II-go.

Stanisław, ożeniony z Maryanną ze Smogorzowa, córką Trojana Dunina-Wąsowicza i Katarzyny z Grotów, zostawił: Teofilę, w zakonie Cecylię, Klaryskę w Chęcinach 1714 r., Zofię, za Stefanem Rozwadowskim, podczaszym lwowskim i Annę, za Janem Komorowskim, dziedzicem Niestajnic i Suszna (Gr. Krakows. 138 B f. 2244 i Zs. Bełs. Fasc. 44 f. 185). Franciszek, żonaty 1718 r. z Urszulą ze Smogorzowa, córką Michała Dunina Wąsowicza, łowczego sandomierskiego i Anny z Dąmbskich, kasztelanki bieckiej, 1-o v. Adamową Siemieńską (Gr. Biec. Zap. 231 f. 218), miał z niej syna Franciszka, towarzysza pancernego i córkę Eufrozynę Jeżopolską. Maryanna, za Franciszkiem Mroczkiem 1756 r. (Perp. Czers. 30 f. 242).

Karol, kapitan wojsk koronnych 1778 r. (DW. 94 f. 717). Anna z Chrząstowskich, 1-o v. Mikołajowa Oborska, 2-o v. wdowa po Adamie Kłopockim 1773 roku (DW. 90 f. 407).

Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Przecław, v. Krzesław, v. Czesław Kłopocki, pozostawił pięciu synów: Jana, Stanisława, Mikołaja, Jakóba i Feliksa, oraz córkę Zofię, żonę Piotra Lichowskiego, która zrzekła się 1556 roku majątku rodzicielskiego na braci (Zs. Gr. Czers. 20 f. 335; 32 f. 34 i 89 f. 692). Z nich:

1. Jan, syn Przecława, z Bogumiły Kamińskiej (innym razem nazwana Kunicką), pozostawił dwóch synów: Wojciecha i Marcina. Kwitowali oni Wodziczeńskiego 1580 r. Marcin zeznał 1611 roku w Warszawie oblig na brata swego stryjecznego Stanisława (Zs. Gr. Czers. 48 A f. 624, 48 C f. 30 i 503; DW. 39 f. 1048).

2. Stanisław, syn Przecława, z Katarzyny Oczosalskiej, miał trzech synów: Wojciecha, Floryana i Mikołaja, oraz córkę Katarzynę, za Marcinem Wodziczeńskim v. Wojczyńskim 1601 r.

Mikołaj kwitował Kociszewskiego 1579 r.

Floryan zeznał oblig na brata Wojciecha 1609 r.

Wojciech był podstarościm grodzkim warszawskim 1619 r. W 1622 roku już nie żył, w którym brat jego Floryan, opiekun pozostałych po nim synów, Andrzeja i Pawła, sprzedawał plac w Warszawie (Zs. Gr. Czers. 43 f. 574; 46 f. 686; Perp. Czers. 2 f. 143 i 146; DW. 37 f. 925; 46 f. 1655). Wojciecha córki: Dorota, za Piotrem Skolimowskim 1620 r., Zuzanna, za Janem Całowańskim 1625 roku

i Agnieszka, za Janem Dobrzynieckim 1639 roku (Perp. Czers. 6 f. 140; 7 f. 266 i 10 f. 99).

Paweł, syn Wojciecha, podpisał, z ziemią ciechanowską, elekcyę Jana Kazimierza, a 1652 r. sprzedał Służewo Adamowi Kłopockiemu (DW. 51 f. 1739).

Andrzej, syn Wojciecha, nabył 1632 r. od Przecława Kłopockiego część jego na Kłopoczynie, a 1628 r. zapisał pewną sumę żonie, Poliksenie z Leżeńskich (DW. 48 f. 988 i Perp. Czers. 7 f. 494 i 8 f. 101). W 1669 r. podpisał elekcyę króla Michała.

Wojciech, syn Andrzeja, elektor króla Michała i Augusta II-go, żonaty z Jadwigą Krosnowską, miał z niej pięciu synów: Konstantego Jerzego księdza, Stefana, Aleksandra, Jakóba i Kazimierza. Żyjący 1716 r. ksiądz Konstanty Jerzy, Jakób i Stefan i Michał, syn Kazimierza, sprzedali Wyczołki. Grabowskiemu (DW. 62 f. 998). W 1694 r. Stefan i Aleksander kwitowani przez Perotiego (DW. 58 f. 1099). Wymieniono w akcie, że są synami Wojciecha, a wnukami Andrzeja.

Stefan, syn Wojciecha, zeznał 1708 r. zapis dożywocia z żoną Teresą, córką Jana Frydyani i Franciszki z Sulgostowskich (DW. 61 f. 980).

Aleksander, syn Wojciecha, regent grodzki rawski 1702 r., następnie pisarz grodzki rawski, nie żył 1716 r. W roku następnym, pozostała po nim wdowa, N. z Kraszkowskich, wyszła za Józefa Kurowskiego (DW. 62 f. 1327).

Jakób, syn Wojciecha, sprzedał 1695 r. część swoją na Kłopoczynie bratu Kazimierzowi, a 1717 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Aleksandrą ze Sławińskich, córką Jana i Zofii ze Zwierzchowskich (Perp. Czers. 14 C f. 304 i DW. 62 f. 1391).

Kazimierz, syn Wojciecha, obierał plenipotentów w Warszawie 1694 roku (DW. 58 f. 1104). Żonaty z Katarzyną Okuniówną, pozostawił syna Michała, regenta grodzkiego i podpisarza ziemskiego rawskiego, ożenionego 1-o v. z Anną, 2-o v. z Konstancyą, Błędowskiemi, pozostawił z pierwszej syna Franciszka, a z drugiej, Mateusza. Pierwszy drugiemu sprzedał część swoją na Kłopoczynie 1757 r. (DW. 80 f. 160).

Franciszek był rotmistrzem wojsk koronnych 1784 r. (DW. 100 f. 154), zawarł 1766 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Bełżeckich, 1-o v. Jackową Chądzyńską, córką Mikołaja, stolnika chełmińskiego i Ewy Duninównej-Wąsowiczównej (Gr. Bełs. 145 f. 421), a 1779 r. z bratem Maciejem układ, o spadek po wujach (Gr. Warsz.). Umarł 1788 r. bezdzietnie, zapisawszy majątek temuż bratu (A. Lwows. For. Nob.).

Mateusz v. Maciej, z kapitana wojsk koronnych, łowczy rawski 1761 roku, cześnik 1763 r., podstoli 1766 r., podczaszy 1767 r., w końcu stolnik rawski 1790 roku, nabył 1768 r. od Kampenhauzenowej dzierżawę sielecką, w ziemi gostyńskiej i stąd pisał się starostą sieleckim (Kancl. 40 f. 7). W 1764 r. poseł ziemi rawskiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Cedując różne sumy 1788 i 1789 roku wymienił, że jest synem Michała, regenta grodzkiego rawskiego i Konstancyi z Błędowskich, 2-o v. Janowej Wichrowskiej, wnukiem Kazimierza i Katarzyny Okuniówny, prawnukiem Wojciecha i Jadwigi Krosnowskiej, a praprawnukiem Andrzeja (DW. 104 f. 639, 105 i 687). W 1765 r. był dziedzicem Radoni i Dąbrówki, w powiecie błońskim, nabytych od żony (DW. 85 f. 385; 98 f. 212). Żona-

ty 1759 r. z Maryanną Gozdzką, córką Franciszka, kasztelana czerniechowskiego i Zofii Stawskiej, 1-o v. Adamową Cieciszowską, 2-o v. Michałową z Werbna Pawłowską, której w tymże roku zapisał dożywocie, zaślubił 1767 r. Aleksandrę Pruszyńską, córkę Aleksandra i Rozalii z Żydowskich, z którą w tymże roku zeznał zapis wzajemnego dożywocia. Rozwiódłszy się z nią, zaślubił 1782 r. Justynę Borkównę, córkę Jana, chorążego chełmińskiego i Agnieszki z Sudraskich, z którą już 1785 r. był również rozwiedziony (Perp. Czers. 31 f. 18; 33 f. 134; DW. 81 f. 14; 83 f. 132; 88 f. 321; 93 f. 668; 96 f. 96; 98 f. 122 i 828; 101 f. 347; 109 f. 334).

3. Mikołaj, syn Przecława, zeznał 1558 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Wągrodzkich. Syn jego Stanisław, zeznał oblig na Brzumińskiego 1573 f. (Zs. Gr. Czers. 18 f. 298 i 41 f. 713).

4. Jakób, syn Przecława, zabity został przez Jana Wodziczeńskiego, o co sprawę wytoczyli 1562 r. bracia jego i synowie, Krzysztof i Stanisław. W 1581 r. kwituje synów Jakóba, Wojciech, syn Jana (Zs. Gr. Czers. 30 f. 319; 48 C f. 30; 48 D f. 143). Po Krzysztofie pozostała córka Magdalena, żona Jana Wodziczeńskiego 1604 r. (Perp. Czers. 2 f. 399).

5. Feliks, syn Przecława, występuje w aktach raz tylko 1562 r., w sprawie wytoczonej o zabójstwo brata jego Jakóba.

Żyjący w połowie XVI-go wieku Adam Kłopocki, pozostawił syna Stanisława, który zeznał 1573 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Miedzechowskich, córką Prokopa (Zs Gr. Czers. 42 f. 135). Córki jego: Elżbieta i Jadwiga, o których testament ich matki z 1573 r. wspomina, Katarzyna, żona Mikołaja Staniszewskiego 1601 r. i Ewa, żona 1-o v. Mikołaja Staniszewskiego (pewnie szwagra) 1602 r., 2-o v. Jana Dunina-Borkowskiego 1624 r., sprzedała 1628 r. dożywocie jej przez męża na Niedabylu i innych zapisane Bonieckim (Gr. Czers. 27 f. 284), a syn Adam. W 1609 roku Stanisław Kłopocki, syn Jakóba, odstąpił sumę z Kłopoczyna Adamowi, synowi Stanisława, wnukowi Adama (Zs. Gr. Czers. 41 f. 754; Perp. Czers. 2 f. 182 i 279; 7 f. 10; 10 f. 606; DW. 37 f. 833). W 1610 r. Adam zapisał pewną sumę żonie, Annie z Szumskich, w 1611 r. wprowadzony został do Drozdów. W 1613 r. już nie żył (DW. 38 f. 1009; 39 f. 535; 35 f. 109).

Syn jego Przecław, posesor Goździkowa 1643 r., a Wieniawy 1653 r., procesował się z Boglewskim 1628 r. Sprzedał 1675 r. nabytą od Wąsowiczów Jabłonicę, Karolowi Wąsowiczowi (Zs. Warec. 24 f. 47 i Gr. Radom.). Z Krystyny Grotówny, pozostawił córki: Barbarę za Michałem Łazarskim i Maryannę, za Stanisławem Odrowążem Kietlińskim i synów czterech: Franciszka, Pawła Józefa, Wojciecha i Jana. Z nich:

A) Franciszek, podczaszy trembowelski, podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

B) Paweł v. Paweł Józef, cześnik trocki 1691 r., podpisał, z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go. W 1709 r. wprowadzony został do dóbr Całowanie. Nie żył w 1732 r. Żonaty 1-o v. z Joanną Całowańską, 2-o v. z Teresą Żebrowską, zeznał zapisy dożywocia z pierwszą żoną 1688 r., a z drugą 1706 r. (Perp. Czers. 14 A f. 336; 16 B f. 385; 17 f. 137). Z drugiej żony miał synów: Aleksandra i Józefa, oraz córki: Ludwikę, Franciszkę. żonę Bartłomieja Żółtowskiego, podkomorzyca gostyńskiego, Agnieszkę, Annę, żonę Jana Chajęckiego 1737 r. i Kata-

rzynę. W 1732 r. zawarli między sobą komplanacyę, a 1733 r. cedowali sumę Renardowi (Perp. Czers. 19 f. 260; 21 f. 226; 22 f. 151; 23 A f. 51; 24 f. 231).

Aleksander, żonaty z Maryanną Krosnowską, pozostawił syna Andrzeja, zmarłego bezdzietnie przed 1777 r. (DW. 93 f. 582).

Józef, 1732 r. cześnik trocki, wprowadzony został 1734 roku do Paschła, Pszonki i Łukowa (Perp. Czers. 23 A f. 255; 29 f. 300; DW. 68 f. 524).

C) Wojciech, żonaty 1-o v. z Ludwiką z Chlebowskich Radzikowską 1690 roku, zeznał 1699 r. zapis dożywocia z drugą żoną, Teofilą z Zawiszewskich i wspólnie z nią nabył Wilczkowice, Grzybów i Osiemborów. W 1700 r. oboje wprowadzeni do Ustanówka i Krępy, 1729 r. do Miastkowa (Perp. Czers. 14 C f. 17; 15 f. 38 i 123; 16 A f. 133 i 273; 19 f. 475; 20 f. 227).

D) Jan, miecznik latyczowski, podpisał z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go. Żonaty z Maryanną z Raciborskich, miał z niej synów: Wojciecha i Macieja, oraz córki: Brygidę, żonę 1-o v. Jakóba Wąglewskiego, 2-o v. N. Paderewskiego, Elżbietę, żonę Jana Górskiego 1700 r. i Annę, żonę Pawła Paprockiego. Anna kwitowała 1713 r. braci, z odbioru posagu (Perp. Czers. 16 A f. 108 i 271; 21 f. 261; DW. 62 f. 308).

Wojciech, miecznik latyczowski, wprowadzony został do Miastkowa 1729 r., a 1736 r., w którym umarł, do Sobieni, Zambrzykowa i Smoniewic (Perp. Czers. 21 f. 203; 23 B f. 233 i 24 f. 113).

Maciej, towarzysz chorągwi pancernej 1725 r., miecznik latyczowski 1773 roku, wprowadzony 1740 r. do Żakowa i Siodła, nabył 1741 i 1746 roku Żelaznę (Perp. Czers. 20 f. 42 i 25 f. 364; DW. 71 f. 653). Żonaty 1-o v. z Maryanną Paprocką, 2-o v. 1739 r. z Rozalią Ogonowską, córką Marcina, pisarza ziemskiego i grodzkiego zambrowskiego, z pierwszej żony pozostawił synów: Antoniego, Apolinarego i księdza Konstantego, Pijara, oraz córkę Franciszkę, za Jakóbem Gojżewskim, vicegerentem mielnickim. Maciej z synami: Antonim i Apolinarym, wprowadzony został 1737 r., po śmierci Wojciecha, do Sobieni, Zambrzykowa i Smoniewic (Perp. Czers. 20 f. 181; 24 f. 231; 30 f. 58; 31 f. 210; DW. 69 f. 1582).

Maciej, będąc obrany kandydatem na pisarza ziemskiego czerskiego 1739 roku, nazwany cześnikiem trockim, a drugi raz, w akcie w tymże roku zeznawanym, miecznikiem stężyckim (M. 258 f. 121 i DW. 69 f. 1582).

Antoni, 1752 roku towarzysz chorągwi pancernej (Perp. Czers. 29 f. 488), 1764 r. poseł ziemi czerskiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Żonaty z Magdaleną Błędowską.

Żyjący w drugiej połowie XVII-go wieku Stanisław, syn Jana, pozostawił z żony Maryanny, z którą zawarł ugodę z Świejkowskim 1685 r. (Gr. Raws.), synów: Józefa i Michała. Józef miał syna Franciszka.

Michał, podstoli płocki, miał syna Józefa, który zrzekł się 1708 r. przysługującego mu dożywocia na majątku żony, Eleonory z Lacyczów, na rzecz jej braci, Stanisława i Jana. Siostra jego Anna (Perp. Czers. 17 f. 87 i 354). W akcie nabycia przez syna Milejowic, nazwany podstolim, lub stolnikiem rawskim. Drugą jego żoną była Helena z Piekarskich, z której syn Aleksander, oraz córki: Barbara i Zofia.

Aleksander, 1772 r. rotmistrz wojsk koronnych, jako syn Michała, wnuk Stanisława, prawnuk Jana, w imieniu swojem, stryja Józefa, brata stryjecznego Franciszka i siostr rodzonych, Barbary Suskiej i Zofii, cedował 1752 r. różne sumy Biedrzyckiemu (Perp. Czers. 29 f. 457). W 1772 r. nabył Milejowice, w powiecie radomskim (DW. 89 f. 764). Syn jego i Felicyanny, Antoni Aleksander, ur. 1773 r. w parafii Nowa Cerekiew, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. V f. 22).

Adam Paweł Antoni, syn *Antoniego* Aleksandra, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Maryanna, zamężna Kownacka, zmarła 1813 r. w Malczewie, pod Radomiem. Anna z Potkańskich, 1-o v. Kłopocka, 2-o v. Stanisławowa Domaszewska, zmarła 1898 r.

Franciszek, syn Michała, wnuk Teodora, prawnuk Andrzeja, legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

KŁOPOT Andrzej, bojar królewski 1547 r. (ML.). Bohdan Andrzejowicz, żonaty z ks. Maryną Drucko-Sokolińską, w latach 1555 — 1579 r. (Sap. i Wolff.). Jan, poseł powiatu mozyrskiego 1569 r. (Danił.).

KŁOPOTOWSCY h. POMIAN z Kłopotów, w województwie podlaskiem. Wojciech Kłopotowski, syn Wojciecha, ziemianin mielnicki, sprzedał Zwiadno Dziatkowskiemu. Król Zygmunt potwierdził tę sprzedaż 1540 r. (ML. 39). Wawrzyniec, sędzia grodzki drohicki 1538 r. Jan, Wincenty, Wacław i Leonard, synowie Michała, dziedziczyli w latach 1589 — 1594 na Kłopotach-Zalesznych (Wyr. Lub. 36 f. 746; 42 f. 559 i 57 f. 682).

Herb Pomian.

Wawrzyniec miał syna Jerzego, dziedziczącego na Grzybowie, komornika ziemskiego mielnickiego 1589 r. Pozostawił on synów: Daniela i Hieronima. Pierwszy, na rzecz drugiego, zeznał oblig w Lublinie 1623 r. Hieronim dzierżawił 1642 r. Nowosiołki, w chełmskiem, od Potockich (Ibid. 36 f. 2; 42 f. 111; 50 f. 71; Zap. Lub. 27 f. 344). Jan, Ambroży, Wojciech i Stanisław, synowie Marka, dziedziczyli na Kłopotach 1589 r. Jan, żonaty z Barbarą Chodowską (Wyr. Lub. 36 f. 1001 i 42 f. 258). Wojciech, syn Tomasza, 1585 r., Stanisław, syn Jakóba, 1584 r. (Ibid. 23 f. 852 i 26 f. 118).

Nikodem i Wawrzyniec, synowie Wawrzyńca, dziedziczyli na Kłopotach-Bańkach 1585 roku (Wyr. Lub. 18 f. 699). Adam, Remigian i Jan, synowie Krzysztofa, dziedziczyli na tychże Kłopotach 1637 r. (Zap. Lub. 36 f. 323). Po jednym z nich szedł pewnie Kazimierz, dziedzic na tychże Kłopotach-Bańkach, którego syn Aleksander, zeznał 1716 r. zapis dożywocia z żoną, Konstancyą Plichcianką. Syn jego Michał, a wnuk Franciszek Józef (A. Wydz. Stanów galicyjskich).

Bartłomiej dziedziczył 1564 r. na Mościskach, w ziemi chełmskiej (Paw.). Jan, syn Bartłomieja, obierał plenipotenta w Warszawie 1616 r. Dorota za Olbrachtem Szumlańskim 1626 r. (DW. 45 f. 437 i 47 f. 1288). Walenty banituje No-

wosielską 1666 r. Bernard, towarzysz hussarski, otrzymał po śmierci Kłopotowskich (zapewne rodziców), Kłopotów na Podolu 1666 r. (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 19 i 84). Tenże Bernard, otrzymał list żelazny 1671 r. (AGZ. X. 5220). Stanisław, skarbnik podolski, umarł 1699 r.

Andrzej, z ziemią zakroczymską, Grzegorz, z województwem podlaskiem, Jakób, z ziemią chełmską, a Michał, z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Kazimierz, skarbnik podlaski 1744 r., umarł 1761 r. Wincenty, burgrabia drohicki 1764 r. Krzysztof, komornik graniczny bracławski 1788 r. Jan, syn Aleksandra, żonaty 1776 r. z Urszulą z Rożeckich, 1-o v. Charzyńską (Perp. Czers. 34 f. 464 i 35 f. 155). Szymon, syn Krzysztofa, nabył 1786 r. Kłopoty-Stanisławy, od Boguszewskiego i legitymował się ze szlahectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 38).

Szymon i Maciej 1737 r., w poznańskiem. Jan, syn Hieronima i Teresy z Kotarskich, wnuk Grzegorza i Anny z Warszawskich, zaślubił 1699 r. Maryannę z Michałowskich, z której: Anna Olszewska, Magdalena Piórowa, Kazimierz i Marcin. Kazimierza synowie: Bazyli, Antoni, Maciej, Michał i Józef, oraz córka Maryanna (Gr. Tremb.). Marcin, ur. 1707 r., ożeniony z Agnieszką z Jeżowskich, miał z niej synów: Aleksego i Józefa Benedykta, który zeznał 1776 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Kowalskich (Gr. Hal.). Syn jego Jan Onufry, legitymował się ze szlachectwa 1809 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Karol Ignacy, członek galicyjskiej przybocznej gwardyi cesarskiej, do 1806 roku (M. D. Wąs. z A. Wydz. St. Gal.).

Łukasz zaślubił 1753 r. Katarzynę Serwatowską. Zofia, żona Jana Kamińskiego 1800 r. (metr. w Czortkowie). Feliks, syn Fabiana i Maryanny, ur. 1790 r. w Ponicznie, w szawelskiem, ułan polski, poszukiwany przez brata i przez żonę, Maryę z Dziewulskich, 1818 r. Agnieszka N., wdowa po Janie, 1-o v. Raabe, wniosła prośbę 1848 r., o usamowolnienie syna Karola (A. Lwow. For. Nob.).

KŁOPOTOWSCY h. ŚLEPOWRON. Franciszek, Jezuita, zmarły w Jarosławiu 1757 r., do tego rodu należał. Augustyn Wawrzyniec, Stefan Zacharyasz i Stanisław Floryan, synowie Michała, a Antoni Norbert, syn Andrzeja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KŁOPOTOWSCY z Kłopotowiec na Podolu. Wieś tę, należącą do starostwa chmielnickiego, posiadali 1615 r. Łazarz i Dymitri, synowie Harasima, Jerzy i Jan, synowie Macieja i Ozarko, Hryńko i Jeremi, synowie Czuryły, Kłopotowscy (Źr. Dziej. V).

KŁOPOTOWSCY niżej wymienieni, legitymowali się ze szlachectwa na Podolu, lecz do którego z powyższych rodów należą nie jest mi wiadomem. Piotr Jan z synami: Wiktorem i Adolfem Piotrem; Michał Władysław Erazm; Kazimierz *Tomasz*, deputat sądu głównego podolskiego, dziedzic Karyszkowa, zmarły 1848 r., z synami: *Sobiesławem* Maurycym i *Witoldem* Zenonem i Wincenty, synowie Krzysztofa, wnukowie Benedykta, prawnukowie Walentego, 1838 r. Benedykt Piotr, syn Wiktora, 1876 r., a Władysław Jan, syn Sobiesława Maurycego, 1874 r.

Ludwik Karol i Jan Antoni z synami: Janem Julianem i Antonim Hilarym, synowie Ignacego, wnukowie Antoniego, prawnukowie Kazimierza, 1844 roku, a Romuald, syn Jana Juliana, 1884 r.

Franciszek, syn Leona, miał dwóch synów: Piotra i Tomasza Dominika. Dominik Mikołaj Napoleon, syn Piotra, miał syna Longina, wylegitymowanego ze szlachectwa 1893 r., którego syn Antoni 1895 r.

Synowie Tomasza Dominika: Aleksander Gracyan z synami: Teofilem Włodzimierzem, Agatonem i Antonim, wylegitymowani ze szlachectwa 1875 r., a Celestyn, 1879 r.

Maciej, syn Michała, z dziećmi: Antonim, Tytusem, Soterem, Heleną, Emilią i Maryą, wylegitymowany w latach 1852—1854.

Bolesław Kłopotowski, ur. 1848 r. w Holowczyńcach na Podolu, doktór kanonów, profesor akademii duchownej w Petersburgu, kanonik katedralny łucki i żytomierski 1883 r., biskup eleutropolitański, sufragan łucko-żytomierski 1897 r., arcybiskup mohylowski, administrator dyecezyi mińskiej i metropolita kościołów rzymsko - katolickich w Cesarstwie 1901 roku, umarł w Petersburgu 24-go Lutego 1903 roku.

KŁOSCY z Kłosek, w województwie podlaskiem. Wyroki lubelskie z lat 1584 — 1598, wspominają o Jerzym, Stanisławie, Janie, Piotrze i Jakóbie, synach Mikołaja, Bartłomieju i Janie, synach Augustyna, Andrzeju, synie Jana, Janie, synie Michała i Jakóbie, synie Jana, z Kłosek Kłoskich (Wyr. Lub. 23 f. 666; 31 f. 409; 76 f. 833). Będzie to pewnie jedna rodzina z Kłoskowskimi.

KŁOSEK Mikołaj, syn Mateusza i Magdaleny z Gostkowskich, sprzedał 1772 r. część swoją na Tyborach-Usach (DW. 89 f. 491).

KŁOSEWICZOWIE h. OSTRÓG, który przedstawia w polu błękitnem pod półpierścieniem ze strzałą bez opierzenia na barku—półksiężyc z gwiazdą między rogami. W szczycie hełmu mitra książęca.

Rodzina ta ma pochodzić od Jana Franciszka, który, w drugiej połowie XVII-go wieku, przesiedlił się z ziemi sądeckiej, do województwa witebskiego, gdzie piastował urząd stanowniczego. W 1700 r. był właścicielem Nieporot i zastawnym posiadaczem Horodni (Herb. Wit.).

KŁOSIŃSCY h. LUBICZ z Kłośna, w ziemi dobrzyńskiej. Wieś tę posiadali 1564 r. Jakób, Jan, Stanisław, Józef, Katarzyna, Jakób Uciechowicz, Fryderyk, Jerzy z bratankami, Maciej, Jakób, Jakób, Maciej i Walenty Kłosińscy (Paw.).

Maciej, kanonik sandomierski w latach 1586—1600 r. (Zap. Lub. 12 f. 104) i sekretarz królewski 1615 r. Maciej, syn Jana, a bratanek kanonika Macieja, 1630 r. w Lublinie (Zap. Lub. 33 f. 1279). Krzysztof, Andrzej, Konrad i Tomasz, synowie Łukasza, dziedzice na Kłośnie 1590 r. (Wyr. Lub. 41 f. 17). Marcin zaświadcza 1595 r. szlachectwo Sławińskiego, kanonika poznańskiego (Pis. Dz. Pol. IX) Jan, żonaty 1-o v. z Elżbietą Wyszkowską, 2-o v. z Zofią Zahorowską, posiadał 1637 r. Bohaczkę, w województwie kijowskiem (M. 181 f. 147; 189 f. 507 i 191 f. 7).

Aleksander, Marcin, Paweł i Stanisław, podpisali, z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go. Jakób, poseł ziemi dobrzyńskiej 1709 r., do województwa inowrocławskiego, w sprawie pospolitego ruszenia (Lauda Z. Dobrz).

Antoni i Marcin 1735 r. w grodzie przedeckim (Gr. Przed. 87 f. 196). Mateusz i Szymon, synowie Marcina, w ziemi czerskiej 1774 r. Kazimierz tamże, żonaty 1763 r. z Katarzyną Leśniowolską (Perp. Czers. 32 f. 153 i 34 f. 457). Józef, pisarz sądu pokoju w Radomiu, umarł tamże 1826 roku. Konstanty umarł w Radomiu 1872 r.

KŁOSKOWSCY h. ROLA ze wsi Kłoski, w łęczyckiem, blisko Kaszew. Wieś ta pod tą nazwą obecnie nie istnieje. Z położenia sądząc, może to być dzisiejsza wieś Groszki. Akta łęczyckie z końca XIV-go wieku, wymieniają czterdziestu cząstkowych dziedziców tej wsi. Żyli tam Ocięsław 1386 r. i syn jego Jan 1399 r., Walter z bratem Mikołajem, Stanisław Koroszewicz, Trzebor, Budek, Olbracht, Przedbor, Dobiemir, Wszebor, Sambor, Boguta, Gizbracht, Mikołaj, syn Aleksego, Mikołaj *Junochowicz*, M. *Kuta*, M. *Wnorowicz*, etc. etc.

Herb Rola.

Wacław v. Wincenty, brat Tomka, w procesie z Mikołajem z Gąsek, dowiódł 1397 r. szlachectwa h. *Rola*.

Wśród tylu dziedziców byli pewno i członkowie innych rodów.

Wincenty, syn Pawła, Paweł, syn Antoniego, Andrzej, syn Grzegorza, Symplicyusz Kazimierz i Piotr Paweł, synowie Wojciecha, Wojciech, Maciej Józef i Warzyniec, synowie Mikołaja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Herb Ślepowron.

KŁOSKOWSCY h. ŚLEPOWRON. Żyjący w drugiej połowie XVII-go wieku Marcin Kłoskowski, dziedzic Korczyna, żonaty z Eufrozyną Dąbrowską, pozostawił dwóch synów: Kazimierza i Jana, którzy 1710 r. zawarli umowę z Zawadzkim (Gr. Lwows. 272 f. 253). Jan, ożeniony z Franciszką z Zawadzkich, wspólnie z synami: Piotrem, Adamem, Antonim i Sebastyanem, obierał plenipotentów 1751 r. (Zs. Przem. 398 f. 165). Z nich Adam, Antoni i Sebastyan z synem Józefem, urodzonym z Maryanny Płotnickiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim.

Adam, żonaty z Zofią z Jurkowskich, miał syna Jana Nepomucena Józefa, po którym, z Korduli z Maciejowskich, synowie: Władysław, Teofil i Seweryn. Ten ostatni, ożeniony z Pauliną z Świeżyńskich, ma syna Stanisława Adama, ur. 1844 r. (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

KŁOSKOWSCY z Kłosek, w województwie podlaskiem, jeden dom prawdopodobnie z Kłoskimi. Mikołaj z Kłosek, 1440 r. w Łomży, Świąszek z Kłosek,

żonaty 1462 r. z Dorotą Mężeńską, córką Andrzeja (Zs. Łomż.). Stanisław, syn Wojciecha, w Surażu 1544 r. Maciej, syn Łazarza, tamże 1545 r. (Mil.). Jan Adam, zeznaje oblig w Warszawie 1666 r. (DW. 53 f. 806).

KŁOSOWSCY v. KŁOSSOWSCY h. ROLA. Jan, żonaty z Zofią Ponętowską 1613 r. (Gr. Przed. 60 f. 230). Stanisław 1663 r., Paweł 1677 r., a Kazimierz, żonaty z Maryanną z Czyżewskich, 1717 r. w grodzie Przedeckim (Ibid. 76 f. 7; 78 f. 242; 83 f. 249). Stanisław Kłosowski podpisał, z województwem inowrocławskiem, elekcyę króla Michała.

Rafał, rektor Jezuitów orszańskich 1650 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Bartłomiej i żona jego, Helena z Jarnowskich, otrzymali 1638 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa we wsi Staropole, w ziemi gostyńskiej, małżonkom Studzińskim (M. 183 f. 159). Krzysztof z żoną, Reginą Bohuszówną, otrzymali 1607 roku Bernatowicze i Łowejki, z dzierżawy Uszpolskiej (Wolff.).

Jakób Maksymilian, z województwa podlaskiego, sekretarz królewski, protonotariusz apostolski, przez 30 lat rezydujący przy kościele Św. Stanisława w Rzymie, umarł tamże 19-go Marca 1673 r.

Gabryel, żonaty z Katarzyną Korabiewską 1691 r. (DW. 57 f. 1626). Franciszek Antoni Rolicz Kłosowski, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 607). Franciszek, ożeniony z Maryanną Gaszyńską, pozostawił syna Antoniego, oraz córki: Annę, żonę 1-o v. Stanisława Jarockiego, 2-o v. 1756 r. Stanisława z Wrzący Brzechfy i Franciszkę, żonę 1-o v. Stanisława Kozłowskiego, 2-o v. Gabryela Mieroszewskiego (Gr. Krak. 208 f. 2183; 393 f. 1135). Jan, proboszcz malborski 1737 r. i solecki 1746 r., kanonik przemyski i sekretarz królewski w latach 1746 — 1754 r. (DW. 72 f. 1055). Bernard i żona jego, Maryanna Gauthier, nabyli 1753 r. dzierżawę Zemborzyn i Kamień, ze starostwa soleckiego, od Chomentowskiego, a odstąpili ją Matuszewiczom 1790 r. (M. 298 f. 52; DW. 106 f. 1508). Jakób nabył 1795 r. grunt w Warszawie, przy ulicy Bugaj (DW. 110 f. 720).

Jan, żonaty z Anną Fiedorowiczówną, sprzedał część Tołpińska Laskowskim 1736 r. (Arch. Wileń. 21121 f. 81). Wawrzyniec, z żony, Teresy Małeckiej, 2-o v. Janowej Kiernickiej 1759 r., pozostawił: a) Kazimierza Józefa, ur. 1729 r. w Uhryniu; b) Piotra, ur. 1731 r. tamże; c) Konstancyę Anielę, ur. 1739 r.; d) Katarzynę, ur. 1741 r. i e) Maryannę, ur. 1746 r. Ten to pewno Kazimierz Józef, w latach 1753—1763 pisze się Józefem Roliczycem Kłosowskim i legitymował się ze szlachectwa 1782 r.

Salomea Elżbieta, córka Antoniego z Białej i Maryanny, ur. 1751 r. Antoni, wdowiec, zaślubił 1747 roku w Czortkowie Ludwikę Korzeniowską (metryki w Czortkowie).

Franciszek spisał testament w Pisarach 1788 r., z którego widać, że miał z pierwszej żony Annę, Katarzynę, zmarłe pannami, Magdalenę Janowę Podleską, Kunegundę, Jana i Wincentego, a z drugą żoną, Agnieszką z Podleskich, 1-o v. Kazimierzową Antoniową Dylewską, był bezdzietnym (Perp. Krak. 8 f. 9; Obl. Krak. 16 f. 703).

Wojciech, ożeniony z Maryanną z Rybczewskich, córką Jana i Barbary z Sulatyckich, dziedzic części Wołczuch, pozostawił córki: Juliannę za Janem, a Józefę za Andrzejem, Czołowskimi i Rozalię, za Antonim Pohoreckim. Brat ich Łukasz, ur. 1756 r. w Dobromilu, umarł młodo (A. Lwows. For. Nob. z 1802 r.).

Stanisław, ożeniony z Zofią z Kołaczkowskich, wywiódł swoje szlachectwo 1711 r. na sejmiku w Drohiczynie. Dowiódł, że jest szlachcicem h. Rola, urodzonym z Brzeskiej h. Prawdzic.

Franciszek Ksawery, syn Andrzeja i Reginy z Modlińskich, ur. 1745 roku w parafii Czarnków, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VIII f. 101), a syn jego Dominik, ożeniony z Eufemią Zarzecką, w Królestwie.

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa również, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Stanisław Konstanty Wincenty, Adam Tomasz Jan i Władysław Józef, synowie Walentego; Tomasz Adam i Maciej Kazimierz Józef, synowie Antoniego; Karol Augustyn, Jan Nepomucen Floryan Feliks, Ludwik i Ignacy, synowie Aleksandra.

Stanisław zaślubił 1828 r. w Czortkowie Salomeę Bratkowską, a Anna, wdowa po Franciszku, ur. 1768 r., wyszła 1822 roku w Jagielnicy, za Antoniego Kruszczyńskiego.

Walenty, doktór filozofii, profesor akademii krakowkiej, umarł 1809 roku. Elżbieta z Duninów-Rzuchowskich Kłossowska zmarła 1844 r. Pomniki ich w kościele Św. Piotra i Pawła w Krakowie. Stanisław, ur. 1753 r., zmarły 1827 r., konserwator biblioteki króla Stanisława Augusta, a potem ks. Józefa. Wawrzyniec, chorąży b. wojsk polskich 1790 r.

Rozalia, zamężna Strońska, zmarła 1826 r. Sylwester i Petronella Mikołajowa Tołkaczowa, 1811 r. spadkobiercy Maryanny Działowskiej, starościny strzeleckiej. Mikołaj, lekarz wojskowy polski 1829 r. Helena, córka Feliksa i Rozalia, dziedziczka Wichradza i Niemojowic, pod opieką Maksymiliana 1870 r. Stanisław, syn Piotra, rejent w Radomiu 1863 r., żonaty z Natalią Zamojską, zmarłą 1875 r. Stanisław zaślubił 1903 r. w Pogirach, w kowieńskiem, Anielę Wdziekońską.

KŁOSSOWICZOWIE h. KŁOSY, który przedstawia w polu błękitnem, trzy złote przeniczne kłosy z listkami, z jednego korzenia, o pięciu odnogach. W szczycie hełmu trzy takież kłosy (Ostr. 1358).

Stanisław, sekretarz królewski, rajca i poseł miasta Krakowa, podpisał, z województwem krakowskiem, elekcyę króla Michała. Józef, kapitan b. wojsk polskich 1820 r.

Aleksander, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIXgo wieku. Zmarł 1865 r., pozostawiwszy, z żony Heleny Kruszewskiej, zmarłej 1869 r., dzieci: Aleksandra Adama, Helenę, zmarłą 1866 r., Władysława Stefana, Stefana i Ireneusza Bolesława.

KŁOZIŃSKI Marcin podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Jana III-go.

KŁUSOWSKI Maciej, skarbnik ciechanowski, umarł 1637 roku. Będzie to *Kluszewski* (M. 182 f. 339).

KŁYSZ Podhocki Józef podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Augusta II-go.

KMICICOWIE h. RADŻIC, który przedstawia w polu czerwonem, kotwicę uchem do góry, obok którego z lewej strony gwiazda, W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Teodor, dziedzic Puzyrowa 1642 i 1646 r. (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVII). Krystyna, zamężna Kuroszowa, 1668 roku w Smoleńsku. Mikołaj Kmicic, Jezuita, zdolny poeta łaciński, zasiadł na katedrze poetyki, w akademii wileńskiej, na której umarł młodo 1632 r. Bratankowie jego, Samuel i Jan.

Samuel, sławny wojownik i pułkownik królewski, był 1655 r. chorążym orszańskim, a został 1676 r. strażnikiem wielkim litewskim. Był i leśniczym wielkiego księstwa litewskiego 1676 r. (Sap.). Posiadał starostwo krasnosielskie już 1669 r. Podpisał dwie elekcye, króla Michała i Jana III-go. Na pierwszą był posłem województwa mińskiego. Żona jego Anna z Kantakuzenów (Sap.).

Jan, stolnik orszański 1662 r., żonaty z Anną Olizarówną Wołczkiewiczówną, 1-o v. Stefanową Stryblową, 2-o v. Żdżarską, córką Ludwika i Elżbiety z Łozków, której komisya obojga narodów przyznała 1667 r. pewną sumę, za dobra Woropajew, leżące za Dniestrem (Zap. Lub. 50 f. 665; Kij. VII f. 113; Bracł. XIV f. 286). Dzieci jego: Kazimierz, ksiądz Adam, Societatis Jesu i Katarzyna Rozwadowska, dochodzą 1693 r. spadku po Łozkach. Kazimierz, starosta krasnosielski, zmarły 1703 r., zaślubił 1696 r. Rozalię Koziełł Poklewską, chorążankę oszmiańską (Zaw.). Jan, syn Kazimierza, procesuje w XVIII-tym stuleciu Sobieskich, o różne dobra, będące w ich posiadaniu, których szacunek wypłaconym nie został (Teka W. Rulikowskiego). Ten sam powno Jan, starosta sidoroczyński, żonaty z ks. Domicellą Massalską, starościanką grodzieńską, 1-o v. Hlebicką Józefowiczową, kasztelanową mińską, zmarłą 1754 r.

KMIECIŃSCY. Franciszek Ksawery, Stanisław Kostka Feliks, Gabryel Józef i Antoni Kazimierz, synowie Bartłomieja, wnukowie Andrzeja, a prawnukowie Michała, właściciela Jagiełłowszczyzny, w powiecie oszmiańskim, 1754 roku, legitymowali się ze szlachectwa 1842 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską. Kmiecin leży w powiecie oszmiańskim.

KMIECKI Maciej z braćmi, 1566 r. dziedzic części wsi Struże, w powiecie przedeckim (Paw.). Piotr Kmiecki z Kmicic (z Kmiecic?), 1466 r. plenipotent Doroty z Koniecpola w Krakowie (Helc. II).

KMITOWIE v. KMICICOWIE h. CHORĄGWIE. Żyjący w połowie XV-go wieku Aleksander, pozostawił syna Kmitę, który imię swoje przekazał potomstwu, jako nazwisko.

Kmita Aleksandrowicz otrzymał od Kazimierza Jag. 1486 r., 12 kóp z myta kijowskiego (ML. 4). W 1489 r. był namiestnikiem putywelskim, a 1494 r. namiestnikiem czerkaskim. Aleksander Jag. przykazał mu 1495 r., aby nie sądził sług i poddanych księcia Bohdana Fedorowicza (ML. 5). W 1499 roku otrzymał Kmita, od Aleksandra Jag., Korosteszów, w powiecie żytomierskim. W tym roku

nie piastował już, jak się zdaje, żadnego urzędu (ML. 5). W 1500 r. był namiestnikiem winnickim.

Kmita Aleksandrowicz pozostawił dwóch synów: Krzysztofa i Semena (ML. 15, 1523 r.), oraz córkę Ludmiłę, żonę Michała Pawszy

Król Zygmunt potwierdził 1524 r. Ludmile, siostrze Krzysztofa Kmicica, a wdowie po Michale Pawszy, nadanie dóbr Dorohina i Kleszczenicy, w powiecie kijowskim, które niegdy jej mąż był dostał (ML. 15).

Krzysztof Kmicic, 1523 r. dzierżawca czarnobylski, w 1527 r. tylko dworzanin królewski (ML. 17), otrzymal w 1534 r. starostwo owruckie. W nadaniu tem powiedziano, że Krzysztof jest synem Kmity Aleksandrowicza. Starostwa owruckiego, albo wcale w 1534 r. nie odebrał, albo nie dzierżył długo, gdyż po 1534 r. jest ono w ręku Niemirowicza, a dopiero w 1540 roku nadano je znowu Krzysztofowi.

Kniaź Kapusta pozwał Krzysztofa w 1546 r., o niewydanie zamku owruckiego, na który Kapusta otrzymał przywilej, lecz Zygmunt August odłożył rozpoznanie tej sprawy na później (ML. 61).

W 1545 r. posiadał Korosteszów (Arch. I. Z. Ros. VII. 1).

Semen Kmicic, w latach 1527 — 1551 dworzanin królewski (ML. 17 i 19), otrzymał 1539 r. zamek czarnobylski na cztery lata w nagrodę szkód, zrządzonych mu przez tatarów (ML. 30). Trzymał również Woniaczyn, który po nim otrzymał 1547 r. Wiśniowiecki (ML 62). Żonaty 1-o v. z księżniczką Tatianną Kroszyńską, 2-o v. z księżniczką Duchną Andrzejówną Łukomską, z pierwszej żony pozostawił syna Filona (Kniaź.).

Filon Semenowicz Kmita, sławny swojego czasu wojownik, 1562 r. dzierżawca ostrski, 1564 r. dzierżawca czarnobylski, 1566 r. starosta orszański, został 1579 r. wojewodą smoleńskim. Umarł 1587 r, w którym sporządzony został spis pozostałych po nim sreber i drogocennych przedmiotów (Arch. Zbor. Dok., IV, Nr. 75).

W 1565 r. sprzedał Olizarowi Korosteszów, który otrzymał był dziad jego Kmita, od Aleksandra Jag., w 1499 r. (Przeźdz. Pod. i Woł. f. 114), a 1566 roku nadał mu Zygmunt August prawem wiecznem Czarnobyl, za Lityń, który przeszedł na własność skarbu królewskiego.

Filon ożenił się 1-o v. z Nastazyą Hornostajówną, wdową po ks. Hrehorym Sanguszce 1557 r., a 2-o v. z Zofią Chodkiewiczówną, córką Hrehorego, kasztelana wileńskiego. W 1563 r. zrzekła się ona tej części dóbr macierzystych, którą matka jej mężowi swemu, a jej ojcu, zapisała (Malin. i Przez. f. 320 i 315). Pozostawił dwóch synów: Jeremiasza, ur. w 1574 r. i Łukasza, ur. w 1580 roku (Malin. i Przez. f. 341), zmarłych za życia ojca i dwie córki: Bohdanę, żonę księcia Jerzego Druckiego-Horskiego i Zofię, żonę Łukasza Sapiehy.

Książę Jerzy Drucki-Horski i żona jego, Bohdana Filonówna Kmicianka Czarnobylska, sprzedali Ostrogskiemu 1603 r. za 100,000 flor. Pików, Hłyńsko, Żuków, Szepejewkę, Krywoszyńce i t. d. (Woł. V 1 f. 1285).

Łukasz Sapieha, dworzanin królewski i żona jego, Zofia, fundowali klasztor księży Dominikanów w Czarnobylu (Malin. i Przez. f. 343), które to dobra, wraz z Tołstymlesom, otrzymał Sapieha prawem lennem 1595 r. (M. 139 f. 178).

Oprócz domu Kmitów - Czarnobylskich, spotykamy w W. Ks. Litewskiem wielu innych Kmitów, a między nimi Kmitów-Sokołowiczów, Kmitów-Stretowiczów i Kmitów-Sutkiewiczów. Czy i jaki zachodzi stosunek z poprzedzającymi, nie jest mi wiadomem.

Bazyli, Jan, Andrzej, Jakób, Anna, Katarzyna, Barbara i Polonia, synowie i córki Bogufała Kmity, sprzedali 1529 r. ks. Ostrogskiemu Romanów, wysługę dziada swego, Dymitra Aleksandrowicza. Król Zygmunt potwierdził tę sprzedaż w tymże roku (Teka W. Rulikowskiego).

Bazyli Kmita, dziedzic Waszkowiec, w powiecie łuckim, 1583 roku (Jabł.). Mikołaj Kmita procesował 1654 r. Strybelów, o sumę 3,000 flor., zabezpieczoną na Omelnie, odstąpioną mu przez Eufrozynę z Kmitów, Stanisławowę Mirską (Woł VII A f. 9). Synowie niegdy Zofii z Kmitów Olbięckiej, cześnikowej lubelskiej, popierają 1684 r. rozpoczęty przez nią proces z Grotowskimi (Woł. IX f. 467). Helena Kmiecianka (sic) Kazimierzowa Piotrowa Gimbutowa, manifestuje 1664 roku, o zabiciu ojczyma Jerzego Rymszy, przy zdobyciu Mścisławia 1654 r. i o zaszłej śmierci matki, Hanny z Horbackich (Ist Jur. Mat. XXV). Kmita, pisarz ziemski witebski 1683 r. Daniel Samuel, wojski rzeczycki 1685 r.

Konstanty Stanisław, vice instygator W. Ks. Litewskiego, poseł powiatu grodzieńskiego, Jakób i Michał podpisali, z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go. Katarzyna z Czerskich, wdowa po Samuelu Kmicie, wojskim rzeczyckim, 2-o v. Łącka 1729 r. (Perp. Czers. 21 f. 125).

Mikołaj, podczaszy mozyrski 1740 r. Joachim, sędzia grodzki nowogrodzki 1770 r., komisarz z sejmu 1775 r. do rozsądzenia sprawy Jelców. Kasper, horodniczyc orszański, 1780 r. w powiecie grodzieńskim (Akta VII i Gr. Grodz.).

KMITOWIE - SOKOŁOWICZE h. JELITA. Jan Kmicic, syn Wojciecha Kmity-Sokołowicza, zmarły przed 1523 r., zapisał ojcu majątek macierzysty (ML. 197 f. 206). Wojciech Kmita, dzierżawca wiłkomierski i oniksztyński, podpisując się na akcie sprzedażnym Radziwiłłów, przyłożył pieczęć z herbem Jelita (Bibl. Kras. Dypl.). Tenże Wojciech pisze się często Kmitą Kuncowiczem - Sakowiczem (patrz *Kuncewicz*). Jan Wojciechowicz Kmicic, żonaty z Zofią Jerzówną Ościkówną, która sprzedała 1542 r. Mąkobody Brzeskiemu (ML. 42, 60 i 65).

Ów Jan Kmicic-Sokołowicz, wraz z Korsakiem, dopełnił 1542 r., rozgraniczenia Litwy od Inflant (Ptasz.). Był on marszałkiem królewskim, starostą wiłkomierskim i oniksztyńskim 1554 r. Z Zofii Ościkówny, pozostawił córki: Halszkę, żonę Słuszki, starosty rzeczyckiego (Pac. i Sap.) i Beatę, żonę Marcina Komorowskiego 1579 r.

KMITOWIE - STRETOWICZE, prawdopodobnie pochodzą od Streta, horodniczego trockiego 1491 r. Kmitowa-Stretowiczowa dostarczała 1528 r. na ekspedycye wojenne 28 koni (ML. 21). Była to Zuzanna ks. Pryhabska, córka Andrzeja, 2-o v. Janowa Hamszejowa. Jan Kmicic, syn Stretowicza, świadek przy sprawie Horskich 1541 r., był dworzaninem królewskim 1551 roku (ML. 31 i 65). Ten sam pewno Jan Kmitycz Berezowicki, dworzanin królewski 1534 r., żonaty 1-o v. z ks. Owdotią Kroszyńską, pisze testament 1569 r., którym zapisał Poczapów i 1,000 kóp na Berezowickich dobrach drugiej żonie, ks. Magdalenie Sanguszk-

kównie i w którym wspomina synów i córkę Marynę, żonę 1-o v. ks. Hrehorego Sieńskiego, a 2-o v. Hrehorego Baki. Wdowa po nim wyszła za Grzegorza Wołowicza (Kniaź.).

KMITOWIE - SUTKIEWICZE wzięli ten przydomek od majątku Sutkowic, w ich posiadaniu będącego. Szymon Kmita pozwał 1618 r. urząd grodzki kijowski, o niedopuszczenie egzekucyi na majątku Niemirycza (Kij. A I f. 105). Tenże Szymon nie żył 1621 r., w którym przedstawiono jego testament. Zapisał on całą swoją własność na Sutkowicach i posiadane kapitały dzieciom swoim, urodzonym z pierwszej żony, Teodory z Zielińskich i z drugiej, Eudoksyi z Kukolskich (Woł. IV f. 1023).

Mikołaj, syn jego, urodzony z drugiej żony, procesuje Kaszewskich 1664 r. (Kij. VI F f. 199). Mikołaj Kmita - Sutkiewicz, vicerotmistrz królewski 1684 roku (Zap. Lub. 63 f. 30). Kazimierz Kmita - Sutkiewicz, stolnik trębowelski 1792 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 2). On to pewno był, 1790 roku, susceptantem grodzkim łuckim.

KMITOWIE h. SZRENIAWA. W obwodzie bocheńskim, dawnem województwie krakowskiem, istnieje odwieczna osada Wiśnicz, dziedzictwo możnego i zasłużonego rodu Kmitów. Należały do nich, a nawet pierwotnem ich gniazdem były Damianice, leżące w powiecie proszowskim, pod Koniuszą. Wbrew przyjętemu zwyczajowi w XV-tym stuleciu, Kmitowie nie od dziedziczonego majątku, a od imienia jednego ze swoich przodków, przybrali nazwisko [1]).

Herb Szreniawa.

Jasiek Kmita, alias Kmita, mający siostrę Małgorzatę, dziedzic Wiśnicza, zastawił ten majątek 1352 roku Michałowi z Kędzierza. W 1358 r. zabezpieczył synowi swemu Janowi, 200 grzywien na Małym Wiśniczu. W 1364 r. dopełnił działu dóbr z tymże synem, na mocy którego wziął połowę Damianic i sto grzywien, a synowi oddał Duży i Mały Wiśnicz, Kobyle, Łomnę i Leksandrowę (Arch. Sang. II). Dział ten spowodowany był z pewnością powtórnem ożenieniem się starego Kmity. Tę połowę Damianic sprzedał 1392 r. Kmita, syn Kmity z Damianic, Przybkowi z Grodziny, za 300 grzyw. Ten Kmita młodszy, był protoplastą istniejącej dotąd gałęzi szlacheckiej Kmitów, piszącej się z Woli.

Jan Kmita, syn Jaśka, dziedzic Wiśnicza, świadek 1364 r. na akcie fundacyi kościoła w Skawinie (Kod. Tyn.),

[1]) Że imie „Kmita“ w dawnych wiekach, było w dość częstem użyciu, stwierdzają następujące akta: Mikołaj de Napierki, syn Kmity, zeznaje oblig 1487 r. (M. 60 f. 138). Kmita z Barcina świadczy na przywileju Mikołaja z Chmielowa 1417 r. (Kod. Dypl. Bart.). Kmita, mieszczanin brzeski, świadek na przywileju Władysława Łokietka z 1322 roku (Rzysz. Mucz.). W 1502 r. może potomek jednego z powyższych Kmitów, pisał się już Kasprem Kmythą; był on, wraz z bratem Piotrem, dziedzicem Sobielina (M. 20 f. 9).

a 1367 r. na przywileju wystawionym przez opata Tynieckiego (KDM.), otrzymał 1376 r. od księcia Władysława Opolskiego Busk, w ziemi lwowskiej, z powiatem, pod obowiązkiem służby wojennej z 6-ciu kopijnikami i 6-ciu łucznikami (Arch. Sang. V).

Akt z 1368 r., którym mu, jako staroście lwowskiemu, potwierdził Kazimierz Wielki, sfałszowany przywilej Bolesława Wstydliwego, jakoby z 1286 roku, wydany jego przodkowi, Ocesławowi z Wiśnicza i Damianic, jest również fałszywy, bo starostą ruskim, czyli lwowskim, był do 1370 r. Otto z Pilicy, a on dopiero jest nim 1371 r., w którym darował Hodowice kościołowi Św. Jana i Bazylianom we Lwowie (AGZ. VII).

W 1367 r. starosta sieradzki, wraz z Bartoszem z Wissenburga, wydał 1375 r. bitwę pod Gniewkowem Władysławowi Białemu i wojska jego pogromił. W tymże jeszcze roku starosta krakowski, w roku następnym wysłany przez królowę Elżbietę, celem uśmierzenia wszczętej bójki, pomiędzy Węgrami i Polakami, ugodzony w szyję strzałą, wypuszczoną przez jednego z Węgrów, spadł z konia i ducha wyzionął 7-go Grudnia 1376 r. (Cal. Crac.).

Dla uspokojenia krewnych jego i przyjaciół, królowa Elżbieta oddała synowi jego Piotrowi, starostwo łęczyckie. Na dwa miesiące przed śmiercią, fundował starosta krakowski, wspólnie z żoną Katarzyną, altaryę Św. Antoniego Opata w katedrze krakowskiej, oddając na nią dom i plac w Krakowie.

Piotr, starosta łęczycki, 1385 r. kasztelan lubelski, a 1401 wojewoda sandomierski, został wojewodą krakowskim 1406 r. Nie żył w Grudniu 1409 roku (Helc. II). Był i starostą sanockim 1396 r., a w latach 1399 — 1404 starostą sieradzkim. Wdowa po nim nazwana 1409 r. w aktach krakowskich (Helc. II. 1237) kasztelanową krakowską. Jeżeli to nie omyłka pisarza, to mógł nim być w ostatnich miesiącach tegoż roku.

Oprócz zamku Sobienia i dóbr dziedzicznych Wiśnickich, w skład których wchodziły wsie: Duży i Mały Wiśnicz, Rogozye, Kobyle, Łomna, Borowa, Połomy i Aleksandrowa, posiadał jeszcze Damianice, Piotrkowice, Bachorzec i Odrowąż, który nabył 1382 r. (KDM.). Od króla Władysława Jagiełły otrzymał 1389 roku Dubiecko, Iskań, Stupnicę i Rusielczyce, w ziemi sanockiej, a 1404 r. wziął w zastaw miasto Lipnicę (M. 35 f. 299 i 302; Helc. I. 292). W 1378 r. nadał sołtystwo w Kobylem słudze swemu Petrykowi (Arch. Sang. II), a 1398 r. układa się z Jakuszem, Wojtkiem i Przybkiem z Damianic, o młyn tamże położony (St. Pr. P. Pom. VIII).

Z żony Hanki, którą król zwolnił, po jego śmierci, od odpowiadania na wszelkie zapozwy, pozostawił dwóch synów: Piotra i Mikołaja, którzy 1412 roku stwierdzają szlachectwo Mikołaja z Sarbi, a 1418 r. sprzedają wieś Berezkę braciom z Birczy (Helc. II. 1237 i 1306; AGZ. VII).

Piotr, starszy syn wojewody krakowskiego, dziedzic na Sobieniu, z przezwiskiem „Lunak“, w akcie wywodu szlachectwa Mikołaja z Sarbi, nazwany jest podstolim sandomierskim, lecz nim być nie mógł, gdyż od 1404 r. po 1426 r. był nim Piotr z Charbinowic, lecz był podczaszym już 1412 r., z którym to tytułem, zamieszczony jest w akcie sprzedaży Berezki i na liście dygnitarzy, zasiadających na wiecu sądowym w 1421 r. w Krakowie. Umarł 1430 r. (AGZ. II, III, VIII i Helc. II. 1421). W 1424 r. nabył młyn na Denowcu i Postołów (AGZ. XI). Był

dziedzicem Damianki, dóbr Sobieńskich i Denowskich. Z Katarzyny Rzeszowskiej, córki Jana i Małgorzaty z Branic, dziedziczki połowy Rzeszowa, pozostawił syna Jaśka, dziedzica po nim dóbr Denowskich, Bachorza i Sobienia, oraz córkę Małgorzatę, żonę 1-o v. Jana Goliana z Obichowa, podstolego poznańskiego, zmarłego 1437 r., a 2-o v. Przedpełka Mościca z Wielkiego Koźmina, zmarłego 1449 r.

Jasiek, przezwany *Tempy*, żonaty z Barbarą Wątróbczanką ze Strzelec, kasztelanką sandomierską, nie żył już 1434 r., w którym stryj jego Mikołaj, z pozostałą po nim wdową, zawarł komplanacyę, dotyczącą dóbr po nim pozostałych. W akcie tym, jest wzmianka o jego dzieciach, które prawdopodobnie zmarły przed 1436 r., skoro w tymże roku, Mikołaj z Wiśnicza z siostrą Jaśka, Małgorzatą, zeznają dział dóbr po nim pozostałych (Helc. II. 2549 i 2898).

Małgorzata otrzymała Damianice, część Drwieni, Wolę Drwieńską, połowę Małej Lipnicy i domu w Krakowie; Mikołaj zaś wziął dobra Wiśnickie, pół Małej Lipnicy i drugą połowę domu w Krakowie. W akcie tym nie ma wzmianki o Sobieniu, Bachorzu i Denowie. Na mocy drugiego działu z 1441 r., zamek Sobień ze wszystkiemi wsiami, Bachorzec i Dubiecko, otrzymał Mikołaj, a Denów, Denowiec, Bachorz i kilkanaście wsi, otrzymała Małgorzata, żona już Mościca z Wielkiego Koźmina (AGZ. XI. 1370 — 1376).

Ów Mikołaj, młodszy syn Piotra, wojewody krakowskiego, dziedzic Wiśnicza, Sobienia, Bachorzca i Dubiecka, w latach 1433 — 1447 kasztelan przemyski, żonaty był dwukrotnie. Z pierwszej, nieznanej dotąd żony, był syn Mikołaj. Drugą zaś żoną była Małgorzata z Michałowa, kasztelanka krakowska, z którą ojciec jej Mikołaj, zawarł 1423 r. układ o majątki, jakie po nim i matce swej ma otrzymać (Helc. II. 1895 i 2072). W 1419 r. mąż zapisał jej 200 grzywien, a 1436 r. ojciec jej oddał dwie trzecie dóbr Kurozwęckich, które synowie jej, Jan i Dobek, odprzedali 1444 r. Krzesławowi z Kurozwęk, za 1,200 grzywien (Arch. Sang. II i Zap. Zs. Wiślic. z 1436 r. f. 243 i 246, z 1444 r. f. 198).

Władysław Jagiełło w przywileju z 1407 roku, którym pozwala mu osadę Dubiecko, przenieść na miasto, zaświadcza, że był zasłużonym wojownikiem. Musiał być nim, kiedy prowadził własną chorągiew pod Grünwaldem, w której walczyli sami Szreniawici. Tenże Mikołaj, 1443 roku, uposaża plebana w Wiśniczu (AGZ. IV).

Mikołaj, z drugiej żony, pozostawił dwóch synów: Jana i Dobiesława.

Mikołaj, syn Mikołaja, kasztelana przemyskiego, z pierwszej żony, dziedzic na Dubiecku, zwany 1437 r. Mikołaj „*juvenis*“ (AGZ. XI), podpisał z bratem Janem 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna. Umarł młodo. Już w 1441 r. pozostała po nim wdowa, Małgorzata z Buczackich, kwitowała ojca i szwagrów swoich, z odbioru posagu (AGZ. XI). Synów pozostawił trzech: Stanisława, Mikołaja i Jana, dziedziców na Dubiecku, którzy w 1456 r. procesowali stryja Jana, o Sobień, a 1458 roku stryjowi Dobiesławowi odstąpili część lasów w Dubiecku. Z nich:

Mikołaj umarł młodo, a pozostali bracia dopełnili 1458 r. działu dóbr ojczystych i po nim na nich spadłych (AGZ. XI. 3441 i 3442), a 1464 r. kwitowali Iwanickiego (AGZ. XVI. 76).

Jan, żonaty był z Katarzyną Herburtówną, 2-o v. 1465 r. żoną Andrzeja Fredry (AGZ. XVI).

Stanisław, dziedzic Dubiecka, odkupił 1463 r. od Dolińskiego Dubieckoruskie i Iskań, sprzedane temuż przez Mikołaja, kasztelana przemyskiego, dziada Stanisława, a w roku następnym zapisał sto grzywien żonie, Małgorzacie z Pobiedny, córce Leonarda, wojskiego sanockiego (AGZ. XVI). Z niej córka Barbara, dziedziczka Dubiecka, żona Stanisława Derszniaka z Rokitnicy, podkomorzego przemyskiego. W 1473 r. sprawował nad nią opiekę dziad jej stryjeczny Dobiesław, a następnie stryjowie jej, kasztelanicowie lwowscy (AGZ. XVI). W 1481 r. była już żoną Derszniaka. W 1484 roku sprzedała za 6,000 dukatów Dubiecko stryjom swoim, Piotrowi, Stanisławowi i Andrzejowi Kmitom i jednocześnie dopełniła z nimi działu dóbr, po Dobiesławie Kmicie pozostałych, na mocy którego wymienieni trzej bracia wzięli Wiśnicz i Bachorzec, ze wszystkiemi wsiami do nich należącemi (AGZ. XVI). W 1508 r. była żoną Piotra Koli z Dalejowa.

Dobiesław, najmłodszy syn Mikołaja, kasztelana przemyskiego, dziedzic na Wiśniczu, starosta krzepicki 1442 r., 1458 r. kasztelan biecki, 1460 r. wojnicki, 1464 r. lubelski, 1474 r. wojewoda lubelski, umarł wojewodą sandomierskim 1479 roku. W 1445 r., wspólnie z bratem Janem, zeznał oblig na Leonarda z Pobiedny, 1462 r. nabył prawo prezenty do kościoła w Denowie (AGZ. XI), a 1467 r. nabył Piotrkowice, Hadle i Jawornik (Arch. Sang. II).

Oniemal wszyscy historycy i heraldycy, którzy kiedykolwiek o Kmitach pisali, przypisują temuż Dobiesławowi dwóch synów: Stanisława i Piotra. Tymczasem dokumenty autentyczne pouczają, że ów Dobiesław zmarł bezpotomnie, a spadek po nim brali jego synowcowie: Piotr, Stanisław i Andrzej, oraz Barbara, córka Stanisława, a wnuczka po bracie Mikołaju.

Ciż synowcowie przy działach, przedstawiają jedną stronę, drugą—Barbara z Dubiecka. Obie strony mają jednakowe prawa. Gdyby Piotr, Stanisław i Andrzej, byli synami Dobiesława, z jakiegoż tytułu brałaby na równi z nimi spadek Barbara z Dubiecka. A że taż Barbara przedstawia w działach Mikołaja, brata Dobiesława, trzej d.udzy przedstawiali drugiego brata tegoż Dobiesława — Jana, którego też byli synami.

Wszelką pod tym względem wątpliwość usuwa akt, którym Kazimierz Jagiellończyk potwierdził 1487 r. podział dóbr dokonany, przez wymienionych wyżej braci (AGZ. IV. 115).

Jan, przezwany *Noskiem*, średni syn Mikołaja, kasztelana przemyskiego, dziedzic na Sobieniu i stąd Kmitą Sobieńskim nazwany (AGZ. XI i XIV), kasztelan przemyski 1448 r., a kasztelan lwowski 1449 r., procesuje się 1456 r. z bratankami swoimi, synami Mikołaja z Dubiecka, o Sobień i Bachów (AGZ. XI f. 420).

W 1449 r. znajduje się w liczbie świadków wymienionych na zapisie posagu, przez Jana Tarnowskiego, żonie Annie (M. 10 f. 48). Za zgodą ojca swego, Mikołaja i brata Dobiesława, zabezpieczył 1452 r. na Bachórzcu 400 grzyw., żonie swej Marcie (Arch. Sang. II). Akt ten ma mylną datę, bo ojciec jego już dawno nie żył. O ile z działu po Wątróbkach sądzić można, Marta była z tego domu, bo synowie jej biorą 1500 r. trzecią część spadku. Po śmierci męża pisała się zwykle z Drozdowiec. Z niej miał Jan pięciu synów: Jana, Piotra, Mikołaja, Stanisława i Andrzeja, vel Henryka, vel Indrzyka, piszących się z Sobienia, z któ-

rych czterech, za wyłączeniem Mikołaja, wspólnie z matką, zeznali 1465 r. oblig na Humnickiego (AGZ. XVI f. 101), a wszyscy pięciu, jako bracia niedzielni z Sobienia, mają sprawę 1460 r. z Janem Feliksem z Niewiestki, nazwanym 1464 r. bratem Jana z Sobienia (AGZ. XI. 3526 i XVI. 109). W 1461 r. Jan i Piotr obowiązali się wypłacić Janowi Wojtyckiemu 100 grzywien posagu, za siostrą swoją Barbarą, zmarłą już 1469 r. (AGZ. XI. 3599).

W 1484 r. Piotr, Stanisław i Andrzej, dopełnili działu z Barbarą z Dubiecka, żoną Stanisława Derszniaka z Rokitnicy, majątku pozostałego po Dobiesławie Kmicie i nabyli od niej Dubiecko. Z działu otrzymali: zamek i dobra Wiśnickie, Lipnicę, Piotrkowice i Wolę, w ziemi krakowskiej, Kolosy, w powiecie wiślickim, Bachórzec, Kosztowę, Dylągowę, Pawłokomę, Bartkówkę, Laskówkę, Jawornik, Hadle i Śliwnicę, w ziemi sanockiej i dom w Krakowie. Barbarze z Dubiecka oddali wsie: Rządczynę, Zagórze i Tuligłowy, w ziemi przemyskiej i 3,000 grzyw. gotowizną (Helc. II. 4284).

Jan, najstarszy syn Jana, kasztelana lwowskiego, wziął 1460 r. w zastaw od matki Bachów i Stupnicę, a 1465 r. zeznał oblig na Stanisława Kmitę z Dubiecka. Umarł bezżenny 1484 r. (AGZ. XI. 3514 i AGZ. XVI).

Piotr, drugi z kolei syn Jana, kasztelana lwowskiego, 1458 r. student uniwersytetu krakowskiego, 1478 r. starosta spiski i 1489 r. sandecki, został 1494 r. marszałkiem wielkim koronnym, 1499 r. kasztelanem sandomierskim, a nakoniec w 1501 r. wojewodą krakowskim. Umarł 15-go Kwietnia 1505 r. Z Elżbiety Dmosickiej, której 1504 r. zapisał posagu 3,000 dukatów, nie pozostawił potomstwa (M. 21 f. 53 i 55). Wdowa po nim trzymała starostwo sandeckie 1508 r.

W 1478 roku poręczył dług zaciągnięty przez Kazimierza Jagiellończyka. W 1484 r. otrzymał zatwierdzenie królewskie na posiadanie miasta Lipnicy, które wprzód trzymał stryj jego Dobiesław (M. 35 f. 305). W 1489 roku znów poręcza dług królewski, zaciągnięty u Jana i Mikołaja z Janowic. W 1490 r. otrzymał królewski przywilej, na wieś Zagorzyce i konsens na wykupienie z rąk Branickiego wsi Rabrot. W 1492 r. nabywa od małżonków Jaczmińskich wieś Lipnik, w powiecie krakowskim, którą 1500 r. rezygnuje Jordanowi. W 1494 r. poręcza dług Jana Olbrachta i otrzymał od niego dom w Piotrkowie. W 1496 r. zeznaje zapis pewnej sumy na wsi Lipniku, klasztorowi Św. Katarzyny, na Kazimierzu w Krakowie. W 1501 r. otrzymał Nowy Sandecz w dożywocie. W 1502 r. otrzymuje 150 dukatów rocznie, z dochodów starostwa spiskiego. W 1505 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie dóbr Siedlec, w ziemi krakowskiej, z rąk Czuryłłów (M. 14 f. 210, 298 i 349; 15 f. 148 i 181; 17 f. 310; 19 f. 39 i 40; 21 f. 139; 31 f. 200 i 35 f. 303).

W 1505 roku zeznał testament, którym zapisał Wiśnicz bratankowi swemu Piotrowi (synowi Andrzeja), z warunkiem, aby starostwo soleckie, które trzyma, odstąpił swemu stryjowi Stanisławowi, bratu wojewody, który znów obowiązany resztę dóbr pozostałych po wojewodzie, rozdzielić równo między swoich synów i wzmiankowanym Piotrem (Arch. Sang. II).

Mikołaj, trzeci z kolei syn Jana, kasztelana lwowskiego, student uniwersytetu krakowskiego 1460 r., o którym działy z 1484 roku milczą, coby dawało do myślenia, że już wówczas nie żył, w 1490 r. sprzedał sołtystwo w Kamiennem. Być bardzo może, że data tego aktu zmylona (Arch. Sang. II).

Andrzej, najmłodszy syn Jana, kasztelana lwowskiego, w aktach często zwany Indrzykiem, Endrykiem, a nawet Henrykiem, od zamku Sobienia, często Sobieńskim się pisał. Był dziedzicem Wiśnicza i Bachorzca (M. 13 f. 100), 1487 r. podczaszym i stolnikiem krakowskim (AGZ. XVI). W 1485 r. nazwany podstolim nadwornym, 1488 r. starosta bełski i biecki, umarł 1494 r. stolnikiem nadwornym koronnym, na który to urząd otrzymał po nim nominacyę Jan Tarnowski (M. 15 f. 76).

W 1487 r. zapisał posagu 2,000 dukatów i tyleż przywianku żonie swej Barbarze, córce Macieja z Bnina, wojewody poznańskiego, a 1489 r. obowiązuje się ją dostawić do właściwego sądu, celem zeznania przez nią zrzeczenia się majątku ojczystego (M. 17 f. 108; 14 f. 295 i 296; AGZ. XVI). Z niej pozostawił syna Piotra i córkę Nawojkę (Natalię), nad któremi sprawował opiekę stryj ich Piotr, wojewoda krakowski i marszałek wielki koronny, wraz z Janem z Ossolina. Przekonywa nas o tem, układ zawarty 1497 r. między nimi, a pozostałą po Andrzeju wdową, na mocy którego zatrzymała w oprawie, miasta Dubiecko i Bachorzec, ze wszystkiemi do nich należącemi wsiami (M. 16 f. 4).

Po śmierci Piotra, wojewody krakowskiego i marszałka wielkiego koronnego, Piotr, syn Andrzeja, zawarł układ 1505 r. ze stryjem swoim Stanisławem, podówczas wojewodą bełskim, regulujący sposób, wzajemnego brania spadku po sobie. W 1509 r. Piotr z tymże stryjem zeznają dział majątku, pozostałego po Piotrze, wojewodzie krakowskim, na mocy którego dobra wiśnickie, przeszły na niego. W tymże samym roku, przyznaje sumę matce swej, Barbarze z Bnina, która wyszła powtórnie za mąż za Rafała z Jarosławia, kasztelana przemyskiego (M. 21 f. 248; 24 f. 120 i 168; Arch. Sang. V).

Piotr umarł 1515 r. starostą soleckim, nie pozostawiwszy potomstwa. Wiśnicz zapisał braciom stryjecznym: Stanisławowi i Piotrowi, pod obowiązkiem płacenia 200 dukatów rocznie siostrze Nawojce i z tym zastrzeżeniem, że w razie bezpotomnej ich śmierci, dobrá te powrócą do jego siostry. Resztę dóbr i ruchomości zapisał tejże swej siostrze Nawojce (M. 26 f. 292 i 28 f. 151).

W tymże samym jeszcze roku, Piotr, stryjeczny brat Piotra i Nawojki, objąwszy Wiśnicz, obowiązuje się płacić corocznie Nawojce 200 dukatów, w razie zaś bezpotomnej swej śmierci, obowiązek ten przenosi na brata swojego Stanisława (M. 30 f. 6).

Nawojka, córka Andrzeja, żona Piotra Ligęzy, który jej oprawił w 1507 r. 2,800 zł. węg. posagu i wiana, zapisała 1515 r. pewną sumę kościołowi katedralnemu w Krakowie, na wsiach, Damianicach i Piotrkowicach, leżących w powiecie proszowskim, za swoją i przodków swoich duszę. Po śmierci Ligęzy wyszła powtórnie za Stanisława ze Żmigroda Stadnickiego, kasztelana zawichostskiego. Jest już jego żoną 1517 r. Wniosła mu w posagu dobra Dubieckie i Bachórzec, oraz Damianice i Piotrkowice (M. 28 f. 157; 34 f. 155; Arch. Sang. V).

Stanisław, czwarty z kolei syn Jana, kasztelana lwowskiego, student uniwersytetu krakowskiego 1465 r., widocznie miał zamiar poświęcić się stanowi duchownemu, skoro w latach 1479 — 1483 posiadał kanonię sandomierską (AGZ. XVI. 1371, 1426 i 1626). W 1488 r. jest już jednak kasztelanem sanockim, 1489 roku kasztelanem przemyskim, 1501 r. wojewodą bełskim, w końcu 1507 r. wojewodą

ruskim; umarł w 1511 r. Starostwo przemyskie otrzymał 1592 r. i takowe zachował do śmierci.

W 1494 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie wsi królewskich, Dmosice i Cholewice, w ziemi przemyskiej, w 1497 r. otrzymał czynsz roczny z żup bocheńskich, w 1502 roku król Aleksander odnawia mu przywilej na wieś Drozdowice, w ziemi przemyskiej, którą otrzymał 1442 r. Dobiesław Kmita.

Piotr Odnowski z Felsztyna, trzymał zastawem kilka wsi ze starostwa przemyskiego, stąd powstały spory ze Stanisławem Kmitą, dożywotnikiem tego starostwa. W 1503 r. wiedli ze sobą spory, które się zakończyły wykupieniem przez Kmitę tych wsi od Odnowskiego, do czego otrzymał pozwolenie królewskie 1504 roku.

W 1509 r. na skutek działów sporządzonych z bratankiem Piotrem, synem Andrzeja, pozostałego majątku po Piotrze, wojewodzie krakowskim, Stanisław otrzymał dobra Dąbrowice i Biernaszowice i pałac w Krakowie (M. 17 f. 65, 145 i 290; 20 f. 116 i 216; 24 f. 120).

Stanisław żonaty był z Katarzyną Tarnowską, kasztelanką krakowską, siostrą przyrodnią hetmana Tarnowskiego, urodzoną z Gorajskiej, dziedziczką dóbr szczebrzeszyńskich. Dobra te stały się kością niezgody, pomiędzy hetmanem Tarnowskim, a Piotrem Kmitą, synem tegoż Stanisława i Katarzyny (M. 26 f. 300 76 f. 147 i 198).

Stanisław zapisał 1489 r. żonie 6,000 dukatów na Sobieniu, Lisku i Babicy (AGZ. XVI). Z niej pozostawił dwóch synów: Piotra i Stanisława, oraz trzy córki: Annę, Nawojkę i Katarzynę. Obaj bracia fundowali 1512 r. ołtarz w kościele Św. Marcina w Krakowie, a 1516 r. dopełnili działu dóbr, z mocy których Piotr wziął Wiśnicz, a Stanisław Lisko (Arch. Sang. V).

Stanisław, który wraz z bratem Piotrem, mężnie potykał się pod Wiśniowcem 1512 r. i pod Orszą 1515 r., nie umarł w młodym wieku, jak to nasi heraldycy utrzymują. Podanie mieć chce, że zakochany w Bonarównie, a nieszczęśliwy w miłości, śmierć znalazł w nurtach Rudawy, rzuciwszy się w nią z wysokiej skały we wsi Szczyglicach, położonej obok Balic.

W tem podaniu tyle jest prawdy, że Stanisław Kmita, z niewiadomych nam powodów, po 1517 r. kraj opuścił, do którego nie powrócił aż w 1523 roku, w którym ma sprawę w Sanoku z Herburtem. Potem znów go nie spotykamy nigdzie, aż do 1530 r., w którym znajdujemy o nim wzmiankę w metryce koronnej, jako o współwłaścicielu zamku Sobienia (M. 45 f. 21). W 1536 r. został kasztelanem lwowskim, a 1537 r. wojewodą bełskim. Umarł 1538 r. bezżenny i bezdzietny, a majątek jego cały, przeszedł na brata Piotra (M. 54 f. 370).

Piotr, najznakomitszy z całej rodziny Kmitów, młodość przepędził na naukach w kraju; w sztuce wojennej ćwiczył się w wojsku cesarza Maksymiliana, skąd wróciwszy, zaraz dał świetne dowody męstwa, pod Wiśniowcem i Orszą.

Wyróżniał się z liczby młodzieży, bawiącej na dworze króla Zygmunta starego, nietylko urodą i szlachetną postawą, ale co ważniejsza, wykształceniem, wymową, znajomością obcych języków i odwagą.

Dostojności też sypały się na niego, jedne po drugich. Po śmierci ojca swojego, objął zaraz starostwo przemyskie, chociaż nadane mu dopiero zostało

1515 r. W 1520 r. z żoną, Anną z Górki, wojewodzianką poznańską, wziął starostwo kolskie, które za konsensem królewskim z 1519 r., wykupiła z rąk sukcesorów Sokołowskich. W 1518 r. został marszałkiem nadwornym koronnym, 1527 roku kasztelanem woynickim, 1529 r. marszałkiem wielkim koronnym, 1532 r. kasztelanem sandomierskim, 1535 r. wojewodą sandomierskim i nakoniec 1536 roku wojewodą krakowskim. Starostwo spiskie otrzymał 1522 r., krakowskie 1533 r., a wiszeńskie 1534 r.

Z aktów bardzo licznych przez niego zeznawanych, lub w których o nim znajdują się wzmianki, ważniejsze niektóre są następujące:

W 1515 r. sprzedaje rocznego czynszu 32 grzywien z Wiśnicza i Lipnicy. altarystom kaplicy króla Jana Alberta. W tymże roku obowiązuje się płacić siostrze swej stryjecznej Nawojce, 200 dukatów rocznie, z dóbr Wiśnickich, które po bracie jej Piotrze odziedziczył. W tymże 1515 r. król Zygmunt daje mu konsens, na wykupienie wsi Uście, w ziemi sieradzkiej, którą następnie otrzymał w dożywocie, a ma przyobiecaną wieś Podhoroczce, w ziemi przemyskiej, skoro do dyspozycyi królewskiej powróci. Wieś zaś Siekierzyce i część wsi Ordyny, w ziemi przemyskiej, na własność otrzymał.

W 1518 r. zapisuje pewną sumę ciotce swej, Zofii Tarnowskiej, zakonnicy, od której nabył dobra Januszowice, i potwierdza zapis uczyniony w 1496 roku przez stryja swego, marszałka wielkiego koronnego, klasztorowi Św. Katarzyny na Kazimierzu. W tymże roku nastąpiło rozgraniczenie dóbr jego i brata Stanisława, od dóbr Mikołaja Bala. W 1519 r. nabywa Kurów, w powiecie bocheńskim, od Pileckiego i odkupuje Gierczyce, Biernaszowice, Dąbrowice, Grabinę i Las Świebodziński. Tegoż roku zapisał 15 grzywien czynszu rocznego z Ruszelczyc Dominikanom w Przemyślu. W 1520 r. otrzymał od króla dwór w Piotrkowie. W 1521 r. król Zygmunt zatwierdza przywileje dane jego przodkom na miasto Lipnicę, mianowicie z 1404 r. dla Piotra, z 1417 r. dla Mikołaja, z 1439 r. dla Dobiesława i z 1484 r. dla Piotra Kmity i rozporządzenie uczynione przez Dymitra z Goraja w 1398 r., dotyczące dóbr szczebrzeszyńskich. Tegoż roku, za wydatki poniesione na wojnie pruskiej, otrzymał zwolnienie z opłat ze starostwa przemyskiego na 3 lata.

Z 1522 r. znajduje się w metryce koronnej plenipotencya, wydana na Piotra Kmitę, do traktowania z królem węgierskim i czeskim, o przymierze przeciwko Turkom i Tatarom. W latach 1524 — 1532 otrzymuje pozwolenie, na poszukiwanie i wydobywanie metali, w ziemi spiskiej. W 1526 r. król darował mu dwuletnie dochody ze starostwa przemyskiego. W 1527 roku zrzeka się procesu i praw do spadku po Kurozwęckich, na rzecz Jarosława Łaskiego. W 1528 r. wydano mu konsens, na wykupienie z rąk Andrzeja Czuryły wsi Sokola, którą dostaje w dożywocie i otrzymuje 200 dukatów, z dochodów starostwa spiskiego, prawo prezenty do kościoła w mieście Kole i wsiach: Białkowie, Kościelcu, Barcicach i Rajbrocie, i konsens na wykupno wszystkich królewszczyzn, w ziemi przemyskiej. W 1530 r. otrzymuje wieś Balice, w ziemi przemyskiej i dwuletnie dochody ze starostwa przemyskiego. W tymże roku król potwierdził rozgraniczenie dóbr Sobienia, od starostwa sanockiego.

Za położone zasługi, otrzymał, od króla Zygmunta 1532 r., wsie: Pelnatycze, Nowosiedlce i Łopatniki, 1534 r. wieś Ternowę, a 1537 r. dom w Przemyślu,

przy ulicy Grodzkiej. Na wykupienie królewszczyzn, zastawionych różnym osobom, otrzymał konsens w latach 1531, 1534, 1535 i 1536. W tym ostatnim roku otrzymał pozwolenie, na wykupienie starostwa czorsztyńskiego od Jerzego z Paniewa (Inw. Arch. Kor.).

W 1532 r. potwierdza zapis 200 fl., uczyniony Dominikanom w Krakowie, za procent od których, ma być odprawiane nabożeństwo za siostrę Nawojkę i jej potomstwo. Mowa tu pewnie o siostrze jego stryjecznej Nawojce Stadnickiej, bo siostra jego rodzona Nawojka, była zakonnicą i nie miała potomstwa (M. 29 f. 237; 30 f. 6; 50 f. 38, 63, 416, 435 i 501; 31 f. 192 i 194; 33 f. 108, 201 i 365; 31 f. 200 i 510; 37 f. 334; 35 f. 302, 303, 295 i 824; 36 f. 649; 47 f. 181; 40 f. 340; 42 f. 272; 43 f. 333 i 334; 45 f. 20, 339 i 368; 46 f. 83; 48 f. 257, 261 i 263; 49 f. 82 i 74; 50 f. 28; 51 f. 230; 54 f. 238; 57 f. 365).

Karol V-ty cesarz, wznowił Piotrowi 1523 r. tytuł hrabiego na Wiśniczu (Arch. Sang. V).

Piotr Kmita, obok wielkich przymiotów duszy, posiadał i wiele ułomności, z których najgłówniejsze były — duma i chciwość. Przedstawia nam też typ zepsutego magnata polskiego, który własny interes często przekładał, nad dobro kraju.

Z jednej strony nie żałował skarbów swoich, na uzbrajanie licznych chorągwi, na odprawianie kosztownych poselstw, jako to: do Karola V-go, Ferdynanda i Jana, króla węgierskiego i podejmowanie licznych gości, nawiedzających go w Wiśniczu, z drugiej strony najeżdżał dobra szlacheckie, leżące obok starostwa przemyskiego, wyrąbywał cudze lasy, odbierał i niszczył dawne monarchów polskich nadania.

Do spełniania tych bezprawi, trzymał nawet stale, na dworze swoim, liczną zgrają łotrów, których imiennie wymienia nieznany autor życiorysu, tego magnata polskiego.

Przerzucał się łatwo z obozu do obozu, zmieniał zdanie, stosownie do okoliczności — w jednej tylko nienawiści do krewnego swojego, Jana Tarnowskiego, pozostał stałym do śmierci.

Nienawiść ta powstała jeszcze, gdy obaj byli młodzi, a Tarnowski w czasie pobytu Kmity w Wilnie, najechał i odebrał mu dobra szczebrzeszyńskie.

Dobra te były własnością pierwszej żony Jana Tarnowskiego, ojca hetmana, Gorajskiej z domu, a po niej przeszły na jej córki: Elżbietę, Zofię i Katarzynę, z których ostatnia była matką Piotra Kmity. Tarnowski hetman, zrodzony z drugiej żony Jana Tarnowskiego, Barbary z Rożnowa, do dóbr tych nie miał żadnego prawa, dla tego to Kmita, postępkiem tym niesprawiedliwym srodze obrażony, poprzysiągł mu wieczną zemstę.

Nieprzyjaźń ta wzajemna, dwóch najmożniejszych panów polskich, jeszcze więcej wzrosła, kiedy król Zygmunt, po śmierci Szydłowieckiego, oddał starostwo krakowskie Kmicie, a nie ubiegającemu się o takowe Tarnowskiemu.

Obaj potężni i możni, mieli licznych krewnych, przyjaciół i stronników, nic więc dziwnego, że na ich sporach, cały kraj cierpiał, bo pragnąc sobie wzajemnie szkodzić, wywoływali nieporządki i swary na sejmikach, sejmach i sądach.

Królowa też Bona, nie lubiąca Tarnowskiego, popierała Kmitę, który często był w jej rękach narzędziem, w przeprowadzaniu różnych planów. Porzucił ją jednak, pogniewawszy się o odebranie starostwa lwowskiego i samborskiego Odrowążowi, żonatemu z Anną księżniczką Mazowiecką.

Kmita będąc sam dobrym katolikiem, bo wymurował nawet kościół w Wiśniczu i bogatemi opatrzył go aparatami, sprzyjał różnowiercom i wielu z nich podejmował na dworze swoim, a Orzechowskiemu chciał dać nawet w małżeństwo Straszównę, bawiącą na jego dworze. W sprawie jednak Oleśnickiego, poszedł może jedyny raz w życiu, za zdaniem Tarnowskiego, potępiającego heretyków.

W 1537 r., gdy król zwołał pospolite ruszenie przeciwko Wołochom, niezliczone tłumy szlachty ściągnęły pod Lwów. Tłumy te jednak, zamiast słuchać rozkazów hetmana Tarnowskiego, zatoczyły koło obradujące i wystąpiły ze skargami na królowę, że kraj obdziera, urzędami frymarczy i szlachtę prześladuje, na króla—że na to wszystko zezwala, a nawet i na senat, że znosi to cierpliwie.

Kmita, w zdarzeniu tem, zajął dwuznaczne stanowisko. Z jednej strony potakiwał szlachcie, którą potajemnie burzył, z drugiej znów strony, mowami swojemi bronił króla i starał się szlachtę uspokajać. Przedstawiał im, że naprawa złego, nie może się stać nagle i pod bronią, ani kiedy Pokucie w niebezpieczeństwie, że nie godzi się wszczynać sporów i sprzeczać w chwili, kiedy nieprzyjaciel pustoszy część kraju i nieszczęśliwi współbracia błąkają się z żonami i dziećmi, nędzę cierpiąc.

Na sejmie piotrkowskim 1548 r., w zuchwałej mowie, ostro napominał Zygmunta Augusta, ażeby nie ubliżał swemu stanowisku, małżeństwem z Radziwiłłówną. Wtedy to wyrzekł: że błądzący królowie, podobni są do ćmiącego się słońca, bo jako słońce zaćmieniem, miesza całe przyrodzenie, tak król swym błędem, zamieszać może rzeczpospolitą. Król w uniesieniu nakazał mu milczeć, powiedziawszy, że dosyć ma tych naprzykrzań i karceń. Kmita umilkł, lecz kiedy następnie Zygmunt August obwołał dzień sądów i Piotr Kmita z urzędu swojego, przodował z laską królowi, w chwili, gdy król wraz z senatem zasiadł, Kmita zwróciwszy się do tronu, oświadczył, że do sądów należyć nie może, bo rzeczpospolita upada, przeto laskę składa. Wyszedł następnie, pociągając za sobą wielu senatorów.

Wkrótce jednak, zapragnął pogodzić się z królem i zaczął bronić go przed napaściami szlachty, nie zważając, że postępowaniem swojem potępia to wszystko, co sam popełniał niedawno.

Na sejmie piotrkowskim 1550 r., w sprawie wytoczonej przez posłów, że król przed wykonaniem warunków, pod którymi objął koronę, władzy sądowej wykonywać nie może, odpowiadając Sienickiemu, posłowi chełmskiemu, wyrzekł: że przyjętym na siebie warunkom król zadosyć uczyni, ale do tego będzie czas inny,—a królowi w sądach, ze szkodą kraju, przeszkód stawiać się nie godzi. Mowa ta naturalnie obruszyła przeciwko niemu całą szlachtę.

Zbliżając się coraz więcej do króla, przybył z żoną Herburtówną, w tymże samym jeszcze roku do Niepołomic, gdzie król wyprawiał świetne polowanie, dla złożenia uszanowania królowej i zaproszenia obojga królestwa do siebie do Wiśnicza, gdzie przez dni kilka podejmował dostojnych gości z wielką okazałością i wszystkie osoby, należące do dworu królewskiego, hojnie obdarzył.

Z czasem, zapomniał nawet uczynionej przysięgi, że przed Radziwiłłówną nie podniesie laski marszałkowskiej, bo nietylko przyrzekł całym swoim wpływem wspierać zamiar królewski koronowania Barbary, ale nadto, skoro do dopełnienia koronacyi, potrzebnem się okazało zwołanie stanów, poddał myśl królowi, ażeby pod pozorem odebrania hołdu od lennych książąt, zgromadził rady koronne do Krakowa i koronacyi dopełnił.

Piotr Kmita dwa razy związki małżeńskie ponawiał. Pierwszą jego żoną była Anna z Górki, wojewodzianka poznańska, córka Łukasza i Katarzyny z Szamotuł, której w 1523 r. zabezpieczył posagu 1,000 dukatów i z którą 1531 r. zeznał zapis wzajemnego dożywocia (M. 37 f. 415 i 44 f. 913). Drugą jego żoną była Barbara Herburtówna, córka Jana z Dobromila, która na zasadzie zawartego z nim zapisu wzajemnego dożywocia, wszystkie dobra po śmierci jego zatrzymała w swem posiadaniu, o co przez jego sukcesorów 1556 r. procesowaną została (Dudki War. 43 f. 321; M. 101 f. 38?).

Piotr Kmita, z obu żon bezdzietny, zmarł w Krakowie 1553 r.; pochowany w katedrze, gdzie mu żona Herburtówna nagrobek wystawiła. Cały zaś olbrzymi majątek, jaki pozostawił, przeszedł na jego siostry. Z nich:

Anna, 1-o v. za Jakóbem Kobyleńskim, podkomorzym i starostą wieluńskim, 2-o v. za Andrzejem Barzym, podkomorzym przemyskim 1531 r. W 1528 r. kwituje brata Piotra z odebranego posagu, który jej mąż Kobyleński, zabezpiecza na majątku swoim. Dzieci zaś jej i Andrzeja Barzego, dochodzą 1556 r. spadku po Piotrze Kmicie (M. 43 f. 330; 45 f. 28 i 56; 46 f. 83; Dudki Warsz. 43 f. 321). Nawojka była zakonnicą, a Katarzyna wyszła za Andrzeja ze Żmigroda Stadnickiego, kasztelana sanockiego i kwitowała 1530 r. brata z posagu. W 1556 roku prowadziła sprawę z Barzami o Wiśnicz (M. 69 f. 274 i 275; Dudki Warsz. 43 f. 421).

(Rodowód Kmitów — patrz obok).

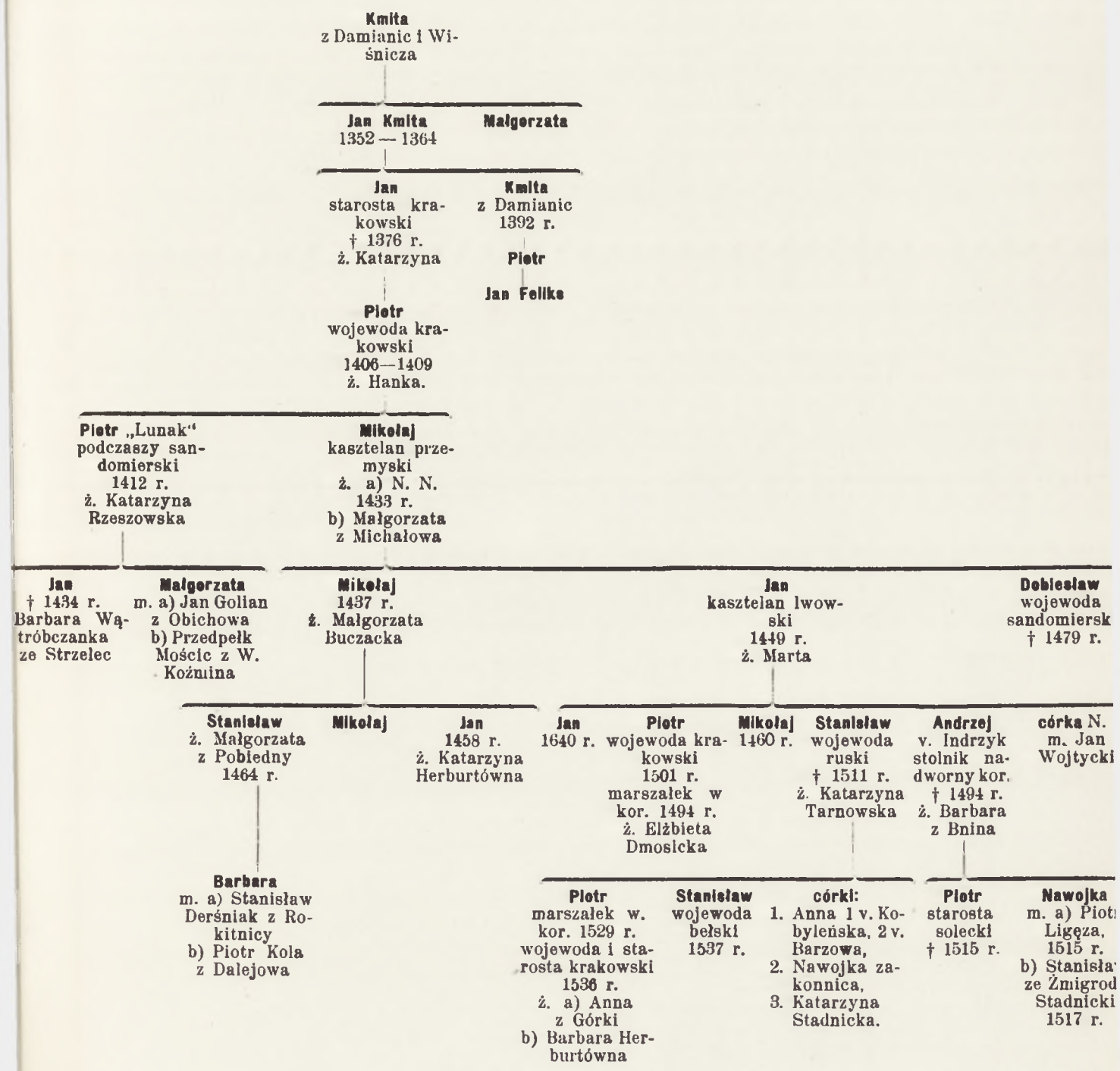
Na nagrobku Piotra Kmity, wojewody i starosty krakowskiego wyryto, że umarł ostatnim swojego rodu. Tak jednak nie było, bo jak Długosz wspomina, że Jasiek, starosta krakowski, miał braci, a Paprocki wymienia Jana i Walentego Kmitów, za jego czasów żyjących, a do tego domu należących.

Protoplastą tej gałęzi, jak to wyżej przedstawiłem, był Kmita, syn Kmity z Damianic, zapewne przyrodni brat Jaśka, zabitego przez Węgrów 1376 r. Kmita ten, po sprzedaży Damianic 1392 r., pisał się Kmitą z Woli 1399 r. Ten sam pewno, jako Kmita z Łowini, oprawił 1398 r. żonie Mścichnie 200 grzywien posagu i wiana, i umarł przed 1420 rokiem, w którym występuje wdowa po nim Jadwiga (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Syn jego, Piotr Kmita, przeniósł się za krewniakami w sanockie i przemyskie i w 1425 r. ma 170 kóp groszy i 5 grzywien u Piotra Lunaka z Sobienia, za poręką Mikołaja z Wiśnicza. Trzymał od nich zastawem Pomorzany, Hartę, a w końcu wieś i wójtostwo Niewiastkę 1437 r. Wieś tę z wójtostwem trzyma i syn jego, Jan Feliks, 1460 r., który ma częste sprawy z Kmitami z Sobienia i wyraźnie nazwany 1464 r. ich bratem. W 1481 r. oprawił 80 grzywien posagu i wiana żonie Marcie, córce Mikołaja z Pobiedny (AGZ.; Przem. i Sand.).

Aleksander, pokwitowany przez Grabanię 1531 r. (Arch. Sang. V). Jasiek Kmita z Łowini 1416 r., a Andrzej 1419 r., świadczą w Książu (KMP. IV). Miko-

Rodowód Kmitów z Damianic, Wiśnicza, Sobienia i Dubiecka, h. Szreniawa.

łaj 1496 roku oddaje część Gór, w powiecie ksiąskim, synowi Aaronowi (Zap. Zs. Wiśl. 1 f. 602).

Jan Kmita z Górki świadczy 1494 r. w Proszowicach, sędzia polubowny w sprawie Smolika z Rejami 1527 r., jest współpatronem kościoła w Koniuszy 1533 r., razem z Kmitą marszałkiem wielkim koronnym.

Andrzej z Woli zapisał 1518 r. żonie, Katarzynie Dembińskiej z Piotrkowic, 150 fl. na Woli i Szycach. Synowie ich, Jan i Walenty (A. Krak).

Jan, z pierwszą żoną, Barbarą z Pogorskich, posiadają 1549 r. wsie królewskie: Szyce, Szypowice i Sierbowice, a 1553 r. Życze i Sulikowice, w lelowskiem (M. 77 f. 226 i 93 f. 48). Był on dziedzicem Błędowa z Kuźnicą, Chechła, Niegowonic, Łąk, Grabowej, a następnie i Bodzanowa 1581 r., Zwoszowic i Cichawy (Paw.). W 1551 r. pisał się z Woli Sassinowej (Zap. Zs. Krak. 62 f. 1164). Był podstarościm chęcińskim, sędzią grodzkim krakowskim 1559 r. i tegoż roku pisarzem ziemskim krakowskim, w 1563 r. był podwojewodzym i podstarościm i został burgrabią krakowskim, ale burgrabstwo zaraz 1564 r. odstąpił bratu Walentemu. Umarł 1588 r., pochowany u Bernardynów w Krakowie. Drugi raz ożenił się 1576 r. z Jadwigą Niemścianką, wdową po Mikołaju Borku, z której syn Jan zmarł w niemowlęctwie, a o spadek po niej, pozwali wdowca jej sukcesorowie 1577 roku. Trzeci raz zawarł związki małżeńskie z Barbarą Mstowską, wdową po Olbrachcie Niewiarowskim. Córka jego Bogumiła, żona Jakóba Myszkowskiego, zmarła przed 1589 r.

Syn Krzysztof, zmarł przed ojcem, nie pozostawiwszy potomstwa z żony, Zofii Borkównej, 2-o v. Nikodemowej Pieniążkowej.

Drugi syn Andrzej, zmarły 1609 r., pochowany w Olkuszu, żonaty z Elżbietą Niewiarowską, 2-o v. Abramową Lubowiecką, 3-o v. Janową Rożnową, pozostawił synów: Przecława, Ludwika i Andrzeja. Andrzej, żonaty z Maryną Kopciówną 1616 r. (A. Gr. i Zs. Krak.; Wyr. Lub. 49 f. 259; Zap. Lub. 7 f. 76 i 513; 16 f. 320; 24 f. 854; M. 141 f. 234; 152 f. 171). Przecław, dziedzic części Przybysławic 1627 roku. Adam, w imieniu syna Mikołaja, kwitował 1640 r. Bzowskich, a Mikołaj z Ludwikiem, pozwali ich 1646 r. o zwrot dokumentów, do dóbr Błędów z Kuźnicą, Chechła, Grabowa, Niegowonice, Łąk i Będkowice.

Walenty, brat Jana, pisarza ziemskiego krakowskiego, nabył od niego burgrabstwo krakowskie 1564 r., które odstąpił synowi Piotrowi 1595 r. (M. 133 f. 593), dziedzic części Przybysławic 1560 r., Okradzionowa i Będkowic 1581 r. i nabytej 1574 r. części Krzykawy (Paw.; M. 111 f. 288), żonaty z Barbarą Łokińską, pozostawił, oprócz wymienionego Piotra, kilku synów. Z nich:

Jan, dziedzic Będkowic 1606 r. Ten sam pewno Jan z Szyc, subdelegat żupnika olkuskiego 1616 roku. Jan, żonaty z Zofią Piasecką 1608 roku (M. 153 f. 110).

Olbracht, dziedzic części Będkowic, za zgodą brata Piotra, zapisał 1624 r. żonie, Barbarze Pankównie Bzowskiej, 12,000 fl. posagu i wiana.

Mikołaj, zmarły przed 1568 r., ożeniony z siostrą Jana Głupczowskiego, musiał być rodzonym bratem Andrzeja, bo syn jego Roch, nazwany 1553 r. bratem stryjecznym Jana, późniejszego pisarza (M. 93 f. 48).

Mikołaj i Andrzej Kmitowie sprzedali 1502 r. część Sokolnik Suchych, Janowi Kochanowskiemu. Anna, córka Andrzeja z Mokrych Sokolnik, żona 1502 r. Ottona z Borkowic i Polutowa (Perp. Rad. I f. 744). Kmita 1508 r. (Paw.). Piotr Kmita, 1523 r. dziedzic Mokrych Sokolnik (Rad. Inscr. Decr. IX f. 687).

W 1500 r. Paszyce, w powiecie lidzkim, należały do Kmity Paszyca Fedorowicza i potomkowie jego nazwali się *Kmitami* i pod tem nazwiskiem i z herbem *Szreniawa*, legitymowali się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Kmita Paszyc Fedorowicz, miał syna Jana, a ten Jakóba, po którym syn Andrzej, pozostawił trzech synów: Stanisława, Stefana i Jakóba. Jerzy i Dominik, synowie Stanisława, wnukowie powyższego Stanisława; Dominik z synem Józefem i Ignacy z synami: Stefanem, Janem i Józefem, synowie Jana, wnukowie wyżej wymienionego Stefana i Antoni z synem Maciejem i wnukiem Antonim, syn Łukasza, wnuk Jakóba powyższego, wylegitymowani ze szlachectwa 1820 r.

[de KNABENAU baron Jerzy, szambelan Stanisława Augusta, kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r.]

KNACHFUS Marcin, kapitan wojsk litewskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 roku.

KNASZYŃSCY v. KONASZYŃSCY. Piotr z żoną, Jadwigą z Lasockich, wzięli 1695 r. zastawem Kutnię. Z ich dzieci: Michał, z Maryanny Cieślickiej, pozostawił Michała, nieżyjącego 1739 r., Teodora, Antoniego i Maryannę, a Ludwik, żonaty z Heleną v. Anną z Lasockich, miał syna Józefa, wprowadzonego, wraz ze stryjecznem rodzeństwem, 1740 r. do Kutni (M. D. Wąs. z Gr. Sandec.). Franciszek, syn Teodora i Anny, legitymował się zeszlachectwa 1782 r., w grodzie sandeckim.

Stanisław, Walenty, Krzysztof, Kazimierz i Anna, zasądzili 1775 r. w Sączu zabójców brata Michała (M. D. Wąs.).

KNIAZCY v. KNIĄSCY z Kniaży, w powiecie łuckim, której to wsi właścicielem był 1570 r. Mikita Kniazki, a 1583 r. Tymoteusz i Teodor (Jabł.), Pan Wołczek Kniazki, świadczy w Włodzimierzu 1470 r. Janusz stawił jednego konia, na popisie ziemi wołyńskiej 1528 r. (Arch. Sang.).

Ziemianin Tymoteusz procesuje 1568 r. Teodora i Mikitę. Teodor zapisał 1571 r. pewną sumę żonie, Tomile Szkodziance (Op. Łuc. 2042 i 2045). Regina z Chołoniewskich, wdowa po Teodorze, wraz z synami: Jaroszem i Bazylim, procesowana 1597 r. przez Iwanowicza, o 260 kóp. gr. lit. (Woł. 1 f. 372). Wawrzyniec procesuje się z Ochłopowskim 1627 r. (Woł. V A f. 91 i 105).

Tychon Żykowicz Kniazki, syn Stefana, pozwany 1621 roku przez Stoklińskich, o Kniażę. Tenże Tychon i Piotr Żykowicz Kniazki, horodniczy łucki, kwitują Gorajską 1646 r. (Bracł. V f. 602; Czerniech. f. 81 i Arch. I. Z. Ros. I. 6).

Nad Gabryelem, nieletnim synem Tychona, urodzonym z Katarzyny Oszczowskiej, ustanowioną została opieka 1654 r. (M. 196 f. 40).

Roch posiadał Szyce i Sierbowice 1565 r. Żonaty z Agnieszką z Modrzewa, 2-o v. Piotrową Faliszewską, która trzymała po nim Szyce 1577 r. Siostry Rocha: Dorota, żona Wojciecha Janoty Bzowskiego, Anna, Michała Wiączona z Żar, Apolonia, Walentego Świeborowskiego z Łaz i Zofia, Macieja Więckowskiego z Gaju, procesują 1579 r. opata Tynieckiego, o depozyt wuja (A. Krak.). Apolonia i Anna żyły jeszcze 1592 r. (Wyr. Lub. 49 f. 364).

Ewa, żona 1-o v. Andrzeja Janowskiego, 2-o v. Zawiszy Kozłowskiego z Racławic, wdowa 1566 r. Marcin i Bartłomiej, dziedzice części Kaliny 1581 r., Maciej, części Lścina i Opatkowic, a posesor Borszowic i Jasienny, żonaty z Urszulą Rożnówną w latach 1577 — 1603. Krzysztof, dziedzic Olpic, części Sieńska i Grudzyn 1581 r. (Paw.). Andrzej, 1599 roku na uniwersytecie w Padwie.

Mikołaj, syn Krzysztofa i Anny, dziedziców Opatkowic, ur. 1602 r., został Karmelitą, pod imieniem Floryana, 1629 r., umarł 1639 roku. Jan Achacy, pisarz żup bocheńskich 1590 r., umarł około 1630 r. Dziad jego, Kmita z Zręcic nad Rabą, wiódł Cikowskiego do Turek, ale że się w opisy podróży nie wdawał, przeto w Rzeczypospolitej babińskiej został tłomaczem (Akta Rzeczyp. Babiń.). Katarzyna, żona Aleksandra Błeszyńskiego 1613 r., Krystyna, żona Pawła Bzowskiego 1619 r. Sebastyan, gwarek olkuski, żonaty z Anną Cieszowską, 2-o v. Andrzejową Dembińską 1638 r. Marcyan Piotr, nabył 1645 r. część Bzowa. Stanisław z województwa krakowskiego, elektor króla Michała.

Andrzej z Przybysławic, świadczy 1665 r. w Minodze. Ten sam pewno Andrzej, ale z Woli, pułkownik województwa krakowskiego, któremu wystawił pomnik 1696 r. u Bernardynów w Krakowie, synowiec Aleksander z Woli, sędzia ziemski siewierski. Ów Aleksander, sędzia, podpisał, z województwem krakowskiem, obiór Augusta II-go.

Kazimierz, podpisał 1705 r. konfederacyę krakowską. Jan 1718 r. w Trębowli. Rodzeństwo: Jan, Antoni, Franciszek i Joanna Janowa Filkiewiczowa, spadkobiercy Achingierów, wyprocesowali od Potockich sumy z Nowosiołek w latach 1725 — 1732 (A. Gr. Kamien. i Trębow.).

Józef, 1757 r. plenipotent Mycielskich (Gr. Nakiel.). Szymon, dziedzic Chechła 1766 r. Ludwik, komornik graniczny sandecki 1783 r. Jakób, proboszcz w Chechle 1807 r., zmarł tamże 1812 r Adam, rejent ziemiański aktowy powiatu proszowskiego i księstwa siewierskiego 1792 r., sędzia pokoju lelowski 1809 roku, radca województwa krakowskiego 1818 r. Stefan i Andrzej, w krakowskiem 1810 roku. Józef, podporucznik b. wojsk polskich 1824 r. Jan Kanty, syn Andrzeja z Woli, dziedzic Wilkowa, sędzia pokoju pilicki 1850 r. i Kajetan i Teodor, synowie Wojciecha z Woli, radcy województwa krakowskiego 1818 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Aniela Kasprowa Lewicka, zmarła przed 1830 r. Stanisław zaślubił 1903 roku Wandę Wójcicką.

Nie wiem, czy do Szreniawitów należą Kmitowie, zamieszkali w XV-tym wieku w powiecie radomskim. Mikołaj Kmita z Małych Strykowic, sprzedał 1496 roku części swe przedmieścia Zwolenia Szafrańcowi. Stanisław Kmita, dziedzic części Zielonki pod Zwoleniem 1508 r. (Paw.).

W 1569 r. część Strykowic należała do Mikołaja Kmity (Paw.).

KNIAZIEWICZOWIE v. KNIAŻEWICZOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu błękitnem, dwa półksiężyce złote, rogami ku sobie zwrócone, w pośrodku ich gwiazda srebrna, nad nią takiż krzyż. W szczycie hełmu pięć piór strusich. Heraldycy przypisują im herb *Murdelio*, zupełnie różny od opisanego. Kojałowicz widział ten herb na nagrobku Jana Mikołaja Kniaziewicza, podstolego orszańskiego (prędzej oszmiańskiego), w kościele Wołpińskim.

Jan Kniaziewicz podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Piotr, z powiatem oszmiańskim, obiór Jana III-go. Michał, stolnik brasławski, sędzia kapturowy księstwa żmudzkiego, elektor Augusta II-go. Tenże Michał Lubecki Kniaziewicz, 1698 r. sędzia grodzki żmudzki i poseł, mianowany 1703 r. ciwunem Małych Dyrwian, otrzymał 1704 r. dzierżawę wieszwiańską. Tenże 1706 r. podstarości żmudzki, umarł 1710 r. (Sap.). Józef, ziemianin oszmiański i żona jego, Katarzyna z Lewickich, posiadali plac w Witebsku 1712 r. Antoni, starszy Bazylianów witebskich 1740 r. Wawrzyniec, Jezuita w Witebsku 1772 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

Antoni i Jan Piotr, synowie Józefa, wnukowie Mikołaja Michała, porucznika b. wojsk polskich, właściciela 1748 roku Rusokolni, w województwie trockiem, legitymowali się ze szlachectwa 1804 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Stanisław, dziedziczący na tymże majątku, z Zofii Naumowiczówny, miał dwóch synów: Grzegorza, ur. 1746 r. i Jana. Grzegorz, z Maryi Klimaszewskiej, miał syna Marcina, ur. 1793 r., a Jana syn, Michał, ożeniony z Ludwiką Oleszkiewiczówną, pozostawił syna Faustyna, zmarłego w Dreznie 1879 r. Ci także wylegitymowani ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 r.

Adam, syn Marcina, 1850 r. urzędnik w Warszawie.

Karol, jeden z najznakomitszych generałów polskich, umarł w Paryżu 1843 roku, pochowany w Montmorency. Zaślubił 1809 r. Maryę z Morsztynów, 1-o v. Karolowę Stecką, zmarłą 1812 r.

KNIAZIOŁUCCY z Kniaziołuki, w powiecie żydaczowskim. Seweryn Kniaziołucki, minister skarbu austryjacki 1899 r. Józef, z Tekli Wszelaczyńskiej, zmarłej 1883 r., pozostawił córkę Wandę, zaślubioną 1886 r. Bolesławowi Brodzicowi Zawadzkiemu i syna Władysława, ożenionego z Julią Połtawiówną, z której córka Marya i syn Aleksander Józef, ur. 1865 r. w Jazłowcu (metr. w Jagielnicy i Akta Star. Czortkow.).

KNIAŻNINOWIE h. DOŁĘGA pochodzą z województwa smoleńskiego, które, gdy przyłączone zostało do państwa rosyjskiego, Nicefor Kniażnin, wydostawszy się z niewoli, porzucił swe dobra Kościukowo-Wolnin i Lotoszyn i osiadł w województwie witebskiem, gdzie potomkowie jego nabyli Horbaczew 1704 r. Potomek jego Franciszek, adwokat w witebsku, legitymował się ze szlachectwa tamże, w końcu XVIII-go wieku (Herb. Wit.).

Władysław Kniażnin, także miał się przenieść ze Smoleńszczyzny do województwa witebskiego 1654 r. Syn jego Jerzy, podpisał z temże województwem, elekcyę Augusta II-go. Ignacy, syn Jerzego, z żony Anastazyi, miał syna Franciszka Dionizego, poetę z czasów Stanisława Augusta, ur. w Witebsku 4-go Paź-

dziernika 1750 roku, zmarłego w Końskowoli 25-go Sierpnia 1807 roku, tamże pochowanego.

KNIAŻYCCY z przydomkiem *Dubina*, Andrzej, Piotr, z powiatem słonimskim, a Stanisław Antoni, z powiatem orszańskim, podpisali elekcyę Jana III-go. Paprocki wspomina Hrehorego Hołuba Kniażyckiego, zasłużonego wojaka. Patrz *Dubinowie.*

Czy nie do tego domu należy Karol Hołub Kniażecki, który obierał plenipotentów w Zamościu 1791 r. (A. Lwows.For. Nob.).

KNIAŻYMOWSKI Mikołaj Kazimierz odstąpił 1637 r. synowi Bazylemu, pół łanu, nad rzeką Rak, za konsensem królewskim (AGZ. X. 4657).

KNIAŻYSZCZOWIE h. LEWART, w województwie witebskiem, pochodzą od Siemiona Kniażyszczy, którego synowie nabyli Pilipków 1686 r. Jerzy i Paweł podpisali, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go. Kniażyszczowie legitymowali się ze szlachectwa w Witebsku, w końcu XVIII-go wieku (Herb. Witebs.).

KNIEHINICCY v. KNIEHYNICCY h. ŁUK, albo TRZY WRĘBY (?). Aleksander, syn Grzegorza i Anny z Broszniowskich, wnuk Aleksandra, z Katarzyny Karylczykównej Drohomireckiej, pozostawił synów: Bazylego i Jana, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r, w grodzie halickim.

Jan, z Maryanny z Krajewskich, miał synów: Adama, Piotra, Jerzego, Mikołaja, Bazylego i Jana, wylegitymowanych ze szlachectwa 1811 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Bazyli pozostawił syna Jana, który miał dwóch synów: Aleksandra i Feliksa. Jan i Józef, synowie Aleksandra i Aleksy i Aleksander z synami: Piotrem i Justynem, synowie Feliksa, legitymowali się ze szlachectwa 1846 roku, w gubernii podolskiej.

KNIEHINICCY v. KNIEHYNICCY v. KNIHINICCY herbu SAS, właściwie KNIEHININŚCY, bo wzięli nazwę od Kniehinina, w ziemi halickiej. Bazyli 1642 r. (Kij. V f. 500). Andrzej, Teodor, Eliasz i Daniel, synowie Aleksandra i Anny z Ilnickich, wnukowie Nikodema i Maryanny z Tarnawieckich, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim buskim.

Jan, z Pelagii, miał dwóch synów: Michała i Bazylego. Jakób, Szymon i Jan, synowie Michała i Maryi z Kochanowskich, 1808 r., a Mikołaj i Teodor, synowie Bazylego i Anny z Heretowiczów, 1826 r., legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich.

Jan, syn Aleksandra i Maryanny Genikównej Berezowskiej, wnuk Jana, prawnuk Hrehorego, z Maryanny Wołoszkównej, miał synów: Dymitra i Teodora, wylegitymowanych ze szlachectwa w grodzie halickim 1782 r. Teodora, z Eudoksyi, syn Michał, ożeniony z Anną z Wesołowskich, wylegitymowany ze szlachectwa 1833 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Eliasz, syn Teodora, z dwóch żon: Anastazyi z Dobrowolskich i Maryi N., pozostawił: z pierwszej żony, Dobrowolskiej, syna Andrzeja, żonatego z Maryanną Siwanowską, z której synowie: Jan Bazyli, Piotr, wylegitymowani ze szlachectwa w grodzie halickim 1782 r. i Teodor, którego, z Zofii N., syn Jan, zostawił z Eudoksyi, Mateusza, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1811 r. Z drugiej żony Maryi, miał Eliasz synów: Teodora i Macieja. Teodora, ożenionego z Eudoksyą N., synowie: Teodor, Grzegorz, Bazyli i Piotr i Macieja, żonatego z Maryanną Łopuszańską, synowie: Bazyli, Jakób, Szczepan, Grzegorz i drugi Bazyli, wylegitymowani ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 roku. Drugi ten Bazyli, z Elżbiety z Ziółkowskich, miał syna księdza Jana, gr.-kat. proboszcza, a ten, z Maryi Emilianny Parfanowiczównej, pozostawił Piotra Pankracego, ur. 1829 r., którego szlachectwo uznał galicyjski Wydział Krajowy 1873 r. (M. D. Wąs.).

Michał, syn Adama, z Rozalii Gerguel, pozostawił dzieci: Filipinę Dominikę, ur. 1816 r., Maryannę, ur. 1818 r., Franciszka, ur. 1821 r., Józefa, ur. 1823 r. i Katarzynę, ur. 1830 r. (Metr. w Czortkowie).

KNIEHINICCY h. SULIMA, patrz *Jaryczowski.*

KNIEHINIŃSCY z Kniehinina, w ziemi halickiej, h. *Sas.* Maciejowi z Kniehinina, za zabójstwo, zabrano około 1435 roku na skarb połowę jego Kniehinina. W 1441 r. syn jego Jan, wraz z stryjem swym, Aleksandrem z Krechowiec, uprosili zwrot dóbr, a zapłacili główszczyznę. Tenże Janiec, syn Macieja z Kniehinina, część swą tamże sprzedał 1450 r. bratu Waśkowi z Krehowiec.

Michał z Knihinina nabył 1458 r. część tamże za 30 grzyw., od stryjecznego brata Sidora, a sprzedał łąkę za 10 grzyw. Wasilkowi z Krechowiec. Lan ma sprawę z Uhrinowskim 1464 r., a żona Lańca, Hania z Drohomirczan, godzi się z Michną o łąki w Kniehininie 1461 r. (AGZ. XII i dalsze). W 1578 r w Kniehininie są części Iwana Kniehinickiego, Proskurcząt, Kalinowiąt i Siekowiąt (Paw.).

KNIEHINIŃSCY v. KNIEHYŃSCY z Kniehinina, w powiecie łuckim. Semen Kniehiniński zeznał zapis 1465 r. na rzecz żony (Op. Żyt. 17). Olechno, Iwan i Paćko stawili po jednym koniu, na popis ziemi wołyńskiej 1528 r. (Arch. Sang.). Olechno Bogdanowicz zawarł 1533 r. układ z bratem Paćkiem (ML. 24).

Iwan i Olechno Kniehinińscy, synowie Bogdana, sprzedali 1533 r. Sanguszce Chołopicze, w powiecie włodzimierskim (Arch. Sang. III). Jan Kniehiński ma sprawę z Dobrzyńskim 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 5). Jan, Hrehory i Gabryel, potomkowie Iwana i Olechny, pozwali Leszczyńskiego i książąt Prońskich, o zwrot Chołopicz, które zastawem trzymają (Woł. 1 f. 1071). Bogdan i Iwan, dziedziczyli na Kniehininie 1583 r. (Jabł.). Stefan Kiehiniński, namiestnik starostwa łuckiego 1587 r. (Arch. l. Z. Ros. VI. 1).

Jan Druczanin Kniehiniński, żonaty z Martą z Trypolskich, dziedziczką Sidorowic, zmarł przed 1681 r., w którym pozostała po nim wdowa, wraz z dziećmi: Jakóbem, Konstantym, Aleksandrem, Anną Janową Zbikowską i Maryanną, procesuje Jana Trypolskiego, o zwrot dokumentów (Kij. VII f. 1006). Z nich:

Jakób Druczanin Kniehiniński, dziekan owrucki i kanonik kijowski 1697 roku, scholastyk łucki, deputat na Trybunał koronny 1713 r. (Op. Kij. VII i Bracł. XV f. 1309). Aleksander Druczanin Kniehiniński, cześnik żytomierski 1699 roku, następnie podstoli kijowski, został chorążym kijowskim 1722 r. Są jego niedoszłe nominacye na chorążego owruckiego z 1713 r. i na stolnika żytomierskiego z 1720 roku (Sig. 18 i 19). Żonaty był z Maryanną Jeło Malińską (Bracł. XV f. 1609).

Fedor Onoszkowicz, żonaty z ks. Hanną Czetwertyńską, dziedziczył także na Kniehininie i pisał się Kniehinińskim 1527 r. (Arch. Sang. III).

z KNIEJI Stasiek, syn Wojciecha z Knieji, ręczył za Ciborskich 1362 r. na Kujawach (Rz. M.).

KNIERUCCY BOREJKOWIE z Knierut na Wołyniu. Ostaf Knierucki ma sprawę z synowcem swym Ilją 1568 r. Tenże Ostaf Borejko-Knierucki procesuje Annę Mylską 1568 r. Bohdan, podwojewodzy wołyński 1575 r., zięć Teodora Oleszy (Op. Łuc. 2093 f. 28, 32, 36, 2049 f. 14, 47, 59 i 63). Patrz *Borejkowie.*

KNIPHOFF Lewin, z księstwa kurlandzkiego, otrzymał indygenat 1635 r. (M. 180 f. 429).

KNIUPSZTOWIE h. KNUT, który przedstawia, w polu barwy niewiadomej — trzy pasy w gwiazdę, dwa i jeden, między trzema liliami, jedna i dwie. W szczycie hełmu trzy proporce w wachlarz ułożone (Ostr. 1366). Patrz *Knutowie.*

Krzysztof Knutek miał przenieść się z Litwy na Żmudź i tam Kniupsztą nazwany. Być może, że to Krzysztof Knut, co podpisał, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana Kazimierza.

Ludwik Kniupszta, syn Krzysztofa, nabył Jutajkiszki, w powiecie rosieńskim, które po nim odziedziczył syn jego Dawid i wprowadzony został do nich 1699 r. (Gr. Żmudz.). Po nim te dobra przeszły na jego synów, Aleksandra i Łukasza, a po tychże na Kazimierza, syna Aleksandra, który je sprzedał 1753 r. (Gr. Żmudz. z 1761 r.). Po Kazimierzu pozostał syn Dominik. ur. 1764 r. (metr. w Płungianach), który miał czterech synów: Józefa, ur. 1793 r., Szymona, ur. 1795 r., Antoniego, ur. 1801 r. i Klemensa, ur. 1806 r. (metryki ich w Retowie), którzy, wraz z Ignacym. synem Józefa, legitymowali się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską (Teka M. E. Brenszteina).

KNIZIŃSCY v. KNIŻYŃSCY. Marcin i Wiktoryn podpisali, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana III-go.

KNOBELSDORFOWIE w Prusach książęcych. O Sebastyanie wspomina Niesiecki pod 1609 r. Krzysztof Knobelsdorf otrzymał 1608 r., od biskupa warmińskiego, dobra Mengen i Fehlau, które wnuk jego, Jan Krzysztof, posiadał 1702 r. Jan, Wilhelm i Eustachy w Warmii 1702 r. (Kętrz.).

KNOT Krzysztof podpisał, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana Kazimierza.

KNOTH h. STARYKOŃ Świętosław i brat jego Jan, dziedzice Sawy, w powiecie szczyrzyckim, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług. Lib. Ben.).

KNUTOWIE v. KNUTHOWIE h. WŁASNEGO. Kasper i Piotr Knuthowie, bracia, dziedzice Sebelina, otrzymali 1502 r. starostwo hamersztyńskie. Kasper był i dworzaninem królewskim 1504 roku (M. 20 f. 9 i 21 f. 95). Mikołaj Knuth, umarł 1590 roku, pochowany w Chojnicach. Samuel Knut, kanonik warmiński 1609 roku.

Pisali się z Giemeł: Justyna z Giemeł-Knutów, żona 1-o v. Ludwika Mortęskiego, wojewody chełmińskiego, 2-o v. N. Kuczborskiego, 3-o v. Jana Działyńskiego, starosty pokrzywnickiego, w końcu wojewody chełmińskiego, z tym ostatnim mężem fundowała 1631 r. Benedyktynki w Grudziądzu, gdzie pierwszą ksienią była Dorota Knutówna, zmarła 1641 r. Fundowali również w Grudziądzu kościół Jezuitom.

Eufrozyna, żona 1-o v. Jana Loki, starosty borzechowskiego, 2-o v. Jana Kosa, kasztelana elbląngskiego 1643 r., a następnie wojewody chełmińskiego.

KNYSZYŃSCY h. BARANIE ROGI v. ROMANY, prawdopodobnie z Knyszyna, w powiecie proszowskim. Tomek z Knyszyna udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Krakowie 1450 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

KNYSZYŃSCY h. JELITA z Knyszyna, w powiecie proszowskim. Piotr z Knyszyna, może syn Piotra z Mokrska, kasztelana sandomierskiego, w każdym razie bliski jego krewny, miał kilku synów, z których znani: Tomek, Michał i Floryan.

Michał, kanonik krakowski w latach 1372 — 1394, nabył 1377 r. Pełczyska, za 300 grzyw. od Pakoszowej z Pełczysk, a zastawił 1389 r. część swą Bratucic i Dambowdziału Wilczkowi z Zakrzowa.

Floryan, zmarł przed 1384 r., a wdowa po nim Dorota, 2-o v. 1389 r. Ciborowa z Drwieni, prowadzi proces z rodziną męża o Wąchadłów, w latach 1384 — 1387.

Tomek świadczył 1374 r. biskupowi krakowskiemu, pisał się z Knyszyna i z Radzikowa, umarł 1387 r, pozostawiwszy, z żony Krzystki, córkę Elżbietę, niezamężną jeszcze 1400 r. i synów: Mikołaja, Floryana i Tomisława, którzy procesowali stryjenkę Floryanową 1396 r, o spadek po stryjach, Michale i Floryanie.

Mikołaj zastawił 1398 r część Woli Knyszynskiej, Wirzchosławowi z Siedlisk, a cały dział swój w Knyszynie sprzedał za 150 grzyw. bratu Floryanowi. Pisał się z Knyszyna i Tomaszkowic, świadczył z rodu Jelitów, przy wywodach szlachectwa w Krakowie, w latach 1421 — 1428, a był oprawcą (iusticiarius - wykonawca wyroków sądu) ziemskim krakowskim.

Tomisław czyli Tomasz, w latach 1389 — 1400 ma różne sprawy w Krakowie, a żył jeszcze 1436 r.

Floryan, średni syn Tomasza, komornik ziemski krakowski w latach 1413 — 1428, dowiódł szlachectwa h. Jelita, zawołania Nagody 1408 r., zastawił, a następnie sprzedał 1398 r. wieś swą Zaryszyn, w województwie krakowskiem

i część Ciszycy, w ziemi sandomierskiej, za 600 grzyw., Bernardowi z Kowalowa i Zaklice z Sieciechowic. Nie żył już 1430 r., w którym występuje wdowa jego Świętochna. Jego synami zapewne byli, Floryan i Tomasz Knyszyńcy.

Floryan sprzedał 1443 r. część Woli Knyszyńskiej, za 350 grzyw. Tomkowi z Sancygniowa, wziął 1445 r. w zastaw Bobolice z przyległościami, za 430 grzywien i zapisał 1446 r. żonie, Barbarze Siestrzeńcównie, 200 grzyw. posagu i wiana, na Rokitnie i Niegowonicach, umarł 1453 r., a córkę jego, Katarzynę, wziął gwałtem w opiekę wuj Siestrzeniec. Ta Katarzyna, z mężem Piotrem Wiplarem z Uliny, sprzedała 1471 r. Rokitno Salomonom, za 500 grzyw.

Tomasz pozwał 1453 r. Siestrzeńca, o opiekę nad synowicą. Z żony Anny, pozostawił kilku synów, z których Floryan, w imieniu braci, układa się z matką, o dożywocie na Knyszynie i Woli, a Tomasz procesował 1471 roku Salomonów o Rokitno.

Synem także Piotra czwartym, był zapewne Stanisław, zwany *Kolczek*, który z innymi Jelitczykami świadczył 1374 r. Mokrskim i 1408 r. przy wywodach szlachectwa. Syn jego, Włost z Knyszyna i Wąchadłowa, zganiony przez Zaklikę z Korzkwi, dowiódł 1417 r. szlachectwa h. Jelita.

Bracia Grzegorz, Jakusz, Witek, Krystyn, Świąszek i Andrzej z Knyszyna (ci może z rodu Romanów), w 1386 r. mają sprawę z Kaczkowskim, a 1388 r. z Włostem z Knyszyna. Grzegorz i Jakusz pozwani 1389 r. o głowę ojca przez Mikołaja Floryanowego z Knyszyna. Grzegorz nabył 1398 r. za 40 grzywien część Knyszyna, od swej stryjecznej siostry Agnieszki i zaraz zabezpieczył żonie Budce, 50 grzyw. posagu, na całym majątku (St. Pr. P. Pom VIII; Helc. II).

KNYSZYŃSCY h. PRZOŚNA z Knyszyna, w powiecie poznańskim. Knyszyński tegoż herbu w Pyzdrach 1393 r. (Leksz. 283 i 288). Akta poznańskie wspominają Wincentego 1387 r., Sędziwoja i Mikołaja 1391 r., Bozatę 1392 r., Jana Sędziwoja 1393 r. i panią Jutkę z dziećmi 1387 r. (Leksz.). Katarzyna z Knyszyńskich Gwiazdowska, wyprawiła zastępcę na wojnę wołoską 1497 roku (St. Pr. P. Pom. VII. 360). Jan Knyszyński, burgabia poznański 1465 r., ożeniony z Katarzyną Mściszkówną z Kołtowa 1475 r. (AGZ. Lwow.).

KOBACZOWSKI Mikołaj okazał przy lustracyi 1469 r. list królewski, na 30 kóp na Kobaczowcach na Podolu (Paw. i Jabł.).

KOBECCY. Jan i żona jego Katarzyna Sarnowska, otrzymali 1666 roku glejt, w sprawie z Drozdowskim (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 102). Adam Serbinowicz Kobecki, syn Aleksandra, w Lublinie 1677 r. (Zap. Lub. 56 f. 373). Adam Kobecki, z Magdaleny Gurskiej, miał córkę Zofię, 1-o v. Krzętowską, 2-o v. Janowę Sieniutowę Lachowiecką. Pozwała ona 1699 r. Zubczewskich, o zabójstwo jej brata stryjecznego Jana, syna Stanisława (A. Tryb. Lub.). Tadeusz, na sejmiku żmudzkim 1769 r. Nie wiem czy tu należy Sebastyan *Kobeski*, ożeniony z Barbarą Bieczyńską, przed 1664 r.

KOBELACCY, patrz *Kobylaccy*.

KOBELAŃSKI Michał podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go. To pewnie *Kobylański.*

KOBELEŃSCY. Adryjan i Jan podpisali, z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go. To pewnie *Kobylińscy.*

KOBELIN Bartłomiej, geometra księstwa żmudzkiego 1774 r. (Kal.). Wasil Hrehorowicz Kobylin, namiestnik bystrzycki 1518 r. (Wolff.).

KOBELIŃSKI Baltazar, dziedzic Kobelnik 1583 r., w powiecie inowrocławskim (Paw.). Patrz *Kobielniccy.*

KOBELNICCY. Andrzej, Mikołaj i Jakób, dziedzice 1580 r Kobelnik, w powiecie poznańskim (Paw.). Patrz *Kobylniccy.*

KOBELOWSKI Józef podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go.

KOBELSCY v. KOBIELSCY. Teodor Kobelski, syn Michała, pozostawił, z Justyny Ilnickiej: Jana, po którym syn Grzegorz, Bazylego i Michała, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim.

KOBELSCY h. KOŚCIESZA byli, podług Paprockiego, w ziemi ciechanowskiej.

[KOBEROWIE. Magnaci galicyjscy wystawili 1782 r. zaświadczenie Janowi Koberowi, iż z urodzenia należy do starożytnej szlachty polskiej.]

KOBIEC Abraam, plenipotent Kieżgajły w procesie z Radziwiłłem, w konsystorzu gnieźnieńskim 1523 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 787).

KOBIEKA RACIĘSKI Jan, ziemianin mścisławski, wzięty 1664 r. do niewoli moskiewskiej (Ist. Jur. Mat. XXV).

KOBIELICCY h. GODZIEMBA z Kobielic, w powiecie inowrocławskim. Jakób, żyjący jeszcze 1550 r, syn Wincentego z Dąbia, żyjącego w drugiej połowie XV-go wieku, odziedziczywszy po ojcu Kobielice, dał początek temu domowi. Syn jego Stanisław Kobielicki (Gr. Brzes. 10 f. 106; 11 f. 52 i 205; 9 f. 270; 39 f. 88). Andrzej, syn Jakóba z Kobielic, 1481 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan, syn Stanisława, ma sprawę 1599 r. o Jądrowice. W 1609 r. był dworzaninem królewskim. Jadwiga za Studzińskim 1610 r. (Gr. Przed. 47 f. 609; 56 f. 98 i 57 f. 112). Jakób Kobielicki, 1557 r. dziedzic Żydowa małego (Paw.).

KOBIELICCY h. SZELIGA z Kobielic, w powiecie inowrocławskim. Przybysław z Kobielic 1338 r. w Nieszawie. Ten to pewno Przybysław, chorąży gniewkowski w latach 1353—1362 r. Wawrzyniec z Kobylic (?) ma sprawę w Gnieźnie z Gorzewskim 1399 r. Pietrasz z Kobielic, chorąży gniewkowski 1411 r. i brat jego N., skarbnik, z rodu Szeligów, świadczą w Sieradzu, Pyzdrach i Brześciu

1399, 1411 i 1413 r. przy wywodach szlachectwa (Łag. i Pis. Dz. Pol. IX). Mikołaj, skarbnik inowrocławski 1496 r. Jerzy i Wawrzyniec, bracia z Kobielic (Gr. Brzeskie). Wawrzyniec Kobielicki otrzymał 1506 r., za żołd i zasługi, dodatkowo dwuletnią stacyę w opactwie Mogilskim (T. Paw. I).

KOBIELNICCY, w województwie brzeskiem - kujawskiem. Stanisław Kobielnicki ma 1570 r. sprawę w Przedeczu. Adam, syn Wojciecha, cedował 1587 roku sumę. Wojciech i Jan, synowie Kaspra, 1589 r. Andrzej z Kobylnik, rycerz 1488 r. w Ciechocinku. Baltazar, ale nazwany Kobelińskim 1583 r., dziedzic Kobelnik, w inowrocławskiem (Paw.).

Wojciech, syn Baltazara, kwitował Ponętowskiego 1610 r., a Hieronim, syn Baltazara, zeznał 1611 r. oblig na Ziemęckiego. Hieronim, syn Hieronima, procesował Ziemęckiego 1621 roku. Erazm, syn Macieja, żonaty 1625 roku z Anną z Czosnowskich. Jadwiga za Wołowskim, a Regina, za Arciszewskim 1621 roku (Gr. Przed. 20 f. 202; 35 f. 34; 37 f. 686; 38 f. 488; 53 f. 61; 58 f. 93; 66 f. 697, 698 i 840; 69 f. 232). Jakób w grodzie warszawskim 1625 r. (DW. 47 f. 1285). Porównaj *Kobylniccy h. Rola.*

KOBIELSCY h. JELITA z Kobieli, w powiecie radomskim - sieradzkim Pisali się z Bawczowa, obok Kobieli leżącego. Jakób z Kobieli i Łagiewnik, ożeniony z siostrą Barbary Stanisławowej Kobierzyckiej 1489 r. (Gr. Sier. 26 f. 61). Jakób Kobielski, dziedzic Kobieli i części Woli Roskowej 1511 r. Na Kobieli dziedziczyli 1552 roku Jan i Marcin, synowie Jakóba, Tomasz i Wojciech Kobielscy i Wawrzyniec (Paw.).

Herb Jelita.

Niesiecki podaje ich rodowód. Jan, syn Jakóba, miał mieć syna Stanisława, a ten Floryana, po którym syn Władysław, pozostawił Wojciecha i Stanisława. Ten ostatni otrzymał 1680 r. konsens królewski, na odstąpienie Nowosiółki w województwie ruskiem, Rzeczkowskiemu (AGZ. X. 5727). Wojciech pozostawił syna Jacka, miecznika sanockiego, zmarłego 1713 r., po którym urząd ten otrzymał syn jego Adam (Sig. 18).

Mikołaj, Robert i Grzegorz Karol, synowie Józefa, Erazm i Antoni, synowie Stanisława, a wszyscy wnukowie powyższego Adama, syna Jacka, w 1837 r., a Adam i Piotr, synowie Grzegorza Karola, w 1866 r., legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej (Spis.).

Oprócz Adama, miał mieć Jacek jeszcze synów: Andrzeja, Józefa, w zakonie Societ. Jesu, rektora nowicyatu krakowskiego 1735 r., następnie kolegium poznańskiego, zmarłego 1747 r., Franciszka i kilka córek, z których Teresa, za Stanisławem Gumowskim, łowczym lwowskim i Petronella, 1-o v. Mayowa, 2-o v. Ludwikowa Urbańska, skarbnikowa wiślicka 1751 r. Andrzej, stolnik pomorski, zmarły przed 1751 r., pozostawił z Anny Tęgoborskiej, 1-o v. Janowej Sędzimirowej, stolnikowej owruckiej, 3-o v. 1751 r. Antoniowej Mokrskiej: Teresę, zakonnicę u Św. Andrzeja w Krakowie i Maryannę, za Andrze-

jem Jabłonowskim, podkomorzym królewskim 1751 r., w końcu kasztelanem połanieckim (Gr. Nowokorcz.).

Marcin, drugi syn Jakóba, miał mieć pięciu synów: Jana, Kaspra, Stanisława, Jakóba i Hieronima.

Jakób, z Teresy Czarneckiej, miał mieć synów: Franciszka, Jana i Józefa. Po Franciszku, z Maryanny z Jączyńskich Browińskiej, pozostali synowie: Augustyn Michał i Andrzej, a Jan, ożeniony z Heleną Kępską, nie pozostawił potomstwa.

Hieronim, miał syna Jana, żonatego z Katarzyną Duninówną Rzuchowską, którego syn Piotr, ożeniony 1-o v. z Zofią Łojowską, 2-o v. z Anną z Olbrachcic Bielską, z drugiej żony miał syna Mikołaja, bezpotomnego ze Starczewską, nabywcę 1699 r. części Biestrzykowa od Dorożyńskiej (Gr. Piotrk.), a z pierwszej żony, synów: Pawła, Jana i Stanisława. Z nich:

Jan, z Kałuskiej, miał tylko córkę Wierzbowską, łowczynę łęczycką.

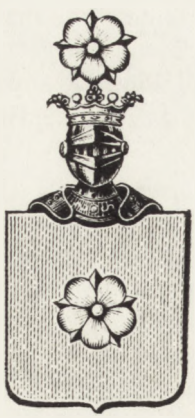
Stanisław, z pierwszej żony Lipskiej, miał syna Michała, a z drugiej, Stobieckiej, syna Andrzeja.

Paweł, piszący się z Bawszowa, pisarz grodzki sochaczewski 1671 r., podstarości i sędzia grodzki przedecki 1684 r. i pisarz grodzki piotrkowski 1686 r., w końcu podstarości i sędzia grodzki piotrkowski 1693 r., z Maryanny Kamockiej, miał synów: Antoniego, łowczego bracławskiego 1722 r., żonatego z Domicellą Drohojowską, 1-o v. Michałową Łepkowską, z której syn Józef i córki: Barbara i Maryanna, Mikołaja, Franciszka, ożenionego 1753 r. z Zofią z Ilkiewiczów i Teodora, żonatego ze Skotnicką i córkę Justynę, 1-o v. za Antonim Ilkiewiczem, 2-o v. za Zygmuntem Wizembergiem. Paweł, mianowany 1697 r. wojskim większym i tegoż jeszcze roku, pisarzem ziemskim sieradzkim.

Paweł, żonaty 1598 r. z Katarzyną ze Zwolskich. Krzysztof tegoż roku w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 1 B f. 172). Franciszek Jan, syn Piotra, w Lublinie 1679 r. (Zap. Lub. 58 f. 298). Łukasz i Franciszek z Bawszowa, pokwitowani przez Dunina 1761 r. (Gr. Krak. 375 f. 670).

Andrzej Kobielski legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Zofia, za Antonim Gumowskim, w pierwszej połowie XVIII-go wieku.

Herb Poraj.

KOBIELSCY h. PORAJ, z tejże samej Kobieli, co i Kobielscy Jelitczykowie, nabyli wcześnie Dmenin, z którego to majątku się pisali. Mikołaj Małdrzyk z Kobieli, pożyczył był Władysławowi Jagielle 480 grzyw., na zastaw Krzeszowa z przyległościami, co mu Warneńczyk przeniósł na cło piotrkowskie. Na wykupienie tego cła, od dzieci jego, otrzymał 1439 r. konsens królewski, Krzesław z Kurozwęk (KMP. IV).

Mikołaj Kobielski, dziedzic Dmenina 1552 r. (Paw.). Jakób, właściciel Stypert Woli, w powiecie chęcińskim, 1508 roku (Paw.), a Mikołaj, dziedzic Skąpego i Woli tamże 1540 roku.

Jan, z sieradzkiego, elektor Władysława IV-go Anna, za Janem Małuskim 1642 r. Jan podpisał, z województwem ruskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Krzysztof, Paweł, Andrzej, Floryan, Jan i Mikołaj, z województwem sieradzkiem, obiór króla Michała.

Jan, regent grodzki sieradzki 1688 r. Jakób, pisarz grodzki piotrkowski 1692 roku. Gabryel i Krzysztof podpisali, z województwem sieradzkiem, elekcyę Augusta II-go.

Daniel, łożniczy królewski 1589 r. (Zs. Gr. Czers. 58 f. 165), dworzanin królewski 1594 r., sędzia ziemski buski 1599 r., zmarły 1605 r., żonaty był z Elżbietą z Porudna Jacimirską. Synowie jego: Krzysztof i Samuel, córka Elżbieta, za Andrzejem z Kotulina Grodzickim (Wyr. Lub. 57 f. 686; Zap. Lub 7 f. 251; 10 f. 33; 15 f. 643; Inscr. Gr. Krak. 227 f. 457 i 246 f. 1313).

Krzysztof nabył Sroki 1605 r.

Samuel z Dmenina, deputat z sieradzkiego 1658 r. na Trybunał koronny (Zap. Lub. 45 f. 864), mianowany surogatorem piotrkowskim 1661 (V. L.). Samuel, syn jego Mikołaj i wnukowie, Jan i Andrzej, mają nakazane 1666 r. złożenie vadium, w sprawie z Głazowskim (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 62). Samuel ożeniony był poraz drugi z Elżbietą Osuchowską, podkomorzanką sochaczewską, wdową po Krzysztofie Spinku. Wystawiła ona sobie, mężom i córce, pomnik w Piotrkowie. Samuel, z pierwszej żony Jedlińskiej, miał syna Mikołaja Stanisława, łowczego rawskiego 1690 r., zmarłego 1698 r., żonatego 1-o v. z Ewą Spinkówną, córką macochy, 2-o v. z Teresą Łubieńską, 3-o v. z Teresą Tarnowską h. Jelita. Synowie jego: Samuel Stanisław, chorąży pancerny, otrzymał 1698 roku wójtostwo w Brzeźnicy (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 43), komisarz skarbowy w województwie sieradzkiem 1711 r., stolnik sieradzki 1732 r, sędzia kapturowy sieradzki 1733 r., zmarły 1736 roku, Franciszek i Jan, oraz córki: Jadwiga, 1-o v. Gabryjelowa Turska, 2-o v Adamowa Wołłowiczowa, Krystyna Starczewska, Elżbieta Drzewiecka, łowczyna buska i Anna Krzysztofowa Bystrzanowska, chorążyna grabowiecka (Teka W. Rulikowskiego).

Janowi matka odstąpiła Orzechów 1701 r., za konsensem królewskim (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 83 i 262 f. 91).

Franciszek, ur. z Tarnowskiej, kanonik łowicki 1709 r., gnieźnieński 1714 roku, proboszcz krakowski i dziekan warszawski 1717 r., następnie i kujawski, deputat kilkakrotny na Trybunał koronny i jego vicemarszałek 1720 r., biskup adryanopolitański i sufragan kujawski 1725 r., kanclerz Maryi Józefiny, żony Augusta III-go, został biskupem chełmskim (1734 r.?), kamienieckim 1735 r. lub 1736 r., w końcu łuckim i brzeskim 1739 r. Kawaler orderu Orła Białego. Umarł w Janowie 17-go Stycznia 1755 r.

Andrzej z żoną, Dorotą z Czarnołuskich, kwitowali 1724 r. Wąsowicza (Gr. Bełs. 133 f. 869).

Michał, wojski mniejszy sieradzki 1732 r., sędzia kapturowy 1733 r., rezygnował z urzędu wojskiego 1752 r. Maciej, cześnik kowalski 1752 r., umarł 1756 roku. Jan Nepomucen, komornik graniczny sieradzki i Roman, z województwem sieradzkiem, a Michał i Tomasz, z województwem inowrocławskiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Jan Nepomucen, komornik graniczny sieradzki 1759 r., miecznik piotrkowski 1765 r., wojski większy sieradzki jeszcze tegoż roku, ale nominacya została unieważnioną (Sig. 31), dalej wojski większy piotrkowski 1770 r., łowczy piotrkowski 1771 r., podczaszy sieradzki 1771 r., ale i ta nominacya unieważniona, podczaszy piotrkowski 1773 r. i sędzia grodzki sieradzki i poseł, został 1776 r. podsędkiem, a 1778 r. sędzią ziemskim sieradzkim. Umarł 1786 r. W 1780 r. był kandydatem do kasztelanii wieluńskiej i spicymierskiej (MP.).

Tomasz, cześnik parnawski 1766 r. Józef Poraj Kobielski winien 1787 r. sumę Jabłkowskiemu (DW. 103 f. 963). Józef, tytułowany łowczym żytomierskim, dzierżawił 1775 r. od prymasa Złoków (A. Lwow. For. Nob.). Maciej, tytułowany łowczym żytomierskim, kwitował 1782 r. z sumy Wąsowiczowę (Gr. Chęc.).

Józef, syn Mikołaja i Franciszki Filipowiczównej, wnuk Jana i Maryanny z Kadłubiskich, legitymował się ze szlachectwa w grodzie bieckim 1782 r. Inny znów Józef, legitymował się ze szlachectwa w grodzie lwowskim tegoż roku.

Siemion, syn Jana i Maryanny z Kleczyńskich, ożeniony z Teofilą Topolską, pozostawił dwóch synów: Ignacego i Dominika.

Ignacy, z Magdaleny Rychlewskiej, miał synów: Jana i Franciszka.

Dominik, z Barbary Lityńskiej, miał synów: Józefa. vicesregenta grodzkiego bełskiego i Ignacego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim.

Antoni legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1854 r.

Wspomniany wyżej Gabryjel, elektor Augusta II-go, miał syna Kazimierza, który odstąpił 1698 r. część Kobieli, zwaną Hucisko, Adamowi Sawickiemu i osiadł na Podolu, gdzie był dziedzicem części Wróblowca 1702 i 1705 r. (Gr. Kamien.). Ożeniony 1-o v. z Rozalią N, 2-o v. z Maryanną Charzewską, z pierwszej żony miał syna Franciszka, ur. 1703 r, kanonika łuckiego 1750 r., biskupa emauskiego i sufragana łuckiego 1764 roku, zmarłego już 1766 r. (Kancl. 31 f. 141), a z drugiej, Antoniego, ur. 1708 r. (metr. w Kitajgrodzie), po którym, z Teresy Niżyńskiej, córki: Wiktorya, za Leonem Kochańskim, Maryanna, za Michałem Krokowskim i synowie: Mateusz i Aleksander.

Aleksander, ur. 1734 r. (metr. w Mukarowie), zawarł ugodę z rodzeństwem 1766 r., zaślubił 1763 r. Eufrozynę Rożniatowską, która testamentem spisanym 1802 r., rozdzieliła sumy swe na Hlibowie, między sześciu swoich synów: Jana, Antoniego, Łukasza, Grzegorza, Szymona i Józefa. Ci bracia legitymowali się ze szlachectwa w Kamieńcu 1802 i 1807 r., a potomkowie ich 1832, 1837, 1846, 1864 i 1865 r. Z nich:

1. Jan, ur. 1764 r. (metr. w Kitajgrodzie), z żony Agnieszki, pozostawił synów: Wincentego, ur. 1817 roku (metr. w Wońkowcach), Edwarda, Hieronima i Ignacego Narcyza, którego synowie: Zygmunt Aleksander i Hieronim Franciszek 1864 r.

2. Łukasz Antoni Erazm, ur. 1767 r. (metr. w Kitajgrodzie), z Maryanny Suchockiej, miał synów: Jana, ur. 1803 r., Macieja Walentego, ur. 1805 r. i Michała, ur. 1808 r. (metryki w Wońkowcach). Jan, z Elconory Miziewiczównej, pozostawił córkę Honoratę i synów: Erazma, ur. 1827 r., Wilhelma, ur. 1829 r. (metr. w Gródku), Walentego i Wojciecha.

3. Grzegorz, ur. 1772 r. (metr. w Kitajgrodzie), z Anieli Pawlikowskiej, miał synów: Michała i Antoniego, ur. 1805 r. (metr. w Wońkowcach), dwukrotnie żonatego, 1-o v. z Lewicką, 2-o v. z Weroniką Dmochowską. Z pierwszej żony córki: Ezechiela Kłopotowska i Henryka, za Michałem Grossekiem; z drugiej — córka Karolina Tomaszowa Ogrodzieńska i Norbert Jan, ur. 1839 r. (metr. w Pohrebyszczach), zmarły 1889 r., bezdzietny z Franciszką Weryha-Darewską.

4. Szymon, ur. 1784 r. (metr. w Kitajgrodzie), z żony Anny, miał syna Wojciecha, ur. 1822 roku (metryka w Wońkowcach) (z Notat L. Białkowskiego i Spis.).

KOBIELSKI Stanisław, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.).

KOBIERNICCY h. DOŁĘGA z Kobiernik, w powiecie płockim. Jan 1411 roku, Marcin 1420 r., synowie Zdzisława v. Dziersława z Kobierników, na uniwersytecie krakowskim. Jan Kobiernicki, podstarości płocki 1530 r. i Paweł, bracia, obwinieni 1539 r. o zabójstwo Mikołaja Grąbczewskiego. Jan nabył 1537 i 1547 r. część Brunowa, a Paweł dziedziczył na Wyszynie 1541 r. Paweł zeznał 1537 r. zapis dożywocia z żoną Jadwigą, córką Mikołaja z Mniszewa (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 1 i 240; 4 f. 182 i 247; 6 f. 291; 8 f. 65).

Na Brunowie dziedziczyli 1578 r.: Jan, syn Krystyna, Mateusz *Gradek* i Kasper z braćmi (Paw.). Paweł, Stanisław, Maciej i Tomasz, dziedzice Salonki 1578 r. (Paw.).

Prokop, Michał i Sebastyan, dziedzice Rycharcic, synowie Andrzeja z Machczyna Kobiernickiego, wydzierżawili 1535 r. Rycharcice, Janowi Kobiernickiemu, a 1537 r. kwitowali Szeliskiego (Gr. Płoc. Wiecz 2 f. 304; 3 f. 70 i 4 f. 144). W 1538 r. Prokop już nie żył, a synowie jego: Stanisław, Andrzej i Maciej, wspólnie ze stryjem swoim Michałem, zawarli układ 1544 r. dotyczący zabójstwa ich dziada Andrzeja, popełnionego przez sługi Kryskiego (Ibid. 4 f. 376 i 9 f. 301). Wdowa po Prokopie dziedziczyła na Rycharcicach 1578 roku (Paw.). Sebastyan, dziedzic części Murzynowa 1564 r. i części Kobiernik, poborca płocki 1576 r., deputat na Trybunał koronny 1585 r. (Wyr. Lub. 24 f. 1), następnie pisarz płocki, pozostawił syna Marcina, który 1588 r zeznał oblig na Lasockiego (Zs. Gr. Czers. 56 f. 1033 i 59 f. 1010). Prokop, Jan i Krzysztof, synowie Jakóba, mają sprawę w Lublinie 1591 r. (Wyr. Lub 45 f. 41).

Jan podpisał, z ziemią dobrzyńską, elekcyę Jana Kazimierza, a Szczęsny, obiór Augusta II-go.

KOBIERNICKI Baltazar, ziemianin oświecimski, otrzymał sześć bałwanów soli 1504 r. (T. Paw. I).

KOBIERSCY h. PRUS I-szy (TURZYNA) z Kobierzyna, w powiecie pilzneńskim. Wieś ta w XIV-tym wieku nazywała się Kobierzynem, albo Kobierzyckiem, a zamieszkaną była przez liczną szlachtę, zapewne różnych rodów. Strasz z Kobierzycka, świadczył 1365 r. w Tarnowie. Pietrasz z Kobierzycka, ożeniony z Piechną, córką Stefana z Ciuślic, procesował 1386 r. teścia o posag. Jasiek z Kobierzycka pozwał 1399 r. Mirosława z Siedlisk, o głowę Przecława z Kobie-

rzyna. Tenże Jasiek z Kobierzyna, 1400 r. wierzyciel Jana z Wierzbna. Klemens z Kobierzyna 1407 r., Mikołaj z siostrami, Anną i Dorotą 1418 r., Stanisław i Dominik z Kobierzyna i Jaś z Lisiej Góry, także 1418 r., sprzedali części swe w Kobierzynie, Janowi z Tarnowa.

Jan 1412 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj zganiony 1434 r. przez Mikołaja z Miszowa. Klemens świadczy we Lwowie 1445 r., a Dobiesław i Jan, 1496 r. w Krakowie (Arch. Sang.; St. Pr. P. Pom. VIII).

Szymon, podpisarz ziemski przemyski 1443 roku. Jan z Kobierzyna, wziął 1437 r. w zastaw część Złoczkowic, w przemyskiem, a 1441 i 1444 r. dostał częścią zastawem, częścią za zasługi, od Dobiesława z Żórawicy, w 100 grzywnach wieś Wierbohryzy v. Wielbohryzy, w przemyskiem, od której i on i dzieci nazywali się często Wielbohryskimi. Ożeniony z Jadwigą Zbrożkówną z Jaskmanic 1444 r., pozostawił córki: Annę, Katarzynę, Jadwigę i Sandochnę, oraz syna Wojciecha Wielbohryskiego, którzy w latach 1477 — 1479 sprzedali spadek po wuju Zbrożku, za 330 grzywien Jaskmanickim. Wojciech ożenił się z Felicyą z Strzelczyc Mzurowską 1482 roku (AGZ. XIII do XVII).

Herb Prus I-szy.

Tu może należał Jan Kobierzycki, którego wdowa Anna, zastawna posesorka Wadowic, nie chce z nich ustąpić 1504 r. Myszkowskiemu Piotrowi, któremu król Wadowice darował.

W 1581 r. dziedziczyli na Kobierzynie, Bartłomiej *Wyszogród*, Jakób *Śnieszek*, Andrzej *Mistek*, Jan *Sepiluk* i Zofia Lenartowa. Wojciech Kobierski dziedziczył na Dobrocieszy, a N., na Gorzejowej (Paw.).

Józef otrzymał 1609 roku od Zygmunta III-go łan na przedmieściu w Wiślicy (Metr. Kor.). Stefan, z województwem krakowskiem i ten, czy inny Stefan, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza.

Kazimierz, syn Macieja i Katarzyny z Moskorzowa, zapisał 1666 r. sumę swej przyszłej żonie, Katarzynie Duninównie (Gr. Radom.). Piotr i Wojciech podpisali, z województwem krakowskiem, obiór króla Michała. Jerzy, sekretarz królewski 1669 roku. Król Michał ustanowił 1672 r. zakład, w sprawie Mikołaja z Daniłowiczem (AGZ. X. 5341). Sylwester, pleban w Szczytynie 1690 r.

Aleksander, z sieradzkiego, a Stanisław, z sandomierskiego, elektorowie Augusta II-go. Michał obierał plenipotentów 1749 roku (A. Tryb. Lub.). Adam, dzierżawca Piłatkowic 1760 r., syn Józefa, 1722 r. podpisarza przemyskiego i Anny z Wojakowskich, wnuk Stanisława i Maryanny z Tustanowskich, legitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r. (Prot. 301 f. 85). Tego, czy innego Adama, z Agnieszki Kuczkiewiczównej, córki chrzczone z ceremonii w Miłowcach: Maryanna 1785 r., Teodora Joanna 1786 r. i Józefa 1786 r. (metr. w Jagielnicy).

Ignacy, z żoną Brygidą, kwitował 1788 r. Sapiehę (Gr. Warsz.).

Mikołaj, dziedzic części Borysławia 1686 r., z Katarzyny Zdrowskiej, pozostawił Joannę Kropiwnicką, Jakóba, którego z Katarzyny Rybickiej, syn Kajetan

i Stanisława, ożenionego z Maryanną Gołczyńską, z której, Joanna Teodorowa Popielowa, Antoni, Jan, Józef i Franciszek (Gr. Przem. 201 f. 346; 249 f. 299; 257 f. 526; 258 f. 731).

Józef, Franciszek, jako też Jakób, Jan, Józef, Stanisław i Judyta, dzieci Jana trzeciego brata Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w sądzie grodzkim, przemyskim 1782 r.

Z nich Franciszek zostawił z pierwszej żony, Maryanny Pohoreckiej: 1) Jana, zmarłego 1811 r., po którym, z Barbary (Anny) Cybulskiej: Józef, ur. 1790 r., ożeniony z Teklą Kikiewiczówną, pozostawił Wiktoryę, Maryę i Petronellę, Tekla Julia Teresa, ur. 1792 r., Jan Nepomucen, ur. 1794 r., druga Tekla, ur. 1794 r. i Katarzyna, ur. 1797 r.; 2) Ignacego Andrzeja, ur. 1759 r., ożenionego 1791 r. z Anną Zielińską, z której: Ludwika Rozalia, ur. 1798 r., Feliks, ur. 1796 r., Mateusz Michał, ur. 1802 r. i Andrzej, ur. 1791 r., żonaty z Anastazyą Wołosiańską, po którym: Antoni, Marcin, Karol i Franciszek, mandataryusz w Potyliczu, zmarły 1830 roku, a którego syn Edmund Aleksander, wylegitymowany ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1839 r. Z drugiej żony Andrzeja, Petronelli Dorochowskiej, byli: Katarzyna Krzyżanowska, Maryanna Huliczka, Magdalena Jaworska, Barbara, ur. 1778 r., Piotr, Antoni, Stanisław, ur. 1774 r., Józef, ur. 1772 roku, po którym, z Anastazyi Grabanianki: Ignacy, ur. 1805 r., Józef, ur. 1808 r. i Maryanna Rozalia, ur. 1809 r.; wreszcie najstarszy z synów, Maciej, ur. 1769 r., zmarły 1831 r., po którym, z Rozalii Nehrebeckiej, zmarłej 1834 r., Anna, Maryanna, Antoni, Stefan, ur. 1803 r., Jan, ur. 1806 r. i Stanisław, ur. 1811 r.

Z synów Antoniego, zostawił Jakób, z Róży Ciękiewiczównej: Eleonorę, ur. 1798 r., Izydora, ur. 1798 r., Jana Nepomucena Hieronima, ur. 1796 r., Ferdynanda Henryka Celestyna, ur. 1787 r., Hipolita, ur. 1791 r. (metr. w Sanoku) i Patrycego Antoniego, ur. 1794 r. (metryki pozostałych w Drohobyczu). Ostatni zostawił, z Katarzyny Low'ównej: Augusta, ur. 1821 roku (metr. w Suczawie), po którym, z Franciszki Kowalskiej, pozostali: Karol, Rudolf i Franciszek (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

Walenty, proboszcz z Bączali, Franciszek, Andrzej, Wojciech, Katarzyna Urbańska i Zofia Józefowa Kuczyńska, rodzeństwo Kobierscy 1788 r Franciszek procesował się około 1800 r. z Łętowskimi, o sumę należną od nich księdzu Walentemu. Ksiądz Michał, proboszcz i dziekan radomski, kanonik sandomierski, umarł w Radomiu 1876 r. Tamże umarli: Maksymilian, naczelny sekretarz rządu gubernialnego 1888 r. i Józef, obrońca sądowy 1846 r. Ten ostatni, żonaty ze Scholastyką z Rzeszowskich, zmarłą 1854 r.

KOBIERSCY h. RYŚ, czy nie z Kobierzyna, w powiecie starogrodzkim. Otto z Kobierzyna świadczy 1336 r. (KWP.). Frydryk otrzymał około 1442 r. wieś Neudorf (Kętrz.). Syn jego Frydryk, 1453 r. student uniwersytetu krakowskiego. Aleksander otrzymał 1697 r. wójtostwo w Częstochowie, a wdowa po nim, Katarzyna z Konarskich i syn Jacek, otrzymali 1699 r. konsens królewski, na ustąpienie takowego (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 14 i 129).

Wojciech Kobierski, syn Franciszka, pozostawił synów: Tomasza, Macieja i Wojciecha. Maciej z synami: Marcinem, Wojciechem, Pawłem i Sebastyanem,

legitymował się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej 1803 r., a Ignacy, syn Wojciecha i wnuk Wojciecha, z synami: Janem, Joachimem, Bazylim i Józefem, urodzonymi z Tekli Duchowskiej, 1832 r. Herb ich ten sam, co Bąkowskich, z tą odmianą, że w szczycie hełmu nad każdą lilią gwiazda (M. D. Wąs.).

KOBIERZYCCY h. KORAB' z Kobierzycka, w powiecie sieradzkim. Mirosław z Abramowic, wsi dziś nie istniejącej pod tą nazwą, w sieradzkiem, zaślubiwszy Zofię, siostrę Ubisława z Kobierzycka h. Pomian, wziął za nią część Kobierzycka, a sprzedawszy 1413 r. całą część swoją Abramowic, za 160 grzyw., Maciejowi i Mikołajowi Zagórskim (Gr. Sieradz. II f. 87), zaczął się pisać Kobierzyckim i jest niezawodnym protoplastą Kobierzyckich, używających obecnie h. Korab'. Dziwnem jest jednak, że tenże Mirosław z Abramowic, bo drugiego chyba nie było, w latach 1397, 1402 i 1417 r., świadczy przy wywodach szlachectwa w Sieradzu i mianuje swój ród i herb *Czelechy*, to jest ostrzew z krzyżem, odmiana zapewne Nieczui (Łag.).

Mirosław od 1392 r. bardzo często wymieniany w aktach sieradzkich, żył jeszcze 1429 r., w którym był burgrabią grodzkim sieradzkim. Żona jego Zofia, umarła 1421 r., a on wtedy układa się z synami: Mikołajem i Jaśkiem, o dożywocie i oddaje im Kobierzycko (Gr. Sieradz. IV f. 248 i 324). Córka jego Katarzyna, żona Stanisława z Piorunowa, kwitowała 1417 r. rodziców i braci z macierzyzny, a mąż oprawił jej 50 grzyw. posagu i 20 grzyw. wiana na Piorunowie (Ibid. 3 f. 209). Obydwóch braci kwitował 1422 r. Jarosław Rambieski, z posagu ciotki swej Dzichny v. Dzierżki, wdowy po Dzierżku z Kobierzycka, ojczymie zapewne ich matki (Ibid. 4 f. 336).

Herb Korab'.

Jasiek, przezwiskiem *Broda*, wykupił 1425 r. Górę od Doroty Ubiszkowej z Kobierzycka, 1445 r. nabył za 110 grzyw część Kobierzycka, od synowca Jaśka i oprawił 1456 r. żonie, Eufemii z Krokockich, 200 grzyw. posagu i wiana. W 1460 roku zwolniony dla starości, od wyprawy wojennej, żył jeszcze 1462 r., w którym synowie jego: Dzierżysław i Jakób, zobowiązują się płacić mu rocznie 7 grzywien (Gr. Sier. 13 f. 131 i 134). Oprócz tych dwóch, miał jeszcze Jan synów: Mikołaja i Stanisława, któremu wydzielił 30 grzyw. 1443 r., a którego wdowa Barbara, utrzymana 1489 r przy oprawie (Ibid. 8 f. 88; 11 f. 365 i 26 f. 61) i córkę Dorotę, żonę 1-o v. Marcina z Maciejuszowic 1446 r., a 2-o v. Mikołaja, niegdy sołtysa z Kokoszek, następnie z Zawad 1458 r.

Mikołaj ożenił się z Jadwigą, córką Mszczuja z Barczewa, który w 60 grzyw. posagu i 150 grzyw. długu, zastawił Chojne 1450 r., ojcu jego Jaśkowi (Gr. Sieradz. 10 f. 79 i 85; 11 f. 181). Mikołaj pisał się także z Wiechucic, których część sprzedał 1465 r. Pczołkowskim. Wdowa po nim, z synem Janem, zastawiła 1479 i 1480 roku część Barczowa Sędzickiemu (Gr. Sieradz. 10 f. 136 i 21 f. 57).

Dzierżysław poszedł 1460 r. w orszaku Andrzeja Odrowąża pod Kamieniec, zastępując starego ojca, sprzedał część swą Kobierzycka 1462 r., Janowi z Korytkowa i umarł bezdzietny 1467 r.

Jakób, młodszy syn Jaśka, ożeniony z Małgorzatą 1470 roku (Gr. Sieradz. 15 f. 93), zdaje się, że także potomstwa nie zostawił.

Mikołaj, starszy syn Mirosława, oprawił 1422 r. żonie Hannie 100 grzyw. szerokich groszy posagu i wiana, umarł 1427 r., a wdowa po nim, ma 1428 roku sprawę ze szwagrem Jaśkiem. Córka ich Świętochna, była żoną Mikołaja Franka z Wiechucic 1469 r., a syn Jan, sprzedał 1445 r. część swą Kobierzycka stryjowi Jaśkowi, za 110 grzyw (Gr. Sieradz. 4 f. 250; 8 f. 273; Zs. Sieradz. 9 f. 172; 12 f. 171). Otrzymał on wójtostwo w Warcie (M. 23 f. 316), a z żony Jadwigi, pozostawił córki: Elżbietę, Annę i Katarzynę, oraz synów: Mikołaja i Jakóba. Elżbiecie oprawił 1493 r. mąż, Marcin Zaleski z Tarnówki, 60 złot. węg. posagu i tyleż wiana. Dwie drugie siostry zobowiązali się wyposażyć 1500 roku obaj bracia.

Jakób w 1502 r. nieobecny i widocznie nie wiadomo czy żyje, bo Mikołajowi zeznającemu dział z siostrami, te mu dają ewikcyę, za Jakóbem (Gr. Sier. 27 f. 240, 1500 i 1502).

Mikołaj z żoną, Elżbietą Smaszkowską, nabył 1505 i 1509 r. części Smaszkowa, 1509 r. odstąpił wójtostwo w Warcie mieszczanom, a 1539 r. oddał całą część swą Kobierzycka synowi Wojciechowi (Gr. Sieradz. 34 f. 78 i 80; 17 f. 293 i 295). Elżbieta, już wdowa, z synami: Janem, plebanem z Unkowa i Stanisławem, w imieniu innych braci, zastawiła 1545 r. część Kobierzycka Wielkiego za 30 grzywien Wojciechowi, na wyposażenie córki swej Katarzyny (Gr. Sieradz. 22 f. 274).

Wojciech, pisarz 1545 r., a sędzia grodzki sieradzki 1551 r., następnie podstarości opoczyński 1553 r. i znów sędzia grodzki sieradzki 1560 r., poseł na sejm 1564 r., obrany sędzią najwyższej instancyi województwa sieradzkiego 1576 roku, wspólnie z bratem Stanisławem, nabyli 1541 r. Smaszków Wielki od Feliksa Smaszkowskiego, 1551 r. kupił od braci Stanisława i Jakóba, część ich Kobierzycka Wielkiego i Kostrzewic, za 600 grzyw., a od brata, księdza Jana, część Smaszkowa i od szwagra Kobierzyckiego, część Kobierzycka Małego. Żonaty z Ewą z Walichnów Kobierzycką Pomianówną, potomstwa nie zostawił i 1584 r. sprzedał Kobierzycko Wielkie i Małe i Kostrzewice synowcom, po bracie Stanisławie, a 1589 r. wiekiem pochylony i użycia nóg pozbawiony, przyjechał do grodu sieradzkiego i z sumy 600 flor., należnej mu od bratanka Mikołaja, przeznaczył połowę żonie, 200 fl. na pogrzeb i 100 fl. na kościół w Wróblewie (Gr. Sier. 18 f. 481 i 484; 29 f. 13, 88, 90, 346—348; 84 f. 169).

Jakóba córki: Katarzyna, żona Bartłomieja Kowalskiego, zwanego Borowskim, 1571 r. i Łucya, żona Jana Skarzyńskiego z Sędzic 1590 r. Ta ostatnia, z siostrzeńcem Kowalskim, odstąpiła Kobierzycko Wielkie Mikołajowi 1601 r.

Stanisław, syn Mikołaja, brat Wojciecha, z Anny v. Jadwigi Gryf Wiktorowskiej, pozostawił córkę Jadwigę, za Sebastyanem Madalińskim 1588 r., której stryj Wojciech darował 100 fl. i synów: Mikołaja i Bartłomieja, zwanych czasem Smaszkowskimi. Obaj bracia, według woli stryja, fundują 1592 r. ołtarz w Wróblewie, a 1594 r. zeznali dział dóbr, po ojcu i stryju Wojciechu odziedziczonych. Mikołaj bierze Kobierzycko Wielkie i Małe, a Bartłomiej, Smaszków, Kostrzewice, zwane Smaszkowem Małym, część Kostrzewic Zalasowych i 600 flor dopłaty od brata (Zap. Gr. Sier. 93 f. 274 i 279; Res. Gr. Sier. 96 f. 96).

Mikołaj zeznał 1587 r. zapis dożywocia żonie, Jadwidze z Pięcznowa. córce Macieja Pięcznowskiego, a 1589 r. mianuje opiekunów dzieciom (Zap. Gr. Sier. 87 f. 365 i 90 f. 23). Dzieci tych było pięcioro. Córki: Małgorzata Norbertanka w Łęczycy, Beata, żona Mikołaja Tymienieckiego, podstarościego wieluńskiego 1624 r., (Anna) Stanisławowa Kołdowska i (Zofia) Konopnicka i syn jedyny Jan, dzielny wojak, który odznaczył się we wszystkich ówczesnych wojnach (Okolski, Kochowski, Stupnicki). W 1630 r. nabył Jan, od żony brata stryjecznego Andrzeja, zapis jej na Smaszkowie, a 1648 r. kupił, od stryjecznego brata Władysława, część jego Kostrzewic. W 1650 r. zapisał dożywocie na Smaszkowie i Kostrzewicach żonie, Zofii z Rychnowa Pomianównie Kobierzyckiej, siostrze Władysława, którego 1654 r. zamianował opiekunem dzieci (Gr. Sier. 139 f. 87 i 160 f. 22). Został w końcu chorążym bydgoskim i jako taki, pisze testament 1657 r. w Samborze. W nim prosi brata, Stanisława Skarszewskiego, starostę samborskiego, o wzięcie na wychowanie syna Konstantego, poleca starszego syna od rządów odsunąć, bo dosyć wziął i wszystko stracił, nakazuje sprzedać Kobierzycko Kołdowskiemu i spłacić długi, a wydzierżawić Kostrzewice. Wspomina dalej, że nieprzyjaciel ograbił go ze wszystkiego i przyznaje, że ma u siebie 100 florenów, które panna Maryanna Kobierzycka, odziedziczyła po Stanisławie i darowała kościołowi w Błaszkach.

Synowie jego: Kazimierz w wojsku koronnem, Jakób, kanonik regularny w Trzemesznie i Konstanty, wspólnie z opiekunami, według polecenia ojca, sprzedali 1658 r. Kobierzycko za 15,000 flor. Mikołajowi Kołdowskiemu (Gr. Sier. 167 f. 381) i wydzierżawili Kostrzewice 1659 r. (Gr. Kalis.). Córki Jana: Krystyna, zakonnica w Ołoboku 1657 r., Jadwiga, chowana u Kobierzyckiego, wojewody pomorskiego, odebrana, z polecenia ojca, przez ciotkę Kołdowską i wydana 1658 r. za Marcina Radoszewskiego i Katarzyna, żona Piotra z Gawłowic Gawłowskiego 1669 roku. Stary rodowód podaje jeszcze jedną córkę Helenę, za Jakóbem Madalińskim.

Kazimierz zeznał 1659 r. zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Katarzyną z Iwanowskich (Gr. Sier. 167 f. 521) i sprzedał 1667 r. Smaszków szwagrowi Radoszewskiemu (Gr. Sieradz.). Wdowa po Kazimierzu jest 1678 r. żoną Marcina Ostrowskiego, a 3-o v. 1687 r. Andrzeja Świderskiego. Z dzieci ich: Jan, ur. 1644 roku w Kostrzewicach, chrzczony w Błaszkach, umarł dzieckiem, Jadwiga chrzczona tamże 1662 r., Jakób żyjący jeszcze 1700 r., nie pozostawili potomstwa i Maryanna, żona 1-o v. Aleksandra Wilksyckiego, 2-o v. Michała Olszewskiego, wniosła Kostrzewice Olszewskim.

Bartłomiej, młodszy syn Stanisława, dziedzic Smaszkowa i Kostrzewic Zalasowych, z żony, Katarzyny Tymienieckiej, pozostawił córki: Maryannę, za Piotrem Silnickim 1622 r. i Jadwigę, za Wojciechem Miłaczewskim 1649 r. (podobno była 1-o v. za Janem Wawrowskim) i synów: Stefana, proboszcza uniejowskiego 1636 r., potem opata Benedyktynów w Trokach 1668 r, Wojciecha Jezuitę, zmarłego 1671 r., Andrzeja, który zapisał 1627 r. żonie, Magdalenie z Konopnickich, 3,000 flor. posagu i wiana na Smaszkowie, nie żyjącego już 1630 r., w którym wdowa jego cedowała ten zapis stryjecznemu bratu męża Janowi (Gr. Sier. 139 f. 87) i Władysława, który sprzedał 1648 r. Kostrzewice temuż stryjecznemu bratu (Gr. Sier. 160 f. 28).

Władysław zaślubił Jadwigę Oderwolff-Dziatkowską, z którą gdy pojechał na Szląsk, odbierać spadek po Dziatkowskim, staroście wartemberskim, został w drodze 1652 r. ograbiony przez Pretficów. Dzieci ich:

1. Jan Wojciech, ur. w Kostrzewicach 1637 r.

2. Katarzyna, ur. tamże 1640 r., wyszła za Ligęzę, pochowana 1693 roku u Reformatów w Kaliszu.

3. Florentyna, ur. 1646 r., także chrzczona w Błaszkach.

4. Maryanna, żona Jakóba Chmielińskiego 1681 roku (Perp. Czers. 13 f. 700).

5. Teresa Stanisławowa Szadokierska, pochowana 1696 roku w Kaliszu u Reformatów.

6. Anna Jakóbowa Smolska z Krajewic, zmarła 1690 r.

7. Maciej Kazimierz, chrzczony 1642 r. w Błaszkach, zmarły 1701 r., pochowany u Reformatów w Lutomiersku.

Maciej Kazimierz, żonaty z Maryanną z Bnina Moszyńską, córką Stanisława i Agnieszki Grabowskiej i wraz z nią wwiązany 1686 r. w dobra Wolę Pomianową, Dąbrówkę, Wyrębów, Bratków, Zawady i Borki, przysądzone jej wyrokiem Trybunału z 1685 r. Oboje nabyli 1692 r. dobra Kawęczyn i Kłady, od Adama Ważyńskiego, a dobra Dworyszowice Pakoszowe, spadłe na nią po wuju Grabowskim, oddają 1696 r. synom: Michałowi i Janowi (Zap. Gr. Sier. 190 f. 44; 192 f. 7 i 78). Z synów tych:

Michał, proboszcz kolegiaty Św. Trójcy w Sieradzu 1712 r. i oficyał uniejowski, odstąpił 1716 r. część swoją Kawęczyna i Kładów bratu (Gr. Sier. 202 f. 11), został 1729 r. kanonikiem gnieźnieńskim, 1732 r. viceprezydentem Trybunału koronnego, spisał testament 1740 r. i umarł w Gnieźnie 1741 r. (Kor.).

Jan, 1709 r. komisarz skarbowy województwa sieradzkiego, posłował kilka razy od ziemian sieradzkich w sprawach ucisku, do różnych dygnitarzy, marszałek sejmiku 1716 r., ożeniony był 1-o v. z Wiktoryą Jarnowską v. Jaranowską, kasztelanką kowalską, a 2-o v. z Barbarą Drwalewską. Z pierwszej były dzieci: Marcin, Jezuita 1740 r., zmarły 1783 r., Jan, towarzysz pancerny roty starosty wojnickiego 1742 r.. Franciszek, Katarzyna i Magdalena, zmarłe pannami; z drugiej—Michał. Trzej starsi sprzedali 1753 r. Kłady Rochowi Krąkowskiemu, synowi Piotra i Zofii z Kobierzyckich.

Franciszek, dziedzic Kawęczyna, zeznał 1754 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Olszowskich i zmarł bezdzietnie 1809 r.

Michał, syn Jana z drugiej żony, dziedzic Łykowa i Podlęża, burgrab a grodzki łęczycki 1749 r., elektor 1764 r., konsyliarz konfederacyi wielkoposkiej 1769 r., komornik graniczny sieradzki 1773 r., sędzia ziemiański sieradzki i szadkowski 1792 r., ożeniony z Magdaleną z Burzenina Pstrokońską, dziedziczką Mojaczowic, procesował 1758 r. kapitułę gnieźnieńską, o spadek po stryju Michale, nabył 1759 r. Pawłów, w kaliskiem, od Moszyńskiej (Gr. Sieradz. 218 f. 93), który sprzedał 1775 r. Bogdańskiemu, w imieniu żony wpływa 1771 r. do sprawy, o spadek po Pstrokońskich, umarł 1793 r., pochowany w Burzeninie, a wdowa po nim wyszła 2-o v. 1794 r. za Józefa Turkułła, starostę bachtyńskiego i zmarła 1798 r. w Kalinowie, pochowana w Burzeninie. Synów pozostało dwóch: Józef Lambert i Łukasz.

Józef Lambert, ur. 1777 r. w Łykowie, chrzczony w Grodzisku, oficer b. wojsk polskich 1809 r., dziedzic Burzenina, Majaczowic z przyległościami, zaślubił 1816 r. Józefę Maryę z Osin Wężykównę. Zmarł w Majaczowicach 1832 r., a wdowa po nim zmarła 1860 r. Dzieci ich: Róża, za Bogumiłem Lenartowiczem, Kamilla, za Wincentym Komornickim, zmarła 1892 r. w Białej w Galicyi, Ksawera, za Zygmuntem Rudnickim, Lucyna, Władysław, ur. 1822 r. w Majaczowicach, zaślubił 1854 r. Zenobię Biernacką, córkę Wojciecha z Giżyc i Teofili ze Stamirowskich, zmarł bezdzietny 1895 r. i Antoni, ur. 1826 r., dziedzic Burzenina, zmarły w Warszawie 1874 r., pozostawił, z zaślubionej 1857 r. w Baranowie Elżbiety Ewy z Osin Wężykównej, dzieci: Maryannę, poślubioną 1881 r. Mikołajowi Jasieńczyk Jabłońskiemu z Chabielic, Jadwigę, za Kwirynem Biernackim, Felicyę, za Stanisławem Biernackim z Ruszenic, Adelę, za Władysławem Rogowskim z Woli Wężykowej, Feliksa, ur. 1873 r. w Witowie i Antoniego, ur. 1865 roku w Mroczeniu, dziedzica Burzenina, ożenionego 1898 r. z Bronisławą Droszewską z Ralewic, córką Bolesława i Józefy z hr. Dąmbskich, z której syn Antoni Józef, ur. 1899 r.

Łukasz, ur. 1780 r. w Łykowie (metr. w Świnicach), radca wojewódzki kaliski 1819 r., marszałek sejmiku sieradzkiego 1828 r., dziedzic Dąbrowy Wielkiej, Pyszkowa etc., zaślubił 1821 r. Faustynę z Osin Wężykównę, siostrę bratowej. Umarł 1849 r. w Dąbrowie, pochowany tamże. Córka jego Maryanna, wyszła 1851 roku za Antoniego Walewskiego z Mostek. Synowie jego: Bolesław, Jarosław i Michał.

Bolesław, ur. 1821 r., zaślubił 1850 r. w Częstochowie Antoninę Salomeę Walewską, córkę Napoleona i Natalii z Kręskich. Dziedzic Kalinowy, Branicy, Lgoty, obrany 1855 r. seniorem Korabitów do prezentowania na infułacyę Łaską, tegoż roku deputat szlachty sieradzkiej i szadkowskiej, zmarł w Chorzenicach, pozostawiwszy córkę Zofię i synów: Stanisława, ur. 1853 r. i Jana, ur. 1855 r., dziedzica Kalinowej.

Jarosław, dziedzic Dąbrowy Wielkiej, ur. 1822 r., zaślubił 1859 r. w Kaliszu hr. Natalię Gurowską, z której synowie: Przemysław, ur. 1859 r., dziedzic Dąbrowy i Bronisław, ur. 1861 r., dziedzic Podola.

Michał, ur. 1826 r. w Dąbrowie, dziedzic Pyszkowa z przyległościami, radca Dyrekcyi Szczegółowej Towarz. Kredyt. Ziemskiego w Kaliszu 1862 r., zaślubił 1857 r. w Mijomicach Helenę z Osin Wężykównę. Umarł 1882 r. w Wrocławiu Jego potomstwo:

1. Jacek Nestor Kazimierz *Józef*, ur. 1858 r. w Pyszkowie, dziedzic Bogumiłowa, sędzia gminny z wyborów, zaślubił 1884 r. Kazimierę Łada Brodowską, córkę Ludwika z Grabówki i Teofili Poraj Chrzanowskiej i ma z niej synów: *Michała* Jana Kazimierza, ur. 1885 r. i *Jana* Dersława Boguchwała Stanisława, ur. 1889 roku.
2. Antonina, za Janem Widawskim Wężykiem, dziedzicem Bełdowa.
3. Stanisława zaślubiła 1884 roku Michała Jastrzębca Rudnickiego z Golkowa.
4. Anna, za Ignacym Świnką Krzyżanowskim z Chotowa.
5. Władysław, ur. 1865 r., dziedzic Pyszkowa.
6. Piotr Zygmunt, ur. 1868 r.

7. Łukasz, ur. 1873 r., dziedzic Prażmowa.
8. Jan Stefan, ur. 1875 r., dziedzic Będkowa.

Z wymienionych Kobierzyckich legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem przed 1850 r.: Łukasz, syn Michała i Maryanna z Wężyków, wdowa po Józefie, z synami: Władysławem i Antonim, a także Jacek Nestor Kazimierz *Józef* z synami i brat jego Piotr Zygmunt 1906 r.

KOBIERZYCCY h. NAŁĘCZ z Kobierzycka, w powiecie sieradzkim. Wyszli z Brunowa v. Bronowa, w powiecie szadkowskim i z Korzenicy. Bartosz z Brunowa, zwany *Wołoryk*, ma sprawę 1471 r. z Dorotą z Brunowa, żoną Jakóba z Wielkich Bogucic (Gr. Sier. 17 f. 33). Syn jego, zapewne Mikołaj *Wołoryk* z Korzenicy, wraz z synem swoim Janem, zastawił część Korzenicy 1496 r. Dorocie, żonie Macieja Gajka z Wilxyc. Tenże Mikołaj nabył 1497 r. część Małego Kobierzycka, za 145 grzyw., od Macieja z Kobierzycka (Gr. Sier. 28 f. 404 i 436) i syn jego Jan Wołorykowicz v. Wołoryczek, piszący się z Korzenicy i Gawrzyjałowa, w końcu przyjął stale nazwisko Kobierzyckiego.

Jan oprawił 1496 r. żonie swej, Dorocie z Chabiorowa, 60 grzyw. posagu i wiana na Korzenicy, a gdy ona umarła, zwrócił 1498 r. w 30 grzywnach posagu część Gawrzyjałowa jej matce i siostrze (Zs. Sier. 13 f. 178, 304 i 319; Gr. Sier. 28 f. 222 i 265). Tenże Jan Wołoryczek pisał się także z Szadokrzyc 1507 r., a druga jego żona, Anna, córka Lutka z Muchnina, ma sprawę z Bartłomiejem Kobierzyckim 1509 r. i z Benedyktem z Miłaczewa 1511 r., o część Miłaczewa po matce (Zs. Sier. 14 f. 7, 18, 147; 15 f. 28 i 125). Jan sprzedał część Kobierzycka 1520 r. Bartoszowi Kobierzyckiemu. Zdaje się, że miał jeszcze trzecią żonę Barbarę i pozostawił synów: Wojciecha, Macieja, dziedzica Oszczeklina, po którym syn Hieronim Szadokierski Kobierzycki, ożeniony z Anną Zadzikówną 1589 r. i Stanisława (Zap. Gr. Sier. 8 f. 160; 27 f. 459 i 91 f. 198).

Herb Nałęcz

Stanisław Wołoryczek, dziedzic Rajska, części Szadokrzyc i Brudzewa, zmarł 1568 r., pozostawiwszy, z Anny Rudnickiej, syna Jana (Ibid. 36 f. 432).

Jan, dziedzic Rajska 1579 r. (Paw.), ożeniony z Anną Radłowską 1585 r. (Ibid. 90 f. 198), nabył 1614 r. Wojcice, od Jana Borzysławskiego (Gr. Kalis.). Córka jego Zofia, żona 1-o v. Jana Borzysławskiego, 2-o v. Jana Mikorskiego, zabita 1662 r. przez brata mężowskiego, Samuela Mikorskiego.

Wojciech, syn Jana, dziedzic Rajska i Wojcic, nabył 1630 r. Strzegów od Budziszewskiego (Gr. Sier. z 1630 r. i 156 f. 107). Córka jego, Marya Krzykowska i synowie: Wiktoryn, Samuel i Marcin.

Wiktoryn zapisał 1639 r. sumę na Janikowie, bratu Samuelowi, a 1641 r. zeznał zapis na rzecz żony, Wiktoryi z Mikołajewskich, córki Grzegorza. Synom Wiktoryna, Janowi, Marcinowi i Tomaszowi, zapisał 1670 r. Przykucki sumę na Trzebuchowie (Gr. Przed. 71 f. 166 i 325; 77 f. 40 i 41). Wiktoryn miał i córki, Maryę i Katarzynę. Z synów jego: Jan, elektor króla Michała z sieradzkiego, oże-

niony z Teresą Dzierzbińską, Marcin, zastawny posesor Korczewa i Zielenic, ożeniony 1-o v. z Maryanną Gosławską, a 2-o v. z Barbarą Biernacką 1680 roku (Gr. Sieradz.).

Marcin, trzeci syn Wojciecha, dziedzic Rożdziałów i Radliczyc 1657 roku, ożeniony 1-o v. z Maryanną Rozdrażewską, po której śmierci zaślubił 1665 r. Katarzynę z Wilkanowa, wdowę po Krzysztofie Sarnowskim. Miał córkę Barbarę, za Tomaszem Łętkowskim z Koźminka i syna Piotra (Gr. Sier. Donat. 84 A f. 113; Rel. Gr. Kalis. 33 A f. 14; Gr. Sier. z 1665 r.).

Piotr, dziedzic Drużbic i Kobyłek, ożenił się z Zofią Trzebicką, synowicą biskupa krakowskiego, podpisał z sieradzkiego obiór króla Michała, umarł 1693 r., pochowany u Franciszkanów w Kaliszu (Donat. Gr. Sier. 102 f. 857; Zap. Gr. Sier. 174 f. 359). Córka jego Maryanna, a synowie: Marcin, Franciszek i Remigian. Opiekował się nimi biskup Trzebicki, kształcił ich w szkołach sandomierskich i w Krakowie i testamentem spisanym 1678 r. zapisał Maryannie i Franciszkowi po 3,000 flor., a Marcinowi i Remigianowi po 2,000 flor.

Marcin kwitował 1680 r. Stanisława Trzebickiego, z zapisu biskupa, a z żoną, Barbarą z Kołdowskich, kwitował 1688 r. Adama Kołdowskiego, z 500 flor. procentu, od posagu żony 5,000 flor. (Zs. Sieradz.), podpisał z sieradzkiego obiór Augusta II-go i pozostawił syna Antoniego, dziedzica Rajska, po którym, z Antoniny Spinkównej, córka Maryanna, za Stanisławem Frankenbergiem, łowczym mielnickim i syn Wojciech, dziedzic Rajska, łowczy piotrkowski 1759 roku, elektor Stanisława Augusta.

Franciszek, drugi syn Piotra, kanonik chocki, dziedzic Kargolina, zapisał 1691 r 700 fl. kościołowi w Drużbicach (Gr. Sieradz).

Remigian, trzeci syn Piotra, zastawił 1687 r. folwark Klizan z młynem Karskiemu. Dziedzic Drużbic, z Zofii z Osin Wężykównej, zostawił synów: Józefa i Stanisława, który osiadł na Rusi Czerwonej i tam ma dotąd istnieć jego potomstwo.

Józef, cześnik chełmiński, sędzia kapturowy sieradzki 1733 r., nabył 1750 roku Kargolin, w piotrkowskiem, od Lubomirskiego (DW. 73 f. 380). Ożeniony z Elżbietą Szołowską, miał synów: Walentego i Jana. Walenty, towarzysz pancerny roty starosty radomskiego, wojski mniejszy sieradzki 1764 r., wojski większy 1765 r., w końcu łowczy sieradzki 1769 r., był kandydatem do kasztelanii spicymirskiej 1780 r. (MP.). Podpisał obiór Stanisława Augusta, był dziedzicem Bukowca i Dobienia. Jan, podstoli 1750 r., a podczaszy sieradzki 1764 r., rezygnował z tego urzędu 1785 r. Syn jego Adam kształcił się w Luneville'u, dziedzic Drużbic, szambelan Stanisława Augusta, rotmistrz okręgu częstochowskiego 1809 roku, naddzierżawca ekonomii Gidelskiej 1814 roku, pozostawił syna Walentego.

Aleksander, Chryzostom i Hieronim, 1809 r. wierzyciele synagogi kaliskiej. Tomasz, żonaty z Aleksandrą Strzelecką, 1815 r. w Warszawie. Antoni, syn Antoniego, 1850 r. podleśny w Zakroczymiu.

Adam, syn Jana, Kasper, syn Hieronima, Józef Jan, syn Adama, Paweł, syn Tomasza, Seweryn i Edmund, synowie Pawła i Jan, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Ewa z Kobierzycka i Szadokrzyc, wdowa po Janie Duninie Sulgostowskim, stolniku sandomierskim, 1620 r.

KOBIERZYCCY h. POMIAN z Kobierzycka Wielkiego i Małego, w powiecie sieradzkim. Jałbrzyk (Albric), syn Chebdy z Kobierzycka, sprzedał przed 30-m Lipca 1299 r. Osiek pod Sieradzem Piotrowi, synowi Sułka, bratankowi arcybiskupa Jakóba (KWP. II). Jan z Kobierzycka, żyjący w drugiej połowie XIV-go wieku, z pierwszej żony nieznanej, pozostawił syna Ubisława i córki: Zofię, za Mirosławem z Abramowic 1393 r., po której poszli Korabici Kobierzyccy i Wichnę, za Mikołajem z Korytkowa 1399 r. Dzierżka v Dzichna z Rambieskiego, druga żona Jana, wyszła 2-o v. za Dzierżysława (z Junczewa?), który od oprawnego majątku żony, pisał się też z Kobierzycka już 1386 r. Od 1393 r., aż do śmierci, nastąpionej 1416 r., ma on częste sprawy z pasierbami swej żony, o Kobierzycko, ich ojcowiznę i macierzyznę. W 1400 r. pozwany przez Wichnę, dowiódł, że im wydzielił połowę Jaśkowej dzielnicy w Kobierzycku. Wdowa po nim Dzierżka, ma przysądzoną 1417 i 1420 r. część Kobierzycka w dożywocie, w sumie posagowej, którą to sumę spłacają 1422 r. Kobierzyccy z Abramowic, bratankowi jej, Jarosławowi z Rambieskiego (Zs. Sieradz. I f. 3, 16—19, 45, 55; II f. 76—125; V f. 85 i 91; VI f. 33, 77 i 82; VII f. 108 i 335; Gr. Sier. I f. 15 i 31; III f. 170 i 212; IV f. 49 i 336).

Herb Pomian.

Ubisław, Ubiszko Kobierzycki, żył jeszcze w końcu 1405 r., umarł przed 1410 r., pozostawiwszy z żony Doroty, córkę Małgorzatę, niezamężną, żyjącą w Kaliszu jeszcze 1456 roku i synów: Jana, Piotra i Grzegorza. Dorota Ubiszkowa wzięła 1420 r. w zastaw część Góry, od Zofki Mirosławowej, zawarła 1429 r. z synami ugodę działową, a od 1432 r. już ani o niej, ani o synu jej Grzegorzu, wzmianki w aktach sieradzkich nie ma (Zs. Sieradz. II f. 72 i 227; III f. 65; IV f. 10; VII f. 88 i 117; IX f. 135 i 214; Gr. Sier. III f. 134; IV f. 120; VI f. 34 i 213).

Piotr, średni syn Ubisława, dopełnił 1459 r. działu Kobierzycka z synowcami, a z żony Jadwigi, córki Piotra z Chorzeszowa, zostawił tylko córki: Katarzynę, Elżbietę, Barbarę, Helenę, Zofię i Apolonię, które, za wyłączeniem Elżbiety, podzieliły się dobrami po ojcu 1482 roku. Z nich Katarzyna, jest żoną Mikołaja Głębockiego z Jemiołkowa 1478 r., Elżbieta, żona Mikołaja z Wawrowic 1471 r, zmarła bezdzietnie przed 1482 r., Barbara, za Mikołajem Poroskim 1482 r., Zofia, 1-o v. za Mikołajem z Swiendzieniowic 1484 r., a 2-o v. za Mikołajem z Smaszkowa 1485 r. (może być, że to jedna osoba), Helena i Apolonia, zmarły pannami, a pozostała siostra i siostrzeńcy, dzielą się spadkiem po nich 1484 roku (Zs. Sieradz. 10 f. 162; 12 f. 270; 15 f. 165; Gr. Sieradz. 12 f. 260; 13 f. 502; 17 f. 31; 18 f. 115; 19 f. 61; 20 f. 31 — 32; 22 f. 229 i 23 f. 239).

Jan, najstarszy syn Ubiszka, przezwany *Szyszką*, od 1419 r. wraz z matką, a następnie sam, ma sprawy częste w sądzie sieradzkim, który, w trakcie procesu

z Rakowskim 1428 r., rozbił i rozpędził. W 1427 roku wykupił od Rakowskiego część Kobierzycka, którą zastawił jego ciotecznie rodzony brat Mikołaj, syn Mirosława, 1429 r. oprawił żonie Katarzynie 60 grzyw. posagu i 30 grzyw. wiana, nabył 1440 r. Wójcice za 300 grzyw., od Jadwigi z Miłkowic Niemierzyny z Brzykowa, wziął 1444 r. w zastaw Dolsko, nabył 1447 r. część Żelisławic, 1449 r. Rzodkowicze, a 1453 r. Psary. Umarł 1455 r., pozostawiwszy córkę Dorotę i synów: Marcina, Wojciecha, Piotra, Macieja i Jakóba, którzy 1459 r. dopełnili działu dóbr, ze stryjem Piotrem (Zs. Sieradz. 7 f. 257; 9 f. 154, 194, 211, 261; 10 f. 150; 11 f. 4; Gr. Sieradz. 4 f. 51; 5 f. 279 — 281; 6 f. 83; 8 f. 176; 9 f. 51 i 378; 10 f. 506 i 12 f. 260).

Dorocie bracia przyrzekli 1471 r. posagu 100 grzyw. Wyszła ona 1-o v. za Jana z Maciejuszowic, a 2-o v. jest żoną Jana z Wielkiego Korytkowa 1480 roku (Gr. Sieradz. 18 f. 51; 21 f. 62 i 97). Z synów:

Maciej poprowadził dalej dom Kobierzyckich. Inni nazywali się pierwiastkowo Kobierzyckimi, lub Wójcickimi, a z czasem stale już Wójcickimi. Marcin, Piotr, Wojciech i Jakób, mając widocznie mylną wiadomość, o śmierci Macieja, podzielili się 1471 r. dobrami ojczystemi. Marcin i Piotr wzięli po połowie Wójcic, a Wojciech i Jakób całe Golikowo i połowę Kobierzycka Wielkiego, a siostrze przyrzekają każdy po 25 grzywien. Wkrótce potem Maciej wrócił i wszyscy pięciu przyrzekają 1473 r. szwagrowi, wypłacić po 20 grzyw. (Gr. Sieradz. 17 f. 101; 18 f. 51).

Marcin z Wójcic, zwany *Budkiem*, zaślubił Annę z Siewieruszowic, z którą sprzedał część tej wsi Beacie, żonie Piotra z Kamionomostka 1464 r., umarł przed 1480 r., a wdowa wyszła 2-o v. za Marcina Aarona z Dąbrowy i Mroczek, sędziego grodzkiego sieradzkiego 1485 r. Z ich córek: Katarzyna jest żoną Jakóba ze Stawu 1482 r., a Anna, za Mikołajem Zborowskim 1494 r. Synów: Jana i Jakóba z Wielkich Wójcic, pozwała ciotka Dorota 1480 r., o należną jej od ich ojca część posagu.

Tomasz, trzeci syn, przyjął 1485 r. od ojczyma zapis oprawy matki, przyrzekając 1482 r. siostrze Katarzynie, 30 grzyw. posagu. W 1494 r. jest posiadaczem wójtostwa w Stawiszynie.

Marcin, czwarty syn Marcina z Wójcic, zawarł 1494 r. układ z ojczymem, który mu odstąpił połowę Wielkich Wójcic, nabytą od Tomasza i połowę wziętą w zastaw od niego, on zaś zrzeka się spadku po matce i oddaje ojczymowi dobra Chrosty i Kąty, i ma zapłacić Tomaszowi 40 grzyw., a Zborowskiej 60 grzywien. Ożeniony z Małgorzatą, córką Jana z Wojuczyc, kwitował 1498 r. teścia z części posagu (Gr. Sieradz. 11 f. 320, 383, 386; 12 f. 106; 13 f. 448; 19 f. 244; 21 f. 62 i 97; 22 f. 101 i 102; 27 f. 392 i 396; 28 f. 177; 29 f. 89).

Piotr z Wójcic i Kobierzycka, drugi syn Jana Szyszki, był księdzem 1478 roku, plebanem w Błaszkach 1485 r., a plebanem Chlewic 1496 r. (Gr. Sier. 20 f. 32; 24 f. 87; 26 f. 72 i 28 f. 196).

Wojciech, trzeci syn Jana, pisał się Wójcickim z Wielkiego Kobierzycka, którego część zastawił przed 1482 r. Poroskiemu. Żył jeszcze 1496 r.

Jakób, czwarty syn Jana, pisał się z Golikowa, z Wielkiego Kobierzycka i z Wójcic, ręczył 1473 r. za brata Wojciecha, a z żony Katarzyny, zostawił syna Jakóba, który 1485 r. w obecności stryjów, Piotra i Macieja, oddaje ciotce Doro-

cie w długu ojca część Golikowa i Wójcic, a 1496 r. w obecności stryjów, Wojciecha z Wójcic i Macieja z Wielkiego Kobierzycka, kwitował stryja Piotra (Zs. Sier. 13 f. 7 i 27; Gr. Sier. 24 f. 87 i 28 f. 196).

Maciej, średni syn Jana Szyszki, pisał się z Wielkiego i Małego Kobierzycka, czasem także Wójcickim. W 1478 r. oprawił żonie Katarzynie z Podłężyc, 80 grzyw. posagu i wiana, 1497 r. sprzedał część Małego Kobierzycka za 145 grzyw., Mikołajowi Wołorykowi z Korzenicy, protoplaście Nałęczów Kobierzyckich i tegoż roku oprawił drugiej żonie, Katarzynie (z Trzebuchowa?), 70 grzyw. posagu i wiana. Z pierwszej żony pozostawił Maciej dzieci: Bartosza i Piotruszę, a z drugiej — Wojciecha, Ambrożego, Dorotę Benedyktowę Grudzińską, Annę i Elżbietę Marzeńską (Gr. Sier. 19 f. 44; 20 f. 93; 22 f. 53; 28 f. 404, 433 i 436). Ambroży miał mieć synów: Grzegorza, Andrzeja i Piotra. Wojciecha, z Anny Łaszowskiej, mieli być synowie: Maciej i Wawrzyniec, którzy podzielili się 1560 r. Małem Kobierzyckiem, z Bartłomiejem Miedzianowskim (Gr. Sier.), a także Wacław i Jan.

Jan, dziedzic Wójcic Budkowych, ożeniony z Zofią Kołdowską, pozostawił córki: Zofię i Annę Sebastyanowę Chociszewską i synów: Marcina, po którym córka Maryanna, za Marcinem Lisieckim 1628 r. (Gr. Sieradz.), Stefana, dzielnego żołnierza, Hieronima, po którym syn Jan, dziedzic Wójcic 1590 r. (Wyr. Lub. 37 f. 264), Piotra i Jana, który zabezpieczył 1614 r. posag żonie, Jadwidze z Korzenickich (Gr. Sieradz.), a 1623 r. zawarł umowę z Wolińskim (Gr. Kal.). Z tej żony miał Jan córki: Annę, za Franciszkiem Gosławskim, wdowę 1676 r., Maryę, za Zygmuntem Leskim, Agnieszkę, za Stanisławem Gawłowskim, Dorotę i Katarzynę i syna Stanisława 1638 r. (Gr. Sieradz.), którego zabił Mikołaj Bagiński, a matka, już 2-o v. Gołembowska i siostry, uzyskały 1651 r. wyrok skazujący mordercę na infamię (Gr. Przed. 73 f. 268).

Bartosz, syn Macieja, z pierwszej żony, wraz z siostrą Piotruszą, zrzekli się 1495 r. oprawy matki, a ojciec im zabezpieczył po 20 grzyw., z których ojca pokwitowali 1497 r. (Zs. Sieradz. 13 f. 200; Gr. Sieradz. 28 f. 432). W 1500 roku sprzedał Rzekły i Podłężyce Stanisławowi Falkowskiemu, 1530 r. dopełnił działu Kobierzycka i Wójcic z braćmi i w latach 1547 — 1551 zamienił z córką Małgorzatą, żoną Jana Dąbrowskiego Aarona, wieś swą Wójcice, na Walichnowy i Naramice (Gr. Sieradz.). Z żony, Jadwigi Walichnowskiej, miał oprócz wymienionej Małgorzaty, jedynego syna Stanisława i córki: Zofię, za Mikołajem Tymienieckim, Ewę, za Wojciechem Korabitą Kobierzyckim, sędzią grodzkim sieradzkim, Jadwigę, Katarzynę i Dorotę.

Stanisław, za zgodą ojca i w imieniu swojem i siostr, sprzedał 1551 roku Kobierzycko Małe szwagrowi Kobierzyckiemu, a 1559 r. zabezpieczył 1,500 flor. żonie Zofii, córce Świętosława Lipickiego. Żył jeszcze 1594 r., a pozostawił córki: Małgorzatę Janowę Grabińską, wdowę 1622 r., Dorotę i Urszulę, ksienię w Ołoboku i sześciu synów. Z nich:

1. Wojciech, żonaty 1594 r. z Anną z Kossowa Bykowską, kasztelanką konarską, nabył od brata Wacława 1611 r. majątek jego ojczysty (Zap. Gr. Sier 96 f. 68; M. 153 f. 352).

2. Mikołaj.

3. Jan nabył 1617 r. Mierzyce, a 1618 r. Rychnów (Rel. Gr. Wieluńs. 11 f. 189 i 12 f. 511). Z Jadwigi z Iwanowic Potworowskiej, miał córki: Zofię za

Janem Korabitą Kobierzyckim, chorążym bydgoskim 1650 r., Maryannę za Baltazarem Grabińskim, Elżbietę za Kasprem Kępskim, zmarłą 1610 roku, pochowaną w klasztorze Jędrzejowskim, Jadwigę Pawłowę Nowowiejską i Barbarę, oraz synów trzech: Świętosława, kanonika płockiego, Aleksandra, podczaszego kaliskiego 1643 roku, starostę pułtuskiego, elektora Władysława IV-go, ożenionego z Elżbietą z Cieleckich Brodnicką 1632 r. (M. 179 f. 241), bezdzietnego i Władysława, dziedzica Rychnowa, który, z Maryanny Parzniewskiej, pozostawił córkę Jadwigę i syna Jana. Temu Janowi ustąpiła 1665 r. wojewodzina Kobierzycka trzeciej części dochodu z młynów kaliskich. Jan, ożeniony 1-o v. z Anielą Stępowską, a 2-o v. z Urszulą Zalewską, pozostawił z pierwszej żony córkę Anielę, Karmelitankę we Lwowie i syna Adama, zmarłego bezdzietnie 1694 r.

4. Bartłomiej, żonaty z Jadwigą Żerońską, pisarzówną kaliską, 2-o v. Krzysztofową Czarniecką, z której córka Zofia, żona Stefana Czarnieckiego, wojewody kijowskiego i hetmana polnego koronnego, zmarła 1671 r., pochowana u Św. Piotra w Krakowie i synowie: Marcin i Stanisław.

Marcin, dzielny wojak, zginął pod Ingolsztadem 1632 roku, w walce ze Szwedami.

Stanisław, cześnik poznański 1627 r., podczaszy kaliski 1636 r. i sekretarz królewski 1637 r. (M. 182 f. 507), starosta brodnicki, został kasztelanem gdańskim 1643 r., a następnie wojewodą pomorskim i starostą skarszewskim. W 1661 r. został podskarbim ziem pruskich, umarł 1665 roku. Z województwem pomorskiem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. W 1648 r. był i starostą soleckim i łękorskim. To ostatnie starostwo nabył wspólnie z żoną, Zofią z Parzniewskich, od Medemowej, za konsensem królewskim z 1643 r. (M. 188 f. 26). Żona jego nabyła 1638 r od Katarzyny Petronelli z Parzniewskich, wdowy po Piotrze Żeromskim, kuchmistrzu koronnym, Niewiesz, Bobrów, Kruszyny i Cieszanowo, w chełmińskiem (DW. 49 f. 914 i 915). Stanisław był mężem wysokiej nauki, biegłym mówcą, znakomicie władającym językiem łacińskiem, w którym wydał kilka dzieł, jak Oblężenie Częstochowy przez Szwedów i Życie Władysława IV-go do 1632 r. Wdowa po nim odstąpiła 1665 r. Łękorek, Łękorz i Lipinki Działyńskim, a dochody z młynów kaliskich Janowi Kobierzyckiemu z Rychnowa (Gr. Kalis.).

5. Wacław, kustosz warmiński, kanonik płocki i pułtuski, odstąpił 1611 roku całą swoją ojcowiznę bratu Wojciechowi (M. 153 f. 352).

6. Stanisław walczy 1607 roku pod Guzowem przeciw rokoszanom (Pam. o Koniecp.). Obrany posłem na sejm 1626 r., z którego wyznaczony delegatem do obmyślenia sposobu prowiantowania wojsk w Prusach będących (V. L.). Tytułowany cześnikiem poznańskim 1628 r., wspólnie z bratem Janem, sprawował opiekę nad Maryanną Lisiecką (Gr. Sier.). W końcu został kasztelanem krzywińskim, a z żony, Zofii Zapolskiej, pozostawił synów: Wojciecha Stanisława i Zygmunta Aleksandra, rotmistrza województwa kaliskiego (Rel. Gr. Kalis. 33 A f. 1), oraz córki: Barbarę Sieroszewską, Katarzynę, 1-o v. Stefanowę Żychlińską, 2-o v. Wojciechowę Radoszewską, Lewiannę Helenę, za Aleksandrem z Budzisławia Wysockim, kasztelanicem brzeskim 1649 roku, Teresę, zakonnicę w Ołoboku i Wiktoryę.

Wojciech Stanisław, z Ewy Radoszewskiej 1647 r. (Zap. Gr. Sier. 160 f. 13), miał dwóch synów: Pawła, sędziego grodzkiego przedeckiego, następnie proboszcza

w Gębicach i Stanisława Jana, pisarza ziemskiego kaliskiego, zmarłego 1721 roku, po którym, z Eleonory Podłęskiej, synowie: Franciszek, Kazimierz i Wacław, dziedzice Mycielina 1721 r. (Rel. Gr. Kal. 85 f. 336). Z nich Wacław, umarł bezdzietny, Kazimierz, z Anny Więckowskiej 1729 r. (Gr. Przed. 86 f. 90), miał tylko córki: Katarzynę, za Marcinem Szypowskim i Maryannę, za Łukaszem Gierzkowskim, a Franciszek, ożeniony z Zofią Kiełczewską 1719 r. (Gr. Przed. 84 f. 72), pozostawił synów: Antoniego, Feliksa i Adama. Mikołaj, syn tego ostatniego i Teresy z Czarzastych, umarł w końcu XVIII-go wieku w Łykowie, podobno ostatni z Pomianów Kobierzyckich.

Następujący Kobierzyccy różnych rodów, nie znaleźli pomieszczenia w tablicach rodowodowych, a przeważnie zapewne do Pomianów należą. Mikołaj, syn Piotra z Kobierzycka, 1458 r., a Piotr, syn Jana, 1488 r. na uniwersytecie krakowskim. Janusz 1404 r., Stanisław, 1420 r., Maciej z Kobierzycka i Korytkowa 1436 roku, Wawrzyniec 1443 r., Stanisław *Ozek* 1485 r., mają różne sprawy w Sieradzu. Elżbieta, żoną Stanisława Przedborka ze Lgoty 1483 r., bliska krewna Macieja z Wielkiego Kobierzycka (Gr. Sier. 23 f. 146).

Marcin i Wojciech, bracia rodzeni z Wielkiego Kobierzycka, procesują 1508 r. Łukasza z Nieradza. Marcin, z żoną Anną, zawarł ugodę z bratem swym Wojciechem, zwanym *Marra*, 1532 r.

Ci sami może bracia, Marcin i Wojciech, zwani *Brzechwowie*, 1519 r. Marcin, żonaty z Barbarą, siostrą Wojciecha Sędzickiego 1513 r. Wojciech i Bernard, bracia rodzeni z Wielkiego Kobierzycka, pozwali 1513 r. Skęcznowskiego. Stanisław z Małego Kobierzycka, procesuje się w latach 1511 — 1513 r. z Mikołajem z tegoż Kobierzycka (Zs. i Gr. Sier.)

Wojciech, syn Marcina, dziedzic na Abramkach, darował część Kobierzycka Wielkiego bratu Jakóbowi, a siostrze Annie, zapisał dwie grzywny 1529 roku (Gr. Sier.). Anna, wdowa po Wojciechu, zwanym *Wojtas*, dożywocie swoje na Małym Kobierzycku, odstąpiła synowi Janowi 1556 r. (Gr. Sier.). Marcin, Wojciech i Mikołaj podpisali 1598 r., protest szlachty sieradzkiej, w sprawie o miejsce sejmikowania. Marcin i Wojciech, obecni 1659 r. na sądach w Kaliszu. Katarzyna, za Adamem Działyńskim 1654 r.

Stanisław, syn niegdy Wojciecha, zapisał 1681 r. żonie Maryannie Rgielowskiej 4,000 flor. (Gr. Sier.). Zofia, żona Jana Naramowskiego 1686 r. Brat Stefan, Cysters w Lędzie, umarł 1689 r.

Jan, Paweł i Stanisław, z województwa kaliskiego, Jan, z poznańskiego, elektorowie króla Michała. Marcin, z województwem sieradzkiem, podpisał obiór Augusta II-go, a Sebastyan, z tymże województwem, obiór Stanisława Augusta. Wincenty, żonaty 1789 r. z Maryanną Konstancyą Lubowidzką, cześnikówną bydgoską, ma z niej córkę.

Piotr, starosta niborski, dostał, od księcia pruskiego 1537 r., Ortowo i Litwinki. Synowie jego, Ruf i Sebastyan 1557 r. (Kętrz.).

KOBIRZEWSKI Stanisław podpisał, z województwem podolskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

KOBLAŃSCY h. SAS w województwie ruskiem. Jerzy Koblański puścił 1623 r. Łuczany zastawem Żulińskiemu (Gr. Lwow. 109 f. 936). Jan, Bazyli i Teodor podpisali, z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała. Jan, żonaty 1680 roku z Heleną z Żytyńskich, córką Jerzego i Katarzyny z Biereckich (Gr. Kam. Pod.). Jan i żona jego, Aleksandra z Mleczkowskich, pozwali 1768 r. Zawadzkich, o szkody (Zs. Halic. 124 f. 35).

Feliks, żonaty z Zofią Żurakowską, 1-o v. Józefową Truszkowską, 1731 r (Gr. Halic. 41 f. 739).

Felicyan, syn Piotra i Maryanny Popielównej, z Teodory Żurakowskiej, miał syna Jana, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim, a Jan syn Bazylego, wnuk Gabryela, ożeniony z Maryą Turską, pozostawił synów: Daniela i Jana, wylegitymowanych ze szlachectwa w tymże sądzie 1783 roku.

Herb Sas.

Jan, syn Bazylego i Katarzyny z Łuckich, 2-o v. Bazylowej Bułat Grabowieckiej, sprzedał 1736 roku część swoją w Lackiem, Drohomireckiemu (Gr. Halic. z 1736 r. f. 230). Żonaty 1-o v. z Anastazyą Jaworską, 2-o v. z Heleną Humenowską, z pierwszej żony pozostawił synów:

a) Piotra, po którym, z Ewy Nowickiej, syn Bazyli.

b) Bazylego, po którym, z Anastazyi Grabowieckiej, syn Jan. Obaj dziedzice na Uhrynowie, legitymowali się ze szlachectwa w grodzie halickim 1782 r. Z drugiej żony synowie Jana: Bazyli i Jan, także dziedzice na Uhrynowie, wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1803 roku.

Także dziedziczący na Uhrynowie: Bazyli, Grzegorz i Ignacy, z synem Bazylim, synowie Jana i Maryanny Hołyńskiej, wnukowie Teodora i Anny z Hoszowskich; wylegitymowani ze szlachectwa w grodzie halickim 1782 r.

Maryanna Czaykowska, Ewa Bilińska, Bazyli, Teodor, Grzegorz, Michał i Piotr, rodzeństwo *Raczkoniewicze* Koblańscy, dziedzice części Biliny Wielkiej. Z nich Piotr, dziedzic na Bilinie Wielkiej, zmarły 1813 r., z Maryanny Czołowskiej, zmarłej tegoż roku, pozostawił: Jacka, zmarłego 1821 r., Jana, Teklę i Katarzynę, pod opieką ciotki Katarzyny z Czołowskich, Janowej Sylwestrowej Korytkowej. Z nich Tekla, wyszła za Telemona Milkowicza Bilińskiego, a Katarzyna, za Pawła Pasławskiego (A. Lwows. For. Nob.).

Niżej wymienieni Koblańscy legitymowali się ze szlachectwa, nie przedstawiwszy herbu, którego używają, ale wszyscy należą do Sasów. Stanisław i Ignacy, dziedziczący na Słońsku, synowie Jerzego i Konstancyi z Laskowskich, wnukowie Michała i Anny z Olszewskich, prawnukowie Stefana, w sądzie grodzkim przemyskim 1782 r. Z nich Ignacy, dziedzic części Borysławia, ożeniony 1-o v. z Teresą z Krokowskich, a 2-o v. z Teklą Zalewską 1788 r., z którą się rozwiódł 1796 r. i umarł 1799 r., miał z pierwszą żoną córkę Teklę, 1-o v. za Andrzejem Bilińskim, komornikiem samborskim, 2-o v. za Chylińskim 1807 r. i syna Dominika Ignacego, w kawaleryi austryjackiej, po którym, z Teresy Bandrowskiej, syn

Franciszek Eugeniusz, uzyskał potwierdzenie szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1831 r. i z Julii Kluczyckiej, pozostawił syna Ludwika, oficera wojsk austryjackich.

Stanisław, drugi syn Jerzego, dziedzic części Borysławia i Słońska, żonaty, z Anną Jaworską (oboje zmarli 1807 r.), pozostawił Stanisława, ur. 1800 r. i Annę, ur. 1802 r. (metr. w Sokołowie), żonę Jana Sozańskiego 1824 r.

Wymieniony wyżej Jerzy, tytułowany łowczym sanockim, zmarły 1756 r., miał jeszcze trzeciego syna Onufrego, ożenionego z Maryą Strzelecką, z której syn Jan, ur. 1792 r., posesor Kułowiec, z Rypsyny Andreasiewiczównej, pozostawił syna Leona, dziedzica Snowidowa, ożenionego z Bronisławą Stecką, który wspólnie z synem Aleksandrem, ur. 1875 roku, otrzymał od cesarza Franciszka potwierdzenie staropolskiego szlachectwa (M. D. Wąs.).

Teodora, przydomku *Jakimowicz*, syna Grzegorza i Katarzyny Manasterskiej, z dwóch żon, Maryanny Jaworskiej i Maryanny Manasterskiej, synowie:

1. Paweł, po którym, z pierwszej żony, Anny Czajkowskiej, syn Stefan miał z Anastazyą Lityńską, syna Michała 1774 r.; z drugiej zaś żony, Maryanny Czajkowskiej, syna Piotra.

2. Jan, po którym, z Ewy Sulatyckiej, syn Teodor, a z Anastazyi Winnickiej, synowie: Tomasz i Aleksander.

3. Bazyli, którego z Maryanny Terleckiej, synowie: Bazyli i Paweł.

4. Stefan, ożeniony z Magdaleną Szafrańcówną Bilińską, miał dwóch synów: Andrzeja i Jacka.

5. N., po którym Michał, ożeniony z Maryanną Jaworską, miał syna Łukasza. Wszyscy oni legitymowali się ze szlachectwa 1782 roku, w grodzie przemyskim.

W tymże grodzie i tegoż roku legitymowali się ze szlachectwa: Jan *Socha*, syn Antoniego i Katarzyny Leszkowiczównej Tereszko Baczyńskiej, wnuk Jana i Doroty z Topolnickich. Bazyli i Andrzej *Raczkiewiczowie*, dziedzice na Sozaniu, synowie Andrzeja i Maryanny Sozańskiej, wnukowie Piotra i Tacyanny Huytynównej Sozańskiej i Jan *Raczkoniewicz*, ożeniony z Anastazyą Tarasowiczówną Bilińską, z której syn Michał, żonaty z Maryą Grodziówną Bilińską, pozostawił syna Aleksego, dziedzica na Bilinie, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1848 r.

W sądzie grodzkim buskim legitymowali się ze szlachectwa 1782 r.: Aleksy, Andrzej, Jan i Łukasz, synowie Andrzeja i Pelagii Wolańskiej, wnukowie Joachima, dziedzica na Uniatyczach. Z nich:

Łukasz, ożeniony z Eudoksyą Beryndzianką (Czajkowską), pozostawił syna Jana, żonatego z Maryą z Czajkowskich, którego synowie: Grzegorz i Michał, ten ostatni z synem Atanazym, urodzonym z Magdaleny Skólskiej, uzyskali zatwierdzenie szlachectwa 1847 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Andrzej, posiadacz wójtostwa w Niedźwiedzy, wdowiec, umarł 1823 r., pozostawiając dzieci: Juliannę, zmarłą 1828 r., Maryannę, Adama i Piotra, zmarłego 1831 r. W testamencie wspomina o siostrach, Annie Kuliszowej i Justynie, o bracie Janie i o bratankach, Jerzym i Janie, po drugim bracie nie wymienionym z imienia.

Paweł, dziedzic części Uniatycz, umarł 1801 r., zostawiając, z Katarzyny Jaworskiej, zmarłej 1803 r., Tacyannę, Maryannę, Jana i Sebastyana.

Anastazya Tołkaczowa i Onufry, rodzeństwo, dziedzice części Krynicy, wnuki legitymowanego Piotra. Onufry umarł 1845 r., pozostawiwszy synów: Jana i Antoniego (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

W gubernii podolskiej, legitymowali się ze szlachectwa niżej wymienieni Koblańscy: Felicyan, Stanisław, Tytus, Józef Polikarp i Aleksander Leonard, synowie Józefa, Kazimierz i Jan, synowie Floryana, wszyscy zaś wnukowie Franciszka Ksawerego, prawnukowie Józefa, praprawnukowie Bazylego, 1835 r. Józef Cyryl, syn Stanisława, 1868 r., a Leonard, syn Jana, 1865 r. Zaś Władysław Kamil, syn Michała, a wnuk wzmiankowanego Franciszka Ksawerego, 1836 r.

Józef z synami: Joannikiem, którego syn Jan, Janem, Filipem i Aleksandrem; Stanisław Eustachy z synami: Filomenem, którego synowie: Mikołaj i Jakób, i Teodorem; Teodor z synami: Szymonem, Izydorem, Janem i Eugeniuszem; Leoncyusz z synem Aleksandrem i wnukiem Włodzimierzem i Maciej z synami: Agatonem i Janem, synowie Jana, wnukowie Jerzego, prawnukowie Gabryela, praprawnukowie Andrzeja, 1848 i 1866 r. (Spis.).

KOBLIŃSCY z Koblina, w województwie wołyńskiem. Jan Montołt Kobliński z Koblina, wykonał 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony. Zofia z Koblińskich v. z Kobylskich, wdowa po Krzysztofie Stanisławskim, na Wołyniu w latach 1643 — 1668.

KOBLIŃSCY h. LUBICZ z Koblina-Franki. Jan Kobliński, syn Kazimierza i Apolonii z Nowalskich, wnuk Piotra i Joanny Nahujowskiej, ożeniony z Julianną Jarząbkowską, dowiódł szlachectwa wraz z dziećmi: Rozalią, Justyną, Antoniną, Maciejem, Karolem i Wincentym, w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku (M. D. Wąs.).

Herb Gissa.

KOBOSKOWIE h. GISSA z Kobosek, w powiecie bielskim Dziedziczyli na Koboskach 1594 i 1598 r. Piotr, Walenty, Jerzy, Sebastyan, Mateusz, syn Adama i Jan, którego córki: Katarzyna, Barbara i Anna (Wyr. Lub. 57 f. 66, 201 i 203; 76 f. 399).

N. Koboska podpisał, z województwem podlaskiem, elekcyę Augusta II-go. Wiktor, w powiecie lidzkim 1764 roku (V. L.).

Jakób Koboska nabył 1678 r. dobra Chojane-Stankowięta i Gołasie, w ziemi łomżyńskiej (Herb. Król.). Potomkowie jego: Kalikst, Paweł i Teofil, synowie Ambrożego i Maciej i Sylwester, synowie Franciszka, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

z KOBOSZYNA, pod Szreńskiem. Falanta, ograbiony 1411 roku przez Krzyżaków (Lites.). Marcin, syn Grzegorza, Wojciech, syn Pawła *Bargiel*, Jan

Mol, Andrzej, syn Walentego, Andrzej, Piotr i inni dziedzice Koboszyna 1578 roku (Paw.).

KOBRYNOWICZOWIE. Ksiądz Jerzy Kobrynowicz, gr.-kat. paroch w Drohobyczu, zmarł 1818 r. Córki jego: Maryanna, za Korsakiem i Katarzyna, za Łukawickim; syn Michał (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KOBRYŃSCY książęta. Wielki książę Witold nadał w 1404 r. synowcowi swemu, księciu Romanowi, Kobryń, Hruszowę, Hrochów, Niesuchoiże i Milanowice (Inw. Arch. Kor. i Gołembiowski I f. 88). Ów książę Roman był pewnie synem księcia Fedora Olgerdowicza, ojca Hurki i Sanguszki.

Syn Romana, książę Semen Romanowicz Kobryński zapisał 1456 r. żonie swej, księżniczce Juliannie Semenównie Holszańskiej, 2,000 kóp szer. na Kobryniu, Czerewaczycach i Hruszowej (ML. 2). Świadkami tego zapisu byli: książę Sanguszko Fedorowicz, stryj księcia Semena i brat jego (stryjeczny) Aleksander Sanguszkowicz. Tenże książę Semen Romanowicz nadał bojarowi swemu, Daniłowi Girdewiczowi, wieś Pryszychwosty; nadanie to potwierdził Daniłowi książę Iwan Semenowicz Kobryński wraz z swą matką. W 1509 r. potwierdził król Zygmunt oba te przywileje Jeskowi Daniłowiczowi, synowi Daniła Girdewicza (ML. 8).

Ks. Semen pozostawił syna Iwana i córki: Maryę i Annę.

Ks. Iwan zeznał wraz z matką swoją, ks. Julianną Semenową Kobryńską, w 1465 r. zapis na cerkiew w Kobryniu (Akta III).

Ks. Iwan zaślubił Fedorę, córkę Iwana Rohatyńskiego, a wnuczkę (po matce) ks. Andrzeja Włodzimierzowicza. W 1465 r. zeznał na rzecz jej donacyę jednej trzeciej części Kobrynia i Dobuczyna, a w 1487 r. zapisał jej na dwóch drugich częściach tychże dóbr, 2,000 dukatów wiana (Inw. Arch. Kor. Litwa).

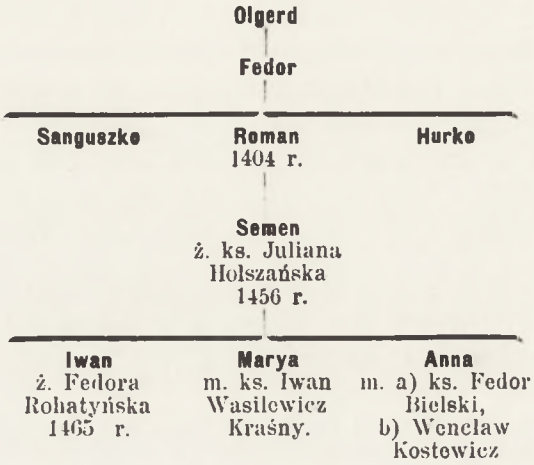
Król Kazimierz Jag. przysądził 1484 r. w sporze ks. Iwana i żony jego, z ks. Semenem Iwanowiczem Włodzimierzowiczem o dobra: Ainę, Mohilnę, Słowenesk, Lemnicę i Połonne, pozostałe po ks. Andrzeju Włodzimierzowiczu, sporne majętności księciu Iwanowi i żonie jego, Fedorze (Inw. Arch. Kor. Litwa i ML. 4).

Ks. Iwan Kobryński nie żył już w 1491 r., w którym pozostała po nim wdowa, zeznała zapis na monaster w Kobryniu (Akta III). Fedora Rohatyńska, przeszedłszy na obrządek rzymsko-katolicki, przyjęła imię Zofii. Owdowiawszy, wyszła za Juriego Pacewicza, a po śmierci tegoż, za Mikołaja Radziwiłłowicza.

Marya, córka ks. Semena Romanowicza Kobryńskiego, była żoną księcia Iwana Wasilewicza Kraśnego, a siostra jej, Anna, wyszła 1481 r. za ks. Fedora Bielskiego, który wskutek uknutego z książętami Holszańskimi i ks. Słuckim, a niedoszłego do skutku spisku, oderwania części Litwy na rzecz wielkiego księcia Moskiewskiego, nazajutrz po ślubie zbiegł do Moskwy, gdzie nie mogąc się doczekać przyjazdu żony, zaślubił 1498 r. ks. Riazańską. Anna wyszła wówczas za marszałka Wencława Stanisławowicza Kostewicza. Wiadomości te czerpiemy z wyroków króla Zygmunta, wydanych w procesach Pacowej z Kostewiczową 1507 roku o Kobryń, a 1508 roku o Hruszowę i Czerewaczyce (Arch. I. Z. Ros. I i ML. 10).

Po śmierci Kostewiczowej, nadał król Zygmunt 1519 r. Kobryń w dożywocie jej mężowi (ML. 2), a z pretensyą do Hruszowej i Czerewaczyc wystąpili Sanguszkowie, jako najbliżsi krewni Kostewiczowej (ML. 10).

Rodowód książąt Kobryńskich.

KOBRZYC Józef podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

KOBRZYŃSCY h. ROGALA z Kobrzyńca, w ziemi dobrzyńskiej. Andrzej, Mateusz i Jan, dziedziczyli na Kobrzyńcu 1564 r. (Paw.). Jan Kobrzyński, syn Kaspra, w imieniu swojem i braci, Krzysztofa i Olbrychta, potwierdza 1593 roku zapis uczyniony przez ich ojca matce, Annie z Kuroszów (Zap. Lub. 7 f. 698). Stanisław, Cysters w Pelplinie, utonął w Wiśle 1592 r. Feliks z Działowa, 1592 r. student prawa w Padwie. Krystyna zeznała 1623 r. zapis dożywocia z mężem, Kasprem Karczewskim (Perp. Czers. 6 f. 504).

Aleksander, ale Kobryński, podpisał, z województwem łęczyckiem, elekcyę króla Michała.

KOBUSOWIE. Jan Kobus, syn Wincentego, dziedzic Radziszewa 1589 r. (Wyr. Lub. 36 f. 866). Jerzy Jakób i Stefan Kobusowie, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim (Gr. Lwows. XXIV f. 93). Wieś Kobusy leży w powiecie łukowskim.

KOBUSZEWSKI Wojciech podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę króla Michała.

KOBUZOWSCY h. MORA (prawdopodobnie przekręcone nazwisko Kozubowski). Jan Kobuzowski, syn Grzegorza i Teodozyi Skibickiej, wnuk Stefana i Maryanny Ziółkowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziem-

skim lwowskim. Żonaty z Maryanną Bandrowską, pozostawił syna Grzegorza, właściciela Sulistrowa, członka Stanów galicyjskich, ożenionego z Zofią Łępkowską. Z niej synowie: Emeryk Maurycy, Czesław Wincenty, żonaty z Franciszką Łępkowską, z której synowie: Mieczysław Franciszek i Czesław Jakób, i Bogusław Makary Leon, doktór medycyny, ożeniony z Anielą z Łępkowskich, z której synowie: Godzisław Bogusław i Żelisław Jakób, wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich, w latach 1847—1857.

Stanisław, zmarły 1792 r. w Serdyńcach, pozostawił, z Teresy Rakszewskiej, Józefa i Salomeę (M. D. Wąs.).

KOBYLACCY z Kobylaty, w województwie brzeskiem, pod Przedeczem. Jan sprzedał 1526 r. bratu Jakóbowi, część swoją na Kobylacie. Brat ich Feliks, siostra Zofia. Byli dziećmi Stanisława. W tymże roku Stanisław kwitował Annę z Myśliborzyc (Gr. Przed. 1 f. 97, 107, 109, 110 i 172; 2 f. 222 i 332).

Feliks Kobelacki 1549 r., Jan 1568 r., a Jan Sebastyan i Stanisław tegoż roku w Przedeczu. Anna za Wierzbickim 1568 r. (Ibid. 6 f. 124; 17 f. 118, 119 i 120; 30 f. 276).

KOBYLAŃSCY v. KOBYLEŃSCY, rzadko KOBYLIŃSCY h. GRZYMAŁA. Rodzina ta należy do głównej gałęzi Grzymalitów Wielkopolskich, którzy dziedziczyli tam na Gułtowie, Iwnie, Pierzchnie, Kromolicach, Międzychodzie, Margoninie Rogowie i licznych innych włościach. Do jej przodków zaliczyć należy Jarosława, wojewodę kaliskiego 1247 r., Jarosława, rycerza i Przecława, łowczego, synów Dzierżka, 1246 r. Tenże Przecław i koniuszy książęcy 1246 roku, jest kasztelanem biechowskim 1252 r., a synami jego prawdopodobnie byli komes Mroczek, łowczy lędzki 1279 r., kasztelan bydgoski 1279—1281 r. i Przecław, kasztelan gnieźnieński 1278—1288 r.

Herb Grzymała.

Mroczek Przecławicz, z kilkunastu innymi młodzieńcami, między którymi był i drugi Grzymalita, Dzierżek Jaraczewicz, oddany był przez Przemysława 1256 r. jako zakładnik, za okup Nakła, Świętopełkowi pomorskiemu. Tenże komes Mroczek, syn komesa Przecława, świadczy 1286 r., a jako komes Mroczek z Rogowa, syn komesa Przecława z Żyrnik, za zgodą synów swoich: Przecława i Jakóba, zwraca bezpłatnie Bożogrobcom od Św. Jana w Gnieźnie wieś Pawłowo, trzymaną od nich w zastawie.

Przecław, syn Przecława, a więc brat Mroczka, świadczy w orszaku Łokietka 1306 r., a jest kasztelanem gnieźnieńskim 1311 r. Syn jego Janusz, pisze się tegoż roku z Golutowa (dziś Gułtów, w powiecie pyzdrskim). Bliskim krewnym ich był Jarosław z Iwna, w końcu wojewoda poznański 1340 r., bo synowie jego stale bratankami arcybiskupa Janusza nazywani (KWP.).

Przecław, brat zapewne Janusza, a syn Przecława, kasztelana gnieźnieńskiego, bo pisze się z Gułtowa, kasztelan poznański i starosta kaliski 1348 r., starosta polski i burgrabia kościański 1349 r., wojewoda kaliski 1360 r., zmarły 1379

roku, zaślubił siostrę Jarosława Bogoryi, arcybiskupa gnieźnieńskiego, za którą zapewne dostał w posagu wieś Strzelce nad Schodnią, w powiecie wiślickim, z której synowie jego się pisali. O czynnym i przeważnym udziale jego i syna jego arcybiskupa i dalszych krewniaków w wojnie z Nałęczami, obszernie pisze Janko z Czarnkowa w swej kronice. Synów wojewody było kilku. Jednym z nich mógł być Abraham z Baranowa, starosta ruski w latach 1352 — 1358, żyjący jeszcze 1364 r. Niezaprzeczalnie byli nimi Jan v. Janusz Suchywilk i Jakusz Cztan (wymawia się Ksztan) ze Strzelec, świadczący w orszaku królewskim 1368 r.

Janusz, doktór dekretów, proboszcz gnieźnieński 1351 r., którą to prelaturę zamienił 1357 r. z Ottonem Lisem, na dziekanię krakowską, kanclerz ruski 1356 r., kanclerz krakowski, czyli koronny, 1357 r., po zrzeczeniu się wuja Jarosława 1373 r., został arcybiskupem gnieźnieńskim. Potwierdzony przez Papieża 1374 r., umarł w Żninie 5-go Kwietnia 1382 r. Występował często jako głowa Grzymalitów i jako taki, za pośrednictwem ojca zawiera ugodę 1377 r., z rodem Janinów, przedstawionym przez Pełkę z Byszewa i Pietrasza z Tura, w sprawie o dobra Swerzysz, Niedźwiadę i Weymo, w łowickiem i o zabicie Mikołaja z Byszewa, na mocy której płaci Janinom 100 grzyw. groszy pragskich. Arcybiskup fundował pierwszą w Polsce ordynacyę, albowiem dobra swoje Kobyle v. Kobylany, Duklę i 13 wsi, w powiecie bieckim, oddał 1366 r. synowcom swoim, Wilczkowi, Piotrowi, Mikołajowi, Mroczkowi i Janowi, wyłączając na zawsze od dziedziczenia potomstwo żeńskie, co król Kazimierz tegoż roku potwierdził (AGZ. III f. 36). Z synowców tych: o Mroczku i Janie nic nie wiemy, Wilczek, było to prawdopodobnie przezwisko Jakusza, skrócone z Suchywilka. Na mocy działu sporządzonego 1377 r., w sądzie ziemskim sandomierskim, pomiędzy Jakuszem, Piotrem i Mikołajem, synami (Jakusza) Cztana ze Strzelec, dobra zapisane przez stryja obejmuje widocznie najstarszy brat Jakusz (Ibid. f. 51).

Piotr, syn Cztana, zwany Suchywilk, kleryk dyecezyi krakowskiej, domownik królewski, otrzymał 1364 r. prowizyę papieską na kanonię wrocławską (Theiner), ale porzucił karyerę duchowną, był dziedzicem Baranowa nad Wisłą, z którego 1376 r. zaledwie uciekł z żoną i nowonarodzonym dzieckiem, konno przez Wisłę, przed Litwinami. Żył jeszcze 1388 r., w którym z bratem Mikołajem ze Strzelec, obaj zwani Cztanami, ręczą za Hinczka z Boskowic. Od niego poszli Baranowscy h. Grzymała.

Prawdopodobnem jest, że Długosz ma słuszność mówiąc, że ten Piotr z Baranowa, jest identycznym z Piotrem Małochą z Małochowa, starostą brzeskim-kujawskim w latach 1377 — 1383, słynnym w ówczesnej domowej wojnie, który zdradziwszy króla, na rzecz ks. Ziemowita Mazowieckiego, przy ugodzie królowej Jadwigi z Ziemowitem 1385 r., wyłączony został od amnestyi (Dług.; J. Czarn.). Arcybiskup obsadzał zamki arcybiskupie swymi bratankami i tak Dzierżek (z Iwna) był kasztelanem łowickim 1374 r., a Piotr i Mikołaj, synowie Cztana, trzymali Uniejów i Opatowiec, a po śmierci stryja, zwrócić ich nie chcieli kapitule, za co zostali wyklęci.

Mikołaj, w skróceniu Miczek, zwany Cztanem, albo Suchymwilkiem, pisany 1393 r. z Baranowa, a 1394 Kobyleńskim, zwykle pisał się jednak ze Strzelec. W 1398 roku był stolnikiem krakowskim i tegoż roku został podsędkiem, a 1409 r. sędzią ziemskim sandomierskim, umarł przed Listopadem 1417 roku.

Zastawił 1399 r. Niziny Marszowskiemu za 100 grzyw. i kilkakrotnie zaświadczał szlachectwo różnych osób w Krakowie. Synowie jego, Jakób Cztan i Wilczek ze Strzelec, spłacili 1420 r. żydom długi ojcowskie i tegoż roku zawarli układ z braćmi z Pieczonóg, a Wilczek zabezpieczył 1425 r. na Strzelcach posag żonie Dorocie. Jakób był burgrabią krakowskim 1432 r. (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Zap. Zs. Wiśl. I f. 70 i 78).

Jakusz, dziedzic Kobylan, nie żył już 1385 r., w którym królowa Jadwiga potwierdziła synom jego: Januszowi, Przecławowi, Jakuszowi i Domaratowi, dział dóbr sporządzony 1377 r. (AGZ. XIII f. 69). Ciż synowie Jakusza, z matką Kachną, nabyli 1388 r. Niegłowice, które 1400 r. sprzedali za 100 grzywien Ligęzom. Z nich:

1. Janusz, piszący się z Kobylan i Dukli, tytułowany 1415 roku łowczym sandomierskim (pewno mylnie zamiast krakowskim), był łowczym krakowskim w latach 1419 — 1438, starostą sanockim w latach 1419 — 1430 i starostą kamienieckim 1433 r. Wdowa po nim Anna, z dziećmi: Piotrem, Jakóbem, Janem, Mikołajem i Offką, w latach 1441—1451 ma spory z Uchaczem i z Zaklikami (Helc. II 2909 i 3448). Z dzieci tych:

Mikołaj jest 1477 r. podrządczym sandeckim, a 1496 r. świadczy w sądzie z bratem Janem. Jakób i Jan, bracia rodzeni z Dukli, pozwani 1480 r. o podział Dukli przez Zaklików. Wdowa po Jakóbie Dukielskim, Barbara, pozwana przez Cikowskiego o czwartą część Dukli, obroniła się listem oprawnym na 100 grzyw., zabezpieczonych na Dukli. Widocznie synowie łowczego Janusza potomstwa nie zostawili, a Dukla z częścią dóbr ordynackich, wbrew zapisowi, wyszła z rodu w obce ręce.

2. Jakusz v. Jakóbek Kobyleński, w latach 1398 — 1400 ma różne drobne sprawy w Krakowie. On to, zdaje się, podejrzany 1407 r. o stosunki z królową Anną, trzy lata przesiedział w więzieniu, 1411 roku przyganił Wałachowi w Krakowie, a 1419 r. zeznał, że za przyczyną królowej Jadwigi, uleczony został z dwuletniej febry.

3. Domarat, najmłodszy syn Jakusza, kasztelan biecki 1411 r., wojnicki 1433 r., w końcu lubelski 1435 r., marszałek królewski 1427 — 1429 r., jeździł do Bośni z Zygmuntem 1408 r., dzielnie walczył pod Grünwaldem i Koronowem 1410 roku i był na turnieju w Budzie 1412 r. Za liczne zasługi otrzymał od króla różne sumy na Zawichoście, na które, obrachowane na ogólną sumę 1,100 grzywien, otrzymał 1428 r. przywilej. Do sumy tej miał dodane 1429 r. 100 grzyw., a 1435 roku 110 grzyw. (Dług.; Inv. Arch. Kor.; Proch.). Konsens na wykupienie starostwa zawichostskiego od dzieci Domarata, otrzymał 1442 r. Piotr z Szczekocin. Dzieci jego już wspominane 1412 r., jako biorące spadek spadły na zmarłą ich matkę Jadwigę, po Warszowskich w Krakowie. Znamy z nich jednego Domarata, który w 1438 r. dostaje od króla na dwie szuby i jedno futro, a za usługi, na ostatniej wyprawie, 120 grzyw. na Zawichoście. W 1440 r. król polecił podkanclerzemu spłacić sumy zapisane mu na Zawichoście. Spłata ta doszła do skutku dopiero 1442 r., za pośrednictwem Piotra z Szczekocin. W 1444 r. wziął w zastaw w 1,000 grzyw. Łąkę, Trzebownicko i Palikijówkę od Rzeszowskich (AGZ. XI; Proch.). Od niego poszli Domaratowie h. Grzymała.

Marcin, syn Domarata z Kobylan, 1450 r. na uniwersytecie krakowskim. Synem kasztelana może był także Stanisław z Kobyla h. Grzymała, świadczący

1425 r. przy wywodzie szlachectwa w Radoszycach. Domarat z Michocina, świadczy w Krakowie 1463 r.

Długosz wymienia Domarata Kobylańskiego i Jakóba Domarata Kobylańskiego, jako dziedziców części Czernikowa, Michocina, Kaimowa, Podola i Lipowej. Z tej linii pewno pochodził Stanisław Mroczek z Kobylan, który ma nakazane 1525 r. dowieść, że brata jego Marcina zabił Andrzej Mrowiński.

4. Przecław, drugi z rzędu syn Jakusza, dziedzic Kobylan, z Małgorzaty z Rogowa, siostry podskarbiego Hinczy, pozostawił synów: Jakóba i Jana.

Jan, na wypadek bezpotomnej śmierci, wszystkie zapisy, jakie sam ma i jakie otrzymał niegdy brat jego Jakób, kasztelan gnieźnieński, od króla Władysława i Kazimierza, na Jadownikach, Sanoczku i innych wsiach, a także wszystkie swoje ruchomości, zapisał 1456 r. braciom Długoszom, pod obowiązkiem utrzymywania, odpowiednio jej stanowi, Małgorzaty z Rogowa, pozostałej wdowy po Przecławie, dziedzicu Kobylan (Helc. II. 3571).

Jakób, marszałek nadworny wielkiego księcia Witolda 1430 r., kasztelan biecki 1444 r. (chwilowo zapewne AGZ. XIII), starosta brzeski 1452 r., kasztelan gnieźnieński 1453 r., umarł 20-go Maja 1454 r. Wysłany 1435 r. przeciwko Świdrygielle, na głowę go poraził. W 1438 r. podpisał konfederacyę korczyńską przy królu. Stale był wierny Jagielle i jego synom. Kazimierz Jagiellończyk wielce musiał go cenić, skoro zapisał 1454 r. z cła brzeskiego dwie grzywny Dominikanom w Brześciu, aby za jego duszę, cztery razy do roku, odprawiali nabożeństwo (Pom. Dz. W. Śr. XIV).

Jan, stolnik krakowski i po bracie Jakóbie starosta brzeski 1454 r., odstąpił to starostwo w tymże roku Piotrowi Potworowskiemu (Gr. Brzes.). W 1470 roku procesował się w Krakowie z księdzem Janem Grzymałą z Wolicy seu z Błogocic (Helc. II. 4005 i 4007). Umarł 1471 r., pochowany u Dominikanów w Krakowie. Jemu to pewnie, w tym ostatnim roku, Kazimierz Jag. zapisał na Słomnikach 1,500 dukatów (Inv. Arch. Kor.). Z Agnieszki z Bnina, kasztelanki lędzkiej, 2-o v. Jakóbowej z Dębna, kasztelanowej krakowskiej, pozostawił trzech synów: Hieronima, Jana, Jakóba, dziedziców Prusiecka po bracie babki i dwie córki: Katarzynę, za Zbigniewem z Wodzisławia (Lanckorońskim) 1475 r. i Barbarę, za Stanisławem Kuropatwą z Łańcuchowa, kasztelanem chełmskim. Barbara zrzekła się w 1485 r. majątku ojczystego, na wymienionych braci (Dług. Lib. Ben. III f. 156; M. 12 f. 218 i 14 f. 150). Synowie stolnika dopełnili działu dóbr po rodzicach pozostałych 1487 i 1489 r. (M. 14 f. 208 i 265). Z nich:

Hieronim, kasztelan rospirski 1501 r., rezygnował z tego urzędu 1511 r. W 1485 r. odstąpili mu bracia siedm wsi w ziemi sanockiej (AGZ. XVI. 1694). On znów, będąc właścicielem Kobylan z przyległościami, w powiecie bieckim i Kobła, w powiecie horodelskim, a nie mając męskiego potomstwa, w myśl ordynacyi z 1366 r., przodka swego Janusza, kanclerza, a późniejszego arcybiskupa, przekazał 1496 r. dobra Kobylańskie braciom swoim, Janowi i Jakóbowi i ich męskiemu potomstwu, a córkom przeznacza 12 wsi królewskich zastawnych (AGZ. IV f. 212). Na oddanie tych dóbr szwagrom swoim, dała Katarzyna, żona Hieronima, pozwolenie. Katarzyna była wdową po Wątróbce i babką Doroty z Tarnowskich Tarłowej, która w latach 1527 — 1531 procesowała o Kobylany i spadek po Hieronimie i Jakóbie, Jana i Mikołaja.

Jakób, brat Hieronima, otrzymał od matki 1495 r. sumy jej na Jadownikach i Marcinkowicach (A. Krak.). W 1519 r. podkomorzy i starosta wieluński, za zgodą pierwszej żony, Dobrochny z Kalinowy (Zarembianki), zastawił 1519 r. Działoszyn, w ziemi wieluńskiej (M. 33 f. 327). Drugą jego żoną była Anna z Wiśnicza, córka Stanisława Kmity, wojewody ruskiego, której 1528 roku na Dańkowie, Lipiu, Rembielicach i Szyszkowie, w ziemi wieluńskiej, zabezpieczył posag (M. 43 f. 330). Nie żył już 1530 r. (M. 45 f. 28), a wdowa wyszła 2-o v. za Andrzeja Barzego.

Jan, brat poprzednich, student uniwersytetu krakowskiego 1485 r., po bracie Hieronimie, 1511 r. kasztelan rospirski, z którego urzędu rezygnował 1537 r. Był on w latach 1507 — 1527 substytutem generalstwa wielkopolskiego (M. 23 f. 110; 35 f. 826 i St. Pr. P. Pom. VI.). Pełniąc ten urząd, skazał na ścięcie w Kaliszu, nieznanego z imienia, wnuka Jakóba Brzozowca, który 1527 r. na sądach nadwornych, w obecności króla w Krakowie sprawowanych, ręczy słowem rycerskiem za innych swoich wnuków, że nie będą nastawać na jego życie, ponieważ sprawiedliwie osądził (St. Pr. P. Pom. VI. 401). W 1490 i 1504 r. zabezpieczył posagu 1,000 dukatów żonie swej, Annie z Brudzewa, córce Mikołaja, wojewody sieradzkiego (M. 14 f. 397 i 20 f. 193). Z niej córki: Agnieszka Piotrowa Służewska 1519 r. i Barbara Mikołajowa Piwowa 1521 r. (M. 33 f. 221 i 35 f. 640), oraz syn Mikołaj, po ojcu 1537 r. kasztelan rospirski, dziedzic dóbr Kobylańskich (Gr. Sanoc. z 1540 r.), asesor sądów nadwornych królewskich w Krakowie 1527 roku (St. Pr. P. Pom. VI), zmarły 1540 r., ożeniony z Anną z Pilczy, z której synowie: Krzysztof i Jan, oraz córki: Anna, Jadwiga, Dorota i Barbara, za Wojciechem Męcińskim 1550 r. (M. 54 f. 232; 61 f. 279; 66 f. 71 i 96; 79 f. 138). Anna z Pilczy, wdowa po Mikołaju, zapisała 1543 r. konfraternii Najśw. Maryi Panny w Sanoku 12 grzyw. rocznie (Gr. Sanoc.) i wykupiła 1544 r. starostwo tarnogórskie z rąk Tarnowskiego. Wyszła 2-o v. za Andrzeja Bzickiego, kasztelana chełmskiego, którego przeżyła tak jak i obydwóch synów swoich.

Krzysztof był po Jakóbie, podkomorzym wieluńskim, dziedzicem 1551 roku Dańkowa, Szyszkowa, Parzymiech, Lipia, Rembielic, Trembaczewa, Niwisk, Działoszyna, Racięszyna, Jaworzna i Szczytów (Paw.). Jak Kobylany przeszły w obce ręce, nie jest mi wiadomem. W 1530 r. król nakazał wprowadzić do połowy tych dóbr Dorotę z Tarnowa, żonę Jana Tarły, krajczego koronnego (St. Pr. P. Pom. VI. 456 i 457), a 1581 r. właścicielem tych dóbr był Jakób Warszycki (Paw.).

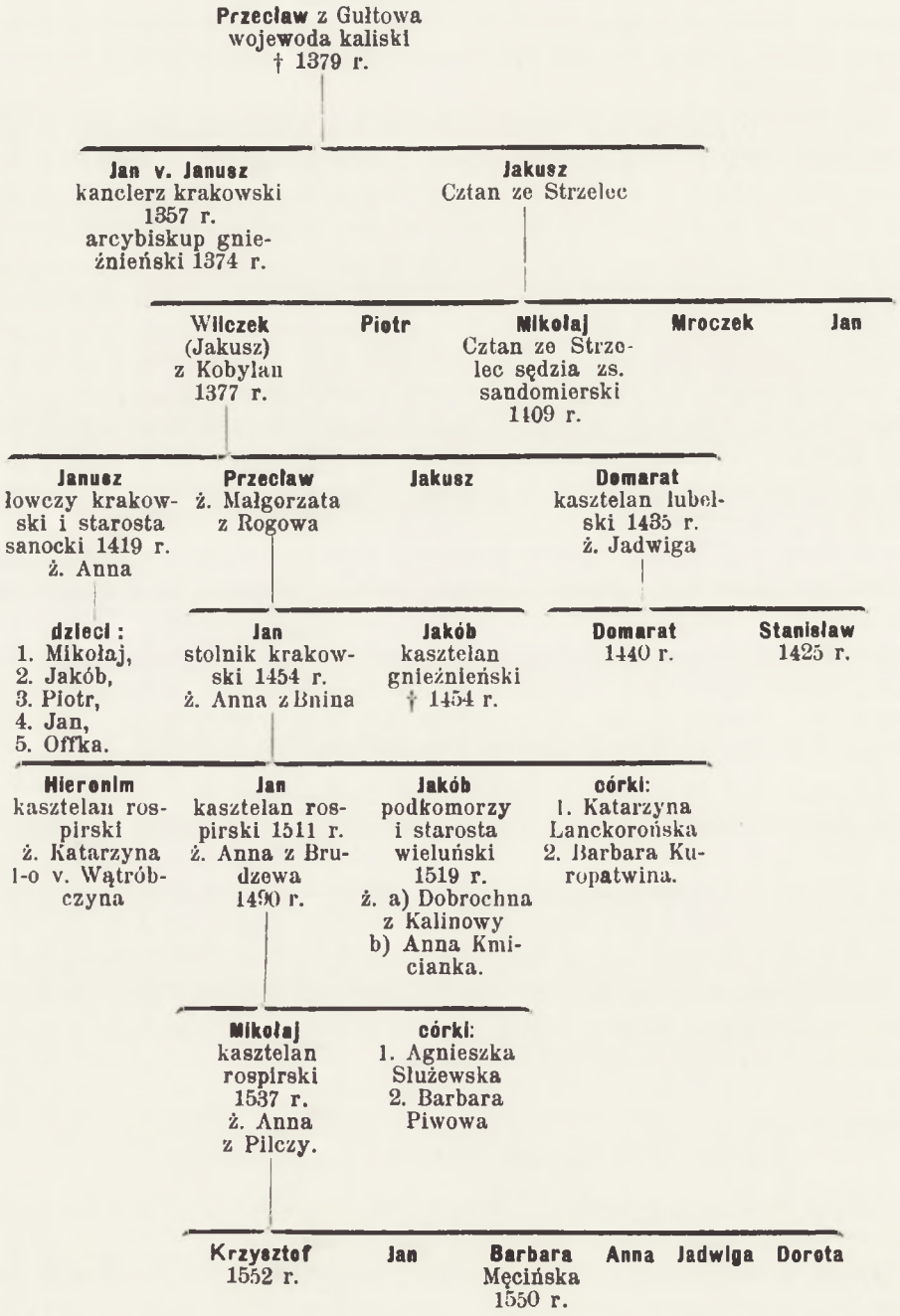
Bielski wspomina, że za jego czasów dom ten wygasł. Być bardzo może, że wygasł w linii dygnitarskiej, idącej po Przecławie, a przechował się po dwóch jego braciach, o czem Bielski mógł nie wiedzieć, skoro w końcu XVIII-go wieku legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi Kobylańscy tego herbu i dziedziczyli na Kobylanach.

(Rodowód Kobylańskich—patrz na stronie następnej).

Żyjący w drugiej połowie XVII-go wieku Aleksander Kobylański, z Elżbiety Przyborowskiej, miał dwóch synów: Jakóba i Bazylego.

Jakób, ożeniony z Anną Komorowską, pozostawił syna Joachima, współdziedzica Kobylan, żonatego z Rozalią Wysocką. Tego dwaj synowie: ksiądz Gabryel, dziekan hrubieszowski i Wojciech, profesor filozofii w Zamościu, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bełskim.

Rodowód Kobylańskich h. Grzymała.

Bazyli, współdziedzic Kobylan, ożeniony z Maryą Ludkiewiczówną, miał syna Jana, żonatego z Anną Lewińską, z której synowie: Jan, Bazyli i Antoni. Jan, syn Jana i Michał, syn Bazylego i Anny z Krzemińskich, legitymowali się ze szlachectwa 1789 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Antoni, ożeniony z Anną Garbaczewską, miał syna księdza Józefa, kanonika i radcę lwowskiego gr.-kat. konsystorza, żonatego z Karoliną Kolankowską, z której syn ksiądz Józef, prałat i kanclerz gr.-kat. motropolii we Lwowie, otrzymał 1892 r., od cesarza Franciszka Józefa, potwierdzenie staropolskiego szlacheckiego pochodzenia. Z Józefy Czyrniańskiej, syn jego Mikołaj, porucznik austryjackich ułanów (M. D. Wąs.).

KOBYLAŃSCY v. KOBYLEŃSCY h. LUBICZ mieli wyjść, podług Niesieckiego, z ziemi chełmskiej. Mnie się zdaje, że musieli dziedziczyć na jednych z Kobylan, w województwie podlaskiem i stąd nazwisko swe wzięli. Jan Kobylański, syn Walentego, zawarł układ z Ossolińską 1605 r. (DW. 32 f. 605 i 39 f. 459). Aleksander Kobylański, zawiadujący sprawami starostwa chełmskiego 1674 r. (Akta 23). Aleksander, regent grodzki krasnostawski 1666 r., a vicegerent tegoż grodu 1692 r., miał syna Marcina.

Marcin i Jakób Kobylańscy i Michał Kobelański podpisali, z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go. Franciszek, regent grodzki krasnostawski 1685 roku (Zap. Lub. 50 f. 57; 61 f. 1375; 65 f. 233; 68 f. 582). Jan, żonaty z Katarzyną Stobiecką 1660 r., w sieradzkiem (Sig. 3 f. 52). Jakób został podstolim dobrzyńskim 1702 r. (Sig. 15). Wojciech Stanisław obecny w Łucku 1699 r.

Herb Lubicz.

Jakób, z ziemi chełmskiej, a Aleksander, Melchior i Wojciech, z województwa podlaskiego, elektorowie Augusta II-go.

Jan, burgrabia mielnicki, żonaty 1757 roku z Magdaleną z Górskich (Perp. Czers. 30 f. 334). Syn jego Jakób Wacław, ur. 1750 roku, a córka Zofia, za Maciejem Biernackim 1767 r. (Zs. Gr. Łukows. z 1767 r. f. 356). Stanisław, syn Mateusza i Zofii z Grabowskich, zeznał 1758 r. zapis dożywocia z żoną, Rozalią z Dybowskich, córką Pawła i Zofii z Komodzińskich (DW. 80 f. 316).

Tomasz, syn niegdy Jana i Maryanny ze Stępkowskich, nabył 1773 r. część Stępkowa od Goreckich. Syn ich Franciszek Antoni, ur. 1783 r. w parafii Parczewskiej (Akta Galic. 289, 290 i 301). Antoni, Szymon i Maryanna Mikołajowa Chudzyńska, dzieci Mikołaja, pokwitowane przez Gąsiewskiego 1797 r. (DW. 112 f. 34). Jan, kapitan 1777 r., a major wojsk koronnych 1789 r., żonaty z Teresą Dujardin, wdową po Ignacym Witosławskim, oboźnym polnym koronnym, miał córkę Józefę, wydaną 1788 r. za Jana Fontanę (DW. 93 f. 139; 97 f. 1017; 98 f. 836; 104 f. 88 i 255; 105 f. 510 i 781). Jan Teodor, podpułkownik b. wojsk polskich, dziedzic Siodłowa 1815 r., ożeniony z Salomeą Płońską.

Bracia: Bartłomiej, posesor wójtostwa w Mikorzynie i Franciszek, dzierżawca Radoszewic w latach 1798 — 1801. Faustyn, ożeniony z Praksedą z Krąkowskich, współposesor Mikorzyna, zawarł 1844 r. ugodę z Salomeą, zamężną Józefową Zaborowską.

Jan Kanty, syn Stanisława i Jan Teodor Kobylańscy, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku

Herb Rawicz.

KOBYLAŃSCY h. RAWICZ. Felicyan, Stanisław, Jan, Dymitr Raczkowicz, Bazyli i drugi Felicyan Rawicze z Wielkich Kobylan Kobylańscy, poświadczyli 1776 roku w grodzie halickim, że niżej wymienieni Kobylańscy, do ich domu należą. Aleksander, dziedzic na Kobylanach Wielkich, miał dwóch synów, z których ksiądz Roman, paroch horodnicki, miał, z Anastazyi Topolnickiej: księdza Stefana, parocha w Horodnicy bezdzietnego, księdza Jana, parocha w Cekowej, po którym, z Maryanny Oraczkowskiej, trzech pozostało synów i księdza Grzegorza, parocha w Nowosiółce. Ten ostatni, ożeniony z Heleną Komarnicką, miał dwóch synów: Aleksandra, zmarłego bezpotomnie i Jana, diaka w Nowosiółce, żonatego z Anną Grabowską, który miał 1776 r. żyjących synów: Andrzeja, Bazylego, Teodora, Jakóba, Mikołaja, Michała i drugiego Teodora.

Do tych Kobylańskich należą: Michał, syn Bazylego, wylegitymowany ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. i Michał, przydomku *Raszkiewicz*, syn Bazylego i Maryanny Orzechowskiej, wnuk Stefana i Ewy z Młodkowskich, wylegitymowany ze szlachectwa tegoż roku, w grodzie trembowelskim (M. D. Wąs.).

Herb Sas.

KOBYLAŃSCY h. SAS pisali się z Błażejowa. Wiktor Teodor, ur. 1787 r., zmarły 1859 r. i Franciszek Salezy Błażej, synowie Michała i Karol, syn Wojciecha, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Legitymowali się ze szlachectwa na Podolu 1844 roku: Jakób z synem Aleksym, Piotr z synami: Jakóbem i Janem, Klemens z synami: Justynem, Janem i Michałem, i Bazyli, synowie Teodora, wnuki Grzegorza, prawnuki Adama, a 1845 roku Franciszek z synami: Janem i Józefem i Stanisław z synem Jerzym, synowie Jerzego, wnukowie Adama (Spis.). Jakiego są jednak herbu, nie jest mi wiadomem.

KOBYLAŃSCY różni. Boksa, kasztelan łukowski 1397 r, zmarły 1401 r., lub 1402 r., był dziedzicem Kobylanki, zwanej często Kobylanami v. Kobylem, w powiecie bieckim. Należał, zdaje się, do rodu Warniów, a był siostrzeńcem Mikołaja Pieniążka z Iwanowic, po którym odziedziczył Kobylankę, z częścią sąsiednich Klęczan. Ta sprawa spadkowa ciągnie się od 1389 r. przez długie lata, aż

zakończoną została wyrokiem z 1400 r., przysądzającym te wsi Boksie i Mikołajowi z Klęczan (St. Pr. P. Pom. VIII). Ten sam, zdaje się, Boksa z bratem Piotrem, plebanem z Łapszycy, sprzedał 1398 r. Krzepin Wernerowi z Krakowa. Siostra Boksy, była żoną Klemensa Pączka z Unikowa i dzieci jej mają sprawę z wujem w Łęczycy, 1397 r. (Łęcz. II. 5538 i 6492), a 1403 r. Wichna, córka Klemensa, sprzedała część Kobylanki, odziedziczoną po wuju, bratu Pietraszowi. W latach 1432 — 1437 dziedzicem Kobylanki jest Jakób Baranek h Warnia, żonaty z Anną, komornik biecki 1437 r., procesujący 1435 r. Mikołaja z Klęczan, o 20 grzywien, po bracie Piotrze (Helc. II i Zs. Bieckie).

Stanisław, syn Tomasza z Kobylan, 1439 r., a Maciej, syn Stanisława, 1455 roku na uniwersytecie krakowskim. Enoch z Kobelan, proboszcz warmiński 1479 roku.

KOBYLCZY SKI Jan *Kozak*, dziedzic części Mroczkowic, w rawskiem, 1579 roku (Paw.).

z KOBYLEGO BŁOTA, patrz ze *Smolska*.

z KOBYLEGO POLA, patrz *Książki*.

z KOBYLEJ GÓRY h. WIENIAWA Filip *Mencic* 1398 r. w Sieradzu, 1401 roku w Wieluniu, a 1406 r. pisząc się z Pisarzowic, zaświadcza w Sieradzu szlachectwo różnych osób (Łag.; Helc. II; St. Pr. P. Pom. VII).

z KOBYLIŃA pisali się w XV-tym wieku studenci uniwersytetu krakowskiego: Wojciech 1403 r., Stanisław, syn Idziego, 1405 r., Wojciech, syn Klemensa, 1416 r., Marcin, syn Mikołaja i Andrzej, syn Wojciecha, 1417 r., Jan, syn Janusza, 1420 r., Piotr, syn Jana i Stanisław, syn Andrzeja, 1429 r., Michał, syn Macieja, 1430 r., Stanisław, syn Andrzeja Kobylińskiego z Olkusza, 1440 r., następnie doktór dekretów, kantor Św. Floryana 1459 r., kanonik krakowski 1465 r., Piotr, syn Mikołaja, 1441 r., Maciej, syn Andrzeja, 1441 r., następnie dziekan Św. Floryana i od 1477 r. często rektor uniwersytetu, Wincenty, syn Jakóba, 1448 r., Jan 1430 r. i Jakób 1451 r., synowie Andrzeja, Paweł, syn Klemensa, 1454 r., Maciej, syn Walentego, 1458 r., Maciej, syn Macieja, 1462 r., Andrzej i Mikołaj 1463 r., Mikołaj, syn Mikołaja, 1465 r., Marcin 1474 r., Andrzej 1476 i Albert 1476 roku, synowie Jana, Aleksander, syn Aleksandra i Michał, syn Dawida, 1477 r., Marcin, syn Marcina, Mikołaj, syn Stanisława, Maciej, syn Andrzeja i Maciej, syn Jana 1484 r. Stanisław, doktór dekretów, kanonik skalmierski, obrany rektorem 1489 r., wkrótce umarł.

z KOBYLINA Jan (Cobilino Jan?), pisarz grodzki przemyski w latach 1462 — 1477 (AGZ. IX. 83).

KOBYLIŃSCY h. HABDANK idą od Kruszewskich, z których Mikołaj był 1506 r. dziedzicem na Kobylinie, w ziemi bielskiej, następnie Kobylinem - Kruszewem nazwanego. Syn jego, Stanisław, zwał się Kobylińskim. W 1527 r. żonaty był z Anną z Olszyn, córką Piotra Słubicy i Doroty z Cieciorek (Mil.).

KOBYLIŃSCY h. KRZYWDA w W. Ks. Litewskiem. Wojciech w niewoli w Moskwie 1663 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Andrzej Kobyliński, pułkownik b. wojsk polskich, z synem Justynem i ksiądz Wincenty, synowie Franciszka, Maciej, regent graniczny lidzki, syn Tadeusza, a wszyscy trzej wnukowie Aleksandra, prawnukowie Krzysztofa, praprawnukowie Kazimierza, właściciela 1694 roku Wersoki, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1817 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOBYLIŃSCY v. KOBYLEŃSCY h. ŁODZIA z Kobylina, w powiecie pyzdrskim. Mikołaj, syn Przedpełka, wojewody poznańskiego, podkomorzy 1266 r., łowczy 1275 r., sędzia ziemski poznański 1277 r., w końcu wojewoda kaliski w latach 1285 — 1305, oprócz licznych innych włości, posiadał i Kobylin, inaczej zwany Wenecyą, w ktorym fundował 1289 r. kościół, a 1303 r. zamienił wieś na miasto, osadzone na prawie niemieckiem. Zostawił on pięciu synów: Jakóba, kanonika poznańskiego 1302 r., scholastyka gnieźnieńskiego 1315 r., Wojciecha, Mikołaja, zwanego *Niewojwód*, Jaśka i Piotra. Jednego z trzech ostatnich syn Mikołaj z Kobylina i Głuszyny, podpisał 1352 r. konfederacyę poznańską, a 1364 r. zamienił Głuszynę z biskupem poznańskim, na Witaszyce, Górkę i Czarnocice. Jego synem był zapewne Wojciech Kobyliński z Kobylina, podczaszy kaliski 1387 r., kasztelan międzyrzecki w latach 1395 — 1400. Mikołaj świadczy 1387 r. w Pońcu, a 1392 r. w orszaku królewskim w Łucku. Mikołaj i Andrzej, bracia Kobylińscy, 1400 r. na sądach w Kościanie (KWP.; Leksz; Pom. Dz. W. Śr. XII. 1975).

Herb Łodzia.

Piotr, dziekan poznański 1398 r., kanonik krakowski 1400 r., gnieźnieński 1411 r. i włocławki 1412 r. Dziedzic Kobylina.

Andrzej, Wincenty i Mikołaj h. Łodzia, potwierdzili 1426 r. przywilej przodka swego, Mikołaja, wojewody, z 1303 roku, fundujący miasto Kobylin. Jeden z Kobylińskich zginął 1454 r. pod Chojnicami, a wdowa Katarzyna z synami: Klimkiem, Wojciechem i Mikołajem, wzruszeni kazaniami Św. Jana Kapistrana, fundowali 1456 r. Bernardynów w Kobylinie.

Bracia Wojciech i Mikołaj sprzedali 1468 r. mieszczanom 7 grzyw. czynszu rocznego, na altaryę w Kobylińskim kościele (Kor.). Mikołaj i Jan prowadzili własne orszaki na wojnę wołoską 1497 r. Jadwiga, wdowa po Wojciechu, z oprawy swej na części Kobylina i Wierzbięta, nieletni syn Wojciecha, z dziedzictwa swego tamże, wyprawili każde z nich konnego zastępcę, na wojnę turecką 1498 r., w orszaku Mikołaja (St. Pr. P. Pom. VII. 315, 316, 321, 353, 600, 631 i 632).

Andrzej, kanonik kruszwicki, pleban brzozowski 1477 r. Agnieszka, żona Jerzego Konarskiego, kasztelana międzyrzeckiego 1552 r., matka proboszcza poznańskiego (Pis. Dz. Pol. IX). Andrzej, Benedyktyn w Lubiniu, umarł 1596 roku. Mikołaja i żony jego, Barbary, dzień śmierci, bez roku, zapisany w nekrologu w Strzelnie. Anna, dziedziczka części Bielaw, w konińskiem, 1579 r. (Paw.). Jan, proboszcz w Grudziądzu 1620 r. Mikołaj, 1719 r. w kcyńskiem.

W XVI-tym wieku spotykamy Kobylińskich tego herbu w ziemi ciechanowskiej, gdzie Jan Kobyliński, syn Wojciecha, nabył 1503 r. od Jana Romana dziesięć włók puszczy, zwanej Kobyli - Ostrów, w powiecie przasnyskim. Akt ten nabycia potwierdził 1539 r. król Zygmunt Stefanowi Kobylińskiemu, prawdopodobnie synowi Jana. Stefan dziedziczył i na Kobylakach, które syn jego Andrzej, po nim odziedziczył. Andrzej zeznał 1591 roku darowiznę łąki tamże położonej, synom swoim, Wojciechowi i Maciejowi (Gr. Ciechanow.). Z tych dwóch braci:

I. Wojciech dziedziczył na Kobylakach - Koryszach, a nabył 1590 r. część Kobylak-Złoty-Kierz, od Jakóba Czarzastego (Gr. Przasn.), który kwitował z szacunku 1621 r. Marcina, syna Wojciecha (Ibid.). Wojciech, syn Marcina, z Kobylaków - Koryszów, wziął 1638 r. w zastaw część Kobylaków - Konopków, od Jana Kobylińskiego, syna Wojciecha (Ibid.).

Adam, syn Wojciecha, prawdopodobnie siostrze swej, bo Emerencyannie, córce także Wojciecha, z Kobylaków - Koryszów, żonie Wojciecha Zembrzuskiego, zastawił część na tychże Kobylakach - Koryszach 1667 r. (Gr. Ciechan.). Żonaty 1-o v. z Małgorzatą Kobylińską, 2-o v. z Maryanną Rapacką, której darował 1692 roku część swoją na Grabowszczyznie, z pierwszej żony pozostawił trzech synów: Macieja, Piotra i Grzegorza, z drugiej—pięciu synów: Marcina, Jakóba, Jana, Wojciecha i Andrzeja, oraz córkę Felicyannę, żonę Sebastyana Kownackiego. Wdowa po Adamie z pasierbami, synami swoimi i córką, obierała 1713 r. pełnomocników w Ciechanowie i procesowała się z Grabowskim, z którym układ zawarła 1714 r. (Gr. Ciechan.). Z synów Adama:

A) Maciej, dziedzic na Kobylakach-Koryszach, zeznał 1702 r. oblig na brata Piotra (Gr. Ciech.). Synów jego dwóch: Adam i Wojciech. Nabyli oni 1730 r. (?) od Walentego Czarzastego, część jego na Kobylakach-Szczepankach (Gr. Ciechan. z 1780 r.). Z tych braci:

a) Adam nabył 1736 r, część Ossowca od Ossowskiego (Gr. Ciech.). Synów jego trzech: Walenty bezżenny, Jakób, kanonik inflancki i Szymon, rotmistrz województwa nowogrodzkiego (Gr. Przas. z 1772 r.). Oprócz Kobylan - Koryszów i Szczepanek, byli oni właścicielami Poruczyna, w powiecie nowogrodzkim, gdzie Jakób wzniósł i uposażył kościół. Szymon, żonaty ze Scholastyką Rajecką, miał z niej córki: Teresę Marcinkiewiczową, pisarzowę grodzką i Józefę Kiersnowską, sędzinę ziemską nowogrodzką, oraz dwóch synów: Floryana, szambelana dworu polskiego, deputata i pisarza sądu głównego litewskiego, z powiatu nowogrodzkiego 1798 r. i Jana, właścicieli Poruczyna, do którego wprowadzeni zostali 1781 r. (Zs. Nowogr.) i dóbr po dziadzie swoim i ojcu, w ziemi ciechanowskiej. Jakób, kanonik inflancki i Jan, jego bratanek, upoważnili 1797 r. Floryana, szambelana, do zarządu temiż dobrami (Gr. Nowogr. i Gr. Przasn.).

Floryan, wylegitymowany ze szlachectwa 1799 r., przed Deputacyą generalną litewską w Wilnie, a następnie w Królestwie, generał b. wojsk polskich, prezes komisyi wojewódzkiej płockiej, kawaler Legii Honorowej i Krzyża wojskowego polskiego, dziedzic Worończy, nabytej od Niesiołowskiego, urodzony w parafii Starojeleńskiej (metr. z 1774 r.), zmarły 1843 r., obdarzony został przez cesarza Na-

poleona tytułem baronowskim [1]). Żonaty 1-o v. z Izabellą Dembowską, córką Tadeusza, ministra skarbu, zmarłą 1819 r., zaślubił 2-o v. 1825 r. w Warszawie Annę Rostworowską, córkę Franciszka Ksawerego, kasztelana zakroczymskiego i Izabelli z hr. Małachowskich, urodzoną we Włoszczowej, zmarłą 1847 r. Córki jego z pierwszej żony: Józefa, za Juliuszem Rostworowskim i Eleonora Wołłowiczowa, a z drugiej — Marya, wyszła za Stefana Hołyńskiego, właściciela dóbr Krzyczewskich, w gubernii mohilewskiej, a Izabella, za Ignacego Ciechanowieckiego.

b) Wojciech sprzedał 1731 r. część swoją na Kobylakach-Koryszach bratu Adamowi (Gr. Ciechan.). Syn jego Paweł, ur. 1726 r. (metr. w Przasnyszu), ksiądz, proboszcz Olszański na Litwie.

B) Piotr pozostawił trzech synów: Wojciecha, Mateusza i Szymona, dziedziczących na Chodkowie 1726 r. (Gr. Ciech.). Z nich:

a) Wojciech miał synów: Tomasza, Wiktora i Józefa. Po Tomaszu zostało trzech synów: Paweł, Piotr, porucznik w wojsku pruskiem i Antoni, zamieszkujących Biernaty 1799 r., a Józef miał syna Wiktora, żyjącego w tymże roku. W 1744 r. Walenty Chodkowski kwitował Szymona, syna Piotra i Tomasza, Józefa i Wiktora, synów Wojciecha (Gr. Ciechan.). Maryanna Kobylińska, córka Piotra, sprzedała 1765 r. Tomaszowi i Wiktorowi, synom Wojciecha, część swoją na Chodkowie i Biernatach. Paweł, Piotr i Antoni, synowie Tomasza, wnukowie Wojciecha, prawnukowie Piotra, wprowadzeni zostali do Kobylak 1787 roku (Gr. Przasn.).

b) Czy Mateusz pozostawił potomstwo, nie jest wiadomem.

c) Szymon pozostawił syna Felicyana, któremu Miłaszewski przyznał sumę 1762 r. (Gr. Przasn.). Synowie jego: Józef, Adam i Antoni, żyli 1799 r.

C) Grzegorza, syna Adama, potomstwo nie znane.

D) Marcin nabył 1715 r. od siostry swej, Felicyanny Kownackiej, część jej na Grabowarzance (Gr. Ciechan.). Zeznał testament w Grabowie 1756 r., z którego się okazuje, że miał dwóch synów: Felicyana i Antoniego. Z nich:

a) Felicyan pozostawił dwóch synów: Sebastyana i Andrzeja, których kwitowały 1782 r. siostry ich, Maryanna i Bogumiła, z odbioru posagu (Gr. Przasn.). Sebastyan zamieszkiwał 1799 r. gubernię mińską i miał synów: Józefa, Jerzego i Franciszka. Andrzej zaś mieszkał w Grabowie, w ziemi ciechanowskiej i miał syna Ksawerego.

b) Antoni miał syna Tomasza, a ten Michała, nieletniego 1799 r.

E) Jakób pozostawił dwóch synów: Jakóba bezpotomnego i Tomasza. Ostatni pierwszemu zastawił 1775 r. część swoją na Kobylakach - Szczepankach (Gr. Przasn.). Tomasza synów trzech: Andrzej, burgrabia ciechanowski 1795 r., Wojciech, burgrabia ciechanowski 1792 r., a komornik rożański 1795 r. i Piotr. Tomasz kwitował syna Wojciecha 1792 r., z odbioru 3,000 fl. (Gr. Przasn.). Woj-

---

[1]) Pomimo, że Floryan Kobyliński legitymował się ze szlachectwa z całym swoim domem w Wilnie i w Królestwie z h. Łodzia, tak Kosiński, jako też hr. Ostrowski, dają mu za herb Prus I-szy.

ciech i Piotr sprzedali 1795 roku część swoją na Kobylakach, bratu Adrzejowi (Gr. Rożańs.).

F) Jan otrzymał 1711 r. zapis od Mikuckiej (Gr. Ciechan.). Był on dziedzicem na Pogorzeli-Ulatowie, którą syn jego Paweł, sprzedał Gadomskiemu (Gr. Ciechan. z 1784 r). Po Pawle zostało dwóch synów: Jan i Franciszek. Kwitowali się oni wzajemnie 1782 r. (Gr. Przasn.). Jan miał 1799 r. synów nieletnich: Mikołaja, Tomasza i Jana, a Franciszek: Pawła, Jakóba i Antoniego. Mieszkali oni 1799 r. w Ulatowie i Pogorzeli, w ziemi ciechanowskiej.

G) Wojciech pozostawił dwóch synów: Macieja i Franciszka, których kwitowali Smoleńscy 1764 r. (Gr. Ciechan.).

a) Maciej miał synów: Wawrzyńca, Jana, Pawła i Karola, dziedziczących na Kobylakach-Konopkach 1799 r. Z nich Karol, żonaty był z Brygidą Morawską, której posag zabezpieczył 1794 r. (Gr. Przasn.).

b) Franciszek miał czterech synów: Tomasza, Grzegorza, Wojciecha i Walentego, dziedziczących 1799 r. na Kobylakach - Koryszach. Z nich Wojciech, komornik ziemski ciechanowski, w imieniu braci swoich stryjecznych, synów Macieja, obierał 1796 r. plenipotentów.

Z wymienionych Kobylińskich ci wszyscy, którzy żyli 1799 roku, legitymowali się ze szlachectwa tegoż roku, przed Deputacyą generalną litewską w Wilnie.

W Królestwie zaś legitymowali się ze szlachectwa w pierwszej połowie XIX-go wieku ich potomkowie: Wincenty Aleksander i Wiktorya Józefa, dzieci Wojciecha; Erazm Antoni, syn Antoniego; Floryan, syn Szymona; Józef, syn Jana i Adam Feliks, syn Józefa.

W 1857 r. legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Władysław Józef Franciszek, Michał Jerzy Izydor i Konstanty Karol Stanisław.

Erazma, z Anny de Morell, córka Antonina, żona Adolfa Kopcia 1867 r.

II. Maciej, młodszy syn Andrzeja, pozostawił syna Jana, dziedziczącego na Kobylakach-Szczepankach. Zeznał on 1631 r. darowiznę pewnego pola, tamże położonego, na rzecz syna swego Stanisława (Zs. Przasn.). Stanisław wziął 1624 roku w zastaw różne grunta w Kobylakach - Szczepankach, od Wawrzyńca Kobylińskiego, syna Jana (Ibid.). Stanisława, syn Bartłomiej, nabył 1648 r. część pewną Kobylak-Szczepanek, od Mikołaja Kobylińskiego, syna Jana (Gr. Ciechan.).

Marcin, syn Bartłomieja, żonaty był 1-o v. z Anną Ulatowską, 2-o v. z Zofią Czaplicką Z pierwszej żony syn Józef Jan i córka Anna, którym ojciec zapisał 1672 r. 200 flor. (Gr. Ciechan.). Z drugiej żony, syn Paweł, zapisał 1703 roku 2,000 flor. żonie, Maryannie z Mchowieckich (Ibid.). Z niej synowie: Wojciech, proboszcz podoski, Franciszek, Michał i Jan kwitowali 1737 r. wuja swego, Adama Mchowieckiego, komornika ziemskiego ciechanowskiego, z sukcesyi po matce i jednocześnie Jan skupił od braci część ich Kobylak (Gr. Ciech.). Z nich:

Michał, syn Marcina, dziedzic Olbrachcic, w zakroczymskiem, zeznał 1751 roku zapis dożywocia z żoną, Justyną z Żebrowskich. Z niej miał córkę Maryannę, 1-o v. Szymonowę Kobylińską, 2-o v. Wawrzyńcowę Chrzanowską, oraz trzech synów: Jana, Dominika *Kajetana* i Ludwika, o czem przekonywa dekret kompromisarski z 1786 r., wniesiony do grodu makowskiego. Z nich:

Jan był żonaty z Bogumiłą Chrzanowską. Sprzedała ona w Pułtusku 1797 roku szwagrowi Ludwikowi, część swoją na Niewierach, w powiecie makowskim. Syn ich Ludwik, ur. 1797 r. (metr. w Makowie), ożeniony z Józefą Marcinkiewiczówną, przeniósł się na Litwę, gdzie zamieszkiwał Połonkę, w powiecie nowogrodzkim.

Kajetan, rotmistrz smoleński, ur. 1755 r. w Olbrachcicach (metr. w Pułtusku), z Zuzanny Kobylińskiej, miał syna Józefa, sędziego granicznego nowogrodzkiego 1821 r., któremu odstąpił w tym ostatnim roku Świrany, w powiecie słonimskim (Zs. Słonims.). Józef, żonaty z Katarzyną Pusłowską, legitymował się ze szlachectwa 1817 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Ludwika losy nie są mi znane.

W powiecie wileńskim dziedziczył na Oteśnikach - Wingranach 1689 roku N. Kobyliński, syn Stanisława, którego syn Jan, pozostawił syna Bazylego. Tego ostatniego synowie: Marcin, Antoni, Jan i Jerzy z synami: Janem Józefem i Antonim Ignacym, legitymowali się ze szlachectwa 1808 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

W XVII-tym wieku Sebastyan, żonaty był z Teresą Ruszkowską, córką Zygmunta, z której syn Maciej, ożeniony z Łukowską, pozostawił córkę Elżbietę, za Maciejem Józefowiczem.

Jakób z Milewa Kobyliński, Stanisław i Wojciech Kobylińscy, i Adryjan i Jan Kobyleńscy, podpisali, z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go. Antoni Jan, stolnik, podstarości i poseł słonimski, z powiatem słonimskim, Jan, z województwem trockiem, Piotr, z województwem połockiem, a inny Piotr, z województwem mścisławskiem, pisali się na obiór Stanisława Augusta.

Ignacy, łowczy mozyrski, żonaty 1754 roku z Anną Białłozorówną (Gr. Kowieńs.). Franciszek, łowczy 1765 r., podstoli 1773 r., a sędzia ziemski słonimski 1777 r. Piotr 1767 r., a Jerzy 1784 r., oboźni mścisławscy. Antoni Jan, podstarości 1759 r., stolnik 1765 r., a wojski słonimski 1767 r. Antoni, podkomorzy W. Ks. Litewskiego 1787 r., umarł 1790 r. (Wolff.). Feliks, szambelan Stanisława Augusta 1789 r. Feliks, wojski poleski 1794 r.

W ostatnich czasach Franciszek Łodzia Kobyliński, żonaty z Zofią Kalkszteinówną, miał synów: Karola, Antoniego i Stanisława, oraz córki: Maryę i Zofię (Żychl.).

Herb Pobóg.

KOBYLIŃSCY h. POBÓG z Kobylina, w ziemi łomżyńskiej. Mścisław *Pirog* żył 1437 r. (Mil.). Stanisław *Pirog* z Kobylina, starosta i pisarz ziemski łomżyński 1421 r. (Zs. Łomż.). Andrzej, wojski łomżyński, Stanisław, pisarz ziemski łomżyński i Mikołaj, starosta nowogrodzki, bracia Pirogowie z Kobylina, dopełnili działu dóbr 1474 r. Mikołaj wziął Kobylino, a dwaj drudzy — Drozdowo, Kalinowo i Michałowo (M. 6 f. 67). Z nich:

Andrzej, wojski liwski 1472 r., następnie i wojski łomżyński 1486 r, dopełnił 1486 r. z dziećmi brata swego Mikołaja podziału dóbr, po bezdzietnie zmarłym bracie Stanisławie pozostałych. Wziął trzy czwarte Burzyna i Michałowo, w zie-

mi nurskiej, a bratankowie jego, jedną czwartą Burzyna i Kamiankę (Zs. Łomż. i Mil.). W 1494 r. oddał bratankom swoim Michałowo, za ich część na Burzynie (M. 18 f. 76 i 6 f. 288). Odtąd zaczyna się pisać z Burzyna, a synowie jego Burzyńskimi już się zwali (Zs. Wiskie z lat 1491 — 1519).

Stanisław, pisarz ziemski łomżyński 1474 r., starosta łomżyński 1480 roku, a starosta i sędzia ziemski wiski 1483 r., nabył 1482 r. Burzyn od Krassowskiego, a 1483 r. część Kamianki. Żył jeszcze 1484 r., a po bezdzietnej jego śmierci, brali po nim spadek brat Andrzej i dzieci po bracie Mikołaju.

Mikołaj, dziedzic na Kobylinie, starosta nowogrodzki 1469 r., pozostawił: Jana, Adama, obu na uniwersytecie krakowskim 1484 r., Stanisława, Mikołaja, Ścibora, Elżbietę, Annę i Martę. Dopełnili oni 1486 r. działu dóbr, pozostałych po stryju Stanisławie, ze stryjem Andrzejem, a 1492 i 1494 r. oddali mu część swoją na Burzynie, a wzięli Michałowo (Mil.). W 1502 r. zastawili Kobylino (Zs. Kolskie).

KOBYLIŃSCY h. PRUS I-szy, II-gi i III-ci z Kobylina, w ziemi bielskiej, której to nazwy jest wsi kilka. Wszyscy pewnie do jednego rodu h. Prus II-gi należą, a tylko, przez nieświadomość, różnych Prusów używają.

W XV-tym wieku spotykamy licznych już Kobylińskich, jako to: Dobiesława 1421 r., Macieja 1430 r., Marcina 1433 r., Przecława 1436 r., Gajka 1437 r., Wardę 1438 r., Michała 1439 r., Stefana 1440 r., Arwista, Ikę i Pawła 1444 r., Macieja, syna Mikołaja *Mitary*, 1473 r., Pawła *Wardę* 1474 r., Tomasza 1480 roku, Pawła i Jakóba Kobylińskich 1499 roku. Z nich:

Herb Prus I-szy.

Maciej, z przezwiskiem *Kumek*, dał początek domowi Kropiwnickich Kiernozków. Arwist był 1452 r. podsędkiem suraźskim i od niego, jego dziedzictwo, nazwane Kobylino-Podsędkowięta.

Marcin *Husz* z Kobylina nabył 1433. r. Rakowo pod Nowogrodem. Ścibor dziedziczył 1436 roku na Kropidlnicy, z której się pisał. Synem jego był pewnie Mikołaj, którego syn Marek, żonaty z Elżbietą, córką Jana Słubicy z Olszan, dziedziczył na Kropidlnikach 1520 r.

Herb Prus III-ci.

Bartłomiej i Giedeyt z Kobylina, bracia, 1442 r. Z nich Giedeyt dziedziczył 1445 r. na Zawadach, w ziemi łomżyńskiej. Piotr, zwany *Giedeyt*, dziedzic na Zawadach 1466 r. Ik Giedeyt z Kobylina, wojski ciechanowski, otrzymał 1477 roku od księcia Mazowieckiego, różne zwolnienia dla dóbr swoich Murawa, w powiecie ciechanowskim. Tenże Ik wziął 1475 r. w zastaw część Zawad, od Katarzyny, córki Michała z Kobylina, a żony Mikołaja z Kobylina. W 1499 r. dziedziczył na Zawadach Jan Giedeyt, którego potomstwo Zawadzkimi się zwało (Mil.).

Na Kobylinie-Pieniążkach dziedziczył 1545 r. Marek, syn Mikołaja *Pieniążka* z Kobylina. W 1569 r. Stanisław, syn Jana Pieniążka z Kobylina, wykonał przysięgę wierności, po przyłączeniu Podlasia do Korony.

Marek, syn Alberta Kobylińskiego, nabył 1598 r. część Niewodnicy, Ihnatek i Zalesia-Maćkowiąt, które to dobra oddał 1618 r. synowi swemu Łukaszowi. Marek zabezpieczył 1619 r. pewną sumę żonie swej, Celestynie z Mokrzeckich, córce Piotra. Barbara, córka Marka, żona Jana Baykowskiego. Jan, syn Bartłomieja, dziedzic na Niewodnicy i Kobylinie-Pieniążkach, zapisał 1697 r. sumę żonie swej, Maryannie z Baykowskich, córce Andrzeja.

Albert Kobyliński, syn Jakóba, dziedzic na Kobylinie-Pieniążkach, zawarł 1617 r. układ z córką Anną, żoną Alberta Makowskiego. Zofia Kropiwnicka, córka Jana, 1662 r. wdowa po Bartłomieju Kobylińskim, dziedzicu na Kobylinie-Pieniążkach (Mil.).

Herb Prus II-gi.

Jan, syn Wojciecha, zwanego *Latko*, dziedziczył na Kobylinie 1566 r. Krzysztof, syn Wojciecha Latki, odstąpił 1590 r. część swoją na Kobylinie bratu Stanisławowi i bratankom swoim, Michałowi i Andrzejowi, synom Jakóba. Nie wiem, z jakiej zasady, Milewski przypisuje tym Latkom Kobylińskim herb Ładę, skoro pewnie ich potomek legitymował się ze szlachectwa i herbu Prus II-gi, w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., a mianowicie: Antoni Feliks Latko Kobyliński, posesor Wołoszczy, syn Antoniego i Anieli Zderkiewiczównej, wnuk Pawła i Teresy Boguszównej, prawnuk Stanisława, dziedziczącego na Wólce Pukarzowskiej i Maryanny z Białeckich. Ów Antoni Feliks, z Rozalii Korytkównej, pozostawił: 1) Jana, 2) Jacka Mikołaja, żonatego z Magdaleną Kuliczkowską, z której syn Józef, ożeniony z Antoniną Karoliną Batowską, miał syna Stanisława 1864 r. i 3) Ignacego, dziedzica na Hoszowie, żonatego z Rozalią Hoszowską, 1-o v. Skrzeszewską, z której syn Ferdynand Emilian, porucznik piechoty austryjackiej 1877 r.

Wojciech, dziedzic na Kobylanach, na Podlasiu, pozostawił syna Jana, tytułowanego podkomorzym pomorskim, żonatego z Katarzyną Skorupczanką, z której synowie: Maciej, radca sądu szlacheckiego we Lwowie, Wiktoryn i Franciszek, legitymowali się ze szlachectwa i herbu Prus II-gi, w ziemstwie lwowskiem 1782 roku.

Z nich Maciej, posiadacz Szczepiatyna, umarł 1804 r., pozostawiając, z Teresy Proszkowskiej, córkę Karolinę, ur. 1791 r. (metr. we Lwowie).

Z tegoż herbu legitymował się ze szlachectwa w grodzie trembowelskim Tomasz, syn Antoniego i Teresy Próchnickiej, wnuk Jana i Maryanny Koziebrodzkiej. Julianna, siostra Tomasza, 1777 r. (DW. 93 f. 464).

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa z h. Prus II-gi: Józefat Nikodem Mateusz Michał, syn Jana; Józef Barnaba i Piotr, synowie Tadeusza; Jan Piotr Paweł, Franciszek Tomasz i Stanisław, synowie Benedykta; Franciszek, Adam Stefan, Piotr Paweł i Sylwester, synowie Stanisława; Ignacy Franciszek, syn Franciszka; Wincenty Franciszek, syn Rocha; Jan Feliks, syn Józefa; Feliks

Michał, syn Wiktora; Jan z Dukli, syn Leona; Ambroży, Wojciech i Józef, synowie Krzysztofa.

Ksiądz Franciszek, kanonik kijowski i stanisławowski, dziekan żółkiewski, proboszcz w Uhnowie, zmarł 1805 r., a spadek po nim brał brat jego Antoni, posiadacz Sawic ruskich (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

Marcin i Stefan pisali się, z ziemią bielską, na obiór króla Michała, a Kazimierz, namiestnik grodzieński, podpisał elekcyę Jana III-go. W liczbie elektorów Augusta II-go znajdujemy Marcina i Jana, z ziemi nurskiej.

Szymon, dziekan rawski, proboszcz inowłodzki 1757 r. Piotr, skarbnik drohicki 1767 r. Andrzej, syn Walentego i Katarzyny z Trębickich, nabył 1762 roku część pewną na Kobylanach (DW. 82 f. 198). Stefan, dziedzic na Kobylanach tegoż roku (DW. 82 f. 1762).

Wojciech, syn Ludwika i Rozalii z Kochanowic, sprzedał 1784 roku część swoją na Jamiołkach-Piotrowiętach Sokołowskiemu (DW. 100 f. 1379).

Maciej, syn Piotra, sprzedał 1761 r. część na Osinach Maciejowi, synowi Grzegorza (DW. 82 f. 17).

Niżej wymienieni Kobylińscy, legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.:

Tomasz, ur. 1757 r. w parafii Jabłonna i Szymon, ur. 1760 r. w parafii Paprotna, synowie Stanisława, nabywcy 1736 roku części dóbr Kobylany - Kozołupy i Smoniewo i Zofii z Putkowskich, wnukowie Mateusza (Quat. VIII f. 145).

Adalbert Wincenty, ur. 1784 r., Filip Jakób, ur. 1789 r., Szymon Jan, ur. 1791 r. i Tadeusz Franciszek, ur. 1793 r. w parafii Wyrozęby, synowie Józefa i Maryanny z Repeckich, wnukowie Jana, dziedzica na Wyrozębach - Kunatach, prawnukowie Wojciecha (Quat. VIII f. 180 i 181).

Piotr, ur. 1782 r. i Antoni, ur. 1789 r. w parafii Paprotna, synowie Krzysztofa i Kunegundy, wnukowie Wojciecha. Krzysztof nabył 1774 r. od Jerzego i Ewy z Uziębłów, małżonków Kobylińskich, część dóbr Łozy (Quat. VIII f. 171).

Ładysław, ur. 1758 r., Ambroży, ur. 1765 r. i Franciszek, ur. 1772 r. w parafii Jabłoń, synowie Tomasza i Ludwiki, wnukowie Andrzeja, dziedzica na Toczyskach-Średnich, które odstąpił synowi Tomaszowi 1764 r., prawnukowie Walentego (Quat. VIII f. 28 i 29).

Piotr, ur. 1767 r. i Paweł, ur. 1775 r. w parafii Paprotna, synowie Tomasza, nabywcy części Trębic - Starawieś 1765 roku, wnukowie Baltazara (Quat. VIII f. 203).

Szymon, ur. 1771 r., Maciej, ur. 1774 r. i Roch, ur. 1782 r. w parafii Mordy, synowie Macieja i Anieli z Piórów, wnukowie Antoniego, prawnukowie Michała. Antoni dziedziczył na Skolimowie Woynowie i dziedzictwo swoje odstąpił synowi Maciejowi 1766 r. (Quat. VIII f. 154).

Franciszek, ur. 1770 r., Apolinary, ur. 1779 r. i Ignacy, ur. 1787 r. w parafii Wyrozęby, synowie Antoniego, dziedzica na Wyrozębach-Kunatach i Justyny Sawickiej (Qat. IX f. 23).

Michał, ur. 1768 r. w parafii Paprotna, syn Szymona i Barbary, wnuk Stanisława. Szymon nabył 1759 r., od Walentego i Andrzeja Kobylińskich, synów Aleksandra, część dóbr Kobylany-Kozy (Quat. IX f. 172).

Józef, ur. 1761 r. w parafii Kock, syn Jana i Anny z Szawłowskich, wnuk Kazimierza i Barbary z Prawskich. Ojciec jego otrzymał od swej matki część dóbr Tchorzew-Ziemiański (Quat. IX f. 133). Jan miał drugiego syna Wojciecha, który nabył 1792 r. część Tchorzewa-Ziemiańskiego od Małgorzaty z Kobylińskich, córki Józefa i Barbary z Kobylińskich, żony Macieja Leśniewskiego (DW. 108 f. 977 i 1023).

Michał, Krzysztof, Franciszek, Adalbert i Adam, synowie Walentego, nabywcy 1788 r. części dóbr Pluty (Quat. VI f. 213).

Franciszek, ur. 1783 r. w parafii Kożuchówek, syn Jana, nabywcy 1773 r. części dóbr Zawady i Franciszki z Dmowskich, wnuk Franciszka (Akta Galicyjs. 297).

Mateusz, ur. 1764 r. w parafii Kożuchówek, syn Michała, nabywcy 1771 r. części dóbr Kobylany - Nagórne i Franciszki z Błońskich, wnuk Fabiana (Quat. VIII f. 40).

Piotr, syn Grzegorza, wnuk Pawła, dziedzic na Papach, które odstąpił 1775 roku stryjowi Walentemu (Quat. IX f. 25).

Franciszek i Józef, synowie Krzysztofa, dziedziczący 1789 r. na Kobylanach-Skorupkach (Quat. VIII f. 236).

Antoni i Franciszek, synowie Marcina, którzy sprzedali 1760 r. część swoją na Smoniewie, Sebastyanowi Kobylińskiemu (Quat. VIII f. 76).

Jan Nepomucen, burgrabia grodzki mielnicki, nabywca połowy dóbr Ostrowia 1788 r., syn Adalberta i Barbary z Łazowskich, wnuk Piotra i Maryanny z Wyrożembskich, prawnuk Ludwika (Quat. VII f. 216).

Adam, syn Kazimierza i Maryanny z Chojeckich, który 1790 r. sprzedał część swoją na Kamiance (Quat. IX f. 43).

Wojciech, syn Piotra, nabywca 1763 roku części dóbr Ostrowice (Quat. IX f. 170).

Dionizy 1807 r. w Cieszymach. Petronella, zamężna Sobieszczańska, 1818 roku. Karol, dziedzic Sokołowa, radca wojewódzki podlaski, marszałek powiatowy łosicki, z żony, Franciszki Wojewódzkiej, ur. 1765 r., zmarłej 1827 r., miał syna jedynaka, zmarłego 1824 roku. Ludwika z Brzozowskich Ludwikowa Kobylińska, zmarła 1868 r. Walentyna, córka niegdy Franciszka i Teodozyi z Królikiewiczów, zaślubiła w Radomsku 1868 r. Karola Zielińskiego. Róża z Chełmickich, wdowa, zmarła 1870 r.

W Królestwie, legitymowali się ze szlachectwa, w pierwszej połowie XIX-go wieku z h. Prus I-szy: Franciszek Karol, syn Jakóba, a z h. Prus III-ci Stefan, syn Jakóba.

N., dziekan łosicki, komisarz z sejmu 1775 r. do rozsądzenia sprawy Ostrowskiego, z Wojciechem Kobylińskim (V. L.). Wiktor Franciszek, vicesgerent sądowy chęciński 1791 r.

Wiktorya z Kobylińskich, z mężem, Stefanem Hordyńskim, stolnikiem żydaczowskim, fundują 1770 r. bractwo Św. Trójcy w Żółtańcach (AGZ. X. 7410). Była ona córką Antoniego i Maryanny z Kozerskich (Gr. Krak. z 1789 r.).

Feliks, żonaty z Joanną z Zaleskich, 1-o v. Bazylową Krynicką, która synowi Józefowi Kobylińskiemu, przekazała 1802 r. sumy zapisane jej przez pierw-

szego męża, w latach 1756 — 1762 (Gal. Tab. Obl. 120 f. 97). Jan z Ostrowca, żonaty z Maryanną Czarkowską, córką Tomasza, komornika ziemskiego drohickiego i Maryanny Pliszczanki, miecznikówny mielnickiej, 1810 roku (A. Lwows. For. Nob.). Ludwik 1734 r. w Rydodubach. Franciszka zaślubiła 1770 r. w Sokołowie Andrzeja Ochockiego. Franciszka, za Bartłomiejem Brzeżańskim w Czortkowie 1748 r. Maciej, syn Tomasza, ur. 1781 r. (metr. w Czortkowie).

KOBYLIŃSCY h. ŚLEPOWRON idą od Kuleszów, właścicieli Kobylina-Zarzecznego, z czasem Kobylina - Kulesze nazwanego i przyjęli nazwisko Kobylińskich.

Ksiądz Mojżesz, Stanisław, Jan, Filip i Józef, synowie Mikołaja Kuleszy z Kulesz, sprzedali 1530 r. część swoją na Kobylinie - Podsędkowizna Gasztołtowi. Po Stanisławie zostało dwóch synów: Marek i Mikołaj, a po Józefie, córka Zofia, żona Stanisława Łabęckiego z Zalesia i synowie: Jan i Paweł. Zofia kwitowała 1541 r. z odbioru posagu brata rodzonego Jana i braci stryjecznych, Marka i Mikołaja. Marek miał trzech synów: Stanisława, Mikołaja i Pawła Jadwiga z Trzeszczkowskich, córka Stanisława, wdowa po Stanisławie Kobylińskim, sprzedała 1604 r. część swoją na Kobylinie - Zarzecznem szwagrom swoim, Mikołajowi i Pawłowi. Po Pawle zostało dwóch synów: Maciej i Wacław. Maciej, żonaty z Katarzyną Garbowską, córką Kaliksta i Anny z Garbowskich, miał z niej synów: Jana, Piotra, Marcyana, Michała i Franciszka, którym matka odstąpiła 1624 roku część swoją na Garbowie. Z nich Jan miał dwóch synów: Marka i Grzegorza. Pierwszy drugiemu odstąpił pewne prawa 1638 r.

Herb Ślepowron.

Wacław, ożeniony z Ewą z Woynów, córką Jana, a wdową po Stanisławie Makowskim, miał czterech synów: Wacława, żonatego z Anną Kapiczanką i Macieja, żonatego z Małgorzatą Kapiczanką, obu bezdzietnych, Michała i Jana. Dwaj ostatni sprzedali 1639 r. część Kapic-Lipnik, spadłą na nich po bezpotomnej śmierci brata. Po Janie pozostał syn Mateusz, który 1655 r. zapisał sumę żonie, Maryannie z Makowskich, córce Macieja (Mil.).

Wincenty, dziedzic Kobylina-Kulesz, żonaty z Seweryną Krajewską z Gadomca 1862 roku.

KOBYLIŃSCY przyznani przez Zygmunta Augusta za ziemian kijowskich (Arch. l. Z. Ros. 1 f. 100). Gabryel Iwanowicz, Piotr, Lew, Andrzej, Bogdan i Semen Kobylińscy, pozwali 1615 r. Sapiehów i innych, o zajęcie gruntów w Kubliczach. Adam, współsukcesor Katarzyny Roguskiej 1654 r. (Woł. III f. 307 i VII A f. 87). Jesko Hermanowicz sprzedał 1655 roku część Lewkowicz, w powiecie owruckim (Op. Kij. 4). Adam, na służbie u Podhoreckiego 1721 roku (Woł. XI f. 1064). Antoni, syn niegdy Jana i Apolonii Wereszczakównej, córki Michała, kwitował 1780 r. kahał łucki (Gr. Łuc. 2366).

KOBYLIŃSCY w Prusach. Jan i Filip Kobylińscy i szwagier ich, Jan Wysocki, otrzymali 1529 r. wieś Kobylin z 50-ciu włókami, w powiecie łeckim.

Filip, dziedzic Kobylina i Krupina, był sędzią ziemskim łeckim 1553 r. Jan, Walenty, Tomasz i Balcer, bracia Kobylińscy, nabyli 1560 r. 22 mórg graniczących z ich wsiami, Krupinem i Popowem. Stanisław nabył 1569 r. sołectwo w Dercu, w Warmii. Balcer, sędzia ziemski łecki 1583 r. Jakób dziedziczył na Pietrzywaldzie w ostródzkim 1599 r. Mikołaj, sędzia ziemski łecki w XVII-m wieku. Czy nie po nich idzie Tomasz, komornik ziemski wschowski 1785 r.

KOBYLNICCY h. PRAWDZIC z Kobylnik, w ziemi wyszogrodzkiej. Niemierza z Kobylnik, 1422 r. w orszaku ks. Janusza w Łomży. Niemierza z Kobylnik i Nieborowa, podkomorzy wyszogrodzki 1469 r. Niemierza z Kobylnik, żonaty 1490 r. z Dorotą z Mińska, kasztelanką czerską (M. 18 f. 41).

Erazm Kobylnicki, cześnik ciechanowski 1518 r., zmarły 1531 r., miał córkę Małgorzatę, 1519 r. żonę Marcina ze Smoniewic (M. 32 f. 50) i pewnie jego synami byli: Mikołaj, dziekan kamieniecki, proboszcz warszawski, kanonik płocki i pułtuski, sekretarz królewski, dziedzic i pleban Kobylnik, gdzie wybudował kościół i w nim sobie za życia nagrobek 1555 r. postawił i Stanisław z Nieborowa, chorąży zakroczymski 1540 r., zmarły 1576 r., dziedzic Pomorza, Kuchar i Rży 1567 r. (Paw.). Trzymał starostwo przasnyskie i Opinogórę. W 1559 r. wziął w arendę pisarstwo ciechanowskie (M. 95 f. 286). Z nagrobku jego w Kobylnikach widoczne, że miał dwie żony, pierwszą z rodu Dołęgów, drugą, z Radwanów. Córka jego Małgorzata, wdowa po Mikołaju Bartnickim, cześniku ciechanowskim, 1579 roku żona Jana Podoskiego (M. 121 f. 1). Synowie jego: Marcin i Jan.

Herb Prawdzic

Marcin, ożeniony z Zofią Pęcherską, córką Wawrzyńca, która 1591 r. sprzedała Wręckiemu część swoją na Kołbieli (DW. 34 f. 147; Zs. Gr. Czers. 54 f. 466 i 58 f. 20; Perp. Czers. 1 A f. 155 i 158), pozostawił dwóch synów: Jakóba i Jana. Sprzedali oni 1614 r. Pęchery Głoskowskiemu (Perp. Czers. 5 f. 3).

Jakób, stolnik wyszogrodzki i deputat na Trybunał koronny 1620 r., podkomorzy wyszogrodzki 1637 r., poseł na sejm 1623, 1631 i 1635 roku. Synem jego miał być Anzelm, urodzony z Zofii Borkowskiej, elektor Jana Kazimierza, a tego, z Maryanny Łosiówny, syn Jan, cześnik wyszogrodzki, zmarły 1688 roku.

Jan, sędzia ziemski wyszogrodzki 1603 r., ożeniony 1-o v. z Anną Kossobudzką, 2-o v. z Zofią Grabską, z pierwszej żony miał córkę Jadwigę (DW. 45 f. 1085) i synów: Adama i Rafała, elektorów Jana Kazimierza. Rafał podpisał i elekcyę króla Michała i Jana III-go. W 1648 r. podstoli wyszogrodzki, żonaty z Dorotą Łopacką, wspólnie z którą odstąpił Wilczków Gisie, za konsensem królewskim z 1667 r. (M. 206 f. 316), pozostawił syna Wawrzyńca Franciszka, także podstolego wyszogrodzkiego, który rezygnował z tego urzędu 1703 r., na rzecz syna Macieja, urodzonego z Justyny Gołockiej. Maciej, podstoli wyszogrodzki 1703 r., z Teresy Gembartówny, 2-o v. Józefowej Rumockiej, pozostawił córkę Annę, żonę

Józefa Rogowskiego, chorążego warszawskiego i synów: Józefa i *Antoniego* Tomasza. Siostra kwitowała braci 1766 r. (DW. 65 f. 1177 i 87 f. 118).

Józef, piszący się z Nieborowa i Kobylnik, sprzedał 1765 r. Murkowo Szymanowskiemu (DW. 85 f. 144). Elektor Stanisława Augusta, łowczy zakroczymski 1742 r., cześnik wyszogrodzki 1766 r. i podstarości 1766 r., żonaty 1-o v. z Antoniną Bogdańską, córką Pawła, sędziego ziemskiego płockiego, 2-o v. z Barbarą Radzimińską, miał córkę Teresę, za Franciszkiem Kijewskim, komornikiem ziemskim ciechanowskim i synów: Franciszka, Wincentego, Fortunata, Marcelego i Rocha. W 1790 r. odstąpili Świeszewskiemu sumę, należną im od Łopackiego (DW. 102 f. 1247; 105 f. 248; 106 f. 551).

Z nich Fortunat, piszący się z Nieborowa, po ojcu cześnik wyszogrodzki 1784 r., a podstoli 1789 r., rezygnował z tego urzędu 1790 r., na który w tymże roku na nowo mianowany został. Jest jego nominacya na podczaszego z 1786 r., ale nie doszła do skutku. Żoną jego była Dorota Mostowska, córka Pantaleona (DW. 99 f. 1052; 100 f. 698 i 101 f. 478).

Antoni Tomasz, łowczy 1750 r., chorąży wyszogrodzki 1752 r., zmarły 1772 roku (DW. 87 f. 118), z Konstancyi Komorowskiej, łowczanki buskiej, której zapisał 1749 r. 15,000 flor. (Gr. Bełs. 144 f. 78), miał córki: Różę, 1-o v. za Ignacym Wiszniewskim, starostą rahodowskim, 2-o v. 1775 r. za hr. Józefem Łączyńskim, generałem i Annę Orłowską (Gr. Lwows. 926 f. 549 i A. Lwows. For. Nob.).

Zofia Kobelnicka, przeorysza Norbertanek w Płocku, zmarła 1589 r. Agnieszka, około tego czasu, była przeoryszą w Czarnowąsie.

Wawrzyniec podpisał, z ziemią wyszogrodzką, elekcyę Jana Kazimierza, Jan, Jakób, Kazimierz i Wawrzyniec, obiór króla Michała, Jan Franciszek i Wawrzyniec, elekcyę Jana III-go, a Jan, Augusta II-go. Adam, w województwie kaliskiem, a Jan, w województwie sandomierskiem 1669 r. Łukasz Kobylnicki z Ulalnik, w powiecie łuckim, 1583 r. (Jabł.). Stanisław Kobelnicki podpisał, z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go.

Herb Rola.

KOBYLNICCY h. ROLA z Kobelnicy v. Kobylnicy, w radziejowskiem, w województwie kujawskiem. Maciej Kobylnicki, dziedzic części Krajewic, w brzeskiem, a Maciej, części Kobelnicy w radziejowskiem. N. Kobelnicki, dziedzic części Słonkowa tamże 1566 r. (Paw.). Marcin, elektor króla Michała, Jan, stolnik brzeski 1702 r. Michał, stolnik brzeski, nabywca części Topolnicy 1755 r. (Sig. 15 i Gr. Przem. z 1755 roku). Patrz *Kobielniccy*.

KOBYLNICCY h. DOLIWA z Kobylnik w Wielkopolsce. Wincenty, brat Sędziwoja z Kępy, na sądach w Poznaniu w latach 1389 — 1399, a Janusz i Filip

Herb Doliwa.

w Gnieznie i Kościanie 1398 r. Mieczsław h. *Doliwa*, świadek w Radomiu 1415 r. (Pis. Dz. Pol. IX. Potk. 37). Piotr, syn jego, 1430 r. na uniwersytecie krakowskim. Piotr, syn Mikołaja, 1444 r. student uniwersytetu krakowskiego, a 1465 r. notariusz kapituły poznańskiej, 1474 r. kanonik poznański, 1476 r. i kustosz kolegiaty Najśw. Maryi Panny w Poznaniu, 1494 r. kanonik włocławski.

Wincenty, z dóbr swych Kobylniki, wyprawił konnego na wojnę czeską 1474 r. (Leksz. i St Pr. P. Pom. VII. 671).

Andrzej, Mikołaj i Jakób Kobelniccy, dziedzice Kobelnik (?) i Słopanowa, w poznańskiem, 1580 r. (Paw.). Andrzej Kobylnicki v. Kobelnicki, syn Jakóba, ożeniony z Anną z Wielowsi Cielecką, podsędkówną poznańską, w latach 1631 — 1657. Córka ich Apolinara, żona Jana Dzierzbińskiego 1680 r. (Zs. Gr. Pozn. 2 f. 640; 6 f. 54; Res. Posn. z 1637 r. f. 126). Adam 1633 r. w Dębowej Górze. Kobylniki w kościańskiem należały 1581 r. do Jana Kobylińskiego (? Paw.).

z KOBYLNIK, w sieradzkiem, pisał się Piotr 1437 r. i Paweł *Jolda* 1494 roku (Zs. i Gr. Sier.).

z KOBYLNIK Dobek, sędzia grodzki nowomiejski korczyński 1425 r. Pełka, syn Mikołaja z Małych Kobylnik, 1451 r., a Paweł, syn Mikołaja z Kobylnik, 1471 r. na uniwersytecie krakowskim.

KOBYLSCY h. KOLUMNA z Kobylej Łąki. Niesiecki im przypisał mylnie h. Kościeszę. Leonard Kobylski, starosta nurski i ostrowski 1556 r. i wojski nurski, poborca ziemi liwskiej 1567 r., nie żył już w 1569 r. Synowie jego: Jan, Jakób i Tomasz (M. 89 f. 76; 91 f. 166 i 105 f. 105).

Jakób Kobylski, syn Leonarda, starosty nurskiego, de Kobyla Łąka, pozwany 1590 r. przez brata Jana, o 270 flor. (Zs. Gr. Czers. 59 f. 230). Mikołaj, ożeniony z Elżbietą z Górskich, 1606 r. w grodzie trembowelskim (Ks. 24 f. 291). Helena, za Janem Głodkowskim 1644 r. (Gr. Nur.).

Tomasz i Paweł podpisali, z ziemią liwską, elekcyę Jana Kazimierza. Józef, stolnik liwski, zawarł 1725 r. układ z Zagwoyskim, dotyczący Kobylej-Łąki, Wólki Kobylskiej i Makowca (DW. 65 f. 1216).

Stanisław Kolumna Kobylski, stolnik liwski 1763 r., żonaty był z Katarzyną Horodyską, 1-o v. Janową Izbicką (DW. 103 f. 1017 i Gr. Halic. z 1763 roku). Gabryel, w grodzie halickim 1768 r. (Gr. Hal. 380 f. 406).

Czy nie z tego domu pochodzili: Jan, urodzony z Teresy z Rudna, ożeniony 1701 r. z Marcyanną z Czyszkowskich, Stanisław Kostka, syn Andrzeja i Katarzyny z Ożgów, ur. 1770 r. w parafii Szumskiej, i zmarły w Warszawie 1900 r. Gracyan Kobylski (Perp. Czers. 16 B f. 64 i 19 f. 22; Quat. VIII f. 92).

KOBYLSCY h. POBÓG w Prusach. Kętrzyński wspomina o Jakóbie Kobylskim, należącym 1413 r. do spisku przeciwko Zakonowi i o Jakuszu z Wielkiej Kobyły, około 1430 r. Bartłomiej, kantor kruszwicki i proboszcz kowalewski 1630 r. Ci Kobylscy pisali się von Kobelow i Kowalewskimi.

KOBYLSCY z Kobylina, w powiecie grójeckim. Czy ci nie będą herbu *Kościesza*, z których Michał, syn Andrzeja, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Mikołaj Kobylski z Kobylina 1407 i 1409 r., a Tomasz 1415 r. w Czersku. Mikołaj, Jan i Pełka, bracia, otrzymali 1442 r. różne przywileje od księcia Bolesława Mazowieckiego dla Kobylina. Ciż bracia dopełnili działu dóbr 1444 r. Mikołaj wziął Kobylin, Jan otrzymał Falęcice i Grabie, w czerskiem, a Pełka, Lutkową Wolę, w ziemi warszawskiej (M. 3 f. 271 i 295). W 1447 r. Mikołaj Kobylski już nie żył, a Jan i Pełka Kobylscy zostali opiekunami jego dzieci, Jana i Doroty.

Jan, żonaty z Anną z Targowa, córką Dersława, 1456 roku. Taż sama pewno Anna, tylko że nazwana Anną z Brześca, pozostała po nim wdowa i syn jej Mikołaj, zeznali oblig 1470 r. Tenże Mikolaj, piszący się z Brześca, vicepodkomorzy, to jest komornik graniczny czerski 1473 r. Mikołaj zapisał 1494 r. posag siostrze swej Annie, żonie Jana ze Smoczyna. Synem Mikołaja musiał być Jerzy Kobylski, 1518 roku dzierżawca dóbr książęcych Brześce (Zs. Gr. Czers. 1 A f 31; 1 B f. 86 i 509; 2 f. 150, 156 i 333; 3 f. 77; 4 f 428) Jerzy, żonaty 1516 r. z Heleną Kierdejówną z Żukowa (M. 29 f. 267).

Mikołaj Kobylski z Kobylina i bratanek jego Sebastyan, syn niegdy Marcina, zeznali oblig 1537 r. Marcin miał i córkę Dorotę, żonę Mikołaja Galonki z Michałowa 1545 roku (Zs. Gr. Czers. 10 A f. 136 i 10 B f. 204; Zs. Warec. 7 f. 410). Mikołaja córka Krystyna, 1554 r. za Mikołajem z Gośniewic, a synowie: Stanisław i Walenty, zeznali dział 1570 roku (Zs. Gr. Czers. 18 f. 241; 14 f. 82; 17 f. 64).

Stanisław, z Katarzyny Jeziorkowskiej, miał córki: Katarzynę za Wawrzyńcem Mirowskim 1562 r. i Annę, za Stanisławem Zgorzelskim 1578 r. (Ibid. 28 f. 464 i 46 f 424).

Walenty zastawił 1565 r. poddanych w Kobylinie (Ibid. 32 f, 330). Synowie jego: Jan, Mikołaj i Gabryel, córki: Felicyanna, żona Stanisława Kożuszka z Częstuniewa 1591 r. i Zofia, żona Stanisława Grzegorzewskiego 1616 r. Jan i Gabryel dopełnili działu dóbr 1607 r. (Zs. Gr. Czers. 56 f. 547; Perp Czers. 1 A f. 179 i 181; DW. 34 f. 625). Ewa, córka Gabryela, 1-o v. za Kasprem Grzegorzewskim 1634 r., 2-o v. za Janem Chynowskim 1641 roku (Perp. Czers. 9 f. 217 i 10 f. 238).

Marcin, z Katarzyny Rykalskiej, miał synów: Wojciecha, Mikołaja i Stanisława, dziedziczących na Kobylinie 1576 r.

Stanisław sprzedał 1565 r. część Kobylina bratu Mikołajowi. Wojciech pozostawił syna Wojciecha, żonatego 1585 r. z Katarzyną Zawiszanką z Drwalewic, córką Jakóba (Zs. Gr. Czers. 32 f. 302; 33 f. 180, 565 i 816; 36 f. 719; 38 f. 294; 42 f. 323 i 54 f. 234).

Mikołaj, ożeniony z Zofią Załęską, córką Andrzeja, pozostawił synów: Piotra, Andrzeja i Marcina, którzy zeznali działy 1614 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 201, 701 i 720; 54 f. 1080; DW. 42 f. 1184).

Piotr miał synów: Jana i Wojciecha (DW. 50 f. 1141 i 52 f. 289). Woj-

ciech, żonaty 1646 r. z Elżbietą Gzowską, 1-o v. Janową Radorzyską (Perp. Czers. 10 f. 703).

Andrzej zeznał 1599 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Wilkowskich. Syn jego Stanisław, zeznał 1639 r. zapis żonie, Annie z Reklewskich. Drugą jego żoną była Zofia Oczosalska, z którą zeznał zapis dożywocia 1654 r. Z tej ostatniej żony syn jego Andrzej, wspólnie z matką, 2-o v. Gośniewską, sprzedał część Gośniewic Zawiszy 1677 roku (Perp. Czers. 1 B f. 275 i 304; 10 f. 91; 11 f. 704 i 13 f. 515).

Marcin, ożeniony z Anną Wyrzykowską, nabył 1590 r. Pniowy - Kruszewo od Kruszewskiego. Synowie jego: Adam i Stanisław, oraz córka Krystyna, żona Pawła Uwielińskiego 1631 r.

Adam sprzedał część Kobylina Rudzkiemu 1648 r. Marcin, syn Adama, ożeniony z Maryą Brynkówną 1684 r., elektor króla Michała i Augusta II-go (Perp. Czers 1 A f. 40; 8 f. 533 i 9 f. 211; DW. 38 f. 225; 51 f. 309, 56 f. 1063 i 59 f. 392).

Marcin Kobylski, dworzanin królewski, wysłany 1567 r. z listem Zygmunta Augusta do mieszkańców województwa wołyńskiego (Gr. Ant. 107). Marcin, dziedzic części Przeweredowa, w powiecie łuckim, 1583 r. (Jabł.).

KOBYLSCY z Kobylan, w sandomierskiem. Jakób 1508 r., a Stanisław 1578 r., dziedziczyli na Kobylanach (Paw.). W drugiej połowie XV-go wieku dziedzicami tych Kobylan Wielkich i Małych byli Stanisław i Piotr Bibersteinowie i Stanisław i Jakób Ostojczykowie (Lib. Benef.). Jan, wójt dziedziczny w Sułowie pod Kraśnikiem 1531 r. (Paw.). Krzysztof z Wielkich Kobylan, zięć Mikołaja Borka, w latach 1603—1607 (Gr. Chęciń.).

KOBYŁA Dobek, starosta pobiedziski 1404 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI).

KOBYŁECCY v. KOBEŁECCY h. GODZIEMBA z Wielkich i Małych Kobyłek, w powiecie piotrkowskim, dom licznie rozrodzony, już w XV-tym wieku i biorący, dla odróżnienia, różne przydomki. Zbyszek z Kobyłek na sądach w Piotrkowie 1398 r., a Marcin z Kobyłek 1400 roku (Gr. Inscr. 1 f. 6 i 28). Stanisław z Kobyłek ustanowił 1399 r. pełnomocnikiem swoim Marzantę z Kobyłek, w sprawie z Wawrzyńcem z Drużbic (Ibid. 1 f. 14). Krystyn Kobyłecki na sądach w Brzezinach 1398 r., a Falisław Kobyłka w Łęczycy 1393 r. Krystyn skazany w Piotrkowie 1412 r. na zapłacenie bratu Januszowi, 28 grzyw. Siostra ich Boguchna (Łęcz. II. 1999, 2000 i 3035 i Piotr. Gr. Inscr. 2 f. 53 i 69).

Herb Godziemba

Stanisław, Floryan i Andrzej z Kobyłek Małych, ustąpili 1404 r. młyn z zagajnikiem Maciejowi (Piotrk. Gr. Inscr. 1 f. 80). Mścichna, wdowa po Stanisławie z Kobyłek, procesuje się w Piotrkowie 1406 r. (Ibid. 1 f. 117).

Mirosław, Stanisław *Stasiula* i Jan, bracia, dziedzice na Wielkich Kobyłkach, 1425 r. Po Stanisławie pozostała córka Dorota, a po Janie, Mikołaj i Jadwiga 1432 r. (Ibid. 4 f. 122;

5 f. 12 i 21; 6 f. 526). Magdalena z synami: Mikołajem i Wojciechem, dziedziczyli na Kobyłkach Małych 1444 roku (Ibid. 6 f. 65). Grzegorz z Kobyłek i żona jego Małgorzata, zastawili 1446 r. część tamże Jadwidze, żonie Piotra z Kobyłek (Ibid. 6 f. 98). Mścisław z Kobyłek zapisał 1458 r. żonie Katarzynie 12 grzyw. (Ibid. 6 f. 336). Stanisław, Mikołaj i Jan z Kobyłek Małych, sprzedali 1442 r. sadzawkę i młyn Sucheckiemu (Ibid. 16 f. 140).

Kobyłeccy Miedziankowie. Jakób z Kobyłek zabezpieczył 1454 r. posag żonie Małgorzacie. Syn ich Stanisław i córki: Dorota i Anna. Dorota, żona Jana *Miedzianka* z Bądkowa, dziedzica na Wielkich Kobyłkach, zrzekła się 1489 r. majątku ojczystego na brata i siostrę (Ibid. 6 f. 290; 7 f. 330, 403 i 407).

Jan Miedzianek miał synów: Jakóba, Macieja i Szymona, oraz córkę Małgorzatę, 1522 r. żonę Szymona *Staszydłowicza* z Wielkich Kobyłek. Potomstwo Małgorzaty i Szymona, brało przydomek *Szymanków.* Jakób zeznał 1533 r., że winien bratu Maciejowi jedną grzywnę, dwie krowy i konia, za nabytą od niego ziemię. Szymon zapisał 1522 r. 14 grzywien żonie swej Jadwidze, córce Piotra z Korczyka (Ibid. 11 f. 551 i 552; 13 f. 38).

Jakób *Miedzianek* Kobyłecki miał dwie żony, Annę i Jadwigę. Z pierwszej pozostawił Piotra i Jana, a z drugiej, Andrzeja i Agnieszkę, 1573 roku żonę Jana Wodzińskiego z Małego Wodzinia. Agnieszka kwitowała 1573 r. brata swego Andrzeja z posagu. W 1559 r. synowie Jakóba dopełnili podziału majątku, pozostałego po ojcu (Ibid. 9 f. 136 i 149; 20 f. 94). Z tych trzech braci:

I. Piotr, syn Jakóba i Anny, z Weroniki Lutosławskiej, miał córkę Annę, żonę Marcina Kobyłeckiego, przydomku *Świercz* i syna Wojciecha. Ten ostatni, żonaty z Heleną Milakowską, córką Stanisława, zabezpieczył jej 1594 r. posag, na Wielkich Kobyłkach (Ibid. 26 f. 237). Córki jego: Katarzyna, za Sebastyanem Świerczem Kobyłeckim i Zofia, za Benedyktem Chabrzykiem Kobyłeckim, oraz synowie: Marcin, Maciej, Stanisław, Tomasz i Wojciech. Z nich:

A) Marcin odstąpił 1638 r. siedlisko swoje, zwane Miedziankowski plac, bratu Maciejowi. Potomstwa nie zostawił (Ibid. 33 f. 447).

B) Maciej zaślubił Annę Raciborowską vel Kańską, wspólnie z którą nabył 1638 r. część Kobyłek Wielkich od Jadwigi z Szyszeckich, wdowy po Benedykcie Chabrzyku Kobyłeckim. Córki ich: Maryanna Stanisławowa Decka i Anna, sprzedały 1698 r. część swoją Wielkich Kobyłek, bratu stryjecznemu Wojciechowi, synowi Stanisława (Ibid. 33 f. 457 i 39 f. 369). Synowie: Walenty i Błażej. Ten ostatni, z Anny Wojciechowskiej, pozostawił syna Jana, żonatego z Teresą Wysławską, z której syn Stanisław Jakób, piszący się Godziembą z Wielkiej Kobyłki Miedziankiem Kobyłeckim, sprzedał 1761 r. Chrzanowskiemu, część swoją w tymże majątku. W akcie tym powołał, że jest synem Jana, wnukiem Błażeja, a prawnukiem Macieja (Ibid. 63 f. 283). Stanisław Jakób był pisarzem ziemskim siewierskim 1755 r., w którym nabył część Wielkich Kobyłek, od stryja swego Tomasza (Ibid. 61 f. 357). Z Katarzyny Skowrońskiej, jego potomstwo: Nikodem, Katarzyna, Agnieszka, Stanisław, Piotr, Maciej, Karol i Chryzostom. Ten ostatni, z Katarzyny Libiszowskiej, miał syna Floryana, a Stanisław, patron Trybunału piotrkowskiego, z Franciszki Skolimowskiej, pozostawił: Wincentego, Maryannę Stanisławowę Rychłowską, Rafała i Antoninę Grzegorzowę Stankiewiczową. Z dwóch

synów Stanisława, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

a) Wincenty zaślubił Elżbietę Otocką i z niej miał: Wincentego bezdzietnego z Wielowiejską; Edmunda, żonatego z Gołęberską, z której: Lucyan, Stanisław Jezuita, Helena i Janina; Wincentego, żonatego z Chrzanowską, z której: Napoleon, Jan i Marya; Pelagię Waliszewską, Wandę Budziszewską i Emmę.

b) Rafał, właściciel Woli Dzierlińskiej, zaślubił Nepomucenę Kęszycką i z niej miał: Władysława, żonatego z Rychłowską, z której córka Stanisława za Stawiskim; Józefa, którego synowie, Wacław i Jarosław; Anatola, Józefę, Bronisławę Konstantowę Popławską, Wandę, Nepomucenę i Maryę.

C) Stanisław nabył 1634 r. część Wielkich Kobyłek, od brata swego Wojciecha, a 1671 r. część tychże dóbr, od bratanka swego Stanisława (Ibid. 32 f. 619 i 36 f. 385). Z Agnieszki Szymankówny Kobyłeckiej, miał syna Wojciecha, który sprzedał 1694 r. część Wielkich Kobyłek Tarnowskiemu, a nabył 1698 r. od córek Macieja, część tych dóbr do nich należącą. Wojciech zaślubił Zofię Niewiadowską i z niej miał synów: Wojciecha, Tomasza i Walentego.

Wojciech, wspólnie z matką, wydzierżawił 1700 r. Gierzkowskiemu, część swoją Wielkich Kobyłek (Ibid. 39 f. 150 i 369; 41 f. 26).

Tomasz zapisał 1749 r. pewną sumę przyszłej swej małżonce, Jadwidze Rzepeckiej, córce Marcina i Elżbiety Kobyłeckiej, 1-o v. Lutosławskiej (Ibid. 59 f. 2 i 61 f. 357). Tenże Tomasz Godziemba, wymieniając, że jest synem Wojciecha i Zofii Niewiadowskiej, wnukiem Stanisława i Agnieszki Szymankówny, sprzedał 1755 r. Stanisławowi Jakóbowi Kobyłeckiemu, pisarzowi ziemskiemu siewierskiemu, część Wielkich Kobyłek, spadłą na niego po braciach, Wojciechu i Walentym, oraz po Marcinie, bracie dziada (Ibid. 61 f. 357).

Walenty nabył 1740 r. część Rososzy. W 1725 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Prackich, córką Aleksandra. Z niej córki: Maryanna Józefowa Ogrodzińska 1757 r. i Aleksandra Janowa Jarnicka (Perp. Czers. 25 f. 208 i 288; 20 f. 17; 30 f. 396 i 36 f. 36; DW. 97 f. 600).

D) Tomasz, żonaty z Małgorzatą Chabrzanką Kobyłecką, pozostawił córkę Annę, za Sebastyanem Świercz Kobyłeckim, żyjącą jeszcze 1723 roku (Ibid. 48 f. 344).

E) Wojciech sprzedał 1634 r. część Wielkich Kobyłek bratu Stanisławowi. Z Łucyi Zakrzewskiej, miał synów: Wojciecha, Stanisława, Krzysztofa i Adama. Z nich:

a) Wojciech zaślubił Katarzynę Maryannę Rzepecką i z niej pozostawił synów: Józefa i Jana. Pierwszy drugiemu odstąpił 1703 r. część dóbr Ostrowa, w powiecie piotrkowskim. Józef zapisał 1704 r. 500 flor. żonie swej, Zofii z Bukowskich. W 1715 r. sprzedał część Ostrowa, spadłą na niego po bracie Janie, bratu swemu stryjecznemu Wawrzyńcowi, synowi Krzysztofa. Franciszek, syn Józefa, dziedziczył na Jankówce, z której odstąpił 1738 r. poddanego Misyonarzom Dmoszyńskim (Zap. Gr. Piotrk. 42 f. 150 i 375; 45 f. 97 i 55 f. 13). Z Katarzyny Nowowiejskiej, syn jego Józef, wymieniając, że jest synem Franciszka, wnukiem Józefa, prawnukiem Wojciecha, zeznał 1790 r. zapis dożywocia z żoną, Józefą z Jaworskich, córką Wawrzyńca i Agnieszki Żelechińskiej (Perp. Czers. 40 f. 276

i DW. 113 f. 435). Syn jego Szymon, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r., a z Józefy Rolbickiej, pozostawił syna Józefa Gabryela, ur. 1833 r. Sebastyan, drugi syn Franciszka z Nowowiejskiej, zeznał 1783 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Wilkoszewskich, córką Andrzeja i Teresy Radońskiej (Zap. Gr. Piotrk. 74 f. 69).

b) Stanisław, dziedziczył na Zakrzowie, na którym dziedziczył i syn jego Marcin 1711 r. (Gr. Incr. Piotrk. 43 f. 356).

c) Krzysztof zaślubił Dorotę Rzepecką i z niej miał córki: Maryannę Wawrzyńcową Biestrzykowską i Helenę Marcinową Rzepecką, oraz synów: Wawrzyńca i Sebastyana. Pierwsza z córek Krzysztofa, 1718 roku na brata Wawrzyńca, a druga, 1727 r. na brata Sebastyana, zrzekły się majątku rodzicielskiego (Ibid. 46 f. 167 i 50 f. 418). Po Sebastyanie, z Doroty Milakowskiej, pozostała córka Agnieszka, żona Mikołaja Lutosławskiego 1750 r. (Ibid. 59 f. 240), a po Wawrzyńcu, dziedziczącym na Ostrowie, żonatym 1-o v. z Zofią Szyszecką, 2-o v. z Maryanną Papieską, pozostali: z pierwszej żony—Błażej, a z drugiej—Maciej, Stanisław, Julianna Ostrowska, Agnieszka i Anna, procesujący się 1753 r. z Andrzejem Święcickim, żonatym z Katarzyną Kobyłecką, o spadek po Maryannie z Kobyłeckich Biestrzykowskiej. Z nich:

Błażej nabył 1743 r. część Gołygowa, na której zapisał 1745 r. 150 flor. żonie swej, Justynie z Porczyńskich, córce Kazimierza i Ewy Świerczyńskiej. Synowie jego, Antoni i Jakób, dziedziczyli na Gołygowie 1776 r. Jakób żonaty 1783 roku z Maryanną Rzepecką, córką Kazimierza i Ewy Dobieckiej.

Maciej, dziedziczył na Ostrowie, którego część nabył 1777 r., od brata Stanisława i na Kobieli, której część sprzedał 1784 r. Kobielskiemu. Żonaty z Agnieszką Świerczyńską, pozostawił z niej: Walentego, Franciszka, Agnieszkę Ignacowę Jankowską i Maryannę Maciejowę Ostrowską, wspólnie z któremi dochodzi 1784 roku spadku po żonie. Z dwóch synów Macieja:

1. Walenty, dziedzic na Ostrowie, zmarły 1806 r., zaślubił Franciszkę Kobyłecką, córkę Pawła, z której miał syna Antoniego i córki: Agnieszkę Wawrzyńcowę Warcholińską, Maryannę i Antoninę. Antoni, zabity przez włościan, przy organizowaniu oddziałów powstańczych 1831 r., sprzedał Ostrów 1828 r., a z Heleny Otockiej, pozostawił córkę Michalinę Tymowską, zmarłą 1902 r. i syna Maksymiliana, ur. 1829 r., zmarłego 1903 r., właściciela Woli Jedlińskiej, żonatego 1-o v. z Maryą Braumanówną, 2-o v. z Władysławą Rogowską, którego, z pierwszej żony córka Emilia Adamowa Izdebska i syn Roman, a z drugiej, syn Stanisław i córki: Helena Józefowa Sienicka, Aleksandra Waldemarowa Żarska, Janina i Jadwiga. Roman, ur. 1871 r., inżynier, zaślubił Władysławę Napieralską i ma z niej: Jerzego, ur. 1897 r., Witolda, ur. 1899 i Halinę (Ibid. 56 f. 341; 57 f. 2; 74 f. 201; 75 f. 15; Ks. Hipot. Ostrowa w pow. Piotrk.).

2. Franciszek, żonaty z Julianną Tyszanką Bykowską, wspólnie z ojcem i bratem Walentym, sprzedał 1784 r. część Kobieli Kobielskiemu (Gr. Inscr. Piotr. 75 f. 15). Z kilku jego synów, znane jest potomstwo Stanisława i *Józefa* Andrzeja. Stanisław, zmarły 1846 r., z Franciszki Skalskiej, miał synów: Antoniego, Jana, Ludwika i córkę Maryannę. Potomstwo Ludwika zamieszkałe na Szląsku: Ludwik, Hugo, doktór medycyny, którego synowie: Erwin i Gunter, Jerzy, którego synowie: Ludwik i Walter, Maksymilian, którego synowie: Franciszek, Fryderyk i Jan

Franciszek, którego syn Franciszek, Wilhelm, którego dzieci: Wilhelm i Elżbieta, Karol, którego synowie: Stanisław i Piotr, zmarły 1906 r. i ksiądz Wojciech.

Józef Andrzej, ur. 1797 r. w Grabowie, w wieluńskiem, zaślubił Izabellę Tatarkiewiczównę i z niej pozostawił syna *Jana* Wojciecha, zesłańca 1848 roku na Syberyę. Józef, sierżant strzelców Szembeka 1831 r., przepadł bez wieści 1843 roku, a syn jego Jan, z głębi Rosyi, poszukuje go 1884 r., lub jego aktu zejścia.

d) Adam, żonaty z Anną Czechowską, pozostawił z niej córkę Jadwigę, żonę Wawrzyńca Radwańskiego i synów: Stanisława i Michała.

Stanisław sprzedał 1715 r. część Wielkich Kobyłek bratu Michałowi, a nabył 1712 r., wspólnie z żoną, Konstancyą v. Krystyną z Kamockich, córką Samuela i Anny z Windakowskich, część Małych Kobyłek, od Józefa Kobyłeckiego, syna Wojciecha i Maryanny z Rzepeckich Syn jego Maciej 1727 r. (Ibid. 43 f. 521; 45 f. 209 i 50 f 304).

Michał dziedziczył na Wielkich i Małych Kobyłkach i 1712 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Kamockich, córką Mikołaja i Petronelli z Poleskich (Ibid. 43 f. 546 i 547; 45 f. 608 i 610). Z niej córki: Jadwiga Józefowa Rudnicka 1738 r. i Helena, oraz synowie: Krzysztof i Paweł.

Krzysztof, dziedzic na Dąbrówce, w powiecie łęczyckim i Małych Kobyłkach, zeznał 1752 r. zapis dożywocia z żoną. Jadwigą z Krzysztoporskich, córką Łukasza i Aleksandry z Czeskich. Z niej syn Stefan, któremu ojciec odstąpił 1785 r. część swoją na Małych Kobyłkach, a którą tenże sprzedał Potockiemu 1790 roku (Ibid. 54 f. 63; 60 f. 245; 65 f. 369; 75 f. 303 i 80 f. 47).

Jan, syn Stefana i Maryi Helmicht, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Jana, właściciela Pludwiny, z Anny Cieńskiej, syn Roch Hipolit, członek sądu okręgowego w Kielcach, zaślubił Maryę Florentynę Wardęską i ma z niej kilka córek.

Paweł, drugi syn Michała, w imieniu swojem, matki, brata Krzysztofa i siostry Heleny, odstąpił sumę 200 flor. Rychłowskiemu. Żonaty z Joanną Potocką, nieżyjącą już 1774 r., w imieniu swojem i dzieci swoich: Teodora, Katarzyny, Apolonii i Franciszki, kwitował z odbioru 800 flor. Antoniego Potockiego (Ibid. 55; 60 f. 450 i 67 f. 201). Teodor sprzedał 1783 i 1786 r. część swoją na Kobyłkach Małych, Antoniemu i Kasprowi Potockim (Ibid. 74 f. 195). Franciszka była żoną Walentego Kobyłeckiego z Ostrowa.

II. Jan Miedzianek, syn Jakóba i Anny, zaślubił Katarzynę Kobyłecką Świerczównę, córkę Stanisława, której zabezpieczył 1560 r. posag na Wielkich Kobyłkach (Ibid. 10 f. 186 i 19 f. 510). Córka jego Małgorzata 1628 r.

III. Andrzej Miedzianek, syn Jakóba i Jadwigi, wspólnie z matką, nabył 1566 r. część Wielkich Kobyłek, od Jana Kobyłeckiego, zwanego Chmiel. W 1573 roku, otrzymawszy od swej matki całą jej część tychże Kobyłek, zabezpieczył na niej posag żonie swej, Agnieszce z Postękalskich, córce Jakóba (Ibid. 15 f. 284; 20 f. 86 i 87). Z niej synowie, Marcin i Piotr, sprzedali 1611 r. część Szyszek Jaworskiemu.

Piotr, żonaty 1-o v. z Anną Srocką, córką Walentogo, 2-o v. z Ewą Kobyłecką, 3-o v. z Anną Karśnicką, córką Jakóba, którym 1605, 1613 i 1628 r. posagi zabezpieczył (Ibid. 28 f. 1207; 29 f. 604 i 863; 31 f. 967), pozostawił syna Fran-

ciszka, rotmistrza królewskiego i podczaszego mielnickiego 1661 r., sędziego generalnego wojskowego 1671 r., elektora Jana III-go.

Franciszek, wspólnie z żoną, Elżbietą z Romanowa Świrską, wykupił Grzędy, Sieciechów i Wolę Brzuchowiecką, w województwie ruskiem, z rąk Grabianki, za konsensem królewskim z 1663 r., a wójtostwo w Butli od Wysoczańskiego, za konsensem z 1666 r. (Sig. 3 f. 285; 6 f. 190; 9 f. 32; 11 f. 331 i M. 205 f. 30). W 1663 r. otrzymał majątek pozostały po rebelizancie Bazylim Dworeckim, pułkowniku kijowskim i konsens królewski, na wykupienie z rąk Kalińskiej Kustyna, Rudna i Rudeńka, w województwie bełskiem (Sig. 7 f. 206 i M. 203 f. 229).

Piotr, syn Franciszka, podczaszego mielnickiego, dziedzic Strzałkowa, w ziemi przemyskiej, stolnik żydaczowski 1697 r., elektor Augusta II-go, żonaty 1-o v. z Marcyanną Kaszewską, 2-o v. z Eufrozyną z Tęczyna Ossolińską, następnie żoną Stanisława Telefusa, stolnika podolskiego, umarł 1709 r. Wspólnie z drugą żoną, otrzymał 1697 r. konsens królewski, na wykupno Grzędów, Sieciechowa i Wólki Brzuchowieckiej, od Grochowskiej (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 6 i 44; 262 f. 54). Z pierwszej żony córka jego, Joanna Pawłowa Godlewska, a z drugiej, synowie: Franciszek i Antoni, oraz córka Marcyanna, pozwani 1722 r. przez Stanisława Telefusa i jego żonę Eufrozynę, o posag, zapisany jej przez pierwszego męża (Zap. Lub. 91 f. 212). Z nich: Franciszek, stolnik żydaczowski 1711 r., żonaty z Teresą z Kumanowa Telefusówną, a Marcyanna była 1726 r. żoną Ludwika Żebrowskiego, cześnika łomżyńskiego i pisarza grodzkiego stężyckiego (Zap. Lub. 91 f. 1231 i 93 f. 679).

Kobyłeccy Świerczowie. Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Mikołaj Świercz Kobyłecki na Wielkich Kobyłkach, z Katarzyny Rzepeckiej, miał kilku synów, z których Filip, dziedziczył na tych dobrach 1552 r., wspólnie z Szymonem, Maciejem, Wawrzyńcem, Stanisławem, Tomaszem *Kisielem*, Maciejem *Szymankiem* i Jakóbem *Miedziankiem* (Paw.).

Filip, z Anny Biestrzykowskiej, miał syna Stanisława, żonatego z Zofią Krzemieniowską, którego syn Marcin, przeżywszy lat 82, umarł w Piotrkowie 1631 roku i tamże pochowany (Star. Mon.). Tego Marcina, z Anny Kobyłeckiej Miedziankówny, było kilku synów, a z nich Marcin, elektor Jana Kazimierza, dworzanin księcia Zasławskiego, wojewody krakowskiego (AGZ. X. 4441), zaślubił Katarzynę Wilżankę i z niej pozostawił syna Franciszka, elektora Augusta II-go, który zeznał 1687 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą Zawiszanką (Perp. Czers. 14 A f. 260). Wspólnie z nią nabył 1700 roku od Trojanowskich, Sadówkę, Wrzask i Pludwiny, w powiecie brzeskim, za 16,500 flor. (Gr. Recogn. Łęcz. 308 f. 85).

Syn jego Mikołaj, dziedzic po ojcu Sadówka, Wrzasku i Pludwin, w latach 1718 — 1733 tytułowany cześnikiem dobrzyńskim, 1735 r. miecznik brzeziński, a 1748 r. podstoli inowłodzki, podwojewodzy 1724 r. i sędzia kapturowy łęczycki 1733 r., wspólnie z żoną, Petronellą z Grotowskich, córką Józefa i Katarzyny z Ledóchowskich, kwitował 1733 r. Grotowskich, a 1744 r. Rudzkiego (Perp. Czers. 23 A f. 89 i 27 f. 76; Łęcz. Gr. Recogn. 326 f. 297; Piotrk. Inscr. 56 f. 538).

Syn jego Józef, regent grodzki ostrzeszowski 1743 r., po awansie ojca, miecznik brzeziński 1748 r., zmarły 1760 r., nabywca dóbr Osse, w powiecie brzezińskim, 1759 roku (Gr. Recogn. Łęcz. 373 f. 204), z Katarzyny Słubickiej, 1-o v. Franciszkowej Męcińskiej, pozostawił syna Michała, wylegitymowanego ze szla-

chectwa 1803 r., w sądzie ziemskim lwowskim (M. D. Wąs.). Jan i Feliks, synowie Michała.

Drugim synem Mikołaja, z Grotowskiej, był Michał, stolnik owrucki, który 1768 r. zapisał dożywocie żonie swej, Cezarei Skrzyńskiej, córce Michała ze Skrzynna i Klary Charlińskiej (Gr. Recogn. Łęcz. 381 f. 173). Z niej: Wincenty, Józef, Feliks, Jan, Marya Egipcyanka, Balbina, Wiktorya i Tersylia, kwitują 1770 roku z odbioru sumy z Sadówka, właściciela tych dóbr, Michała Kobyłeckiego, syna Józefa i Słubickiej (Ibid. 382 f. 36).

Józef Godziemba Kobyłecki, syn Michała, stolnika owruckiego i Cezarei Skrzyńskiej, imieniem swojem, matki i braci: Wincentego, Jana i Feliksa, kwitował Mireckiego i Wolskiego 1773 r. (DW. 90 f. 276).

Jan umarł przed matką, a do spadku po nich zgłaszają się 1815 r. Józef, Felicyan, Maryanna Antoniowa Cywińska, sukcesorowie Wiktoryi Wolskiej i Tersylia Kobyłeccy.

Drugim synem Marcina, z Anny Kobyłeckiej, był pewnie Sebastyan, elektor Jana Kazimierza, nabywca części Kobyłek Wielkich od Mateusza Kobyłeckiego 1639 r. Żonaty z Anną Kobyłecką, córką Tomasza Miedzianka, miał z niej syna Stanisława i córkę Katarzynę, żonę Adama Wodzińskiego (Gr. Zap. Piotrk. 33 f. 577 i 48 f. 344).

Filip Świercz Kobyłecki, żonaty był 2-o v. z Katarzyną Kobyłecką i z niej miał synów: Łukasza i Jana, którzy w 1579 r. sprzedali część swą Kobyłek Wielkich, Stanisławowi Kobyłeckiemu. Z nich Jan, zabezpieczył 1586 roku posag żonie swej, Agnieszce ze Srockich, córce Macieja (Zap. Gr. Piotrk. 23 f. 164; 24 f. 529 i 758).

Mikołaj Świercz Kobyłecki, z Katarzyny Rzepeckiej, oprócz Filipa miał jeszcze synów: Stanisława i Piotra, oraz córki: Zuzannę i Jadwigę. W 1566 roku Filip i Stanisław Świerczowie Kobyłeccy, w swojem imieniu i brata Piotra i sióstr wymienionych, sprzedali część Wielkich Kobyłek Janowi Chmiel Kobyłeckiemu (Zap. Gr. Piotrk. 15 f. 286).

Stanisław zabezpieczył 1566 i 1577 r. posag żonie swej, Katarzynie z Dziwlowskich, córce Jakóba. Synowie jego: Marcin, Andrzej i Jakób, dopełnili 1615 roku podziału Wielkich Kobyłek (Ibid. 29 f. 1155). Z nich:

Marcin odstąpił 1615 r. część Kobyłek Wielkich, synowi Jeremiaszowi (Ibid. 29 f. 1156).

Andrzej żonaty 1600 r. z Weroniką Kobyłecką, córką Wawrzyńca Kisiela, wspólnie z żoną, odstąpił 1621 r. część Wielkich Kobyłek córce swej Zofii, żonie Wojciecha Gierzkowskiego (Ibid. 15 f. 405; 22 f. 327; 28 f. 192 i 30 f. 776).

Jakób zapisał 1614 roku 32 grzywien żonie swej, Zofii z Kobyłeckich Kisielów. Syn jego Marcin, dziedziczył na Dąbrówce i Wodzinku mniejszym i część Wodzinka sprzedał 1650 r. Jaworowi. W 1713 r. Szymon Antoni, syn Marcina i Zofii Żegocianki Mokrackiej, wykupił zastawioną część Dąbrówki Rzepeckiemu (Ibid. 29 f. 274 i 927; 44 f. 108; 50 f. 52).

Szymon, elektor Augusta II-go, był 1714 r. łowczym wieluńskim. Żonaty 1-o v. z Konstancyą Rosnowską, 2-o v. 1725 r. z Aleksandrą Osuchowską, córką Jana, podczaszego wiskiego i Anny Grabińskiej, kasztelanki sieradzkiej (DW. 62

f. 719 i 65 f. 1054), z pierwszej żony pozostawił synów: Józefa, Franciszka i Jana, oraz córki: Magdalenę 1-o v. Franciszkowę Domaszewską, podstolinę łukowską, 2-o v. Janowę Jezierską i Ludwikę Adamowę Rzepecką. Magdalena kwitowała 1715 r. Rychłowskiego, a Ludwika sprzedała 1739 r. cześć Dąbrówki, bratu Franciszkowi. Bracia dopełnili 1718 r. działu dóbr Głupice. Z nich Józef i Jan zmarli bezpotomnie, a Franciszek odstąpił 1739 r. poddanych z Głupic bratankowi swemu Józefowi, synowi Mikołaja Świercz Kobyłeckiego, podówczas miecznika brzezińskiego. W akcie tym Franciszek nazywa Józefa bratankiem, gdy w rzeczywistości był jego wnukiem ze stryjecznych (Ibid. 42 f. 444; 44 f. 408; 45 f. 348 i 512; 46 f. 281; 49 f. 85; 55 f. 192 i 205; 60 f. 364; Perp. Czers. 18 f. 283).

Kobyłeccy Szymankowie. Widzieliśmy wyżej, że Małgorzata, córka Jana Miedzianek Kobyłeckiego, była 1522 r. żoną Szymona *Stasidły* Kobyłeckiego, a potomstwo jego *Szymankami* się zwało. Szymon pozostawił córkę Dorotę, 1565 r. żonę Franciszka Milakowskiego i synów: Walentego i Stanisława.

Walenty zabezpieczył 1573 r. posag żonie, Zofii z Kochanów, córce Mikołaja, a Stanisław otrzymał od ojca część Wielkich Kobyłek 1560 roku (Zap. Gr. Piotrk. 9 f. 422; 11 f. 551; 15 f. 143; 18 C f. 210; 20 f. 217; 25 f. 804 i 23 f. 520).

Stanisław, jak się zdaje, miał syna Macieja, po którym szli: Wawrzyniec, żonaty z Anną Milakowską 1590 r., Stanisław, żonaty 1588 r. z Zofią Szyszecką, Jan i Łukasz, żonaty 1603 r. z Anną Kobyłecką (Ibid. 25 f. 36, 37 i 517; 28 f. 145 i 751). Waleryan Szymanek, żonaty 1678 roku z Krystyną Dzierżawską (Ibid. 36 f. 1002).

Kobyłeccy Kisielowie. Zofia, córka Jakóba *Kisiel* Kobyłeckiego, kwituje z posagu braci, Tomasza i Jana. Jan, żonaty 1585 r. z Anną Postękalską, a Tomasz 1561 r. z Dorotą Garnyszówną, córką Walentego (Zap. Gr. Piotrk. 11 f. 405; 22 f. 684 i 24 f. 560). Po Janie pozostali: Stanisław, żonaty z Jadwigą Lubońską 1592 r., dziedzic na Szyszkach, których część oddał synowi Andrzejowi 1609 r.; Małgorzata Piotrowa Szyszecka 1593 r.; Wacław, żonaty z Zofią Milakowską 1596 roku; Potencyanna Walentowa Lubońska 1603 r.; Maciej; Jan i Jakób 1610 roku (Ibid. 25 f. 972; 26 f. 117 i 832; 28 f. 801; 29 f. 105, 272 i 387). Tomasz miał syna Wawrzyńca i córki: Annę Szymonowę Wolską i Weronikę Andrzejowę Świercz Kobyłecką (Ibid. 27 f. 561 i 28 f. 192).

Kobyłeccy Milukowie v. Mikulicze. Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Wojciech *Mikul* Kobyłecki, miał synów: Macieja i Wawrzyńca. Pierwszy drugiemu odstąpił 1563 r. część swoją na Wielkich Kobyłkach.

Wawrzyniec zabezpieczył tegoż roku posag drugiej swej żonie, Annie z Wodzińskich, córce Jana. Z pierwszej żony, Agnieszki, pozostawił Wawrzyniec synów: Pawła, Marcina i Wojciecha. Dwaj pierwsi odstąpili 1580 r. część swoją na Wielkich Kobyłkach, macosze Annie i bratu Wojciechowi. Paweł, żonaty 1587 roku z Anną Lutosławską, córką Benedykta i Anny Krzętowskiej, miał syna Jana, żonatego 1619 r. z Anną Kawiecką.

Marcin, żonaty 1587 r. z siostrą bratowej, Elżbietą Lutosławską. Wojciech zabezpieczył 1605 r. posag żonie, Annie z Gierzkowskich, córce Bartłomieja (Zap. Grodz. Piotrk. 14 f. 303 i 305; 23 f. 797; 25 f. 30; 27 f. 864; 28 f. 1107 i 1286; 30 f. 544).

Kobyłeccy Chabrzykowie. Stanisław, Bartłomiej, Sebastyan i Stefan, synowie Macieja, sprzedali część Gadek Kobyłeckiemu 1567 r. Bartłomiej, żonaty 1561 roku z Barbarą Garnyszówną, pozostawił syna Tomasza, który zabezpieczył 1596 r. posag żonie, Elżbiecie z Porczyńskich, córce Feliksa, na Wielkich Kobyłkach (Zap. Gr. Piotrk. 11 f. 335; 16 f. 178 i 26 f. 833).

Kobyłeccy Chmielowie dziedziczyli na Wielkich Kobyłkach i Gadkach. Z nich Benedykt i Tomasz, bracia, sprzedali 1565 r. część tych dóbr Góreckiemu. Jan, trzeci brat, sprzedał 1566 r. część Kobyłek Wielkich Kobyłeckim. Jan pozostawił córkę Jadwigę, 1584 r. żonę Stanisława Skrzyckiego, oraz synów: Stanisława i Szymona.

Stanisław otrzymał 1573 r. od ojca część Kobyłek Wielkich i Gadek, na której zabezpieczył 1576 r. posag żonie swej, Zofii z Krzemieniowskich, córce Stanisława i z niej pozostawił: Andrzeja, Zofię i Annę, którzy nabyli 1613 r. od brata i sióstr stryjecznych, Wojciecha, Doroty i Zofii, dzieci Szymona, część ich na Wielkich Kobyłkach (Zap. Gr. Piotrk. 15 f. 46; 20 f. 260; 21 f. 758 i 782; 24 f. 96 i 455; 25 f. 765 i 29 f. 849).

Kobyłeccy Wilkowie. Melchior, syn niegdy Jana, zapisał 1625 roku 30 grzyw. żonie swej, Zofii Goligowskiej. Jan, zwany *Wilk*, syn Melchiora, sprzedał 1674 r. część Goligów Goligowskiemu (Zap. Gr. Piotrk. 31 f. 156; 36 f. 628).

Na Małych Kobyłkach i Głupicach, dziedziczyli 1453 roku Mikołaj, Maciej, Piotr, Gabryel i Stanisław, bracia rodzeni, którzy, w tymże roku, dopełnili podziału tych dóbr. W 1514 r. dziedziczyli na nich Andrzej, Jakób i Piotr, syn Łukasza (Zap. Zs. Piotrk. 11 f. 80 i 179; Zap. Gr. Piotrk. 6 f. 272).

W 1552 r. dziedziczył na tej wsi Piotr *Kiepusz* Kobyłecki (Paw.). Córka jego Anna, żona Jana Kamińskiego z Raciborowic, zrzekła się 1568 r. majątku rodzicielskiego na braci swoich, Bartłomieja i Kaspra. Stryjami ich, a braćmi Piotra byli: Feliks Pczołecki v. Kobyłecki, pleban w Chociszewie i Jakób, którego syn Jan, zwał się także Pczołeckim 1595 r. (Zap. Gr. Piotrk. 14 f. 45; 16 f. 375; 24 f. 547; 26 f. 579).

Bartłomiej, syn Piotra, zwany *Kiepusz*, zaślubił Dorotę Szyszecką. Z niej synowie: Paweł i Marcin, oraz córki: Anna, Małgorzata, Elżbieta, Katarzyna, Jadwiga, Zofia, Justyna i Regina. Matka córkom zapisała posagi 1606 r. Paweł, nazywany czasem Pczołeckim, zabezpieczył 1599 r. posag żonie, Dorocie ze Złobickich, córce Marcina (Ibid. 27 f. 656 i 833; 28 f. 1241 i 1353).

Kasper, dziedzic na Pczołkach, nazywany *Kiekwousz*, zabezpieczył 1584 r. posag żonie, Annie z Ostrowskich. Synowie jego: Jan, Stanisław i Krzysztof.

Jan otrzymał od ojca część Pczołek, stąd często Pczołeckim się zwał. W 1603 r. zabezpieczył posag żonie, Małgorzacie z Siedleckich, córce Jakóba (Ibid. 24 f. 366; 27 f. 960 i 961; 28 f. 824).

Krzysztof zapisał 1615 r. 80 grzywien posagu żonie, Zofii z Pczołeckich, córce Pawła. Wojciech, syn jego, odstąpił pewne sumy 1631 r. Z Anny Szyszeckiej, syn jego Łukasz, dziedzic na Gołygowie 1685 r. (Ibid. 29 f. 1162; 32 f. 39; 37 f. 512). Wojciech Kiepusz Kobyłecki, syn Wojciecha i Doroty Ostrowskiej, nabył 1686 r. część Kobyłek Małych (Ibid. 38 f. 62).

Stanisław z Kobyłek, obecny 1421 r. przy rozgraniczeniu dóbr opactwa Witowskiego i Sulejowskiego. Jan Kobyłecki *Spot*, dziedzic na Wielkich Kobył-

kach 1611 r. (Zap. Gr. Piotrk. 29 f. 580). Adam, kanonik lwowski 1617 r. (Ibid. 30 f. 223). Adam, mansionarz przy kościele metropolitalnym lwowskim, syn Jana, zeznał 1631 roku zapis, na rzecz swoich siostrzeńców Wodzińskich, urodzonych z Elżbiety Kobyłeckiej (Ibid. 39). Jerzy, towarzysz roty pancernej królewskiej, otrzymał 1665 r. Silnice, w województwie bracławskiem (Sig. 9 f. 94). Maryanna Komarnicka, córka Maksymiliana, wojskiego stryjskiego, wdowa po Janie Kobyłeckim, wojskim stryjskim, 1700 roku żona Jana Mikołajewskiego (Zap. Lub. 75 f. 642). Tomasz zeznał 1724 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Zabokrzeckich (Gr. Łęcz. Recogn. 335 f. 20). Teresa z Dobrskich, córka Jana i Doroty z Zielińskich, wdowa po Marcinie Kobyłeckim, odstąpiła 1745 r. część dóbr Dziwle córkom swoim: Barbarze Franciszkowej Stromiłowej, Rozalii Błażejowej Sadowskiej i Maryannie (Zap. Gr. Piotrk. 57 f. 74).

Tomasz *Niedzialek* Kobyłecki, żonaty 1761 r. z Jadwigą Rzepecką (Ibid. 63 f. 226). Kasper, syn Jana i Maryanny Dobrskiej, dziedziczył na Zakrzowie 1761 r. (Ibid. 63 f. 245). Andrzej, Antoni i Paweł podpisali, z województwem sieradzkiem, elekcyę Stanisława Augusta. Stanisław, burgrabia łęczycki 1775 r. Tenże sam, czy też inny Stanisław, burgrabia rawski 1779 r.

Jan, syn Teodora i Anny z Popielów, wnuk Stanisława i Katarzyny z Uruskich, prawnuk Aleksandra i Katarzyny Tarnowieckiej, praprawnuk Stanisława i Maruchny Popielówny, legitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim przemyskim 1782 r.

Tamże legitymowali się ze szlachectwa również: Piotr, Teodor i Michał, synowie Michała i Aleksandry Sopotnickiej i Stanisław, syn Grzegorza i Maryanny Kruszelnickiej, bracia między sobą stryjeczni, dziedzice Jasienicy. Teodor zostawił, z Anny Terleckiej, syna Teodora, ożenionego z Maryą Sopotnicką, z której syn Jan, 1835 roku, po Piotrze zaś wnuk Jan, 1841 roku otrzymali potwierdzenie szlachectwa.

Piotr, dziedzic części Jasienicy Solnej, zmarły 1788 r., pozostawił 1-o v. z Maryi Hankiewiczównej, Stefana i Jana, młodo zmarłego, 2-o v. z Katarzyny Popielównej — Konstantego, a 3-o v. z Tacyanną Kulczycką bezdzietny. Stefan, zmarły 1815 r., pozostawił z Anny Martynowiczównej Dydyńskiej, Pantaleona i Mikołaja. W testamencie wspomina braci stryjecznych, Stefana i Teodora.

Grzegorz, umarł 1826 r. w Tustanowicach, pozostawiając, z Maryanny Borysławskiej, Jana i Ewę Jaworską, pod opieką stryjecznego brata Michała. Jan umarł 1848 r. w Tustanowicach; żonaty z Anastazyą Topolnicką, miał dzieci: Stefana, Katarzynę i Annę (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.). Julianna, żona Antoniego Wrzeszcza 1809 r. (metr. w Czortkowie).

W 1816 r., jako wierzyciełe masy Aleksego Dembowskiego, występują: Antoni, Sebastyan, Franciszka Zarzycka, Eleonora Mirowska, Teodora Kuleszyna, Maryanna i sukcesorowie Brygidy. Katarzyna, zamężna Walewska, zmarła przed 1819 r. Ewa, zamężna Józefowa Lenczewska, ur. 1779 r., zmarła 1869 r. w Małyniu, w sieradzkiem.

Stanisław, syn Stanisława, Emilian, syn Floryana i Feliks, syn Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KOBYSCY. Sebastyan Kobyski i Zofia Kobyska, dziedziczyli na Grabowej, w powiecie opoczyńskim, 1508 r. (Paw.).

KOCH Jan, komornik graniczny opoczyński 1592 r. Krzysztof, pleban warecki i konarski 1639 r. (Zs. Warec. 26).

KOCH Jerzy, pochodzący z rodziny szlacheckiej angielskiej, otrzymał indygenat na sejmie 1658 r. (V. L.). Jako prusak, zapisany w 1635 r. na uniwersytet w Padwie.

KOCH h. LILIE. Józef, kapitan kwatermistrzowstwa korpusu artyleryi koronnej 1788 r. (DW. 104 f. 1548), otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.) i herb nazwany „Lilie", przedstawiający na tarczy obramowanej pas biały prawo ukośny, między dwoma liliami w polach górnych czerwonem, a dolnem niebieskiem. (Dyplom oblatowany 1803 r. Perp. Crac. 13 f. 857 Nr. 719). Józef urodził się 1747 r. w Krakowie, z rodziców, według tradycyi, emigrantów francuskich, za czem i lilie w herbie mają przemawiać. Z żony, Petronelli z Majerów, miał syna Jana, chrzczonego 1789 r. w Warszawie, po którym, z Maryanny Krótkiewskiej, 2-o v. Ulanickiej, synowie: Jan Dionizy, ur. 1818 r. w Miechowie i Feliks, ur. 1819 r. w Książu.

Synowie Jana Dionizego prawosławni, osiedli w gubernii ekaterynosławskiej, a Feliks, kapitan gwardyi litewskiej, ożenił się w Petersburgu z Adelajdą Jadwigą Hanck. Z niej synowie: Paweł zmarły dzieckiem, Matylda, za generałem Szołkownikowem i Edgar, ur. 1856 roku, pułkownik wojsk rosyjskich, ożeniony z Wiarą von Plotho, z której córki: Eugenia, Nina, Adelajda, Marya, Olga i synowie: Sergiusz, ur. 1887 r., Mikołaj, ur. 1895 r. i Rościsław, ur. 1898 r.

KOCHANOWICZOWIE h. KORWIN. Jakób, dworzanin królewski, otrzymał 1681 r. konsens królewski, na cesyę wójtostwa w Strzyłkach, Gwozdeckim (Zs. Przem. 132 f. 1617). Jan odstąpił 1689 r. Czerniatycz, w oszmiańskiem, Biegańskiemu. N., żona Józefa Ustrzyckiego z Potoka 1715 r. Aleksander, z Katarzyny Wyrzykowskiej, miał dzieci: Franciszkę, ur. 1716 r. w Białym Potoku i Antoniego, ur. 1735 r. w Kolendzianach.

Józef Mikołaj, odźwierny królewski, otrzymał 1679 r. potwierdzenie posiadania, nadanego mu przez hetmana Jabłonowskiego, pola Jaremkowskiego w Karaczynowie, w starostwie janowskiem. Z Maryanny Poniatowskiej, syn jego Jakób, ożeniony z Anną Ruczyńską, pozostawił syna Jana, który wraz z synem Mikołajem, legitymował się ze szlachectwa w Kijowie 1803 roku (Z notat L. Białkowskiego).

KOCHANOWSCY herbu i przydomku KORWIN z Kochanowa, w powiecie radomskim [1]). Rodzina Kochanowskich pierwotnie używała herbu Ślepowron, za-

---

[1]) Oprócz źródeł cytowanych w tekście, artykuł ten oparty jest na rozprawie R. Plenkiewicza o Kochanowskim, w jubileuszowem wydaniu dzieł Jana, na broszurze ks. Gackiego, o Kochanowskich i na wyciągach z archiwum krakowskiego, sporządzonych przez archiwistę B. Łuszczyńskiego.

wołania Bujny. Przedwój z Kochanowa, h. Ślepowron, zawołania Bujny, 1411 r., Abraham i Maciej z Kochanowa h. Bujno, to jest podkowa, nad nią krzyż, a nad krzyżem Ślepy gawron, 1418 r., Stanisław, zwany Abraham z Kochanowa, h. Ślepowron, 1452 roku świadczą w Radomiu, przy wywodach szlachectwa (Pis. Dz. Pol. IX). Następnie, na podstawie legendy Korwinowskiej, zaczęli, tak jak i wspólnego z nimi pochodzenia Małęczyńscy, Młodniccy i inni, używać herbu Kruk (Korwin).

Jan, poeta, obejmując 1564 r. probostwo poznańskie, przedstawił, jako swój herb, kruka w czerwonem polu, z pierścieniem w dziobie, a pieczęć Piotra z Policzny, z 1676 r., wyobraża kruka z pierścieniem w dziobie, na pniu obalonym, na tarczy i w szczycie hełmu.

Już w początkach XV-go wieku byli Kochanowscy licznie rozrodzeni, a w rejestrze poborowym z 1508 r. wymieniona wieś Kochanów, jako własność szlachty, uprawiającej osobiście swoje cząstki.

Herb Korwin.

W 1411 r. spotykamy braci: Wojciecha, Przedwoja, Dzierżysława i Abrahama, dziedziców Kochanowa. Siostry ich: Wichna, za Stanisławem z Chrościć 1428 r., Anna, zmarła panną i Świętochna, która 1451 r. część swoją i od siostr nabytą, sprzedała za 80 grzyw. Stanisławowi.

Wojciech sprzedał 1411 r. swoją część w Kochanowie Dzierżysławowi.

Wspomniany wyżej Przedwój, zabity został 1412 roku przez Grzegorza z Jabłonicy.

Abraham zmarł bezdzietny, przed 1436 r., w którym Dzierżek sprzedał łąkę, po nim pozostałą, Pawłowi z Kochanowa (Zap. Rad. I f. 214). Synowie Dzierżka: Prokop, pleban w Oleksowie, Przedwój i Jan, dopełnili działu dóbr po ojcu i po stryjach 1441 r. Przedwój nabył 1447 r. część od brata Jana (Insr. Decr. Rad. 4 f. 16), a 1449 r. ten sam pewno, Stanisław Przedwój, sprzedał część ogrodu Stanisławowi *Łyskowi*. Umarł Przedwój 1469 r., a spadek po nim biorą także dzieci jego siostr, Lućmierskiej i dwóch Osuchowskich.

Marcin, ożeniony z Katarzyną, nabył 1453 r. część Kochanowa, od stryjecznego brata Mikołaja, a 1460 r. część od Stanisława. Synów miał dwóch: Stanisława, ożenionego z Anną 1495 r, i Mikołaja *Szrama*, żonatego z Katarzyną 1499 roku. Stryjeczny jego brat Mikołaj, miał braci rodzonych: Pawła, Jakóba 1444 r. i Grzegorza 1453 r. Paweł nabył 1436 r. łąkę w Kochanowie od Dzierżka, a 1444 roku kupił za 100 grzyw. część Radostowa od Dobiesława z Rudy. Jakób nabył 1444 r. w Kochanowie, od brata Mikołaja, część jego własną i część po Pawle, a 1455 r. został zabity przez Piotra z Wieniawy. Mikołaj kupił 1443 r. część Piotrowic od Elżbiety z Myśliszowic, a 1453 r. sprzedał część macierzystą swoją stryjecznemu bratu Marcinowi, a dział Piotrowski w Kochanowie, Stanisławowi i Dominikowi. Syna miał mieć Stanisława, żonatego z Anną, od którego wyprowadza Plenkiewicz linię *Kochanowskich z Krzyszkowic* i mianuje synem jego Mikołaja, podstarościego radomskiego, zmarłego 1560 r. Wobec lat ich życia, Mikołaj mógł być prędzej wnukiem Stanisława, a nie jego synem. Był on podstarościm radom-

skim 1532 r. i sędzią grodzkim opoczyńskim 1553 r., został pisarzem grodzkim radomskim 1558 r., umarł 1560 r. (M. 54 f. 168 i 74 f. 608). Oprócz Krzyszkowic posiadał i Tomczyce i Bieniędzice Na tych ostatnich poczynił 1550 r. zapisy na Farę radomską. Od niego, jako stryja swego, pożyczył Jan, poeta, 70 flor. w 1556 roku. Z Anny Kunatównej, córki wójta radomskiego, miał Mikołaj synów: Teofila, Stanisława i Prudencyusza.

Teofil, syn Mikołaja, dziedzic części Falęcic, w czerskiem, części Krzyszkowic, Bieniędzic, Zerwikaptura 1569 r., Zamłynia 1589 r. i Woli Mysłowskiej 1591 roku, z żony Elżbiety, pozostawił czterech synów: Stanisława, Jana, Andrzeja i Pawła 1596 r. Z nich:

Jan sprzedał 1612 r. Wolę Mysłowską Sasimowskiemu, a 1608 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Kanich (Wyr. Lub. 33 f. 920; 47 f. 393, 68 f. 194; 65 f. 469; 72 f. 146: DW. 40 f. 1213—1225; 35 f. 967—970).

Stanisław, vicesgerent radomski, sprzedał 1602 r. część Zamłynia, nabytą przez ojca. Dziedzic Krzyszkowic 1616 r., nie żył już 1630 r. Syn jego, Adryjan z Krzyszkowic, dworzanin prymasa Gembickiego 1618 r., pisarz 1635 r., a podsędek ziemski stężycki 1640 r., był w końcu i sędzią ziemskim 1646 r. Ożeniony z Elżbietą Kępanowską miał synów: Marcina, Sebastyana i Jana. Córką też jego mogła być Zofia z Krzyszkowic, żona Wawrzyńca Domaszewskiego.

Marcin, na Krzyszkowicach 1678 r., podczaszy drohicki 1691 r., dziedzic Wrzosu, Jabłonny i Żerdzi, z dwóch żon, Krystyny Sławińskiej, 1-o v. Mikołajowej Falęckiej i Teresy Strzemboszównej, miał córki: Teofilę, za Kazimierzem Lubienieckim i Annę, ur. 1681 r., żonę Adama Strzembosza, zmarłą przed 1723 r. i synów: Tomasza, dziedzica Wrzosu, plebana w Skrzyńsku 1708 r., następnie 1723 roku Kamedułę pod imieniem Marcina, Filipa, zmarłego bezdzietnie przed 1743 r. i Kazimierza, proboszcza samborskiego. superiora Missyonarzy w Przemyślu 1723 roku, kanonika łowickiego, dziekana przytyckiego i plebana w Wrzeszczowie w latach 1750 — 1760 (Zap. Lub. 40 f. 870; 67 f. 401; Perp. Czers. 18 f. 62).

Sebastyan, syn Adryjana, cześnik lwowski 1644 r., rotmistrz królewski, dziedzic Żyrowa. Sokołowa, Baniunina, Orpina i Nahorzec, ożeniony z Teofilą z Borku, zmarł 1662 r. Był on autorem poematu „Opis wyprawy Zbaraskiej“. Syn jego, Jan z Krzyszkowic, otrzymał prawem lennem Słobodę Lewinową 1669 roku (Sig. 5 i 11 f. 11; Zap. Lub. 39 f. 549; 44 f. 67 i 155; 47 f. 941).

Jan, trzeci syn Adryjana, cześnik łukowski 1686 r., dziedzic Tomaszowic, wziął 1690 r. w zastaw Policznę. Ożeniony z Anną z Bużenina Mniszkówną, żył jeszcze 1711 r. Tak jak brat jego Sebastyan, zabawiał się poezyą i był autorem „Zabaw przyjacielskich”. Córka jego Zofia, żona Jana Mężyńskiego, chorążego lubelskiego.

Z Krzyszkowic pisał się Krzysztof Kochanowski, który wstąpił 1703 r. do Benedyktynów w Sieciechowie i zapisał im 3,000 flor. na Żakowicach (Zap. Lub. 62 f. 714; 63 f. 335; 68 f. 337; M. 216 f. 173).

Prudencyusz, trzeci syn Mikołaja z Krzyszkowic, był dziedzicem części Bieniędzic, w radomskiem i Falęcic, w czerskiem. Ożeniony 1-o v. 1574 r. z Anną Kożuchowską, córką Stanisława, przyznał w tymże roku 300 flor. długu Piotrowi Kochanowskiemu ze Szczytów. Druga jego żona, Jadwiga z Podlodowskich, zrze-

kła się 1591 roku posagu na rzecz braci (Zs. Gr. Czers. 41 f. 686; 42 f. 233; Zs. Warec. 16 f. 4 i Perp. Czers. 1 A f. 216).

Adam, syn Prudenciusza, odstąpił 1624 r. części Falęcic i Promny bratu Pawłowi.

Jan, drugi syn Prudenciusza, zabezpieczył 1620 r. posag żonie, Jadwidze Szelskiej, która w 1638 r. występuje jako wdowa, wraz z córką Jadwigą, żoną Piotra Rykalskiego, poborcy czerskiego. Franciszek, syn Jana, żyje 1663 r. (M. 171 f. 190; Perp. Czers. 6 f. 168; 11 f. 667 i 673 i 12 f. 369; Zs. Warec. 26 f. 355).

Paweł, trzeci syn Prudenciusza, w latach 1638 — 1642 wydzierżawił Promnę i Falęcice Strzałkowskiemu. Jego pewno żona, Maryna ze Szczuckich, zeznała 1631 r. cesyę na rzecz braci. Z dzieci Pawła, znamy córkę Katarzynę, za Pawłem Czarnowęskim 1646 roku i synów: Seweryna, Stanisława, Zygmunta i Łukasza.

Seweryn odstąpił 1645 r. część Falęcic i Promny Wojciechowi Falęckiemu. Żona jego, Teofila z Gośniewskich, zeznała 1651 r. cesyę na rzecz ojca swego, Andrzeja Nowiny Gośniewskiego, a 1666 r. jako wdowa, wraz ze szwagrem Łukaszem, ma sprawę z synowicą męża.

Stanisław ustąpił 1648 r. swej części Falęcic i Promny Gośniewskiemu, a Zygmunt swoich części 1646 r. Falęckiemu. Jedyna córka Zygmunta, z Katarzyny Męcinianki, Zuzanna, zostając pod opieką Staniszewskiego, ma sprawę 1666 roku ze stryjem Łukaszem i stryjenką Sewerynową. W 1667 roku zeznała zapis dożywocia z mężem, Stanisławem Brzezickim, późniejszym podkomorzym chełmskim.

Łukasz, vicesgerent i sędzia grodzki krakowski 1658 r., mianowany 1667 roku stolnikiem chełmskim, nabył tegoż roku część Falęcic i Promny od Mosakowskiej i Rykalskiej. Dziedzic Motycza, w lubelskiem, 1676 r., ożeniony z Justyną Wierzchowską, wraz z synem Tomaszem, ma sprawy w Trybunale lubelskim 1676 r. (Zs. Warec. 26 f. 489; 27 f. 938; 28 f. 54 i 187; Perp. Czers. 8 f. 452; 10 f. 621 i 689; 11 f. 103, 434 i 470; 13 f. 192, 204 i 207; Zap. Lub. 52 f. 498 i 55 f. 1389; Sig. 10; Ręk. Oss. Sig. 139 f. 112 i Paw.). Dalszych wiadomości o linii z Krzyszkowic nie posiadam.

Mikołaj *Długi* z Kochanowa, zmarły przed 1441 r., zostawił z pierwszej żony syna Piotra, z drugiej synów: Stanisława i Dominika.

Piotr pisał się z Kochanowa i z Rudy; w 1441 r. nabył od Stanisława części jego macierzyste w Kochanowie, a 1443 r. sprzedał całą część swoją po ojcu i po nie wymienionym stryju Dominikowi, za 30 grzywien i jednocześnie żonie, Elżbiecie z Jaszowic, oprawia 60 grzyw. posagu i wiana na Rudzie.

Stanisław, przezwany *Łysek*, nabył 1449 r. części w Kochanowie od Stanisława Przedwoja, które zaraz odprzedał Dominikowi. Następnie kupił 1451 r. za 80 grzyw części w Kochanowie, od Świętochny, siostry Dzierżka, a 1460 r. sprzedał część Marcinowi z Kochanowa. Za jego synów uważa Plenkiewicz Jana z Brzeszczan (?), ożenionego z Dorotą i Abrahama z Kochanowa i Młodocina, żonatego z Heleną 1485 r.

Jan, syn Stanisława, wziął 1475 r. w zastaw część Kochanowa (Ins. Decr. Rad. 6 f. 264).

Abraham, syn Stanisława, występuje 1460 r. jako sędzia polubowny w sprawie Jabłońskich. Z imienia sądząc, będzie to prędzej syn wspomnianego wyżej Stanisława, zwanego Abraham, świadczącego 1452 r. w Radomiu, przy wywodzie szlachectwa.

Dominik nabył 1443 r. część Kochanowa od Piotra i zabezpieczył 60 grz. posagu i wiana, żonie Annie (Rad. Inscr. I f. 161). Wspólnie z bratem Stanisławem nabył 1453 r. część Piotrowską w Kochanowie od Mikołaja, 1454 r. połowę Woli Brudnowskiej, za 200 grzyw. od Strzembosza i Mikołaja z Jabłonicy, 1469 i 1471 r. części w Kochanowie od Ossuchowskich. Umarł 1480 r., pozostawiając trzech synów: Jana, sędziego grodzkiego radomskiego, dziada poety, Stanisława, od którego poszła gałąź Kochanowskich z Małęczyna i Ryjów i Andrzeja Gierasza, protoplastę gałęzi na Kieszkowie.

Pierwsza gałąź po Janie, synie Dominika.

Jan, najstarszy syn Dominika, sędzia grodzki radomski 1487 r., zaślubił 1470 r. Barbarę Ślizównę z Piastowa, której zabezpieczył posag na Woli Brudnowskiej, odstąpionej mu w tym celu przez ojca. W 1481 r. zamienia różne grunta z bratem Andrzejem, 1490 r. nabył łąkę w Kochanowie, od Marcina Gośka, 1499 roku oprawił żonie 100 grzyw., 1502 r. z bratem Stanisławem kupił część Sokolnik Suchych. Żona jego była współdziedziczką Piastowa, Czarnolasu, Zawady, Garbatki, Sławczyna, Gródka i Wsoli. Sędzia został zabity i rozsiekany 1507 r., w drodze powrotnej z sądów z Radomia, pod Przytykiem, przez Stanisława Rudzkiego. Wdowa wyszła 2-o v. za Feliksa Lekarskiego z Kowali Duszocinej, owdowiała powtórnie 1513 r. i zmarła 1518 r. W 1511 r. wniosła zażalenie na synów, Jana i Piotra, że ją wyparli z dóbr jej własnych i poddanych jej dożywociu (Ins. Decr. Radom. VI f. 47; VII f. 672 i 862; St. Pr. P. Pom. VI. 2). Sędzia pozostawił sześciu synów: Jana, Piotra, Dobiesława, Wita, Filipa i Tomasza, oraz córek pięć: Katarzynę, Barbarę, Annę, Elżbietę i Apolonię. Dopełnili wszyscy działu 1518 r., bracia wzięli dobra ziemskie, a siostrom wyznaczyli po 40 grzywien posagu. Z nich: Katarzyna żyła niezamężną jeszcze 1536 r., o Apolonii po 1518 r. nie słychać, Barbara była za Janem Nieczują z Wielkiej Rudy 1532 r., Anna, za Janem Ryskowskim 1541 r., Elżbieta owdowiała po Stanisławie Chłochole 1529 r., a bracia oddają jej w posiadanie Wolę Brudnowską.

Tomasz, dziedzic części Policzny z działu 1518 r., a części nabytej od brata Jana 1519 r., umarł bezżenny tegoż roku.

Jan, dziedzic Woli Brudnowskiej, części Rudy Wielkiej i skupionej w latach 1519 — 1520 Policzny, umarł bezdzietny 1526 r. lub 1527 r.

Z pozostałych czterech, od Dobiesława poszła linia na Opatkach i Gródku, od Wita, linia na Szydłówku, od Filipa, linia pierwsza z Czarnolasu, a od Piotra, linia z Policzny i Białaczowa, z Czarnolasu poety, z Baryczy, z Konar i z Sycyny. Wiele z tych linii istnieje dotąd, ale rodowody nasze urywają się w XVII wieku i połączyć ich z istniejącymi nie możemy.

A. *Linia na Opatkach i Gródku.* Dobiesław, syn Jana, sędziego radomskiego, dostał działem Garbatkę, którą zamienił z Opatem Sieciechowskim na Ciszycę, a tę znów z tymże, na Opatki. W 1525 r. zabezpieczył posag żonie, Dorocie z Kroguleckich (Radom. Inscr. Decr. XI f. 38). Zostali po nim synowie: An-

drzej, Jan, Kasper, Stanisław, Baltazar i Piotr 1570 r. (Wyr. Lub. 6 f. 453). Synem także jego był zapewne Jakób, zabity 1551 r. przez Macieja Kuropatnickiego w Kuropatnikach, o co zabójcę pozwali bracia, Stanisław i Piotr.

Andrzej, ur. 1552 r., dziedzic Gródka, w którym, wraz z żoną Anną z Mysłowskich, wybudował kościół 1593 r., umarł bezdzietny 24 Marca 1596 r., a jako spadkobiercy jego wymienieni, Kasper, Stanisław, Andrzej, Adam i Jerzy (Wyr. Lub. 69 f. 756). Wdowa po Andrzeju, wyszła 2-o v. za Stanisława Plichtę, kasztelana sochaczewskiego, a 3-o v. za Abrahama Leżeńskiego. Kasper był podstarościm drohickim 1596 r. (Wyr. Lub. 67 f. 498). Stanisław, prawdopodobnie brat poprzednich, ożeniony z Zofią Czajowską 1584 r., był dziedzicem Lipowego Pola 1601 r.

Jan, dziedzic Opatek i Koźmina 1570 i 1580 r., zostawił synów: Andrzeja i Adama, spadkobierców po stryju Andrzeju. Obaj bracia zeznali 1591 r. oblig na stryja Kaspra (Zap. Lub. 6 f. 404). Adam odstąpił 1609 r. praw do Gródka bratu Andrzejowi, który wystawił tamże stryjowi Andrzejowi nagrobek. Był podstarościm stężyckim od 1600 r. i umarł 1637 r., pozostawiając syna Mikołaja, dziedzica Gródka w latach 1637 — 1646 (Zap. Lub. 12 f. 169; 22 f. 141; 27 f. 733; 31 f. 746; 36 f. 226; M. 179 f. 70).

B. *Linia na Szydłówku.* Wit, syn Jana sędziego, wziął działem trzecią część Policzny i różne sumy, ale zaraz 1520 r. sprzedał swój dział, za 240 grzyw. Janowi. Żonaty z Zofią z Szydłowa, nie żył już 1550 r., w którym występują jego dzieci: Jan, Prokop, Sebastyan, Stanisław, Zofia, Katarzyna, Anna i Regina. Z nich Jan, starosta jędrzejowski i pełnomocnik opata Jędrzejowskiego 1553 roku, umarł w tych obowiązkach 20-go Stycznia 1589 r. (Nekr. Andrz.). Dziedzic Szydłówka i Posudai 1569 roku (Paw.), dzierżawił Żydówek od Marcina Kromera, w latach 1566 — 1572. Testament jego został zatwierdzony 1591 r. Synów jego znamy dwóch: Sebastyana 1592 r. i Jana 1596 r. (Wyr. Lub. 51 f. 79 i 69 f. 355). Córce Sebastyana, już nie żyjącego, zrobił zapis 1616 r. Piotr z Sycyny. W 1621 r. jest ona żoną Wincentego Piorunowskiego.

C. *Linia pierwsza z Czarnolasu.* Filip, wraz z bratem Piotrem, wzięli działem Czarnolas. Filip sprzedał 1527 r. spadek po bracie Janie, Witowi, a 1544 r. zastawił za 700 flor. swoją połowę Czarnolasu Piotrowi, był też dziedzicem Bielan, Piotrkowic, Mieronic i Świerz. Ożeniony z Zofią, wdową po Serafinie Rzuchowskim, umarł 1570 r. (Rad. Inscr. Decr. 9 f. 35, 113, 137, 243 i 266). Córkom swoim zapisał Filip 1557 r. każdej po 1,500 flor. posagu. Było ich dwie: Jadwiga, za Wiktorem Zaborowskim i Helena, za Grzegorzem Broniewskim.

Syn Mikołaj, zwany Mikołajem Filipkiem, dziedzic połowy Czarnolasu, Bielan, Piotrkowic, części Checheł i Strykowic Małych, zastawny posesor Przytyka od Firlejów 1577 r., który zamienił z nimi na zastaw Ławecka 1588 r., ożeniony z Barbarą, córką Andrzeja Gniewosza z Sarnowa, wojskiego radomskiego, zostawił z niej sześć córek. Z nich: Anna, była żoną Macieja Sobolewskiego 1600 r., Zofia, za Janem Bohowitynem Szumbarskim, Dorota, 1-o v. za Janem Boguszem, kasztelanicem zawichostskim 1588 r., a 2-o v. za Kasprem Poniatowskim 1613 r., Helena, porwana 1601 roku przez Kochanowskich, Lędzkiego, Owadowskiego i Firleja do Markuszowa i wydana za Bartłomieja Kazanowskiego, z czasem podstarościego lubelskiego, Elżbieta, porwana jednocześnie z siostrą, wyszła 1602 r. za Pawła

Czernego z Krasienina i zmarła 1606 r. i Krystyna, porwana także z Heleną, wyszła 1611 r. za Władysława Boglewskiego (M. 109 f. 533; Zap. Lub. 4 f. 74; AGZ. X. 2591; Wyr. Lub. 28 f. 325; 33 f. 294; 41 f. 458; 51 f. 438; 74 f. 98; Zs. Gr. Czers. 48 f. 189; Perp. Czers. 4 f. 247).

D. *Linia* Piotra sędziego, czyli *druga z Czarnolasu.* Piotr, drugi z rzędu syn Jana, sędziego radomskiego, ur. 1485 r., zmarły 1547 r., według nagrobka w Zwoleniu, z działu z braćmi wziął połowę Czarnolasu. Bardzo skrzętny i zabiegliwy, nabył z czasem Konary, Sycynę, Policznę, Barycz, Chechły, Strykowice Małe i trzymał kilka wiosek i cząstek zastawem. Był komornikiem granicznym radomskim 1531 r., sędzią grodzkim radomskim 1533 r., a sędzią ziemskim sandomierskim 1542 r. Ożenił się 1-o v. z Zofią Zasadówną z Strzałkowa Gutowską, wdową po Mikołaju Kroguleckim, dziedziczką części Sycyny, której oprawił 1522 roku 100 grzyw. posagu i wiana, a po jej śmierci powtórzył śluby 1525 r. z Anną Odrowążówną Białaczowską, dziedziczką części Policzny, ur. 1507 r., zmarłą 1557 roku. Z pierwszej żony miał sędzia tylko jedną córkę Druzyannę, wydaną 1537 r. za Walentego Jastrzębca Tynickiego, z drugiej zaś synów: Kaspra, Jana, Mikołaja, Piotra, Andrzeja, Jakóba i Stanisława, zmarłego bezżennie 1550 r. i cztery córki: Katarzynę, za Pawłem Komorowskim 1557 r., Elżbietę, 1-o v. za Mikołajem Szydłowskim 1553 r., a 2-o v. za Mikołajem Kozłem 1557 r., Annę, niezamężną i Jadwigę, za Janem Potkańskim 1559 r. (Rad. Inscr. II f. 302 i 318; Rad. Inscr. Decr. XI f. 151; XIV f. 283, 370 i 424; M. 73 f. 282; 83 f. 40). Synowie sędziego dopełnili działu majątku pozostałego po ojcu 1559 r. i dali początek kilku nowym liniom.

Linie z Policzny na Białaczowie i Cerekwi. Kasper, najstarszy syn sędziego Piotra, ur. 1526 r., zmarły 1576 r., dziedzic Policzny, Wilczej i Pilnej Woli, i Ossy pod Białaczowem, podstarości radomski 1558 r., pisarz ziemski sandomierski 1566 r., zaślubił Katarzynę z Cerekwi, córkę Mikołaja Dzika, wojskiego radomskiego, za którą dostał w posagu Taczów. Dzieci ich: Jan, Piotr, Kasper, Krzysztof, Anna, Katarzyna i Zofia, podzielili się 1576 r. majątkiem po ojcu pozostałym. Synowie wzięli dobra ziemskie, córki dostały gotowiznę.

1. Jan, dziedzic Ossy 1577 r. i części Białaczowa 1585 r., komornik graniczny opoczyński 1589 r., pisał się zwykle z Białaczowa. W 1605 r. był współopiekunem Elżbiety Borkowskiej, córki Jana, poety, a 1608 r. zawarł układ z Krzysztofem z Konar. Córka jego Elżbieta, żona Marcina Prażmowskiego, kwitowała 1613 r. ojca z posagu, syn zaś Piotr, otrzymawszy od ojca Ossę, zabezpieczył na niej 1611 r. posag żonie, Zuzannie z Leżeńskich, córce Stanisława. Tenże Piotr z Białaczowa w latach 1629 — 1630 skupuje Młotkowice i Młynki, w opoczyńskiem (Zap. Lub. 10 f. 207; 15 f. 954; Wyr. Lub. 33 f. 484; 46 f. 79; 60 f. 356; 37 f. 26; 41 f. 389 i 892; Perp. Czers. 4 f. 52, 175 i 265; 5 f. 442; Paw.; Gr. Opoczyńs.).

Potomkami Kaspra musieli być niżej wymienieni, bo pisali się z Białaczowa. Stanisław v. Jan Stanisław z Białaczowa, dziedzic Lipy 1630 r., podstarości stężycki 1651 r., poborca stężycki i radomski 1652 r. i sandomierski 1653 r. Żona jego, Felicyanna z Łychowskich, z siostrą swą, Agnieszką Falęcką, sprzedały części Siekluk i Okrąglicy Grodzkiemu 1649 r. (Zap. Lub. 43 f. 103, 302, 986 i 1013; 44 f. 335; Perp. Czers. 11 f. 202).

Feliks (Szczęsny) Ludwik na Białaczowie, dziekan i kanonik chełmiński, kanonik płocki, oficyał malborski, deputat na Trybunał piotrkowski, umarł 1661 r. w Piotrkowie. Krystyna z Białaczowa, żona Jana Lendzkiego, podstolego bracławskiego 1693 r.

Ponieważ Kochanowscy w XVIII-tym wieku zaprzestali dodawać do nazwiska, gniazdowych dóbr swej linnii, przeto trudno jest bardzo dojść, w obec wielkiego ich rozrodzenia, kto do jakiej gałęzi należy. Że jednak Michał, senator wojewoda, powrócił do pisania się z Białaczowa, więc jego linię tu zamieszczam, sądząc, że z Policzny i Białaczowa pochodzi.

Franciszek, syn Mikołaja, zapisał 1692 r. żonie, Annie Cetysównie, dożywocie, a 1711 r. zapisuje sumę na Żakowicach, Jadwidze z Wąsowiczów Przanowskiej (Gr. Radoms.). Synów zostawił trzech: Seweryna, Konstantego i Wojciecha Jana, chorążego nowogrodzkiego, którego, z Krystyny Kowalskiej, syn Ignacy Korwin, sprzedał 1786 r. Krzyszkowice i Jarosławice Dolne Józefowi Popielowi i legitymował się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej (Quat, VII f. 196).

Seweryn, zwany podczaszym podlaskim 1727 roku i stolnikiem sanockim, z żony, Katarzyny Nowosieleckiej, czy też Nowosielskiej, zostawił córkę Jadwigę, za Maciejem Suzinem i synów czterech: Józefa, kanonika płockiego 1760 r., deputata na Trybunał koronny 1761 r., żyjącego jeszcze 1790 r., Mikołaja, 1749 r. chorążego, 1775 r. majora wojsk litewskich, który nabył 1749 r. Jaryłówkę, w wołkowyskiem (V. L. z 1764 r. i VII f. 67 i Zs. Wołk.), a miał być ożeniony z Franciszką z Jelców Smogorzewską, Jana, nazywanego stolnikiem bracławskim, a który był w rzeczywistości komornikiem granicznym nowogrodzkim 1777 r. i dostał 1774 r. z dóbr pojezuickich Nowodworce (Kancl. 54 II f. 66), a z żony Przyłuskiej, miał mieć syna Aleksandra i czwartego Franciszka.

Franciszek, miecznik mielnicki 1752 r., rezygnuje z tej godności 1765 r. i zaraz zostaje tegoż roku skarbnikiem, 1768 r. wojskim mniejszym, zaraz następnie miecznikiem radomskim, z którego urzędu rezygnuje 1775 r. Był także podwojewodzym radomskim od 1767 r. i podobno szambelanem królewskim, w 1774 r. otrzymał z dóbr pojezuickich Czerniejówkę, w krzemienieckiem (Kancl. 54 f. 91). Ożeniony z Różą Jasieńczyk Kowalską, miał z niej córkę Izabellę, za Andrzejem Doliwą Cieleskim i synów: Michała, Konstantego i Adama.

Michał Korwin z Białaczowa, syn Franciszka, major wojsk koronnych, podwojewodzy radomski 1786 r., poseł na sejm czteroletni 1788 r., żołnierz Kościuszkowski, kawaler orderu Św. Stanisława i Virtuti Militari, odznaczony pierścieniem z napisem, prezes Rady Departamentu warszawskiego 1807 r., senator kasztelan 1815 r., senator wojewoda 1830 r., członek rządu tymczasowego 1831 r., umarł 1832 r. Żonaty dwukrotnie, zeznał 1786 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Józefą Wasilewską, a 1791 r. zapisał sumę drugiej żonie, Justynie Święcickiej (M. 300 f. 111; Perp. Czers. 41 f. 192 i 42 f. 256). Z pierwszej żony był syn Bonawentura, zmarły około 1815 r. i córki: Julia, za Leonem Dembowskim, senatorem kasztelanem i Franciszka, za Henrykiem Kamieńskim, generałem b. wojsk polskich, poległym 1831 r. pod Ostrołęką, z drugiej — córka Katarzyna, za Stanisławem Kochanowskim, wojskim radomskim, zmarła 1807 r.

Konstanty, drugi syn Franciszka, miecznika radomskiego, a brat Michała, z żony Zbrożkównej, pozostawił córki: Zofię, za Antonim baronem du Puget Puszetem, Konstancyę, 1-o v. Domżalską i syna Juliana Franciszka, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r., po którym, z Jabłonowskiej, syn N., ożeniony z Kamillą Bujalską, miał jednego syna Maryana, poetę, zmarłego młodo.

Konstanty, syn Franciszka, wnuk Mikołaja, a brat Seweryna i Wojciecha Jana, dziedzic Żakowic i Godowa, wojski stężycki 1744 r., zmarł 1757 r. Ożeniony z Anną Karwicką, cześnikówną sandomierską 1722 r., 2-o v. z Julianną Skarbkówną Borowską, a 3-o v. z Maryanną z Kieszkowa Kochanowską, kasztelanką radomską, z pierwszej żony miał syna Stefana Ksawerego i córki: Ludwikę, za Antonim Kruszyńskim, kasztelanicem gdańskim i Agnieszkę, za Michałem Duninem, podczaszym owruckim, z którym zeznała 1785 r. zapis dożywocia (Perp. Czers. 38 A f. 269). Z drugiej żony były córki: Konstancya, Norbertanka w Busku 1764 roku, obrana ksienią 1792 r., zmarła 13-go Maja 1806 r., Katarzyna i Maryanna, z trzeciej zaś córka Anna i synowie: Stanisław i Karol.

Stefan Ksawery, wojski większy radomski 1768 r., rezygnuje z tego urzędu 1789 r. Dziedzic Zakrzowa, Woli Zakrzowskiej, Gulinka, Kobylarni i Borowca, posesor wójtostwa radomskiego i Rawicy, na odstąpienie której Zdzieńskiemu, otrzymał konsens 1785 r. Żakowice odstąpił braciom 1774 r., a wszystkie dobra oddał 1791 r. dzieciom: Joachimowi, Leopoldowi, Paulinie i Antoninie, urodzonym z Ludwiki Kruszyńskiej (Kancl. 79 II f. 94; DW. 95 f. 374, 100 f. 518; 106 f. 264). Synowie obaj wylegitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej, 1803 roku (Quat. IV f. 224), a 1820 roku sprzedali połowę Nieczatowa i część Kozinka Chlewickim.

Joachim, skarbnik radomski 1789 r., ożeniony z Sołtykówną, kasztelanką zawichostską, pozostawił synów: Franciszka Salezego, Kajetana i Ludwika, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Z nich:

Kajetan, dziedzic Wierzchowisk, w zamojskiem, żonaty z Sułkowską, umarł bezdzietny 1857 r.

Franciszek Salezy, ur. 1804 r., zmarły 1883 r., dziedzic Zakrzowa i Pasieki, z Izabelli Pomianowskiej, miał córkę Zofię Kostkową i synów: Gustawa i Kazimierza. Gustaw, dziedzic Łopiennika, zmarły 1905 r., pozostawił, z Maryi Gosiewskiej, córki Mikołaja z Radlina i Łopiennika, córkę Zofię, zaślubioną 1905 r. Ludwikowi Zembrzuskiemu i synów: Stanisława i N. Kazimierz, dziedzic Pasieki, żonaty z N., ma dzieci.

Ludwik, trzeci syn Joachima, miał córki: Bogdańską, Babińską i N., zakonnicę i synów: Lucyana i Hieronima, wylegitymowanego ze szlachectwa 1851 r., dziedzica Waliszewa, ożenionego 1-o v. z Józefą Rembielińską, zmarłą w Radomiu 1872 r.

Leopold, brat Joachima, podwojewodzy radomski 1787 r., ożeniony z Józefą Zbrożkówną, wraz z nią był dziedzicem miasta Lipska. Daniszewa, Marcinowa, Długiej Woli, Lipy Krępy, Lipy Miklas, które sprzedane zostały Ignacemu Dzianottowi. Syn ich Walenty, wylegitymowany ze szlachectwa przed 1850 r., pozostawił tylko jednego syna Kajetana, doktora medycyny.

Stanisław, syn Konstantego, z trzeciej żony, dziedzic Żakowic, wojski mniejszy 1775 r., miecznik 1783 r., wojski większy radomski 1789 r., obrany 1794 r. na sejmiku sędzią ziemiańskim radomskim. Ożeniony 1-o v. z Anną Bukowiecką, miecznikówną radomską, a 2-o v. z Katarzyną Kochanowską, córką Michała, wojewody, zostawił kilkoro dzieci. Córka jego jedna Maryanna, umarła przed 1799 r., druga Barbara, małoletnia 1805 r., zamężna Mrozińska, umarła 1875 r. w Radomiu. Syn Józef Jan, ur. 1774 r. (metr. w Przytyku), dziedzic Żakowic, wylegitymowany ze szlachectwa 1803 r., w Galicyi zachodniej (Quat. IV f. 137) i w Królestwie przed 1850 r., sędzia pokoju i podprefekt powiatu szydłowieckiego, radca Dyrekcyi Szczegółowej Towarz. Kredyt. Ziems. w Radomiu, umarł 1843 r. Ożeniony z Anną z Kietlińskich Tarłową, pozostawił potomstwo. Jego zapewne synem był Marceli, zmarły 1872 r. w Radomiu.

Karol, trzeci syn Konstantego, z trzeciej żony, dziedzic Brogowej i Klonowej, szambelan Stanisława Augusta, skarbnik 1784 r., wojski mniejszy 1786 r., miecznik sandomierski 1787 r., obrany na sejmiku 1794 r. podkomorzym ziemi radomskiej (nowy urząd), z żony, Rozalii N., pozostawił córkę, za Bogusławskim i synów: Stanisława, ur. 1784 r. (metr. w Rudzie), Jacka, ur. 1790 r. i Ksawerego, ur. 1792 r. (metr. w Skrzyńsku), wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VIII f. 174 i 175). Z nich:

Ksawery, według tradycyi, miał zginąć pod Możajskiem, tymczasem w spisach wojskowych z 1824 r., figuruje jeszcze Ksawery, jako major 2-go pułku piechoty, kawaler orderu Virtuti Militari.

Stanisław, z Konstancyi Bajerówny, 1-o v. Maciejowej Sołtykowej, pozostawił synów: Pawła i Konstantego, młodo zmarłych w Lubani, na wychowaniu u Hieronima Kochanowskiego.

Jacek, dziedzic Brogowej i Klonowej, oficer b. wojsk polskich, emigrant z 1831 r., umarł 1856 r. w Krakowie. Z pierwszej żony, Maryi Wolskiej, córki Józefa i Anny z Kochanowskich, zmarłej 1832 r. w Krakowie, miał syna i córkę, zmarłą razem z matką. Z drugiej, Magdaleny Rawiczowej Dembińskiej, poślubionej 1833 r., a zmarłej 1874 r. w Krakowie, miał syna Jana, dziedzica Horysławic, ożenionego 1-o v. z Amelią Wąsowiczówną ze Smogorzowa, z której syn Stanisław, a 2-o v. z Emilią Strzelecką.

2. Piotr z Policzny, drugi syn Kaspra, a brat Jana, protoplasty linii z Policzny na Białaczowie, w latach 1589 — 1599 występuje wspólnie z braćmi i matką, a żył jeszcze 1611 r. Synów jego znamy dwóch: Andrzeja i Stefana, którzy wspólnie ze stryjem Krzysztofem, dziedziczyli na Policzny 1631 r.

Andrzej, podstarości stężycki w latach 1683 — 1650 r., podstarości radomski 1654 r., zeznał 1629 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Żeleńskich, córką Krzysztofa, sędziego ziemskiego łukowskiego, która już jako wdowa, zrzekła się 1661 roku dożywocia na rzecz synów, Piotra i Stefana (Zap. Lub. 6 f. 51; 32 f. 518; 44 f. 357; 47 f. 217; DW. 49 f. 781; Perp. Czers. 11 f. 659). Oprócz wymienionych, byli jeszcze synowie: Franciszek, wspomniany 1639 r. i Krzysztof, zabity 1654 r. w Rybczynie pod Kcynią, przez Macieja Smoguleckiego, gdy jechał do Samuela Konarskiego i córki: Anna 1639 r., Maryanna 1639 r. i Katarzyna, 1-o v. Marcinowa Leżeńska, 2-o v. Pawłowa Chocimowska, pisarzowa grodzka radomska 1677 roku (Perp. Czers. 14 C f. 127).

Stefan w 1654 r. był małoletnim i on to pewno 1663 r., chcąc się osiedlić w Prusach, nabył 8 włók pustych w Żalcu, w powiecie ryńskim (Kętrz.).

Piotr, dziedzic Policzny, był 1651 r. na uniwersytecie w Padwie, a 1654 r. pozwał Smoguleckiego, o zabójstwo brata. W 1660 r. sekretarz królewski, starosta stromecki i tegoż roku chorąży chełmiński, zapisał dożywocie żonie, Katarzynie Firlejównie, córce Andrzeja, starosty śmidyńskiego. W 1669 r. starosta radomski, 1670—1682 r. i krajczy królowej, 1679 r. kasztelan czchowski, zmarł 1689 r. Drugiej żonie, Joannie Klarze Wereszczakównie, wdowie po Janie Aderkassie, podkoniuszym koronnym, zapisał oprawę 1663 r. W 1666 r. otrzymał konsens na cesyę Stromca, ale go nie odstąpił i nabył jeszcze 1669 r., za konsensem królewskim, starostwo radomskie od Podlodowskiego. W 1666 r. ma proces o klejnoty z Mikołajem Kochanowskim, 1668 r. nabył Chebdzie, w lelowskiem, od Małachowskiego, 1679 r. jest wraz z synem w Paryżu. Syn ten jedyny *Pawel* Jan Piotr na Policznie, którą zastawił Janowi z Krzyszkowic 1690 r., pułkownik Jego Kr. Mości 1688 r., poseł starodubowski na sejm konwokacyjny 1696 r., umarł bezżenny 1698 r. (Zap. Lub. 47 f. 193; 51 f. 148; 52 f. 854; 53 f. 479; 55 f. 1324 i 1506; 57 f. 171; 60 f. 227 i 933; 64 f. 148; Perp. Czers. 13 f. 407; DW. 53 f. 440; 54 f. 1223, 1830 i 2289; Ręk. Oss. Sig. 139 f. 63 i 87; Sig. 15; 11 f. 26 i 35; M. 207 f. 33 i 46; 210 f. 19).

3. Kasper z Policzny na Cerekwi, trzeci syn Kaspra, występuje wraz z braćmi w latach 1589 — 1594 (Wyr. Lub. 41 f. 893; 51 f. 241; 60 f. 356). Synowie jego: Marcin i Zbigniew, są dziedzicami Cerekwi i Zatopolic.

Marcin, podstarości radomski 1629 r., mianowany opiekunem dzieci przez Prażmowskiego 1634 r., został pisarzem ziemskim sandomierskim 1637 r. Z Anny Święcickiej dzieci jego: Andrzej, ur. 1618 r., Karmelita pod imieniem Aleksandra a Jesu, słynny kaznodzieja w Krakowie, Kasper Korwin z Nowej Cerekwi, deputat na Trybunał lubelski 1671 r., komisarz z sejmu 1674 roku do różnych spraw, wojski radomski, został 1677 r. podsędkiem sandomierskim, a 1678 r. surrogatorem opoczyńskim, zaślubił 1665 r. Annę Kurdwanowską z Klwat, kasztelankę zawichostską, za którą w 10,000 flor. posagu dostał Nieczatów, Kozinki i Kamieńsko, 1684 r. nabył Kałęczynko od Chomętowskich i zmarł bezdzietny 1685 r. Wdowa po nim wyszła 1689 r. 2-o v. za Adama Walewskiego, kasztelana inowłodzkiego. Spadek po nim brała tylko jedna siostra Zofia, 1-o v. Jakóbowa Potkańska 1642 roku, 2-o v. Abrahamowa Biejkowska, pisarzowa ziemska sandomierska 1671 r., bo druga Zuzanna, żona Pawła Potkańskiego 1645 r., umarła bezdzietna przed bratem (Zs. Warec. 24 f. 676 i 30 f. 9; Zap. Lub. 32 f. 630; 36 f. 63; 47 f. 522; 54 f. 62; 56 f. 241; Perp. Czers. 8 f. 393; 9 f. 447; M. 182 f. 302; Sig. 11 f. 233; DW. 48 f. 2080; 56 f. 1284; V. L.; Gr. Radoms.).

4. Krzysztof, czwarty syn Kaspra, małoletni 1577 r., żył jeszcze 1631 r. Zabawiał się też poezyą, potomstwa zdaje się nie zostawił.

Z linii na Policznie pochodzić miała Katarzyna, córka Stanisława i Maryanny Zielińskiej, żona Stefana Chotomskiego, komornika ziemskiego zakroczymskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1787 r. (DW. 103 f. 472).

b) *Linia na Czarnolasie.* Jan, drugi z rzędu syn Piotra, sędziego, nasz słynny na cały świat poeta, działem z braćmi wziął połowę Czarnolasu z Rudą i młynem. Urodzony 1530 r., słuchacz uniwersytetu w Padwie, dworzanin króle-

wski 1560 r., sekretarz królewski 1564 r. i tegoż roku, za cesyą Myszkowskiego proboszcz katedralny poznański i pleban zwoleński 1566 r., porzucił stan duchowny, zrzekł się probostwa poznańskiego 1574 r. i zwoleńskiego 1575 r., a nie mając żadnych święceń, zaślubił 1575 r. Dorotę z Przytyka Podlodowską. Mianowany 1579 r. wojskim sandomierskim, nie przyjął kasztelanii połanieckiej i umarł 22-go Sierpnia 1584 r. w Lublinie. Pochowany w Zwoleniu wraz z żoną, zmarłą 1600 r. Syn jego jedyny Jan, pogrobowiec, ur. 1584 r., zmarł 1586 r. Córki ich: Ewa, ur. 1575 r., żona Filipa Owadowskiego, podstolego sandomierskiego 1597 r., wdowa 1627 r.; Poliksena, ur. 1576 r., żona Łukasza Lendzkiego, dworzanina królewskiego 1599 r. Urszula, ur. 1577 r., zmarła 1579 r., po której śmierci powstały „Treny", Anna, zmarła 1580 r., Elżbieta, żona 1-o v. Mikołaja Borkowskiego 1605 r., a 2-o v. Stanisława Witowskiego 1609 r., w końcu kasztelana brzezińskiego i Krystyna, żona Wojciecha Michowskiego, łowczego, następnie chorążego lubelskiego (M. 119 f. 230; Zap. Lub. 2 f. 34; 15 f. 954; Wyr. Lub. 41 f. 167, 50 f. 232; AGZ. X. 1113).

c) *Linia z Konar.* Piotr, trzeci syn Piotra, sędziego, a brat Jana, poety, z działu z braćmi wziął Konary, Głogów, Kaleń, Młodnice i Zadombrowie. Chorąży sandomierski 1581 r., zaślubił 1558 r. Annę Odrzywolską, córką Krzysztofa, za którą dostał 1,000 flor. posagu. W 1576 roku nabył pół Wistki od Nowomiejskich, a 1577 r. część Milejowa i Kieszkowa, od Benedykta Kochanowskiego, 1586 r. był opiekunem córki poety. Dzieci jego: Krzysztof, Jerzy, Piotr, Waleryan v. Jan, Gabryel, Dzierżek, Katarzyna, Dorota i Jadwiga, wymienione 1581 r. w sprawie spadkowej po Andrzeju Gniewoszu (Wyr. Lub. 15 f. 632; 33 f. 80; 78 f. 345; Zap. Gr. Czers. 49 f. 672). Z córek: Katarzyna lub Dorota była za Gniewoszem, a Jadwiga 1-o v. za Stanisławem Załęskim 1589 r., a 2-o v. za Janem Całowańskim 1618 r. W 1620 r. darowała siostrzeńcowi swemu, Janowi Gniewoszowi, plac i dom w Radomiu (Perp. Czers. 1 f. 24; 1 B f. 267; 5 f. 428 i 6 f. 139). Z synów:

Dzierżka zabił 1599 r. Ligęza, Piotr był 1605 r. w zakonie Bożogrobców, Gabryel żył jeszcze 1617 r., Jan v. Waleryan był dziedzicem Konar 1617 r.

Krzysztof, dworzanin królewski 1593 r., chorąży sandomierski 1599 r., poseł do Turcyi 1601 r., starosta małogoski i burgrabia krakowski 1604 r., był 1605 roku współopiekunem Elżbiety Borkowskiej, córki Jana poety. Podróżując po Włoszech, zatrzymał się w Padwie 1608 r., wziąsł w zastaw Ojrzanów od Barzowej 1609 r., a sprzedał dom w Warce 1614 r. Umarł bezdzietny 1646 r., a synowiec Jerzy, wystawił mu nagrobek w kaplicy Bonarów, u Najśw. Maryi Panny w Krakowie (Wyr. Lub. 173 f. 374; Zap. Lub. 15 f. 954; DW. 35 f. 978; 37 f. 819; Perp. Czers. 4 f. 334).

Jerzy, stolnik sandomierski 1621 r., został 1625 r. kasztelanem małogoskim. Ożeniony z Zuzanną Ostrowską, umarł 1633 r., pozostawiwszy synów: Stanisława i Jerzego, dziedziców Winiar, Konar, części Kieszkowa etc. i córki: Zuzannę, niezamężną jeszcze 1650 r. i Maryannę, za Antonim Manowskim 1666 roku (DW. 44 f. 363; Zap. Lub. 25 f. 89; 29 f. 647; 40 f. 918; M. 172 f. 134 i 180 f. 83).

Stanisław, dworzanin królewski, zeznał 1649 r. zapis dożywocia z żoną Zofią, córką Pawła Kuropatwy i umarł 1650 r., pozostawiając syna Dominika Józefa. Wdowa po nim wyszła 1654 r. za Stanisława Koniecpolskiego, wojewodę parnawskiego.

Dominik Józef, małoletni 1663 r., wraz ze stryjem Jerzym, zastawił Łaziska Piotrowskiemu, a wykupił je dopiero 1676 r. od Wąsowiczów. Mianowany 1676 r. wojskim sandomierskim, dziedzic Konar, Kochanowa i innych dziesięciu wsi, ożeniony 1-o v. z Barbarą z Łayszczewa Łaściszewską, a 2-o v. z Apolinarą Jordanówną 1680 r., umarł 1696 r., pozostawiwszy z pierwszej żony synów: Franciszka i Józefa Jacka, ożenionego 1695 r. z Dorotą z Roganowa Finkówną, zmarłego bezdzietnie 1704 r., a z drugiej — Antoniego, zmarłego 1709 r., Dominika, zmarłego 1712 r. i Jana. Franciszkowi, Dominikowi i Janowi, spłaciła 1709 roku Walewska, kasztelanowa rozpierska, 30,000 flor. spadku po ciotce ich przyrodniej, Elżbiecie z Koniecpolskich Korycińskiej.

Franciszek, dziedzic Konar i Zakrzowa 1699 r., podczaszy nowogrodzki 1720 roku, z Zofii Kurdwanowskiej, miał jedynego syna Rocha, po którego śmierci prawa swoje do spadku po Koniecpolskich, odstąpił 1731 r. bratankowi (sic) swemu Franciszkowi Ksaweremu z Kieszkowa, synowi Stanisława i Ankwiczównej.

Jan, dziedzic Konar, zmarły 1710 r., z żony, Teresy Sołtykównej, 2-o v. Janowej Krasińskiej 1712 r., pozostawił tylko jedną córkę Ewę Wiktoryę, żonę Antoniego Krasińskiego, kapitana wojsk koronnych 1728 r., a po rozwodzie z nim, Franciszkankę w klasztorze Św. Józefa w Krakowie, pod imieniem Brygidy, zmarłą 1748 r.

Jerzy, kasztelanic małogoski, zmarły 1677 r., z żony, Zofii Konstancyi z Przytyka, córki Stefana Podlodowskiego, miał synów: Franciszka, ur. 1655 r., zmarłego 1702 r. i Józefa, ur. 1656 r., zmarłego 1704 r. Franciszek, jako nie spełna rozumu, zostawał 1679 r. pod opieką brata stryjecznego Dominika i Kaspra z Cerekwi. Mimo tego stanu umysłowego, on to, zdaje się, bo Franciszek, znalazł żonę w osobie Anny Białobrzeskiej, wojszczanki radomskiej, 1-o v. Pawłowej Władysławowej Sawickiej 1665 r., 2-o v. Stanisławowej Kuczborskiej 1673 r. i z niej miał córkę Konstancyę, za Janem Drzewickim 1710 r. i syna Józefa Bonawenturę Korwina z Konar, starostę niehorowskiego 1723 r., po którym pozostała wdowa 1726 r., Teresa z Potępskich, wyszła następnie za Krzysztofa Mielewskiego, a córka Eleonora Stanisławowa Wyżycka, chorążyna kijowska 1732 r., rozwiodła się z tym mężem 1738 r. i wyszła za Antoniego Kniszyńskiego (Perp. Czers. 19 f. 322; 22 f. 187; Kij. X f. 1599).

d) *Linia starsza z Sycyny.* Mikołaj, czwarty syn Piotra sędziego, a brat Jana poety, małoletni jeszcze 1554 roku, z działu z braćmi wziął połowę Sycyny i 1,175 flor. gotówką. Podstarości radomski 1569 r., autor Rotuł, tłómacz Plutarcha, oprawił 1564 r. żonie, Katarzynie z Jasieńca Tymieńskiej, 2,400 flor. posagu i wiana; umarł 1582 r. Wdowa po nim, ma sprawę z Samborzeckimi 1586 r. Umarła 15-go Czerwca 1603 r., a nagrobek wystawili jej w Zwoleniu synowie, Adam i Piotr. Napis wspomina, że dzieci było dziesięcioro. Z tych troje umarło przed 1590 r., Przecław wspomniany 1590 i 1591 r., nie żył już 1598 r., w którym Adam, Piotr, Mikołaj, Jan i Eremian v. Hieronim, dzielą się Sycyną (Wyr. Lub. 7 f. 1002; 46 f. 372; Zap. Lub. 4 f. 945 i 5 f. 886), Wszebor umarł przed 1615 r., Jan, sekretarz królewski, kanonik gnieźnieński i krakowski, obecny w Padwie 1610 r., umarł 1613 r. w Lublinie, gdzie też leży w kościele Bernardynów, razem z bratem Jeremianem, zmarłym 1604 r.

Adam, najstarszy z braci, ur. 1565 r., podstarości lubelski 1598 r., a sędzia ziemski 1605 r., fundator kaplicy w Sycynie, zmarł bezdzietny 1628 r. Żon miał dwie, z których pierwszą była Agnieszka Kanimirówna 1598 r. (Wyr. Lub. 74 f. 530; 81 f. 934; DW. 35 f 233; Zap. Lub. 6 f. 360; 7 f. 426; 15 f. 7, 579 i 954; 24 f. 205; 25 f. 540).

Piotr, ur. 1566 r., słuchacz uniwersytetu w Padwie 1599 r., dokąd wracał i przejazdem bawił 1610 i 1613 r., sekretarz królewski 1608 r., kawaler maltański, zastawny posiadacz Niegoszowic, Balina i Borowa (Zap. Lub. 17 f. 14), tłómacz Jerozolimy i Orlanda, zmarł bezżenny 1620 r., pochowany u Franciszkanów w Krakowie.

Mikołaj, ożeniony już 1601 r. z Zofią z Wysokina Podlodowską, z którą zeznał 1607 r. zapis dożywocia (Zap. Lub. 16 f. 720), umarł przed 1615 r., pozostawiwszy córkę Annę, żonę Wawrzyńca Prażmowskiego 1623 r. (Perp. Czers. 6 f. 550) i synów: Mikołaja i Adama, którzy jako spadkobiercy stryja Adama, sędziego lubelskiego, wystawili mu pomnik w Zwoleniu.

Mikołaj, student uniwersytetu w Padwie 1620 roku, stolnik sandomierski 1624 r. i sekretarz królewski 1631 r., kasztelan zawichostski 1649 r., dziedzic Sycyny, Gulinka i innych dóbr, opiekun dzieci Prażmowskiego 1634 r., a Kożuchowskiego 1642 r., żył jeszcze 1651 r. Ożeniony z Anną z Przytyką Podlodowską, córką Grzegorza, wdową po Marcinie Ruskowskim, zdaje się, że potomstwa nie zostawił (Zap. Lub. 34 f. 63; 39 f. 369; 42 f. 406; 43 f. 69; DW. 48 f. 2080; 49 f. 234).

Adam, łowczy sandomierski, umarł przed Lutym 1644 r., a dzieci jego: Jan, Mikołaj, Piotr, Jakób, Ludwik, Zofia i Elżbieta, wraz ze stryjem Mikołajem, stolnikiem, obierały 1644 r. w Lublinie plenipotentów i pozwały Czernego (M. 188 f. 67; Zap. Lub. 39 f. 329 i 603). Z nich:

Jan, ożeniony z Barbarą de Giecze 1665 r.

Ludwik, dworzanin królewski 1661 r., działa wraz z braćmi Janem i Piotrem 1671 r.

Piotr, wojski sandomierski 1658 r., marszałek kapturu radomskiego 1669 roku, kasztelan radomski 1676 r., ożeniony z Dorotą Nieborowską, pozostawił synów: Adama, Jana, Franciszka, Jakóba, Piotra i Ludwika, którzy 1677 r., już po śmierci rodziców, mają sprawy w Lublinie. Adam, kasztelanic radomski, żonaty był z Katarzyną Burzyńską 1692 r. Franciszek Korwin z Sycyny, kasztelanic radomski, żonaty 1691 r. z Ludwiką Anną Aderkassówną. Ten sam zdaje się Franciszek, miał za pierwszą żonę Ludwikę Gołuchowską, starościankę radomską, 1689 r. i on to pewnie nabył od Pawła Kochanowskiego, Kochanówkę i Kochangród z przyległościami 1700 r. Ludwik, kasztelanic radomski, był dworzaninem królewskim 1691 roku.

Jakób, łowczyc sandomierski, brat kasztelana Piotra, towarzysz pancerny 1666 r., otrzymał część Radwanowic po infamisie Radwańskim, a stryj Mikołaj, kasztelan zawichostski, odstąpił mu 22,000 flor. na Gutowie. Z nieznanej nam żony pozostawił: Stanisława, Józefa i Konstancyę Głuszyńską. Pewnie to ten Józef, wspomniany 1715 r., jako dziedzic Przytyka (Zap. Lub. 46 f. 743; 47 f. 368; 49 f. 73 i 336; 54 f. 62; 56 f. 148 i 534; 67 f. 241 i 453; 68 f. 908; Ręk. Oss.

Sig. 139 f. 48 i 80; Sig. 11 f. 25; DW. 54 f. 1715; Perp. Czers. 15 f. 307; 16 B f. 24).

e) *Linia z Baryczy.* Andrzej, piąty syn Pawła sędziego, a brat poety, małoletni jeszcze 1554 r., z działu z braćmi 1559 r. wziął Barycz i Wólkę Sycyńską, czyli Szelęziną i 1,300 flor. gotówki, burgrabia sandomierski 1585 r., tłómacz Eneidy, sprzedał 1587 r. część Baryczy Mikołajowi Kloczowskiemu. Ożeniony z Zofią z Sobieszyna, córką Jana Sobieskiego, sędziego stężyckiego, za którą dostał 1,500 flor. posagu, umarł 1594 r. On to zapewne nazwany w aktach Trybunału lubelskiego 1580 i 1584 r. burgrabią sandeckim, a 1585 r. podstarościm stężyckim (Zs. Gr. Czers. 56 f. 62; Zap. Lub. 2 f. 343; Wyr. Lub. 21 f. 158; 23 f. 229; 60 f. 410). Córka jego Maryna, była żoną Marcina Russiana. Jego też córką być musiała Zuzanna z Baryczy, zmarła 1636 r., której mąż, Stanisław Jasnogórski, kuchmistrz koronny, wystawił nagrobek w kośc. Św. Jana w Warszawie (Star. Mon.). Synowie Andrzeja: Stanisław, Jan, Samuel, Hieronim, Wojciech, Mikołaj, Marek, Paweł i Przecław, w latach 1595—1606 często występują w aktach wspólnie, lub pojedyńczo (Wyr. Lub. 61 f. 68; 72 f. 137; Zap. Lub. 14 f. 494; DW. 32 f. 110).

Stanisław, łowczy sandomierski 1618 r., pokwitowany 1622 r. przez brata Olbrachta, współopiekuna dzieci Jana Sobieskiego 1627 r., umarł 1632 r., a synowie jego, Jacek i Albrecht, regulują tegoż roku po nim spadek. Córce jego, Zofii, mąż Paweł Brzeski, zabezpieczył posag 1631 r. Jacek część swą Baryczy, odstąpił 1639 r. siostrom stryjecznym, Wielopolskiej i Chlewickiej. Ożeniony z Anną Nowomiejską, miał syna Pawła, który rezygnował 1700 r. Kochanówkę i Kochangród Franciszkowi Korwinowi Kochanowskiemu (Zap. Lub. 26 f. 18; 28 f. 120; Perp. Czers. 8 f. 337; 15 f. 307; 16 B f. 24; Zs. War. 27 f. 191).

Jan, dworzanin, łożniczy królewski 1596 r., łowczy nadworny koronny 1614 roku, starostą kozienickim nazywany już 1621 r., choć nadanie z Metryki kor. wydane dopiero 1622 r., otrzymał też starostwo stężyckie. Chorąży nadworny 1627 r., starosta lubocheński, umarł w Grudniu 1633 r. Wraz z żoną, Elżbietą z Kamieńskich, posiadał Niemojowice 1622 r., na których cesyę otrzymał konsens 1630 r. i tegoż roku takiż konsens, na cesyę starostwa stężyckiego Gołuchowskiemu. Z synów jego: Władysław, rotmistrz Jego Król. Mości, zabity 1649 r. przez Byczkowskiego, a Aleksander musiał młodo umrzeć bezpotomnie. Zapiska o nich w aktach krakowskich jest niedokładną i być bardzo może, że to byli synowie innego Jana. Córki chorążego były trzy: Zofia, żona Jana Wielopolskiego, matka kanclerza, Anna Janowa Odrowążowa Chlewicka 1639 r. i Konstancya Stefanowa Chomętowska, podwojewodzina bełska 1639 r. (DW. 42 f. 635; Perp. Czers. 8 f. 184 i 453; 28 f. 10; Zap. Lub. 33 f. 1046; M. 167 f. 28; 168 f. 58; 170 f. 126; 175 f. 62; 179 f. 70; 178 f. 68 i 186; 180 f. 253; Kij. IV D f. 130; V f. 977 i 1182; Woł. VI C f. 35).

Samuel, dzierżawca Chorążyc 1612 r., ożeniony z Magdaleną Skidzińską 1626 r., występuje w latach 1642—1645 jako spadkobierca Olbrachta. On to może był 1648 r. pisarzem grodzkim rawskim (Zap. Lub. 41 f. 606).

Hieronim mianowany 1632 r. łowczym sandomierskim, po bracie Stanisławie, zawarł układ z Oleśnickim 1611 r. Wspólnie z żoną Reginą, kwitowali się wzajemnie z Konstancyą Bużeńską 1617 roku, a brat jego stryjeczny Adam, sędzia lubelski, kwitował go 1619 r. Drugą żoną jego 1627 r., była Ewa Katarzyna Tarnawska,

chorążanka sanocka, wdowa po Stanisławie z Ruszczy Branickim, z którą nabył Rakowę i Wolę Rakowską od Drohojowskich. Z dzieci Hieronima, mamy wiadomości tylko o Stefanie, występującym w sprawie spadku po Olbrachcie 1642 r. i pokwitowanym 1644 r. przez Mikołaja, stolnika sandomierskiego. Ten sam może Stefan, podczaszy lwowski, nabył 1659 r. Zaleszyce od Bąkowskiego (DW. 39 f. 1742; Zap. Lub. 24 f. 205; 34 f. 375; 39 f. 369; 43 f. 741; M. 178 f. 519; 357 f. 5; Gr. Przem. 84 f. 1087; 348 f. 1175).

Wojciech, czyli Olbracht, rotmistrz, sędzia ziemski bracławski 1626 roku i poborca bracławski 1628 r., poseł na sejm 1634 r., kwitował 1622 r. brata rodzonego Stanisława. Wspólnie z żoną, Aleksandrą z Krasnosielskich, otrzymał 1627 roku konsens królewski, na wykupno Chrośliniec i Ambrożówki, w bracławskiem, od Górskiego, a na cesyę tych dóbr Russianom 1631 r. W 1633 r. otrzymał Tałajówkę, w nowogrodzkiem, kwitował 1632 r. w imieniu swojem i siostrzeńców Russianów, Świerskich, z summ z Huszczy. Nie żył już 1642 r., w którym pozostała po nim wdowa, prowadzi sprawę spadkową z Chomętowskimi i Stefanem. Markiem i Samuelem Kochanowskimi (Zap. Lub. 26 f. 18; 31 f. 572; 34 f. 110; M. 176 f. 100; 178 f. 263; 180 f. 47; V. L.; Źr. Dziej. 5; Woł. V B f. 191, 243, 395, 671; Kij. V f. 47, 68, 997, 1182; III D f. 70).

Mikołaj, poeta, a przytem słynny rycerz, o którym piszą Twardowski i Wacław Potocki, na pamiątkę powrotu z pod Chocimia, wystawił 1621 r. figurę w Sycynie. W 1606 r. rotmistrz piechoty wybranieckiej, województwa sandomierskiego (Oblat. Krak. 33 f. 500, 858; 41 f. 892), był prawdopodobnie dzierżawcą kamienobrodzkim 1622 r. (AGZ. X. 3396 i 3403).

Marek, brat poprzednich, wspomniany jeszcze 1642 r. w sprawie spadkowej. Z linii na Baryczy, szedł, jak się zdaje, Jan, ożeniony z Krystyną Chomętowską, 1-o v. Janową Karolową Szastawską (czy też Szarłowską), zmarłą 1666 r., których dzieciom, Markowi, Janowi, Agnieszce i Katarzynie, król wyznaczył 1666 roku opiekę, w osobie dwóch Chomętowskich (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 52). Marek 1690 r. żonaty z Maryanną, córką Macieja Tarnowskiego (Obl. Krak. 217 f. 446). Dorota Kochanowska ustąpiła praw swych do Baryczy Chomętowskiemu 1676 r.

f) *Linia młodsza z Sycyny.* Jakób, syn szósty Piotra sędziego, ur. 1547 roku, działem z braćmi wziął połowę Sycyny i 1,175 flor. gotówką, trzymał też w zastawie część Czarnolasu Mikołaja Filipka. Burgrabia radomski 1579 r., zaślubił 1-o v. 1567 r. Zofię Owadowską, zmarłą 1577 r., której oprawił 1,000 flor. posagu i wiana 1567 r., a 2-o v. 1579 r. Katarzynę Nowomiejską, za którą otrzymał 1,200 flor. posagu Dzieci jego z pierwszej żony: Marcin, Barbara Potocka (Jakóbowa) i Anna, mają sprawy w Lublinie 1592 r. (Wyr. Lub. 51 f. 1174). Marcin należał 1601 r. do najazdu i porwania Heleny Kochanowskiej, córki Mikołaja z Czarnolasu.

Druga Gałąź Kochanowskich Ryjów.

Stanisław, drugi syn Dominika, nabył 1468 i 1482 roku część Kieszkowa, 1486 r. część Małęczyna, a 1502 r. wspólnie z bratem Janem, część Sokolnik Suchych, od Kmitów. Syn jego Paweł na Małęczynie 1525 r., miał syna Jakóba Małęczyńskiego v. Kochanowskiego 1556 r.

Jakób, starszy syn Stanisława, przezwany Ryj, dziedzic części Kochanowa i Woli Brudnowskiej, umarł 1533 r. pozostawiając synów: Jana, Marcina i Stani-

sława Ryjów Kochanowskich. Marcin Ryj 1561 i 1569 r., a Jan Marcinowicz 1569 roku, Walenty, syn Stanisława Ryja, 1577 r. i córka Zofia 1596 r., dziedziczyli na Kochanowie.

Najstarszy z synów Jakóba, Jan Ryj z Woli Brudnowskiej, komornik graniczny radomski, stężycki, sandomierski od 1555 r., zmarły 1577 r., z Anny z Łomna, pozostawił synów: Piotra, Jana i Andrzeja. W 1552 roku, z synami, Piotrem i Andrzejem, wziął w dzierżawę kopalnie rudy i kuźnice od opata Wąchockiego.

Piotr Ryj, dziedzic Dąbrowy, Warszówka i części Rusinowa 1590 r. (Wyr. Lub. 41 f. 229), z Anny Rzuchowskiej, córki Serafina, miał córkę Annę, za Stanisławem Podlodowskim, synem Grzegorza. Ten sam pewno Piotr, dziedzic Wolicy 1579 i 1586 r. (Wyr. Lub. 2 f. 629; 28 f. 381).

Jan Ryj z Dąbrowy, syn Jana, komornika, w latach 1556 — 1564 starosta biskupi kunowski i złocki, następnie dzierżawca dóbr opactwa Św. Krzyskiego, pisarz grodzki radomski 1570 r., sędzia grodzki sandomierski już przed 1579 r., dziedzic części Łomna, Ciszycy Wielkiej i Małej, Warszówka, Modrzewia, Jaworu, został 1580 r. surrogatorem starosty sandomierskiego Firleja. Żonaty z Ewą Ciołkówną Ostrołęcką, 1-o v. Andrzejową Białaczowską, 2-o v. Krzysztofową Sobkową, starościną solecką.

Trzecia Gałąź z Kieszkowa.

Andrzej, zwany *Gierasz* v. *Gyrrasz*, trzeci syn Dominika, kwitował 1480 r. braci swych, Jana i Stanisława, z odbioru ojcowizny z Kochanowa i Woli Brudnowskiej (Rad. Ins. Decr. 6 f. 422). W 1496 r. nabył znaczną część Kieszkowa, którego był jedynym dziedzicem 1508 r. (Paw.). Umarł przed 1545 r., pozostawiwszy z trzech żon, Heleny, Małgorzaty i Katarzyny, synów: Walentego, Mikołaja, Stanisława i Benedykta. Walenty *Gyrrasz*, dziedzic części Kochanowa 1569 r. (Paw.), z żony Zofii, miał synów: Pawła 1567—1574 r. i Piotra 1570 r. Ich to zapewne, jako dziedziców Woli Pawłowskiej, wymieniają Wyroki Lubelskie z 1594 r. Mikołaja, Walentego i syna tego ostatniego Piotra, a także córki Piotra: Potencyę i Katarzynę (Wyr. Lub. 60 f. 9 i 69 f. 59).

Stanisław, Benedykt i Mikołaj byli w latach 1541 — 1548 dziedzicami połowy Kieszkowa. Benedykt sprzedał 1574 r. część Kieszkowa i Milejowa synowi Piotrowi 1574 roku, a następnie sprzedał je 1577 roku Piotrowi z Konar Kochanowskiemu.

Walenty, syn Stanisława z Kochanowa, ma sprawę w Czersku 1589 roku, a 1580 r. procesował się w Chełmie z Władyką. Żonaty 1601 r. z Katarzyną Kamieńską, córką Feliksa Przerowy, 1-o v. Staniszewską 1590 r., sprzedał 1606 r. Dembe, Kołaczki i Budziska Janowi Dembskiemu (Zs. Gr. Czers. 58 f. 470; Perp. Czers. 2 f. 156 i 3 f. 19; Akta XIX).

Stanisław, dziedzic Kieszkowa 1599 r. i drugi Stanisław 1658 r. Stanisław, Seweryn, sędzia grodzki bełski i Samuel, synowie Jana i Anny Potkańskiej, sprzedali 1686 r. część dóbr Łękawica, Jadamów, Sucha Wola, Gołosze, Dębowa Wola i spichlerz w Przedworzycach Grzegorzewskiemu.

Stanisław Korwin z Kieszkowa, podczaszy latyczowski 1690 r., żonaty z Anną Kuczowską, córką Jana, 1695 r.

Seweryn Korwin z Kieszkowa, podstarości 1667 r. i sędzia grodzki bełski 1679 r., dziedzic Waniowic, żonaty z Dorotą Żeleńską, miał synów: Józefa i Antoniego 1690 r. i kilka córek, z których: Teresa jest żoną Krzysztofa Żulińskiego 1688 r., a Katarzyna, wdowa po Władysławie Piaseckim 1715 r., sprzedała Olszańskiemu dobra Krynicę starą i nową, Polanów i Niemirów, odziedziczone po Barbarze z Oleśnickich Leśniowolskiej, wojewodzinie podolskiej. Z synów:

Antoni z Kieszkowa, łowczy latyczowski, umarł przed 1719 r. On to może był 1686 r. skarbnikiem łomżyńskim (Perp. Czers. 14-A f. 198—200; Zap. Lub. 56 f. 148; 58 f. 66; 62 f. 379; 66 f. 93; Oblat. Krak. 122 f. 920; Gr. Busk. 60 f. 187; Gr. Bełs. 132 f. 131 i z dnia 12-go Maja 1719 r.).

Jakób, bliski krewny poprzednich, podwojewodzy 1686 r., a komornik ziemski bełski 1690 r., wraz z pierwszą żoną, Katarzyną z Góry Górską, zawiera układ 1670 r. z Andrzejem Nowomiejskim i bierze 1,000 flor., za należną jej część Góry (Gr. Raws.; Gr. Bełs. 279 f. 3, 447, 834; Zap. Lub. 66 f. 93). Z drugą żoną, Teofilą z Lesieckich, dzierżawił Jakób 1686 r. Czaśniki i Chodywańce i z niej miał syna Franciszka Łukasza, chrzczonego 1686 r. w Kamionce Strumiłłowej. Z pierwszej zaś żony miał synów: Seweryna i Feliksa, piszących się zawsze z Kieszkowa Korwinami Kochanowskimi.

Seweryn nabył 1691 r. część Góry i Ciechyna, od ciotki swej z Górskich Serbinowiczowej i windykuje te dobra od Sapiehów 1697 r., które rezygnuje bratu Feliksowi 1700 r. (Gr. Łuckie, Buskie i Rawskie). Tenże Seweryn, miecznik radomski, podpisał 1707 r. z województwa podolskiego, uchwały zjazdu lubelskiego, a 1708 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Ciszewskich, córką Krzysztofa i Katarzyny z Łosiów (Gr. Lwows. 271 f. 25), 2-o v. Aleksandrową Kułakowską (A. Tryb. Lub. z 1756 r.). Ten sam zapewne Seweryn z Kieszkowa, był potem sędzią ziemskim winnickim i starostą sieleckim i miał synów: Stanisława i Feliksa.

Feliks v. Felicyan v. Szczęsny Korwin z Kieszkowa, brat Seweryna, podczaszy buski 1701 r. i porucznik pancerny 1711 r., dostał Baranówkę, w powiecie leżajskim, 1712 r., miecznik sandomierski 1720 roku, następnie łowczy sandomierski i z łowczego, kasztelan połaniecki 1724 r. i pułkownik wojsk królewskich 1728 r. (Perp. Czers. 20 f. 371), zmarł 1731 r., pozostawiwszy, z Teodory Jarzynianki, cześnikówny grabowieckiej, syna Gerwazego Jana, towarzysza pancernego 1742 r., elektora 1764 r. i córkę Zofię, Benedyktynkę w Radomiu, której zapisał 3,000 fl. na Ratoszynie, 1731 r.

Stanisław, syn Seweryna, tytułowany podczaszym latyczowskim 1713 roku, rotmistrz królewski 1719 r., łowczy stężycki 1726 r., kasztelan połaniecki po Feliksie 1731 r., kasztelan radomski 1737 r., umarł 1756 r. Żon miał dwie: Krystynę z Ożarowskich, wdowę po Sewerynie Gołuchowskim, z której córka Elżbieta, Dominikanka pod imieniem Krystyny 1736 r. i drugą— Annę Maryę z Posławic Ankwiczównę, z której córki: Agnieszka, Norbertanka w Imbramowicach 1759 roku, Anna Joanna, Norbertanka w Busku 1747 r. i Maryanna, za Konstantym Kochanowskim, wojskim stężyckim, oraz synowie: Józef Walenty, Franciszek Ksawery i Leon.

Józef Walenty, kanonik kijowski 1760 r., proboszcz u Św. Jana w Warszawie i kantor kijowski 1777 r., zapisał synowi swej siostry, Karolowi Kochanowskiemu, 15,000 flor., a Piotrowi, starościcowi nowińskiemu, 30,000 flor. na Brzozowcu i Duranowie, 1783 r. Umarł 1791 lub 1792 r.

Franciszek Ksawery, szambelan królewski, kasztelan czchowski 1759 r., żarnowski 1764 r., zawichostski 1772 r., w końcu wiślicki 1780 r., elektor 1764 r., kawaler orderu Wirtemberskiego 1762 r. i Św. Huberta 1773 r., nabył 1731 r. od stryja swego Franciszka, syna Dominika z Konar, prawa jego do spadku po Koniecpolskich, kupił 1760 r. Przytyk od Szydłowskiego, sprzedał 1762 r. Aleksandrowice, Kleszczów, Podchełmce i Kochanów, nabyte od Dembińskiego, Potockiemu. Umarł 1782 r., bezdzietny z żoną, Józefą z Dąmbskich, kasztelanką wojnicką (M. 232 f. 323; DW. 89 f. 623; 99 f. 391).

Leon, kasztelanic radomski, cześnik 1766 r., podstoli 1770 r., podczaszy 1770 r., stolnik 1773 r., w końcu chorąży sandomierski 1787 r., poseł sandomierski na sejm 1786 r., zaślubił 1763 r. Maryannę Rostworowską, kasztelankę zakroczymską (DW. 84 f. 329). Dziedzic Podgajku 1791 r. po bracie, wziął 1773 r. w zastaw Prażmów i Zawodzie od Rostworowskiego i wylegitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. IV f. 234). Był też dziedzicem Przytyka, Lubani, Szczeczna, Suchowoli, Gierczyc i wielu innych. Pozostawił córkę jedyną Annę, 1-o v. Józefowę Wolską, miecznikowę opoczyńską 1796 r., 2-o v. Sołtykowę i synów czterech: Ignacego, Antoniego, Hieronima i Michała.

Ignacy, towarzysz kawaleryi narodowej, kwitował 1783 r. Chądzyńskiego (Perp. Czers. 38 A f. 42). W 1818 r. jest wierzycielem masy spadkowej po ojcu na 162,000 flor., z zapisów matki i siostry, a 1828 r. dziedzicem Brzozowa i Duranowa, w szydłowieckim.

Antoni, agent dyplomatyczny Rzeczypospolitej w Kopenhadze, prezes komisyi wojewódzkiej sandomierskiej 1816 r, dziedzic Kazanowa, z żony, Anieli z Gołuchowskich, 1-o v. Antoniowej Skrzyńskiej, dziedziczki Strykowic Górnych, pozostawił syna Władysława, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r., bezdzietnego z hr. Liberatą Bystrzanowską.

Hieronim, ur. 1777 r., radca departamentu radomskiego 1806 r., kapitan b. wojsk polskich 1809 r., radca wojewódzki sandomierski 1820 r., poseł na sejm 1831 r., osiadł w Krakowie, gdzie był dyrektorem poczty 1846 r. Dziedzic Przytyka, Podgajka, Słowikowa, Studzieńca i Lubani, ożeniony z hr. Apolonią Męcińską, umarł bezdzietny 1858 r. w Krakowie.

Michał, dziedzic Silpi i Ninkowa, nabył 1806 r. od Skoraszewskiego, 2,000 czerw. złot. należne od Filipa Kołdowskiego, sprzedał Lipę Krępę i Lipę Miklas 1807 r. Leopoldowi Kochanowskiemu, a był jeszcze dziedzicem Daniszowa z przyległościami, nad Wisłą w radomskiem. Umarł bezdzietny przed. 1827 r.

Oprócz wymienionych dotąd linii, z których nie jedna może jeszcze istnieje, było w tym tak bardzo rozrodzonym domu, jeszcze wiele linii i gałązek, których w jedno powiązać z sobą obecnie nie można. Te liczne pojedyńcze osoby i gałązki, w aktach znalezione, których z pniem głównym połączyć się nie dało, umieszczam porządkiem lat ich życia.

Marcin *Gosiek* sprzedał 1490 r. łąkę w Kochanowie Janowi, sędziemu grodzkiemu radomskiemu. Prawnukami jego być musieli Walenty i Wojciech,

synowie Stanisława *Gośka* 1577 r. Wojciech, syn Wojciecha, 1565 r., a Walenty z dodatkiem Tarnoviensis (z Tarnowa) 1567 r., na uniwersytecie krakowskim.

Stanisław *Figa*, dziedzic części Kochanowa i Młodnic 1569 r., na których dziedziczył 1590 r. pewno syn jego, Jan *Figa* (Wyr. Lub. 41 f. 850).

Jakób *Gąka*, dziedzic części Wielkiej Rudy 1569 r.

Jan, syn Jakóba *Mazura* i Piotr *Mazurowicz*, syn Piotra, dziedzice części Kochanowa 1569 roku, Joachim, dziedzic części Klonowa, a Andrzej, Gaczkowic, 1577 roku.

Mikołaj, kapelan królewski i pleban z dyecezyi wileńskiej 1558 roku, jest sekretarzem królewskim i proboszczem w Lublinie 1569 r. (M. 111 f. 333), następnie proboszcz i w Żarnowcu 1574 r., w skutek procesów, rezygnuje z probostw i dostaje 1576 r. od Radziwiłła plebanię w Pleszowie.

Paweł z żoną, Zofią Stanisławówną Cieleśnicką, sprzedali 1576 r. Cieleśnicę, w brzeskiem litewskiem, podskarbiemu Wojnie (Akta XIV). Ten Paweł być może, że tu nie należy, gdyż mógł być synem Jana, bojara królewskiego na Litwie 1547 r. (ML. 63). Piotr z Komorowa zapisał 1580 r. oprawę żonie Emerencyi, córce Jana Dąbrowskiego z Grzmucina. Piotr, 1583 roku dziedzic części Ludwiszcz, w krzemienieckiem. Agnieszka Jerzycka i Anna, córki Jakóba, 1582 r. Jakób, żonaty z Anną 1589 roku (Wyr. Lub. 12 f. 395; 32 f. 415; 70 f. 827). Bartłomiej, sprawca klasztoru Sieciechowskiego 1583 r. Marcin, żonaty z Anną Stanisławską 1584 r., Leon i Brykcyusz, bracia, 1591 r. Jan, ożeniony z Zofią Skotnicką 1592 r., Andrzej, żonaty z Anną 1598 roku. (Wyr. Lub. 20 f. 62; 46 f. 382; 51 f. 216; 78 f. 1070).

Wojciech *Mazur*, dziedzic części Kochanowa 1603 r., nabył 1594 r. od Jana, syna Stanisława Kamieńskiego, część Jabłonicy, którą syn jego. Stanisław Kochanowski, alias Rudzki, sprzedał 1623 r. Wąsowiczowi. Dorocie, wdowie Marcinowej, zapisał sumę 1603 r. Stanisław Wydżga (Gr. Krak.).

Jan, rotmistrz Jego Król. Mości, zanosi 1616 r. protest przeciw Jeziorkowskiemu (DW. 45 f. 475). Jan z żoną, dziedzice Horoszków, zasądzili na infamię 1618 r. Konstantego Tyszewicza, za napad i grabież w drodze z Korca do Horoszków (Kij. III A f. 88).

Jan, dzierżawca Żmiińca na Wołyniu, od Staniszewskiego, 1620 r. (Woł. IV f. 87). Stanisław, komendarz kotylski, pozwał 1618 r. Pokalewskiego, o poddanego, i Łozków, o grunta oderwane od dóbr Nyżyłowa (Kij. III A f. 240). Zofia, wdowa po Janie Wieszczyckim zabezpiecza 10,000 flor. Stanisławowi Skorkowskiemu, 1625 r. (Kij. III C 29 i 30). Jan, horodniczy starodubowski 1629 r. Urszula, córka Wojciecha, żona Stanisława Kozietulskiego, 1628 roku (Perp. Czers. 18 f. 72). Anna Wojciechowa Tomecka, ma sprawę 1631 r. z Palczewskim (Zs Warec. 24 f. 502). Anna zeznała zapis dożywocia z mężem, Stefanem Zbroskim, 1655 roku (Perp. Czers. 11 f. 747). Barbara, żona Andrzeja Żeleńskiego, 1633 r. (Zap. Lub.). Marcin zyskał 1637 r. stopień bakałarza sztuk wyzwolonych, na uniwersytecie krakowskim. Jan, komornik graniczny księski 1639 r. (Zap. Lub. 37 f. 16). Jakób z żoną, Elżbietą ze Staniszewskich, cedują 1639 r. Staniszewice Maryi Bogumiłowej (Perp. Czers. 10 f 98). Jadwiga, żona Mikołaja Burzyńskiego, przed 1650 rokiem. Katarzyna z mężem, Jakóbem Strzeleckim, odstępują 1651 r. Siweckim

wojtostwa w Łopieniu, w wojnickiem. Teresa, żona Aleksandra z Rytwian Zborowskiego, w połowie XVII-go wieku.

Hipolit, kanonik regularny klasztoru w Mstowie 1651 r., jest na uniwersytecie w Padwie 1652 r. Elżbieta, żona Kazimierza Kotowskiego, sędziego ziemskiego warszawskiego, otrzymała 1666 r. konsens królewski, na wykupno części Topolnej (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 86). Krystyna, 1-o v. Janowa Czekanowska 1650 r., a 2-o v. Stefanowa Stępkowska 1670 r. Siostrą jej być miała Katarzyna Janowa Gielowska, a bratem Franciszek, zmarły 1670 roku, ożeniony z Elżbietą z Grabic, 1-o v. Adamową Czernową, a 3-o v. Pawłową Prokulbicką 1671 r. Stanisław, żonaty 1661 r. z Anną z Bobolic (Krezianką?), 1-o v. Stanisławową Chodakowską, żył jeszcze 1683 r. Maksymilian 1683 r. w Krakowie. N. mianowany 1686 r. pisarzem ziemskim stężyckim (Sig. 14).

Jan Korwin zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Kłopockich 1090 roku (DW. 57 f. 983). Stanisław, ożeniony 1-o v. z Maryanną z Grochowskich, wdową po Aleksandrze Janowskim, a 2-o v. z Konstancyą z Ożarowskich, wdową po Aleksandrze Dymitrze Drohojowskim w latach 1680 — 1692 r. (Gr. Przem.). Zuzanna, żona Stanisława Wyżyckiego i Łazowiccy, wwiązani 1692 r. w Kozietuły (Perp. Czers. 14 f. 129). Franciszek, gwardyan Franciszkanów w Opatowie 1678 roku, a 1688 r. w Krakowie, zapisał klasztorowi krakowskiemu 3,000 flor. na Konarach (Prot. Manif. Obl. Krak. 4 f. 449). Zofia N., 2-o v. Kochanowska, cedowała wójtostwo w Sromowicach Włoskim, a otrzymała 1698 r. konsens królewski, na cesyę wójtostwa szczaniewskiego, w starostwie czorsztyńskiem, Drużbackiemu (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 52). Stanisław, chorąży wiłkomierski, ma sumę u Krasuskiego 1707 r. (Gr. Krak. 326 B f. 555).

W Jazłowie są metryki chrztu: Ewy 1704 r. i Adama 1705 r., dzieci Seweryna i Zofii, i Antoniego 1708 r., syna Macieja i Maryanny (M. D. Wąs.). Joanna, wdowa po Mikołaju Zawiszy, z córkami, kwitowała 1715 r. Rudzkiego (Perp. Czers. 18 f. 275). Stanisław, rotmistrz królewski, pozwany o gwałty przez plebana z Korczyna 1719 r. (A. Krak.).

Piotr, cześnik kijowski, żonaty z Krystyną Dzibonianką, wdową po Franciszku Zajączkowskim, 1718 r. (Gr. Opocz.). Piotr Korwin, łowczy stężycki 1731 roku, zmarły 1739 r., pozwał Rogowskich 1738 r., w sprawie po zmarłej siostrze swej Cecylii, 1-o v. Stanisławowej z Zarogowa Rogowskiej, 2-o v. Janowej Dziboniowej. chorążyny opoczyńskiej (Obl. Krak. 162 f. 2091 i 2698). Maryanna z Porczyńskich Kochanowska, wdowa, w kijowskiem 1722 r. Ludwika, żona Mikołaja Kurdwanowskiego, podstolego halickiego, 1735 r. (Kij. X f. 1118, 1286; XI f. 238). Anna, żona Samuela Opackiego, cześnika dobrzyńskiego, zawarła kontrakt przedślubny z Sarneckim 1740 r. (Perp. Czers. 25 f. 160).

Jerzy z Kochanowa procesuje się 1738 roku z Dembińskim z Święcicy (A. Krak.). Jan Korwin, vicesgerent grodzki łukowski, z okręgu radomskiego, protestował 1753 roku o gwałty popełnione na sejmiku podkomorskim w Opatowie (Gr. Sandom.).

Stanisław Korwin, syn Franciszka i Uleniczównej (czy nie Hulewiczównej?), starosta nowiński 1728 r. (DW. 67 f. 413), z Zofii Michalczewskiej, miał synów: Piotra, Dominika, Ferdynanda, Kajetana i Michała, którzy podpisali elekcyę Stanisałwa Augusta.

Piotrowi, starościcowi nowińskiemu, zapisał 1783 r. ksiądz Józef, proboszcz warszawski, 30,000 flor. na Brzozowie i Duranowie, o co sprawa 1793 r. Piotr, żonaty 1-o v. z Justyną Gołuchowską, a 2-o v. z Wiktoryą Cecylią Rokicką, córką Hilarego.

Dominik, Ferdynand i Kajetan, bracia rodzeni, starościce nowińscy, cedują 1764 r. 2,000 flor. bratu Michałowi (DW. 84 f. 511).

Ferdynand, chorąży buski 1779 r., umarł przed 1790 r.

Michał, dziedzic Konar, w tarnowskiem, legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim pilznieńskim, szambelan królewski 1778 r., ożeniony 1-o v. z Barbarą Psarską, stolnikówną chełmińską, 1770 r., żyjącą jeszcze 1796 r., otrzymał 1778 r. spadek prawem kaduka po bezdzietnie (?!) zmarłym Piotrze, synu Adama, łowczego sandomierskiego, pozwał wraz z żoną o sumę z Chyczy Wąsowiczów 1778 r. i z nią razem rezygnował 1779 r. Młądz Kęszyckiemu. W 1802 roku zabezpieczył sumę na Konarach swym pupilom Łazowskim, siostrzeńcom pierwszej żony (Gr. Krak. 209 f. 597; DW. 94 f. 962; Kancl. 58 II f. 161; Perp. Czers. 36 f. 153). Z pierwszej zdaje się żony, Michał nie miał dzieci, z drugiej— Agnieszki Gołuchowskiej, jedynego syna Adama Piotra, ur. 1802 r. w Konarach (metr. w Otfinowie), członka stanów galicyjskich, wylegitymowanego ze szlachectwa we Lwowie 1841 r., dziedzica Szerzyn, zmarłego 1852 r., po którym, z Zofii Uniatyckiej, zmarłej 1836 r., pozostali: Michalina, ur. 1831 r., zmarła dzieckiem, Zofia, za Adolfem Jordanem, Helena, za Bolesławem Jordanem i Jan, ożeniony 1858 r. z Ludwiką Jordanówną i z nią bezdzietny.

Józef, podstoli wendeński, ożeniony z Jadwigą Duninówną Karwicką, wojszczanką opoczyńską, odstąpił 1741 r. w imieniu synów swoich: Feliksa, Bonifacego i Jakóba, Mroczków Karwickim, a wraz z synami: Feliksem i Bonifacym, podpisał elekcyę Stanisława Augusta 1764 r.

Bonifacy, dziedzic Sulistrowic, z Franciszki Pohoreckiej, miał syna Michała, który sprzedał 1789 r. Sulistrowice Maryannie Popielowej i legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. IX f. 79).

Michał dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Teodorą Brzezińską, 2-o v. z Dorotą Grochulską, miał syna Jana, dziedzica Prędocina, w iłżeckiem, zmarłego 1846 r. ożenionego 1-o v. z Ihnatowską, z której syn Roman, zmarł bezżenny 1883 r. i córki: Lucyna, za Jackiem Buczniem z Mniszkowa i N., 2-o v. z Barbarą Grzymalanką Jabłonowską, wdową po Choromańskim, z której syn jedyny Jan, ur. 1840 roku, zmarły 1892 r., dziedzic Straszowej Woli i Trojanowic. Jan zaślubił 11-go Listopada 1867 r. Eufemię Koźmińską, dziedziczkę Bedonia i z niej pozostawił siedmioro dzieci. Z nich:

1. Jan Nepomucen, ur. 30-go Stycznia 1869 r., historyk, członek Międzynarodowego instytutu socyologicznego w Paryżu, zaślubił 26-go Października 1895 roku Maryę Kamieniecką, z której córka Barbara.

2. Stanisław Zygmunt, ur. 1871 r., ożeniony z Maryą Wojsym-Antoniewiczówną, z której: Bogdan, ur. 1897 r., Jan, ur. 1899 r., Helena i Marya.

3. Zofia Joanna, zaślubiona 1895 r. Witoldowi Marczewskiemu z Widawki, radcy Dyrekcyi Głów. Tow. Kred. Ziems.

4) Stefan, ur. 1874 r.
5) Karol, ur. 1876 r., żonaty z Henryką Nałęcz Chrzanowską.
6. Roman, ur. 1876 r.
7. Michał, zmarły 1890 r.

Ignacy podpisał obiór Stanisława Augusta 1764 r. Antonina Krystyna, Bernardynka w Drzewicy 1763 r. Adalbert Korwin, pleban w Kraśnicy 1785 r.

W katedrze przemyskiej są metryki chrztu z 1779 r. Antoniego Wojciecha i Małgorzaty, dzieci Jana *Doliwy* (chyba przezwisko, a nie nazwa herbu, bo tego herbu Kochanowskich nie było) Kochanowskiego i Maryanny Malczewskiej (M. D. Wąsow.).

Wojciech, ur. 1775 r., zmarły 1853 r., urzędnik Komisyi Skarbu. Syn jego Ludwik Jan, naczelnik archiwum Komisyi Skarbu, ur. 1802 r., zmarły 1866 r., ożeniony z Walcryą Mikułowską. Aleksander Korwin, 1802 r. deputat szlacheckiego zgromadzenia wołyńskiego, z powiatu starokonstantynowskiego. Bartłomiej, ur. 1778 r., żołnierz w wojsku francuskiem i polskiem, umarł 1870 roku. Franciszek, kapitan b. wojsk polskich, kawaler Legii Honorowej, adjutant generała Zajączka.

Leon, właściciel Topoli, w powiecie łęczyckim, miał dwóch synów: Andrzeja i Franciszka. Andrzej, właściciel Kołacinka, w gubernii piotrkowskiej, żonaty z Berentówną, pozostawił syna Wacława i córki: Bronisławę, za Stanisławem Brzozowskim, Jadwigę, za Stanisławem Ulatowskim, właścicielem Upala, w łęczyckiem i Różę, za Antonim Nehringiem, właścicielem Brochocina, w płockiem. Franciszek, żonaty z Kazimierą Nehring, zmarł bezpotomnie.

Anna, ur. 1804 r., żona Franciszka Jankowskiego z Suchej, w kaliskiem. Leon h. Korwin, syn Michała, a Ksawery i Jan, bez podania herbu, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KOCHAŃSCY h. LUBICZ, z Kochania, w ziemi dobrzyńskiej. Marcin, Szymon, Bartłomiej, zwany Pepłowski, Mikołaj z braćmi, Albert, zwany *Nowak* i Baltazar Kochańscy, dziedzice na Kochaniu 1564 r. (Paw.). Jan, syn Zygmunta, żonaty z Jadwigą Ranachowską, córką Abrahama, sprzedał 1588 r. część swoją na Budziszynie Zawiszom (Zs. Gr. Czers. 56 f. 696 i 697).

Sebastyan podpisał, z ziemią dobrzyńską, elekcyę Władysława IV-go, a Jan, obiór króla Michała. W kościele krakowskim Św. Szczepana, znajdowały się chorągwie grobowe dobrodziejów tego kościoła: Wojciecha Kochańskiego, dziedzica na Łososinie, dzielnego rycerza przeciwko Turkom i Szwedom, zmarłego 1634 roku, żonatego z Teresą z Olszów Olszowską; drugiego Wojciecha, zmarłego 1620 r.; Marcina, dzielnego wojownika przeciwko Szwedom i Kozakom, którego żona Teresa z Wilkowic i Stanisława Samuela, burgrabiego zamku krakowskiego, dziedzica na Ściborzycach, zmarłego 1659 r.

Wojciech, dziedzic Ściborzyc, Brzezia i Ujazdu, ożeniony 1-o v. z Justyną Modlicką 1608 r., 2-o v. z Justyną Kucharską 1614 r., a 3-o v. z Zofią Morsztynówną z Tomaszkowic 1617 r., zmarłą 1628 r., z której zostało potomstwo (A. Krak.). Według dziedzictwa Ściborzyc, należałoby sądzić, że był Lubiczem, a tymczasem był to brat Łukasza, komornika proszowskiego i Kaspra, którzy mieli być Roliczami. Wogóle bardzo ich trudno podług herbów rozdzielić.

Wojciech na Kochaniu podpisał, z województwem krakowskiem, elekcyę Jana III-go, a Kasper i Joachim, z ziemią dobrzyńską, Adam, z województwem wileńskiem i Michał, poseł województwa trockiego, z temże województwem, obiór Augusta II-go.

Michał Kochański, syn Kaspra, nabył 1723 r. dworek w Guzowatce, od Chajęckiego (DW. 65 f. 209). Antoni, syn Mikołaja, nabył 1732 r. różne grunta na Wielkim Chrzanowie. Ożeniony z Zuzanną Pruską, córką Andrzeja i Joanny z Szopskich, pozostawił syna Andrzeja, żonatego 1784 r. z Maryanną z Grotów, córką Macieja, z której syn Adam i córki: Ewa, za Augustynem Wielgorskim, Katarzyna, za Janem Kurzyną, Salomea, za Tomaszem Czajkowskim, Agata, za Marcinem Grabowskim, Kunegunda i Elżbieta, kwitowali Szepiecką 1790 r. (DW. 68 f. 159, 486 i 498; 71 f. 520; 100 f. 106; 106 f. 84 i 108 f. 422).

Do tychże Kochańskich należy zaliczyć Adama, Jezuitę, urodzonego w Dobrzyniu, znakomitego matematyka, autora wielu rozpraw, profesora 1659 r. w Moguncyi, 1660 roku we Florencyi, następnie w Pradze i Ołomuńcu. Wróciwszy do kraju, został nadwornym matematykiem i bibliotekarzem Jana III-go w Wilanowie. Umarł za panowania tegoż króla. Niesiecki go ma za Rolicza. Jacenty otrzymał 1748 r. od króla Staniszówkę, w powiecie żytomierskim (AGZ. X. 7128). Adam wprowadzony do Otrębusów 1791 r. (DW. 107 f. 92).

Jan i Jakób z synem Maciejem, synowie Szymona i Tomasz i Maciej, synowie Michała, wszyscy wnukowie Antoniego; Antoni z synem Janem, Wincenty z synem Antonim i Maciej z synami: Janem, Piotrem i Maciejem, synowie Michała, Jakób z synem Józefem i Franciszek, synowie Józefa, Maciej z synami: Piotrem i Leonardem i Jan z synem Antonim, synowie Antoniego i Kazimierz z synami: Marcinem i Michałem, syn Stefana, wszyscy wnukowie Kazimierza, prawnukowie zaś Stanisława Kochańskiego, właściciela 1683 r. dóbr Talkuny, w powiecie trockim, legitymowali się ze szlachectwa 1800 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Wiktor Tomasz, syn Marcina, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Władysław, z Antoniny Klonowskiej, ma syna Aleksandra i córki: Maryę i Władysławę, zaślubioną 1905 r. Edwardowi Waliszewskiemu.

KOCHAŃSCY h. OGOŃCZYK na Pomorzu. Paweł Kochański, pisarz skarbu pruskiego 1565 roku (M. 99 f. 232). Wilhelm Kochański, sekretarz królewski 1613 r. (M. 156 f. 40). Jerzy, sekretarz królewski 1615 r. (DW. 44 f. 50), poseł do Turcyi 1619 r. (Zap. Lub. 24 f. 676). Michał i Paweł podpisali, z województwem pomorskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Paweł, żonaty z Jadwigą Wągrowską, zmarł przed 1661 r.

Jan Kochański, dworzanin królewicza Władysława, ożeniony z Heleną Pempowską, nabył część Pępowa v. Popowa 1629 i 1636 r. (Perp. Czers. 8 f. 224 i 9 f. 337). Jerzy, żonaty z Anną Teresą Pankówną Bzowską, 1-o voto Janową Stokowską, miał córkę Elżbietę, wydaną 1-o v. 1667 r. za Jana Poraja Rożańskiego, miecznika bracławskiego, a 2-o v. za Andrzeja Jana Lubienieckiego 1687 r. (Akta Krak.).

KOCHAŃSCY h. PRAWDZIC z tegoż samego Kochania, co Lubicze i Rolicze. Jan z Kochania, z rodu Prawdów, podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej, obioru Jagiellończyka (RM.).

KOCHAŃSCY h. ROLA, z tegoż samego Kochania co i Lubicze. Mikołaj i Jan z Kochania h. Rola, podpisali 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej, obioru Jagiellończyka (RM.). Wojciech Kochański, podstarości i poseł mielnicki 1632 roku, a sędzia ziemski mielnicki 1638 r. Synowie jego: Piotr w Lublinie 1647 r. (Zap. Lub. 41 f. 198 i 49 f. 385), a Kasper 1665 r. Wojciech. Adam, Aleksander i Andrzej podpisali, z województwem ruskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Łukasz, komornik graniczny proszowski 1620 r., a krakowski 1640 r., sędzia grodzki krakowski 1649 r. i burgrabia krakowski, otrzymał 1651 r. konsens królewski, na odstąpienie burgrabstwa synowi Janowi (M. 192 f. 170). Augustyn, Franciszkanin, kustosz gnieźnieński w pierwszych latach XVII-go wieku.

Adam z Kochania zawarł 1657 r. ugodę z Osieckimi. Ożeniony z Krystyną Dembińską, wdową po Karolu Szembeku, umarł 1665 r., a wdowa wyszła trzeci raz 1666 r. za Macieja Aleksandra Tarnowskiego (Gr. Krakow. 275 i 282 B). Ewa z Kochania, żona Jana Oraczowskiego w latach 1650 — 1675. Andrzej Konstanty, z żoną Anną Rejówną, pokwitowani 1693 r. z sumy z Kamborni, przez Łątkiewicza (Gr. Sandec. 108 f. 1119). Adam z żoną, Teresą z Majewskich, zawarli układ z Jezierską 1710 r. (Gr. Bełs. 131 f. 199).

Jan i Wojciech, z województwa brzeskiego-litewskiego, elektorowie Augusta II-go. Jan, administrator poczty warszawskiej, został sekretarzem królewskim 1685 r. W 1706 r. został dyrektorem tejże poczty (M. 215 f. 353; Sig. 16; DW. 61 f. 1313). Daniel, skarbnik podlaski 1754 r. Wojciech, żonaty 1774 r. z Elżbietą Rudzką, h. Prawdzic, córką Pawła i Katarzyny z Domańskich (DW. 91 f. 277). Leon, żonaty z Wiktoryą Kobielską, 1776 roku na Podolu (Gr. Kamien.). Teresa Faustyna, córka Ludwika, uznana pełnoletnią 1851 r. (A Lwows. For. Nob.).

Nie wiem, czy nie tego herbu są wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Jan Nepomucen, syn Antoniego, wnuk Piotra Pawła, prawnuk Wojciecha, praprawnuk Michała, prapraprawnuk Wojciecha, 1844 r., a syn jego, Ludwik Tytus, 1865 r.

KOCHCZYCCY v. KOCHECCY v. KOCHCICCY z Kochczyc na Szląsku. Rafał został 1522 roku kanonikiem krakowskim. O nich pisze Niesiecki, pod herbem *Czapla*.

KOCHLEWSCY z Kochlewa, w powiecie wieluńskim. Wojciech Kochlewski, sekretarz królewski, podpisał 1592 r. przywilej Zygmunta III-go, dany Rusi. W 1593 r. był pisarzem metryki koronnej (M. 342 f. 12). Stanisław, pisarz ziemski wieluński, posłował 1631, 1641 i 1661 r. W tym ostatnim roku komisarz do granic od Szląska. Aleksander Benedykt i Jan Stanisław podpisali, z województwem brzeskiem - litewskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Jan Stanisław i elektor króla Michała.

Piotr, syn Benedykta, dzierżawca poszeszupski 1634 r., wojski brzeski-litewski 1635 r., następnie sędzia ziemski 1638 r., z sejmu tegoż roku wyznaczony

komisarzem do granic, między województwami: lubelskiem, podlaskiem i brześciańskiem. W 1638 r. zeznał zapis na zbór ewangielicki w Nurcu, nabytym od Piotra Piekarskiego (Akta XII f. 448). Stanisław, zastawny posesor Wólki Rogolińskiej w latach 1642 — 1649 (Gr. Radom.), z Katarzyny Okręglickiej, miał córki: Ewę. za Franciszkiem Łychowskim 1673 r. i Maryannę, za Marcinem Rudzkim 1687 r. (Perp. Czers. 13 f. 450 i 14 A f. 243).

Jan Stanisław de Falkenhan Kochlewski, puścił 1726 r. synowi Stanisławowi część swą Wolicy na Wołyniu (Gr. Łuc. 2270). Wojciech, żonaty z Justyną Łapińską, obierał 1796 r. plenipotentów we Lwowie.

KOCHNOWSCY h. ŚLEPOWRON. Mikołaj Kochnowski, odźwierny królewski, otrzymał 1606 r. przywilej na różne grunta (DW. 33 f. 415). Jan Kochnowski, syn Grzegorza i Reginy, ur. w Jurkowie 1688 roku (metr. tamże). Andrzej podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go.

Stanisław Wincenty, syn Feliksa, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KOCHNOWSCY. Jan, z Anny z Jarmundów, miał dwóch synów: Melchiora Jana i Baltazara. Melchior Jan, biskup Dionizeński, sufragan i archidyakon chełmski 1784 r. (DW. 100 f. 1398), kawaler orderu Św. Stanisława, otrzymał wraz z nim 1768 r. szlachectwo (V. L. VII f. 373) i legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim bełskim.

Baltazar, starosta kiszyński, żonaty z Zofią Lipską, 1-o v. Borkowską, wprowadzony został do Pniew 1777 r., które, wraz z Osieczkiem, oddał synowi Walentemu 1796 r., tytułowanemu stolnikiem buskim. Oprócz Walentego, miał jeszcze Baltazar dwóch synów: Stanisława Kostkę i Wincentego.

Stanisław Kostka, vicesgerent grodzki krasnostawski 1777 r., podwojewodzy brański 1779 r., komornik ziemski warszawski 1784 r., szambelan Stanisława Augusta 1790 r., nabył 1779 r. dzierżawy Śpiczyńce i Pełczynkę, w powiecie latyczowskim, od Małachowskiego, które odstąpił 1781 r. Zaleskiemu. W 1787 r. nabył od Ossolińskiego Tarchomin, który sprzedał 1790 r. Mostowskiemu. W 1797 roku już nie żył.

Wincenty był subdelegatem 1777 r., a vicesgerentem grodzkim krasnostawskim 1790 r. (DW. 93 f. 542; 97 f. 334; 100 f. 1397 i 1398; 102 f. 1207; 103 f. 573; 106 f. 812, 813, 1147 i 1223; 111 f. 1373 i 1376; Obl. Warsz. z 1793, 1796 i 1797 r.; M. 294 f. 56; 295 f. 146; 299 f. 2).

KOCHOWICZOWIE h. ŚLEPOWRON. Stanisław Kochowicz, chorąży gwardyi królowej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. Stanisław, Łukasz i Antoni, synowie Jakóba, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KOCHOWSCY h. NIECZUJA z Kochowa, w powiecie sandomierskim, brali przydomek *Sarna*. W drugiej połowie XV-go wieku, Kochów należał do Jana Kochowskiego i Jastrzębczyka Strzyżowskiego. Tenże Jan dziedziczył i na Węgrzcach (Dług.). W 1578 r. Kochowscy dziedziczyli na Sarninej Woli, Mikołaj Kochowski był współwłaścicielem Welznowa, a Stanisław był dziedzicem Skoszyna

i współwłaścicielem Konina (Paw.). Marya, córka Samuela, chrzczona 1615 roku w Dobromilu.

Paweł, syn Stanisława, odstąpił 1598 r. schedę swoją po matce na Koninie, bratu Andrzejowi (Perp. Czers. 1 B f. 137). Po Andrzeju pozostała córka Maryanna, za Jakóbem Nosarzewskim 1641 r. (Gr. Chęciń.) i kilku synów. Z nich:

Aleksander, elektor Jana Kazimierza, wojował przeciwko Turkom, do których dostawszy się niewoli, przez lat szesnaście w niej pozstawał. Żona jego, Maryana Bidzińska, urodzona z Janowskiej.

Felicyan dowodził oddziałem piechoty w wojnach szwedzkich.

Olbrycht podpisał elekcye Władysława IV-go i Jana Kazimierza. Żonaty z Anną Jarocką (M. 191 f. 304), zginął pod Beresteczkiem 1651 r.

Jan, dziedzic Dąbrowy i Gaju, marszałek sądów kapturowych sandomierskich, elektor Jana Kazimierza, z sekretarza królewskiego, podsędek sandomierski 1649 r., umarł 1663 r. Żonaty 1-o v. z Zofią Janowską, 2-o v. z Elżbietą z Piaseczna, wdową po Stefanie z Mirogniewic Mroczku, pozostawił córki: Zofię, za Stanisławem Krupką Przecławskim i Annę, za Szypowskim, oraz synów: Wespazyana, Jana, dziedzica Moskorzewa, Seweryna, dzielnego wojaka, zmarłego nagle w Bieczu 1657 r. i Franciszka, regenta grodzkiego sandomierskiego, który w działach dopełnionych 1663 r wziął Gaj.

Herb Nieczuja.

Wespazyan, urodzony 1633 r., podług jednych w Dąbrowie, według drugich w Gaju, wziął w działach Goleniowy, gdzie zamieszkał. Znakomity historyk i poeta. Z licznych prac jego, najważniejsza „Annales Poloniae". Po ukończeniu akademii krakowskiej, służył wojskowo i był raniony w walce ze Szwedami pod Gnieznem. Brał udział w bitwie pod Montwami i w wyprawie wiedeńskiej. W 1672 r. mianowany podżupnikiem wielickim (Sig. 12 f. 17). W 1695 r. został wojskim krakowskim. Żonaty z Maryanną Misiowską ze Śmiłowej Woli, córką Józefa i Doroty z Oraczewskich, której w grodzie chęcińskim zapisał 1658 r. dożywocie i zabezpieczył posag, miał z niej syna Hieronima Franciszka (metr. w Goleniowach z 1674 r.). W 1696 r. zmarła mu żona w Krakowie, a on umarł tamże 1699 r. Oboje pochowani w Krakowie.

Floryan Kochowski, z województwem smoleńskiem, a Teodor, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Krzysztof i Mikołaj, synowie Teodora, odstępowali sumy w Lublinie 1681 r. Krzysztof był regentem grodzkim sandomierskim 1688 r. (Zap. Lub. 59 f. 779 i 64 f. 513). Krzysztof wystawił 1624 r. pomnik rodzicom swoim w kościele Benedyktynów Św. Krzyża, Stanisławowi i Zofii i dziadowi Pawłowi (Star. Mon.).

Aleksander i Bogusław, synowie niegdy Bogusława, zawarli 1667 r. układ ze stryjem swoim Piotrem, synem Krzysztofa (Zap. Lub. 51 f. 997).

Jerzy z Kochowa, syn Aleksandra, cedował sumę w Lublinie 1688 r. (Ibid. 64 f. 755). Aleksander, Floryan, Franciszek, Jerzy i Krzysztof podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Aleksander w województwie

poznańskiem 1697 r. Mikołaj, dziedzic Górzna 1725 r., dobrodziej Filipinów w Gostyniu. Jerzy, podstarości uświacki, żonaty 1618 r. z Halszką Snarską (Sap. II f. 66), Jan, ożeniony z Katarzyną z Olszewa, biorącą 1685 r. spadek po Mikołaju Starskim z Łaz. Franciszek, sędzia grodzki sandomierski 1704 — 1714 r., ożeniony z Katarzyną Petryczynówną, 1-o v. Janową Jasieńską, 1698 r. Mikołaj, podczaszy nurski 1709 roku. Andrzej, skarbnik nurski, żonaty z Maryanną z Miłkowskich, wspólnie z nią sprzedał 1758 roku Ostrowie, Jastrzębskim (Quat. IV f. 129).

Krzysztof, pisarz grodzki krasnostawski, podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę Stanisława Augusta. Antoni, pisarz grodzki krasnostawski 1760 r., a sędzia grodzki 1767 r., nabył 1777 r. Syczyn, od Wereszczyńskiego (Legit. Austr. Quat. VI f. 94). Z żony, Małgorzaty Woyciechowskiej, pozostawił: Kaspra Ignacego, ur. 1760 r. w parafii zamoyskiej, podstolego żydaczowskiego 1790 r., komisarza cywilno-wojskowego ziemi chełmskiej 1792 r., wylegitymowanego ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej, Ksawerego, sędziego granicznego chełmskiego, Tadeusza, chorążego kawaleryi narodowej, Salomeę, za Wacławem Bonieckim, podstolim chełmskim, Magdalenę, Maryannę i Barbarę (Zs. Chełms. z 1792 r.). Córką może, prędzej jednak siostrą Antoniego, była Cecylia, żona Mateusza Wydżgi. Ignacy, żonaty z Maryanną z Korytkowskich 1793 r.

KOCHOWSKI Bazyli otrzymał indygenat na sejmie 1775 r. W 1783 r. był pułkownikiem wojsk rosyjskich (DW. 99 f. 746). Michał Kochowski, generał porucznik wojsk rosyjskich, gubernator mohilewski 1775 r.

z KOCIC pod Pułtuskiem (dziś Kacice). Jan 1381 r. w orszaku ks. Ziemowita w Płocku (KWP.). Mścisław, syn Jana, 1401 r., Andrzej, syn Jana, 1412 roku, a Aleksy, syn Stanisława, 1481 r. studenci uniwersytetu krakowskiego. Jan zwany *Carbo* (Węgiel?), pisarz konsystorza płockiego 1441 roku. Ścibor z Kocic 1447 roku.

KOCIELSCY. Ksiądz Antoni Ignacy Kocielski, kanonik chełmski, dożywotni prebendarz w Drohobyczu, syn Antoniego i Anny Koczulubskiej, umarł 1789 roku, przekazując majątek siostrom: Justynie Szymonowej Bylickiej i Maryannie Antoniowej Chomickiej (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

KOCIEŁKOWSCY h. KORAB' z Kociełek, w powiecie sieradzkim. Jan z Kociełek, świadek w Sieradzu 1436 r. Zygmunt Kociełkowski, pisarz ziemski sieradzki 1663 r. (Sig. 7; M. 203 f. 217), elektor króla Jana, umarł sędzią ziemskim 1677 r. Żonaty z Trzebicką, kasztelanką wieluńską, siostrą biskupa krakowskiego, który jej zapisał 4,000 flor. Syn jego Stefan, komornik ziemski sieradzki 1679 r. (Zap. Lub. 58 f. 111). Kazimierz podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Ksiądz Jan Dominik, Dominikanin, sławny kaznodzieja, umarł w Poznaniu 1683 roku. Józef, Kazimierz i Stefan, synowie Konstantego i Anny Borzewickiej, 1-o v. Franciszkowej Kozickiej, 1735 r. (Gr. Sieradz.). Józef, 1767 r. pisarz graniczny sieradzki. Kazimierz, posesor Kotlin 1783 r.

Michał, Jezuita, historyk i kaznodzieja, syn Konstantego, stolnika bracławskiego, urodzonego z Konstancyi Bojanowskiej i Katarzyny Kolumna Walewskiej, ur. 1739 r., po zniesieniu zakonu sekularyzował się i otrzymał probostwo swarzęckie. W 1784 r. kanonik poznański i proboszcz babimostki, został 1794 r. scholastykiem i administratorem archidyecezyi. Umarł w Marzeninie 1811 r.

Na tychże samych Kociełkach dziedziczyli i inni herbowni. Mikołaj z Kociełek, dowiódł 1417 r. w Sieradzu szlachectwa i herbu Szeliga (Łag.).

KOCIEŁŁOWIE (KOCIEŁŁ) h. PELIKAN, zamieszkiwali głównie powiat oszmiański i województwo mścisławskie. Długosz wspomina o trzech książętach słowiańskich, w liczbie których kładzie Kociełłę, jakoby nawróconych do wiary chrześciańskiej, przez Św. Metodego i Cyryla. Kojałowicz, Niesiecki i inni heraldycy, umieszczają owego księcia, jako protoplastę Kociełłów i stąd to pewnie powstało, że dom ten kładzie mitrę książęcą, nad tarczą herbową.

W latach 1440 — 1443 Kocieł, brat Łapasa, otrzymał potwierdzenie przywileju, na posiadanie Smykowa, Komaryna i Zazartia (?), w powiecie krzemienieckim [1]). Wacław Bohdanowicz Kocieł, dworzanin królewski 1541 r. (ML. 43). Sądząc po imionach i latach, to może syn Wacława, znów Bohdan, zmarły przed 1607 r., posiadał ziemię Kłyżewską w województwie mścisławskiem. Inny Bohdan został skarbnikiem mścisławskim 1635 r. Ten Bohdan i syn jego Jarosz, wspomniani w zapisie Moskiewiczów z 1641 r., na monaster Kuteński (Arch. Zbor. Dok. II). Hieronim (Jarosz), pisarz grodzki mścisławski i rotmistrz smoleński 1654 roku

Herb Pelikan.

Andrzej, bojar, syn Stanisława Kociełły, żonaty 1550 r. z Dorotą Tomaszówną. Jerzy i Mikołaj, synowie Jakóba, mają sprawę z Bryndzą 1550 r. (ML. 65). Aleksander Harasimowicz Kocieł, ziemianin mścisławsk , otrzymał 1589 r. dziesięciu służebnych ludzi w Werbkach, w województwie mścisławskiem. Nadanie to, potwierdzone zostało pozostałej po nim wdowie, Miłosławie Iwanównie Woyniance Jasienickiej, która jednocześnie otrzymała 1607 r. konsens królewski, na odstąpienie tych służebnych ludzi, Janowi Woynie. Jakób Jawnuć Kocieł miał syna Mikołaja, żonatego z Anną Talimontówną, córką Stanisława, z której miał dziesięć córek, a w tej liczbie Szczęsnę, żonę 1563 r. Marcina Andrzeja Kossakowskiego.

Po dwóch braciach, Stanisławie i Mikołaju, idą dwie gałęzie tego rodu, które doszły do znacznych majętności i znaczenia w powiecie oszmiańskim.

Stanisław pozostawił dwóch synów: Andrzeja i Jana. Ten ostatni, ożeniony z Krystyną Rudomińską (Rudominianką?), chorążanką oszmiańską, posiadał Podkrewie.

---

[1]) Artykuł o Kociełłach oparty na wiadomościach zebranych o tym domu przez p. J. Wolffa i Cz. Jankowskiego, jak również na aktach, przedstawionych do legitymacyi ze szlachectwa w Wilnie 1819 r., dostarczonych mi przez pana Kazimierza Kociełłę.

Andrzej, dziedzic Czyżyszek 1512 r., nabył, wspólnie z bratem, 1522 roku Strypuny, które były 1677 r. własnością jego prawnuka Gabryela, syna Władysława, a wnuka Seweryna. Gabryel miał syna Kazimierza, dziedzica po ojcu Strypun, głównego spadkobiercę podskarbiego Kociełły, od którego otrzymał Bienicę, Horodziłów, Czyżyszki i inne dobra. Przelał również na niego starostwo markowskie.

Kazimierz, 1722 r. poseł i starosta markowski, ożeniony 1-o v. z Eufrozyną Frąckiewiczówną, podstarościanką oszmiańską, 2-o v. z Barbarą Chomińską, marszałkówną oszmiańską, dla której uzyskał 1724 r. przyznanie dożywocia na powyższem starostwie, z pierwszej żony miał córkę Rozalię, żonę 1736 r. Kazimierza Ogińskiego, wojewodzica witebskiego, z drugiej—syna Tadeusza. Pozostała po nim wdowa wyszła za Jana Szczyta. Testamentem sporządzonym 1736 r., zapisał córce Mołodeczno i Hanutę, a synowi, Bienicę, Horodziłów i Czyżyszki.

Tadeusz, ur. 1736 r., zmarły 1799 r., pochowany w Bienicy, starosta markowski 1764 r., a oszmiański 1772 r., generał major wojsk litewskich, kawaler orderu Św. Stanisława 1775 r., a Orła Białego 1791 r., zaślubił 1-o v. 1762 r. Annę Tyszkiewiczównę, córkę Józefa, starosty żmudzkiego i Teresy Szczytówny, zmarłą 1772 roku, 2-o v. Oskierczankę, córkę Marcina, maszałka oszmiańskiego. Z pierwszej żony synowie: Józef i Michał *Kazimierz*, oraz córka Barbara, za Andrzejem Abramowiczem, rotmistrzem kawaleryi narodowej, zmarła 1826 r.

Józef, ur. 1764 r., dziedzic Horodziłowa, pułkownik b. wojsk polskich, starosta bolnicki i jalicki, poseł na sejm czteroletni, kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r. i Orła Białego, umarł 1810 r., pochowany w Bienicy.

Michał *Kazimierz*, ur. 1767 r., dziedzic Bienicy, Jazna i Dubnik, szambelan Stanisława Augusta 1786 r., rotmistrz kawaleryi narodowej, umarł 1813 roku, pochowany w Bienicy. Po śmierci bezdzietnej obu braci, majątki ich odziedziczyła siostra Abramowiczowa.

Mikołaj, brat Stanisława, miał syna Macieja, a ten Jarosza, dziedziczącego 1634 r. na części Bienicy. Po Jaroszu pozostało dwóch synów: Samuel Hieronim i Adam Jerzy. Ten ostatni, wojski starodubowski, podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę króla Michała, a z powiatem oszmiańskim, obiór Jana III-go. Z Marcybelli Amforowiczówny, córka jego Zofia, wyszła za Stefana Śliźnia, pisarza ziemskiego oszmiańskiego.

Samuel Hieronim, pisarz skarbowy litewski 1649 r, wojski starodubowski 1652 r., podkomorzy oszmiański 1667 r, w końcu marszałek oszmiański 1683 r., umarł 1686 r. Był i starostą skirstymońskim, które to starostwo odstąpił synowi. Elektor Jana Kazimierza, poseł na konwokacyą 1674 r., deputowany z sejmu do rewizyi skarbu koronnego, poseł 1686 r. i deputowany na Trybunał fiskalny litewski. W 1653 r. nabył pozostałą część Bienicy, 1665 r. otrzymał, od Sapiehy, Żaszkiewicze i Chodkiewicze, 1668 r. Nielidki, a 1679 r. Horodziłów. W 1667 r. wziął od Sapiehy w dzierżawę ekonomię szawelską. Z Anny Wonlarówny (von Lar), pozostawił syna Michała Kazimierza i córki: Teresę, żonę 1686 r. Krzysztofa Zenowicza, kasztelanica nowogrodzkiego i Konstancyę Annę, żonę 1-o v. Jerzego Michała Kozielły Poklewskiego, chorążego oszmiańskiego, 2-o v. Leona Kazimierza

Ogińskiego, podstolego litewskiego, 3-o v. Felicyana Lackiego, podstolego nowogrodzkiego.

Michał Kazimierz, starosta skirstymoński 1674 r. i markowski 1683 r., po ojcu podkomorzy oszmiański tegoż roku, został kasztelanem witebskim 1685 roku, a trockim 1700 r. Wojewodą trockim jest 1703 r. Usunięty z urzędu przez Leszczyńskiego, został następnie 1710 r. podskarbim wielkim litewskim. Umarł 1722 roku w Połonce, w drodze na sejm do Warszawy; pochowany w Bienicy. W 1698 roku był i pułkownikiem generalnym wojsk wielkiego księstwa litewskiego. Za konsensem królewskim z 1699 r., wykupił z rąk Ogińskiego starostwo mścisławskie; 1703 r. otrzymał krasnosielskie i raduńskie i konsens królewski, na odstąpienie starostwa mścisławskiego Michałowi Bogusławowi Kociełłowi. W 1709 roku i starosta płungiański. Był i pisarzem litewskim. W 1710 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa raduńskiego, markowskiego, skirstymońskiego i płungiańskiego. W 1717 roku otrzymał chorągiew petyhorską. Trzy elekcye podpisał: króla Michała, Jana III-go i Augusta II-go. Brał czynny udział w walce domowej między Ogińskimi, których był stronnikiem, a Sapiehami. Z Anny Racheli Korsakówny, podczaszanki połockiej, 1-o v. Danilewiczowej, podkomorzyny wendeńskiej, nie pozostawił potomstwa, a majątek swój i starostwa rozdzielił 1719 roku między krewnych.

Za konsensem królewskim z 1703 r. odstąpił starostwo mścisławskie Michałowi Bogusławowi Kociełłowi, starostwo skirstymońskie oddał Janowi Józefowi Kociełłowi, dobra Chożów wziął Dominik Kocieł. Michał Ślizień, siostrzeniec podskarbiego, otrzymał Połonkę, a Kazimierz Kocieł, syn Gabryela, dostał Bienicę, Hanutę i Mołodeczno.

Druga linia Kociełłów w oszmiańskiem, pochodzi od Mikołaja Kocieły, syna Wojciecha, dziedzica na Olszynie, naznaczonego z sejmu 1589 r. poborcą w Inflantach. Mikołaja synów czterech: Wojciech, Jan, Jerzy i Matys, dziedziczących po ojcu na Olszynie, w powiecie oszmiańskim.

Wojciech procesował się 1597 r. z Kiszką, o Dziatkowszczyznę. Córka jego Dorota, za Andrzejem Jankowskim z Trypli 1622 r.

Matys, w części odziedziczony po ojcu i nabyty od braci, Wojciecha, Jana i Jerzego Olszyn, sprzedał Jakóbowskim 1622 r. (Zs. Oszm.). Matys miał synów czterech: Jerzego, Michała Jana, Szymona i Kazimierza. Ten ostatni odstąpił 1685 roku część odziedziczoną po ojcu w Okszyszkach, w powiecie oszmiańskim, bratu Michałowi Janowi, podstolemu wendeńskiemu (Zs. Oszm.), żonatemu 1681 r. z Barbarą Dubowiczówną.

Wdowa po Jerzym, 2-o v. Wolska, kwitowała 1688 r. braci mężowskich, Michała, Szymona i Kazimierza, z odbioru 500 flor., zapisanych jej przez męża i zrzekła się w imieniu synów swoich: Michała, Józefa i Bronisława, spadku po mężu (Zs. Oszm.).

Kazimierza dwóch synów: Gabryel i Leon. Ten ostatni zeznał 1688 roku różne zapisy z żoną, Zofią Praksedą Skinderówną (A. Tryb. Lit.).

Leon dziedziczył na Poszuszwiach, Czekiszkach i Giedroiciach, w księstwie żmudzkiem i Binikowcach, w województwie nowogrodzkiem. Z chorążego wojsk litewskich, został strażnikiem żmudzkim. Jest nim 1704 r. Z wymienionej wyżej żony Skinderówny, pozostawił trzech synów: Krzysztofa, Kazimierza i Samuela,

strażnika żmudzkiego 1727 r. Za konsensem królewskim z 1704 r., odstąpił 1710 roku Leon posiadaną przez siebie Kilawę, synowi Krzysztofowi, podczaszemu mścisławskiemu (Gr. Kowieńs. z 1711 r.).

Krzysztof zaślubił 1715 r. Maryannę Budrewiczównę, córkę Józefa, za którą otrzymał dobra Dziakiszki, Podleszczyznę i inne (Gr. Kowieńs. z 1722 r.). Krzysztof miał synów trzech: Kazimierza, Wiktora i Dominika, którzy odziedziczyli po nim całą fortunę. Przekonywa o tem wyrok Trybunału skarbowego litewskiego z 1757 r., dotyczący długów po nim pozostałych. Z synów Krzysztofa:

Kazimierz, ożeniony z Anną Żukowską (Zs. Wilkom. z 1774 r.), pozostawił syna Antoniego, sędziego ziemskiego powiatu zawilejskiego, wywodzącego się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską, 1819 r. Synowie Antoniego, urodzeni z Bogumiły Kiełczewskiej: Waleryan 1805 r. i Stanisław 1812 r.

Wiktor był opiekunem pozostałych dzieci po Dominiku 1787 roku (Gr. Wileńskie).

Dominik, właściciel Czarnej Waki i Kietutan 1765 r., ożeniony z Józefą Bohuszówną, pozostawił trzech synów: Adama, ur. 1778 r., Józefa, ur. 1780 r. (metr. z kośc. Skorulskiego) i Ignacego, ur. 1785 r. (metr. z kośc. Widziemieskiego), którym matka zapisała połowę Kietutan do niej należącą, testamentem z 1799 roku (Zs. Wileń.) i którzy wspólnie z Antonim, wywiedli swoje szlachectwo 1819 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską. Dominik miał oprócz synów córki Annę i Rozalię.

Adam, syn Dominika, był 1819 r. sędzią granicznym wyższej instancyi gubernii wileńskiej.

Ignacy, oprócz Kietutan, właściciel i Łowmian, nabytych 1814 r. od Świętorzeckiego, zaślubił Józefę Szaniawską i z niej pozostawił synów: Napoleona, Aleksandra, Adama, Józefa i Dominika. Z nich Adam, ur. 1815 r., w aściciel Kietutan i Łukaszun, członek sądu powiatowego wileńskiego 1852 r., umarł w Wilnie 1883 r., pozostawiwszy z żony, Aleksandry Siemaszkówny, córkę Maryę, oraz synów: Mieczysława, ur. 1851 r., Władysława, ur. 1855 r., ożenionego z Aleksandrą Zasztoftówną, właścicielką Kozliszek i Kazimierza, ur. 1862 r.

Hanna Zdanówna Hołyńska, Andrzejowa Kociełłowa, 2-o v. żona Jerzego Chełchowskiego 1611 r. Mikołaj otrzymał 1633 r., prawem lennem, Tatrzyno, Kozłowsko i pustowszczyznę Kopciowską, a 1635 r. Sielce i Chliszczowę. Halszka, 1635 r. za Jerzym Sadowskim, synem Jana. Adam otrzymał 1636 r. kaduk po Mokrskim. Paweł, szlachcic litewski, w latach 1635 — 1636 r. na uniwersytecie krakowskim.

Krzysztof podpisał, z województwem mścisławskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Krzysztof delegowany z sejmu 1655 r., do uspokojenia Ukrainy, a Krzysztof Olbrycht został deputatem na Trybunał skarbowy litewski. Jerzy, w smoleńskiem, tegoż roku. Bazyli, komendant w Krzyczowie, około 1656 r. Anastazya, Bazylianka w Wilnie 1666 r. Gabryel i Aleksander podpisali, z województwem wileńskiem, elekcyę króla Michała. Maryna, żona Konstantego Żaby 1666 r. Marcyan Józef, poseł mścisławski 1674 r., właściciel majętności Mazylińskiej 1665 r. Konstanty, wójt miński, żonaty był 1670 r. z Maryanną Hołownianką - Ostrożecką. Po ich śmierci, czterech służebnych ludzi w Mścisławiu, otrzymał Antoni. Konstanty, budowniczy i sędzia grodzki mścisławski. Benedykt, sędzia grodzki mści-

sławski 1700 r., budowniczy mścisławski 1712 r. Zofia, 1687 r. za Pawłem Śliwońskim, miecznikiem smoleńskim. Tomasz, w mścisławskiem, 1679 r. Po jego śmierci, Horbowicze, w orszańskiem, otrzymał 1705 r. Jan Kociełł, starosta skirstymoński. Joanna, 1695 r. za Marcinem Poniatowskim, koniuszym mścisławskim, Konstancya, 1696 r. za Bazylim Iwanowskim, łowczym mozyrskim, a Katarzyna, 1698 r. za Kazimierzem Piotrowiczem, w powiecie oszmiańskim.

Aleksander, posiadacz osiemnastu włók w starostwie krewskim, nie żył 1701 r. N., sędzia ziemski mścisławski, którego syn Franciszek 1701 r. Michał Kazimierz, miecznik oszmiański 1703 r., mianowany 1710 roku pisarzem skarbowym litewskim, otrzymał 1711 roku Trahiany, w województwie trockiem. Umarł 1716 roku.

Michał Bogusław, chorąży parnawski, podpisał, z województwem mścisławskiem, elekcyę Augusta II-go. W 1700 r. jest podstolim oszmiańskim. Za konsensem królewskim z 1703 r., otrzymał od Michała Kazimierza, podówczas wojewody trockiego, starostwo mścisławskie. Żonaty z Katarzyną Kurzeniecką, córką Michała, stolnika bielskiego, umarł 1716 r. Krystyan, oberstlejtenant królewski 1705 r. Mikołaj, chorąży, w Inflantach tegoż roku. Reina, żona Aleksandra Strumiłły, podczaszego i pisarza grodzkiego oszmiańskiego 1712 r. Teofil, cześnik upicki 1721 r. Antoni, w mścisławskiem, 1725 r. Wiktor, wspólnie z żoną Anną, posiadali Wiechrany, w mścisławskiem, 1730 r. Eleonora, żona 1734 r. Józefa Antoniego Sielawy, oboźnego, a następnie podsędka połockiego. Michał, starościc kormiałowski, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. Józef, rotmistrz oszmiański 1783 r. Justyn Antoni, pleban i altarysta w Horodziłowie 1817 r.

KOCIEŃSCY v. KOCIŃSCY h. ROGALA, wyszli z województwa płockiego. Andrzej, z Aleksandry Golańskiej, miał synów: Kazimierza, skarbnika owruckiego, Tomasza, cześnika brzeskiego - kujawskiego i Marcina, ożenionego z Teofilą Borkowską, którego syn Kazimierz, kwitował 1757 r. stryja Kazimierza, ze spadku po stryju Tomaszu.

Kazimierz, skarbnik owrucki, ożeniony z Zuzanną Libiszowską, nabył od Ratowskiego 1757 r. królewszczyznę Zielinicz, którą odstąpił w roku następnym Podhorskiemu. Syn jego Wojciech, także skarbnik owrucki 1767 r., dziedzic na Strzylczu, którego część nabył 1780 r. od Poźniaków, zaślubił Deodatę (Bogumiłę) Gawrońską, córkę Franciszka, stolnika łomżyńskiego i Teresy z Wolińskich (M. D. Wąs. z Gr. Tremb. 75 f. 114, 120 i 259; 79 f. 23; Fasc. 107 f. 474).

Hieronim, ur. 1767 r., syn Marka i Maryi N., wnuk Ksawerego, prawnuk Kazimierza, miał, z Maryanny Wojciechowskiej, synów: Adama, Stefana i Józefa Aleksandra, ur. 1805 r., porucznika wojsk rosyjskich (A. Wydz. Stan. Galic.), z których pierwszy i trzeci, legitymowali się ze szlachectwa 1847 r., w gubernii podolskiej.

Po Adamie został syn Michał Jan Wincenty, a po Józefie Ałeksandrze, syn Jan, wylegitymowany ze szlachectwa tamże 1856 r., którego synowie: Henryk i Maryan 1891 r. (Spis.).

Stanisław, rotmistrz królewski 1721 r. (DW. 64 f. 259). Wojciech Kociński podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go. Józef Ignacy z Biberszteynów Rogala Kocieński, kanonik przemyski i kamieniecki 1732 r. Piotr, vi-

cesgerent sądowy żytomierski 1790 r., był 1777 r. regentem ziemskim owruckim, a 1779 r. burgrabią grodzkim owruckim.

Czy nie do tej rodziny należy Stanisław Kocięcki v. Koczyeński, syn Wojciecha i Róży, 2-o v. Marcinowej Witwińskiej, dziedzic Spasowa, Rożanki i innych. W 1578 r. zapisał matce dożywocie, a siostrze, Reginie Jakóbowej Chołojowskiej, 200 fl. W 1597 r. zabezpieczył 700 fl. żonie, Agnieszce z Wolskich. Anna, wdowa po Józefie, dzierżawcy Stubieńca, pozwała 1620 r. Komorowskich, o tę dzierżawę (M. D. Wąs.; Zs. Bełs. 15 f. 966; 16 f. 274, 286; 30 f. 1156; Gr. Przem. 830 f. 675).

KOCIERZYŃSCY v. KOCZARZYŃSCY z Koczarzyna v. Kocierzyna, w przemyskiem. Jan, pełnomocnik Fredry 1448 r. (AGZ. XIV. 1983). Jan, syn Mikołaja i Jan, syn Marcina, bracia stryjeczni, sprzedali 1479 r. Koczarzyn Próchnickim (AGZ. XVII). Jan Koczerzyński, z potomstwem swojem, otrzymał od króla ćwierć łanu w Czernielawie 1692 r. (AGZ. X. 6152).

KOCIĘCCY, czasem KOCIACCY h. NIECZUJA z Kocięcina, w powiecie sierpskim, dom rozrodzony. Na Kocięcinie - Tworkach dziedziczyli: Jakób, Wawrzyniec i ksiądz Ścibor, synowie Stanisława *Gietki* i dzieci po bracie ich Janie: Małgorzata, Maciej, Stanisława, Dorota i Katarzyna. Mają oni 1541 roku sprawę z księdzem Janem, altarystą katedry płockiej, o podział Kocięcina. Jakób i Wawrzyniec dziedziczą jeszcze na tej wsi 1578 r. (Paw.). Walenty, po którym pozostała wdowa Barbara 1533 r. Łazarz, syn Jakóba *Reja*, Jan, altarysta katedralny płocki i Antoni, synowie Jakóba *Podbielnego*, 1539 r. Jan Podbielny, dziedziczy na tej wsi 1578 r. (Paw.). Stanisław, syn Mikołaja *Kitki* i Stanisław, syn Stefana *Kitki*, 1542 r. Maciej *Kitka* dziedziczył na tej wsi 1578 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 94; 2 f. 109; 5 f. 149 i 150; 7 f. 65 i 241).

Na Kocięcinie-Brodowie dziedziczył 1535 r. Andrzej Sandikowicz, a 1578 r. Maciej *Goleska*.

Na Kocięcinie - Budkach dziedziczyli 1538 r. Jan i Bartłomiej, syn Józefa, zwanego *Wypustek*, a 1578 r. Marcin *Wypustek* z braćmi i Bartłomiej *Wypustek* z bratankami (Ibid. 3 f. 90; 5 f. 21 i 8 f. 11; Paw.).

Na Kocięcinie-Budkach dziedziczyli 1538 r. Mikołaj, Maciej i Wojciech, synowie Stanisława *Goleski*, a 1578 r. Zygmunt i Mikołaj *Goleskowie* (Gr. Płoc. Wiecz. 5 f. 18, 21 i 117).

Wprost z Kocięcina pisali się: Andrzej, syn Bogusława, 1531 r., Wojciech i Jan Kociaccy, synowie Jana, 1533 r. i Wacław Przybkowicz 1535 r. Bartłomiej zaś, syn Stanisława *Przybka*, dziedziczył 1535 r. na Kocięcinie - Borowem (Ibid. 1 f. 116; 2 f. 8 i 3 f. 90).

Oprócz nich wymieniają jeszcze rejestra poborowe 1578 r. Stefana *Czestka*, Stanisława *Tworka*, Jana *Szumka*, dziedziców w Kocięcinie-Tworkach, Jakóba i Wojciecha Boguszów i Wojciecha *Rzeskiego* w Kocięcinie-Budkach i Bartłomieja, w Kocięcinie-Przybkach (Paw.). Mikołaj dziedziczył na Krzywkowie, w szreńskiem, 1578 roku (Paw.). Adam, syn Macieja, sprzedał 1605 r. część swoją na Kocięcinie Mikołajowi, synowi Mikołaja (DW 32 f. 240 i 259). Józef, skarbnik kowieński 1700 roku. Andrzej kwitował 1710 r. Łaszczową, z sumy na Krasnostawcach (Zs. Kam.).

Antoni i Franciszek podpisali, z województwem płockiem, elekcyę Stanisława Augusta. Jan, burgrabia płocki 1789 r. Piotr, burgrabia bobrownicki 1790 r.

Józef, w Warszawie 1790 r. Paweł Maksymilian i Antoni Józef, synowie Kaspra i Wincenty Jakób, Antoni i Józef, synowie Wojciecha, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KOCIŁO v. KOCIEŁO. Anna Kociłowa, dziedziczka części Michalczowej, Stanisław Kocieło, części Druszkowa, a Jakób Kocieło, części Rostoki, w sądeckiem, 1581 r. (Paw.).

z KOCINA Wit, syn Wojciecha *Skusy*, 1444 r. na uniwersytecie krakowskim.

KOCIŃSCY v. KOCZYŃSCY h. GRABIE, z Kociny, w powiecie wiślickim. Piotr z Kociny h. Grabie, zawołania Kocina, zaświadcza 1398 r. w Wiślicy szlachectwo Bieniszowskiego. W 1388 r. wziął w zastaw Krzywaczkę, 1398 r. nabył Czarnków za 60 grzyw. od Czulickiego, a sprzedał Bunczarkę za 80 grzyw. Paszkowskiemu, żył jeszcze 1415 r.

Jan Kociński świadczy w Krakowie 1398 r. z rodu Grabiów i 1428 roku przy wywodzie szlachectwa, 1436 r. sędzia żydów krakowskich (St. Pr. P. Pom. VII i VIII; Pis. Dz. Pol. IX; Piek. Herb.). Jan i Paweł, synowie Jana, 1432 r. na uniwersytecie w Krakowie. Piotr, w latach 1441 — 1448 na sądach we Lwowie, często zastępował sędziego grodzkiego. Mikołaj 1454 r. we Lwowie.

Herb Grabie.

Jakób 1448 r. w Wiślicy. Żona jego Anna, pozwała swego opiekuna Andrzeja Łowinickiego, o ruchomości po matce, wartości 115 grzyw. Tego Jakóba wymienia Długosz, jako współdziedzica Kociny i Mistrzowic.

Paweł i Mikołaj, bracia Kocińscy, zasądzili Bystrzanowskiego Jana i Cianowskiego Andrzeja 1530 r., za najazd wsi Kraśnicy, stryjecznego ich brata Gabryela, porwanie go do Żarnowca, torturowanie i powieszenie. Druzyanna z Łąckich, żona Pawła, 1-o v. Radwanowa, dziedziczka części Górnych Łąk i Pilznionka, przeprowadziła 1530 roku z siostrami i siostrzeńcami proces działowy, o Górne-Łąki, a 1545 roku ma 30 grzyw. na młynie w Brzostku, u Białowodzkiego. Jan, zapewne ich syn, dziedzic Pilznionka 1581 r. (AGZ. XIV; Lib. Benef; Helc. II; St. Pr. P. Pom. VI. 429, 453, 470, 492; Paw.). Barbara, współdziedziczka Głowaczowa 1581 r. (Paw.). Jan, podstarości pilznieński 1596 roku.

Z tejże Kociny zapewne pisał się Borsz v. Borszcz, obecny na Podolu 1448 roku, a w Tyńcu 1456 r., podsędek ziemski kamieniecki 1456 r., procesujący w Maju tegoż roku Podolca, podkomorzego kamienieckiego i poręczycieli Buczackiego (AGZ. XIV. 3569 — 3571). Tenże Borsz, przy rewizyi ziem ruskich, okazał 1469 roku list królewski na 250 grzywien, na Holeszkowie i Jurowczach na Podolu (Paw.; Jabł.).

z KOCINY pisali się *Synowcowie* h. *Starykoń*.

KOCIŃSKI Andrzej, współdziedzic Pakawia, w powiecie poznańskim, 1580 roku (Paw.). Może on być herbu Zabawa, gdyż o takich Paprocki w Wielkopolsce wspomina.

KOCISZEWSCY z Kociszewa, w powiecie grójeckim. Akta ziemskie czerskie z 1409 r., a grójeckie z 1431 r. wspominają o Stanisławie z Kociszewa, synie Andrzeja (Zs. Grój. 1 B f. 40). Jakób i Stefan Kociszewscy, synowie Andrzeja, 1563 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 139).

Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Marek Kociszewski, miał trzech synów: Stanisława i Gabryela, procesujących Ogrodzińskiego 1558 r. i Jana, współdziedzica Kociszewa 1576 r. Po Stanisławie pozostała córka Barbara, żona Pawła Widowskiego 1590 r.

Żyjący w drugiej połowie XVI-go wieku Maciej Kociszewski, pozostawił dwóch synów: Jana i Piotra. Pierwszy sprzedał część Kociszewa 1615 r., a drugi 1635 roku.

Piotr zeznał 1644 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Łapińskich i z niej miał syna Wojciecha, który zeznał takiż zapis 1671 r. z żoną, Agnieszką z Bonieckich. Wojciech podpisał, z ziemią czerską, elekcyę króla Michała. Wojciecha synowie: Franciszek i Mikołaj. Pierwszy drugiemu sprzedał część swoją Kociszewa 1701 r. Mikołaj podpisał, z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go (Perp. Czers. 5 f. 94; 9 f. 268; 10 f. 479; 13 f. 333 i 15 f. 326).

Żyjący w połowie XVI-go wieku Marcin Kociszewski, miał czterech synów: Gabryela, Piotra, Kaspra i Jana.

Gabryel zabezpieczył 1562 r. posag żonie, Małgorzacie z Grotowskich i z niej miał trzech synów: Piotra, który sprzedał część swoją na Kociszewie 1614 r., Marcina, ożenionego z Dorotą Zawiszanką. Ci ostatni sprzedali 1618 r. część swoją Kociszewa bratu Andrzejowi (Paw.; Zs. Gr. Czers. 22 f. 801 i 28 f. 328; Perp. Czers. 1 A f. 89; 4 f. 339; 5 f. 459 i 495).

Piotr zabezpieczył 1559 r. posag żonie, Annie z Dłuskich. Nie żył już 1565 r., w którym występuje w aktach pozostała po nim wdowa z córkami: Zofią, Anną, Katarzyną i Elżbietą. Anna, żona Marcina Potockiego, z ziemi krakowskiej, 1584 r., Katarzyna, 1591 r. żona Jakóba Sankowskiego, a Elżbieta, 1592 r. Andrzeja Mniszka (Zs. Gr. Czers. 24 f. 659; 32 f. 280 i 54 f. 626; Perp. Czers. 1 A f. 159 i 232).

Kasper, współdziedzic Kociszewa 1576 r., ożeniony 1-o v. z Anną Skolimowską, 2-o v. z Zofią Ostrowską, z pierwszej żony miał synów: Marcina, Mateusza, Jana i Wojciecha.

Marcina losy nieznane.

Mateusz nabył część Kociszewa od Mniszkowej 1591 r. i pozostawił córkę Annę, za Kasprem Dworzeńskim 1616 r. (Zs. Gr. Czers. 51 f. 1074 i 1075; 52 f. 481; Perp. Czers. 1 f. 193 i 5 f. 210).

Wojciech zapisał 1602 r. pewną sumę żonie, Annie z Błędowskich. Paweł, syn Wojciecha, sprzedał 1637 r. Olszamowskiemu część Kociszewa. Wojciech musiał już w późnym wieku powtórnie się ożenić i z tego małżeństwa był syn Mikołaj, który zeznał 1715 r. zapis dożywocia z żoną, Ewą z Lasockich, córką Remigiana. Ewa, pozostała wdowa po Mikołaju, odstąpiła 1755 r. pewne sumy dzieciom swoim, Kazimierzowi, Grzegorzowi, Jadwidze, wdowie po Ludwiku Ciążyńskim i Konstancyi, wdowie po Janie Głogowskim. Mikołaj miał jeszcze syna Józefa, żonatego 1754 r. z Jadwigą Załeską. Józef i Kazimierz sprzedając 1767 r.

części swoje na Kociszewie Staniszewskiemu, podali, że są synami Mikołaja, wnukami Wojciecha, a prawnukami Kaspra (Perp. Czers. 2 f. 196; 9 f. 422; 18 f. 290; 30 f. 91 i 176; 33 f. 199).

Jan Kociszewski, żonaty 1572 r. z Kalikstą Tarnowską, miał córkę Katarzynę, za Janem Krypskim 1604 r. i synów: Krzysztofa i Jana. Jan zapisał 1613 roku Krzysztofowi sumę na Kociszewie. Krzysztof zeznał 1612 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Duranowskich. Jan, z bratem stryjecznym Marcinem i Elżbietą Mniszkową, potwierdzili 1592 r. dokonaną sprzedaż części Kociszewa przez Mateusza. Jan zeznał 1610 r. zapis dożywocia z żoną, Reginą z Biedrzyckich (Zs. Gr. Czers. 31 f. 485 i 40 f. 831; Perp. Czers. 1 A f. 232; 2 f. 486; 3 f. 384; 6 f. 360; DW. 40 f. 1715; 41 f. 862 i 1025).

Gabryel Andrzej, syn Andrzeja, zapisał 1621 r. sumę żonie, Annie ze Świniarskich. Stanisław zeznał 1659 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Wielogłowskich. W 1660 roku został bachmistrzem bocheńskim. Syn jego Jan, sprzedał 1703 r. część Kociszewa Turowskiemu, a 1719 r. został stolnikiem bracławskim (Perp. Czers. 12 f. 136 i 15 f. 510; Sig. 2 i 19). Aleksy, współdziedzic Kociszewa 1564 r. Baltazar, słuchacz prawa w Padwie, bibliotekarz i konsyliarz Nacyi Polskiej 1652 r. Stefan, z województwa sieradzkiego, elektor króla Michała.

Nie wiem, czy do tej rodziny należałoby zaliczyć księdza Jana, gr.-kat. parocha w Łące, żonatego 1812 r. z Eudoksyą z Martynowiczów i księdza Tomasza, parocha w Grodowicach, braci rodzonych. Ostatni umarł 1819 r., pozostawiwszy, z Wiktoryi z Wayglów: Jana, Józefę 1825 r. za księdzem Janem Csiszarikiem z Węgier, parochem w Krasnej, Rozalię i Maryannę (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

KOCIUBA Jakuszyński Bogdan Borysowicz, układa się 1593 r. ze Strzyżewskimi, o dobra Bajków i inne (Bracł. 1 f. 331). Patrz *Jakuszyńscy*.

KOCIUBIŃSKA Maryanna, Aleksandrowa Dubiska, cześnikowa wiska, 1774 roku (A. Lwows.).

KOCIUSCY. Andrzej Kociuski, syn Mikołaja, sprzedał 1606 r. część Kociug Janowi Kociuskiemu. Mikołaj, syn Stanisława, zeznał 1616 r. oblig na rzecz powyższego Jana (DW. 33 f. 484 i 45 f. 1529). Porównaj *Koczuk*.

KOĆMIEROWSCY v. KOĆMIROWSCY v. KOCZMIEROWSCY h. KMITA, prawdopodobnie z Koćmier, w ziemi bielskiej, wsi dzisiaj nieistniejącej. Floryan Koczmier, syn Macieja, Maciej Koczmier, syn Piotra i Jan, syn Jakóba, dziedziczyli na tej wsi 1596 r. (Wyr. Lub. 68 f. 42, 170 i 353).

Tadeusz Koczmierowski, z Katarzyny Jabłońskiej, miał synów: Jana, Marcina i Adama, dziedziczących 1795 roku na Koczmierach, Jabłoni i Piotrowicach. Wawrzyniec, żonaty z Maryanną Jabłońską, w tymże czasie (DW. 110 f. 1509 i 111 f. 400).

Franciszek i Piotr Ludwik, synowie Grzegorza i Adam Stefan, syn Mikołaja Koćmierowscy i Feliks Koćmirowski, syn Piotra Ludwika, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Joachim Koczmer, starosta drahimski 1556 r. (M. 87 f. 273), pochodził pewnie z innej rodziny.

KOCOWIE v. KOCZOWIE h. DĄBROWA z Koców, w ziemi drohickiej, dom w XVI-tym wieku licznie rozrodzony, o czem wyroki lubelskie z tegoż czasu przekonywują. Akta ziemskie drohickie z 1464 r. wspominają o Mikołaju, Macieju, Grzegorzu, Wawrzyńcu, Stanisławie, Stefanie, Janie i Piotrze z Koców (Mil.). Jerzy i Jan, synowie Stanisława, zawarli 1531 r. układ (Mil.). Mikołaj, Wojciech, Jan, Bartłomiej, Trojan i Abraham, synowie Stanisława, dziedzice Koców 1541 r. Dorota, żona Marcina i syn jej Stanisław, mają sprawę z Sanguszką 1546 roku (ML. 42 i 47).

Na Kocach-Borowych dziedziczyli 1589 r. Jakób, Andrzej, Wojciech, Jan i Zofia i 1596 r. Andrzej, syn Jana.

Dziedzicami zaś na Kocach-Chybowie byli 1589 roku Jakób, syn Wojciecha, Wojciech, syn Floryana, Adam, syn Stanisława, Wojciech, Gabryel i Jan, synowie Mikołaja.

Herb Dąbrowa.

Wprost z Koców pisali się: Wojciech, żonaty z Dorotą Klepacką 1589 r., Wojciech i Szymon, synowie Piotra, 1590 r., Jan, syn Michała, 1582 r. i wielu innych, których wyliczanie za zbyteczne uważam (Wyr. Lub. 11 f. 559; 36 f. 148, 259 i 290; 42 f. 650 i 68 f. 277).

Maciej Koc z Koców-Piskułów, ożeniony z Zofią Amsykówną, 2-o v. Pawłową Wróblewską, 3-o v. Krzysztofową Sieheniową, miał córkę Annę, żonę 1639 roku Łukasza Świeyki Ciechanowieckiego (Gr. Brańs.). Adam, Jakób i Michał podpisali, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Wojciech Kazimierz, cześnik mielnicki, Mikołaj, Maciej, Stanisław, Franciszek, Jakób, Marcin, Hieronim i Michał, z ziemią mielnicką i Jakób Karol, łowczy warszawski, Jakób, Marcin, Hieronim Michał, Maciej, Stanisław i Franciszek, z ziemią drohicką, obiór króla Michała.

Wojciech Kazimierz, cześnik mielnicki 1660 r., mianowany pisarzem ziemskim halickim 1664 r., ale nominacya ta nie doszła do skutku, podsędek buski 1678 r., w końcu sędzia ziemski 1685 roku. Podpisał on, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana III-go.

W końcu 1666 r. otrzymał konsens królewski, na cesyę Tarnowicy, Leszna, Polnej, Weleśnicy i Słobody, a 1669 r., na cesyę miasta Tyrawy, czyli Mrzygłodu i wsi Dembrza, Łodzianki, Potoku, w sanockiem, małżonkom Narajowskim (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 30; AGZ. X. 5136).

Jakób Karol, łowczy warszawski i poseł 1669 r., z Maryanny Zaleskiej, pozostawił córkę Jadwigę, za Piotrem Suchorzewskim, podwojewodzym czerskim 1711 r. (Perp. Czers. 17 f. 309 i DW. 62 f. 1424).

Augustyn, syn Benedykta, zapisał 1692 r. sumę żonie, Annie z Olszewskich, córce Grzegorza. Z siostrą jej Katarzyną, żonaty był 1697 r. Jan Koc, syn Ma-

cieja (Mil.). Stanisław podpisał, z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go. Stanisław, podstoli owrucki, umarł 1703 r. Mikołaj, podstoli buski 1706 r., sędzia ziemski bełski 1713 r., chorąży 1738 r., w końcu podkomorzy bełski 1746 r., umarł 1758 r. W 1733 r. poseł województwa bełskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). Właściciel Rzepniowa, Żelechowa, Streptowa, Kumanowa, Dachnowiec, Niemierzyniec, etc., z Katarzyny Nagórskiej, dziedziczki Wiszniowa, Biereziec etc., pozostawił: Jana, Michała, Wojciecha, Józefa, łowczego horodelskiego 1744 r., zmarłego 1750 r., Antoniego, ożenionego z Różą Rzeczycką, Piotra, Stanisława, Ignacego, wszystkich zmarłych bezdzietnie, Zofię i Teresę, zakonnice, Annę, za Antonim Radeckim, chorążym horodelskim, Maryannę, za Mycielskim i Różę, za Mateuszem Dramińskim, wojskim bełskim (Bracł. XV f. 1184 i 1421; Woł. XI f. 1731; Arch. I. Z. Ros. III. 3; M. D. Wąs. z Zs. Lwow. z 1779 r.). N., sędzia ziemski bełski, umarł 1713 r.

Karol, 1695 r. w łomżyńskiem. Józef, podczaszy grabowiecki 1750 r. Paweł podpisał, z ziemią bielską, elekcyę Stanisława Augusta. Ambroży Jan, właściciel części Lubina, zabezpieczył 1742 r. posag żonie, Annie ze Smulskich, skarbnikównie sanockiej, 2-o v. Wygonowskiej. Córka ich Franciszka, 1767 r. za Antonim Jaworowskim (Gr. Brańsk.).

Paweł, syn Michała i Katarzyny z Łubkowskich, wnuk Wojciecha, sprzedał 1775 r. część dóbr swoich Koce - Basie, w ziemi drohickiej, Krzysztofowi Kocowi, synowi Michała, wnukowi Macieja (DW. 92 f. 12). Jakób, komornik ziemski łomżyński 1774 r. Wojciech, syn Krzysztofa, sekretarz księcia Sanguszki, nabył 1775 r. część Topczewa, Słomczyna i Ostrówka (DW. 92 f. 172). Krzysztof, syn Krzysztofa, urodzony w parafii Kodeńskiej 1761 r. Mateusz, syn Jerzego i Katarzyny z Godlewskich, sprzedał 1788 r. część Szepietowa-Żaki, w powiecie brańskim, Snarskiemu (DW. 104 f. 12).

Piotr, cześnik czerniechowski 1777 r. Feliks Maciej, subdelegat ziemski bełski 1788 r., zmarły 1791 r. w Rzęsny ruskiej, pozostawił, z Maryanny Strzelbickiej, córkę Teklę, żonę Aloizego z Żurawek Wojnarowicza 1800 roku (A. Lwows. For. Nob.).

Jan i Karol, komornik ziemski halicki i członek Stanów galicyjskich, właściciele Perekos, synowie Piotra i drugiej jego żony, Eleonory z Turzańskich, wnukowie Jana i Maryanny Babińskiej, prawnukowie Franciszka i Anny Woderackiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim halickim (M. D. Wąsow.).

Grzegorz, syn Franciszka i Maryanny, urodzony w parafii Hoszcza, nabył, wspólnie z Krzysztofem, 1742 r. Wiski. Synowie jego, z żony Teresy: Stanisław, ur. 1751 r. i Szymon, ur. 1768 r. (metr. w Hoszczy), legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (A. Gal. 301).

KOCOWSCY h. DĄBROWA. Józef, żona jego Anna z Marchockich i synowie: Józef i Antoni, obwinieni 1742 r. o zabójstwo Nahoreckiego, starosty kotelnickiego, przez pozostałą po nim wdowę. Maryanna, za Eliaszem Hordyńskim 1794 r. Maciej, gr.-kat. proboszcz w Husakowie, zmarł bezżenny 1809 r., a spadek po nim wzięli, brat Wojciech, bratanek Augustyn, syn Ignacego i bratanka Anna, żona N. Algay de Lustenau.

Teodor, z Lubienieckiej, pozostawił: Jana, obywatela miasta Lwowa, Romana, dziedziczącego na Ottyniowicach Wielkich i księdza Mikołaja, gr.-kat. proboszcza w Ottyniowicach, ożenionego z Olawią Knisch, urodzoną z Anny Dressler, baronówny Scharfenstein. Z niej: Zofia Reytarowska, Marya Koczorowska, Włodzimierz, doktór filozofii, profesor we Lwowie, po którym syn Mikołaj, i Cypryjan, od 1898 r. radca sądowy w Galicyi, żonaty z Anną Mandyczewską, z której: Wiara Helena, Jarosław, Cypryjan i Mikołaj (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KOCZALSCY h. WĄŻ. Hiacynt Mamert Koczalski, syn Marcelego i Ludwik Wawrzyniec. Benedykt, syn Hiacynta, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

z KOCZANOWA h. LUBA Bartosz, stolnik brzeski-kujawski 1410 r., świadczy w Brześciu 1412 roku, przy wywodzie szlachectwa (Pis. Dz. Pol. IX) Lutek z Koczanowa naganił 1402 r. Paniowskiego, w Brześciu Kujawskim. Jan Briganth, 1472 r. w poznańskiem.

KOCZANOWICZOWIE h. NAŁĘCZ z Koczanowa, pewnie w powiecie lidzkim. Stanisław, syn Andrzeja Aleksandra i Anny Lenczowskiej, wnuk Władysława Koczana z Koczanowa i Katarzyny z Jagiełłów, zostawił, z Agnieszki Żarnowskiej, Michała i Tomasza, wylegitymowanych ze szlachectwa 1788 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Herb Nałęcz.

Tomasz, ożeniony z Klarą Rudawską, miał syna Józefa Kazimierza, żonatego z Zofią bar. Gostkowską, z której syn Sabin Józef zostawił, z Antoniny Żurowskiej: Walerego Franciszka Ksawerego, Aleksandra Józefa i Jana Józefa, wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicyi 1861 roku (M. D. Wąs.).

KOCZANOWIE h. NAŁĘCZ w W. Ks. Litewskiem. Koczan przyjął na siebie i na dom swój, na zjeździe w Horodle 1413 r., herb Nałęcz Z potomków jego jedni zwali się Koczanami, drudzy Koczanowskimi i Koczanowiczami.

Ksawery Koczan z synami: Piotrem, Mateuszem, Izydorem i Michałem, syn Antoniego, wnuk Krzysztofa, prawnuk Andrzeja, praprawnuk Adama, dziedzica 1691 r. Ławskiego - brodu i Gierzodowszczyzny, w powiecie oszmiańskim, legitymował się ze szlachectwa 1817 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską. Jan Koczan podpisał, z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę Augusta II-go. Maciej. Cypryjan, Michał, Jerzy, Tomasz, Jakób i Karol, w powiecie oszmiańskim 1764 r.

KOCZANOWSCY dawniej KOCZONOWSCY h. GIERAŁT z Koczanowa, w powiecie proszowskim. Wroczsław z Koczonowa, ożeniony 1370 r. z siostrą Szymka z Żarnowicy, miał liczne potomstwo. Z synów: Wilczek pisał się z Wojsławic i Mojkowic 1398—1437 r., Wroczsław pisał się z Wojsławic 1379—1407 r.,

a Jurek i Mikołaj z Koczonowa. O dzieciach Mikołaja, żonatego z Hanką 1388 r., nie wiadomo. Jego synem mógł być Pietrasz z Koczonowa 1398 r.

Jurek dowiódł 1384 r. w Krakowie szlachectwa h. Gierałt. Miał córkę Jadwigę, za Michałem z Bobrownik i Sikorzyc, który 1398 — 1400 r. procesuje braci swej żony, Jurka i Jaśka z Koczonowa, o jej ojcowiznę w Koczonowie, Wojsławicach i Zdzisławicach.

Jasiek, zwany Małdrzykiem Koczonowskim, świadczył przy wywodach szlachectwa 1412 i 1424 r., skarany 1418 r. wraz z pięciu innymi Gierałtami, za udział w bójce między Dzierżsławem z Włostowic, a Staśkiem z Mojkowic, pozwany 1432 r. przez Zbigniewa, biskupa krakowskiego, o spalenie mu przez niedbalstwo gumna w Zborowie, w drodze na wyprawę wojenną.

Jurek, dziedzic części Koczonowa, Wojsławic i Zdzisławic, dowiódł 1400 r., że już od półczwarta roku z bratem dobrami się podzielił. W 1398 i 1399 r. zaświadczał szlachectwo różnych krewniaków. Synowie jego: Wroczsław i Stanisław, ukarani 1418 wraz z stryjem Małdrzykiem za bójkę.

Jan, syn Wojciecha, 1434 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan, 1443 r. ma sprawę z Pieniążkiem. Jakób, plenipotent Leksyckiego 1423 r., komornik podsędka krakowskiego 1433 — 1436 r. Synowie jego, Jakób, Grzegorz i inne dzieci, dochodzą 1437 r. spadku po Wilczku; obaj bracia 1457 r. mają sprawę z plebanem z Starego Brzeska (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

N. Koczonowski, w drugiej połowie XV-go wieku, dziedzic Olszowej pod Zakliczynem (Lib. Benef.). Mikołaj, dziedzic części Koczanowa, a Jakób, części Nieszkowic, w szczyrzyckiem, 1581 r. (Paw.). Tenże Jakób, z żoną, Anną z Więcławskich, wydzierżawili 1587 roku Nieszkowice Wojciechowi Wielogłowskiemu. Krzysztof, 1599 r. na uniwersytecie w Padwie. Anna, żona 1-o v. Marcina Ostrowskiego, pisarza ziemskiego przemyskiego, 2-o v. Piotra Dunikowskiego, łowczego przemyskiego, wdowa 1603 r. Łukasz, pełnomocnik Drohojowskiego 1627 r.

Na tym samym Koczanowie posiadał cząstkę 1450 r. Spytek z Koczanowa, z rodu Leliwów (St. Pr. P. Pom. VII).

KOCZANOWSCY h. NAŁĘCZ. Kojałowicz o nich wspomina. Wawrzyniec Koczanowski, horodniczy piński 1616 r. Hieronim, Jezuita, umarł w Łucku 1660 r. Antoni i Michał 1700 r. Patrz *Kaczanowscy*.

KOCZANOWSCY. Grzegorz i Jan, posesorowie Koczanówki, ze starostwa chmielnickiego, 1615 r. (Źr. Dz. V).

KOCZAŃSCY h. JASTRZĘBIEC z tą odmianą, że Jastrząb w pysku pierścień trzyma, w szponach podkowę, a w podkowie krzyż.

Wyszli z Koczania, w województwie sieradzkiem, powiecie radomskowskim, na którym dziedziczył 1552 r. Jan Koczański (Paw.). Bogusławski wywodząc się ze szlachectwa w Piotrkowie 1603 r., w liczbie świadków przedstawił Andrzeja Koczańskiego h. Jastrzębiec (Wyr. Piotrk. 58 f. 1425). Jan Koczański, elektor króla Michała. Jan, Józef i Marcin podpisali, z województwem sieradzkiem, elekcyę Augusta II-go, a Józef, Karol i Marcin, obiór Stanisława Augusta.

Tomasz Koczański, syn Macieja i Maryanny Podkockiej, z Zofii Rychłowskiej, pozostawił synów, Teodora i Antoniego Pierwszy, w ziemstwie lwowskiem, drugi, w grodzie trembowelskim, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r.

Antoni zapisał 1761 r. w grodzie trembowelskim dożywocie żonie, Konstancyi z Żabińskich i miał z niej córki: Annę, 1778 r. za Tadeuszem Skorupką Padlewskim i Teresę, 1787 r. za Jakóbem Chełmickim. Pieczęć jednego z wylegitymowanych przedstawia h. Sas (?) (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

KOCZAROWSCY v. KOCZEROWSCY v. KOCZUROWSCY z Koczarowa (dziś Kocurów), w lwowskiem. Mikołaj v. Miklasz Koczerowski, pozwał 1445 roku ludzi Strumiłły, o gwałt. Ożeniony z Katarzyną, córką Macieja Abdańca z Niemczyna, która kwitowała 1472 r. Karnkowskiego z ojcowizny. Oboje zastawili 1473 roku Oleszków, z częścią Tulukowa, za 105 grzyw. Janowi z Beliniec. Ona była dziedziczką Kołodziejowa 1474 r., a Koczurów trzymała 1470 r. w dzierżawie wspólnie z niejakim Protazym, od Romanowskiego. Wraz z córką Klarą v. Miłochną, pozwane 1492 r. przez Świrskiego. Klara ma 350 grzyw. na Matejowie i Rudzie 1498 r. Jej może mężem był Maciej Goldacz, nazwany 1477 r. zięciem Katarzyny.

Piotr Koczerowski z Koczurowa, 1455 r. plenipotent Romanowskiego, procesuje się 1464 r. z Maciejem Goldaczem. Jan Koczerowski 1455 r. we Lwowie (AGZ. IX. 64; X. 140 i 175; XIV i dalsze). Grzegorz Koczurowski, podstarości żytomierski 1611 r.

KOCZELSCY. Wojciech Koczelski podpisał, z ziemią rożańską, elekcye Władysława IV-go i króla Michała.

z KOCZERZOWA Jakób, 1423 r. na uniwersytecie krakowskim.

KOCZMER Joachim, starosta drahimski 1556 roku (M. 87 f. 273). Patrz *Koćmierowscy*.

Herb Rogala.

KOCZOŁOWSCY. Magdalena Koczołowska, wdowa po Mikołaju Parolu, 1772 roku. Maryanna, 1-o v. Olszewska, 2-o v. Mikołajowa Leszczyńska, wprowadzona do Wylezinka 1791 r. (Perp. Czers. 34 f. 315 i 40 f. 318).

KOCZOROWSCY h. ROGALA z Koczorowa, w powiecie raciążskim. W XVI-tym wieku pisano ich czasem Koczurowskimi, vel Kaczorowskimi.

Marcin Koczorowski, żyjący na schyłku XV-go wieku, z pierwszej, nieznanej nam żony, miał synów: Mikołaja i Hermolausa, z drugiej — Katarzyny, byli synowie: Jan, Andrzej i Michał, oraz córka Dorota.

Mikołaj zeznał 1535 i 1536 r. obligi, na rzecz brata Hermolausa. Dziedziczył on na Koczorowie i Borzewie i 1540 roku zastawił część swoją tamże bratu i macosze. W 1542 r.

żonaty jest z Anną Łapińską, córką Feliksa. Małgorzata, córka Hermolausa, wyszła za Abrahama Baykowskiego z Bayek, który jej 1545 r. zabezpieczył posag (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 312, 3 f. 368; 6 f. 34 i 7 f. 312; Zs. Suraż. z 1545 r.).

Marcin oddal 1537 roku dzieciom swoim: Janowi, Andrzejowi, Michałowi i Dorocie, urodzonym z Katarzyny, połowę swego majątku (Ibid. 4 f. 184). Kozmas vel Kuźma Koczurowski, dziedziczył na Ciecierskú 1538 r. (Ibid. 4 f. 331; 5 f. 27 i 6 f. 45).

Po Janie pozostali synowie: Piotr, obwiniający 1541 r. Kwasieborskiego, o rany i Jan, zeznający oblig 1543 r. (Ibid. 7 f. 86 i 231). Wdowa po Marcinie, wdowa po Stanisławie i Kuźma Ciecierski, dziedziczyli na Koczorowie 1578 roku (Paw.). Stanisław Koczorowski, syn Mikołaja, na Podlasiu 1554 r. (ML. 220 B f. 86). Marcin, kanonik łęczycki, proboszcz w Chroślinie, umarł 1625 r., pochowany w Łęczycy. (Star. Mon.).

Stanisław, elektor Jana Kazimierza, syn Tomasza z Ciesielskiej, wnuk Walentego i Kuczborskiej, osiadł w Wielkopolsce, gdzie zaślubił Jadwigę Mycielską, córkę Chryzostoma. W 1652 r. kwitował jej braci, z odbioru 8,000 flor. posagu (Inscr. Gr. Pozn. z 1650, 1652 i 1655 r.). Córka jego Zofia, 1-o v. za Joachimem Szczanieckim, 2-o v. za Zajączkowskim, 3-o v. za Adamem Józefem Zakrzewskim, chorążym łęczyckim 1732 roku. Synów jego trzech: Chryzostom, Tomasz i Mikołaj.

1. Chryzostom, syn Stanisława, podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę Augusta II-go. Z pierwszej jego żony Bielawskiej, syn Stanisław. Z drugiej żony, Teresy Kurnatowskiej, synowie: Antoni, dzierżawca Wieszczyczyna od Mycielskich, 1710 r., ożeniony z Barbarą Wilczyńską, z której córka Teresa, za Antonim Kierskim 1752 r. (Gr. Nakiel.) i synowie: Adam i Mikołaj. Adam, z Zofii Łaszczyńskiej, miał córkę Annę, za Adamem Grudzielskim. Mikołaj zmarł bezdzietny.

Stanisław, elektor Augusta II-go, wojownik przeciwko kozakom, ożeniony z Barbarą Korycińską, pozostawił dwóch synów: Józefa i Franciszka. Ten ostatni, miał córki: Annę Ignacowę Chełmicką i Wiktoryę Stanisławowę Korytowską, oraz syna Kazimierza, dziedzica Gościeszyna, komisarza z sejmu 1775 r. do granic Nieczajny, wojskiego kaliskiego 1781 r., zmarłego w roku następnym. Kazimierz, z Estery Grudzielskiej, miał pięciu synów: *Franciszka* Antoniego Telesfora, Bonawenturę, Hilarego, Walentego i Jana.

A) *Franciszek* Antoni Telesfor, syn Kazimierza, ur. w Swadzimiu 1759 r., zaślubił Katarzynę Krzycką, z którą otrzymał dobra Witosławskie. Pozostawił córkę Teklę, za Mielęckim i trzech synów: Józefa, zmarłego w dzieciństwie, Adolfa, zabitego w pojedynku i Tertuliana. Ten ostatni, ur. w Gościeszynie 1795 roku, zmarły w Berlinie 1847 r., oficer jazdy poznańskiej 1831 r., kawaler krzyża Virtuti Militari, żonaty z hr. Franciszką Bnińską, zmarłą w Witosławiu 1864 r., miał z niej córki: Jadwigę Eugeniuszowę Skrzyńską i Maryę Karolowę Zabłocką, oraz synów: Adolfa, Kazimierza, Franciszka, zmarłego dzieckiem i Karola, ur. 1833 r., w zakonie OO. Jezuitów, zmarłego w Krakowie 1893 r. Z dwóch starszych:

Adolf, ur. 1823 r., właściciel Dębna, zmarły tamże 1893 r., zaślubił hr. Franciszkę Mielżyńską, córkę Macieja i z niej pozostawił syna Tertuliana, oraz córkę Konstancyę, wydaną w Dębnie 1883 r. za Leona Bogdanowicza. Tertulian

zaślubił w Choryni 1883 r. Stanisławę Taczanowską, córkę Edmunda i Anieli z Baranowskich i ma z niej syna Macieja, ur. 1884 r. i córkę Maryę Anielę Franciszkę, ur. w Poznaniu.

Kazimierz, ur. 1824 r. w Gościeszynie, właściciel Izabelli, poseł na sejm pruski, zmarły 1893 r., otrzymał od Papieża Piusa IX-go tytuł hrabiowski 1871 r. Z hr. Maryi Czarneckiej, syn jego hr. Józef, zaślubił w Orlu 1880 roku cioteczną swoją siostrę, Izabellę Zabłocką, córkę Karola i Maryi Koczorowskiej i z niej ma córkę Izabellę, urodzoną w Witosławiu, zaślubioną 1906 roku w Rybnie Józefowi Czarnowskiemu, oraz synów: Karola, ur. w Rybnie, w powiecie sochaczewskim, 1884 r. i Stanisława, ur. w Witosławiu, 1886 r.

B) Bonawentura, syn Kazimierza, właściciel Mikoszek, zaślubił Ludwikę Szczaniecką i z niej ma córkę Emilię, za Anzelmem Chłapowskim i synów: Antoniego i Jana.

Antoni, właściciel Jasienia, zmarły tamże 1875 r., z Augusty Turnianki, pozostawił córki: Emilię, zmarłą 1864 r., żonę Aleksandra Graevego, Józefę, za Ignacym Raszewskim i Antoninę, za Józefem Lipskim.

Jan, właściciel Piotrkowic, ożeniony z Teklą Trzcińską, zmarłą w Poznaniu 1885 r., miał z niej synów:

a) Edwarda, właściciela Piotrkowic, zmarłego w Nicei 1880 r., żonatego z Henryką Jaraczewską, z której córka Anna i synowie: Napoleon, major wojsk saskich, ożeniony 1896 roku w Kotzenau z Jadwigą Schlittgen, Mieczysław i Władysław.

b) Stanisława, właściciela Czarnuszki, żonatego z Joanną Radońską, córką Franciszka, zmarłą w Sowińcu 1891 roku, pochowaną w Mosinie, z której, Jan i Zofia.

c) Władysława, zmarłego w Wrocławiu 1865 r., żonatego z Wandą Rotkiewiczówną, z której córka Marya, zmarła w Rzymie 1876 r. (Żychl. V).

C) D) Hilary i Walenty, synowie Kazimierza. O nich nie posiadam wiadomości.

E) Jan, syn Kazimierza, właściciel Szypłowa, z Kuczkowskiej, miał trzech synów: Walentego, Józefa i Teofila, zmarłego 1871 r. bezdzietnie. Walenty, żonaty 1-o v. z Kordulą Skórzewską, z której córka Józefa Charzewska, 2-o v. z Kosińską, a 3-o v. z Anastazyą Moraczewską, z której syn Roman, zmarły w Poznaniu 1906 r. i córki: Owidia i Stefania (Żychl.).

II. Tomasz, syn Stanisława, podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę Augusta II-go. Żonaty 1-o v. ze Słonecką, 2-o v. 1685 r. z Katarzyną Gałęską, podstolanką wschowską, 3-o v. z Jadwigą Belęcką. Z Gałęskiej miał córki: Maryannę, za Kazimierzem Dobrogojskim, Elżbietę, za Aleksandrem Domaradzkim Jadwigę i Krystynę, pod imieniem Jadwigi, w zakonie w Szremie. Syn jego Władysław, urodzony z Belęckiej, zawarł 1717 r. układ z Łempickim, w grodzie gnieźnieńskim. Zaślubił Jadwigę Tomisławską i osiadł na Rusi. Synowie jego: Antoni, podczaszy bełski, zmarły 1787 r. i *Adam* Tomasz, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, przyczem przedstawił powyższy swój rodowód.

Adam Tomasz, starosta dymidowski, kawaler orderu Św. Stanisława, posesor Waniowa, zmarły 1798 r., z pierwszej żony, Kunegundy Dydyńskiej, miał

synów: Jana i Antoniego, którym przyznano szlachectwo w Wydziale Stanów galicyjskich 1788 r.; z drugiej żony, Anny z Zajączków, zmarłej 1816 r., pozostały córki: Józefa, żona Józefa Kosseckiego 1824 r. i Teresa, za Ignacym Horodyskim 1802 roku (DW. 113 f. 293). Antoni, syn Adama, zaślubił Maryannę Kossowską i z niej miał syna Jana Kantego Adama, żonatego z Heleną Białostocką. Syn jego, ksiądz Karol Kalasanty, szambelan papieski, dziekan buski i proboszcz w Milatynie, otrzymał potwierdzenie szlachectwa w Wydziale Krajowym galicyjskim 1879 roku (M. D. Wąs.).

III. Mikołaj, syn Stanisława, otrzymał 1680 r. od Mycielskich 3,000 flor. (Inscr. Gr. Kcyńs.). Z Teresy Obiezierskiej, syn jego Franciszek, w zakonie OO. Jezuitów, umarł 1743 r.

Wojciech Koczorowski, stolnik owrucki i rotmistrz, nabył 1680 roku dom w Lublinie, od Iwaszkiewicza (DW. 55 f. 1144). Wojciech, jako miecznik owrucki, nazwany 1678 roku Kaczorowskim. Tekla z Zaborowskich Koczorowska, zmarła w Lesznie 1886 r. Roch umarł w Pijanowicach 1898 r., pochowany w Żytowiecku. Doktór Zygmunt Koczorowski z Grodziska, zaślubił 1900 r. w Sieliszczach, gubernii mohilewskiej, Jadwigę Biszewską.

Józef Benedykt Patryciusz Koczorowski, syn Pawła, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Franciszek zaślubił 1891 r. w Czerlejnie Nepomucenę Żółtowską. Feliks Antoni, syn Adolfa i Wiktoryi z Zaleskich, sędzia pokoju miasta Orła, zaślubił 1907 r. w Warszawie Zofię Annę Stachowiczównę, córkę Ludwika i Anny z Kałczyńskich.

Michał, paroch w Dawidowie, zmarły 1804 r., zostawił, z Tacyanny Żółtowskiej: księdza Jana, parocha w Podmanasterzu, księdza Szymona, parocha w Hermanowie, Onufrego, Pelagię Zacharyasiewiczową, Makrynę Kładkiewiczową, Annę Biowską i Maryannę. Z nich ksiądz Jan, zmarły 1828 r., z Rozalii Zielińskiej, miał dzieci: Teodozyę Kocińską, Maryę Jakóbowę Kasprowiczową, Annę, Elżbietę, Ewę, Helenę, Józefa, Eliasza, Michała i Stefana (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.). To są prawdopodobnie *Koczarowscy*, o których wyżej.

z KOCZOWIEC, w województwie podolskiem. Paweł z Koczowiec, podczaszy kamieniecki, żądał 1502 r. wydania mu aktu, którym Hieronim, v. Jan Niemierza, podczaszy kamieniecki, wziął 1470 r. w zastaw Koczowce, alias Pilawińce, od Buczackiego. Pawła synowie: Jakób, Jan i Andrzej 1539 r. (Zs. Kamien. 3599).

KOCZOWSCY h. LUBICZ z Koczowa, w ziemi chełmskiej. Stanisław, z województwa krakowskiego, a Jan i Marcyan, z województwa sandomierskiego, elektorowie króla Michała. N., ożeniony z Trzebicką, krewną biskupa krakowskiego, który jej zapisał 1678 r. testamentem 3,000 flor. Jan, ożeniony z Brzeską, miał córki: Zielińską i Olszewską, żyjące w końcu XVII-go wieku.

Jerzy, Jan, Marcin i Piotr podpisali, z województwem sandomierskiem, obiór Augusta II-go.

Paweł Koczowski, syn Marcina, kwitował 1732 r. Karskiego, a w roku następnym wprowadzony został do Zaborowa. Aleksander, syn Marcina i Jadwigi

z Linowskich, sprzedał 1752 r. Zaborówek Zaborowskiemu (Perp. Czers. 22 f. 254 i 273; 29 f. 511). Filip Koczowski, regent ziemski sandomierski 1783 r.

Józef z Koczowa Koczowski, stolnikowicz bracławski, nabył 1783 r. Bukawkę i Zapniów od Śmietanki. Syn jego *Franciszek* Damazy, urodzony z Anny Stobieckiej, w parafii Strawczyńskiej 1770 roku, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r., a Tadeusz Szymon Antoni, syn Franciszka, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku (Quat. VII f. 105).

z KOCZUG Dobiesław prowadził własny orszak na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 569).

KOCZUK Eustachy, dziedzic Koczuków, żonaty 1589 r. z Jadwigą Witanowską (Gr. Droh.). Porównaj *Kociuski.*

KOCZYŃSCY. Michał Koczyński na sejmiku połockim 1741 r. (Ist. Jur. Mat. XXIX). Franciszek Zabawa Koczyński, oficer wojsk austryjackich, zaślubił 1900 r. w Wiedniu hr. Paulinę Stadionównę. Porównaj *Kocińscy.*

KODERCZYCCY Ostaszko i Oleszko z Zamościa i siostra ich przyrodnia Anna, sprzedali 1417 roku część swą w Zamościu Jaczkowi z Zamościa (M. D. Wąs. z oryg.).

KODRĘBSCY v. KODREMBSCY h. PORAJ z Kodrębia, w powiecie radomskim, w województwie sieradzkiem. Katarzyna, córka Mikołaja z Kodrębia, klaryska u Św. Andrzeja w Krakowie, odstąpiła 1419 r. ojcu część Woli pod Krakowem, o którą tenże ma 1426 r. sprawę z Piotrem z Chełma (Helc. II. 1656, 2111). Zawisza z Kodrębia otrzymał prawo niemieckie dla tej wsi 1452 r. (M. 10 f. 94). Zawisza z Kodrębia, ożeniony 1469 r. z Kochną, córką Pawła z Biskupic, kasztelana małogoskiego, która się układa o opiekę nad braćmi, z Wierzbiętą z Piekar, w latach 1467 i 1469 (Helc. II. 3868, 3952 i 3953).

Mikołaj, dziedzic na Kluczewsku, procesuje się 1495 r. z wikaryuszem kollegiaty Kurzelowskiej, o dziesięcinę (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 706). Bieniasz Kodrębski, 1471 r. na sądach w Przemyślu. Mikołaja z Kodrębia żona Anna, córka Marcina Korawy z Ropczyc, kwituje 1478 r. brata swego z ojcowizny i macierzyzny (AGZ. XVII i XVIII).

Mikołaj Kodrembski, dziedzic Kodrębia, Woli Kodrębskiej, Zapola i Widawki 1552 r. (Paw.). Balcer podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę króla Michała, a Sebastyan, z temże województwem, obiór Stanisława Augusta. Balcer był wojskim sieradzkim i umarł 1711 r.

Kazimierz Kodrębski, tytułowany podczaszym żytomierskim, syn Piotra i Anny Gołębiowskiej, zostawił, z Maryanny Zielińskiej, 2-o v. Olszewskiej: 1) Franciszka, po którym, z Konstancyi Niesiołyńskiej, synowie: Franciszek i Kajetan; 2) Wojciecha; 3) Stanisława i 4) Szymona, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim.

Szymon, dziedzic Zabłociec 1791 r., zmarły 1801 r., z Heleny Sadowskiej, pozostawił: Augustyna, komornika obwodu żółkiewskiego, zmarłego 1838 r., bezdzietnego z Zuzanną Pisiewiczówną, Józefa, Adama, którego wdowa Katarzyna żyła 1849 r. w Warszawie, Ignacego Mikołaja, Szymona, Józefę Ignacowę Żurakowską 1802 r., Irenę, Balbinę Korzeniowską i Maryannę Kunaszowską. Z drugiej żony, Salomei z Kieszkowskich, nie miał Szymon potomstwa. Z synów wymienionych, Józef, zmarły we Lwowie 1850 r., pozostawił: Józefa, Paulinę i Balbinę, za Józefem Palkowskim 1850 r., a Szymon, zmarły 1838 r., Adolfa, Rafała Szymona, Tomasza i Paulinę Kajetanowę Lipską (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KODZ Antoni i Józef, w powiecie oszmiańskim, 1764 roku. To pewnie *Kocowie.*

KODZIEWICZ Marcin Franciszek podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go.

KODZIOŁ Pisanka Cypryjan podpisał, z powiatem wołkowyskim, obiór Stanisława Augusta.

KODŻELEWICZ Iwaszko, chorąży tatarski nowogrodzki 1521 roku (Arch. Sang. III).

[von KOFLER Jan Krzysztof, został pisarzem publicznym ziem pruskich 1622 r. (M. 168 f. 262).]

KOGNOWICCY h. DĄBROWA dziedziczyli na Łanczanowie, w powiecie kowieńskim. Z nich Kazimierz, w zakonie OO. Jezuitów, umarł 1825 r. Zygmunt, syn Waleryana, właściciel tych dóbr. Syn jego Stanisław, urodzony z Karłowiczówny. Bolesław, syn Wincentego, właściciel Skub w tymże powiecie. Paweł, syn Feliksa, posiadacz Józefowa, a Ludwik, syn Feliksa, Rymitki tamże (Teka hr. Kossakowskiego).

KOHAŁOWSCY h. RADWAN z tą odmianą, że nad chorągwią kopia ostrzem do góry, u niej proporzec. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Kojałowicz pisze, że za jego czasów, był Jerzy Kohałowski, w województwie wileńskiem.

KOILEŃSKI v. KOHILIŃSKI h. WŁASNEGO ZDAN, z Koilna na Wołyniu. Paprocki pisze, że Zdan Koileński zginął od Tatarów 1577 r. Córka jego jedyna za Matflejem Malińskim. Ów Zdan Tomkowicz Koileński, ziemianin łucki, żonaty był 1562 r. z Hanną Michajłówną Chrennicką (Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Fedor Kohiliński, dziedzic Kohilna, w powiecie włodzimierskim, 1570 r. (Jabł.).

KOISZEWSCY h. KOJSZEWSCY, w województwie brzeskiem-litewskiem Koiszewska jedna była 1-o v. za Maciejem Zborowskim, pisarzem grodzkim brzeskim, a 2-o v. za Skalskim, patronem Trybunału litewskiego 1742 r Stanisław

Koiszewski, deputat brzeski na Trybunał litewski 1752 r., żonaty z Maryanną Białozorówną. Był obożnym brzeskim 1749 r. N., strażnik brzeski przed 1762 rokiem. Syn jego Tomasz, bo strażnikowicz brzeski, komisarz z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Tarassowskiego (V. L. VIII f. 807). W 1780 r. był sędzią ziemskim brzeskim-litewskim. Teodor, sędzia grodzki brzeski 1779 r. N., z żony Niepokojczyckiej, pozostawił córki: N. Radowicką, Michalinę, zmarłą panną i Antoninę, oraz syna Adama.

Jedni z nich przenieśli się na Ruś, gdzie ksiądz Józef Koiszewski, gr.-kat. wikaryusz w Bełzie, zmarły 1814 r., z Teodozyi z Raczyńskich, zostawił córkę Ksenię, ur. 1802 r., ochrzczoną przez księdza Bazylego Koiszewskiego, gr.-kat. parocha w Uhrynowie, z czasem żonę Tadeusza Dobrowolskiego (M. D. Wąs.).

[KOJA Jan, burgrabia toruński 1546 r.]

KOJAŁOWICZOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu czerwonem strzałę srebrną rozdartą, bez opierzenia, żeleźcem w górę. W szczycie hełmu trzy pióra strusie. Zwą go Kościeszą odmienną. Przydomek biorą Wijuk.

W XVII-tym wieku żyło ich trzech braci, wszyscy trzej w zakonie OO. Jezuitów, ludzie uczeni. Wojciech Wijuk Kojałowicz, ur. 1609 r., zmarły 1677 r., autor licznych prac, z których najważniejsza Historya Litwy. Kazimierz Wijuk Kojałowicz, ur. w Kownie 1617 r., zmarły 1674 r., heraldyk, napisał „Herbarz Litewski", wydany niedawno przez Fr. Piekosińskiego, w Heroldzie na rok 1897. Piotr Wijuk Kojałowicz, zmarły 1654 r., także autor kilku prac. Kazimierz, Onufry i Dominik podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Józef Kojałowicz, horodniczy upicki, dworzanin skarbowy wielkiego księstwa litewskiego 1772 roku.

de KOJEN (KOYEN) Herman, świadek w Gostyniu 1315 r.

KOJENOWIE h. WŁASNEGO. Benedykt Kajetan Kojen, starszy ławnik toruński, otrzymał 1577 r. od Stefana Batorego szlachectwo i herb, przedstawiający w polu srebrnem, między dwiema czarnemi trąbami myśliwskiemi, w złoto oprawnemi i ze złotemi sznurami, munsztukami i wylotami, do siebie ukośnie leżącemi, pas złoty prawo ukośny, z pniem czarnym leżącym, o trzech sękach u góry, a dwoma u dołu. W szczycie hełmu pień prosto do góry, jak na tarczy, po obu jego stronach rozwinięte chorągwie, na nich takież pnie.

Jakób Kojen, burgrabia toruński w latach 1623 — 1625. Józef Kojen, cześnik smoleński i żona jego, Barbara z Komorowskich, zawarli 1766 roku układ z Twardowskim (DW. 87 f. 205). Józef Kojen, chorąży kawaleryi narodowej 1787 roku (DW. 103 f. 227).

KOKALEWSCY h. SAMSON z Kokalewa, w powiecie kościańskim. Jan Kokalewski, syn Jana i Jadwigi Niegolewskiej, kanonik pułtuski, poznański 1530 roku i gnieźnieński 1536 r., administrator archidyecezyi 1545 r., umarł 1565 r., pochowany w katedrze gnieźnieńskiej.

Jan, syn Macieja z Dembna Kokalewskiego i Doroty Gnińskiej, bratanek wymienionego kanonika Jana, kanonik gnieźnieński 1565 r. i poznański 1586 r.,

archidyakon szremski, umarł w Gnieźnie 1597 r. Wincenty 1572 r., a Stanisław 1586 r., kanonicy poznańscy, synowie Jakóba z Dembna Kokalewskiego i Jadwigi Łąckiej. Świadkami ich przy wywodzie szlachectwa byli, Jan i Gabryel Kokalewscy (Kor. i Pis. Dz. Pol. IX).

Jan, kanonik i Jadwiga Kokalewska, dziedzice Kokalewa 1581 r., a sama Jadwiga, właścicielka i Jarosławic, w powiecie poznańskim 1580 r. (Paw.). Mikołaj kwitował Mycielskiego 1646 r. Wojciech miał u Mycielskiego 1689 r. 7,000 flor., a Michał 1690 r. 8,000 flor. (Inscr. Gr. Pozn.). Maryanna, córka Michała i Franciszki Belęckiej, zeznała 1744 r. zapis dożywocia z mężem, Józefem Grochowalskim (Perp. Czers. 27 f. 113).

KOKELOWIE h. PRAWDZIC. Piotr Kokeli, budowniczy wendeński, poseł ziemi liwskiej na sejm elekcyjny 1764 r. (Gr. Liws. z 1764 r.). Józef August Tycyan i Ludwik Piotr Władysław, synowie Augusta, a Antoni Adolf, syn Adolfa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KOKIEJ Konstanty, towarzysz pancerny chorągwi strażnika koronnego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r.

KOKOLSKI patrz KĄKOLSKI. Józef Kokolski podpisał, z województwem rawskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Tenże Józef, ale Kąkolski, skarbnik rawski 1766 roku.

KOKORZYŃSCY z Kokorzyna, w powiecie kościańskim. Wojciech Kokorzyński, na sądach w Poznaniu 1395 r. Opat v. Opatko z Kokorzyna, świadczy 1399 r. w Pyzdrach, był on dziedzicem Godziszewa (Leksz.). Andrzej z Kokorzyna, uczony teolog, profesor i rektor akademii krakowskiej 1431 r. Piotr i Jan, synowie Sędziwoja z Kokorzyna, 1457 r. na uniwersytecie krakowskim. Helena i Małgorzata Kokorzyńskie wyprawiły 1474 r. konnego na wojnę czeską (St. Pr. P. Pom. VII. 693).

KOKOS Jan otrzymał od króla 4 beczki soli 1502 r. (Tek. Paw. I).

z KOKOSZ bracia, Jakób, Wilczek i Gniewomir, 1396 r. w Kościanie (Leksz.).

KOKOSZCZYŃSCY v. KOKOŚCIŃSCY h. ŚLEPOWRON z Kokoszczyna, w ziemi dobrzyńskiej, którą to wieś posiadali 1564 r. Maciej z braćmi i Wojciech i Maciej, bracia (Paw.). Wojciech, z ziemi dobrzyńskiej, elektor króla Michała. Jan, Franciszek i Maciej podpisali, z ziemią dobrzyńską, obiór Augusta II-go. Szymon w powiecie przedeckim 1787 r. (Gr. Przed. 98 f. 202). Franciszek, komornik ziemski płocki, deputat na Trybunał piotrkowski 1790 r., sędzia ziemiański 1792 r. (DW. 108 f. 368). Edmund Aleksander, syn Stanisława, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KOKOSZKOWIE h. ŁADA z Kokoszek, w ziemi wiskiej. Jakób z Kotowa otrzymał 1436 r. trzydzieści pięć włók w ziemi wiskiej, od księcia Władysława Mazowieckiego. Jan i Piotr Kokoszczyce, synowie Jakóba Kokoszki, zawarli

układ 1441 roku. Stanisław Kokoszka 1452 roku w Wiznie, a Raciborz i Mikołaj 1457 r. Zakład został ustanowiony 1484 r. między Maciejem i Bernardem, synami Stanisława, Maciejem, Stanisławem, Jakóbem i Piotrem, synami Mikołaja i Marcinem, Wawrzyńcem, Stanisławem, Maciejem i Janem, synami Raciborza Kokoszki h. Łada. Jan i Maciej, synowie Piotra Kokoszki, zawarli układ 1485 roku. Zbigniew, Stanisław, Trojan i Adam, synowie Marcina, Jan i Mikołaj, synowie Piotra, Stanisław, syn Wawrzyńca, Maciej, Stanisław i Jakób, synowie Mikołaja, Maciej, Stanisław i Jakób, synowie Evarda, wszyscy z Kokoszek, zawarli układ 1519 roku. Jan z synami: Piotrem, Stanisławem, Wiktorem i Jakóbem, zawarli układ 1521 r. Mateusz, syn Wojciecha, 1523 r. w Wiznie, a Andrzej Kokoszka, geometra wiski 1532 r. (Mil.).

KOKOSZYŃSKA Jadwiga, z oprawy swej na Kokoszkach, wyprawiła konnego na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 574).

KOKOT Mikołaj, 1400 r. w Łęczycy.

KOKOTOWICZ Andrzej podpisał, z województwem smoleńskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

KOKOTOWIE v. KOKOTKOWIE z SOLCA SOLECCY. Nie można wiedzieć do jakiego rodu należą, bo Piotr z synem Marcinem, świadcząc 1439 r. przy wywodzie szlachectwa oświadczyli, że są herbu *Nabra*, a Jan, 1472 r. podał za swój herb *Grabie*.

Piotr Kokot z Solca, zwany starszym, dla odróżnienia od syna 1437 roku zobowiązał się 1440 roku i dostawił 1441 r. do sądu w Przemyślu synów swoich: Mikołaja, Marcina, Piotra i Aleksandra, którzy pokwitowali Drohojowskich z macierzyzny. Tym czterem synom i piątemu Krystynowi, ustąpił Piotr całego swego majątku 1442 r. Prawdopodobnie Krystyn rodził się z innej matki, kiedy nie wymieniony w pokwitowaniu danem Drohojowskim.

Piotr młodszy umarł przed 1447 r., a wdowa po nim Katarzyna, kwituje teścia (świekra) swego z zwróconych nieruchomości i ruchomości. Aleksander umarł bezdzietny, a Mikołaj przepadł bez wieści i Krystyn, inaczej Dunko, zapowiada 1469 r. w sądzie sprzedaż Solca, póki się z bratem starszym Marcinem nie podzieli, w końcu zaś 1472 r. części swoje własne i odziedziczone po Aleksandrze i trzymane w opiece na rzecz Mikołaja, sprzedał bratankowi Ściborowi.

Anna Porudeńska, żona Marcina, odstąpiła Porudno stryjowi Nierbocie 1437 r., a ten zobowiązał się wypłacić jej 60 grzyw., które po jej śmierci wypłaca jej córkom, Helenie i Katarzynie, 1439 r. Z drugiej żony Katarzyny, żyjącej jeszcze 1483 roku, miał Marcin córkę Jadwigę i syna Ścibora. Helena, żona Jana Głowy z Czeszek 1479 r., a Jadwiga, żona Michała z Sambora 1478 r., kwitowały brata z należnych posagów i działów.

Ścibor piszący się Kokotem z Solca i Nowosiedlec, a w końcu tylko Soleckim, za zgodą ojca, oprawił 1472 r. żonie Elżbiecie, córce Marka z Młodowic, 80 grzyw. posagu i wiana, którą to oprawę 1478 i 1502 r. podnosi do 100 grzywien. W 1492 r. zapisał Ścibor Solec po swej śmierci siostrzeńcowi Baltazarowi Głowie,

zwraca 1505 r. posag zmarłej żony jej bratu i zastawił Nowosiedlce 1506 r. Głowie; żył jeszcze 1508 r. (Paw.).

Bracia rodzeni, Andrzej i Jurek Kokotowie z Ossków, inaczej z Nowosiedlec, zastawili 1444 r. części swe Nowosiedlec stryjecznemu bratu swemu Marcinowi Kokotowi, następnie ją wykupili 1446 r., ale w końcu pozbyli się tej wsi na rzecz Marcina, Andrzej 1447 r., a Jurek 1466 r.

Stryjecznym pewno także, a nie rodzonym bratem Marcina, był Jan, który wziął 1438 r. w zastaw części Nowosiedlec od Marcina. Inny zapewne Jan Kokot, ożenił się z Świętochną, wójtową z Cholowic 1464 r. i pisze się wójtem z Cholowic jeszcze 1500 r. Jeszcze inny Jan Kokotek z Solca, pozwał 1466 r. stryja swego Marcina, któremu 1469 r. zastawił w Solcu i Nowosiedlcach całą część swą dziedziczną i trzymaną w opiece. Ożeniony z córką Olefirka z Tyszkowic, dostaje 1469 r. od niego w 100 grzywnach w zastaw część Tyszkowic (dawniej Teskowicze), wraz ze stryjem Marcinem pozwał 1475 r. Oleksę z Tyszkowic i w trakcie procesu został przez tegoż Oleksę zabitym. Proces o zabójstwo ojca prowadzi syn Jan, razem z stryjem ojca Marcinem. Proces kończy się 1488 r. i Jan nazwany w akcie Teskowskim, kwituje Oleksę Teskowskiego, zabójcę ojca swego Jana Soleckiego, a ten znów Oleksa kwituje stryjów jego Jana i Ścibora Kokotków, o zabójstwo dwóch ludzi Oleksy.

Jan z bratem Michałem, zwani stale Soleckimi, spłacili 1483 roku siostrę Martę, żonę Stanisława, sołtysa z Krasic. W 1502 i 1503 r., razem ze Ściborem, wzięli w zastaw część Kupiatycz, a 1508 r. są dziedzicami Tyszkowic (AGZ. XIII. XVII i XVIII i Paw.).

Do rozsądzenia sprawy Ignacego Kokota z Kruzerem, o Morozów, w województwie podolskiem, ustanowiono komisyę na sejmie 1775 r. (V. L. VIII f. 403).

KOKOWIE (KOK). Rewizya starostwa rzeżyckiego w Inflantach z 1583 r. wspomina, że Herman Kok przedstawił przywileje mistrza inflanckiego, z 1463 i 1465 r., nadające pewną przestrzeń ziemi w powiecie rosickim i dwór po Janie Wrede, Jakóbowi Kokowi, jego ojcu, prawem lennem. Sam zaś Herman otrzymał 1561 r. od Zygmunta Augusta wieś Barsegal, w tymże powiecie. Wdowa po Hermanie, jest 1599 r. żoną Szymona de Tule. Jerzy Kok sprzedał 1599 r. dworek swój pod Melten (Ist. Jur. Mat. XXVII).

KOKOWSCY h. KORAB'. Konstanty Kokowski, dziedzic części Kolnic, w powiecie pyzdrskim, 1578 r. (Paw.). Adam Kokowski wprowadzony 1593 r. do Borzysławic, w powiecie przedeckim. Synowi jego Adamowi, zapisał 1623 roku Skarbek sumę na Bodzanowie (Gr. Przed. 41 f. 407 i 473; 67 f. 744; 68 f. 38 i 84). Maciej podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę króla Michała.

Maryanna z Siennickich, wdowa po Franciszku Kokowskim, skarbniku przasnyskim, odstąpiła 1785 r. pewną sumę zięciowi, Ludwikowi Woleńskiemu (Perp. Czers. 38 A f. 193). Marcin wprowadzony do Zbijewka 1744 r. (Gr. Przed. 88 f. 132), był 1765 r. podczaszym nowogrodzkim. W roku tym nabył Kłoniszew i Zaborów od Zakrzewskiego (DW. 85 f. 301). Córka jego, Jadwiga Piotrowa Jankowska, zmarła 1814 r. Syn zaś Józef, urodzony z Ludwiki Kosickiej, podwojewodzy sieradzki 1786 r., dziedzic Zaborowa 1814 r. (DW. 104 f. 613).

Inocenty Ignacy Jakób, syn Józefa, Kazimierz Wacław, dziedzic Zaborowa 1830 r., syn Józefa, Nepomucena ze Stawiskich, wdowa po Hipolicie i Ludwik, Józef Wincenty, Stanisław, Ignacy, Emilia Inocencya i Wincencya Dobrosława, synowie i córki Hipolita, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Andrzej, syn Pawła, podsędek sądu pokoju w Warszawie 1850 r. Józef, syn Inocentego, podpisarz sądu pokoju 1857 r.

KOLABIŃSCY. Jan, pisarz żupy wielickiej, umarł 1621 r. (M. 165 f. 244). Stanisław, żonaty z Maryą Skórzewską, 2-o v. Janową Franciszkową Zabłocką, 1700 r. w Piotrkowie. Franciszek, tytułowany skarbnikiem wendeńskim 1775 r. (Gr. Lwows.).

KOLAMB. Jan, dictus Kolamb (pewno Gołąb), kuchmistrz koronny 1365 roku (RM.). Ten sam pewno Jan Żórawicki, kuchmistrz 1362 r. (Bart.).

KOLANKIEWICZOWIE h. DULICZ. Adam Kolankiewicz, syn Stanisława i Agaty z Komorowskich, wnuk Jana i Katarzyny Ryznerównej, legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim przemyskim (M. D. Wąs.).

KOLANKOWSCY z Kolankowa, w ziemi dobrzyńskiej. Bartosz z Kolankowa, domownik biskupa kujawskiego Szafrańca 1432 r. Adam, Anna i Helena Kolankowscy, dziedzice Kolankowa, Jan dziedziczył na Janczewie, a Marcin na Wiadomem 1564 r, (Paw.). Kłobucki zeznał 1629 r. oblig na Jana Kolankowskiego, syna Ludwika (Gr. Przed. 69 A f. 85). Rafał Kolankowski, syn Tomasza, zeznawał 1693 r akta w Warszawie (DW. 58 f. 672).

Sebastyan, z ziemią dobrzyńską, podpisał elekcyę Augusta II-go, a Antoni i Józef, z województwem płockiem i Tadeusz, skarbnik starodubowski, z powiatem grodzieńskim, obiór Stanisława Augusta. Michał podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r.

W ostatnich czasach Kolankowscy znajdują się w gubernii podolskiej, gdzie Leon Jan, syn Piotra, wnuk Leona, z dziećmi swojemi, Eugeniuszem i Maryą, legitymował się ze szlachectwa 1848 r.

KOLANOWSCY h. BOGORIA z Kolanowa, w powiecie szczyrzyckim. Wyszli ze Skotnik, na których dziedziczył jeszcze Jan Kolanowski, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Jan Kolanowski, 1477 r. na sądach w Sanoku. Żona jego, Katarzyna z Iwańca, dzieli się 1493 r. z siostrami Iwańcem (AGZ. Sanoc.). Stanisław był sołtysem w Kolanowie 1495 r. Siostry jego: Katarzyna, Barbara, Dorota i Marta. Synowie Stanisława, ale być może innego, Stanisław i Jan Kolanowscy, uzyskali 1531 r. zatwierdzenie działu sporządzonego przed czterema laty dóbr Kolanówka, Korkówka i Zeglcze. Macocha ich Zofia (St. Pr. P. Pom. VII. 481, 482, 483 i 490). Marcin i Stanisław, bracia rodzeni, 1541 r. (Gr. Biec. 10). Marcin, sołtys w Bóbrce, z żony, Katarzyny Łyczkównej, córki Bernarda, miał synów: Baltazara i Wojciecha, 1557 r. (Gr. Biec. 13 f. 687). Feliks i Mikołaj, bracia, 1540 r. Feliks Kolanowski, dziedziczny sołtys w Kołaczycach 1546 r.

Joachim Kolanowski, współwłaściciel Klonowa, w powiecie radomskim, 1569 r. (Paw.). Tomasz Józef, żonaty z Antoniną Kumaniecką, córką Andrzeja i Katarzyny z Chołtów, 2-o v. Gawrońską, zmarłą 1800 r., miał synów: Andrzeja, Kazimierza i Jana Pawła (Zs. Przem. z 1782 r.). Józef Kolanowski, syn Kazimierza, wylegitymowany ze szlachectwa 1858 r., w gubernii połtawskiej.

KOLASIŃSKI, patrz *Kolesiński.*

KOLASKI Jakób podpisał, z województwem łęczyckiem, elekcyę Augusta II-go.

KOLBIELSKI, patrz *Kolbielski.*

KOLBRZYŃSCY. Feliks Kolbrzyński otrzymał 1610 r. od królowej Konstancyi starostwo latowickie (DW. 38 f. 1709). Michał Feliks Kolbrzyński, podczaszy lubelski, dziedzic Siedlcza, umarł 1621 roku (M. 165 f. 152 i Zap. Lub. 25 f. 362).

KOLBUSZEWSCY v. KOLBUSZOWSCY h. KORAB'. Marcin, syn Jana, zwanego *Powaga* i Agnieszki Kasperskiej, ur. 1697 r. (metr. w Narolu), nabył 1722 r. od Jeziorkowskiego część w Łankowcach (Gr. Kam. Pod.) i zostawił, z Katarzyny Krasińskiej: Piotra, ur. 1746 r., księdza, proboszcza w Narolu, przez rząd austryjacki 1798 r. mianowanego honorowym kanonikiem lwowskim i Wawrzyńca, ur. już 1721 r. także w Narolu, który 1763 r. sprzedał część w Łankowcach Jaworowskiemu, a przeniósł się do Płażowa, gdzie się ożenił z Katarzyną Piwkówną. Z niej:

1. Bartłomiej, po którym, z Jadwigi N., syn Maciej, ur. 1794 r.

2. Kazimierz, ur. 1766 r. (metr. obu w Płażowie), po którym, Jan Franciszek, ur. 1795 r. i Jan, ur. 1796 r. (metr. obu w Baworowie), wszyscy trzej wraz z ojcami zamieszkiwali od 1813 r. w Trepowie, w mohylewskiem i wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1818 r., jako też,

3. Piotr.

Po Macieju, z Maryi, córki Michała N., pozostali: córka Ludwika i syn Feliks Leon, ur. 1824 r. (metr. w Szarogrodzie).

Kazimierz, drugi syn Wawrzyńca, sędzia dominikalny w Kozówce, zostawił, z Tekli z Nowakowskich: Antoninę, Amalię, Ulanę i Teofilę, oraz wzmiankowanych dwóch synów, z których Jan Franciszek zostawił, z Katarzyny Karoliny Kestlerównej: Bolesława Rafała, zmarłego młodo i Józefa Kazimierza, ur. 1839 r. w Okninach, zaś Jan, zaślubiwszy 1824 r. Maryannę Kozubowską (w jednej z metryk Kozubską), miał z niej: Faustyna Piotra, ur. 1825 r. (metr. w Ołyce), bezpotomnego; Sabinę, ur. 1832 r. (metr. w Szumsku); Jana, ur. 1836 r. (metr. w Berezdowie) i Ksawerego, ur. 1829 r. (metr. w Łysinie), po którym, z zaślubionej 1850 r. Felicyi Trzemeskiej: Stefania i Józef zmarli młodo, Seweryn, z Wiktoryi z Wolińskich, ma Helenę, Antoni, z Józefy Traunfellnerów: Tadeusza, ur. 1895 r. (metr. w Uhnowie), a Edmund, współredaktor „Dziennika Polskiego", z Zofii z Dzikowskich: Władysława, ur. 1896 r. i Danutę, ur. 1897 r. (metr. obydwojga we Lwowie).

Piotr, trzeci syn Wawrrzyńca, zostawił, z Zofii z Chmielowskich: ks. Jana, kanonika honorowego, proboszcza w Jodłowej i Piotra, ożenionego z Ludwiką z Wolfartów, z której Władysław, dyrektor skarbowej izby obrachunkowej we Lwowie, z Jadwigą z Siecińskich bezpotomny i Ludwik, zmarły młodo (M. D. Wąs.).

KOLCZEK, patrz *Birkowscy i Łowinniccy*

KOLCZOWSKI Waśko, dworzanin hospodarski 1523 r.

KOLCZYC Stanisław, 1405 r. w Brzezinach (Łęcz. II. 2512).

KOLCZYCCY, patrz *Kulczyccy*.

KOLCZYŃSCY v. KOŁCZYŃSCY h. ROGALA z Kolczyna, w powiecie płockim, dom w XVI-tym wieku licznie rozrodzony, brali różne przydomki. Marcin *Jawny* z Kolczyna, h. Rogala, świadczy 1472 r. przy wywodzie szlachectwa w Płocku. Bartłomiej, syn Michała, 1488 roku na uniwersytecie krakowskim. Dorotę, córkę *Opachały* z Kolczyna, a żonę Andrzyka z Czachorowa, procesował 1527 r. Tomasz z Kolczyna-Cholewic, o część wsi Kolczyna-Opachalic, spadłą na niego po Opachale, stryjecznym bracie Andrzeja *Lima* z Kolczyna, (St. Pr. P. Pom. VI. 351).

Herb Rogala.

Jan i siostra jego Elżbieta, dzieci Mikołaja *Krudziny*, część swoją na Kolczynie - Malisze, sprzedali 1531 r. Dorocie, wdowie po Janie *Królu* z tegoż Kolczyna i dzieciom jej, Stanisławowi, Jakóbowi i Dorocie. Stanisław, pleban w Szutkowie 1534 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 205; 2 f. 187 i 3 f. 272).

Andrzej i Rosław, synowie Jana *Trąpki*, z drugiej jego żony, procesują 1541 r. Stanisława, Pawła, Tomasza, Jakóba i Wojciecha, synów tegoż Jana Trąpki, urodzonych z pierwszej jego żony, o podział części na Włoczewie, Kolczynie, Borkach, Łukoczynie i innych (Ibid. 6 f. 338).

Marcin, Stanisław i Grzegorz, synowie niegdy Jana, zwanego *Jawny*, z Wielkiego Kolczyna i Maciej, Jan i Wojciech, bratankowie ich, synowie Walentego, otrzymali Małe Łukoszyno 1538 r. (Ibid. 4 f. 278).

Marcin *Jawny* Kolczyński, dziedziczył na Głuchowie 1534 r., w którym procesował Annę, wdowę po Jakóbie *Grad* i pasierba jej Stanisława (Ibid. 2 f. 236).

Mikołaj, Jan i Stanisław *Podkonicze* z Wielkiego Kolczyna, stryjowie i opiekunowie Pawła, Jana, Małgorzaty, Jadwigi i Elżbiety, pozostałych dzieci po bracie ich Jakóbie *Podkoniczu*, oskarżają 1540 r. Pawła i Jakóba, synów Jana *Trąpki*, o zabójstwo brata ich Jakóba i żony jego Barbary (Ibid. 6 f. 67).

Sebastyan, syn Mikołaja Podkonicza, 1540 roku (Ibid. 6 f. 147). Tomasz z Kolczyna - Cholewic i Piotr z Kolczyna - Malisz, bracia rodzeni, 1536 r. (Ibid. 3

f. 272). Pewnie ten Tomasz zastępował 1530 roku sędziego grodzkiego płockiego (Ibid. 1 f. 60).

Łukasz, syn Andrzeja *Rogala* z Kolczyna, zwanego *Zakrzewo*, obwiniony 1540 r. o zadanie ran (Ibid. 6 f. 245).

W 1578 r. na Kolczynie-Maliszu dziedziczą Jan *Malisza*, Jakób *Król* i wdowa po Stanisławie, na Kolczynie-Jawnym — Waleryan, Grzegorz *Jawny* i Maciej *Jawny*, syn Bernarda, na Kolczynie-Opąchałach — Wojciech, Stanisław i Gabryel, a na Kolczynie-Zakrzewo, Łukasz *Rogala* z braćmi (Paw.). Czy oprócz Łukasza Rogali, wszyscy tu wymienieni Kolczyńscy są Rogalitami, niepodobna wiedzieć.

Remigiusz, cysters w Jędrzejowie i wielki dobrodziej klasztoru, umarł 1629 roku. Jan Kolczyński, syn Sebastyana, sprzedał część Zaścienic 1642 r. (DW. 49 f. 2250). W 1632 r. podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Władysława IV-go. Krzysztof, syn Andrzeja, zeznał 1646 roku zapis dożywocia z żoną Zofią (DW. 50 f. 1369). Jan, syn Andrzeja, w powiecie przedeckim, 1607 r. Stanisław, z województwa brzeskiego, elektor Władysława IV-go. Tomasz, syn Tomasza, zabezpieczył 1600 r. posag żonie, Annie z Wietrzychowskich (Gr. Przed. 48 f. 172; 49 f. 6 i 54 f. 365). Baltazar, syn Tomasza, sprzedał 1631 r. poddanego Kretkowskiemu, a Paweł, syn Tomasza, odstąpił 1655 r. sumę z Klonowca bratu Janowi (Ibid. 70 f. 304 i 74 f. 62). Piotr, syn Jana, dziedzic na Borucinku 1668 roku (Ibid. 78 f 437).

W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Andrzeja, z ziemi wieluńskiej, Jana, z ziemi gostyńskiej, Jana i Piotra, z województwa brzeskiego i Stanisława, z województwa sieradzkiego.

Paweł, z Zofii Dobrzyckiej, pozostawił syna Kazimierza, żonatego 1687 r, z Maryanną Dziewczopolską (Ibid. 78 f. 526 i 79 f. 220). Adam, żonaty 1659 r. z Anną Brańską, 1673 r. z Konstancyą Rączkowską, a 1694 r. z Zofią Rokitnicką (Ibid. 75 f. 102; 77 f. 244 i 81 f. 49).

Jan Kołczyński podpisał, z województwem brzeskiem, elekcyę Augusta II-go. On to pewnie, ale już Jan Kolczyński, podczaszy inowrocławski i sędzia grodzki radziejowski 1701 r. Z Teofili Radojewskiej, jego synowie: Władysław, podczaszy inowrocławski 1726 r., z którego to urzędu rezygnował 1748 r. i Jakób, stolnik kruszwicki 1727 r. (Gr. Przed. 85 f. 86). Córka jego Maryanna, za Tomaszem Dąmbskim 1720 r.

Antoni Kolczyński, burgrabia grodzki warszawski 1729 r., syn Franciszka i Heleny Paprockiej, zapisał w tymże roku dożywocie żonie swej, Eleonorze z Dembeckich, córce Jana (DW. 67 f. 739 i 780).

Stanisław, 1748 r. dziedzic Nowego Klonowca, który już 1579 r. był w ręku Kolczyńskich, w 1752 r. zwany chorążym smoleńskim (Gr. Sieradz. i Paw.). Stanisław, syn Piotra z pierwszej żony, ma sprawę z macochą, Katarzyną ze Strzemeskich, 2-o v. Niską 1783 r. Wojciech, komornik ziemski dobrzyński 1776 r. Wojciech, Władysław Józefat, syn Wojciecha i Józef Franciszek, syn Pawła, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Ks. Stanisław i Jan Kolczyńscy zmarli w rejencyi płockiej, za czasów pruskich. Po Janie zostały dzieci: Piotr Ignacy, Michał, Stanisław, Rozalia i Konstancya. Po Antonim, zmarłym 20-go Maja 1788 r. w Kołodziejewie, pod Mogilnem,

przychodzą do spadku w drugiej połowie XIX-go wieku, oprócz Dąmbskich, Leszczyńskich, Waliszewskich i liczni Kolczyńscy, jako to: Franciszek i Kazimierz, Katarzyna i Salomea, zamężne Kaczkowskie; wdowa po Antonim, zamężna Łącka, Konstanty, Ignacy, Aleksander, Ksawery, Aniela, Balbina, Maryanna Jesionowiczowa, Paweł i Antonina; a dalej Józef, Weronika Karolowa Seiffert, Weronika z Gerlingów, wdowa po Józefie; Marcin i Karol, Małgorzata z Fliszuków, wdowa, w Ozorkowie; Ignacy, Katarzyna z Szablewskich, z córką Maryanną, w Lipnie, Marcin i Jan w Ozorkowie, Jan w Kutnie, Wawrzyniec w Zgierzu i Maryanna Romanowa Brodoszyńska.

Pewnie z tychże Kolczyńskich Józef z synami: Julianem i Witem Modestem, Antoni z synem Łukaszem i Aleksander Ignacy z synem Ambrożym, wszyscy trzej synowie Andrzeja, wnukowie Mateusza, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1850 r.

Krzysztof, ale Kołczyński, skarbnik czerniechowski 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 61). Hryćko Kolczyński, 1583 r. w Chełmie (Akta XIX).

KOLCZYRA Kazimierz, mostowniczy brzeski-litewski 1699 r.

KOLECCY h. TRĄBY, o których Kojałowicz wspomina, pewnie stanowią jeden dom z *Kolęckimi* z Kolędzic, w sieradzkiem, którym Niesiecki h. *Strzałę* przypisuje. Floryan v. Tworyan Kolancki z Kolandzic 1386 — 1394 r. ma sprawy w Sieradzu (Zs. Sieradz. 1 f. 10, 18, 19 i 55). Przybek z Kolandzic 1412 roku w Kaliszu.

Aleksander Kolęcki, dzielny wojownik, zmarły 1632 roku, żonaty z Zofią Tyszkiewiczówną, córką Piotra, wojewody mińskiego, pozostawił syna Jana, elektora Jana Kazimierza, podkomorzego parnawskiego, starostę ejszyskiego, pułkownika królewskiego, następnie 1663 r. marszałka mozyrskiego i starostę bahrynowskiego. Z Joanny Oziębłowskiej, miał Jan synów: Antoniego Jozafata i Dominika. Wdowa otrzymała konsensa 1702 r., na cesyę Bahrynowicz synowi Antoniemu, towarzyszowi hussarskiemu, a 1703 r. na cesyę Ejszyszek synowi Dominikowi, który już miał to starostwo po ojcu 1697 r. (Wolff.). Dominik, elektor Augusta II-go z wileńskiego.

KOLENDA z Czebnic Albert, żonaty z Elżbietą, wypożyczył sumę Lanckorońskiemu, około 1524 r. (St. Pr. P. Pom. VI. 293).

KOLENDOWIE h. BEŁTY. W polu czerwonem trzy srebrne strzały w gwiazdę, żeleźcami na dół, z krzyżem nad środkową. W szczycie hełmu ogon pawi (Ostr. 1387).

Fedor Kolenda, horodniczy wileński 1550 r. Bazyli Kolęda, dworzanin królewski 1568 r. (Arch. l. Z. Ros. V. l). Michał Hrehorowicz Kolenda, wojski trocki i podstarosci oszmiański 1579 r. Jan Kolenda, ziemianin wileński, syn Michała (Arch. Zbor, Dok. VIII), deputat na Trybunał litewski 1622 r., był pisarzem ziemskim wileńskim w latach 1609 — 1633, żonatym z Maryanną z Podbipiętów (Arch. Zbor. Dok. X).

Kojałowicz wspomina, że pozostawił syna Enocha, podwojewodzego trockiego i pisarza Trybunału litewskiego 1637 r. (Akta XI). Synami jego byli również: Michał i Gabryel, a córkami: Anna Stanisławowa Białozorowa, podsędkowa wiłkomierska i Katarzyna Krzysztofowa Unichowska.

Enoch, 1621 roku student w Padwie, ożeniony z ks. Maryą Sokolińską 1653 roku.

Michał 1632 r. Michał v. Michał Konstanty, dziedzic Merecza, w województwie wileńskiem, chorąży brzeski, deputat na Trybunał litewski z wileńskiego 1662 roku, podsędek wileński 1667 r., następnie sędzia ziemski 1680 r., był 1671 r. i chorążym derpskim. Brat metropolity, pozostawił syna Adama, podstolego wołkowyskiego, po którym się zostało trzech synów: Antoni, Jan i Szymon.

Józef, syn Antoniego, miał synów: Wincentego, Józefa, Hipolita, Ignacego, Józefa Michała i Eliasza, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wilnie 1819 r. Andrzej, syn Eliasza, wylegitymowany także 1819 r.

Gabryel, presbiter cerkwi Św. Onufrego w Wojsławicach 1669 r. (Akta XXIII). Jerzy Gabryel, student uniwersytetu w Padwie 1636 r., arcybiskup połocki, witebski i mścisławski 1655 r., administrator metropolii kijowskiej 1657 r., a metropolita 1666 r., umarł 1674 r.

Michał Kolenda, sędzia grodzki trocki 1643 r. Michał, żonaty 1648 r. z Zofią Rajecką (Arch. Zbor. Dok. X). Justyna, za Remigiuszem Pikarskim 1670 r. (DW. 54 f. 2433). Antoni, sędzia ziemski wileński, elektor Augusta II-go. Adam, starosta chełchowski, w latach 1722 — 1729 (Wolff.). Tomasz podpisał, z województwem wileńskiem, obiór Stanisława Augusta.

Władysław Adam, dziedzic Rumszyszek, w powiecie wileńskim, miał syna Antoniego, a ten także Antoniego, podstolego wołkowyskiego. Stanisław, syn podstolego, miał synów: Józefa i Antoniego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1819 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Stanisław i Piotr, synowie Jana, Maciej i Jan, synowie Macieja, a wnukowie powyższego Antoniego; Jerzy z synem Michałem, Andrzej z synami: Karolem, Antonim i Joachimem, Antoni, Tomasz z synem Antonim i Adam z synami: Adamem i Feliksem, synowie Jana, Stefan z synami: Michałem i Janem, syn Pawła, ksiądz Michał, Floryan z synami: Antonim i Konstantym, i Tadeusz, synowie Jerzego, a wszyscy wnukowie Jana; Józef z synami: Aleksandrem, Gabryelem, Ignacym i Szymonem, syn Adama, Antoni z synami: Zygmuntem, Mateuszem, Wincentym i Karolem; Szymon i Mateusz z synem Józefem, synowie Jakóba i Szymon z synem Janem, syn Grzegorza, a wszyscy wnukowie Szymona, legitymowali się ze szlachectwa, przed Deputacyą Wywodową wileńską 1830 r.

Ksiądz Gabryel, proboszcz w Samborzu, zmarły 1791 r., syn Józefa i Krystyny Szczepankiewiczównej, wnuk Jerzego i Barbary z Eyssmontów, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, a Tomasz Mikołaj, Leonard Marcin i Jan Izajasz Felicyan, synowie Bartłomieja i Katarzyny Szymanowskiej, 1783 r. w tymże sądzie (M. D. Wąs.).

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Marcin z synami: Janem i Michałem, i Wincenty Mikołaj, synowie Jana, wnukowie Bartłomieja,

prawnukowie Wincentego, 1838 r., a Oktawian i Włodzimierz, synowie Wincentego Mikołaja, 1855 r. (Spis).

KOLENDOWSCY h. BEŁTY, pewnie stanowią jeden dom z Kolendami. Stanisław, Michał, Mikołaj i Antoni, synowie Kazimierza, wnukowie Felicyana, prawnukowie Michała Kolendowskiego, dziedzica Matuss, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1825 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOLEŃSKI Stanisław z Kolna, brat Wincentego z Otorowa, na sądach w Poznaniu w latach 1390—1398 (Leksz.). Pisał się też Gnuszyńskim. Synem jego mógł być Dobrogost z Kolna, z Bilska, z Prusimia Koleński 1419 r., kasztelan kamieński 1427 r., podsędek poznański 1447 r. Jan z Kolna, syn Dobrogosta, bakałarz uniwersytetu lipskiego, zapisał się 1439 r. na uniwersytet krakowski. Ci należeli do rodu Nałęczów.

KOLESIŃSCY v. KOLASIŃSCY h. KOJEN. Kazimierz Kolesiński, syn Bartłomieja i Anny z Pokroszyńskich, zeznał 1751 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą ze Staniszewskich. Taż Jadwiga, wdowa po Kazimierzu, z synami: Antonim, Józefem i Stanisławem, kwitowała 1757 r. Zbierzchowskiego.

Antoni Kolesiński, vel Kolasiński, syn Kazimierza, kwitował Rożeckiego 1775 i 1778 roku. W tym ostatnim akcie pisze się synem Kazimierza i Barbary, wnukiem Seweryna Zaleskiego i Anny z Wolskich, co daje do myślenia, że Staniszewska była jego macochą, a matką Barbara Zaleska, pewnie pierwsza żona Kazimierza (Perp. Czers. 29 f. 335; 30 f. 418; 35 f. 48 i 359).

Tadeusz Kolesiński, w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.).

Konstanty Dymitrowicz Kolesiński, komornik ziemski lidzki, podpisał, z powiatem lidzkim, elekcyę Jana III-go. Bartłomiej i Ignacy Kolesińscy, synowie Jerzego, Klemens, syn Michała i Jan z synami: Dominikiem, Józefem i księdzem Franciszkiem, Pijarem, syn Konstantego, wszyscy czterej wnukowie Jana, prawnukowie Konstantego Pawłowicza Kolesińskiego, właściciela 1666 r. Ostrowli vel Trzeciakowszczyzny, w powiecie lidzkim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1809 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOLEŚNICCY. Katarzyna Koleśnicka z synami, sprzedała dom w Łucku 1570 r. Taż Katarzyna z Dachnowiczów Bohuszewiczowa Koleśnicka, bierze spadek po bracie Harasimie, starościcu krzemienieckim (Op. Łuc. 2049). Dorota z Warszawickich, wdowa po Mikołaju Koleśnickim, przyznała 1702 r. sumę przyszłemu swemu mężowi, Stanisławowi Gośniewskiemu (Perp. Czers. 16 B f. 159). Mikołaj Koleśnicki podpisał, z ziemią czerską, elekcyę króla Michała.

KOLIBSCY h. TOPÓR z Kolibek v. Kolybek, w kcyńskiem. Zbilut Kolibski z Kolibek, w latach 1391 — 1399 na sądach w Poznaniu i Gnieźnie (Leksz. i KWP.). Albert Kolibski, nieletni syn Jana, z połowy Kolibek wysłał konnego na wojny, wołoską 1497 roku i turecką 1498 roku (St. Pr. P. Pom. VII. 311 i 489).

KOLICZKOWSCY. Tomasz i Andrzej podpisali, z ziemią rawską, elekcyę króla Michała, a Franciszek i Stanisław, obiór Jana III-go.

KOLIŃSCY h. WŁASNEGO. W polu czerwonem korona złota, nawleczona na mieczu końcem na dół. Maciej Koliński, pisarz konsystorza warszawskiego, nabył 1700 roku od Lasockiego grunta Parysowskie, przy ulicy Zakroczymskiej w Warszawie (Perp. Czers. 15 f. 281). Następnie sekretarz królewski, został 1701 roku pisarzem dekretów zadwornych (M. 220 f. 161). Umarł 1718 roku (Sig. 19). W 1716 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa we wsi Kamionna Szymanowskiemu (DW. 62 f. 1144).

Antoni Koliński, regent kancelaryi wielkiej koronnej, w latach 1710—1715 (M. 245 i 247). Józef, z towarzysza pancernego, 1716 r. podczaszy bracławski, zmarły 1736 r., nabył 1716 r. plac na Krakowskiem Przedmieściu w Warszawie, od Grzybowskiego, a 1730 r. wprowadzony został do Łosia, Mokrego i Rudy (DW. 62 f. 1125 i 67 f. 953). Żonaty 1-o v. z Teofilą Grzybowską, kasztelanką inowrocławską 1717 r., 2-o v. z Teresą Święcicką, córką Sebastyana, łowczego mińskiego i Maryanny z Drużbackich, z pierwszej żony pozostawił synów: Franciszka i Jana, oraz córkę Katarzynę, żonę Jakóba Orłowskiego 1752 r., z drugiej — córkę Elżbietę, za Antonim Stępowskim 1753 r. Teresa ze Święcickich, następnie żona Łukasza Rozena, odstąpiła 1752 r. wszystkie prawa przysługujące jej do majątku, pierwszego swego męża, dzieciom tegoż męża, urodzonym z Grzybowskiej i córce swej Elżbiecie (DW. 62 f. 1471; 73 f. 119; 74 f. 122, 446 i 1146; 77 f. 403).

Franciszek był żonaty z Agnieszką Grzybowską i z niej miał syna Józefa i córkę Teofilę, żonę Franciszka Borkowskiego. Brat siostrze odstąpił 1766 roku część swoją na wsi Gęba (DW. 111 f. 173).

Jan, brat Franciszka, miał syna Onufrego, który zeznał 1792 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Mościckich (Pe6p. Czers. 40 f. 402). Antoni, ur. 1793 r., żołnierz napoleoński, więziony 3 lata razem z Łukasińskim, umarł 1868 roku w Goli.

Jan Antoni, syn Pawła, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KOLISZEWSKI Piotr, żonaty z Maryanną de Campio (?) 1790 roku (DW. 106 f. 64).

KOLITOWSCY h. ROGALA. Józef Kolitowski, syn Karola i Anny de Tynell, ur. 1779 r. w Mycielinku (metr. w Choczu), zaślubił Kunegundę Lubecką i z niej miał synów: *Adama* Józefa Fransiszka, ur. w Koninie 1834 r., Henryka Karola i Szymona Sylwestra, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, po 1850 roku.

Adam, z Malwiny Szokalskiej, pozostawił syna Adama, ur. w Warszawie 1878 r. Aleksandra, córka Adama, urodzona z Zofii Zbrojewskiej, wyszła 1899 r. w Warszawie za Stanisława Wildena, z poznańskiego, syna Marcelego i Katarzyny z Neymanów.

KOLLATOROWICZOWIE. Wojciech i Łukasz, towarzysze kawaleryi narodowej wojsk W. Ks. Litewskiego, otrzymali szlachectwo na sejmie 1790 roku.

Dyplom wydany 1792 r. z herbem przedstawiającym w polu złotem, na trzech bronzowych skałach, rycerza w zbroi na białym koniu, z mieczem w prawej ręce, tarczą z podwójnym krzyżem z lewej strony zasłonięty. W szczycie hełmu pięć piór strusich (Ostr. 1389). Herb ten nazwany *Pogonią* (Sigil. 37 f. 137).

Jan Bonifacy, syn Łukasza, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KOLMEROWIE patrz COLMEROWIE. Klemens, Jan, Filip, Reinhold i Karol Ernest, pochodzący z Prus, otrzymali indygenat na sejmie 1658 r. Herb ich przedstawia, w polu błękitnem, trzy sześciopromienne gwiazdy złote, dwie i jedna. W szczycie hełmu pawi ogon, z sześciopromienną złotą gwiazdą (Ostr. 1390).

Klemens Colmer nabył 1637 r. część Elżanowa, w województwie pomorskiem, od Kierły (M. 182 f. 472). W 1660 roku, z rajcy, został burgrabią gdańskim (Sig. 3).

KOLMOWICKI Bohdan, właściciel Kolmowiska, w powiecie łuckim, 1570 roku (Jabł. f. 32).

KOLNARSCY h. ŚLEPOWRON. *Antoni* Fabian Kolnarski, ur. 1751 roku (metr. w Bogatem), syn Antoniego i Maryanny, nabył 1784 roku sumę od Karczewskiego (DW. 100 f. 1264). Syn jego Michał Hieronim 1806 roku (DW. 113 f. 1136).

Antoni Dominik Michał, Juliusz Tomasz, Wiktor Kazimierz, Michał Mateusz i Wirginia Maryanna Justyna, dzieci Konstantego, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KOLNICCY v. KOLNIECCY h. TRĄBY z tą odmianą, że między trąbami różę kładą. Pochodzą z Kolnicy, w województwie kaliskiem. Sędziwój, zwany *Kolnica*, syn Jakóba, zastawił 1293 r. dziedzictwo swe Rogusko, biskupowi poznańskiemu. Mikołaj, dziedzic Kolnicy, podstoli kujawski 1398 r. Marcin *Spurbach* z Kolnicy, na sądach w Pyzdrach 1395 r., a Swiebor z Kolnicy 1394 r. w Kościanie (Leksz.). Mikołaj Kolunicki (sic), idąc na wyprawę turecką 1497 r., zabrał 8 krów komendarzowi z Panianki, o co sprawa 1498 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1529). Pasek Kolnicki w Kaliszu 1415 r. Wojciech Kolnicki, żonaty 1665 r. z Katarzyną Grudzińską, córką Stefana (Rel. Gr. Kcyńs.).

KOLNIEWA Fiedor, z powiatu brzeskiego, stawia dwa konie na popis 1528 roku.

KOLOSCY v. KOLOWSCY z Kolosina, w województwie łęczyckiem. Akta łęczyckie i orłowskie wspominają: Mikołaja z Kolosina 1388 r., Macieja Koloskiego 1391 r., Piotra i Pawła z Kolosina 1392 r. i Floryana z Kolosina 1396 r. Mikołaj Koloski dziedziczył na Gosławicach 1406 r. Syn jego Tomek 1408 r. Katarzyna Kolowska, dziedziczyła na Kuczynie 1576 r. (Paw.).

[KOLOWRATH. Maryanna za hr. Henrykiem Brühlem 1748 r., a Marya Klaudya, za Adamem Miączyńskim 1752 r.]

KOLUSZKOWSCY h. JUNOSZA z Koluszek, w powiecie brzezińskim. Mikołaj z Koluszek, w Brzezinach 1399 r. Jan *Babicz* 1404 r., a Mikołaj *Babicz* i Andrzej 1405 r., wszyscy trzej z Koluszek (Łęcz. II). Andrzej, Mikołaj, Piotr i Jan, dziedzice Koluszek, świadczą 1440 roku w sprawie o zabicie wikarego z Brzezin (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 373). Jadwiga, córka Wojciecha Lubaszki, Jadwiga, wdowa po Janie Glińskim, Andrzej, syn Adama *Kity* i Anna Koluszkowscy, dziedziczą na Koluszkach 1576 r., Stanisław Koluszkowski, na Bielinie-Bocianie, w ziemi rawskiej, a Wojciech, na Gostynkach 1579 r. (Paw.).

Stanisław Koluszkowski zostawszy 1590 r. scholastykiem poznańskim, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie. Świadkowie zeznali, że ojciec jego Stanisław, z ziemi łęczyckiej, h. Junoszyc, był urodzony z Barbary Rawiczówny Domaniewskiej, a matka jego, Anna Odrowążówna Kietlińska, była urodzona z Polixeny Spinkówny, h. Prus (Pis. Dz. Pol. IX). Jan zeznał 1646 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Kłopockich. Stanisław, żonaty 1686 r. z Maryanną Karczewską. Witkowski zeznał 1690 r. oblig na rzecz Łukasza, Andrzeja i Ewy, dzieci Stefana i Katarzyny z Witkowskich (Perp. Czers. 10 f. 721; 14 A f. 202 i 14 B f. 53).

KOLWOWSCY. Jacek Kolwowski, dziedzic na cząstce Trębowli, syn Stanisława i Maryanny Turkiewiczównej, wnuk Michała i Elżbiety Bekierskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim trembowelskim (M. D. Wąs.).

KOŁACCY h. SZRENIAWA z Kołacina, w powiecie kościańskim, którego część należała 1580 r. do Anny Kołackiej i Jana Golińskiego Jadwiga, wdowa po Piotrze Kołackim, wyprawiła 1497 roku na wojnę wołoską, zbrojnego jeźdźca. Mikołaj Kołacki sam prowadził orszak na tę wojnę (St. Pr. P. Pom. VII. 336 i 374). Mikołaj, syn Filipa z Kołacina, 1479 r. na uniwersytecie w Krakowie.

Kasper Kołacki, dziedzic Chwalibogowa, w powiecie pyzdrskim, 1579 roku (Paw.). Zofia Kołacka z Kołacina, h. Szreniawa, żona Jana Golińskiego, matka Hieronima, kanonika gnieźnieńskiego 1602 r. (Kor. II f. 85).

KOŁACCY z Kołacina i Kołacinka, w powiecie rawskim. Jan, Wojciech i Mikołaj, dziedzice Kołacinka i Kotulina, Jan, Stanisław, Jan *Fastek* i Aleksy, dziedzice Kołacina Wielkiego, 1579 r. Jan Kołacki, dziedzic na Kątach-Lubiewie, w ziemi gostyńskiej, 1579 r. (Paw.). Andrzej, żonaty z Teodorą, wdową po Grzegorzu Borejce, 1601 r. (Woł. I. f. 795).

Krzysztof Kołacki, żonaty 1600 r. z Felicyą Cieniawską. Wojciech kwitował Dembińskiego 1631 roku. Wojciech, syn Jana, zeznał 1688 r. oblig, na rzecz Krzysztofa Kołackiego (DW. 36 f. 839).

KOŁACCY z Kołat. Bracia Ubisław i Pietrek, w latach 1386 — 1399 na sądach w Poznaniu i Gnieźnie. Bogufał 1399 i 1400 r. w Pyzdrach i Gnieźnie (Leksz.). Adam, syn Prandoty z Kołatek, mianowany 1369 r. przez Papieża plebanem w Chełmcach, dyecezyi gnieźnieńskiej (Theiner). Jan 1505 r., a Maciej 1514 r. w Poznaniu,

KOŁACZEK. Nasiegniew, zwany Kołaczek, sędzia ziemski brzeski w latach 1320 — 1347 (Pom. Dz. Wr. Śr XVI. 539).

KOŁACZEK Walenty, syn Andrzeja, dziedzica na Olszowy i Rybałtach, 1589 r. (Wyr. Lub. 36 f. 662).

KOŁACZKOWIE z Mnichowic, ze starostwa brzeskiego. Tomasz, proboszcz w Kurniku, Jan i Piotr, bracia, otrzymali szlachectwo 1555 r. i herb *Łabędź*, nadany im przez Wolskiego i Lupsińskich (M. 85 f. 309). Jerzy, rządca dóbr Kurnickich Górków, 1578 roku, a Kasper w Mikuszewie i Czeszewie Przyjemskiego, 1578 roku (Paw.).

KOŁACZKOWIE na Rusi. Kołaczek z Łuki i brat jego, Piotr z Grabowicy i syn Jan z Łuki, mają sprawy w Haliczu i we Lwowie w latach 1435 — 1445 (AGZ.).

KOŁACZKOWSCY h. HABDANK z Kołaczkowic, zwanych dawniej także Kołaczkowem, w powiecie kościańskim, pisali się z Konar, obok leżących. Kołaczkowscy, Konarscy, Ireccy, Golejowscy i Dupińscy, stanowią jedną rodzinę, piszącą się w XIII-tym i XIV-tym wieku z Dupina (dziś Dubin), w kościańskiem. Pakosz z Kołaczkowa, obecny 1366 r. w Kościanie (KWP.). Tenże Pakosz z Kołaczkowic, w 1390 r. ma sprawy w Poznaniu z kuśnierzem. Prawdopodobnie był on synem Szczedrzyka, kasztelana karzeckiego 1352 r. (patrz *Dupińscy*), a synami, lub bratankami jego byli czterej bracia, Czedrzyk, Przybysław, Marcin i Ubiszek z Dupina, pozwani 1393 roku przez Strusia. Szczedrzyk i Przybek piszą się zwykle Konarskimi, a Marcin i Ubiszek Kołaczkowskimi. Marcin i Ubiszek mieli cedować Kołaczkowo Pielgrzymowi Kopaszce, ale że tego nie uczynili, przeto Pielgrzym pozwał 1396 roku poręczycieli.

Herb Habdank.

Szczedrzyk Konarski, pozwał Przybaka z Dupina, o 20 grzywien poręki, za zmarłym bratem Marcinem; pozwał też o to samo Bernarda z Kołaczkowic i Ubisława 1398 r.

Ubiszek Kołaczkowski i Przybek Konarski, mają 1393 roku sprawy z opatem Lubińskim (Leksz.). Henryk, syn Jana, 1433 r., a Mikołaj, syn Stefana, 1454 r. na uniwersytecie krakowskim.

Mikołaj Kołaczkowski, na sejmie w Kole 1475 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 653). Feliks, Jan i Paweł, wraz z innymi współherbownikami, nadali swój herb Feliksowi Lipskiemu, mieszczaninowi krakowskiemu, uszlachconemu 1521 r. (M. 35 f. 250). Mikołaj, żonaty 1596 r. z Dorotą z Bnina (Wyr. Lub. 69 f. 128).

W 1580 r. dziedziczyli na Kołaczkowicach Wojciech i Jakób Kołaczkowscy, a na Dłoni, Anna (Paw.). Jakóba, z żony Barbary, herbu Habdank, synów trzech: Stanisław, Mikołaj i Andrzej, zmarły 1620 r.

Stanisław, proboszcz kaliski, kanonik gnieźnieński 1619 r, sekretarz królewski, towarzyszył Władysławowi IV-mu do Moskwy. Umarł 1621 r. nominatem opatem lendzkim.

Mikołaj, kuchmistrz i koniuszy królowej Konstancyi, otrzymał 1613 roku starostwa, ujskie i pilskie (M. 155 f. 105). W 1616 r. został burgrabią krakowskim i był nim do 1619 roku. Wspólnie z żoną, Anną z Potulickich, otrzymał 1620 r., po śmierci brata Andrzeja, Szczawin i Szeligi, w powiecie łęczyckim (M. 166 f. 32). W 1631 r. został kasztelanem krzywińskim, umarł 1635 r. Był i starostą tarnowieckim (M. 180 f. 534). Córki jego: Cecylia, za Janem Leszczyńskim 1633 r., a Konstancya, za Stefanem Grudzińskim 1635 r.

Stefan, burgrabia gnieźnieński, urodzony z Jadwigi Miaskowskiej, z Joanny Zadorskiej, urodzonej z Katarzyny Piaseckiej, miał syna Antoniego, kanonika gnieźnieńskiego i poznańskiego 1779 r., zmarłego 1809 r., deputata na Trybunał koronny piotrkowski 1777 r. (Kor.).

Jan Kołaczkowski z Konar, dziedzic Połonki i Świeżawy, odstąpił 1667 r. sumę Łastowieckim (Gr. Biec. 64 f. 131). Mikołaj z Konar, podstarości 1679 roku i sędzia grodzki biecki 1684 r., którego dzieci: Mikołaj, Jacek, Józef, Aleksander, Anna, Maryanna i Barbara, obierały plenipotentów w Lublinie 1689 r. (Zap. Lub. 61 f. 244 i 65 f. 546).

Mikołaj i Józef podpisali, z województwem krakowskiem, elekcyę Augusta II-go. Mikołaj sprzedał Piotrówkę i Grabie Kuropatnickim 1674 r. (Gr. Biec.). Prokop sprzedał Psarskie Bużeńskiemu 1690 r. (Gr. Pozn.). Aleksandra, za Stefanem Zielińskim, miecznikiem trębowelskim. Dorota z Rogalińskich, żona Łukasza, umarła 1719 r. (Łuk.).

Hieronim, dziedzic Mikuszewa i Czeszewa (Rel. Gr. Kalis. 82 f. 557 i 1417; 83 f. 711), podczaszy kaliski 1701 r., sędzia ziemski wschowski 1714 r., kasztelan szremski 1738 r, umarł 1746 r.

Józef z Konar i Kołaczkowic, syn Mikołaja, dobra swoje Swieczowa, w województwie sandomierskiem, odstąpił synowi swemu Michałowi *Józefowi* 1722 r. Józef został podczaszym ostrzeszowskim 1726 r. Z Maryi Łowieckiej, jego dzieci: Kajetan, Kunegunda, wdowa po Antonim Giżyckim 1762 r., Eleonora, żona Józefa Aleksandra Strzałkowskiego 1738 r., Anna, Marcyanna i Zofia, dziedziczyły 1738 r. na Żołkowie i Lichtarzu (Gr. Bieckie Prot. 165 f. 316; 155 f. 332 i 248 f. 941).

Adam, podstoli poznański 1734 r., marszałek konfederacyi województwa poznańskiego i kaliskiego, został podkomorzym kaliskim 1735 r. Maciej, dziedzic Manieczki, w województwie poznańskiem, został 1750 r. sędzią ziemskim poznańskim. Przeciwko tej nominacyi, jakoby nielegalnie zyskanej, protestował podsędek Malczewski (M. 227 f. 490 i 261 f. 60). Utrzymał się jednak Maciej na sędziostwie i umarł na tym urzędzie 1768 r. Adam, syn Macieja, 1782 r. (Rel. Kośc.). Jacek, właściciel Kalejczyc, w powiecie mielnickim 1760 r. Jakób posiadał 1786 roku Marzęcice, w województwie sieradzkiem. Piotr, z Kunegundy Kowalskiej, miał córki: Ludwikę Dramińską i Wiktoryę Prusimską 1791 r.

Ignacy, ożeniony z Józefą Duninówną Mieczyńską 1777 r., nie żył już 1791 roku (Prot. Manif. Crac. 5 f. 890 i Gr. Piotrk. z 1791 r.). Inny Ignacy, pozwany 1792 r. o gwałty przez Mycielskich (Rel. Gr. Kośc. f. 118). Ten sam pewno Igna-

cy, 1807 roku radca departamentu poznańskiego, dziedzic Żydowa, z żony, Józefy Grudzińskiej, pozostawił córki: Anielę, za Józefem Krzyżanowskim, Albertynę, zmarłą 1866 roku, za Melchiorem Szołdrskim i Klotyldę, oraz synów: Adama i Klemensa.

Klemens, ur. 1793 r., generał b. wojsk polskich, kawaler orderu Legii Honorowej i Virtuti Militari, autor pamiętników, zmarł 1873 roku w Dreznie, pozostawiwszy córki: Józefę, za Zygmuntem Bardzińskim i Maryę, za Alfredem Milieskim.

Piotr Kołaczkowski, na sądach w Chełmie 1487 r. Jan i Aleksy z Konar i Kołaczkowic, obrani na sejmiku w Chełmie 1792 r., sędziami granicznymi chełmskimi i legitymowali się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej (Quat. VI f. 87).

Adolf Piotr Paweł, syn Aleksego, Bogumił Wenanty, syn Jakóba, Adam Mikołaj, syn Jacka, Aleksander Mikołaj, Ludwik Hiacynt Anastazy i Feliks, synowie Jakóba, Brunon Tomasz, Ignacy Innocenty i Józef Benedykt, synowie Jana i Józef, syn Adama, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

Adam, umarł 1804 r. w Dreznie. Wojciech, 1809 r. w szkołach w Warszawie. Antoni umarł 1828 r. w Radomiu. Józef, Bogumił i Feliks 1864 roku, w szadkowskiem. Władysław, żonaty z Dorotą Ciechanowską, dziedzic Wypychów, w zgierskiem, 1866 r. N., ożeniony z Ludmiłą Rudzką, dziedzic Miedznej, w częstochowskiem. Jozefina, żona Teodora Chądzyńskiego 1900 r. Józefa, z Józefy Kierznowskiej, dzieci: Michał, Władysław, zmarły 1862 r., Gustaw, Marya Szymańska i Kazimiera.

KOŁACZKOWSCY h. JANINA, z Kołaczkowic, w powiecie wiślickim. Pełka Kołaczkowski ma 1435 r. sprawę w Krakowie. Ten sam Pełka, pisał się poprzednio, w latach 1407 — 1414, z Kars. Bracia, Jan i Tomasz z Kołaczkowic, świadczą 1459 r. w Wiślicy. Ci sami, Jan i Tomasz Kołaczkowscy, wymienieni przez Długosza, jako dziedzice Kołaczkowic, a Jan Kołaczkowski i Tomasz Karski, dziedzice Janiny i Karsów, a znów Tomasz i Mikołaj, bracia, współdziedzice Książnic.

Herb Janina.

Prawdopodobnie ci sami, Jan, Tomasz i Mikołaj, byli synami Tomka Karskiego i Katarzyny, ochmistrzyni królowej 1451 r. Tomasz z bratem dziedziczyli na części Niekrasowa, Kąt i Trzcianki, a Piotr, na części Ossali, Tomasz, Paweł i Piotr, na części Chorążyc (Lib. Ben.).

Jan Kołaczkowski z Moszczenicy, pisarz ks. Janusza Oświecimskiego 1503 r., złożył hołd królowi ze szlachtą księstwa zatorskiego 1508 r.

Paweł Kołaczkowski, właściciel Kołaczkowic, Turska, Trzcianki, Niekrasowa i Ossali 1508 r. (Paw.) i brat jego Jerzy, przypuścili do herbu swego 1535 r. Jana z Pacanowa (M. 51 f. 40). Jerzy był dworzaninem Zygmunta Augusta 1548 r. (M. 74 f. 334). Paweł, dworzanin królewski 1527 r., pisarz ziemski sandomierski 1531 r., sędzia ziemski 1536 r., zestał instygatorem koronnym 1538 roku. Umarł

1542 r. W 1540 r. ustanawiając opiekę nad dziećmi swojemi, Andrzejem i Zofią, urodzonemi z drugiej żony, Doroty Tarłówny, córki Andrzeja, chorążego lwowskiego, wspomina o synach z pierwszej żony. Paweł i Jerzy mieli brata Gabryela, zabitego przez rządcę z Prus, Feliksa (St. Pr. P. Pom. VI. 49 i 381).

Jan został wojskim krasnostawskim 1539 r. Jan posiadał 1578 i 1579 r. Zaleszany, Wolę Kołową i Motycz, w powiecie sandomierskim, Janinę i część Strzałkowa, w wiślickiem. Właścicielami Kołaczkowic byli 1579 r. Jan i Stanisław, a Szczytnik—Jan i Krzysztof, Andrzej zaś dziedziczył na Podgrodziu i Grabówce, w powiecie pilznieńskim, 1581 r.

Jana Kołaczkowskiego żona Barbara, córka Jerzego Stamberga z Krakowa, trzyma w zastawie po ojcu Szerkło 1470 r. Barbara, zwana Kołaczkowska, żona Mikołaja Sąspowskiego, wójta z Brzostku, 1494 r. Mikołaj, dziedzic Buchowic, w przemyskiem, 1508 r., żonaty 1504 r. z Małgorzatą Czerniejowską, 1-o v. Janową Buchowską (AGZ.; Paw.; St. Pr. P. Pom. IX).

Mikołaj, proboszcz żórawski, sekretarz królewski, 1637 roku na uniwersytecie w Padwie.

Kazimierz i Olbrycht podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcyę króla Michała. Stanisław, żonaty 1689 r. z Zofią Oraczowską, 1-o v. Mikołajową Dembińską 1678 roku (A. Krak.).

Herb Sokola.

KOŁACZKOWSCY h. SOKOLA z Kołaczkowa, w powiecie pyzdrskim. Mikołaj Kołaczkowski 1399 roku w Pyzdrach (Leksz.), a Piotrasz z Kołaczkowa 1399 roku w Poznaniu (KWP.). Piotr z Kołaczkowa, zganiony przez Piotra z Świrczkowic, dowiódł 1419 r. w Gnieźnie szlachectwa, z ojca h. Sokola, z matki h. Wczele, z babki po ojcu h. Bylina, z babki po matce h. Czewoja.

Marcin z Kołaczkowa, idąc na wyprawę pod Chojnice, zabrał konie plebanowi z Powidza, której musiał oddać z polecenia królewskiego. W 1455 roku oskarżony o różne gwałty (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 515 i 516).

Jan *Schinninek* Kołaczkowski, pozwany 1510 r. o wołu, zabranego z Malenina, kapituły gnieźnieńskiej, w drodze na wyprawę wojenną 1509 r. Dorota Kołaczkowska dziedziczyła 1578 r. na Rogczewie i Siedlcach, w powiecie pyzdrskim (Paw.).

KOŁACZKOWSCY z Kołaczkowa, w powiecie ciechanowskim. Mikołaj Kołaczkowski dziedziczył 1567 r. na części Kołaczkowa (Paw.). Tomasz, z województwa płockiego i Mikołaj, poborca ziemi ciechanowskiej, elektorowie króla Michała. Marcin, z ziemią łomżyńską, a Wojciech, z ziemią ciechanowską, podpisali elekcyę Augusta II-go. Kunegunda z Wierzbowskich, żona Wojciecha, kwitowała 1770 r. ojczyma swego Kisielnickiego (Zap. Gr. Łomż. 213 f. 634).

KOŁACZYŃSCY v. KOLACIŃSCY v. KUŁACZYŃSCY h. RATUŁD. Franciszek Kołaczyński, syn Józefa i Aleksandry Duninówny Borkowskiej, wnuk Pa-

wła i Katarzyny Iwanieckiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim trembowelskim.

Temu Franciszkowi odstąpiła 1766 r. Przezdziecka, ciotka jego, sumę po wuju Borkowskim, staroście zubowskim (Gr. Tremb. 78 f. 70). Aleksander, 1775 roku podstarości sokalski (M. D. Wąs.).

KOŁAKOWSCY h. KOŚCIESZA z Kołaków, w powiecie zambrowskim i z Kołaków, w ziemi ciechanowskiej, dom licznie rozrodzony. W aktach ziemskich łomżyńskich i zambrowskich często występują. Albert z Kołaków 1421 r. Mikołaj z Kołaków 1423 r. Wit z Kołaków 1430 r. Synowie jego: Świętosław i Dobiesław 1469 r. (M. 5 f. 122), pomiędzy którymi w Wiznie 1481 r., książę Jan Mazowiecki ustanowił zakład. W akcie tym wymieniono, że są h. Kościesza.

Ścibor z Kołaków, z synami: Piotrem, Raciborem i Janem, dopełnili 1436 roku działu Przyborowa. Podług Milewskiego ów Piotr, syn Ścibora, ma być protoplastą Ciborowskich. Trojan z Kołakowa (?) 1430 r. w Nowogrodzie. Jacko Kołakowski 1440 r. Wawrzyniec z Kołaków 1441 r. Stanisław i Mikołaj, synowie Dadziboga z Kołaków, 1449 r. (M. 4 f. 140). Grzegorz, Albert i Czeczotko z Kołaków, zawarli układ 1447 r. Czesław, syn Alberta, 1451 roku Basko z Kołaków, h. Kościesza, 1465 r. Jan i Michał z Kołaków, 1466 r.

Herb Kościesza.

Albert, Mikołaj, Czach i Bartosz, synowie Kołaka z Kołaków 1456 r. Stefan i Aleksy z Kołaków dopełnili 1507 r. działu Kołak, między Andrzejem, Marcinem i Piotrem, synami Czacha z Kołaków. Woydo seu Albert z Kołaków, 1465 r., a Jan, syn jego, 1486 r.

Bartłomiej, Albert, Mikołaj i Feliks otrzymali 1474 r. różne przywileje od księcia Jana Mazowieckiego (M. 6 f. 67). Z nich Bartłomiej Kołakowski, podstarości łomżyński 1453 r., jest sędzią ziemskim łomżyńskim 1471 r. Żył jeszcze 1483 r. Jan i Bieniek, synowie Jakóba Jaśkowicza z Kołaków, 1480 roku (M. 6 f. 1). Jakób, Maciej i Wojciech, synowie Pawła z Kołaków, 1490 r. (M. 6 f. 319). Bartłomiej. syn Alberta, i ksiądz Kalikst, pleban i dziedzic Kołaków, 1524 r. Feliks, syn Bartłomieja z Kołaków, zeznał 1541 r. darowiznę na rzecz syna Jana (Mil.).

Stanisławowi, Maciejowi i Aleksemu, synom Józefa, Maciejowi, Mikołajowi, Feliksowi i Janowi, synom Stefana, Albertowi, Maciejowi i Piotrowi, synom Jana i Stanisławowi, Janowi, Mikołajowi, Maciejowi i Wielisławowi, synom Alberta, z Kołaków Kołakowskim, sprzedał król Zygmunt 1538 r. cztery włóki w Kołakach, za 40 kóp groszy. Maciej, syn Stanisława, ze Starych Kołaków, h. Kościesza, 1564 r. (Mil.).

Piotr, dziedzic części Ropel pod Ciechanowem, 1567 r. Tomasz i Agnieszka, dziedzice części Grabienicy mniejszej, 1578 r., w nidzborskiem, Stanisław, syn Mikołaja, z braćmi, Andrzej, Piotr z synowcami, wdowa Jakóbowa, dziedzice Kołaków 1578 r., Zygmunt, dziedzic części Dobrołęki, w rożańskiem, 1582 r. (Paw.). Agnieszka, córka Sasina z Kołaków—Wietrzychowa, zeznała 1575 r. zapis dożywocia

wocia z mężem, Janem Kisielnickim, podsędkowiczem łomżyńskim, którego dzieciom zobowiązał się 1582 r. Jan Kołakowski, z Kołaków - Wietrzychowa, wypłacić 500 flor. (Perp. Koleńs. 894 f. 187; Zap. Zs. Koleńs. 894 f. 348).

Aleksy, Feliks, Lenart i Marcin Kołakowscy, otrzymali 1567 r. od biskupa warmińskiego, spustoszone wsie Kronowo i Pralisdorf i nabyli tamże sołectwo 14 włókowe, za 770 grzywien. Powstała tam z czasem wieś Kołaki. Sołtysami w Kołakach 1675 r. są Daniel Kołakowski i Jan Rogala (Kętrz.).

W 1616 i 1617 r. Jakób Kołakowski z Kołaków-Jaćwieczyna, w ziemi ciechanowskiej, syn Jana i Katarzyny Roguskiej h. Habdank, wnuk Józefa, dziedzic na Podmieściu, w ziemi drohickiej, zganiony przez Szymona Kowiessę, syna Stanisława, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Warszawie. Świadkami jego byli: Wojciech, syn Pawła, wnuk Józefa i Wojciech, syn Pawła, i Marcyan, syn Mikołaja, wnukowie Pawła, a prawnukowie Józefa. Marcyan umarł 1617 roku. Wszyscy oni dziedziczyli na tychże Kołakach - Jaćwieczynie (DW. 44 f. 1101 i 45 f. 1697). Z tychże Kołaków pochodził Stanisław, wierszopis polski w XVI-m wieku.

W 1630 r. wywodził w Warszawie szlachectwo swoje Seweryn Kołakowski, ze Starych Kołaków, w powiecie zambrowskim. Był on urodzony z Doroty Milewskiej, a dziadem jego był Stanisław. Świadczyli mu: Paweł Kołakowski, syn Wawrzyńca i Wawrzyniec Kołakowski, syn Alberta, wnukowie Macieja, obaj ze Starych Kołaków i Walenty Kołakowski, sługa królewski, syn Andrzeja (DW. 48 f. 379).

Prawdopodobnie ten to Seweryn, był posiadaczem wójtostwa tykocińskiego. Jego córki: Katarzyna za Wawrzyńcem Wyrzykowskim 1649 roku i Dorota, 1-o v. za Janem Woyno, podwojewodzym brańskim 1650 r., 2-o v. za Franciszkiem Pęskim, 3-o v. za Józefem Nikodemem Snopkowskim.

Stanisław *Racha* Kołakowski, 1598 r. na uniwersytecie w Padwie. Zofia Piotrowa Kołakowska cedowała 1607 r. sumę Suskiemu. Hieronim, doktór filozofii, profesor akademii zamojskiej, 1634 r. na uniwersytecie w Padwie. Ewa z Żelechowskich Kołakowska, zapisała 1643 r. Jezuitom w Łomży, dobra Bronaki-Olki. Anna, Benedyktynka w Poznaniu 1617 r. Wojciech otrzymał 1618 r. od króla ziemie w Dworzyszowicach, w starostwie brzeźnickiem, po zmarłej Więckowskiej. Maciej, pisarz publiczny w Przemyślu 1611 r. Ten to Maciej, o którym pisze Niesiecki, że był Jezuitą, tak jak i brat jego Marcyan, a mieli być synami Seweryna, sędziego zambrowskiego.

Marcin, poborca ziemi łomżyńskiej 1629 r. (V. L.). Jakób, z ziemi łomżyńskiej, a Stanisław, Jan i Zygmunt, z ziemi nurskiej, elektorowie Władysława IV-go. Baltazar, podsędek zambrowski i Jan, pierwszy, z ziemią łomżyńską, drugi, z ziemią rożańską, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Baltazar był 1649 roku i poborcą zambrowskim (Zap. Lub. 42 f. 436 i 1361). W 1650 r. został sędzią ziemskim.

Mikołaj sprzedał 1651 roku Cyganino Janowi. Franciszek, syn Tomasza, sprzedał 1658 r. Wierzbowsko Grzegorzowi (DW. 51 f. 1772 i 52 f. 1464). Jakób uwolniony 1671 r. przez króla od wszelkich opłat i ciężarów (AGZ. X. 5275). Jan, dziedzic części Podola w lubelskiem, 1676 r. (Paw.). Stanisław, syn Pawła, odstąpił 1695 r. schedę swoją bratu Antoniemu (Ibid. 59 f. 90).

Obiór króla Michała podpisali: Józef, Paweł i Wojciech, z ziemią łomżyńską, Sebastyan, Wojciech, Walenty, Andrzej i Jakób, z ziemią rożańską i makowską i Stefan, z ks. żmudzkiem, a elekcyę Jana III-go, Antoni, wojski bełski i Józef, regent wiski.

Mikołaj, poborca ziemi ciechanowskiej 1672 r. Stanisław, kanonik pułtuski 1687 r. (Zap. Lub. 54 f. 613 i 63 f. 245).

Liczni Kołakowscy podpisali elekcyę Augusta II-go: Jan, dwóch Antonich, Adam, Andrzej, Fabian, dwóch Grzegorzów, dwóch Jakóbów, Jan, Józef, Maciej, dwóch Marcinów, Michał, Mikołaj, Sebastyan, Tomasz i czterech Wojciechów, z ziemią ciechanowską, a Floryan, Gabryel, Tomasz i Wojciech, z ziemią łomżyńską i Maciej, z ziemią zakroczymską.

Jan sprzedał 1698 r., imieniem córki Katarzyny, część Pieszczanicy (Gr. Owruc.). Stanisław, syn Wojciecha i Zofii z Oleśnickich, zawarł 1692 roku układ z Bukowskim. Siostry jego: Maryanna, za Andrzejem Petrykowskim i Anna, za Tomaszem Radeckim (Gr. Sanoc. 108 f. 1252; 109 f. 1; Gr. Grabow.). Stanisław, ożeniony z Franciszką Terlecką, miał z niej córkę Katarzynę, ur. 1705 r. w Arłamowie. Kaspra, z żony Maryanny, potomstwo: Kazimierz, ur. 1702 r., Maryanna Ludwika, ur. 1703 r., Joanna, ur. 1704 r., Ludwika Aleksandra, ur. 1705 r. i Konstancya, ur. 1708 r. (M. Zawadz. z metryk Dobromil.).

Kazimierz Kołakowski, skarbnik bracławski 1745 r. (DW. 71 f. 435). Elżbieta, za Michałem Dłużniewskim, około 1770 r. (DW. 109 f. 862). Antoni i Stanisław, z województwem płockiem, Bonifacy, z ziemią ciechanowską, a Józef, Mateusz i Wawrzyniec, z ziemią łomżyńską, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Jan, Jezuita, sekretarz i bibliotekarz akademii wileńskiej, 1750 r. rektor w Połocku, umarł tamże przed 1773 r.

Floryan, syn Erazma, sprzedał 1773 r. część swoją na Czosakach-Dąbiu Janowi, Antoniemu i Piotrowi (DW. 90 f. 452). Franciszek, stolnikiewicz mielnicki 1782 r. (DW. 98 f. 432). Jakób, z żoną Agnieszką, 1-o v. Karową, przypozwani 1783 roku w sprawie Dulfusa (Gr. Warsz.). Walenty, syn Pawła i Teresy z Rutkowskich, odstąpił 1790 r. część Kwasieborzyna Gutkowskiemu. Syn jego Piotr Dominik, urodzony z Ewy Gadomskiej 1773 r. (metr. w Jeżewie), legitymował się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej (Akta Galic. 301).

Kazimierz, syn Franciszka i Maryanny z Tańskich, zeznał 1782 r. zapis dożywocia z żoną, Magdaleną z Rusieckich, córką Adama, wojskiego sochaczewskiego i Rozalii z Lubowidzkich, łowczanki rawskiej (DW. 98 f. 756). Wojciech, komornik ziemski zakroczymski 1788 r.

W 1779 r. liczni Kołakowscy, dziedziczący na Kołakach-Wietrzychowie, wywodzili się ze szlachectwa i przedstawili swój rodowód (Łomżyńs. Wiecz. 216 f. 213).

Kołakowscy wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.: Floryan, Walenty, Aleksander i Jakób, synowie Gotarda; Tadeusz, Szymon i Andrzej Szczepan, synowie Augustyna; Franciszek Kajetan, syn Piotra; Wojciech, syn Jana; Walenty, syn Piotra; Bartłomiej, syn Wojciecha; Marceli Narcyz, Pelagiusz Efrem Nicefor i Anna Franciszka, dzieci Łazarza; Telesfor, syn Jakóba; Antoni, syn Wojciecha; Stanisław Leonard i Roman Ludwik, synowie Tomasza; Kazimierz,

syn Wojciecha; Piotr i Kasper, synowie Grzegorza; Wojciech Napoleon i Marceli, synowie Bartłomieja; Walenty, syn Franciszka; Dominik, Onufry Kazimierz, Józef i Piotr Celestyn, synowie Piotra; Bernard, syn Hilarego; Mateusz, syn Tomasza, Marcin, syn Andrzeja; Kajetan, syn Franciszka; Julian, syn Stanisława i Ludwik, syn Jana.

Zofia, córka Tomasza, przełożona Szarytek w Warszawie 1850 r. Benedykt, syn Piotra, dyrektor mennicy w Warszawie. Synowie jego z Julianny Czyszkowskiej: Bolesław zaślubił 1866 r., Bronisławę Parzelską, Władysław i Stefan. Anna z Ciemniewskich, wdowa po Adamie, z dziećmi, Janem i Maryą Ludwikową Waryłkiewiczową, w Pułtusku 1850 r. Karol, syn Bernarda, adwokat w Pułtusku, w latach 1841 — 1869. Ludwik, syn Onufrego, urzędnik w Łomży 1864 r. Rodzeństwo: Wojciech, Jan, Józefa Stanisławowa Mossakowska, Prakseda Adamowa Łoniewska, Kolleta, wdowa Janowa Gadomska, 1872 r. Teresa z Kamockich, wdowa, ur. 1828 r., zmarła 1901 r.

KOŁASZEWSKI Jan podpisał, z powiatem wołkowyskim, elekcyę Stanisława Augusta.

KOŁAWSKI Antoni, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 609).

KOŁĄTAJOWIE v. KOŁŁĄTAJOWIE v. KOŁONTAJOWIE h. WŁASNEGO, nazwanego KOTWICĄ, w województwie nowogrodzkiem, powiecie wołkowyskim, Wołyniu, a w końcu w województwie sandomierskiem.

Herb Kotwica Kołątajów.

Semen, dworzanin, Bohdan i Fedko Kołontajewicze, bojarowie brańscy, w 1499 r. (ML. 5 i 6). Waśko Kołontajewicz otrzymał od Aleksandra Jag. w 1498 r. wieś Zwonkowy (ML. 5). Semen obowiązany był dostarczać konie, a Iwan 2 konie, na potrzeby wojenne, w początkach XVI-go wieku (ML. 8). Fedor Iwanowicz Kołontajew, dworzanin królewski w 1518 r. (Arch. I. Z. Ros. I).

Fedor Kołontajew, usprawiedliwiał się przed królem Zygmuntem 1508 r. z zarzutu, uczynionego mu przez księcia Michała Glińskiego, jakoby on był głównym sprawcą buntu, wznieconego przez tego ostatniego. Gdy Gliński bawił w Bielicy, miał przybyć do niego Fedor i upadłszy przed nim krzyżem, wyrzec: że podczas przyszłego sejmu, zwołanego do Wilna, mają być wszyscy zmuszeni do przyjęcia obrządku rzymsko-katolickiego, a ktoby tego nie chciał uczynić, śmiercią ma być karany. Fedor miał więc błagać Glińskiego, ze łzami w oczach, aby kraj ratował (Arch. I. Z. Ros. I).

Tenże Fedor Kołontajew otrzymał, od króla Zygmunta w 1508 r., dwór Klewice, po Michale Glińskim (ML. 8). Pozostawił on, z żony Julianny, czterech synów: Iwana, Borysa, Harasima i Fedora. Pierwsi trzej byli dworzanami królewskimi 1540 r. (ML. 31). Iwan Fedorowicz Kołontajewicz nabył różne ziemie w powiecie nowogrodzkim; kupna te potwierdził mu król Zygmunt

1526 r. (ML. 15). Borys Fedorowicz Kołontaj, świadek na wyroku metropolity kijowskiego z 1536 r., ma sprawę z Bohuchwałem 1549 r. (ML. 33 i 65). Król Zygmunt potwierdził w 1532 r. dworzanom swoim, Borysowi i Harasimowi Fedorowiczom Kołontajewiczom, akt, którym oni i matka ich, Julianna, nabyli Jurajewszczyznę od Rezana (ML. 24). Dworzanin Harasim Fedorowicz Kołontajewicz, procesuje 1534 r. braci swoich, Fedora i Borysa, o 200 fl. (ML. 26).

Bazyli Kołontaj, zastawny posiadacz Kulewszczyzny 1615 r. (Sap. II). Samuel, żonaty z Konstancyą Kossakowską, zmarły 1635 r., miał syna Krzysztofa. Adam Kołątaj, podstoli i sędzia grodzki wołkowyski 1635 r. Andrzej, wojski wołkowyski i Adam podpisali, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Jana Kazimierza.

Stanisław, pisarz grodzki lidzki 1658 r. Samuel Kołłątaj z żoną, Katarzyną z Trościańskich, 1-o v. Andrzejową Kołłątajową, 2-o v. Aleksandrową Tołstecką, procesują się 1664 r. z Ledóchowskim, o Dederkały (Kij. VI F f. 41). Samuel, wojski krzemieniecki, umarł przed 1680 r. Żonaty 2-o v. z Konstancyą Skotnicką, a 3-o v. z Maryanną Porczyńską, wdową już 1680 r. Ta sama, ale nazwana Eufrozyną z Gorczyna (zamiast z Porczyna), już żona Kazimierza Kadłubowskiego, stolnika brzeskiego, wraz z pasierbami, Stanisławem i Teresą, urodzonymi ze Skotnickiej i dziećmi: Adamem, Jakóbem, Kazimierzem, Konstancyą i Bogumiłą i synowicą męża Napirską, prowadzi w dalszym ciągu sprawę z Jarmolińskimi, 1686 roku.

Andrzej, brat Samuela, pozostawił córki: Aleksandrę i Maryannę, 1-o v. Tuligłowską 1680 r., a 2-o v. Tomaszowę Napirską 1686 r. (Woł. VII C f. 79; IX f. 135 i 543).

Kazimierz, z województwa trockiego, elektor króla Michała. Adam, deputat wołkowyski na Trybunał litewski 1670 r. Obiór Jana III-go podpisali: Hieronim, Jerzy i Kazimierz, z powiatem wołkowyskim i Piotr, skarbnik trocki, z województwem mińskiem, a elekcyę Augusta II-go: Michał, strażnik wołkowyski i Samuel, łowczy wołkowyski, z województwem nowogrodzkiem i Piotr, skarbnik piński, z województwem mińskiem.

Hieronim, wojski wołkowyski i poseł na sejm 1699 r., żonaty 1-o v. z Paszkowską, 2-o v. z Barbarą Grothusówną 1703 r. (Teka J. Wolffa). Jakób otrzymał 1703 r. sołtystwo w Borszczowicach (AGZ. X. 6495).

Jan, strażnik nowogrodzki, żonaty 1717 r. z Zofią Pruszakówną Bieniewską, 1-o v. Demetrianową Michałową Hurynowiczową (Ist. Jur. Mat. XXV). Jan, kapitan wojsk królewskich, wspólnie z żoną, Katarzyną z Balewiczów, posiadał 1736 roku Mały Mścibówek, w powiecie wołkowyskim (Akta Tryb. Litews. z 1736 i 1759 r.). Michał procesował 1739 r. Szadurskich i Sątopskiego, o Paszotyńce (Kij. XI f. 451). Jan, syn Mikołaja i Ludwiki, ur. 1745 r. (metr. w Dawidgródku). Zofia z Bratkowskich, żona Stanisława, kwitowała 1738 r. Potockich. Ewa, 1757 r. żona Kajetana Zakrzewskiego.

Hieronim, cześnik i chorąży wołkowyski i Michał, poseł powiatu wołkowyskiego, podpisali, z tymże powiatem, elekcyę Stanisława Augusta. Hieronima syn Michał, 1764 r. (V. L.), a córka Tołłoczkowa, zmarła przed 1763 r.

Michał, sędzia ziemski wołkowyski 1765 r. Konstytucya sejmowa z 1775 roku nazywa go Mikołajem. Jan, w powiecie pińskim 1780 r. (Akta IV). Hieronim, pisarz grodzki i cześnik wołkowyski 1770 r. Wojciech wpływa 1766 r. do sprawy o Dederkały w Krzemieńcu. Jerzy został 1782 r. porucznikiem petyhorskim. Kajetan, kapitan kawaleryi b. wojsk polskich, 1820 r.

Na żądanie Mikołaja Kołłątaja, wydał 1767 r. sąd grodzki krzemieniecki, na podstawie znajdujących się w tym grodzie dokumentów, następujący rodowód Kołłątajów.

Michał miał, z Paraśki Dederkałównej, dwóch synów: Stefana bezpotomnego i Michała, który, z Marusi Borowickiej, zostawił córki: Teodorę i Aleksandrę, oraz synów: Piotra i Andrzeja, bezpotomnych i Samuela (ten sam o którym było wyżej i o jego dzieciach). Ten ostatni miał trzech synów: Stanisława i Kazimierza bezpotomnych i Franciszka Jakóba, ożenionego 1705 r. z Eleonorą Magnuszewiczówną, córką jedyną Krzysztofa i Anny z Ilińskich. Z niej synowie: Franciszek, Józef, chorąży żytomierski 1749 r., Michał, łowczy wołkowyski, żonaty z Maryanną Węgleńską 1760 roku (Kij. XIII f. 606), którego syn Wiktor, regent grodzki żytomierski 1777 r. i *Antoni* Andrzej, podstoli mścisławski 1772 r. (M. D. Wąs.). Ten ostatni zaślubił Maryannę Mierzeńską (hr. Kossakowski nazywa ją Czermińską), z której synowie: Hugo, Rafał i Jan. Z nich:

Hugo, pisarz i jeden ze znakomitych mężów stanu XVIII-go wieku, ur. 1750 r. w Niecieslawicach, w województwie sandomierskiem, wsi trzymanej zastawem przez jego rodziców, pisał się, tak jak i brat jego Rafał, niewiadomo dlaczego, ze Sztumbergu. Po ukończeniu akademii krakowskiej, udał się do Rzymu, gdzie studjując teologią i prawo kościelne, uzyskał stopień doktora. Wróciwszy do kraju, został kanonikiem krakowskim 1774 r. i członkiem komisyi edukacyjnej. W 1782 r. rektor akademii krakowskiej, której reorganizacyę przeprowadził. W 1787 r. został referendarzem litewskim, a przed sejmem 1788 r. wydał szereg rozpraw, o potrzebach Rzeczypospolitej, radząc ustanowienie dziedzicznego tronu i stałego sejmu. W 1788 r. otrzymał na własność Krzesławice, Michałowice i Biskupice, w województwie krakowskiem (Sig. 37 f. 32). Kawaler orderu Św. Stanisława 1786 r., a Orła Białego 1790 r. W 1791 r. mianowany podkanclerzym koronnym. Biorąc czynny udział w powstaniu Kościuszki, gdy ten pod Maciejowicami wzięty został do niewoli, Hugo schronił się do Austryi, gdzie od 1795 do 1798 r. przesiedział w więzieniu, straciwszy całe swoje mienie i beneficia. Umarł w Warszawie 28-go Lutego 1812 r.

Rafał ze Sztumbergu trzymał Trześniów, w ziemi sanockiej i stąd się zwał starostą trześniowskim (DW. 99 f. 448). Dożywocie na tej wsi przyznane zostało 1772 r. i żonie jego, Józefie z Grabińskich, kasztelance sanockiej, 1-o v. Tarłowej, kasztelanowej lubelskiej (Kancl. 50 II f. 40). W 1783 r. został rotmistrzem kawaleryi narodowej, po bracie swoim Janie (Sig. 35 f. 158). W 1808 prosił Wydział Stanów galicyjskich, o przyznanie szlachectwa córce jego, Maryi Wężykowej. Wyszła ona 2-o v. za Józefa Sikorskiego. Dziedziczka Bukowa i Trzeszniowa, fundowała 1853 r. Sercanki we Lwowie (A. Lwow. For. Nob.).

Jan, szambelan Stanisława Augusta i rotmistrz kawaleryi narodowej 1779 roku (Sig. 34), starosta serbinowski, kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., wylegitymowany ze szlachectwa 1787 r., w Wydziale Stanów galicyjskich, zaślubił

Zofię Duninównę Karwicką, wdowę po Antonim Karolu Czermińskim i z niej miał córkę Maryannę, żonę hr. Leona Krasickiego i synów: Antoniego, młodo zmarłego, Mikołaja i *Eustachego* Mateusza Antoniego (Teka W. Rulikowskiego). Ten ostatni, ur. w Grzybowie 1772 r. (metr. w Koniemłotach), trzymany do chrztu przez Antoniego, podstolego mścisławskiego, jego żonę Maryannę i Rafała. W metryce ojciec jego nazwany podstolicem mścisławskim. Eustachy, dziedzic Wiśniowy i Gartatowic, poseł na sejmy, zaślubił 1820 r. Barbarę Rudnicką, dziedziczkę Wólki Kłuckiej i z niej pozostawił córkę Zofię Maryę, ur. 1832 r. w Wiśniowy, poślubioną Emilianowi Sołtykowi, oraz synów: *Jana* Rafała Hugona, ur. tamże 1825 r. i Eustachego Ignacego Antoniego, ur. tamże 1830 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Jan, ożeniony z Ludwiką Niemojowską, córką Edwarda, marszałka szlachty gubernii radomskiej, zmarł bezdzietny. Dionizy, dziedzic Michałowic, umarł 1863 roku.

KOŁBAJOWSCY z Kołbajowic, w powiecie lwowskim. Dymitr Kołbajowski ma 1457 r. sprawę z Jurkowskimi we Lwowie. Steczko Brzechowicz z Kołbajowic i Podhorzec, sprzedał 1445 roku część Podhorzec. Patrz *Podhorscy* (AGZ. Lwów).

KOŁBIELSCY v. KOŁUBIELSCY v. KOŁYBIELSCY h. JASIEŃCZYK z Kołbieli, w ziemi czerskiej. Mikołaj, zwany *Kurzec*, z Wielkiej Kołbieli i Mroczek, z Małej Kołbieli, wraz z Mikołajem z Suffczyna, wznieśli i uposażyli 1422 r. kościół w Kołbieli. Mikołaj i Andrzej z Kołbieli, synowie Piotra, wraz z drugimi mieszkańcami ziemi czerskiej, otrzymali 1476 r., od księcia Janusza, różne przywileje. Wymieniony Mikołaj był 1471 r. na uniwersytecie krakowskim.

Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Erazm Kołybielski, był trzy razy żonaty. Z pierwszej żony miał synów: Wawrzyńca, Rafała, Kaspra i Pawła, z drugiej—córkę Annę, a z trzeciej — syna Stanisława i córki: Zofię i Dorotę (Zs. Gr. Czers. 32 f. 498). Był jeszcze syn Piotr, niewiadomo z której żony. Z nich:

Wawrzyniec był żonaty 1561 r. z Katarzyną Cedrowską i z niej miał synów: Krzysztofa i Piotra, oraz córkę Zofię. Procesowali się oni 1568 r. ze stryjami i stryjenkami, o części na Kołbieli, Ustanowie i Gozdzie. Krzysztof i Piotr zastawili 1575 r. część swoją na Ustanowie (Ibid. 21 f. 97; 27 f. 359; 36 f. 469 i 43 f. 922). Krzysztof zeznał 1622 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą ze Strzałkowskich (Perp. Czers. 6 f. 397) i umarł w tymże roku. On i siostra jego stryjeczna, Anna Głuszyńska, byli ostatnimi dziedzicami Kołbieli, która przeszła do Grabianków.

Rafał, żonaty 1556 r. z Anną Lasocką, wspólnie z którą posiadał Jagielne, zeznał 1560 r. zapis dożywocia z drugą żoną, Zofią z Suffczyńskich. Umarł bezpotomny, a odziedziczoną po nim część Ustanowa, bracia jego, Kasper i Paweł, sprzedali 1571 roku Janowi Kołybielskiemu, synowi Hieronima (Ibid. 27 f. 177 i 39 f. 312 i M. 87 f. 282).

Kasper dziedziczył 1576 r. na Gozdzie Kołbielskich. Ożeniony z Katarzyną Czosnowską, miał córkę Annę Krzysztofowę Głuszyńską, dziedziczkę na Kołbieli

1591 roku (Perp. Czers. 1 A f. 169; Zs. Gr. Czers. 22 f. 589 i Paw.), zmarłą 1627 roku.

Paweł zeznał 1565 r. oblig na Andrzeja, Mikołaja i Marcina Kołybielskich, synów Marcina. Dziedzic Ustanowa 1564 r., zapisał 1568 r. 2,000 flor. żonie swej, Katarzynie ze Zwolskich. Nie żył już 1584 r., w którym dzieci jego: Franciszek, Jan, Urszula, Agnieszka i Anna, procesują się z Boglewskim (Ibid. 32 f. 444; 37 f. 157; 52 f. 1028 i 56 f. 805; Paw.).

Stanisław był plebanem w Siedlcu i część swoją na Kołbieli i Gozdzie, oddał bratance swej, Annie Głuszyńskiej, 1622 r. (Perp. Czers. 6 f. 395).

Piotr zastawił poddanego w Gozdzie 1566 r. (Zs. Gr. Czers. 34 f. 24).

Franciszek, ożeniony 1540 r. z Zofią z Głoskowa, miał córkę Franciszkę, 1563 r. wdowę po Stanisławie Mikorskim (Ibid. 25 B f. 269 i M. 97 f. 20).

KOŁBOWIE h. KOŁO, głównie w powiecie oszmiańskim i pińskim. Dziedziczyli na Antokolu, Soteryszkach i Stefanowie. Jan Kołb, krajczy piński 1719 r. Antoni Kołb, mostowniczy piński 1765 r., ożeniony z Heleną Zabłocką (V. L. VIII f. 745). Michał i Jan, w powiecie pińskim 1780 r. (Akta IV). Bazyli Kołb podpisał, z powiatem oszmiańskim, elekcyę Stanisława Augusta.

Stefan, koniuszy grodzieński 1782 r., a sędzia grodzki smoleński 1787 r. Jakób, sędzia graniczny powiatu wileńskiego 1819 r. Julian Mikołaj, syn Antoniego, zmarły 1895 r., z Elwiry (?) z Szylingów, miał syna Piotra Aleksandra, ur. 1876 r., ożenionego z Maryą Zajkowską, z której Stanisław i Halina.

Andrzej Bartłomiej, Antoni Wincenty z synem Wincentym Janem, Ambroży z synem Romualdem Zenonem i Szymon, synowie Andrzeja Tadeusza, wnukowie Józefa, dziedzica 1699 r. Kamieryszek, w powiecie oszmiańskim, legitymowali się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską, a 1832 r. Jan i Hilary z synem Wincentym Jerzym, synowie Benedykta, wnukowie Antoniego, dziedzica 1725 r. Hrynkiszek, w tymże powiecie.

KOŁBUS Jan, żonaty z Urszulą Radecką, posiadał Bachawicę, w powiecie kamienieckim, 1553 r. Dożywocie na tej wsi przyznano 1558 r. i jego córkom: Zofii, Annie i Katarzynie. Jan był 1565 r. sędzią grodzkim kamienieckim (M. 84 f. 80 i 91 f. 369; Jabł. f. 184).

KOŁDA Wojciech sprzedał 1506 r. część swoją na Mycielinie Mycielskiemu (Res. Gr. Pozn.). Kołda 1476 r. na sądach w Przemyślu (AGZ. XVII).

KOŁDOWSCY h. KORAB' z Kołdowa (dawniej Kołudów), w powiecie kaliskim, na którym dziedziczył 1579 r. Mikołaj Kołdowski. Jan, w tymże czasie, był właścicielem części Dembska-Ostroroga (Paw.). Falisław z Kołudowa 1413 r. w Sieradzu (Gr. Sier. II f. 103). Bogusz, Klemens, Wojtek, Falisław i Mikołaj z Kołudowa Kołudowscy, mają częste sprawy w Kaliszu, w latach 1410 — 1415 (Pis. Dz. Pol. IX).

Jan Kołdowski, na popisie ziemi sieradzkiej 1622 r. Jan, wyznaczony 1631 roku z sejmu poborcą kaliskim. Bartłomiej zaświadcza 1631 r. szlachectwo kanonika Starczewskiego. Barbara, żona Marcina Kobierzyckiego 1688 r. Stanisław,

podstarości i sędzia grodzki sieradzki 1638 r. Jan, brat jego, żonaty z Anną Kobierzycką, miał synów: Mikołaja, Stanisława, Wojciecha i Franciszka.

Mikołaj dziedziczył na Kobierzycku, na którym zapisał 1645 r. sumę żonie swej, Helenie Jaroszównie Hornowskiej (Mil. 136). Synowie ich: Adam, Ludwik i Marcin, zawarli 1687 r. układ z Kobierzyckim (Gr. Sier.). Jan, z województwem sieradzkiem, a Mikołaj, z województwem brzeskiem-litewskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Jan, Waleryan i Piotr, z województwa sieradzkiego, a Kasper, z województwa kaliskiego, elektorowie króla Michała.

Jan, żonaty z Barbarą Mycielską, miał synów: Marcina i Chryzostoma, oraz córkę Maryannę 1691 roku (Inscr. Posn. z 1665 i 1673 r.). N., wojski sieradzki, umarł 1730 r. Tomasz, urodzony z Maryanny Nowowiejskiej, miał, z Konstancyi Mężyńskiej h. Kościesza, syna Jana, kanonika gnieźnieńskiego 1811 r., proboszcza infułata w Łasku 1814 r. (Kor.). Filip, burgrabia grodzki sieradzki 1785 r. Józef, szambelan Stanisława Augusta, deputat na Trybunał koronny 1790 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r. Zygmunt, porucznik b. wojsk polskich 1824 roku. Andrzej, zmarły w Warszawie przed, lub 1867 r., z Józefy Gutowskiej, pozostawił syna Zygmunta.

Walenty Kołdowski, z Heleny Wierzbieńskiej, miał syna Jana, nabywcę 1761 r. części Górek, Zwiastów i Kraszyna, od Zwiastowskiego. Filip Nereusz Antoni, syn Jana, urodzony z Maryanny z Rossowskich 1763 r., w parafii Wierzchowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej (Quat. V f. 73).

Jan, oprócz Filipa, miał jeszcze synów: Longina i Ignacego. Wszyscy trzej kwitują 1790 r. Dąmbskich w Sieradzu.

Longin, dziedzic Gąsek, w piotrkowskiem, zmarły 1824 r., z Maryi Gołębowskiej, miał synów: Brunona Dionizego, Józefa Kalasantego Andrzeja, Andrzeja i Jana, oraz córkę Aleksandrę Porębińską, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

W tymże czasie legitymowali się ze szlachectwa tamże: Feliks Bonifacy Serwacy, syn Ignacego, Zygmunt i Otto Walenty, synowie Wojciecha i Felicyan Antoni, syn Tymoteusza.

KOŁDRAS Pobłocki Michał, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 610).

KOŁDRĘBSCY z Kołdrębia, w gnieźnieńskiem. Prawdopodobnie *Nałęcze*. Komes Beniamin, zięć Tomisława, wojewody poznańskiego, 1304 r., pewnie syn Beniamina, wojewody poznańskiego, jako dziedzic Kołdrębia, prezentował 1326 r. ks. Jakóba na plebanię w Kołdrębiu, którego arcybiskup potwierdził. Beniamin ojciec był kasztelanem radzimskim 1256 r., przemętskim 1257 r., międzyrzeckim 1269 r. i w końcu wojewodą poznańskim, w latach 1276 — 1284, 1288 — 1290 i 1294 — 1296. Darował on 1278 r. dobra Przysiekę, Obrzycę, Ciosaniec, Łupice, Płowe, Pyrcz, Osłanin i Wieleń Cystersom w Paradyżu, na założenie nowego klasztoru. Był on synem Wawrzyńca i miał braci: Andrzeja, sędziego dworu książęcego w latach 1255 — 1288 i Więcława czyli Wincentego, kasztelana starogrodzkiego 1271 r. Syn wojewody Beniamin, pisany z Nankonowa (?), wraz ze stryjem

Andrzejem, miał darować wieś Borke Andrzejowi Puszowi około 1330 r. Dokument odnośny jest podejrzany, zwłaszcza co do daty, bo Andrzej, gdyby wtedy żył, miałby przeszło 100 lat.

Beniamin, skarbnik gnieźnieński 1336 r., a stolnik 1340 r., kasztelan nakielski 1346 r., gnieźnieński 1349 r., a wojewoda kaliski 1353 r., zabity przez Maćka Borkowicza 1354 r. Wnuczki jego: Katarzyna i Małgorzata, córki Beniamina, wojewodzica z Uzarzewa, sprzedały 1387 r. Kołdrąb bratu swemu (nie rodzonemu) Sędziwojowi z Janowego Młyna, za 240 grzywien szer. gr. W 1408 r. Sędziwój z Uzarzewa, Dobrogost z Sierakowa, z rodzonymi bratankami, Dobrogostem i Bieniakiem, synami nieżyjącego już Bieniaka z Sierakowa, sprzedali Kołdrąb za 240 grzywien Janowi z Janowego Młyna (KWP.; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 138, 139 i 140).

Wojciech z Kołdrębia sprzedał połowę swego dziedzictwa 1389 r. Sędziwojowi ze Skurek. Piotr, 1394 r. na sądach w Pyzdrach (Leksz.).

Stefan, syn Grzegorza, 1438 roku pisarz publiczny. Marcin, syn Andrzeja z Kołdrębia, 1444 r. na uniwersytecie w Krakowie. Tenże ks. Marcin Kołdrambski, bakałarz sztuk wyzwolonych 1449 r. w Gnieźnie.

KOŁKOWIE h. TRĄBY z Kołków, w powiecie wiślickim, pisali się z Węchadłowa. Bartłomiej Kołek dziedziczył 1579 r. na części Zagajowa, a Barbara była właścicielką Góry (Paw.). Jan Kołek, brat z linii ojczystej Magdaleny z Kosmyrzowskich Wielogłowskiej 1552 r. Barbarze Kołkowej z Węchadłowa, przyznał dług Jan Dembiński 1562 r. Bartłomieja Kołka z Gór, z żony Anny, córki: Barbara, żona Piotra Dembińskiego z Konar 1609 r., Anna, za Mikołajem Zborzeńskim i syn Bogusław, który odstąpił 1641 r. część Goznej Dembińskim. Mikołaj Kołek z Węchadłowa, żonie, Annie z Dembińskich, córce Stanisława, oprawił 1593 r. 5,000 flor. posagu i wiana, a ona zrzekła się ojcowizny i macierzyzny. Taż Anna, już wdowa, zawiera 1625 roku umowę z synami: Stanisławem i Kasprem (Gr. Zs. Krak.).

Stanisław z Węchadłowa, dziedzic Horbacza, żonaty z Konstancyą Brodziczówną, zmarł bezdzietnie, a siostry jego: Konstancya Mikołajowa Mnińska, Maryanna Stanisławowa Stadnicka i Zofia Krzysztofowa Komorowska, dziedziczyły po nim. W 1657 r. Komorowska z dziećmi sióstr, dopełniła działu, a 1658 r. część swoją na Horbaczu sprzedała bratu, Janowi Kołkowi (Gr. Lwow. 232 f. 1129 i 1267; 233 f. 1267; 406 f. 827 i 842; 641 f. 410 i 415; 642 f. 666).

KOŁKOWSCY dziedziczyli 1552 r. na części Skrzydłowa, w województwie sieradzkiem (Paw.).

KOŁMASZ Pełka, podsędek czerski 1462 r., pisał się z Jaszewa. Patrz *Jaszewscy*.

Ticzo Kołmasz i Bernard Kołmasz zaświadczają 1413 r. szlachectwo Leliwity Jurkowskiego w Kościanie. Piotr, syn Władysława Kołmasza z Głogowa, alias z Falkenberga, 1456 r. na uniwersytecie krakowskim. Nazwa ta brzmiała też Kolmasz v. Kolomasz.

KOŁMOWSCY h. KORCZAK z Kołmowa, w powiecie łuckim. Wspólnie z Drewińskimi, idą od Jenkowiczów. Dziedzicem Kołmowa był 1552 r. Bazyli Junkiewicz. Wziął on Kołmów w spadku po swoim bracie Hryćku, za potwierdzeniem królewskiem, z 1518 r. (ML.; Arch. I. Z. Ros VII. 1). Hrehory Kołmowski, z Kołmowa, wykonał 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony. Ów Hrehory Jenkowicz, żonaty 1573 r. z księżniczką Maryą Dmitrówną Boremlską. Syn jego Hrehory, żonaty 1-o v. z Barbarą Jełowicką 1590 r., 2-o v. z Anną Koziczanką 1590 r. (z Teki W. Rulikowskiego). Anna, żona Samuela Bartkowskiego 1663 r. (Woł. VIII A f. 537).

KOŁOCKI Mikołaj, ziemianin drohicki 1495 r. (ML. 6).

KOŁODCZYŃSCY. Jerzy Kołodczyński, posiadacz Dołhonosów ze starostwa kowelskiego, 1628 r. (Źr. Dz. V).

KOŁODEŃSKI. Semen Wasilewicz, książę Nieświcki, od wsi Kołodna, w powiecie krzemienieckim, tak nazwany. Z księżniczki Maryi Rowieńskiej, miał tylko córkę Anastazyę, wydaną za ks. Semena Holszańskiego.

KOŁODRUBOWIE. Iwan Kołodrub, Stecko Andrejewicz Kołodrubowicz, Waśko i Hryćko Iwaśkowięta, Iwan Kalicz i Andrzej Kołodrubowicz, dziedzice Kotowa, w ziemi przemyskiej, 1589 r. (Paw.).

KOŁODYŃSCY v. KOŁODEŃSCY h. KOŁODYN. Fedor Kołodeński, bojar ostrogski, brał udział w napadach Łaskiego, wojewody sieradzkiego, na majątki Koreckich, o czem wspomina wyrok Zygmunta Augusta z 1568 r. (Gr. Ant. f. 127). Józef Kołodyński, towarzysz pancerny, otrzymał 1634 r. Petriszewo, w powiecie nowogrodzkim - siewierskim (M. 180 f. 279). Adam i żona jego, Barbara z Kośmińskich, córka Pawła i Anny Sienińskiej, dzierżawili 1724 roku Trzcinnik (Gr. Lubels.).

Stefan Kołodyński, syn Michała i Anastazyi Łozińskiej, wnuk Wojciecha i Katarzyny Skrzyńskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim (M. D. Wąs.), a Kazimierz i Leonard, synowie Wawrzyńca i Antoniny z Moszyńskich, wnukowie Władysława i Katarzyny z Mroczków Krzelczyckich, w Galicyi zachodniej, 1804 r.

Wawrzyniec dziedziczył na Niezabitowie, w powiecie urzędowskim i oprócz wymienionych, miał jeszcze syna Kaspra i córki: Joannę Bogucką, Józefę Teklę i Magdalenę (Quat. VIII f. 222).

z KOŁODZIEJEWA Jan Rogala i siostra jego Offka, żona Jakki z Wilczyna, mają 1452 roku kolejno wykonywać prawo patronatu w Trlągu z Trląskim (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 498). Febronia z Kołodziejewa 1484 r. w Gnieźnie.

z KOŁODZIEJOWA Piotr ma 1448 r. sprawę w Haliczu. Katarzyna z Kołodziejowa, żona Mikołaja Koczurowskiego 1475 r. (AGZ.).

KOŁODZIEJSCY v. KOŁODZIEŻSCY. Teodor i syn jego Michał Kołodzieżscy, sprzedali 1649 r. plac w Orszy (Ist Jur. Mat. XXV). Andrzej Kołodziejski, pisarz grodzki wileński 1666 r. Szymon Kołodziejski podpisał, z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go. Tomasz Kołodziejski otrzymał 1765 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa ze starostwa płockiego Ciechowskiemu (MP.).

KOŁODZIERZYŃSCY v. KOŁODZIEŻYŃSCY v. KOŁODZIEŻEŃSCY. Teofil, skarbnik czerniechowski 1695 r. (Akta XI), podpisał, z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go. Maryanna z Kołodeżna, 1-o v. Adamowa Błaszczyńska, 2-o v. 1628 r. Marcinowa Korecka (Woł. V B f. 240).

KOŁOMIECKI Maciej, posesor Wrzosów i Wilkty, w ziemi czerskiej, 1793 roku (Gr. Czers.).

KOŁOMIŃSKI Ignacy, na rzecz którego zeznał oblig Rożycki 1783 roku (M. 286 f. 191).

z KOŁOMYI wójtowie, patrz *Smłodowscy*.

KOŁOMYJSCY v. KOŁOMYSCY h. CHOLEWA. Ten herb przypisuje Milewski Kołomyjskim, pochodzącym od Piotra, Mikołaja, lub Michała z Sobieszczek, w ziemi ciechanowskiej, którzy, za części swoje w tych dobrach, otrzymali 1414 roku, od księcia Jana Mazowieckiego, 50 włók nad Kołomyją, w ziemi łomżyńskiej gdzie założyli wieś, nazwaną Kołomyja.

KOŁOMYJSCY v. KOŁOMYSCY h. OSSORYA z Kołomyi, w ziemi łomżyńskiej. Antoni Kołomyjski, 1787 r. burgrabia zambrowski, a 1792 r. komornik ziemski, nabył w tym ostatnim roku, od Kossakowskiego, część Kossaków - Borowych, Cholewów-Dryi i Kołomyi (DW. 108 f. 889). Benedykt Józef, syn Antoniego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r., a Maciej 1854 r.

KOŁOMYJSCY h. PRUS I-szy. Łukasz Wiktor Kołomyjski, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KOŁOMYSCY herbu NIEZGODA wyszli z powiatu lidzkiego i osiedli w województwie witebskiem, gdzie legitymowali się ze szlachectwa, w końcu XVIII-go wieku.

z KOŁOWA Jarand na sądach w Kaliszu 1413 r.

KOŁOWIE h. JUNOSZA (KOŁA). Niektórzy ich piszą Kola. Dziedziczyli na Dalejowie, w powiecie halickim. Nazwisko wzięli od skróconego imienia Mikołaj, a protoplastą ich zapewnie będzie Mikołaj Dalawski, świadczący 1352 roku przy nadaniu Winnik, dzieciom wójta lwowskiego.

Jan Koła z Dalejowa, obecny 1402 r. w Haliczu, stolnik królowej 1429 r. (był zdaje się i podstolim halickim), sędzia ziemski 1435 r., a kasztelan halicki

1437 r., umarł w następnym roku. Według Długosza zginął w walce z Tatarami, a pisze o nim tenże historyk, że 1433 roku schwytał uciekającego hospodara Eliasza, szwagra Jagiełły. W 1427 r. fundował kościół i parafię w Dalejowie (AGZ. II). Dwukrotnie żonaty, miał z pierwszej, nieznanej nam żony, synów: Klemensa i Jana i kilka córek nie wymienionych 1443 r.; z drugiej — Jadwigi z Morawicy, wdowy po Nawoju z Tenczyna, synów: Jana starszego, Jana średniego, zwanego potem Jarosławem i Jana młodszego, oraz córkę Katarzynę, wyposażoną 1442 r. czterystu grzywnami, żonę 1444 r. Dobiesława Odrowąża ze Sprowy. Jadwiga zrzekła się 1448 roku oprawy na Dalejowie, Tumiszu i innych, na rzecz synów. Wszyscy bracia dopełnili działu dóbr, po ojcu pozostałych, 1443 i 1446 r. (Helc. II. 2303 i 2837; AGZ. XII).

Klemens, piszący się z Dalejowa, Bybła, Saporowiec, wziął działem 1443 r. Saporowce, Kornicze, pół Przerowa, w kołomyjskiem i umarł przed 1468 r., pozostawiwszy trzech synów: Stanisława, Tomasza i Jana, którzy z działu po stryju Janie, podstolim, wzięli 1473 r. Pieczyniżyn, Kluczów, Kojdańcze, Chlebieczyn i pół Przerowa, połowę wszelkiego złota i ruchomości i 220 grzyw. na Kropcu, a 1475 roku kwitowali stryjecznego brata Piotra, ze 160 grzywien z Kropca. Od nich poszli *Kołowie Saporowscy*.

Herb Junosza.

Jan, zwany często *Koluszko*, podstoli halicki 1455 r., umarł bezdzietny 1468 r. Ożeniony już 1438 r. z Jadwigą, córką Krystyna z Martynowa, która mu zapisała 1439 r. trzecią część swych dóbr. W 1440 r. w Czerwcu jest na Litwie; 1442 r. nabył od braci Lisiec, 1443 r. z działu z bratem Klemensem wziął Sopów z dworem, Pieczyniżyn, Kluczów, pół Przerowa, Chlebieszyn i wszystkie wysługi królewskie, między niemi Hrożanę. Żona jego, z działu z siostrami, wzięła 1446 roku Martynów, Roczstwo, Sobotów i Sułów, przyjmuje 1457 r. zapis od męża 1,000 grzywien dożywocia na całym majątku, a po jego śmierci 1468 r., godzi się ze szwagrem i synowcami i oddaje im dobra po mężu, a zatrzymuje całe swoje dobra Martynowskie (AGZ. XII).

Z dzieci kasztelana z drugiej żony: Jan młodszy, małoletni 1446 r., student uniwersytetu krakowskiego 1447 r., ostatni raz wspomniany w aktach 1448 roku, musiał wkrótce potem umrzeć.

Jan średni, zwany zwykle, a od 1452 roku stale Jarosławem, w dziale z braćmi rodzonymi wziął 1446 r. dla siebie i młodszego Jana Dalejów i Lisiec. W 1453 r. zastawił Zagórze w 100-tu grzywnach Ihnatowi z Kutyszcz, dla brata starszego Jana, który powróciwszy z Węgier, ma ten zastaw potwierdzić. Jarosław umarł bezdzietny w 1471 roku, w którym Jan, podkomorzy, wykupił Zagórze.

Jan starszy, senior, najstarszy syn kasztelana z drugiej żony, zwany także czasem Koluszko, pisał się z Dalejowa, Hryniowiec i Żołtaniec, podkomorzy halicki 1455 r., umarł 1472 r. W 1443 r. w imieniu swojem i braci młodszych, przystępuje do działu ojcowizny z braćmi przyrodnimi, 1446 r. rozdziela dobra mię-

dzy siebie i braci i bierze Hryniowce i Zagórze, a młodszym oddaje Dalejów i Lisiec, 1468 r. odkupuje od Jazłowieckich sprzedane im dawniej Uście i nabywa od nich Monasterzyska, za 1,000 grzyw., tegoż roku godzi się z bratową, podstoliną Janową, o spadek po bracie i bierze Hrożanę, Chlebieczyn, Sopów i Podhajce, 1469 r. zapisuje żonie Małgorzacie 100 grzyw., na Dalejowie, Tumirzu i Trzeńcu, w latach 1469—1470 skupuje od bratowej i jej sióstr dobra Martynowskie, a 1471 roku nabył od Hryćka Kierdeja Zieloną, Siekierzyńce i 4 wsie na Podolu. W czasie rewizyi królewszczyzn na Rusi i Podolu 1469 r., okazał liczne przywileje królewskie, jako to: na 300 grzyw. na Zagórzu, 300 grzyw. na Przerowie i Maciejowicach, 80 grzyw. na Sumkowie, Pokuciu i Kontnicy, 300 grzyw. na Sarnkach i Jezierzanach, na wsie Kornice, Saporowce, w kołomyjskiem, Dalejów, Tumisz, Nasianów, w halickiem, wieczyste listy na Wirzbów i Klekotów, w lwowskiem, listy starego króla na Wielką Hrosowę i Woronę, ks. Władysława Opolskiego na Sopów i Chlebieczyn, wieczyste listy starego króla na Żołtańce, Małyszyce, Nieszczyce, Uście, Panowce i Kochenów, królowej Maryi węgierskiej na Łysce, w halickiem, króla węgierskiego na 200 grzyw na Bukaczowcach, Kozarzach, Wiszniowie i Młodzieńcach (AGZ. XII; Paw.; Jabł.). Córka jego Barbara, żona Mikołaja Herburta, wojskiego samborskiego, który jej oprawił 700 grzyw. posagu i wiana 1483 r. (AGZ. XVIII. 1764).

Synów jego trzech: Paweł, Jan i Piotr, którzy dzielą się 1473 r. dobrami, po stryju Janie, podstolim, z braćmi stryjecznymi, synami Klemensa i biorą Sopów, Podhajce i Liśce i zastaw na Kropcu, z którego spłacić mają 220 grzyw.

Paweł, podkomorzy halicki 1490 r., kasztelan halicki 1494 r., wojewoda podolski 1502 r., umarł 1509 r. Pisał się z Dalejowa i Żołtaniec (AGZ. XII, XV), a z Burnety z Chodcza, wojewodzianki ruskiej, pozostawił trzech synów: Jana, Stanisława i Mikołaja (M. 23 f. 472).

Jan, podkomorzy halicki 1513 r., kasztelan halicki 1519 r., nie żyjący 1543 roku, był i hetmanem polnym 1529 r. Otrzymał starostwo kamionackie 1534 r. i konsens na zapisanie na wsi królewskiej Zadworne, posagu córce Annie, wstępującej do Franciszkanek (AGZ. X. 556). Żonaty 1-o v. z Małgorzatą z Baliniec 1529 r., a 2-o v. z Zofią Herburtowską z Herburtowa, pozostawił córki: Katarzynę, żonę 1-o v. Teodoryka z Jazłowca, 2-o v. Mikołaja Sieniawskiego i Annę, która widocznie porzuciła zamiar wstąpienia do zakonu i wyszła za Jana Mieleckiego, wojewodę podolskiego, 1543 roku (M. 35 f. 475; 43 f. 582; 64 f. 343 i 65 f. 100).

Stanisław, wraz z braćmi, staje 1505 r. w obronie Krzniłowskiego, oskarżonego o napad na kupców poznańskich w dzień, w którym z nimi polował (AGZ. XVII. 4141); był podkomorzym halickim 1517 r. (M. 31 f. 14).

Mikołaj (M. 44 f. 710 i 48 f. 504), chorąży (?) 1517 r., a podkomorzy halicki 1521 r., umarł 1532 r.

Jan, brat Pawła, miał być wojewodą ruskim, jeżeli to nie omyłka pisarza aktu, bo lat wakującego tego województwa, na czas jego życia, znaleźć nie można, a w akcie wyrażony Mikołaj, syn niegdy Jana, wojewody ruskiego, zabezpieczający 1511 r. posag żonie Elżbiecie Czuryłównie (M. 26 f. 100). Mikołaj ten mógł być synem Pawła. Tak samo i Barbara, córka wojewody ruskiego, żona Jerzego Radziwiłła, kasztelana wileńskiego, matka królowej Barbary, żony

Zygmunta Augusta, była prawdopodobnie córką wojewody podolskiego (M. 68 f. 191 i ML. 191 A f. 105).

Piotr, trzeci syn podkomorzego Jana, a brat Pawła, wojewody i Jana, małoletni 1473 r., rotmistrz królewski 1505 r. (Teka Paw. I), ożeniony z Barbarą z Dubiecka Kmicianką, wdową po Stanisławie Derszniaku, oprawną posesorką Rokitnicy 1508 r. (M. 22 f. 227 i 24 f. 160; Paw.).

Justyna z Dalejowa, druga żona Jana Mańkowskiego 1579 r., mogła należeć do linii Saporowskich, jeżeli szła z tej rodziny (AGZ. X. 2070).

KOŁOWSKI Mikołaj, na sądach we Lwowie 1449 r., to *Kałowski* (AGZ. XIV). Jan podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Jana Kazimierza.

KOŁOZĘBSCY v. KOŁOZAMBSCY v. KOŁOZAŃSCY herbu KOŚCIESZA z Kołozębu, w ziemi ciechanowskiej, stanowią jeden dom z Mniszewskimi i Wodyńskimi. Paweł, syn Falisława z Kołozębu, 1411 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj, dziekan płocki, archidyakon i oficyał warszawski, kanclerz mazowiecki, Stefan, proboszcz w Podosiu, Stanisław i Jan, bracia z Mniszewa, synowie niegdy Stanisława, podkomorzego zakroczymskiego, zeznali 1484 r. dział dóbr po ojcu pozostałych, na mocy którego Jan otrzymał Kołozęb (M. 338 f. 1).

Hieronim Kołozambski, syn niegdy Jana z Mniszewa i Kołozambu, sprzedał 1524 r. plac w Warszawie Wodyńskiemu (M. 60 f. 235).

Mikołaj Kołozański, żonaty 1525 r. z Barbarą Mińską, kasztelanką zakroczymską (M. 340 f. 114). Krzysztof dziedziczył 1567 i 1571 r. na Mniszewie wielkim i małym (Paw.). Katarzyna, córka Mikołaja, za Wawrzyńcem Kłodzińskim 1574 r. (Papr.). Katarzyna, za Franciszkiem Krasińskim, kasztelanem ciechanowskim. Adam, 1616 r. rektor Jezuitów w Łomży.

Andrzej i Jan Kołozębscy podpisali, z ziemią ciechanowską, elekcyę Jana Kazimierza. Jan Kołożemski, żupnik brzeski i inowrocławski 1670 r. (Z. Kuj.).

KOŁPACKI. Wojciech, miecznik łomżyński; wdowa po nim Marcyanna z Izbińskich, 1-o v. Skulska, 1715 r. (Perp. Czers. 18 f. 293).

KOŁPYTOWSCY na Wołyniu. Pan Iwaszko Kołpytowski świadczy 1487 roku w Łucku (Arch. Sang.). Rewizya zamku włodzimierskiego z 1545 r. wspomina o Jakowie i Andrzeju Kołpytowskich z Kołpytowa. Byli oni synami Iwaszka (ML. 65). Jakób Kołpytowski dziedziczył 1570 r. na części Kołpytowa i na Kutowie (Jabł.). Andrzej Iwanowicz Kołpytowski, świadek 1554 r. na zapisie Uhrynowskiego (Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Ostafi (Eustachy), żonaty 1569 r. z Konstancyą, córką Mikity Kutrowskiego (Op. Łuc. 2093 f. 44 i 2049 f. 71). Konstanty żonaty 1603 r. z Anną Kościuszkowiczówną Chobołtowską (Woł. I f. 1109). Andrzej Zacharyasz podpisał, z województwem wołyńskiem, elekcyę Jana III-go. Piotr pozwał Słoniewskiego, o sumę, 1726 r. (Ar. Tryb. Lub.).

KOŁTUNOWSKI Antoni zaślubił 1778 r. Katarzynę ze Strowskich, która rozpoczęła z nim proces rozwodowy 1796 roku, przez sądy odrzucony (A. Lwow. For. Nob.).

KOŁUCKI h. GRYF Mikołaj, współdziedzic Ślęcina, w powiecie lelowskim w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.).

KOŁUDOWSCY z Kołudowa, patrz *Kołdowscy.*

KOŁUDZCY h. KOTWICA MORSKA z Kołudy, w powiecie inowrocławskim. Bezdziad z Zagopla, poręczyciel 1271 r. ugody ks. Bolesława z Krzyżakami, kasztelan kruszwicki 1272 r. Synowie jego komesowie: Jan, kasztelan inowrocławski 1311 r., wojewoda brzeski 1315 r. i Dobiegniew, sędzia ziemski inowrocławski, 1315 r. Dobiegniew z Kołudy, podkomorzy inowrocławski, świadczy w procesie przeciw Krzyżakom 1339 r., a którego pieczęć z 1357 r. przedstawia kotwicę morską. Sądzę jednak, że to znak jego osobisty, a wszyscy należą do rodu Pomianów (KWP. III. 1366). Bezdziad z Kołudy zastawił Szrubsko 1382 r., Jarandowi, kanonikowi gnieźnieńskiemu. W 1394 r. był podstolim inowrocławskim i razem z Andrzejem z Stamonina, podkoniuszym gniewkowskim, mają zaprzysiądz szlachectwo swego współherbownika, Piotra z Miniszewa, ojca Wasila z Myślątkowa (Leksz.). Syn jego zapewnie, choć zapisany Dobiesław Bozat (zamiast Dobiegniew Bezdziadż) de Koluda, 1416 r. na uniwersytecie krakowskim.

Mikołaj Kołuczski z Kołudy i brat jego Dobiegniew, kanonik krakowski i poznański, pożyczyli 1428 r. sto dukatów, od Mikołaja, archidyakona gnieźnieńskiego (Źr. Dz. W. Śr. XVI. 227). Mikołaj Kołudzki z Kołudy był 1435 r. podstolim inowrocławskim, a 1462 r. chorążym inowrocławskim.

KOŁUDZCY v. KOŁUCCY h. POMIAN z tejże samej Kołudy, w powiecie inowrocławskim. co i poprzedni i prawdopodobnie ta sama rodzina. Janusz Kołucki ze Starężyna, ręczy 1436 r. 1,000 grzywien za kapitułą gnieźnieńską. Tenże Jan z Kołudy, v. Janusz Koluda, w latach 1440 — 1448 podstoli inowrocławski.

Herb Pomian.

Szczęsna Kołucka, żona Andrzeja Rudnickiego, matka Alberta, kanonika poznańskiego 1554 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Jan Kołudzki, żonaty z Anną, 2-o v. Janową Dobczyńską, 3-o v. Janową Poniecką, dziedziczką Targoszyc 1514 r.

Andrzej, Jakób i Maciej, bracia, dziedzice na Kołudy małej i Trlągu, otrzymali 1554 r. od Żydowskiego, opata mogilnickiego, wieś Krzyte, prawem emfiteutycznem (Kor.). Jakób Kołucki otrzymał 1559 roku prawem lennem Wielewicę, w powiecie przemyskim (M. 95 f. 289). Sebastyan, Piotr i Wojciech Kołudzcy, dziedziczyli 1557 r. na Dąbrówce, w powiecie radziejowskim. Sebastyan był i współwłaścicielem Mierosławic, w powiecie gnieźnieńskim, 1580 r. (Paw.).

Jacek (pewno Jakób o którym niżej), wojski inowrocławski, marszałek dworu biskupa krakowskiego Padniewskiego 1562 r. (Kor.). Stanisław zaświadczył 1579 r. szlachectwo Godkowskiego, kanonina poznańskiego (Pis. Dz. Pol. IX). Mikołaj, współwłaściciel Węgrzynowa, w powiecie kaliskim, 1579 r. Andrzej dziedziczył na części Trlągu i Suchodołu, a Jan Obermuth Kołudzki, na części Bro-

niewic, 1580 r. Jan i Petronella Kołudzcy, właściciele Kołudy małej, a Walenty, Wojnowa, 1583 r. Jakób, wojski inowrocławski, współdziedzic Bartoszewic, w powiecie kościańskim, 1581 r. (Paw.). Wojciech, dworzanin prymasa Karnkowskiego 1590 r. (Kor.). Baltazar Kołucki sprzedał 1571 r. Wodzinę (?). Grzegorz, podstarości radziejowski 1589 r. Andrzej wprowadzony do Kuczyc 1589 r. Piotr i Wojciech, synowie Andrzeja, w powiecie przedeckim 1597 r. (Gr. Przed. 20 f. 388; 37 f. 159; 45 f. 13 i 14). Jadwiga, za Broniszewskim 1604 r. Jan, syn Macieja, zeznał oblig na Osińskiego 1614 r. (Gr. Przed. 60 f. 502). Dorota, zamężna Linowska, w początku XVII-go wieku.

Jerzy, syn Szymona, zawarł umowę z Umińskim 1597 r. (Gr. Przed. 45 f. 101). Czy to nie tenże sam Szymon był żonaty z Anną Niesiołowską, z której syn Jerzy, ożeniony z Ludwiką Świeżewską h. Rola, pozostawił syna Szymona, ur. w Kołudzy 1570 r., kanonika poznańskiego 1601 r., kanonika gnieźnieńskiego 1611 roku, kanclerza i proboszcza gnieźnieńskiego 1636 roku, kanonika krakowskiego 1633 r., scholastyka kujawskiego i kustosza płockiego 1637 r., zmarłego w Toruniu 1656 r., pochowanego w Gnieznie, w kaplicy przez siebie ufundowanej. Dwadzieścia razy był deputatem na Trybunał koronny, a 1644 i 1645 r. prezydentem tegoż Trybunału. Dwa razy był administratorem archidyecezyi, a raz biskupstwa krakowskiego. Ofiarowanego mu biskupstwa chełmskiego nie przyjął. Świadczyli mu przy wywodzie szlachectwa 1601 r. Jerzy i Piotr Kołudzcy.

Jeremiasz v. Hieronim, brat Szymona, kustosza płockiego, kanonika gnieźnieńskiego i kujawskiego, Maksymiliana i Stanisława, dzielnych wojowników, został podczaszym inowrocławskim 1630 r. Wspólnie z żoną, Reginą z Kossowskich, posiadał Boguszyce 1632 r. (M. 178 f. 455). Stanisław został łowczym brzeskim, a Maksymilian otrzymał Boguszyce 1630 r. Musiał Maksymilian wkrótce umrzeć, skoro 1632 r. brat jego Jeremiasz wieś tę posiada (M. 178 f. 189 i 191). Wdowa Jeremiasza, Regina z Kossowskich, otrzymała 1666 r. konsens na cesyę Boguszyc Kossowskim (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 118).

Paweł, urodzony z Wienieckiej, syn Tomasza, urodzonego z Anny Karszewskiej, sekretarz królewski 1631 r., z kanonika płockiego, kanonik gnieźnieński 1632 r., umarł w 1634 r. W tym ostatnim roku, odziedziczoną po ojcu część Dąbrówki, w powiecie radziejowskim, odstąpił bratu Janowi. Siostra ich Anna, za Wojciechem Brzezińskim. Pewnie taż sama Anna, za Andrzejem Siewierskim 1643 roku.

Jan i żona jego, Barbara z Manieckich, posiadali wójtostwo w Kruszwicy 1637 r. (M. 180 f. 163 i 182 f. 303). Stanisław, syn Jerzego, nabył Polendzie 1640 roku. W 1620 r. zeznał zapis dożywocia z żoną Małgorzatą (Zap. Lub. 37 f. 517 i Gr. Przed. 66 f. 204). Piotr, miecznik inowrocławski, umarł 1637 r. Jan, komornik królewicza polskiego i szwedzkiego 1634 r. w Padwie. Władysław, sekretarz królewski 1644 r., kanonik kijowski 1647 r., proboszcz kaplicy Kołudzkich 1668 r. (Gr. Przed. 72 f. 145 i 458).

Zofia, córka Wojciecha i Magdaleny Orzechowskiej za Stefanem Dydyńskim, w połowie XVII-go wieku. Teresa, żona Mikołaja Boglewskiego, podsędka czerskiego, 1677 r. Niesiecki pisze, że była wpierw za Konstantym Leżeńskim i nazywa ją podstolanką kujawską.

Jakób, podstarości brzeski, Jan, Kazimierz i Walenty, z województwem brzeskiem, a Kazimierz, pokojowy królowej, Stefan, Walenty i Władysław, sędzia kapturowy inowrocławski, z województwem inowrocławskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza.

Stanisław, ożeniony z Wiktoryą Demhińską, kasztelanką rogozińską, 1671 roku, umarł w końcu samym 1672 r., a wdowa wyszła 2-o v. za Piotra Golemowskiego 1674 roku. Nad dziećmi ich zrzekł się opieki 1673 r. Mikołaj Mycielski (Gr. Poznańs.).

Jan, urodzony z Katarzyny Głembockiej, podstoli brzeski 1648 r., a podczaszy 1659 r., dziedzic Kołudy Wielkiej i Małej, ożeniony z Zofią Anną Smogulecką, starościanką bydgoską, miał z niej: Andrzeja, Aleksandra Filipa, Walentego i Maryannę (Sig. 12 f. 132). Wszyscy trzej synowie układają się 1690 roku z Adamem Mycielskim, w sprawie spadku po Wiktoryi z Dembińskich Kołudzkiej.

Andrzej, chorąży bydgoski 1704 r.

Aleksander Filip, proboszcz kaplicy Kołudzkich 1690 r., kanonik gnieźnieński 1695 r., viceprezydent Trybunału koronnego 1702 i 1722 r., proboszcz gnieźnieński 1723 r., umarł 1729 r., pochowany w Gnieźnie.

Walenty v. Walenty Szymon, podstoli brzeski 1666 r., a sędzia ziemski inowrocławski 1670 r., w końcu podkomorzy 1681 r., żonaty z Katarzyną Działyńską, miał syna Aleksandra, proboszcza kaplicy Kołudzkich 1729 roku, kanonika gnieźnieńskiego, viceprezydenta Trybunału koronnego 1747 i 1752 r., zmarłego w Gnieźnie 1758 r.

Siostra ich Maryanna, 1-o v. za Stanisławem z Budzisławia Wysockim, sędzicem ziemskim brzeskim, 2-o v. za Michałem Rozdrażewskim, wojewodzicem inowrocławskim, 3-o v. za Wojciechem Mycielskim, sędzią ziemskim sieradzkim z którym rozwiedziona 1700 r.

Ignacy, bratanek Aleksandra, proboszcz kaplicy Kołudzkich, prezentowany 1772 r. przez Marcina, dziedzica Kołudy Wielkiej i Małej.

W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Stanisława i Jana z Dąbrówki, z województwa brzeskiego, a Augustyna, pisarza grodzkiego brzeskiego, Stanisława, Świętosława i Walentego, podstolego brzeskiego, z województwa inowrocławskiego.

Augustyn był 1664 r. komornikiem, 1669 r. pisarzem grodzkim, 1674 r. sędzią grodzkim brzeskim, 1683 r. pisarzem ziemskim inowrocławskim, a 1690 r. został sędzią ziemskim inowrocławskim. Umarł 1720 r. Synowie jego: Jan, Rafał i Stefan. Z nich Stefan był pisarzem grodzkim radziejowskim w latach 1721 — 1733 (Rel. Gr. Kalis. 84 f. 1100; Z. Kuj.).

Jan, z województwem sandomierskiem, a Walenty i Wojciech, z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Wiktorya, 1712 r. za Antonim Gozdzkim, a 1718 r. za Cetnerem. Józef, miecznik kruszwicki 1736 r., a podstoli 1737 r., umarł 1756 r. Anna, córka Andrzeja, zwanego miecznikiem łuckim, za Antonim Mierzejewskim, zmarła 12-go Lipca 1834 r., mając lat 90, pochowana w Żerkowie. W sepulturze ojciec jej nazwany miecznikiem humańskim. Michał procesował Mycielskiego 1754 r. (Rel. Gr. Kcyńs.). Antoni i Franciszek podpisali, z województwem poznańskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Józef, porucznik znaku pancernego (V. L.), wspólnie z żoną, Józefą z Krzyckich, wykupił 1775 r. wójtostwo w Krzywogórze od Krzyckich (Kancl. 40 f. 44), a 1774 roku wyrobił sobie skasowanie fundacyi kaplicy Kołudzkich, w katedrze gnieźnieńskiej i zamiast dzierżawionych dóbr, wyznaczona renta 3,000 florenów rocznie. Paweł Franciszek, syn Józefa, Józef Florenty, syn Jana, przed 1850 r., Jan Józef, syn Jana, 1851 r., a Józef 1858 r., wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie.

KOŁUPAJŁOWIE v. KOŁŁUPAYŁOWIE h. BOŻA WOLA w W. Ks. Litewskiem. Kazimierz Kołupajło podpisał, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go. Franciszek Kołłupayło, regent ziemski wołkowyski 1770 r., a sędzia ziemski 1784 r. Jan i Karol, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 roku. Szymon Marcin Kołupajło, syn Jakóba, wnuk Mikołaja, a prawnuk Konstantego, dziedzica 1734 r. Dąbrówki, w powiecie trockim, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Marya, córka Ferdynanda Kołłupayły i Julii z Tołoczków, żona hr. Józefa Miączyńskiego, zmarła 1907 r. w Wielkiej Święcicy, w powiecie wołkowyskim, pochowana w Hnicznej.

KOŁUSCY, w ziemi czerskiej, w XVIII-m wieku. Stanisław, żonaty 1-o v. z Konstancyą Zaboklicką 1699 r., 2-o v. z Katarzyną z Rusieckich, 1-o v. Aleksandrową Kamińską, 2-o v. Janową Korzeńską, z pierwszej żony pozostawił syna Józefa i córkę Annę, żonę Józefa Grębeckiego, łowczego dobrzyńskiego, a z drugiej—córki: Aleksandrę, żonę Leonarda Raciborskiego 1733 r. i Maryannę, żonę Józefa Radzikowskiego, stolnika żytomierskiego 1731 r. (Perp. Czers. 16 A f. 192; 19 f. 475; 20 f. 231; 22 f. 145; 23 A f. 124; 23 B f. 175 i 368).

Stanisław Koluski podpisał, z ziemią czerską, elekcyę Stanisława Augusta. Był on synem Jana.

KOŁUSZYŃSKI Wojciech z żoną, dziedzic Nowogrodu pod Kijanami, 1676 roku (Paw.).

KOŁWZANOWIE h. BIELINA. Szymon, Jan i Antoni z synem Dominikiem, synowie Benedykta, wnukowie Adama Kołwzana, właściciela Kotan, w powiecie oszmiańskim, legitymowali się ze szlachectwa 1800 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Tamże legitymowali się ze szlachectwa 1820 r.: Jan z synami: Ignacym, Julianem, Karolem, Aleksandrem, Józefem, Adolfem i Hipolitem, syn Józefa, wnuk Marcyana, prawnuk Józefa, dziedzica 1717 r. Trokieli, w powiecie oszmiańskim.

KOŁWZANOWIE h. JASTRZĘBIEC. Ignacy, Mikołaj i Benedykt, synowie Kazimierza i Franciszek Tadeusz, syn Fabiana, wnukowie Tomasza, prawnukowie Jana, a praprawnukowie Krzysztofa Kołwzana, dziedzica 1663 r. Kołodna, w W. Ks. Litewskiem, legitymowali się ze szlachectwa 1819 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOŁYCZOWIE w województwie brzeskiem - litewskiem. Aleksander Kołycz, dworzanin królewski, poseł piński 1648 r. Adam Kołycz, podstoli i podstarości grodzieński 1649 r. (Akta I).

KOŁYSZKOWIE d. DENIS z Kołyszek, w powiecie lidzkim, tychże samych co i Kołyszkowie h. Kotwica. Maciej Kołyszko z synami: Ignacym i Wincentym i Michał, synowie Antoniego, Kazimierz, syn Jakóba, wszyscy trzej wnukowie Marcina, prawnukowie Samuela; Tomasz, syn Antoniego, Wincenty, Jan i Tomasz, synowie Macieja, wnukowie Michała, prawnukowie Bartłomieja, a wszyscy razem praprawnukowie Piotra Kołyszki, dziedzica 1665 r. Stecewszczyzny, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1820 r, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOŁYSZKOWIE h. JELITA, w powiecie wiłkomierskim. Jakób Jan i Michał Kazimierz podpisali, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Augusta II-go. Jan Kołyszko podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Ferdynand, regent sądów kapturowych wiłkomierskich 1764 r. Kazimierz, budowniczy (pewnie wiłkomierski), Andrzej, Franciszek, Jerzy i Antoni, w powiecie wiłkomierskim 1764 roku (V. L.). Adam, ur. 1796 r. z Morykonianki, prezes sądu wiłkomierskiego 1821 r, powstaniec i poseł na sejm 1831 r., umarł w Paryżu 1870 r., pozostawiwszy z Toplickiej dwoje dzieci.

Floryan Antoni, asesor sądu ziemskiego kowieńskiego i Antoni Jozafat, doktór medycyny, synowie Jana Dominika, a także Adam Joachim, syn Michała Hieronima, wszyscy trzej wnukowie Jana, dziedzica 1778 r. Powirynel, w powiecie wiłkomierskim, legitymowali się ze szlachectwa 1835 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOŁYSZKOWIE v. KOŁYSKOWIE h. KOTWICA, ale nie wiem, jak ją na tarczy herbowej kładą. Wyszli z Kołyszek, w powiecie lidzkim. Jan Kołyszko na dworze Sapiehy, wojewodzica wileńskiego, 1635 r. (Arch. Zbor. Dok. IV f. 112). Marcin podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Władysław, z województwem nowogrodzkiem, obiór króla Michała.

Stanisław Kołyszko, procesuje 1666 r. Ciundziewickiego, o zadane rany synowi jego Felicyanowi (Gr. Wileńs.). Jan, w powiecie lidzkim 1667 r. Tekla, za Mikołajem Abłamowiczem 1675 r. (Zs. Lidz.). Ignacy Michał, żonaty z Ludwiką Kossecką, która 1751 r. zeznała zapis dożywocia z drugim mężem, Kazimierzem Łowieckim (Gr. Biec.). Antoni podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.). Dominik, budowniczy lidzki 1764 r.

Jan, cześnik żmudzki i chorąży kohorty petyhorców 1735 r. (DW. 69 f. 275). Po nim cześnikiem żmudzkim został 1740 roku bratanek jego Józef, syn Macieja i Heleny Bagińskiej. Józef, posesor Sewruk (Woł. XIII A f. 1), z Anny Wierzbickiej, córki Jerzego, podkomorzego derpskiego i Maryanny z Zawadzkich, pozostawił trzech synów: Aarona, Tomasza i Benedykta.

Aaron, podwojewodzy wołyński 1784 r., a łowczy krzemieniecki 1789 r., nabył 1774 r. od Lubomirskiego Sewruki na Wołyniu (DW. 91 f. 164).

Brat jego Benedykt, po Aaronie dziedzic Sewruk, brygadyer kawaleryi narodowej, generał major wojsk koronnych, w końcu generał b. wojsk polskich, zmarły na emigracyi 1836 r., pochowany we Lwowie, z Teresy Cieplińskiej, córki Stanisława Kostki i Anny z Sikorskich, miał dwóch synów: Tytusa i Władysława, oraz córki: Józefę i Anielę, po kolei żony Henryka Lipkowskiego z Krasno-

siółki, Karolinę Tadeuszowę Ilińską, N. Kossowską, Konstancyę Drzewiecką i Eufrozynę. Władysław zaślubił Dorotę Jakubowską, h. Topór, córkę Fortunata, miecznika bracławskiego i Julianny z Sikorskich, dziedziczkę Andruszówki na Ukrainie i z niej pozostawił córkę Helenę, żonę hr. Stanisława Tyszkiewicza.

KOMAJEWSCY h. TRĄBY mają, podług Kojałowicza, pochodzić od Ościka, kasztelana wileńskiego, w latach 1419 — 1442, co jest prawdopodobnem, bo Ościk miał syna Stanka, a pierwsi Komajewscy, o których dochowały się wzmianki w aktach, są Mikołaj i Jan Juriewicze Stankowicze. Anna Andrejewna Zawiszanka, wdowa po Mikołaju Juriewiczu Komajewskim, procesuje 1541 r. dworzanina królewskiego, Jana Juriewicza Stankowicza Komajewskiego, o wiano zapisane jej przez jego brata, a jej męża (ML. 43).

Jan Juriewicz Stankowicz Komajewski, marszałek królewski, starosta ożski i przełomski 1548 r., został starostą kowieńskim 1555 r., umarł w roku następnym, gdyż sprawcą starostwa kowieńskiego jest już 1557 roku Ogiński. Z Krystyny Hlebowiczównej, córki Jana, wojewody wileńskiego, pozostawił córki: Halszkę, żonę Stanisława Naruszewicza, kasztelana mścisławskiego i ciwuna wileńskiego 1583 r. i Hannę Adamowę Chreptowiczową, podkomorzynę nowogrodzką 1593 r., którym matka zapisała Ownowiany 1583 r. (Akta XIV), oraz synów: Jana, zmarłego 1562 r. i Jerzego.

Herb Trąby.

Ten ostatni, podkomorzy wiłkomierski, zmarły w Grodnie 3-go Stycznia 1615 r., miał być, podług naszych heraldyków, żonatym 1-o v. z Dorotą Woynianką, córką Wawrzyńca, podskarbiego wielkiego litewskiego, ale prawdopodobnie małżeństwo to nie przyszło do skutku, bo Dorota i brat jej Andrzej nie stawili się na dzień ślubu, o co toczy się sprawa 1592 r. Dorota 1610 r. była żoną Stanisława Białozora, podkomorzego upickiego. Jerzy następnie ożeniony ze Słupecką, kasztelanką lubelską, miał z niej córki: Annę, 1-o v. Judycką, marszałkowę rzeczycką, 2-o v. Krzysztofowę Wołodkowiczową i N. Krzysztofowę ks. Sokolińską, kasztelanowę połocką, oraz synów: Aleksandra i Felicyana, elektorów Jana Kazimierza.

Władysław podpisał, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Jana Kazimierza, króla Michała i Jana III-go. W tym ostatnim roku był pisarzem grodzkim wiłkomierskim. Następnie sędzia ziemski, umarł w 1694 r.

Dominik Komajewski, miecznikowicz wołkowyski, wyznaczony z sejmu 1775 r. komisarzem, do rozsądzenia sprawy Jelców (V. L. VIII f. 511). Dominik był 1787 r. krajczym, a 1790 r. obożnym wołkowyskim i superintendentem ceł na Litwie. Karol, szambelan Stanisława Augusta 1783 r., a Kazimierz 1784 r. Karol, generał wojsk rosyjskich, żonaty 1-o v. z hr. Adelą Stackel, miał z nią córkę Melanię, za Sewerynem Smolikowskim, 2-o v. z Teklą Wysoczyńską, zmarłą w Wilnie 1867 r., z której syn Anastazy, ur. 1847 r., ożeniony 1868 r. z Maryą Wyszomirską.

KOMANIEWSCY. Anna Komaniewska, żona Piotra Komorowskiego, łowczego bracławskiego. Maciej, Ignacy, Dionizy, Rozalia, Dominika, Jadwiga i Tekla Komaniewscy, oddani 1782 r. przez sąd ziemski lwowski w opiekę Tereykowskiemu (M. D. Wąs.).

KOMARACCY, patrz *Komeraccy*.

KOMARNICCY h. SAS z Komarnik, w powiecie samborskim, z których Łukasz otrzymał 1803 r. tytuł hrabiowski austryjacki, z przydomkiem *na Złoczowie*. Fedko z Komarnik, dzierżawca Wysoczka, ma sprawy z Janem Wojtyckim w Przemyślu, w latach 1492 — 1495. Jakow z Komarnik pozwany 1495 r. o grabież 150 owiec, przez Iwana Hoszowskiego (AGZ. XVII i XVIII).

Michał Dudycz Komarnicki, dziedzic Żupani-szlacheckich, w powiecie samborskim, 1589 r. Tenże Michał, Paweł Dudycz, Fedko, Andrzej Iwanowicz, Michałko Petryszkowicz i Iwan Dubiec, wszyscy Komarniccy, Dmitr Wanczowicz, Andrzej Steczowicz, Fedko i Lesko Staśkowicze, posiadali Komarniki w tymże 1589 r. (Paw.).

Wyroki lubelskie z 1597 i 1598 r. wspominają o Pawle Komarnickim, jego synach, Fedku i Andrzeju, oraz córkach: Anastazyi, żonie Piotra Polepiona, Maruchnie Waśkowej Jaworskiej, Femii Iwonowej Ilnickiej i Olechnie Waśkowej Ilnickiej. Andrzej Demianicz 1598 r. (Ks. 71 f. 1043 i 77 f. 136).

Herb Sas.

Walenty Drużbicz Komarnicki, dwóch Janów, dwóch Pawłów, Konstanty, Maksymilian i Teodor podpisali, z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała.

Anna Komarnicka, 1-o v. Andrzejowa Czerniecka, 2-o v. Antoniowa Ducińska 1724 r. (Kij. X f. 1462). Anastazya, wdowa po Marcinie Wyleżyńskim 1719 roku (Woł. X f. 739). Joanna, za Józefem Buszewskim, starostą taraszczańskim, wdowa 1758 r. (Kij. XIII f. 286). N., cześnik żydaczowski, umarł 1744 r. Jan, podczaszy trembowelski, dziedzic Uherc, umarł 1764 r., a po jego śmierci, jakoby bezpotomnej, otrzymał spadek po nim prawem kaduka Zapłatyński, 1767 r. (Kancl. 32 II f. 140). Lecz Jan nie umarł bezpotomnie, bo miał syna Stefana Dominika, zmarłego bezdzietnie. Po nim i po Pawle Komarnickim Maszurczaku, otworzył się spadek w Uhercach, o który Jan i Bazyli Komarniccy pozwali 1786 r. Ignacego Zapłatyńskiego i sukcesorów Anny Popielowej, Magdaleny Wysoczańskiej, Teodozyi Wiejowskiej, Eufrozyny Podhorodeckiej i Magdaleny Wołczańskiej. Bazyli, Jan, Michał Błaszkiewicz i Jan Błaszkiewicz Komarniccy podpisali, z województwem ruskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Jan Klimowczak Komarnicki, wojski mniejszy latyczowski 1778 r., rezygnował z tego urzędu 1784 roku.

Jan *Drudz*, Bazyli, Michał i Grzegorz, synowie Grzegorza i Heleny Łopuszańskiej, wnukowie Jacentego i Heleny Wysoczańskiej Pietruszewiczównej, biorą spadek 1799 r. po Bazylim, rotmistrzu, zapewne stryju swoim. Michał, porucznik b. wojsk polskich, sprzedał 1808 r. część Uherc Pohoreckiemu. Jan Drudz, z żony

Maryanny, miał synów: Onufrego i Eliasza i córki: Zofię, 1-o v. Onufrowę Czerczowicz Ilnicką 1799 r., a 2-o v. Wysoczańską i Juliannę Jerzowę Ilnicką, której ojciec dał 1799 r. część Uherc.

Jan, z przydomkiem *Pawlikowicz*, podwojewodzy podolski 1773 r., a regent grodzki 1779 r., cześnik latyczowski 1780 r., wylegitymowany ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., pozostawił syna Grzegorza, marszałka szlachty gubernii podolskiej przed 1823 r. zmarłego 1852 r., właściciela Zalesiec w Królestwie i Jarosławic w Galicyi, ożenionego ze zmarłą 1845 r. Krystyną Anną hr. Komarnicką. Tego syn *Bolesław* Łukasz Aleksander Jan, ur. 1819 r., właściciel Pobocza, zaślubił 1848 r. *Ewelinę* Henrykę hr. Dunin-Borkowską, dziedziczkę Hleszczawy i Strzałkowic, zmarłą 1880 roku, córkę hr. Henryka z Mielnicy i Julii z Korytowskich, z której synowie: Jan, ur. 1849 r. i Mieczysław, ur. 1851 r., współwłaściciel z bratem Hleszczawy.

Mieczysław zaślubił 1876 r. Teodorę z Mazarakich, córkę Andrzeja, i ma z niej córki: Wandę i Olgę.

Bolesław z siostrami: Anną, Konstancyą, Malwiną Pelagią i Arkadyą Domicellą Franciszką, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1844 r.

Anna wyszła 1845 r. za Tomasza Horodyskiego z Krogulca (Hr. Bork.).

Bardzo liczni Komarniccy, z różnymi przydomkami, legitymowali się ze szlachectwa w końcu XVIII-go wieku w Galicyi.

Komarniccy *Blaszkiewicze:* Michał, Jan, Szczepan 1782 r., a Samuel i Jan, wnukowie Michała, 1845 r.

Komarniccy *Demunczaki:* Mikołaj, Jan, drugi Jan i Szymon 1782 r.

Komarniccy *Drudziowie*: Bazyli, Piotr, Mikołaj, Jan, Jacek, Andrzej, Bazyli, Jacek, Antoni, Jacek, Bazyli, Andrzej, Michał, Michał, Jan i Andrzej 1782 r. Michał, syn Andrzeja, z synami: Bazylim, Antonim, Grzegorzem, Szymonem i Andrzejem, 1844 roku. Jan, wnuk Andrzeja, a Antoni i Fedor, prawnukowie 1844 roku.

Komarniccy *Drużbicze*: Samuel, Jan, Dymitr, Aleksander i Jan, 1782 r. Aleksander, syn Samuela, 1834 r. Grzegorz, wnuk Aleksandra, 1843 r. Onufry, syn, a Jerzy, wnuk Aleksandra, 1845 r. Prokop, wnuk Aleksandra, 1845 r.

Komarniccy *Dudycze*: Adam, Bazyli, Jan i Aleksander 1783 r. Piotr, wnuk Jana, 1831 r.

Komarniccy *Fagarasze*: Antoni Michał Maciej 1782 r., a jego wnukowie: Jan, Ignacy i Michał Hieronim 1831 r.

Komarniccy *Fedczaki*: Jan i Prokop 1782 r.

Komarniccy *Iwaszeczkowicze:* Jerzy, Jan, Michał, Teodor, Tomasz, Jan, Eliasz, Jan, Teodor, Jan, Teodor, Aleksander, Szczepan, Teodor, Bazyli, Teodor, Jerzy i Konstanty 1782 r., a Grzegorz i Eliasz, wnukowie Szczepana, 1846 r.

Komarniccy *Jadczyszyce:* Maksymilian, Piotr, Teodor, Jacek, Piotr, Bazyli, Ignacy, Szczepan, Jan, Teodor, Teodor, Maksymilian, Jan, Szczepan, Jacek, Jan, Aleksander, Jan, Bazyli, Jerzy, Jan i Michał, 1782 r., a Grzegorz, syn Piotra, z synami: Mikołajem, Mateuszem i Konstantym, 1847 r. Samuel, syn Jana, ożeniony z Teresą z Popielów, prowadzi 1841 r. proces rozwodowy (A. Lwow. For. Nob.).

Komarnicki *Jaxa* Józef 1782 r.

Komarniccy *Klimowczaki:* Jan 1782 r., Jakób, wnuk Jana, 1838 r., a Jan, dwóch Szczepanów i Piotr, 1782 r.

Komarniccy z Komarnik *Pawlikowicze:* Łukasz, członek Stanów galicyjskich, otrzymał od cesarza Franciszka II-go 1803 r. tytuł hrabiowski, z przydomkiem na Złoczowie. Andrzej wylegitymowany 1810 r. Mikołaj Onufry, Bazyli Łukasz i Teodor, 1782 r. Bazyli, Jan i Teodor, wnukowie Teodora, 1847 i 1848 r. Bazyli, Andrzej, Jan, Jerzy, Jan i Daniel 1782 r.

Komarniccy *Staszkiewicze:* Tomasz, Jerzy i Piotr 1790 r., ksiądz Teodor, syn Tomasza i syn jego ksiądz Szymon, 1847 r.

Komarniccy *Tatarynowicze*: Teodor, Jan, Aleksander, Michał, Paweł i Szczepan 1782 r., a Bazyli, syn Pawła, 1843 r.

Komarniccy bez przydomku: Gabryel, Grzegorz i Teodor, 1782 r. (Goł.).

Ignacy Tadeusz i Aloizy Szymon Tadeusz, synowie Antoniego, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Jan, ur. 1810 r., zmarł w Urożu 1902 r., pochowany we Lwowie. Jan, dziekan bełski 1822 r.

Józef Komarnicki, syn Andrzeja i Magdaleny, ur. w Jagielnicy 1771 roku. Roch, syn Andrzeja, ur. 1760 r., zmarły 1824 r., zaślubił w Nagórzance 1788 roku Katarzynę Majewską, zmarłą 1828 r. i z niej pozostawił: 1) Maryannę, ur. 1789 r. młodo zmarłą; 2) Franciszkę, ur. 1791 r., zmarłą 1807 r.; 3) Annę, ur. 1793 r., zaślubioną 1810 r. Kazimierzowi Lipińskiemu; 4) Maryannę, ur. 1796 r., zaślubioną 1821 r. Tomaszowi Skupskiemu; 5) Jana, ur. 1799 r.; 6) Macieja, ur. 1800 r.; 7) Antoninę Magdalenę, ur. 1802 r.; 8) Magdalenę, zmarłą 1836 r.; 9) Wiktoryę, zmarłą 1851 r.; 10) Rozalię, ur. 1812 r.; 11) Stanisława, ur. 1808 r., zmarłego w Nagórzance 1865 r., który, z zaślubionej 1829 r. Maryi Nagrebianki, zmarłej 1867 r., pozostawił: Agnieszkę, ur. 1831 r., Józefę, ur. 1833 r., Katarzynę, ur. 1836 roku, Józefa, ur. 1837 r., Elżbietę, ur. 1839 r., Antoninę, ur. 1842 r., Rozalię, ur. 1845 r., Annę, ur. 1847 r. i Błażeja, ur. 1849 r.

Antoni, zmarły 1790 r. w Salówce, zaślubił tamże 1761 r. Rozalię Ziobrowską, zmarłą 1812 r. i miał z niej: Maryannę, ur. 1761 r. i Jana, ur. 1770 roku. Piotr zaślubił, jako wdowiec, w Jagielnicy 1767 r. Maryannę Choynacką, wdowę i miał z niej córkę Annę Michałowę Czaykowską, zmarłą w Salówce 1831 roku. Józef zaślubił w Czerkawszczyznie 1769 r. Konstancyę Hrynowiecką. Franciszek, ur. 1783 r., zmarły w Salówce 1819 r., zaślubił tamże 1803 r. Agnieszkę Ziobrowską, zmarłą 1848 r. i miał z niej: Rozalię, ur. 1804 r., zaślubioną Piotrowi Kucharskiemu, Macieja, ur. 1806 r., zmarłego 1847 r. i Maryannę, ur. 1812 r., zaślubioną 1831 r. Stefanowi Szyszkowskiemu. Franciszka, córka Stanisława i Rozalii Anny Malczewskiej, ur. w Wygnance 1816 r. Ludwik, syn Antoniego i Agnieszki Ziobrowskiej, ur. 1811 r. w Salówce.

Bazyli Tatarowicz Komarnicki, z żony Salomei, miał syna Piotra, ur. 1851 roku w Strzemilczu, ożenionego w Czortkowie 1878 roku z Emilią Tomaszewską (Mich. Zaw.).

Potomkowie Jacentego, syna Jana, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, a mianowicie: Jan z synem Grzegorzem, Dymitr i Eliasz, synowie Pawła; Józef, Herman, Leon i Stefan, synowie Antoniego; Dymitr,. Leon,

Dominik, Andrzej i Sadugon, synowie Jakóba, a wszyscy wnukowie Andrzeja, prawnukowie Teodora, syna Jacentego, 1833 roku. Jan, syn Andrzeja, wnuk Teodora, 1833 roku, a Wiaczesław i Leon, synowie Leona, wnukowie Jakóba, 1865 roku.

Jan z synami: Antonim, Józefem i Franciszkiem, Mikołaj, Michał i Bazyli z synem Aleksandrem, synowie Grzegorza, wnukowie Ignacego, prawnukowie Andrzeja, praprawnukowie Grzegorza, syna Jacentego, 1842 r.; Teodor i Łukasz, synowie powyższego Ignacego, także tegoż 1842 r., a Hipolit, syn tegoż Ignacego, z synem Grzegorzem, 1847 r. i Stefan, syn Ignacego, z synem Spirydionem i wnukami, Karolem i Leonem, 1856 r. Bazyli, syn Jana, wnuk Grzegorza, 1865 roku. Wincenty i Jan, synowie Antoniego i Wiktor, syn Józefa, wnukowie Jana, 1870 r. Diomed, Jan, Józef, Teodor, Szymon, Antoni i Wincenty, synowie Mikołaja i Józef, Jan, Antoni i Tymoteusz, synowie brata jego Michała, a wszyscy wnukowie Grzegorza, 1865 roku. Bohdan Aleksander i Stanisław, synowie Karola, 1885 i 1893 roku.

Wojciech Aleksander i Hipolit Feliks, synowie Jana i Seweryn z synem Wincentym, syn Stanisława, wszyscy trzej wnukowie Jana, prawnukowie Grzegorza, syna Jacentego, 1862 r., a Stefan Władysław, syn Wincentego, 1870 r.

Stefan z synem Andrzejem, Ignacy, Wincenty i Michał, synowie Andrzeja, wnukowie Jerzego, prawnukowie Jana, syna Jacentego, 1843 r., a Jan, syn Ignacego i Jan i Antoni, synowie Michała, 1865 r. (Spis.).

KOMAROWIE h. WŁASNEGO. Pisali się *Zabożyńskimi*. Komar wziął 1481 r. *starczenie* rzeczyckie, za co dał królowi ośmiu *Karabielników* (ML. 4). Maciej Semenowicz Komar, pewnie wnuk Komara, zastawił 1538 roku dwór swój w Sirmiczy Roskiemu (Arch. Dubr.). Synów jego kilku: Jarosz v. Hieronim, Maciej, Jan, Michał i Bieniasz v. Benedykt. Córka jego Barbara Taranowa, podkomorzyna mścisławska, zeznała 1623 r. testament (Zs. Mścisł.), którym Klukin zapisała Michałowi, synowi Bieniasza, Szypy—Aleksandrowi, synowi Jana, a Pasternaki — Janowi, synowi Jerzego. Jerzy, ojciec tego Jana, był pewnie bratem Michała, a synem Bieniasza.

Herb Komar.

1. Jarosz v. Hieronim, syn Macieja, dziedziczył w powiecie oszmiańskim. Był on właścicielem Tupalszczyzny, alias Żodziszek i Daniszewa. Syn jego Krzysztof, podług Kojałowicza i innych heraldyków, był właścicielem Żodziszek, w których wymurował kościół, plebanię i szkółkę. Pozostała po nim wdowa, Agnieszka Jaroszówna Czernicka, Krzysztofowa Maćkiewiczowa Komarowa, wspólnie z synami, Jaroszem (Hieronimem) i Władysławem, procesuje się 1631 roku ze Stabrowskimi (Arch. Dubr. XVI). Sądząc z tego wyroku, Krzysztof był prędzej synem Macieja, a nie Jarosza, po którym tylko odziedziczył Żodziszki.

Hieronim, 1651 r. podstoli, 1665 r. podsędek, a 1668 r. sędzia ziemski orszański, podpisał trzy elekcye: Jana Kazimierza, króla Michała i Jana III-go. W 1661 r. był posłem. Brał udział w różnych komisyach, wyznaczanych z sejmów i legacyach do Moskwy. W 1674 r. był marszałkiem sądów

kapturowych orszańskich (A. Kapt. Orsz.). W 1651 r. wspólnie z żoną, Krystyną z Dziewałtowskich, zastawił folwark Jezioro, z dóbr Szupieńskich, w powiecie orszańskim (Ist. Jur. Mat. XXV). Córkę miał Annę Arciszewską i synów dwóch: Krzysztofa, sędziego grodzkiego oszmiańskiego 1683 r. i podczaszego brasławskiego 1690 r., po którym, z Anny Matusewiczówny, syn Wojciech, żonaty z Iwanowską, zmarł bezdzietnie i Kazimierza, sędziego ziemskiego oszmiańskiego 1706 r. (Zs. Osz.), żonatego z Durasewiczówną, wdową Bohdanowiczową, z której córka niezamężna.

Władysław, brat Hieronima, sędzia ziemski oszmiański i poseł na sejm 1661 r., poseł do Moskwy 1656 i 1658 r., elektor Jana III-go, dziedzic Żeymet 1670 r., żonaty z księżniczką Izabellą Dolską (J. Wolff), pozostawił córkę Barbarę, dziedziczkę Żodziszek, za Kazimierzem Minkiewiczem, podstolim oszmiańskim, mylnie przez J. Wolffa i innych, nazwanego Mickiewiczem (Arch. Dubr. XVI). Ten Władysław skazany został 1667 roku na zapłacenie 6,500 fl. archimandrycie mścisławskiemu Korsakowi i wyrok ten wspomina o jego żonie, może pierwszej, Annie Norowniczównie (Akta XV).

II. Maciej, syn Macieja. miał umrzyć bezdzietnie. Mnie się jednak zdaje, że Krzysztof, o którym było wyżej, jest jego synem.

III. Jan, syn Macieja, pozostawił syna Aleksandra, obdarowanego 1623 r. Szypami, przez stryjenkę Taranowę. Sprzedał on Szypy Massalskiemu 1625 roku (Zs. Mścisł.), a 1648 roku był sędzią kapturowym województwa mścisławskiego. Z Bogumiły Kochowskiej nie miał potomstwa. Siostra jego Anna Kmicina.

IV. Michał, syn Macieja i żona jego, Raina (Regina) z Poniatowskich nabyli 1582 roku część Bienicy, w powiecie oszmiańskim, od Roskiego. Turzec i Hankowicze były również jego własnością. Syna miał Jana i córkę Halszkę, żonę Andrzeja Ostroucha, której córkom babka zapisy poczyniła testamentem z 1604 r. (Zs. Oszm.). Jan, ożeniony z Reginą Stoiłowską (Gr. Oszm.), właściciel dóbr Turzec i Hankowicz, spisał testament 1644 r., z którego okazuje się, że miał synów: Samuela i Tobiasza, oraz córki: Joannę Mateuszowę Łomnicką i Zuzannę Eustachowę Nornicką (Gr. Oszm.).

Samuel, ożeniony z Anną z Ostrouchów, córką Piotra, za którą otrzymał Trepałowo, w powiecie oszmiańskim, pozostawił córkę Konstancyę Skolimowską i syna Józefa. Ten ostatni, żonaty z Anną Jachimowiczówną, wraz z którą procesował się 1707 r. w Oszmianie z Dzieniszewskim, pozostawił synów: Tomasza, Jana, Piotra, Antoniego i córkę Klarę, za Zdanowiczem. Testament Anny z Ostrouchów Samuelowej Komarowej z 1697 r. (Zs. Oszm.) poucza nas, tak o jej potomstwie, jako też o dzieciach Józefa.

Tomasz, syn Józefa, zaślubił Annę Wojewódzką, z której pozostawił cztery córki i sześciu synów. Z nich jednak tylko trzech miało potomstwo, mianowicie: Jan, Józef i Antoni.

Jan, elektor Stanisława Augusta, zaślubił Elżbietę Ciechanowiecką, wojszczankę mścisławską i z niej pozostawił syna Stanisława i córki: Annę, Antoninę Ważyńską i Katarzynę. Stanisław, właściciel Dobromyśla, miał siedmiu synów nieżonatych i cztery córki.

Józef, syn Tomasza, a brat Jana, oboźny oszmiański 1765 roku, ożeniony z wdową Moskiewiczową, pozostawił syna Aleksandra i córkę Wiktoryę.

Antoni, brat poprzednich, szambelan Stanisława Augusta 1787 r., dziedzic Podłuża i Zabyczań, w województwie mścisławskiem, ożeniony z Teklą Hołyńską,

podczaszanką mścisławską, pozostawił córki: Cecylię v. Maryannę Janowę Sobańską, Teklę Maryanowę Wołłowiczową i Antoninę Piotrowę Krogerową, oraz synów: Michała bezpotomnego i Ignacego, marszałka powiatu klimowieckiego. Ten ostatni, dziedzic po ojcu Podłuża i Zabyczań, zaślubił Alinę Hołyńską, z której syn Alfons, właściciel Podłuża i Zabyczań, ożeniony z Aleksandrą Hołyńską, córką Michała i Elżbiety z hr. Tołstojów, ma z niej córkę Annę, za Włodzimierzem Gawrońskim, radcą komitetu Towarz. Kredyt. Ziems. i syna Antoniego, ur. 1865 r., ożenionego 1892 r. w Warszawie z Alicyą Ciechanowiecką, córką Włodzimierza i Ludwiki z Sianożęckich, z której syn Włodzimierz, ur. w Warszawie 1894 roku i córka Alicya.

Tobiasz, syn Jana, a brat młodszy Samuela, dziedzic Wysokiego, w powiecie oszmiańskim, które to dobra przeszły na jego potomstwo (Gr. Oszm. z 1716 roku), z żony Szpakowskiej, miał córki: Zuzannę Gierzgodową i Katarzynę za Stefanem Hołownią, oraz synów: Andrzeja, Mikołaja i Konstantego. Dwaj ostatni bezpotomni, a Andrzej pozostawił córki: Barbarę, Apolonię Maćkiewiczową, Ludwikę Bielikowiczową i Maryannę, oraz synów: Michała, Kazimierza i Mikołaja. Ten ostatni, z Bielskiej, miał syna księdza Jerzego. Michał, z Chmarzanki, miał synów: księdza Tadeusza Augustyanina, Józefa *Jana* Onufrego i kilka córek. Kazimierz, z Porzeckiej, pozostawił synów: Wincentego, Tadeusza *Roberta* i kilka córek. Z nich:

Jan Onufry, syn Michała, asesor sądu wileńskiego pierwszego departamentu i syn jego Bernard i Tadeusz *Robert*, rotmistrz połocki, syn Kazimierza, legitymując się ze szlachectwa, 1811 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską, udowodnili, że są wnukami Andrzeja, prawnukami Tobiasza, a praprawnukami Jana Komara Zabożyńskiego, dziedzica Hankowicz, w powiecie oszmiańskim. Jan, z żony, Ewy z Górskich, miał oprócz Bernarda i syna Jakóba, ożenionego z Eleonorą Wrońską, których synowie: Ludwik, Ignacy, właściciel Chorzeli, prezes Dyrekcyi Szczeg. Augustowskiej, Towarz. Kredyt Ziems. i Józef i wnukowie: Rajmund i Władysław, synowie Ignacego i Aleksander Adam, syn Józefa i Wiktoryi Zieziulewiczównej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

V. Bieniasz, syn Macieja, pozostawił dwóch synów: Michała i Jerzego. Michał, z testamentu swej stryjenki Taranowej, otrzymał 1623 r. Klukin, z którego obowiązał się 1624 r. Taranowi, jako dożywotnikowi, płacić rocznie część intraty z tych dóbr.

Podług rodowodu Komarów, zatwierdzonego 1805 r. przez Deputacyę Wywodową mohilewską, ów Michał miał dwóch synów: Andrzeja bezdzietnego i Mikołaja, ożenionego z Joanną Sokołowską, z której córki: Katarzyna, Ewa i Konstancya, oraz synowie: Ignacy, podczaszy 1767 r., a sędzia ziemski wiłkomierski 1774 r. i Antoni, miecznik wołkowyski 1765 r.

Lata, w których występuje Michał. syn Bieniasza i Ignacy i Antoni, każą przypuszczać, że jeżeli nie dwa, to przynajmniej jedno pokolenie w tym rodowodzie opuszczone zostało. Prawdopodobniejsze jest podanie Bobrowicza w Niesieckim, że Jerzy, syn Bieniasza, miał też syna Michała, a ten dopiero owego Mikołaja, ojca Ignacego i Antoniego. Ignacy umarł bezpotomny, a Antoni, miecznik wołkowyski 1765 r., tytułowany miecznikiem wiłkomierskim 1776 r, żonaty 1-o v. ze Stankiewiczówną, 2-o v. Korffówną, pozostawił dwóch synów: Józefa i Ignacego,

zmarłego bezpotomnie. Józef, zmarły 1847 r., prezydent sądu głównego wileńskiego, z żony, Tekli Kościałkowskiej, marszałkówny wiłkomierskiej, pozostawił trzech synów: Teofila, Władysława i Konstantego. Z nich:

1. Teofil, ur. 1800 r., zmarły 1861 r., dziedzic Hanuszyszek, Czados i Poniemunia, ożeniony z Rachelą Meysztowiczówną, córką Michała, z której córki: Marya, za Henrykiem Węcławowiczem, Felicya, za Stanisławem Mohlem i synowie: Józef i Władysław.

a) Józef, właściciel Poniemunia i Czados, radca stanu i kurator zakładów dobroczynnych powiatu nowo-aleksandrowskiego, ożeniony z hr. Gabryelą Starzeńską, córką hr. Kazimierza z Pietkowa i Zofii z hr. Ożarowskich, pozostawił dwie córki: Zofię, wydaną 1889 r. za Franciszka Górskiego i Elżbietę, zaślubioną 1898 roku hr. Wiktorowi Krasickiemu.

b) Władysław, właściciel Hanuszyszek, żonaty z Maryą z Kierbedziów, ma z niej syna Witolda i córki: Eugenię, Zofię Stanisławowę Niezabytowską i Irenę.

2. Władysław, dziedzic Bejsagoły, marszałek poniewieżski, zmarły 1896 r., ożeniony 1-o v. ze zmarłą 1874 r. Katarzyną Zajączkowską, 2-o v. 1875 r. z Anną z Kończów, zmarłą 1900 r., córką Medarda, marszałka wiłkomierskiego i Pauliny z Białłozorów, z pierwszej żony miał córkę Jadwigę, za Henrykiem Zabiełłą, z drugiej — synów: Władysława i Medarda, oraz córki: Maryę i Katarzynę, zaślubioną 1906 r. Konstantemu Komarowi, synowi Michała. Medard zaślubił w Krakowie 1904 r. Maryę Komarównę, córkę Jerzego.

3. Konstanty, zmarły 1880 r., marszałek powiatu wiłkomierskiego, żonaty z Olgą Boługiańską, czy Bułagiańską, pozostawił córki: Teklę, za Edwardem Hilchenem i Olgę, za bar. Karolem Holsten, oraz synów:

a) Michała, ożenionego z Ludwiką Walicką, z której, Konstanty, żonaty 1906 r. z Katarzyną Komarówną, córką Władysława, Michał, Marya i Ewa.

b) Antoniego, żonatego z generałówną Elżbietą Łabińcow, z której córka Katarzyna.

c) Jerzego, żonatego z Maryą Czechowską (Teka hr. St. Kos.), którego córka Marya, zaślubiła w Krakowie 1904 r. Medarda Komara.

Jerzy, drugi syn Bieniasza, jako starosta buciański, podpisał elekcyę Jana Kazimierza, następnie wojski wendeński i rotmistrz królewski, pomimo utraty wszystkich posiadanych przez siebie majątków, własnym kosztem zaciągnął chorągiew kozacką, za co w nagrodę na sejmie 1662 r. otrzymał Dobejki, alias Buciany, Wojtuny, Zyburtany i Kołczmy - Wojskiniki (V. L.). Synów pozostawił trzech: Władysława, Hieronima i Jana. Ten ostatni, z żony Pietraszkiewiczównej, nie miał potomstwa. On to pewnie podpisał, z powiatem oszmiańskim, elekcyę Jana Kazimierza.

Władysław, jako podczaszy brasławski, elektor Jana Kazimierza i Jana III-go, a jako podczaszy wileński, elektor Augusta II-go, ze Śliźniówny pozostawił: 1) Annę Sielawinę; 2) N. Bohdanowiczowę; 3) Leona; 4) Józefa i 5) Ludwika, wszystkich trzech bezpotomnych; 6) Adama, po którym z Serafinowiczówny, syn Teofil i córka; 7) Jerzego, po którym z Sejbertówny, córka Klara, za Piórem i syn Tadeusz, starosta russowski; 8) Piotra, którego ze Świętożeckiej, synowie: Hieronim i Wincenty i córka Klara; 9) Stanisława, żonatego 1-o v. z Galecką, 2-o v.

z Kozakiewiczówną, po którym czterech synów zostało; 10) Michała, po którym, z Koncewiczówny, także się czterech synów zostało.

Hieronim, brat Władysława i Jana, ożeniony z Juszkiewiczówną, pozostawił synów: Jerzego, Michała, Władysława i Kazimierza. Hieronim ten, podług wzmiankowanego rodowodu i heraldyków, o tej rodzinie piszących, miał być podstarościm oszmiańskim. Rzeczywiście znajduję Hieronima 1701 r. podstolim mozyrskim i surrogatorem oszmiańskim, a 1707 r. podstolim smoleńskim i podstarościm oszmiańskim. Ze względu jednak na lata, przypuszczam, że i tu zajść musiała pomyłka i jedno pokolenie w rodowodzie zostało opuszczone. Z synów Hieronima, podstolego i podstarościego:

1. Jerzy, podług rodowodu łowczy wileński, pozostawił trzech synów: Hieronima, Michała i Antoniego. Michał, poseł województwa mińskiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 615). Antoni, łowczy starodubowski, elektor Stanisława Augusta, pozostawił synów: Baltazara, Melchiora i Kaspra, starostę butwiłowskiego, oraz córkę Kordulę Sielawinę.

2. Michał, brat Jerzego, bezpotomny.

3. Władysław, ciwun wieszwiański i cześnik wileński, z Maryanny Platerówny, miał syna Adama. Za panowania króla Jana III-go, odstąpił ciwuństwo Władysławowi Sapieże (Sap. II).

4. Kazimierz, z Kijanowskiej, miał córkę za Sulistrowskim i syna Ludwika, podstolego mozyrskiego, nie żyjącego już 1755 roku, po którym, z Franciszki z Kownackich, pozostali synowie: Tadeusz, Józef, Onufry i Adam, nieletni 1755 r., wpływają do procesu, dotyczącego majątku Bazylianów wileńskich (Akta XII). Z nich: Tadeusz, wylegitymowany ze szlachectwa w gubernii kowieńskiej 1832 r., z Odachowskiej, miał córkę Brygidę i synów: Jerzego i Antoniego, a Onufry, podstoli mozyrski, z Racheli Chodźkówny, miał córkę Teklę, żonę 1-o v. Józefa Kozielły, pułkownika wojsk litewskich, 2-o v. Józefa Kulwiecia, stolnika zawilejskiego 1791 r., a 3-o v. Antoniego Łappy 1805 r.

Inna linia Komarów pochodzi od Ławryna Komara, zmarłego przed 1621 r. Rodowód nazywa go Hawryłem. Maryna Narkowiczówna Podwińska, Ławrynowa Komarowa, z synami: Juriem i Bazylim, wprowadzona 1621 roku do wsi Komary, w powiecie orszańskim. Oprócz wymienionych dwóch synów, miał jeszcze Ławryn synów: Bohdana i Daniela, oraz córki: Hannę Kobylińską i N., za Chmarą (Gr. Orsz.).

Po Jerzym pozostali synowie: Leon, Józef Władysław, Jan Michał i Mikołaj. Józef Władysław pozostawił syna Jana, a Jan Michał, ożeniony z Krystyną Makowiecką, miał córkę Zofię za Dmochowskim i synów: Józefa, Jana i Antoniego. Dalsze ich rozrodzenie nie jest mi znane.

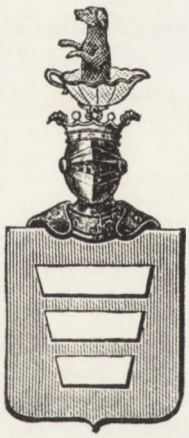
Adam podpisał, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Augusta II-go. Anna, dziedziczka Komarów, w orszańskiem, 1-o v. Janowa Glińska, 2-o v. Aleksandrowa Słotwińska, spisała 1655 r. testament, w którym wspomina rodzoną ciotkę, żonę Lwa Prokopowicza (Ist. Jur. Mat. XXVI). Nastazya, żona Jana Szapki, 1690 r. (Ibid. XXV). Anna, 1-o v. za Wincentym Rabiejem, cześnikiem orszańskim, 2-o v. Krzeczetowska, około 1712 r. (Ist. Jur. Mat. XX). Barbara, za Wincentym Feli-

cyanem Pietkiewiczem 1731 r. (Sap). Andrzej, starosta bernatowski, w początkach XVIII-go wieku. Jan, pisarz ziemski mozyrski 1734 r. (Zs. Nowogr.).

Jerzy Tadeusz, rotmistrz oszmiański 1745 r. Antoni Franciszek, potomek Bieniasza, łowczy wileński i starosta butwiłowski, właściciel Hankowicz 1748 r. (Akta IX i XII). Józef, miecznik oszmiański 1753 r. Władysław, miecznik orszański, pozwał 1753 roku Jezuitów witebskich, o dobra Pohost, należne mu po Rabiejach (Ist. Jur. Mat. XXI). Piotr podpisał 1754 r. protest, przeciw rozwiązaniu ordynacyi ostrogskiej.

Jan i Ksawery podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Tadeusz, starosta rzeczowski, a Jerzy, rotmistrz oszmiański 1788 r. (Gr. Oszm.). Ignacy, prezydent sądu ziemskiego wiłkomierskiego 1781 r. (Akta XIV). Jan, starosta bobelicki, a Kasper, starosta butwiłowski, w końcu XVIII-go wieku (Wolff).

KOMAROWIE h. KORCZAK. Spotykamy ich w XVII-tym wieku w ziemi czerskiej. Jan Krzysztof, żonaty przed 1638 r. z Agatą Brzostowską, córką Krzysztofa i Roksany Turowskiej. Adam podpisał, z ziemią czerską, elekcye króla Michała i Augusta II-go. Był on synem Jakóba i wspólnie z żoną, Zuzanną z Okręglickich, nabył 1685 r. od Turobojskiej część Olszam. Córka jego Jadwiga, zeznała 1702 r. z mężem, Mikołajem Smielskim v. Smilskim, zapis dożywocia, a syn Jakób, zawarł 1699 r. układ z Rykalskim. Jakób ten żonaty był 1-o v. z Katarzyną Żelisławską, wspólnie z którą zawarł 1710 r. układ ze Smilskimi, a 2-o v. z Małgorzatą z Jastrzębskich, zapisującą 1724 r., już jako wdowa po nim, 1,500 flor. Parulowi (Perp. Czers. 14 A f. 142; 15 f. 108 i 458; 17 f. 182; 19 f. 500). Z tej żony córka Barbara, niema, zmarła 1785 r. (A. Tarnows. For. Nob.), zaś z Żelisławskiej, pozostawił on trzech synów: Jakóba *Józefa*, Stanisława i Michała.

Herb Korczak

I. Jakób *Józef*, 1731 r. towarzysz pancerny, później podczaszy bracławski, zeznał 1738 r. zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Dydyńskich, córką Stanisława z Strońskiej, posiadaczką wójtostwa Nieszkowice, zmarłą 1786 r. (Gr. Sandec. 74 f. 476; Gr. Biec. 94 f. 154; Zs. Czchow. 38 f. 379 i 1035; 63 f. 33; A. Tarn. For. Nob.). Z niej: Franciszka zmarła 1782 roku w Bronczycach (sepultura w Pogwizdowie); Teresa, 1-o v. Antoniowa Borucka, 2-o v. Jakóbowa Derpowska, Brygida, zeznająca 1769 r. zapis dożywocia z mężem, Kasprem Mroczkowskim i Urszula Jakóbowa Hendzlowska (Chędzlowska), kwitująca braci 1784 r. z części spadku po Kossakowskim. na nią przypadającego (Gr. Krak. 553 f. 448; Gr. Sandec. 104 f. 107; Zs. Przem. 399 f. 9) i synowie: Franciszek, ur. 1735 roku (metr. w Wilczyskach) i Jan, ur. 1754 r. (metr. w Pogwizdowie), legitymowany w Stanach galicyjskich 1787 r., którzy 1782 r., część swą spadku po Kossakowskim, sprzedali Morsztynowi (Tab. Gal. z 1787 r. Quiet. Nov. 45 f. 105). Był i trzeci syn Marcin, kadet artyleryi koronnej, zmarły 1777 r. (sepult. w Pogwizdowie).

Z nich Franciszek, tytułowany cześnikiem, następnie podczaszym gostyńskim, od 1761 r. posiadacz folwarku Ossuchowski w Lipnicy, a także Dziewię-

czyc i Zagórza, nabył 1784 r. od Delpacych Lgotę Gawronną (Gr. Sandec. Fasc. 91 f. 2325; Ob. Krak. 17 f. 127) i zostawił, z Kunegundy N. (mieszczki lipnickiej), Jakóba *Ignacego*, ur. 1764 r., zamieszkałego później w Buskowej w Królestwie i Jana Kantego, ur. 1767 r. (metryki w Lipnicy murowanej), obu wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. 9 f. 84). Ostatni umarł w Gosprzydowej 1823 r., zostawiając, z Kunegundy z Sobolewskich: Rozalię, zmarłą 1838 roku w Sobolowie; Konstancyę, za Kasprem Teofilem Komarem; Józefa, posiadacza Piestrzca, w kieleckiem, który 1818 r. zaślubił w Tarnowie Annę z Brodzkich, wdowę po Adamie na Głembokiem Duninie Wąsowiczu i Wincentego na Gosprzydowej, żonatego z Pauliną z Rudnickich, córką Wojciecha z Komarównej, dziedziczką Bełełuii, zmarłą 1827 r., z której: Feliksa 1827 r., Ksawera 1833 r. zmarłe, Stefania, Włodzimierz i Seweryn (A. Tarn. For. Nob.).

II. Stanisław, po którym, z Magdaleny Bieleckiej, syn Kajetan, kasyer dóbr ks. Czartoryskich, zmarły 1794 r. w Włostowicach. Ten zostawił, z Joanny z Buczyńskich, która 1802 r. prowadziła z drugim mężem, Karolem Pernetem, proces rozwodowy:

1) Julię Agatę, ur. 1789 r. (metr. w Włostowicach), od 1806 r. za Janem Jordanem.

2) Hieronima Benedykta, dziedzica Chorośnicy i Nowosielec, sierżanta 1-go pułku strzelców konnych, zmarłego 1831 r., bezdzietnego z Salomeą z Czerneckich, zmarłą 1830 r. w Podliskach (A. Lwows. For. Nob.).

III. Michał, z Antoniny Męcinianki, 1-o v. Franciszkowej Duninowej Rzuchowskiej, córki Aleksandra i Aleksandry z Bidzińskich Męcinów, wnuczki Benedykta Męciny i Aleksandry z Bnina Moszyńskiej, zostawił: Stefana i *Józefa* Benedykta, kwitujących 1777 r. Popławskiego (DW. 93 f. 494 i 101 f. 1334), wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1786 r.

Stefan, wojski łomżyński 1782 r., a liwski 1790 r., otrzymał 1756 r. sołtystwo w Pieniążkowicach, które 1757 r. odstąpił Sławińskim, został 1794 r. wprowadzony z żoną, Rozalią z Jackowskich i synem Marcelim do Żabieńca i Choynowa (M. 231 f. 78 i 92; Perp. Czers. 34 f. 342 i 40 f. 476). Córka jego, Anna Józefa, ur. 1768 r. (metr. u Św. Krzyża w Warszawie), 1-o v. 1790 r. za Michałem Budziszewskim, szambelanem królewskim, synem Franciszka i Magdaleny z Suskich, 2-o v. za Marcinem Kęszyckim, pułkownikiem b. wojsk polskich, otrzymała z spadku po Kossakowskim klucz Dźwinogród; umarła 1813 r. (DW. 106 f. 1329; A. Lwows. For. Nob.).

Syn *Marceli* Erazm Jakób, ur. 1766 r. (metr. u Św. Krzyża w Warszawie), skarbnik czerski 1789 r., zeznał 1793 r. zapis dożywocia z żoną, Seweryną hr. Melfort, córką Jana hr. Drummond de Melfort, pułkownika gwardyi pieszej koronnej i Maryanny de Magny, a 1801 roku nabył od Głowackich Worochtę. Syn jego Edward, dzierżawił do 1843 r. od Mysłowskich Zubrzec i Żyznomierz (DW. 109 f. 1188; Tab. Gal. Contr. Nov. 97 f. 548).

Władysław, drugi syn Stefana, otrzymał 1790 r. od ojca majątki, spadłe na niego po Kossakowskim, kasztelanie kamieńskim, w którym to akcie wymieniając swą genealogię, dodał Stefan, iż jest prawnukiem Jerzego Żelisławskiego i (Krystyny) Konstancyi Kossakowskiej, a praprawnukiem Kazimierza Mikołaja Kossakowskiego, podsędka ziemskiego bracławskiego i Tacyanny Strzyżewskiej,

1-o v. Przeradowskiej. Władysław rozdzielił 1800 r. spadek po Kossakowskim w ten sposób, że czwartą część odstąpił rodzicom, drugą czwartą dał siostrze Annie, trzecią bratu Marcelemu, zachowując czwartą część dla siebie (DW. 112 f. 968, 1341, 1346, 1668, 1700).

Józef Benedykt, młodszy syn Michała, zmarły 1810 r. w Łąktcie, otrzymał 1752 r. wspólnie z pierwszą żoną, Heleną Gładyszówną v. Gładyszewiczówną, w dożywocie Olchowę (Gr. Sandec. 216 f. 298; Fasc. 42 f. 388 i 454; Zs. Czchow. 38 f. 379). Drugą jego żoną była Zuzanna Cieszkowska, a trzecią, jej siostra Anna. Z pierwszej żony syn jego:

a) Antoni, zamieszkały w Borzykowcach, umarł 1826 roku w Posuchowie. Z Wiktoryi z Gołkowskich, zostawił Kryspina bezdzietnego, Adama i Konstantego, dziedziców Uścia i Karłowa. Adam umarł 1828 r. w Kunaszowcach, zostawiwszy Zofię i Witolda, zaś Konstanty zabezpieczył na swej części Uścia i Karłowa 1831 r. dożywocie żonie, Justynie z Chłopeckich (Tab. Gal. Instr. 325 f. 145). Wszyscy oni legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, w latach 1822 — 1866.

Z drugiej żony dzieci *Józefa* Benedykta:

b) Erazm, dziedzic Bierkowej i Dziewięcic, dzierżawca Smerdzącej, zmarły 1831 r., zostawił, z Ludwiki hr. Drummond de Melfort, córki: Emilię Anastazyę Annę i Olimpię Pamelę, wydaną 1833 r. za Leopolda Pantaleona Lipińskiego, jakoteż synów: Eustachego Adama Walerego, ur. 1797 r.; Herkulana Cezara Adolfa, ur. 1804 r., do 1830 r. w wojsku, później sędziego Trybunału, wreszcie adwokata w Krakowie, od 1836 r. żonatego z Aleksandrą Troupówną Musiałowiczówną; Tytusa Heliodora Zenona, ur. 1806 r. i *Józefa* Oktawiusza Edwarda, kontrolera cłowego Rzeczypospolitej krakowskiej, zamordowanego 1846 r. Tego dzieci: z N. N., Leokadya; z Józefy Nimfy Rogoyskiej, która się z nim rozwiodła i wyszla 2-o v. za Feliksa Krupińskiego, córka także Leekadya, zmarła 1852 r. i syn Konstanty, 1851 r. furyer, pułkownik grenadyerów rosyjskich, wreszcie z Wiktoryi Staneckiej: Teofila i Waleryan zmarli młodo, Zygmunt, ur. 1836 r.; Aleksander od 1861 roku obywatel Warszawy i Ludwika, ur. 1844 r., zaślubiona 1864 r. Władysławowi Anastazemu Sabowskiemu, literatowi (A. Sąd. Kraj. Krak.).

c) Otto ożenił się 1805 r. z Elżbietą z Gostkowskich, która go jednak opuściła, a umierając 1836 r., zapisała swój majątek naturalnemu swemu i Kajetana Cieszanowskiego synowi, Konstantemu Tomaszowi Cieszanowskiemu (A. Tarn. For. Nob.).

d) *Stanisław* Delfin, 1799 r. major wojsk rosyjskich, 1817 r. marszałek gubernialny podolski, zostawił z Honoraty Orłowskiej: Delfinę, za hr. Mieczysławem Potockim, Natalię, za hr. Medici-Spada, Ludwikę, za ks. Karolem de Beauveau, Aleksandra, Mieczysława, zmarłego 1880 r. i Włodzimierza, zmarłego 1869 roku, wylegitymowanych ze szlachectwa na Podolu 1848 r. Z nich: Aleksander, dziedzic Kudyowiec, marszałek powiatowy uszycki, zmarły 1875 roku, żonaty był z Pelagią z Mostowskich, z której: Honoryna, 1-o v. Przeździecka, 2-o v. de Maugny; Marya za Borysem Bodisko, Aleksandryna, za hr. Mikołajem Tyszkiewiczem i Natalia, zakonnica (Z teki hr. Kossak.).

e) Juliusz, dziedzic Kuryłowiec, wylegitymowany ze szlachectwa na Podolu wraz z bratem Stanisławem 1822 r., zostawił legitymowane tamże 1849 roku córki: Honoratę Paulinę i Izabellę *Ewelinę* Feliksę Józefę, później za hr. Janem

Nepomucenem Bąkowskim, jako też syna *Adolfa* Michała Józefa, żonatego 1860 r. z Anną z hr. Stadnickich, 1-o v. Januszową Szeptycką, z której córka Marya, dziedziczka Pohorylec, od 1879 r. za Władysławem Tchórznickim (Bork.).

f) Petronella, za Wojciechem Rudnickim, dziedzicem Beleluii, którą zięć ich Wincenty Komar, sprzedał 1836 r. Kościszewskiemu (Tab. Gal. Instr. 429 f. 478) Z trzeciej wreszcie żony Józefa Benedykta dzieci:

g) Mikołaj Sabba na Łąktcie Górnej.

h) Kasper Teofil na Sobolowie, żonaty z Konstancyą z Komarów (obacz wyżej), i

i) Zygmunt, zmarły 1840 r. w Brzezowej, miał z pierwszą żoną, Franciszką z Kurdwanowskich, córkę Paulinę, wydaną za Onufrego Żuka Skarszewskiego, zaś z drugą żoną, Agnieszką z Hubickich, 1-o v. Sobolewską, bezdzietny (A. Tarn. For. Nob.).

W gubernii podolskiej legitymował się ze szlachectwa 1845 r. Władysław z synami: Tytusem i Soterem, syn Kajetana, wnuk Michała. Musiał to być inny Michał, jak ten, o którym była mowa wyżej, bo tamten, jak się zdaje, miał tylko synów, Stefana i Józefa.

Tytus, generał wojsk rosyjskich, zostawił, z Adeli Borzobohatej Krasieńskiej, córki Franciszka Kajetana, chorążego trembowelskiego, zmarłej 1856 r., syna Edmunda, po którym córki: Małgorzata, Jadwiga i Honoryna (Z teki hr. Kossakowskiego).

Jan, syn Edmunda Korczaka Komara z Podola i Anieli Vincentini, artysta malarz, zaślubił 1903 r. Zofię Greffkowiczównę, córkę Jana i Natalii Toczyskiej.

Aurelia, córka Stanisława, za Zygmuntem Cieńskim 1849 r.

KOMAROWIE GACCY spotykani w początkach XVIII-go wieku w radomskiem i czerskiem, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej. Michał Komar Gacki, 1701 r. dzierżawca Skrzyńska, następnie skarbnik drohicki 1711 r., arbiter w sprawie działu majątku Wąsowiczów. Syn jego Andrzej, kwitował 1701 roku Wąsowicza z sumy (Gr. Radoms.). Czy nie będzie także jego synem Michał, cześnik żytomierski, żonaty 1714 r. z Katarzyną z Ołtarzewskich (Perp. Czers. 18 f. 126). Synów jego dwóch, Józef i Piotr. Po Józefie znani są synowie, Teodor i Bartłomiej, a po Piotrze, Ignacy.

Adolf, Emeryk i Teodor, synowie Włodzimierza, jakoteż Stanisław, Karol, pułkownik wojsk rosyjskich i Antoni Feliks Edward, synowie Ignacego Antoniego, wszyscy wnukowie Teodora, 1835 i 1838 r., zaś Stanisław Konstanty Karol Antoni, syn Stanisława, 1869 r., a także Erazm na, 1872 r. żona Zenona Kalinowskiego w Wilnie, Adolf i Tomasz, dzieci pułkownika Karola, 1862 i 1879 r. wylegitymowani.

Kazimierz i Michał, synowie Wincentego Waleryana, oraz Ewaryst Rafał, Dionizy Jakób, Ignacy Piotr i Jordan, synowie Jana Antoniego, wszyscy wnukowie Bartłomieja, 1848 i 1849 r., a Stanisław, Jan Lucyan, Walerya Marya, Adela Placyda i Michalina, dzieci Jordana, 1884 r. wylegitymowane.

W końcu udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie również w gubernii podolskiej: Bruno Łukasz, Otton Paweł, Zenon Ambroży, Stefan Maciej i Franci-

ciszek Borgiasz, synowie Stefana, wnukowie Ignacego, a prawnukowie Piotra, 1840 i 1852 r. (Spis.). Patrz *Gaccy h. Korwin*

KOMAROWIE - SUTYSCY właściciele Sutyski, w powiecie winnickim. W Rulikowski w swoich notatach heraldycznych przypuszcza, że są h. *Korczak.*

W drugiej połowie XVI-go wieku żyło, w województwie bracławskiem. dwóch braci, Nikifor i Denis. Siostrą ich pewnie była Eudoksya, 1593 r. wdowa po Janie Wierzejskim. Miała być córką Bohusza Komara.

Nikifor pozostawił córkę Annę, za Bohuszem Deszkowskim i synów: Semena, Andrzeja i Jermołę, dziedziczących na Majanowie, w województwie bracławskiem, 1597 r.

Semen Komar Sutyski, z Doroty Curkowskiej, pozostawił syna Jana i córki: Reginę i Katarzynę, wpływających do sprawy o spadek po Curkowskich 1645 roku. Regina, 1-o v. Zaleska, 2-o v. za Michałem Czeczelem 1668 r. Semen miał mieć jeszcze syna Aleksandra i córkę Marusię, 1-o v. Stanisławowę Łastowiecką 1612 roku, a 2-o v. Aleksandrowę Mączyńską (Bracł. 1 f. 670; XI f. 214 i XVII f. 1990; Woł. VI C f. 20 i 143; VI D f. 9; VII A f. 315 i Kij. III A f. 324).

Jermoła Komar Sutyski pozostawił trzech synów: Piotra, Bazylego i Jana, zmarłego 1636 r., nad którym sprawował opiekę 1606 r. stryj ich Semen (Bracł. III I. 3). Bazyli dziedziczył 1637 r. na Majanowie i zostawił, z Maryanny Borkównej, córkę Helenę, za Stefanem Diakowskim 1668 roku (Bracł. IX f. 393; Kij. V f. 851 i 881).

Denis miał dwie córki: N. Semenowiczową, Marynę, 1-o v. Turczynowiczową, 2-o v. Wasilowę Żytyńską, 3-o v. Nikonowę Treszczynę, 4-o v. Krasnosielską i syna Nikifora. Jermoła i Semen pozwali 1599 r. Marynę Treszczynę i syna jej, Jana Żytyńskiego, o 100 kóp gr. litew. (Bracł. I f. 270 i 658).

Nikifor, z Teodory Oratowskiej, pozostawił syna Andrzeja, ożenionego z Anną Smogorzewską, z której syn Eliasz. Po Eliaszu pozostało dwóch synów: Bazyli i Konstanty. Bazyli, rotmistrz chorągwi wołoskiej, pozwany 1682 r. o szkody, przez Komarnickiego (Gr. Żydacz. Fasc. 48 f. 1057).

Eliasz Komar-Sutyski i syn jego Konstanty, wymienili rodowód wyżej przytoczony przy sprawie, którą prowadzili z Diakowskimi 1723 r., o spadek po Helenie z Komarów Diakowskiej (Bracł. XV f. 1947; XVI f. 209 i 827).

Konstanty, żonaty 1-o v. z Maryanną Brzezińską, córką Zygmunta, 1676 r. (Gr. Lwows. 654 f. 96), a 2-o v. z Barbarą z Kopczyńskich Janową Sikorską, pozostawił Aleksandra, Jana, Franciszka i Annę, żonę Mikołaja Łazowskiego (Zs. Kamień.).

KOMAROWIE h. RADWAN. Kojałowicz pisze, że Komarowie tego herbu byli w powiecie pińskim. Do nich pewnie należą: Bazyli i Teodor Karpowicze i Kirdej Zielewicz, ziemianie pińscy 1671 r., dziedziczący na Stachowie i stąd nazywający się Komarami-Stachowskimi (Arch. Zbor. Dok. VI).

Andrzej Komar, za konsensem królewskim z 1772 r., wykupił Szołemki, w powiecie owruckim, od Jełowickiego i stąd tytułował się starostą szołomeckim. W 1778 roku był i rotmistrzem pińskim (Kancl. 54 f. 145; M. 300 f. 94; DW. 94 f. 685) Samuel i Benedykt, w powiecie pińskim, 1780 r. (Akta IV).

KOMAROWSCY h. CIOŁEK, prawdopodobnie stanowią jeden dom z Komorowskimi tegoż herbu. Rodzinę tę spotykamy w województwie witebskiem, już, w XVI-tym wieku. Paweł Komarowski posiadał tam własność 1578 r. Potomkowie jego legitymowali się ze szlachectwa tamże, w końcu XVIII-go wieku. Samuel, pisarz grodzki brasławski 1665 r.

Stanisław Komarowski, syn Piotra, wnuk Stanisława, wraz z synami swoimi: Anastazym Konstantym i Leonardem, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1854 r.

Tamże legitymował się ze szlachectwa 1826 r. Aleksander, syn Jakóba wnuk Jana.

W gubernii czerniechowskiej spotykamy licznych potomków Bazylego Iwanowicza Komarowskiego, który 1742 r. służył tam wojskowo, a 1781 r. był podsędkiem powiatu czerniechowskiego.

KOMARZEWSKI Jan, syn Mikołaja, generał major wojsk koronnych i litewskich, przy boku króla zostający, kawaler orderu Św. Stanisława 1778 roku, w 1786 roku był generałem lejtenantem. Poseł rawski i deputat do konstytucyi 1784 r. Za położone zasługi otrzymał 1783 r. cesyę 10,000 dukatów, należnych skarbowi od ks. Karola Radziwiłła i nabył 1784 r. Biskupice, w lipieńskiem (M. 298 f. 95 i 234). W 1787 r. sprzedał Zawady Walickiemu, 1788 r. część Trzcianki Jezierskiemu, a 1793 roku Szczuki Wielkie i Małe Rzeszotarskiemu (DW. 102 f. 735; 103 f. 141; 109 f. 360; M. 301 f. 84). Ulubieniec Stanisława Augusta, towarzyszył królowi do Petersburga i był obecny jego śmierci. Umarł w Paryżu 1810 r. bezdzietnie i bez testamentu, a do spadku po nim zgłosił się 1819 r. Antoni Romanowicz.

Herb jego przedstawiał w polu błękitnem srebrną lilię odwróconą, nad którą krzyż kawalerski złoty, połączony z nią gałką srebrną. Nad tarczą korona, w niej trzy pióra strusie. Herb ten miał otrzymać Komarzewski 1781 r., będąc wówczas majorem wojsk koronnych (Ostr.).

KOMASCY z Komaszyc, w powiecie łęczyckim. Akta łęczyckie z końca XIV-go wieku o nich wspominają. Stanisław z synem Aleksym, zabitym przez Jana z Michałowic, 1393 r. Dobiesław z żoną Grzymką, Mikołaj, Tomisław, Janusz, Bolesta, Staszek, syn Macieja, Świętosław z synami: Marcinem, zabitym 1394 r. przez Świętopełka, Maciejem i innymi. Jan i Jacek dziedziczyli na Komaszycach w latach 1388 — 1400.

Jan Komaski z Dąbrówki, 1419 r. na sądach w Brzezinach. Wojciech, syn Mateusza, 1430 r. na uniwersytecie w Krakowie. Jakusz ma 1442 roku sprawę o granice Kadzielnej i Siemienic (Gr. Orłow.).

Franciszek Komaski *Parska*, synowie Łazarza i Walenty, syn Luby, współwłaściciele Komaszyc, 1576 r. (Paw.).

z KOMASZYC, z dyecezyi krakowskiej, Andrzej, syn Piotra, 1487 r. na uniwersytecie krakowskim.

KOMECCY, czasem KOMESCY h. ŚLEPOWRON, pisali się z Kownat. Jan Komecki, w sieradzkiem, 1608 r. Mikołaj Komecki, z województwa płockiego, elektor Władysława IV-go. Żyjący za czasów Jana Kazimierza Melchior Komecki, urodzony z Agnieszki Korytowskiej, pochowany w Staniątkach, żonaty 1-o v. z Anną Orłowską h. Orla, 2-o v. z Anną z Mokrego Mokrską, h. Topór, z pierwszej żony pozostawił syna Wojciecha, osiadłego w krakowskiem i Aleksandra, z drugiej—synów: Sebastyana i Jana. Córka jego zapewne Anna, 1-o v. Janowa Remerowa, 2-o v. Janowa Ściborowa Chełmska 1663 r. (Oblat. Krak. 90 f. 1726 i 1793). Z nich:

Sebastyan, kanonik krakowski i kujawski, proboszcz sandomierski, sekretarz królewski, umarł 1680 r. Pochowany w katedrze krakowskiej.

Jan, również kanonik krakowski i kujawski, a także płocki, umarł 1702 r. Pochowany w katedrze krakowskiej.

Wojciech miał synów: Jana, Józefa Franciszkanina, Mikołaja miechowitę, Kazimierza Norbertana i Stanisława, zmarłego bezdzietnie.

Herb Ślepowron.

Jan, burgrabia krakowski 1700 r., regent grodzki krakowski 1723 r., dziedzic Niegoszowic, żonaty z Anną Kraszkowską, zmarły 1731 r., pozostawił syna Franciszka, także burgrabiego krakowskiego, żonatego z Antoniną Borowską, który rezygnował z urzędu, czy też umarł, 1746 r. Ignacy, burgrabia krakowski, sprzedał 1754 r. Niegoszowice (Obl. Kr. 186 f. 2112).

Aleksander, ożeniony z Zuzanną Charbicką. pozostawił trzech synów: Franciszka, Sebastyana i Jana, zmarłego bezdzietnie.

Sebastyan, z kanonika kujawskiego i proboszcza szadkowskiego, kanonik gnieźnieński 1701 r., kustosz krakowski 1723 r., dziekan włocławski, rezygnował z kanonii gnieźnieńskiej 1728 r., na rzecz bratanka swego Michała Maurycego. Umarł w Krakowie 1755 r.

Franciszek, podstoli krakowski, podstarości i sędzia grodzki kowalski, umarł 1734 r. Żonaty 1-o v. z Maryą Rostkowską h. Dąbrowa, 2-o v. z Konstancyą Mostowską, z pierwszej żony miał syna Michała Maurycego, z drugiej — synów: Stefana i Bernarda. Z nich:

Michał Maurycy, ur. 1700 r., po stryju swoim Sebastyanie, kanonik gnieźnieński 1728 r., kustosz krakowski 1755 r., umarł w Gnieźnie 1775 r.

Stefan zaślubił Wiktoryę Waxmanównę i z niej miał syna Jana, który zeznał 1772 r. w grodzie kowalskim, zapis dożywocia z żoną. Wiktoryą z Zawiszów, córką Józefa, łowczego inowłodzkiego i Katarzyny ze Skarbków. Ten Jan, dziedzic Krzywaczki i Bęczarki, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie czchowskiem, wymieniwszy rodziców swoich, dziada i babkę (M. D Wąs.). Pozostawił on syna Franciszka *Ksawerego*, którego, z Karoliny Gójskiej, synowie: Tadeusz, młodo zmarły i Ludwik Paweł, ur. 1820 r., zmarły 1897 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Po tym ostatnim, z Olimpii Kleniewskiej, zostały dwie córki i syn Józef, zmarły przed ojcem. Jan, namiestnik i regent grodzki krakowski 1723 r. (Woł. XI f. 1276).

Bernard, stolnik inowrocławski 1780 r., umarł w roku następnym. Czy nie jego był synem Jakób, dziedzic 1811 r. Bożymowic, żonaty z Agnieszką Wilkszycką, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Zygmunt, syn niegdy Józefa i Maryi z Walewskich, zmarłej 1906 r. w Siemianowie, zaślubił 1901 r. w Warszawie Maryę Karnkowską, córkę Stanisława i Jadwigi z Rulikowskich.

Tekla, żona 1-o v. Floryana Zborowskiego, szambelana królewskiego, zmarłego 1798 r., a 2-o v. Wójcickiego 1802 r.

KOMERADZCY v. KOMORADZCY v. KOMARADZCY z Komerad. Jerzy otrzymał 1666 roku konsens na sprzedaż dworku w Czerwonogrodzie (Ręk. Ossol. Sig. 139 f. 18). Wawrzyniec Stanisław, żonaty 1715 r. z Maryą Rawiczówną Dembińską, 1-o v. Stefanową Węgleńską. Syn ich Jan 1744 r. Ten sam pewno Jan, porucznik pułku nadwornego, z żoną, Salomeą z Nielepców; dostali 1759 r. sześć włók z ekonomii brzeskiej (Obl. Krak. 139 A f. 291 i 589; 151 A f. 1315; 170 f. 1243; Akta V).

KOMERNICKI Wojciech, towarzysz chorągwi usarskiej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 r. (V. L.).

KOMIEROWSCY v. KOMIROWSCY h. POMIAN z Komierowa, w powiecie nakielskim, która to majętność, po dzisiejszy dzień, w ich rękach pozostaje.

Herb Pomian.

Jasiek z Komierowa, brat jego rodzony Mikołaj z Lipia i brat ich stryjeczny, Bogusław Krasny z Obodowa, sprzedali 1376 r. majętność swoją Nasławą łąkę, opatowi Byszowskiemu. U dokumentu tego zawieszone pieczęcie Jaśka i Mikołaja, przedstawiają h. Pomian. Z dokumentu tego sądząc, przodkami tej rodziny byli: Bogusław, syn Nasława, 1176 r., rycerz Nasław, Zdzisław, Mikołaj i Piotr, synowie Bogusława. Zwrócili oni 1294 r. Lipie, opatowi Byszowskiemu. Komes Nasław z synami: Bogusławem, Tomisławem i innymi, zamienił 1296 r. część Gogolowa i Krampiewa, z opatem Ryszowskim, na część Lipia. Jałbrzyk (Albric) z Lipia 1338 r. Mikołaj z Lipia 1363 r. (KWP.). Pomiędzy Gniewomirem z Komierowa i Janem z Grabowa, a Grabieńskim i Ossowskim, nakazany 1497 roku pokój, pod karą stu grzywien (St. Pr. P. Pom. VII. 40).

Żyjący w drugiej połowie XV-go wieku Piotr Komierowski, dziedzic na Komierowie, pozostawił dwóch synów: Mikołaja i Macieja, którym Jan Olbracht wyznaczył 1494 roku w Toruniu opiekuna, w osobie Jana z Brudzewa, kasztelana spicimirskiego.

Po Macieju, który wspólnie z bratem dziedziczył na Komierowie, pozostała córka Zofia, żona Jana Miruckiego. Sprzedała ona 1561 r. w grodzie poznańskim Opalińskiemu, część swoją na Komierowie.

Po Mikołaju, żonatym z Małgorzatą Moszczeńską, której 1522 i 1527 r. zabezpieczył posag na Komierowie (Gr. Nakiels.), pozostali synowie: Piotr, Jan i Maciej, oraz córki: Anna, za Adamem Trzebiszem, Maryanna, za Mikołajem Ostrowskim i Elżbieta, za Wacławem Regulskim.

Piotr i Maciej odkupili 1561 r. od Opalińskiego część Komierowa, sprzedaną temuż przez Mirucką. Piotr i Jan zmarli bezpotomnie, a Maciej, żonaty 1-o v. z Katarzyną Konopacką, której 1562 r. zabezpieczył posag, 2-o v. z Febronią Ostrowską, córką Jana z Ostrowa, której również posag zabezpieczył 1571 r. (Gr. Nakiel.), z pierwszej żony miał córki: Katarzynę Marcinowę Kraińską i Małgorzatę Bartłomiejowę Klemanową (Gr. Nakiel. z 1603 r.), z drugiej — która po jego śmierci wyszła za Piotra Kierskiego, pozostawił syna jedynego Mikołaja i córkę Zofię, podprzeoryszę Norbertanek w Strzelnie, zmarłą 1623 r.

Mikołaj, dziedzic Komierowa, Niechorza i Świdwia, na których to dwóch ostatnich majątkach zabezpieczył 1599 r. posag pierwszej swej żonie, Jadwidze Doręgowskiej, córce Jana (Gr. Nakiel.). Drugą jego żoną była już 1603 r. Katarzyna Białośliwska, a trzecią—Zofia Radzicka (Gr. Nakiel.). Z pierwszej żony synowie: Wojciech bezdzietny i Maciej, oraz córka Katarzyna, żona 1-o v. Jakóba Jarosława Trzebuchowskiego, kasztelana kowalskiego, 2-o v. Mikołaja Truszkowskiego. Z drugiej żony miał Mikołaj córkę Annę, za Gamratem, a z trzeciej — córkę Dorotę, żonę 1-o v. Ludwika Klińskiego, 2-o v. Stefana Wyganowskiego.

Maciej, po ojcu Mikołaju, dziedzic Komierowa, zabezpieczył 1630 r. w grodzie nakielskim posag pierwszej swej żonie, Elżbiecie Sławianowskiej, córce Wojciecha, z której córka Katarzyna, za Stefanem Wilkostowskim i synowie: Adam, Stanisław, Piotr i Paweł. Z drugą żoną, Zofią z Klińskich, Maciej nie miał potomstwa. Z synów jego:

Adam bezdzietny z Katarzyną Moszczeńską. Otrzymał on 1664 r. od stryja swego Wojciecha, część Komierowa (Gr. Nak.).

Stanisław umarł młodo.

Paweł, elektor Augusta II-go, żonaty 1-o v. z Katarzyną Kalkstein-Stolińską, 2-o v. z Anną Sobiejuską, 3-o v. z Anną Trzaskowską, 4-o v. z Maryanną Zaleską, z drugiej tylko żony miał córki: Maryannę, Agnieszkę Kazimierzowę Ostrowską i Eleonorę, 1-o v. Jakóbowę Dzierżanowską, 2-o v. Józefowę Żukowską.

Piotr, dłużnik Mycielskiego 1674 r. (Zap. Gr. Pozn. I f. 905), trzy razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Teresa Dembińska herbu Rawicz, córka Stanisława i Katarzyny Kamińskiej. Z niej sześciu synów: Stanisław, Jan i Wojciech bezdzietni, Ludwik przeniósł się na Podole, gdzie pozostawił potomstwo, Jakób, elektor Augusta II-go, dziedzic Komierówka i Kijewa, ożeniony 1-o v. z Konstancyą Markowską, 2-o v. z Barbarą Prądzyńską, z pierwszej żony miał synów: Mikołaja i Jana bezdzietnych, oraz córkę Katarzynę, za Mikołajem Wojciechowskim, a z drugiej — syna Antoniego (w zakonie Stanisława), przeora Cystersów w Koronowie, oraz córki: Magdalenę, za Józefem Gliszczyńskim i Joannę, za Piotrem Gotartowskim. Andrzej, pisarz grodzki nakielski 1721 r.,

ożeniony z Ewą Lubstowską, córką Macieja i Anny z Grabskich, pozostawił córkę Franciszkę, Klaryskę w Bydgoszczy i synów: księdza Macieja Ignacego, w zakonie Karmelitów Anastazego, księdza Kazimierza, w zakonie Konstantego, Karmelitę, następnie proboszcza drwalewskiego i księdza Mikołaja, Norbertanina w Witkowie.

Drugą żoną Piotra była Elżbieta Dobrzycka, z którą żył bezpotomnie, a trzecią—Dorota Lichnowska, z której synowie: Maciej bezdzietny, Jan, ożeniony z Anną Biegańską, także bezpotomny i Franciszek.

Ten ostatni, w działach dopełnionych 1763 r. przez jego synów, tytułowany cześnikiem bracławskim (DW. 84 f. 124), właściciel Komierowa, Komierówka i Kijewa, z których to dóbr połowę Komierowa nabył 1724 roku od brata Jana, z Maryanny Tuchołczanki, córki Stanisława i Zofii z Biegańskich, której tegoż 1724 r. posag zabezpieczył (Gr. Nakiel.), pozostawił czterech synów: *Józefa* Antoniego, Stanisława, Jana i Michała, którzy dopełnili 1763 roku działu Komierowa i Komierówka (DW. 84 f. 124), oraz córki, Juliannę, za Andrzejem Konradem Gostomskim 1779 r. (Perp. Czers. 36 f. 163), Jadwigę Dąbrowską, Zofię Pawłowę Łakińską i Maryannę Kanigowską. Z synów Franciszka, Józef osiadł na Mazowszu, a Stanisław dziedziczył na Komierowie. Od nich też idą dwie linie tego domu.

1. *Józef* Antoni, urodzon y wparafii wałdowskiej 1726 r., wylegitymowanyze szlachectwa w Galicyi zachodniej, 1804 r. (Quat. VI f. 196), z regenta kancelaryi marszałka wielkiego koronnego, został cześnikiem inowrocławskim 1762 r. Sprzedawszy dobra posiadane w powiecie bydgoskim, nabył 1767 roku Drwalew, 1769 r. Gliniankę, Czarnówkę, Wolę Karczewską, Wólkę Dudzką, Wólkę Młądzką i Świerk, 1772 r. Słomczyn i Ogrodzienice, które sprzedał 1774 r. Łubińskiemu, a 1779 r. Budziszyn Mały i Zawady (Perp. Czers. 33 f. 168; 34 f. 96; 36 f. 129 i 133; DW. 87 f. 1406; 89 f. 670; 91 f. 394) Trąbki sprzedał Bielińskiemu 1760 r. (Perp. Czers. 31 f. 194). W 1756 r. otrzymał w dożywocie Tuczno, w powiecie inowrocławskim, które odstąpił Trzcińskim, za konsensem królewskim z 1767 r., a 1762 r. posiadał dzierżawę starogrodzką, w ziemi czerskiej. Stąd też pisał się starostą tuczyńskim i starogrodzkim (M. 231 f. 72; 233 f. 275; 270 f. 191; Kancl. 32 II f. 47). W 1761 r. zawarł intercyzę przedślubną z Adamem Kempskim, sekretarzem marszałka wielkiego koronnego i żoną jego, Salomeą de Gauthieur i zaślubił córkę ich Maryannę, z którą w tymże roku zeznał zapis dożywocia (DW. 82 f. 10 i 11; 83 f. 931). Liczne pozostawił potomstwo, bo oprócz zmarłych w dzieciństwie dwóch synów, pozostało przy życiu cztery córki: Joanna Józefowa Siemuńska 1784 r. (Perp. Czers. 38 B f. 54), Tekla Hipolitowa Buczyńska, Krystyna Józefowa Morzycka i Maryanna, oraz ośmiu synów: Piotr, Cypryjan, Józef, Ludwik, Antoni, Franciszek, Tomasz i Konstanty. Z nich:

Piotr, cześnikiewicz inowrocławski, starosta starogrodzki 1797 r., był 1792 roku komisarzem cywilno - wojskowym ziemi warszawskiej i czerskiej i prezesem Rady województwa mazowieckiego 1818 r. (Perp. Czers. 42 f. 324; DW. 108 f. 170; 112 f. 400 i Debit. Czers. 2 f. 152). Dziedzic dóbr Gliniańskich, które od rodziców nabył 1802 r. (DW. 113 f. 282), zaślubił Maryannę Domaszewską, córkę Antoniego i Benigny z Lasockich i z niej pozostawił syna Aleksandra i córki: Teodorę, za Marcinem Krzymuskim i Paulinę, za Piotrem Schillingiem. Piotr

z synem Alesandrem, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

Aleksander, ożeniony z Dembowską, miał z niej syna Konstantego, oraz córki: Jadwigę, 1-o v. Adamowę Bronikowską, 2-o v. Bojarską i Paulinę.

Cypryjan, cześnikiewicz inowrocławski, jako też bracia jego: Józef i Ludwik, pułkownik wojsk francuskich, nie pozostawili potomstwa.

Franciszek, cześnikiewicz inowrocławski, zaślubił 1797 r. w Jeżewie, w powiecie świeckim, Józefę Małgorzatę Brygittę Kitnowską, córkę Maurycego i Magdaleny z Pawłowskich. Z niej trzech synów: Jan, Julian i Ludwik, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Jan, oficer b. wojsk polskich, kawaler Krzyża Virtuti Militari, ze zmarłej 1901 r. w Warszawie, Teresy z Pudłowskich, nie pozostawił potomstwa.

Julian, także oficer b. wojsk polskich i kawaler krzyża Virtuti Militari, zaślubił w Warszawie 1834 r. Emilię Skulską. Z niej córki: Emilia, za Arturem Łempickim, Aleksandra, za Kazimierzem Romockim, Jadwiga, zmarła w Warszawie 1895 r. i Józefa.

Ludwik, oficer b. wojsk polskich, prezes Dyrekcyi Szczegółowej Towarz. Kredyt. Ziems. w Płocku, żonaty z Kornelią Lemańską, miał z niej córkę Zofię, oraz synów: Franciszka, ożenionego z Ireną Marchwicką, Edwarda, Kazimierza, zmarłego 1865 r. w Warszawie i Józefa, ożenionego z Łempicką, z której synowie: Kazimierz i Roman.

Tomasz, cześnikiewicz inowrocławski (Perp. Czers. 40 f. 533), właściciel Sielca, ożeniony z Petronellą Czarnowską, córką Rocha i Brygitty z Klickich, miał z niej córki: Anastazyę, zamężną Kolbe i Krystynę, oraz synów: Floryana, szefa sztabu generała Kickiego, poległego pod Ostrołęką 1831 r., Józefa i Antoniego. Dwaj ostatni, wraz z siostrami, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Józef, właściciel Sielca i Wąsewa, zaślubił Zofię Sobieską, 2-o v. Ksawerowę Norwidową, 3-o v. Radwanową i z niej pozostawił synów: Konstantego, ożenionego z Maryą Hirschmanówną, córką Augusta i Teresy z Wasilewskich, Józefa i Bronisława, żonatego 1-o v. z Ludwiką Kuszlówną, 2-o v. 1892 roku z Urszulą Czarniecką, córką Stefana i Jadwigi z Marylskich, z której ma dzieci: Konstantego, ur. 1894 r., Antoniego, ur. 1902 r., Annę, Teresę, Wandę i Maryę.

Antoni, właściciel Ślązan i Osówca, żonaty 1-o v. z Maryą Hryniewiczówną, 2-o v. z Kazimierą Łuszczewską, siostrą Deotymy, 3-o v. z Waleryą Brankowską, z drugiej żony pozostawił: Jana Wacława, poetę, piszącego pod pseudonimem *Wacława Pomiana*, zmarłego w Wiedniu 1897 r., żonatego z Heleną Sienkiewiczówną, siostrą Henryka, Władysława, Tomasza, Helenę i Antoninę, żony po kolei Tadeusza Sadowskiego. Z trzeciej żony miał Antoni syna Antoniego, zmarłego w Rio de Janeiro 1892 r. i córkę Jadwigę.

Konstanty, cześnikiewicz inowrocławski, ur. 1783 r., zmarły 1869 r., z Fergissówny miał dwóch synów: Henryka i Michała, z którymi legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Henryk, oficer b. wojsk polskich, bezdzietny z Ośniałowską.

Michał, ożeniony z Salomeą Żymirską, ma z niej: Władysławę, za Wincentym Domańskim, Stanisława, Zofię, Michała, Franciszka i Wacława.

2. Stanisław, młodszy brat Józefa, cześnika inowrocławskiego, mianowany 1765 r. wojskim mniejszym bydgoskim i zaraz potem większym, został łowczym bydgoskim 1772 r. Dziedzic Komierowa, nabył 1777 r. od brata Dąbrówkę, Wolę Dąbrowską i Kolankowo, w powiecie bydgoskim (DW. 93 f. 200). W 1768 r. zaślubił Rozalię Kalksteinównę-Osłowską i z niej pozostawił córki: Jadwigę Michałowę Wolschlegierową, Juliannę Aloizowę Kosmowską, Cecylię Ignacowę Sadowską, Magdalenę Januarowę Borowską i Zofię Dąmbską, oraz synów: Józefa (jego może syn Antoni Onufry Felicyan, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.), Ignacego i Macieja, żonatego z Maryanną Gizlerówną, zmarłych bezpotomnie, Jakóba i Andrzeja. Z dwóch ostatnich:

Jakób, najstarszy syn łowczego, właściciel Krojanki i Dąbrówki, generał b. wojsk polskich, własnym kosztem wysztyftował pułk piechoty 1805 r. Poległ w potyczce z dragonami pruskimi 1807 r., pochowany w kościele Św. Mateusza w Nowem. Żonaty 1-o v. z Nepomuceną Kitnowską, córką Maurycego i Magdaleny Pawłowskiej, 2-o v. z Izabellą Wodzińską, córką Ignacego, generała b. wojsk polskich, z drugiej żony pozostawił syna Stanisława, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r., bezpotomnego, oraz córki: Maryę, za Teofilem Buchowskim, zmarłą 1864 r. i Julię, za Miszewskim.

Andrzej, łowczyc bydgoski, dziedzic Komierowa, umarł 1813 r. Z Tekli Wiesiołowskiej, pozostawił syna Tomasza, oraz córki: Franciszkę Ksawerę i Annę, zaślubioną Józefowi Ulatowskiemu.

Tomasz, dziedzic po ojcu Komierowa, umarł 1881 r., pochowany w Komierowie, gdzie leży i żona jego, Agata z Sikorskich, zmarła 1883 r. Synów jego dwóch. Młodszy Władysław odziedziczył Komierów, który przeszedł po jego bezpotomnej śmierci, zaszłej 1884 r., na brata jego starszogo Romana.

Ten ostatni, właściciel po ojcu Nieżychowa, a po bracie Komierowa, doktór obojga praw, poseł do parlamentu niemieckiego, tajny szambelan Papieski 1892 roku, zaślubił 1879 r. w Biezdrowie Maryę Kurnatowską, córkę Stanisława i Eleonory hr. Potworowskiej, z której syn Tomasz, ur. 1885 r. w Nieżychowie i córki: Marya, żona Leona Janty-Połczyńskiego i Franciszka.

KOMINKOWSKI Wojciech, na wyprawie wołoskiej 1497 roku (St. Pr. P. Pom. VII. 77).

KOMIŃSCY. Andrzej Komiński, skarbnik połocki 1638 r. (Ist Jur. Mat. XXII). Michał mianowany wojskim bracławskim 1699 r. (Sig. 15).

KOMNACCY. Jan Komnacki i żona jego Katarzyna, wierzyciele Czaplica 1581 r. (Op. Łuck. 2058 f. 12). Jan i żona jego, Barbara z Dubrowskich, zwrócili 1597 r. Bohowitynowi pierścionek, pożyczony od księżniczki Koziczanki. Anna z Komnackich, żona Rafała Świrskiego 1628 r. (Woł. 1 f. 364 i V B f. 243). Teodor, podstoli mścisławski 1713 r.

KOMODZIŃSCY v. KOMADZIŃSCY h. GRZYMAŁA, patrz *Kamodzińscy*.

KOMONIAKA v. KOMUNIAKA h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu czerwonem dwie strzały rozdarte, na krzyż złożone, trzecia na nich w poprzek przepleciona. W szczycie hełmu trzy pióra strusie (Ostr. 1408).

Kojałowicz wspomina o Stefanie, rotmistrzu królewskim i o Janie i Krzysztofie, jego braciach. Niesiecki dodaje, że Floryan żył w województwie nowogrodzkiem 1632 r. Jan, syn Sylwiana, towarzysz pancerny. Teodor, brat Sylwiana, miał syna Stanisława, który poległ pod Wierzchowiczami. Michał poległ od Tatarów. Krzysztof, podstoli mozyrski 1667 r. i surrogator wileński 1668 roku (Akta VIII). Stefan, rotmistrz królewski i poseł lidzki 1669 r. (V. L.).

KOMOŃSCY v. KOMUŃSCY h. LIS z Komonina, w powiecie raciążskim. Jan, syn Andrzeja z Komonina, 1420 roku na uniwersytecie krakowskim. Jakób i Wojciech z Komonina, procesują 1534 r. Adama z Orzeszek. Wojciecha Komońskiego 1543 r. przydomek *Wojen* (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 149 i 9 f. 77). Jan *Nasiatka* z Komonina, miał syna Mikołaja, oskarżonego 1532 r. przez Adama Grochowarskiego, o zadanie mu ran. Pewnie tego Mikołaja synowie, bo Piotr i Mikołaj *Nasiatkowie*, dziedziczyli na Komoninie 1578 roku (Ibid. 1 f. 287 i 2 f. 27; Paw.).

Andrzej, syn Piotra, zeznał 1612 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Dąbrowskich, a 1614 r. nabył Wolę Służewską (DW. 40 f. 1332 i 1873; 43 f. 331).

Herb Lis.

Łukasz, syn Mikołaja, odstąpił 1608 r. dzierżawę Komorowa Opackiemu, a w roku następnym, wspólnie z żoną, Elżbietą ze Zgorzelskich, wprowadzony został do Zgorzały (DW. 35 f. 465; 37 f. 1068).

Jan, syn Mikołaja, zeznał 1619 r. zapis na rzecz żony swej, Katarzyny z Mrokowskich (DW. 46 f. 579).

Jakób i Andrzej z Komonina, synowie Jana *Bombla*, 1536 r. Jakób i żona jego Dorota, sprzedali 1534 r. część swoją na Komoninie Zawiszy z Dłużniewa. Andrzej, oskarżony 1535 r. przez Apolonię, wdowę po Zygmuncie *Gordeli* z Komonina i jej dzieci, Stanisława i Jadwigę, o zabicie tegoż Zygmunta (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 218; 3 f. 109 i 370).

Stanisław *Bombel*, syn Andrzeja, dziedziczył na Komoninie 1578 roku (Paw.). Stanisława synów dwóch: Andrzej i Paweł.

Andrzej Komuński trzymał 1609 r. Służewiec dzierżawą, od Radzymińskiego, a Paweł Komoński zeznał 1605 roku zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Machcińskich (DW. 35 f. 905 i Perp. Czers. 4 f. 276).

Paweł dziedziczył 1606 r. na Michałowie, w ziemi czerskiej (DW. 33 f. 198 i 34 f. 977). Po Pawle pozostał syn Piotr i córka Dorota, żona Adama Byliny 1630 r. (Perp. Czers. 8 f. 324).

Piotr otrzymał 1633 r. od matki Rudzienko, Wolę i Chełst, a 1649 r. zeznał zapis żonie, Zofii ze Święcickich. W tymże roku sprzedał Dobrzyniec Warszyckiemu, a 1625 r. część swoją na Komoninie, Adamowi Komońskiemu (Perp. Czers. 9 f. 1 i 11 f. 125; DW. 47 f. 1191). Piotr pozostawił dwóch synów: Jana

i Franciszka, którzy, jako dziedzice Rudna, Rudzienka, Kazubicka i Podgórzna, rozgraniczali się od Kołbieli (Perp. Czers. 13 f. 563; Oblata z 1678 r.) i trzy córki: Maryannę, żonę Stanisława Nieborskiego 1641 r., Joannę, żonę Adama Pilichowskiego 1657 r. i Zofię, żonę Jana Władysława Karczewskiego 1664 r. (Perp. Czers. 10 f. 245; 12 f. 1 i 390; 14 A f. 17).

Po Franciszku pozostał syn Wojciech, a Jan, skarbnik czerski 1670 roku, elektor króla Michała, wprowadzony do Rudzienka 1662 r., na którem zeznał 1688 roku zapis na rzecz Karmelitanek warszawskich. Umarł 1693 r. Żonaty 1-o v. z Katarzyną Suficzyńską, której posag zabezpieczył 1672 r., 2-o v. z Konstancyą Borowską, która już będąc wdową po nim, zrzekła się 1694 r. majątku rodzicielskiego, na brata swego Wojciecha Fabiana Borowskiego, z pierwszej żony pozostawił trzy córki: Annę, żonę Kazimierza Walickiego, skarbnika czerskiego, następnie stolnika rawskiego, Zofię, żonę Jana Bromirskiego, miecznika, a następnie podkomorzego wyszogrodzkiego i Brygidę, żonę 1-o v. Franciszka Czosnowskiego, stolnika warszawskiego, 2-o v. Antoniego Wodzińskiego, stolnika liwskiego. Wszystkie trzy siostry, w asystencyi brata stryjecznego Wojciecha, sprzedały 1695 roku Rudno, Rudzienko i Olexyn Karczewskiemu (Perp Czers. 12 f. 279; 13 f. 279 i 419; 14 A f. 345; 14 C f. 164, 251 i 349).

Jan Komoński, syn Mikołaja *Momota* z Komonina, w grodzie płockim 1544 roku, a Mikołaj *Momotowicz* z Komonina, wuj i opiekun Anny Koskowskiej tegoż roku (Gr. Płoc. Wiecz. 9 f. 188 i 214). Józef, bracia Rosława, Stanisław *Gurdilo*, Barbara Mikołajowa i Bartłomiej, współdziedzice Komonina 1578 r. (Paw.).

Antoni Komoński, syn Bartłomieja, zabezpieczył 1611 r. w grodzie warszawskim posag, pierwszej swej żonie Jadwidze, a 1618 r. zeznał zapis dożywocia z drugą żoną, Katarzyną z Wesslów, 1-o v. Brzozowską. W 1614 r. schedę nabytą od brata Tomasza, odstąpił bratu Floryanowi. W tymże roku wprowadzony został do Leśno Woli, Nowej Woli i Janczewic, których to dóbr był dożywotnikiem. Dożywocie to odstąpił 1619 roku Andrzejowi Rejowi z Nagłowic (DW. 39 f. 2017; 42 f. 1079 i 1159; 46 f. 629 i 893).

Wojciech, syn Jana, obierał 1616 r. plenipotentów w Warszawie, a Bartłomiej, syn Jana, sprzedał 1630 r. Wolicę Służewską Prackiemu (DW. 45 f. 1888 i 48 f. 234). Dorota, za Janem Belskim 1621 r. Jan Komoński, żonaty z Jadwigą Boniecką, 1622 r. (Perp. Czers. 6 f. 251 i 445). Jerzy, z ziemi wyszogrodzkiej, elektor Władysława IV-go.

Adam, z województwem płockiem, a Marcin, z województwem wileńskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza.

Placyd, Dominikanin, wracając z Rzymu zatrzymał się 1670 r. w Padwie. Kazimierz, na popisie ziemi lwowskiej, przedstawił 1651 r. jednego konia. Jan, z województwa płockiego, elektor Augusta II-go. Hieronim, opat Benedyktynów płockich 1786 r. Tomasz i żona jego, Małgorzata z Kosińskich, wprowadzeni do Radwankowa 1787 r. (Perp. Czers. 39 f. 14 i 40 f. 30).

z KOMORNA Saul, w procesie z Klemensem, kanonikiem raciborskim, tłomaczy się 1473 r. w konsystorzu gnieźnieńskim, że nie może stawić się, bo poszedł jako dowódzca wojsk zaciężnych (campiductor gentium?) z Władysławem, królem czeskim, do Pragi. Sprawa została odroczona, mimo protestu przeciwnej

strony, twierdzącej, że to niemożliwe, aby taki starzec był dowódzcą (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 631).

KOMORNICCY h. GRYF z Komornik, w powiecie chęcińskim. Ścibor z Komornik, starosta skalski, w latach 1444 — 1447. Stanisław z Komornik, świadczy we Lwowie 1455 r. (AGZ. XIV). Jan Komornicki 1508 r., Jan 1540 r., a Jan i Krzysztof 1573 r., dziedziczyli na Komornikach i Rzerzuszycach. Albert Komornicki, właściciel Pielaszowa i Dobrucic, w powiecie sandomierskim, a Stanisław— Gorzkowa, tamże, 1578 r. (Paw.).

Jan umarł 1542 r. Z żony Anny, syn jego Jakób, Cysters w Jędrzejowie. Jan, dworzanin królewski, poborca województwa ruskiego, 1586 roku (Wyr. Lub. 29 f. 370). Marcin, żonaty 1605 r. z Katarzyną Bystrzonowską, córką Piotra i Anny Gawrońskiej (Decr. Krak. 91 f. 24). Aleksander umarł 1616 r., pochowany w Sandomierzu (Star. Mon.).

Hieronim, ożeniony 1624 r. z Jadwigą Dembińską, córką Zygmunta, pozostawił syna Hieronima Michała (Gr. Krak.), podpułkownika wojsk królewskich 1664 r. (Zap. Lub. 48 f. 908), deputata ad pacta conventa 1669 r., posła 1670 roku i komisarza do dystrybuty hiberny. W 1678 r. wyznaczony był z sejmu komisarzem, do ugodzenia spraw pogranicznych od Węgier, do lustracyi starostwa chęcińskiego i żarnowskiego, i wysłuchania pretensyi księcia kurlandzkiego. Bratanek jego Aleksander, rotmistrz królewski 1673 r. (Zap. Lub. 55 f. 324 i M. 213 f. 38).

Herb Gryf.

Grzegorz, z ziemią przemyską, a Hieronim, duktor powiatu wiślickiego, Jan i Paweł, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę króla Michała. Hieronim Michał, z województwa sandomierskiego i Wojciech, z województwa ruskiego, elektorowie Jana III-go.

Zofia, za Marcyanem Leszczyńskim 1630 r. Marcin i żona jego, Elżbieta z Sułkowa, procesują Ujejskich 1679 r. (Gr. Sand.). Krystyna, zmarła przed 1681 rokiem, żona Samuela Gembarzowskiego (Gr. Radoms.). Antoni i Teofil, poborca sandomierski, 1692 roku (Zap. Lub. 68 f. 243). Franciszek, z województwem krakowskiem, Paweł, z województwem sandomierskiem, a Wojciech, z ziemią chełmską, podpisali obiór Augusta II-go.

Teofil Jaksa, stolnik warszawski, z żony Konstancyi, pozostawił córki: Justynę Michałowę Jaślikowską, stolnikowę czernicchowską, Teresę, 1-o v. Franciszkowę Stradomską, 2-o v. 1728 roku Stefanowę Rupniewską, stolnikowę wendeńską i Salomeę, pannę 1733 r. i synów: księdza Stanisława i Wojciecha, ożenionego 1711 r. z Katarzyną Trzebińską. Ta, wdowa już 1738 r., z synem Bartłomiejem, dziedziczą 1760 r. na Śmieszkowicach i Zbęcznie (Gr. Krak. 328 f. 2588; 332 f. 287; 343 f. 1451; 348 f. 849; 352 f. 26; 358 f. 1195; Obl. Krak. 151 f. 851; 157 f. 1615 i Gr. Krak. z 1760 r.).

Bartłomiej, zmarły przed 1792 r., z pierwszej żony, Barbary Knuckiej, miał syna Antoniego, z drugiej zaś, Teofili Piaskowskiej, synów: Jana i Ignacego, oraz córki: Annę i Ludwikę (M. D. Wąs.).

Herb Jelita

Hieronim, wojski wiślicki 1703 r. Syn jego Stanisław 1740 r. Mateusz Jaxa Komornicki, podczaszyc czerniechowski, sprzedał część Gorzkowa Bystrzonowskiemu 1748 roku (Quat. VII f. 187).

Teodor, komornik graniczny sandomierski 1790 roku. Franciszek, dziedzic Gaju 1809 r., żonaty z Heleną Dembińską. Helena, 1755 r. żona 1-o v. Antoniego Tyszy Bykowskiego, a 2-o v. 1781 roku, za Ludwikiem Jordanem. Józef, żonaty z Franciszką Gaszyńską, córką Michała i Teresy z Lenarskich, 1826 roku (Akta Tryb. Krak.).

KOMORNICCY h. JELITA. Piotr Komornicki z Mokrska, lub Mokrski z Komornik, syn, zdaje się, Klemensa z Mokrska, kasztelana radomskiego, dziedzic Komornik i części Gór, w sandomierskiem, Dziewiątki, Dziemierzyc i Obrazowic, w krakowskiem, burgrabia grodzki krakowski 1447 r., z żony, dziedziczki Chlewic, miał syna Jana, zmarłego bezżennie i córkę Helenę, żonę Pawła Odrowąża ze Sprowy, stolnika lwowskiego 1449 roku, zmarłą 1453 roku, której dzieci odziedziczyły wszystkie dobra po dziadku i babce (Helc. II i AGZ. Lwows.).

Herb Łodzia.

KOMORNICCY h. ŁODZIA z Komornik, w województwie poznańskiem. Dobka, wdowa z Komornik, z synami: Jankiem i Bodzantą, pozwani 1387 r. przed sąd w Poznaniu. Janek i Bodzanta Komorniccy świadczą w Poznaniu i Pyzdrach, w latach 1393 — 1400 (Leksz.).

Stanisław z Komornik, kanonik włocławski 1419 roku. Jan Komornicki, burgrabia poznański, w latach 1434 — 1440. Maciej Komornicki, członek sądu województwa kaliskiego, w czasie wyprawy wołoskiej, 1497 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 213).

Bodzanta Komornicki, syn Jana h. Łodzia i Doroty z Łopacina h. Rola, z ziemi sandomierskiej, kanonik poznański 1507 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Włodka Komornicka, żona Jana Gądkowskiego, matka kanonika poznańskiego 1531 r. Floryan 1578 r. w powiecie pyzdrskim (Paw.). Stanisław i Jan Komorniccy, zwani też Bienieckimi, 1640 r. w Wieluniu.

Herb Nałęcz.

KOMORNICCY h. NAŁĘCZ, prawdopodobnie z Komornik, w wieluńskiem. Tomkowi z Komornik, zastawił król Władysław 1409 r. Wróblów, w ziemi wieluńskiej (Rz. M.). Andrzej z Komornik, inaczej Brykcy, pozwany 1497 r. przez plebana z Mokrska, w wieluńskiem (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 873). Jakób, z ziemią sochaczewską, podpisal elekcyę Jana Kazimierza, a Maksymilian, z ziemią wieluńską, obiór Jana III-go.

Antoni i Jan, z województwa sieradzkiego, elektorowie Stanisława Augusta. Maciej Komornicki asystuje 1744 r. w Sieradzu swej krewnej Annie, wdowie po Władysławie Łempickim. W 1768 r. jest ona już wdową po Janie Tokarskim. Teodor, burgrabia piotrkowski, w latach 1777 — 1791.

Urban, Michał i Aleksander, chorąży gwardyi pieszej koronnej, legitymując się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej, przedstawili akt z 1778 r., którym dobra Rzeki wielkie i małe, w powiecie radomskowskim, sprzedali bratu swemu Janowi. W akcie tym powołali, że są synami Antoniego i Magdaleny Rogoyskiej, wnukami Franciszka i Jadwigi Radgowskiej. a prawnukami Władysława i Katarzyny Skórzewskiej (Quat. VIII f. 103).

Urbana, z Katarzyny Michalczewskiej, stolnikówny owruckiej, synowie: Franciszek i Wincenty i Michała synowie: Józef Karol, Walenty Maciej i Błażej Leon, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Córka Urbana N., za Stanisławem Święcickim 1810 r.

Aleksander, szambelan Stanisława Augusta 1791 r., porucznik gwardyi pieszej koronnej, żonaty był z Maryanną Elżbietą de Kahle, wdową po Wilhelmie de Laurans, generał majorze wojsk koronnych. Wspólnie z nią nabył 1790 roku dworek przy ulicy Fawory w Warszawie, który sprzedali 1791 r. Franciszkowi bar. Schutter i Maryannie z Furnierów. W 1778 r. kwitował brata swego Urbana, a ten znowu 1801 r. Wąsowicza, z 15,000 flor. (DW. 94 f. 736; 105 f. 1170; 106 f. 274 i 287; 107 f. 1117; 108 f. 428; Perp. Krak. 11 f. 616).

Jan, susceptant grodu piotrkowskiego 1768 r., następnie pisarz grodzki piotrkowski, został 1768 r. łowczym radomskim (Kancl. 44 f. 143 i Sig. 36). Ten sam pewno Jan, podwojewodzy i regent grodzki piotrkowski 1779 r.

Józef i Wojciech Wincenty, synowie Jana, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Wspólnie z powyższymi legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Teodor i Wincenty, synowie Wojciecha, a także Hippolita z Finków, wdowa po Leonie, z synami: Aleksandrem, Ludwikiem, ur. w Przyłęku 1832 r. i Stefanem, urodzonym tamże 1825 r., zmarłym w Rosochaczu 1902 r. Stefan, ożeniony z Maryą Nałęcz Komornicką, urodzoną 1840 r. w Iwanowicach, pozostawił:

1) Stanisława Leona, ur. 1861 r. w Zakrzowie, ożenionego z Ewą Niesiołowską.

2) Franciszkę Zofię Kamillę, ur. 1862 r. w Zakrzowie, zaślubioną w Rosochaczu 1882 r. Fryderykowi Plattnerowi, właścicielowi Białej pod Czortkowem.

3) Aleksandra, ur. 1863 r.

4) Stefana, ur. w Zakrzowie 1864 roku, urzędnika Wydziału Krajowego we Lwowie.

5) Wandę, zaślubioną w Rosochaczu 1897 r. Kazimierzowi Jakóbowi Maksymilianowi Bystrzonowskiemu, z Krakowa.

6) Maryę Bronisławę Stanisławę, zaślubioną 1895 r. Ludwikowi Augustowi Bukowskiemu, doktorowi medycyny, lekarzowi w Wadowicach.

7) Jana, ur. 1873 r.

8) Helenę Hipolitę, ur. 1876 r. w Dzikowie, zaślubioną 1903 r. we Lwowie Adamowi Niesiołowskiemu, adjunktowi sądowemu w Drohobyczu.

Kamilla z Kobierzyckich, wdowa po Wincentym, zmarła w Białej pod Czortkowem 1892 r. (Mich. Zaw. z metryk w Jagielnicy i Czortkowie).

August, dziedzic Grabowej 1880 r., żonaty z Anną Duninówną Wąsowiczówną, córką Karola na Smogorzowie i Józefy z Gostkowskich.

Antoni Barnaba W. N. (wojski nowogrodzki?), zeznał 1800 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną Tomaszewską (Zs. Łuckie). Bolesław zaślubił 1903 roku w Warszawie Emilię Trzebińską.

Bartłomiej, horodniczy wołyński 1765 r. i Szymon, sędzia graniczny mozyrski 1817 r., czy są tego herbu, nie jest mi wiadomem.

z KOMORNIK Mikołaj, syn Michała, kanonik krakowski i wrocławski i pleban u Wszystkich Świętych w Krakowie, w latach 1375 — 1397. Marcin, syn Jakóba, 1411 r., Sebastyan, syn Macieja, 1437 r., a Jan, syn Jana, 1465 r. na uniwersytecie krakowskim.

KOMOROWICZOWIE h. KOMAR. Franciszek Komorowicz, syn Józefa, Jakób z synami: Janem, Wincentym i Kazimierzem, syn Antoniego i Kazimierz, syn Michała, wnukowie Stefana, a prawnukowie Stanisława Komorowicza, właściciela 1688 r. Kaczanowszczyzny, w powiecie oszmiańskim, legitymowali się ze szlachectwa 1800 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOMOROWSCY h. BOŻAWOLA mieli wyjść, podług Paprockiego, z Komorowa pod Ostrowem, w ziemi nurskiej. Bieniasz i Jan z Komorowa, synowie Falisława, nabyli część tamże 1484 r. (M. 6 f. 171). Łukasz z Komorowa, syn Stanisława, zabezpieczył 1548 roku posag żonie swej, Barbarze Krasińskiej, córce Jana, na Komorowie, Siedlcu, Grandach i Kozikach (Bibl. Kras. Dypl.). W 1578 r. posiadali Komorowo, Grądy i Siedlec: Barbara Komorowska, Stanisław Komorowski, chorąży nurski, Andrzej, wdowa po Adamie, Stanisław, stolnik nurski i Elżbieta, wdowa po Sebastyanie (Paw.). Stanisław, sędzia ziemski nurski, umarł 1607 r. Jan, Stanisław, Aleksander, Jakób i Andrzej, synowie Andrzeja, procesują 1609 r. Nowodworskiego i Kossakowskiego, o Komorów (DW. 37 f. 1202).

Herb Bożawola.

Aleksander, cześnik nurski 1634 r. Aleksander i Jakób podpisali, z ziemią nurską, elekcyę Jana Kazimierza. Ten Aleksander, dziedzic na Komorowie i Stoku, pozostawił syna Kazimierza i córkę Jadwigę, 1649 r. żonę Sebastyana Świeyko-Ciechanowieckiego (Gr. Ostrows. z 1649 roku i Gr. Nurs. z 1669 roku).

Kazimierz, cześnik nurski 1662 r. Michał, chorąży nurski 1654 r. Jacenty, syn Macieja i Katarzyny z Wiśniewskich, sprzedał 1717 r. część wsi Przykory synowi Maciejowi, urodzonemu z Zuzanny Niedźwiedzkiej. Maciej, ożeniony z Ewą Mościcką, sprzedał 1765 r. Suwin Szydłowskiemu (DW. 62 f. 1438 i 85 f. 101). Paweł, dworzanin prymasa Komorowskiego (1748—1759. Koryt.).

Antoni Józef i Maciej Komorowscy, synowie Wojciecha, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Klemens, syn Macieja, urzędnik sądowy 1849 r.

KOMOROWSCY h. CIOŁEK. W spisanym 1708 r. „Pamiętniku Herbowym“ powiada Aleksander Stanisław Korczak Komorowski: *„bo młodszy syn jego* (Stanisława z Komorowa h. Korczak) *ten pojął Ciołkową, skąd tychże Ciołkami Komorowskich zowią, pierwszego męża herb przyjął swej żony, zły zwyczaj tu z Węgier do korony“* (Rękop. Czartor. 1356 r.). Widocznie mowa tu o Marcinie z Komorowa, młodszym bracie Piotra hrabiego na Liptowie i Orawie, a później na Żywcu i Mikołaja, także na Żywcu, wraz z którymi był on 1444 r. na Węgrzech (AGZ. IX f. 60). Wiadomość ta pamiętnikarza jest bardzo wątpliwa. Pochodzi ona z istniejącej u wielu pisarzy chęci łączenia wszystkich rodzin, o jednym nazwisku, a różnych herbach, w jedną rodzinę. Możnaby prędzej przypuścić, że który z Komorowskich, innego herbu, przez nieświadomość, lub chęć wywyższenia się, przyczepił się do Korczaków, hrabiów na Liptowie, o których już Długosz wiele pisał, ale niemożliwem się zdaje, aby jakiś Korczak Komorowski, swój herb i ród odmienił. Prawdopodobnem jest tylko, że Ciołkowie wzięli nazwisko od tego samego Komorowa, w bełskiem, na którym Korczakowie w XV-tym wieku dziedziczyli. Od początku XVI-go wieku spotykamy ich prawie we wszystkich prowincyach b. Rzeczypospolitej.

Herb Ciołek.

Stanisław, żonaty z Małgorzatą z Olszanicy, wziętą w jasyr. Do jej części Olszanicy, rościli sobie pewne prawa Czołoscy, o co ich 1510 r. pozwała jej siostra Jadwiga Bartłomiejowa Gniewkowska, żądając okazania zapisów (Grodz. Busk. 1 f. 159).

Bratem tego Stanisława mógł być Mikołaj, o którym wiemy z oświadczenia Michny Wroczyńskiego z 1513 r., iż Katarzyna ze Slatyna, obecnie Mikołajowa Komorowska, 1-o v. po jego bracie, Janie Wroczyńskim, wówczas wdowa, spłaciła 60 grzywien na Oserdowie zabezpieczonych, temuż jego bratu, przez Jana z Turpina. Ten Mikołaj występuje z tą żoną do 1539 r., ale o potomstwie ich nigdy nie ma mowy (Gr. Bełs. 31 f. 719; Zs. Bełs. 6 f. 158; 8 f. 134 i 154).

Andrzej, w grodzieńskiem, 1539 r. Krzysztof, syn Jakóba, dzierżawca gierajnoński 1546 r. Mikołaj, namiestnik merecki 1548 r. Stanisław Jakóbowicz z Kondraciszek, sekretarz królewski, dzierżawca żyzmorski 1550 r., pisarz litewski, dzierżawca hłuski i bychowski 1551 r., umarł 1553 r., a wdowa po nim, Dorota z Cybulskich, wyszła 1555 r. za Jana Michałowicza Zienowiewicza, a 3-o v. za Stefana Roskiego.

Inny Stanisław, leśniczy słonimski 1559 do 1566 r. Marcin, żonaty 1579 roku z Beatą Janówną Kmicianką. W tym roku brali oni spadek po marszałku, Janie Wojciechowiczu Kmicie (Teka J. Wolffa II; Ptasz. i Akta XIV i XXII).

Jakób, właściciel Gutów, w ziemi wiskiej,. 1577 r. (Paw.). Andrzej, syn Jakóba, wziął 1621 roku zastawem część Iżyc od Eliasza, żonatego z Katarzyną

Iżycką (Zap. Lub. 22 f. 348; 25 f. 214). Mikołaj, Maciej, Andrzej i Jerzy, synowie Jana, obecni 1624 r. w grodzie lubelskim (Ibid. 28 f. 366). Jerzy, żonaty 1627 r. z Anną z Sliźniów. Andrzej, podwojewodzy bracławski 1631 r. (Ibid. 33 f. 1464). Samuel podpisał, z województwem mińskiem, elekcyę Władysława IV-go.

Andrzej oddał 1625 roku synowi Stanisławowi Pereświt i część Dukszt. W 1678 r. Samuel, Aleksander i Gabryel dopełnili działu tych dóbr. Gabryel sprzedał 1681 r. część swą braciom, a Aleksander odstąpił znów część swą 1681 roku Janowi, synowi brata Samuela. Jan, żonaty z Heleną Benisławską, sprzedał Pereświt Rudominie 1697 r. (Sł. Geogr.).

Michał skazany 1654 roku na zapłacenie Sapieżynie 3,000 flor. Katarzyna Karpiówna, wdowa po Kazimierzu Władysławie, żyła 1666 r. (M. 205 f. 197).

Zofia Ciołkówna, żona Jana Suchcickiego, rotmistrza królewskiego, zabitego w Bychowie, dostała się 1659 r. do niewoli i była w Moskwie jeszcze 1663 r. Anna z Podborskich Komorowska, w połockiem, 1668 r.

Mikołaj Stanisław Ciołek, na sejmiku w Połocku 1661 r., a Kasper tamże 1671 r. (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI). Kasper Ciołek jest 1686 r. wojskim mińskim (Akta XV).

Aleksander Ciołek podpisał, z województwem mińskiem, obiór króla Michała. Aleksander, podczaszy piński 1673 r., żonaty z Halszką z Tenczyna Paczyńską, wdową po Tomaszu Rudominie Dusiatskim, która po jego śmierci była 3-o v. za Władysławem Kaszycem (Teka J. Wolffa).

Mikołaj, żonaty z Konstancyą Zakrzewską, dzielącą się 1683 r. z braćmi swymi, dobrami Szapki i placem w Orszy, po ich stryju Jakóbie Zakrzewskim (Gr. i Zs. Witebsk.).

Krzysztof, z województwa nowogrodzkiego, elektor Augusta II-go, zaś Szczepan podpisał, z województwem mińskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Stanisław (czy nie syn lub wnuk Stanisława i Małgorzaty z Olszanicy?), dziedzic Wierzchowni (Wierzchowiny, Wierzchowic), procesował się w latach 1567 — 1569 z Żulińską, o poddanych (Gr. Bełskie 171 f. 127). Synów jego czterech:

1. Jan pozwany wraz z bratem Mikołajem 1576 r., przez Gniewoszową, o szkody poczynione w dzierżawionej przez nich Pełkini, został 1585 r. wprowadzony do Łazów, a 1588 r. wykupił, za konsensem królewskim, wójtostwo w Muninie, od Krakowskiego. Umarł bezpotomny 1596 r. w Przemyślu, gdzie ma wystawiony pomnik (Gr. Przem. 293 f. 434 i 647; Zs. Przem. 47 f. 27; 285 f. 108 i 111; Star. Mon.).

2. Mikołaj, żonaty z Anną Gołecką, która części swe w Maleszowej, Górkach i Zalesiu, odstąpiła 1569 r. ojcu swemu Janowi. Z niej Paweł i Jan, 1595 roku jeszcze pod opieką Samuela Gołeckiego, zawarli 1596 r. układ z Świętosławskim, w sprawie spadku po ich stryju Janie. Z nich Jan zabezpieczył 2 500 flor. posagu i 2,000 flor. wiana 1615 r. żonie, Barbarze z Skrzydłowskich, 1628 roku 2-o v. Stanisławowej Orzechowskiej. Taż Barbara, z synami: Piotrem i Stefanem, uzyskała 1627 r. wyrok na Krasickiego, w sprawie poddanych z Hruszatycz, a 1643 roku kwitują obaj bracia egzekutorów testamentu ich wuja Skrzydłowskiego, z majątku po nim (Zs. Przew. 9 f. 426 i 427; 27 f. 1049; Zs. Przem. 82 f. 383,

184 f. 783; Gr. Przem. 62 f. 1484; 85 f. 98; 342 f. 521; Zs. Sanoc. 20 f. 490; Gr. Sanoc. 62 f. 2174).

3. Stanisław, wspomniany 1590 r. w wyrokach lubelskich, jako dziedzic Wierzchowni.

4. Paweł, Stanisław i Paweł, bracia, stryjowie, jako też Paweł i Jan, synowie niegdy Mikołaja, bratańce, wszyscy razem spadkobiercy bezpotomnego Jana, uzyskali 1597 roku wyrok przeciw księżnie Ostrogskiej, o 2,000 flor., rzeczonemu Janowi na Hussowie zabezpieczonych (Wyr. Lub. 38 f. 665; Zs. Przew. 38 f. 442).

Stanisław, dziedzic Wierzchowni, bierze, wspólnie z żoną swą, Anną z Olexowa, 1607 r. w dzierżawę od Łaszcza, Narol, Rudę i inne. Ich córka Teresa, żona Stanisława Srzedzińskiego, który 1654 r. dobra swe Rachinię starą i nową, oraz Brzozdowice, sprzedał Szembergowi. Z synów, Piotr i Zbigniew, odstąpili 1613 r. Wołczkowi część sumy, którą w grodzie krasnostawskim Latoszyński ich rodzicom zabezpieczył, a która po śmierci matki, Anny z Olexowa, im w dziale przypadła. Piotr, Mikołaj i Stefan pozwali 1614 r. Sieprawskiego i mieszczan kamioneckich, o zabicie ich brata Zbigniewa (Gr. Bełs. 474 f. 57 — 116; Gr. Przem. 105 f. 545; Gr. Busk. 44 f. 366; Gr. Lwows. 215 f. 138). Z nich:

Piotr, dziedzic Wierzchowni, zapisał 1623 r. żonie Zofii, córce Jana Kiermańskiego, 2,000 flor. oprawy, a 1630 r. kwituje wraz z nią Żółkiewskiego, z summ i procesów. Rotmistrz królewski, otrzymał 1633 roku, wraz z drugą żoną, Ewą z Bielawskich, 1-o v. Feliksową Kalińską, 2-o v. Markową Białyńską, w dożywocie Stodolce, ze starostwa barskiego, które już obaj poprzedni jej mężowie, również rotmistrzowie królewscy, posiadali. Od 1644 r. występuje jako podstoli podolski. Posiadał też dzierżawę wiszneńską. W 1648 roku dostał się w niewolę tatarską, z której go żona wykupiła. Nie żył już 1654 r., a jako spadkobiercy jego występują, Aleksander i Anna Michałowa Walicka, dzieci jego brata Stefana (Gr. Lwows. 216 f. 1915; 220 f. 1280 i 1288; 231 f. 506; 232 f. 769 i 1613; 639 f. 115).

Mikołaj żył jeszcze 1654 r., bo wraz z żoną, Emerencyanną z Potoka Chamcówną, ma sprawy z Dzierzkiem, lecz widocznie bezpotomny, bo później nigdy więcej nie wspomniany (Gr. Lwows. 640 f. 892).

Stefan, nie żył już także 1654 roku, bo w sprawie z Ewą z Bielawskich i Żółkiewskim, o 30,000 flor. pozostałych po Piotrze, występuje tylko Helena z Czaplickich, podstarościanka czehryńska, wdowa po nim, z swym synem Aleksandrem. Posiedli oni, po wspomnianym Piotrze, także Kadłubiska, które on, od Koniecpolskiego, w 30,000 flor. trzymał zastawem.

Aleksander dzieli się 1670 r. z siostrą Walicką, majątkiem po ojcu i stryju, 1673 r. zapisuje żonie swej, Annie z Potoka Chamcównej, urodzonej z Zofii z Skorkowic, 8,000 flor. oprawy, lecz już 1676 r. nie żyje, gdyż Anna z Chamców, procesując się 1677 r. z jego matką, Heleną z Czaplic, o dzierżawę Kadłubisk, jest już 2-o v. Aleksandrową Gałecką. Aleksander zostawił córkę Łucyę, później zamężną Krzewską i syna Aleksandra Andrzeja, pod obydwoma imionami, a nawet jako Adryan, w aktach występującego. Przez sąd wojskowy skazany 1701 r. na zapłacenie Gumowskiemu 2,000 flor., był przez niego w Kadłubiskach sekwestrowany. Jako cześnik czerniechowski, wraz z żoną, Barbarą z Siekierzyńskich, wy-

dał 1718 r. córkę Annę, za Tomasza Dąbskiego. Intercyzę ślubną tej Anny podpisał, między innymi, ks. Franciszek Komorowski, przeor OO. Dominikanów lwowskich, nie wiadomo czyj syn. Będzie to zapewne ta sama osoba, co Dominik, który wstępując do tego zakonu 1691 r., zrzekł się majątku po rodzicach, których atoli nie wymienił. Aleksander wraz z żoną, dzierżawił 1728 r., od królewicza Jakóba, Koropiec i Uherce, a 1731 r. wraz z synem Antonim, występuje w sprawie o Jachowice (Gr. Lwows. 75 f. 40; 256 f. 334; 415 f. 431; 650 f. 311; 655 f. 193, 206 i 230; 657 f. 153; 701 f. 754; 859 f. 1005; Fasc. 32 f. 805; Zs. Lwow. 108 f. 53; Gr. Bełs. 82 f. 257; Gr. Buskie 27 f. 429).

Oprócz już wspomnianych, występuje 1602 r. Andrzej, syn Stanisława, mający rodzonego brata Krzysztofa i siostrę Barbarę, za Stawskim. Z zachowanych aktów nie można obecnie dociec, czy to przyrodnie rodzeństwo, czy też dzieci Stanisława, żonatego z Anną z Olexowa, z pierwszej może, a nieznanej żony. Ten Andrzej wydzierżawia, wraz z żoną, Anną z Rosnowskich, 1602 r. od Rzeczyckiego królewszczyznę Wodniki i Płuchów, którą 1609 r. za konsensem królewskim, od Stamirowskiego nabył, a 1613 r. również za takimże konsensem, odstąpił Kopyczyńskim. Jeszcze w tym samym roku żeni się on po raz wtóry, z Elżbietą z Błażowskich, współdziedziczką Kornalowic, z którą zeznał 1620 r. zapis dożywocia, a ona braci swych, Jana i Hrycia Błażowskich, z majątku po rodzicach kwituje. W 1637 r. jest po raz trzeci żonatym z Anną z Popław, 1-o v. Krzysztofową Lesiecką, córką Piotra, która mu 1639 r. dożywocie na całym swym majątku zabezpieczyła, a 1649 roku, jako wdowa po nim, nabyła od Żeliborskich folwark w Stryju.

Z pierwszej jego żony, córka Katarzyna, zeznała 1619 r. zapis dożywocia z mężem, Wojciechem Truskolaskim, który jej 6,000 flor. posagu zabezpieczył i syn Jan, procesujący się 1637 r. z Zofią z Korzeniowic i jej synami Zaleskimi, matką i braćmi jego żony, Krystyny z Zaleskich, o nieoddanie mu części Krynicy, umową ślubną mu zapisanej.

Z drugiej żony synowie: Jerzy, Krzysztof i Aleksander, ostatni 1645 roku jeszcze małoletni, z czasem podczaszy nowogrodzki, a 1697 r. poseł tegoż województwa, oraz córka Anna, 1632 r. już jako Andrzejowa Rożniatowska, kwitująca ojca z posagu. Sądząc po dobrach, o których w aktach mowa, była ta Anna 1661 roku 2-o v. żoną Krzysztofa Skarbka (Zs. Przem. 109 f. 196; 110 f. 40; 188 f. 462; 197 f. 371; 202 f. 682; Gr. Przem. 83 f. 81 i 102; 85 f. 362; 86 f. 1132; 174 f. 150, 153, 196, 230 i 263; 175 f. 585; 176 f. 12, 13, 355, 434 i 527; 179 f. 514, 528, 533 i 539; 181 f. 211 i 246; 182 f. 131; 688 f. 14; 690 f. 138; 697 f. 703 i 725; 829 f. 1761; 856 f. 215; Gr. Lwow. 210 f. 45 i 179; 213 f. 1751 i 1997; 214 f. 293; 215 f. 250; 230 f. 110, 111 i 322; 234 f. 221).

Krzysztof, rodzony brat Andrzeja, potwierdza 1645 r. zawartą przez niego 1641 r. z Przedwojewskim umowę. Żona jego, Zofia z Węchadłowa Kołkówna, odbiera 1655 r., już jako wdowa po nim, część dóbr Horbacze, po swym bracie, Stanisławie Kołku i sprzedaje takową 1658 r. drugiemu bratu Janowi. Sukcesorami jego są dzieci Andrzeja, którzy również w tym czasie występują z pretensyami do Kazanowskich, o pewną sumę po Piotrze, podstolim podolskim (Gr. Przem. 181 f. 211; 182 f. 130; Gr. Lwows. 233 f. 1267; 234 f. 221; 406 f. 827 i 842).

Z synów Andrzeja, młodszy Krzysztof, żonaty z Zofią z Jordanów, 1-o v. Jarzycką, a 3-o v. Kakowską, wziął 1659 r. od Potockiej Pieszkowce i Zaleszczyk, w 7,000 flor. zastawem. Jego dzieci: Anna, zeznająca 1676 r. zapis dożywocia z mężem, Aleksandrem Rzeczkowskim, wraz z którym wykupiła 1680 r., za konsensem królewskim, dzierżawę nowosielską, od Kobielskiego, 2-o v. za Stanisławem Grzymałą Jabłonowskim, z którym zapis dożywocia zeznała 1691 r. i który uzyskał 1702 roku dla niej dożywocie, na posiadanem Zalipiu; Teresa, żona Jana Dobrskiego, zrzekająca się 1685 r. pretensyi do dóbr po rodzicach; Mikołaj i Stanisław (Gr. Lwow. 233 f. 1340; 242 f. 201; 252 f. 152; 253 f. 59; 256 f. 377; 453 f. 738; 692 f. 146; AGZ. X Nr. 5727 i 6457).

Mikołaj, wwiązany 1690 r. wraz z matką i bratem do wziętych od Cetnera zastawem Borynicz i Drohowicz, był widocznie nieżonaty, bo 1717 r. odstąpił należące mu się po rodzicach w spadku klejnoty i sumy, bratańcowi swemu stryjecznemu Adamowi (Gr. Lwow. 276 f. 134; 457 f. 733).

Stanisław, podczaszy podolski, zabezpieczył 1687 r. swej matce Zofii, 3-o v. Kakowskiej, 4,000 flor. Żonaty 1-o v. z Anną Oborską, miał z niej córki: Zofię, Ewę i Barbarę, w których imieniu pozwał 1695 r. matkę żony, Ewę z Jugoszowa Kasprową Oborską, iż z pominięciem tych jego córek, zapisała całe Janowice swemu synowi. Po raz drugi ożenił się z Anną z Potockich, 2-o v. Obrębską, z której braćmi procesował się od 1699 r. o posag, 4,000 flor. wynoszący, wypłacony mu 1705 roku. Z niej syn Antoni, procesujący się 1723 r. z ojczymem Antonim Obrębskim, o zapisy przez matkę na jego rzecz poczynione, a od 1728 r. z Jabłonowskim, którego tak w swem, jako też siostr rodzonych, Ludwiki Piotrowej Trembeckiej, Maryi Anny z czasem Franciszkowej Smarzewskiej, podczaszyny dobrzyńskiej i przyrodnich, Zofii Józefowej Bossowskiej, Ewy Mazarakowej i Barbary Maciejowskiej, pozwał o spadek po ciotce Annie, ult. v. Jabłonowskiej i babce, Zofii z Zakliczyna, ult. v. Kakowskiej (Gr. Lwow. 469 f. 2352; 671 f. 414; 702 f. 361; 703 f. 783; 728 f. 597; Fasc. 18 f. 1187; 27 f. 1615; 32 f. 389; 41 f. 913; Gr. Sandec. 69 f. 665—667; 144 f. 767; 146 f. 318).

Jerzy, starszy syn Andrzeja z Błażowskiej, wraz z macochą i w imieniu małoletniego brata Aleksandra, uregulował 1645 r. sprawy o 15,500 flor. z Bzickim i o 32,000 flor. z Kazanowskim, których pokwitował wraz z bratem Krzysztofem, 1650 r. potwierdził wszystkie poczynione zapisy żonie, Annie z Dąbrowskich i zostawił, według aktów, tylko syna Andrzeja, który wraz z matką zapisał 1668 r. Dominikanom w Jezupolu 1,000 flor. (Gr. Lwow. 228 f. 110 — 112; 237 f. 224; Gr. Halic. 50 f. 377).

Andrzej, posiadacz Dziczek, zabezpieczył 5,000 flor. oprawy żonie, Krystynie z Popławskich i zeznał z nią zapis dożywocia 1676 r., a 1677 r. został wraz z nią do Wyżnian i Pieczenich wwiązany. Jego synowie: Józef, towarzysz pancerny, który otrzymał 1729 r. za zasługi, w dożywocie Czestynie z folwarkiem Nowy Staw (Gr. Lwow. 245 f. 20 i 88; 655 f. 184; 703 f. 762) i drugi Adam, cześnik nowogrodzki 1723 r., dwa razy żonaty; 1) z Teresą z Tyszkowskich, z której: Helena, za Polanowskim, chorążycem czerniechowskim i Ludwika, za Golejewskim, stolnikowiczem ciechanowskim; 2) z Eleonorą z Piaskowskich, z której Teodora, za Władysławem Polanowskim, cześnikiem kołomyjskim, Cezara, 1-o v. za Korzeniowskim, miecznikiem bracławskim, 2-o v. za Franciszkiem Zarembą Gorzewskim

i synowie: Stefan, Józef, Jan i Jakób, wszyscy wraz z matką, względnie macochą, pozywający 1756 roku książąt Jabłonowskich, o sumę (Gr. Lwows. 575 f. 748 — 751).

Stefan, pułkownik pancerny, 1754 r., podczaszy halicki, dziedzic Białobożnicy i Siemakowiec; Józef, pułkownik wojsk koronnych, nabył 1767 r., od brata Stefana, Romaszówkę i podpisał obiór Stanisława Augusta; Jakób, 1752 r. rotmistrz królewski; Jan, 1756 r. podpułkownik, następnie pułkownik artyleryi koronnej, dzierżawca Mikłaszowa, żonaty z Ludwiką z Cieleckich, generałówną wojsk koronnych, umarł 1796 r. we Lwowie. Z niej: Tekla Cieszkowska, Anna, druga żona Antoniego Prawdzic Zaleskiego, szambelana królewskiego i Eleonora, oraz synowie: Erazm, Jakób i Baltazar.

Erazm, właściciel Łuczyc, Szarpaniec, Leszczotowa, Bobiatyna i innych, pułkownik lekkiej jazdy wojsk koronnych, otrzymał dymisyę 1793 r., z rangą generał-majora. Kawaler orderu Św. Stanisława, członek Stanów galicyjskich, otrzymał 1817 r., od cesarza Franciszka I-go, tytuł hrabiego austryjackiego. Umarł 1835 r. we Lwowie. Żonaty 1-o v. 1800 r. z Anną bar. Horoch z Wrzaw, 2-o v. z Maryą bar. Dulską z Iławcza, z której syn Władysław, młodo zmarły, zostawił z pierwszej żony: Magdalenę, żonę 1820 r. Jakóba Zaleskiego, syna Antoniego z Komorowskiej, od 1826 r. marszałka powiatu dubieńskiego; Franciszkę, żonę 1834 roku Michała hr. Korczak Komorowskiego i syna hr. Ignacego Aleksego na Chorobrowie. Ten był kapitanem 4-go pułku ułanów 1831 r., kawalerem krzyża Virtuti Militari i już od 1823 r. członkiem Stanów galicyjskich; w 1847 r. skazany za zdradę stanu na 5 lat ciężkiego więzienia w Spielbergu i utratę szlachectwa, następnie amnestyowany, był 1848 r. kapitanem gwardyi narodowej lwowskiej i zostawił, z zaślubionej 1833 r. Józefy z Bibersztein Błońskich, 1-o v. Podleskiej, córki Franciszka i Katarzyny z Jastrzębskich, tylko córkę Zofię, dziedziczkę Chorobrowa z przyległościami, zaślubioną 1858 r. Władysławowi bar. Czechowiczowi, szambelanowi austryjackiemu.

Jakób mieszkał na Podolu, gdzie zostawił siedm córek i trzech bezpotomnych synów, z których Aleksander legitymował się ze szlachectwa 1826 r., w gubernii podolskiej, ale jako *Komarowski.*

Baltazar, dziedzic Rożyszcza nad Styrem, prezes Izby skarbowej wołyńskiej, następnie cywilny gubernator wołyński, zmarły w Petersburgu 1827 r., zostawił, z Ludwiki Hulewiczównej: Teofilę, żonę Bronisława hr. Działyńskiego z Trojanowa, zmarłą w Żytomierzu 1904 r., Kazimierza bezżennego i Augusta, żonatego z Maryą ks. Lubomirską, córką ks. Antoniego, pułkownika wojsk rosyjskich, z Kraszewskiej, piszącego się hrabią Komarowskim.

Tadeusz Ciołek Komorowski, ur. 1749 r., zmarły 1833 r., ożeniony z Krystyną Matuszewską, zmarłą 1833 r. (pomnik w katedrze kieleckiej), pozostawił kilkoro dzieci, z których Antoni Jan Nepomucen, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KOMOROWSCY h. DOŁĘGA odm., według Kojałowicza, czyli herbu WŁASNEGO. Niesiecki pisze, że widział ich herb i że podkowa z krzyżem winna być przeszyta na ukos w lewo strzałą, w szczycie hełmu ma być trzy pióra

strusie. Mieli wyjść z ziemi dobrzyńskiej, gdzie rzeczywiście znajduje się Komorowo i gdzie Mikołaj Komorowski jest 1564 r. dziedzicem Ośniałowa, graniczącego z Komorowem (Paw.). Przenieśli się w XVI-tym wieku na Litwę, gdzie zamieszkiwali powiat wiłkomierski.

Jerzy Komorowski, 1607 r. pisarz, 1619 r. sędzia ziemski, a w końcu podkomorzy wiłkomierski, otrzymał 1634 r. od Władysława IV-go Godkany i Newelany, lecz w tym roku umarł. Żonaty z Maryną Sapieżanką, córką Mikołaja, kuchmistrza litewskiego i ks. Bohdany Massalskiej, zostawił synów: Jana, Samuela i Eliasza, którzy zeznali 1650 r. dział dóbr, pozostałych po Fryderyku Sapieże, bracie ich matki (Zs. Wiłk.). Z nich:

I. Jan, 1634 r. pisarz ziemski wiłkomierski, podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza, 1650 r. jest podsędkiem, następnie sędzią ziemskim, a 1654 roku, jako podkomorzy wiłkomierski, nabył Łuniewo od brata Eliasza. Był rotmistrzem i pułkownikiem królewskim i dzielnie się odznaczył w Inflantach. Umarł 1661 r., ufundowawszy przedtem, wspólnie z żoną, Konstancyą z Judyckich, klasztor Franciszkanek w Słonimiu, co konstytucya sejmowa z 1664 r. aprobowała.

II. Samuel podpisał, z województwem wileńskiem, obiór Władysława IV-go. Rotmistrz husarski, całe życie dzielnie wojował. Podczaszy wiłkomierski 1635 r., marszałkował jako taki 1642 r. trybunałowi litewskiemu (Akta XI f. 131). Następnie podstoli, 1647 roku instygator W. Ks. Litewskiego, 1650 roku chorąży, dalej starosta wiłkomierski, został 1654 r. oboźnym litewskim, a 1655 r. regimentarzem królewskim (Ibid. XIII f. 97). W 1634 r. otrzymał w dożywocie Horodeczne i Nowesioło, w nowogrodzkiem, następnie po śmierci Szwejkowskiego, Mohyle-Hajdamowicze, a 1649 r. nadał mu sejm za zasługi wojenne, w zamian, za odpadłe do Rosyi starostwo Sierpieyskie, 10,000 flor. na Suchowiczach i Nosowiczach, w mozyrskim powiecie (V. L. IV f. 326). Żonaty był z ks. Dorotą Drucką Sokolińską, umarł 1659 r.

Późniejsze akta legitymacyjne wymieniają, jako jego potomstwo, Adama, który otrzymawszy od ojca Nowy-Staw, w łuckiem, zostawił Jana i Stanisława, którego syn Antoni, miał Józefa, a ten Grzegorza, wylegitymowanego ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej, z h. Dołęga.

Inny jego potomek Kazimierz, sprzedał dobra Pomusze bratu rodzonemu Andrzejowi, po którym syn Józef, zostawił także Józefa, urodzonego 1780 r., wylegitymowanego ze szlachectwa, w kowieńskiem, z h. *Korczak*.

III. Eliasz, trzeci syn Jerzego, cześnik wiłkomierski, podpisał, z województwem wileńskiem, obiór Jana Kazimierza, był 1650 r. pisarzem ziemskim, a 1654 roku chorążym wiłkomierskim, poległ pod Mitawą 1659 r. Z Felicyanny Rudominianki, wojewodzianki mińskiej, urodzonej z Halszki Tyzenhauzównej, zostawił córkę N., 1-o v. za Pawłowiczem Łubiańskim, podczaszym wiłkomierskim, 2-o v. za Gedeonem Duninem Rajeckim, starostą rumborskim i synów: Krzysztofa, Samuela, Jana, oraz Eliasza, młodo zmarłego (Teka J. Wolffa).

A) Krzysztof podpisał, jako stolnik wiłkomierski, elekcyę Jana III-go. Chorąży wiłkomierski 1686 r., jest 1689 r. kuchmistrzem litewskim, a 1694 roku i starostą wołkowyskim (Akta XX f. 489). Z sejmu 1685 r. wyznaczony komisarzem, do granic od Kurlandyi, 1699 r. znowu poseł i komisarz do traktatów z woj-

skiem i pisania konstytucyi. W 1702 r. wojewoda brzeski - litewski, wyznaczony 1703 r. z sejmu deputatem na Trybunał litewski. Miał trzy żony: Izabellę Przeździecką, kasztelankę nowogrodzką, Zofię Klarę Kierdejównę, kasztelankę trocką (Tryb. Lit. 28 f. 165) i Aleksandrowiczównę, kasztelankę nowogrodzką. Umarł 1710 roku.

B) Samuel podpisał, jako dworzanin królewski, elekcyę Jana III-go. Pisarz trybunalski 1683 r., podczaszy wiłkomierski 1684 r., marszałek Trybunału litewskiego 1687 r., starosta jakuński, podkomorzy i poseł wiłkomierski, na sejmy grodzieński i warszawski 1688 r., umarł 1689 r. W 1678 r. zaślubił Katarzynę Duninównę Rajecką, marszałkównę lidzką, starościankę borkłońską (Akta XII f. 581), wraz z którą sprzedał 1686 r. odziedziczone po ojcu swym Eliaszu, Kompole i Sedogoliszki, w wiłkomierskiem, bratu Krzysztofowi i żonie jego, Kierdejównie, za 80,000 flor. (Tryb. Lub. 28 f. 165). Po jego śmierci, wyszła wdowa po nim, 2-o v. 1691 r. za Oziembłowskiego, także starostę jakuńskiego. Córki jego: Teresa, żona Kazimierza Szemeta i Ewa, 1701 r. za Marcyanem Józefem Dąbrowskim, z czasem marszałkiem wiłkomierskim, który otrzymał 1722 r. po jej stryju Janie, królewszczyzny Suchowicze i Nosowicze. Również jego córkami być musiały: Katarzyna, żona Pawła Zaranka Horbowskiego, stolnika brzesko-litewskiego 1684 roku i Helena, tegoż roku Konstantowa Szemetowa, sędzina ziemska żmudzka, a która jest 1701 r. wdową po Łukaszu Szemecie, także sędzim ziemskim żmudzkim (Teka J. Wolffa).

Syn zaś jego Bartłomiej, podczaszy wiłkomierski i żona jego, Teresa z Oziembłowskich, oszacowany na 100,000 flor. majątek Rawiszki, w wiłkomierskiem, odstępują 1759 r. najstarszemu synowi Franciszkowi, zapisują 2,000 flor. na fundusz mszalny za swe dusze i dokładają dla młodszego syna Antoniego, 1,000 flor. Oprócz tych, mieli jeszcze dwóch synów, bo rzeczona matka, Teresa z Oziembłowskich, zeznała 1761 r., że syn ich ksiądz Józef, Jezuita, umierając w Rawiszkach, wyznaczył z własnej schedy 8,000 flor. wynoszącej, po 2,000 starszym braciom, Franciszkowi, strażnikowi i Hektorowi, miecznikowi, wiłkomierskim, a 4,000 flor. młodszemu bratu Antoniemu, staroście meldyńskiemu. Ten Antoni, za młodu dworzanin prymasa Komorowskiego, który dla niego u króla starostwo meldyńskie wyjednał, podpisał obiór Stanisława Augusta, jako Antoni z Liptowy i Orawy Komorowski. Był on żonaty z Antoniną z Morykonich, wraz z którą trzymał zastawem 1765 r. od Radziwiłłów Ogieniszki. W 1766 r. został podstolim wiłkomierskim, w latach zaś 1781 — 1793 występuje jako wojski tegoż powiatu.

Starszy brat jego Franciszek, już 1761 r. strażnik wiłkomierski, miał być później (Złot. Księg. Żych. XXVII f. 63) stolnikiem i był dwa razy żonaty: 1-o v. z Anną Frąckiewiczówną Radzimińską, oboźnianką wiłkomierską, 2-o v. z Franciszką bar. Ludingshausen-Wolffówną. Pewnem jest, że Franciszek, strażnik wiłkomierski, wraz z żoną, Franciszką z Wolffów, nabył 1768 r. od braci baronów Wolffów, spustoszałą wieś Zabłocie, w wiłkomierskiem, po ich bracie rodzonym Gotardzie, na nich spadłą, za 1,300 tal. bit., a od Ottona Jana Lysandra, rotmistrza powiatu wiłkomierskiego i jego żony, Weroniki Magdaleny z Wolffów, dobra Porawie z wsiami Walkiszki, Giegoły, Swirpliszki i Smeyły (Meyły), za 8,500 tal. bit. i że zostawił synów: Stanisława, Piotra, Jana i Feliksa, jako też że umarł w Szyrwin-

tach 1800 r. (Zs. Wiłk. Arch. Wileńs. 14205 f. 168, 173, 175, 658, 679, 719 i 720). Z tych synów:

Feliks bezpotomny, najstarszy zaś Stanisław, właściwie Stanisław Andrzej, ur. 1723 r., 1776 r. szambelan Stanisława Augusta, był 1778 r. deputatem na Trybunał litewski i zostawił, z żony (według Złot. Księg.), Franciszki Staszewskiej: Franciszka, wicemarszałka wiłkomierskiego, dziedzica Rawiszek, Porawia i innych, po którym, z Tekli Bobrowskiej: Stanisław, Leon, Kazimierz, ur. 1819 r., dziedzic Łapiszek i Korszan, zmarli bezpotomnie, oraz August Piotr i Wiktor Tomasz.

August Piotr, dziedzic Podbirża, ur. w Porawiu 1817 r., zmarły 1905 roku, podpułkownik wojsk rosyjskich, ożeniony z bar. Emilią Holstinghausen - Holsten, z której synowie: Stanisław Franciszek Wincenty 1863 r., Wacław (Leon) 1864 r., Stefan Karol 1866 r., Czesław August 1867 r. i Wiktor Emil 1870 r. urodzeni w Podbirżach i córka Marya, wydana za Piotra Komorowskiego, właściciela majoratu Kurmeńskiego. Z synów:

Stefan Karol, ożeniony 1894 r. z Jadwigą hr. Komorowską h. Korczak, córką hr. Juliusza i Teofili z hr. Krasickich, ma syna Andrzeja Maryana Stefana, ur. 1895 roku i córkę Zofię; zaś *Czesław* August, ożenił się z Anną hrabianką Mielżyńską [1]).

Wiktor Tomasz, brat *Augusta* Piotra, dziedzic Poniemunia i innych, ur. 1821 r. także w Porawiu, 1862 r. sędzia pokoju powiatu kowieńskiego, żonaty 1-o v. z Ludwiką Marciewiczówną (według Złot. Księg. Markiewiczówną), 2-o v. 1852 roku z Wandą Strawińską, zostawił z pierwszej żony: Leona Wilhelma, ur. 1849 roku w Szaternikach, dziedzica Siedlisk, w kieleckiem, zmarłego 1900 r., pochowanego w Nakle, po którym, z Krystyny Zbijewskiej: Aniela, wydana 1903 r. za Olgierda Żukowskiego i Michał, ożeniony 1904 r. z Maryą z Zaborowskich, 1-o v. Ruczową, córką senatora Ambrożego.

Piotr, drugi z rzędu syn strażnika Franciszka, pierwszy właściciel utworzonego z dóbr matki majoratu Kurmeńskiego w Kurlandyi, zostawił z nieznanej nam żony, syna także Piotra, po którym także, z nieznanej nam żony: Felicya, za Piotrem Komorowskim na Radkunach i Antoni Jerzy August, ur. w Suwejnisz-

---

[1]) Wszyscy nasi heraldycy utrzymują, że Komorowscy, w powiecie wiłkomierskim zamieszkali, są h. Dołęga odm. Czy to jednak przez nieświadomość, czy też z powodu osiedlenia się także na Litwie Mikołaja Korczaka Komorowskiego, syna Melchiora, powstało zamięszanie między tymi dwoma rodami, tak, że nieraz trudno z pewnością orzec, kto z nich do jakiego rodu należał. Zamięszanie to tem większe, że Komorowscy h. Dołęga odm. pisali się czasem z Żywca, lub z Liptowy i Orawy, jedni z nich legitymowali się z h. Dołęga, inni z h. Korczak, a potomkowie Franciszka, strażnika wiłkomierskiego, przez wzięcie go za jedną osobę, z Franciszkiem Antonim Korczak Komorowskim, kasztelanicem santockim, rotmistrzem kawaleryi narodowej, zmarłym bezdzietnie, uzyskali 23-go Stycznia 1894 r. zaświadczenie, od austryjackiego ministra spraw wewnętrznych, że pochodzą od tegoż Franciszka Antoniego, mylnie kasztelanem sandeckim, w tym akcie nazwanego i otrzymali potwierdzenie szlachectwa z h. Korczak i tytułem hrabiowskim.

Żychliński, który w T. XXVII-m Księgi Złotej, to pochodzenie ich przedstawił, nie dostrzegł, że Franciszek Antoni Korczak Komorowski, kasztelanic santocki, ur. 1766 r., ożeniony z Grzymalanką 1794 r., nie mógł być ojcem Stanisława, już 1766 r. szambelana, a 1778 r. deputata na Trybunał i mieć prawnuka Augusta Piotra, ur. 1818 r.

kach 1832 r., trzeci właściciel majoratu Kurmeńskiego, żonaty z Elwirą Syruciówną. Z niej: Tekla, za Janem Ursynem Niemcewiczem, Elwira, za Zygmuntem Kościałkowskim, Piotr Antoni, ur. 1862 r., czwarty posiadacz majoratu, żonaty z Maryą Komorowską, córką Augusta z baronównej Holstenównej, zmarły 1905 roku; Jarosław Jan Nepomucen, ur. 1865 r, dziedzic Suderwy, żonaty z Izą Kotwiczówną, z której Wacław, Antoni i Jrena; wreszcie Szymon Stanisław Cyryl, ur. 1869 roku, żonaty z Anną Montwiłłówną, córką Wincentego.

Jan, trzeci syn Franciszka, strażnika wiłkomierskiego, według Złot. Księg. szambelan królewski, żonaty z Antoniną Wiśniowską, stolnikówną wiłkomierską, zostawił:

a) Onufrego, żonatego z Maryanną Nowicką, z której: Jan Leopold Antoni, ur. w Gikanach 1833 r., zostawił, z Karoliny z Turów: Maryę, żonę Stefana Lasockiego, *Adama* Stanisława Hieronima 1873 r., *Hieronima* Onufrego Seweryna 1875 r. i *Józefa* Wiktora Onufrego 1876 r., urodzonych w Gikanach.

b) Antoniego, prezesa sądów wiłkomierskich, po którym, z Doroty Grotkowskiej (w Złot. Księdze: Grotowskiej): Jan *Piotr*, ur. w Wilnie 1838 r., dziedzic Radkun, zostawił, z Felicyi Komorowskiej, córki Piotra: *Zygmunta* Leopolda Piotra, ur. 1865 r., żonatego z Elizą Römerówną, z której Hektor i Julian; *Antoniego* Augusta Samuela, ur. 1873 r.; *Witolda* Stanisława Adama, ur. 1875 r. i Karola (Akta Galic. Wydz. Kraj. Siebmacher i Żychl.).

C) Jan v. Jan Kazimierz, trzeci syn Eliasza z Rudominianki, pisarz ziemski mozyrski, żonaty 1684 r. z Krystyną Teresą Przeradowską, często pisywał się Komorowskim z Żywca. Otrzymał 1690 r. potwierdzenie nadania Suchowicz i Nosowicz jego stryjowi Samuelowi, 1699 r. procesował się w grodzie wileńskim z Jeleńskimi, sędzicami ziemskimi mozyrskimi, marszałkował kilka razy sejmikom fiskalnym, województwa brzesko-litewskiego, poseł mozyrski w latach 1693—1698, podpisywał się 1700 roku starostą łuckim, a 1702 roku, został koniuszym królewskim, starostą suchowieckim, zaś 1705 r. był deputatem do rady walnej W. Ks. Litewskiego. Wspomina o nim fundacya OO. Cystersów z 1717 r., a o żonie jego Teresie, fundacya OO. Bazylianów, w powiecie mozyrskim, z 1720 r. (Akta IV f. 314, 322, 328, 344, 549; Arch. Wileń. 4714 f. 449). Z jego synów: Jan, dziedzic Polan, w oszmiańskiem, zostawił Jana, a ten Dominika, zamieszkałego w kowieńskiem; drugi Stanisław (Akta VIII f. 204), wspomniany pod 1746 r., w sprawie OO. Bazylianów, stolnik żytomierski, dokupił drugą część posiadanej po ojcu Olsznicy na Wołyniu, zostawił Jana, Piotra i Maryannę, zamieszkałych na Podolu, trzeci w końcu, Michał, wwiązany 1724 r. do Krupiszek, alias Komorowszczyzny, nabytych za 20,000 flor., zostawił Stefana i Jana, wprowadzonego do tychże Krupiszek, 1752 r. (Zs. Oszm.).

Synowie Jana: Andrzej, Bazyli i Aleksander, sprzedali Krupiszki 1791 r. Krzemińskiemu (Gr. Wileń).

Po Bazylim pozostali: Anna, żona kniazia Chowańskiego i Jan, ożeniony z Konoplanką 1792 r. (Akta Kom. Wileń.); zaś po Aleksandrze: Jan, Stefan i Stanisław; a po Stanisławie, syn Wincenty, ur. 1804 r., ożeniony z Józefą Kryńską z Pierlejewic, z której córki: Ewelina, za Ignacym Sobieszczańskim, rzeczywistym radcą stanu, dziedzicem Pilipek; Marya, za Adolfem Reychartem, generał-majorem wojsk rosyjskich, dziedzicem Pobolwian-Marylina; Wiktorya, za Janem Pod-

bereskim, dziedzicem Jurgienowa; Stefania, za Jerzym Wiłłoyć-Dowiattem, dziedzicem Dowiattowa i synowie: Jan, ur. 1857 r., rotmistrz gwardyi ułanów rosyjskich, nieżonaty i Stanisław, ur. 1843 r., pułkownik inżynieryi wojsk rosyjskich, zmarły 1900 r., po którym, z Julii Stolzenwaldównej, córki Karola, generał-lejtnanta wojsk rosyjskich i Heleny z Łubieńskich: Jerzy, Helena i Ewelina (M. D. Wąs.; Akta Legit. i Metryki).

Dominik, skarbnik brasławski, otrzymał 1713 roku w dożywocie Zwirydany. Onufry i Tadeusz, zamieszkiwali 1764 roku w powiecie wiłkomierskim (Vol Leg.).

KOMOROWSCY h. GRYF nie istnieli, a tylko w skutek pomyłki w odczytaniu tekstu Długosza „Griffonum“, zamiast „Cifforum“ przypisano hr. Piotrowi Komorowskiemu, dziedzicowi Żywca, ten herb, zamiast Korczaka.

KOMOROWSCY h. HABDANK z Komorowa, w powiecie przedeckim. Stanisław z Komorowa tegoż herbu, podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej, obioru Jagiellończyka. Dobiesław 1422 r., a syn jego Wojciech, 1458 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj i Bartłomiej, dziedziczyli na Osięcinach 1452 r. (Gr. Brzeskie).

Akta grodzkie brzeskie wspominają o Dobiesławie z Komorowa, żonatym z Anną, 1442 r., o Jakóbie, 1445 r. i o Wojciechu, 1459 r. W tym ostatnim roku Dobiesław już nie żył, pozostawiwszy oprócz Wojciecha, jeszcze synów: Stanisława i Floryana, oraz córkę Dorotę, żonę Andrzeja z Lubienia 1480 r.

Herb Habdank.

Stanisław Komorowski był w latach 1467 — 1497 łowczym brzeskim. Dziedziczył i na Boniewie, z którego się często pisał. Żona jego Elżbieta. Synem jego mógł być Floryan, skarbnik brzeski 1527 r. i starosta łęczycki 1539 roku. Starostwa zrzekł się 1548 r., w którym umarł. W 1532 r. zabezpieczył posag żonie Annie. W 1535 r. nabył część Szczkowa i Chociszewa (Gr. Przed. 1 f. 301 i 2 f. 64). Synów jego trzech: Sebastyan, Maciej i Jan. Pierwszy, na rzecz dwóch drugich, zeznał oblig 1552 r., a dwaj drudzy kwitowali Sebastyana, z dziedzictwa Komorowa (Ibid. 6 f. 461 i 7 f. 254). Sebastyan dziedziczył 1556 r. na Komorowie (Paw.). Maciej i Jan dopełnili działu Kotkowa, Słupecka i Modzurowa, 1554 roku. Maciej nabył 1556 r. od Sokołowskiego, prawa jego do Powiercia, Leśnicy i Zawady i zabezpieczył posag żonie, Katarzynie z Ponętowskich (Gr. Przed. 8 f. 406; 10 f. 72 i 169).

Sebastyan pozostawił dwie córki: Agnieszkę Trojanowską 1578 r. i Jadwigę, oraz synów: Jakóba, Jerzego, Floryana, Macieja, Jana i Marcina, procesujących się w latach 1568 — 1582 z Cieplińskimi, Kozaneckim i Szczkowskim (Gr. Przed. 17 f. 47; 18 f. 86; 24 f. 167 i 219; 25 f. 92; 26 f. 50; 28 f. 350; 30 f. 36; 32 f. 358). Jerzy i Marcin sprzedali część Chociszewa i Kozanki Grochowickiemu, 1586 roku, a Komorowo Czosnowskiemu, 1589 r. (Ibid. 34 f 356 i 37 f. 459).

Po Macieju pozostał syn Bartłomiej i córki: Krystyna Tarnowska i Dorota Czosnowska, wprowadzeni do Komorowa 1584 r. (Ibid. 32 f. 658; 41 f. 430 i 61 f. 33). Czosnowska dziedziczyła na Powierciu i Leśnicy 1579 r. (Paw.).

Jan, ożeniony z Anną Karsznicką, dziedzic Kotkowa, miał córkę Teofilę, 1-o v. Płocką, 2-o v. Zaleską i synów: Tomasza i Łukasza.

Tomasz nabył 1594 r. pewne prawa na Sobótce od Goreckiego. W 1602 roku został podsędkiem wieluńskim. Ożeniony z Anną z Radoszowic, już wdową 1619 r., miał kilkoro dzieci. Syn ich Olbracht, kwitował 1631 r. stryja Łukasza. Drugi syn Jan, dziedzic Radoszowic, Kuszyny, Kuźnicy Radoszowskiej, w wieluńskiem, Kotkowa i Wydrzyna, w łęczyckiem, zabezpieczył 1619 r. przyszłej swej żonie, Annie Gomolińskiej, 4,000 flor. posagu i tyleż przywianku. Helena, córka Jana, była żoną Olbrychta Pągowskiego 1669 r. (Gr. Piotrk.).

Łukasz zeznał 1604 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Duninów i wraz z nią posiadał 1607 r. wójtostwo w Sobótce (M. 151 f. 113). Łukasz był 1615 r. subdelegatem grodzkim przedeckim. Testament zeznał 1642 r., w którym umarł. Pozostał po nim syn Stefan, dziedzic na Kotkowie 1651 r.

Szymon, Kazimierz i Elżbieta, rodzeństwo Komorowscy, w powiecie przedeckim 1668 r. Paweł nabył Poniatowo 1757 r. (Gr. Przed. 32 f. 673; 34 f. 568; 42 f. 421: 57 f. 81; 61 f. 385 i 389; 66 f. 599; 67 f. 583; 70 f. 279 i 435; 71 f. 329 i 393; 73 f. 207; 76 f. 452; 89 f. 470).

Floryan, Stanisław i Jan podpisali, z województwem sieradzkiem, elekcyę Jana Kazimierza. Floryan podpisał, z temże województwem, obiór króla Michała, a Stanisław, z województwem brzeskiem, elekcyę Jana III-go.

Koniec tomu dziesiątego.

Uzupełnienia i Sprostowania.

T. X. Str. 51. Do KIERSKICH h. JASTRZĘBIEC: Kazimierz (w. 16), kasztelan kamieński, żonaty był z *Tyszewiczówną* (a nie *Tysiewiczówną*), córką Samuela, a wnuk jego Andrzej, syn Andrzeja, po ojcu dziedzic Kociałkowej Górki, sprzedał ją Tadeuszowi Radońskiemu, a nabył Łagiewniki w powiecie szredzkim. Z Karoliny Tolkmit von der Sacken, miał syna Wincentego, ur. w Łagiewnikach 1830 r., zmarłego w Krakowie 1906 r. Wincenty brał czynny udział w powstaniu 1863 r., poczem osiadł w lubelskiem, gdzie zaślubił Antoninę Ungiertównę. Z niej syn Kazimierz, ur. 1873 r. w Jaślikowie, w lubelskiem, adwokat przysięgły w Warszawie, żonaty z Maryą Leokadyą Gorecką, z której córka Aniela Marya Kazimiera.

T. X, *str. 234.* Do KOBUZOWSKICH h. MORA:

Nie Grzegorz, a Grzegorz Jakób, właściciel Sulistrowej, a nie Sulistrowa, był synem Jana (str. 235 w. 1). Umarł on w Sulistrowej 1832 r. Żona jego, Zofia Łępkowska, zmarła we Lwowie 1835 r., była córką Antoniego i Barbary z Żerebeckich.

Oprócz wymienionych w „Herbarzu": *Emeryka* Maurycego, ur. 1814 r., zmarłego we Lwowie 1873 r., *Czesława* Wincentego, ur. w Sulistrowej, zmarłego tamże 1884 r. i *Bogusława* Makarego Leona, ur. także w Sulistrowej, zmarłego w Turce 1868 r., pozostawił Grzegorz Jakób jeszcze niżej wymienione potomstwo: Kolumbię, zmarłą w Krakowie 1868 roku, Izydora, zmarłego we Lwowie 1825 r., Huberta, zmarłego w Czaszynie, w sanockiem, 1846 r., Gustawa, zmarłego we Lwowie 1825 r., Ferdynanda, zmarłego w Sulistrowej 1826 r., Dominika, Antoninę, zmarłą w Sulistrowej 1873 r. i Dominikę, zmarłą w Sulistrowej 1831 r.

Czesław Wincenty, z Franciszki Łępkowskiej, oprócz wymienionych w „Herbarzu": *Mieczysława* Franciszka, ur. 1847 r. w Sulistrowej, zmarłego tamże bezpotomnie 1895 r., ożenionego 1889 r. z Jadwigą Łukasiewiczówną, córką Ignacego i *Czesława* Jakóba, ur. w Sulistrowej 1853 r., ożenionego 1878 r. z Antoniną Gebertówną, ces. król. komisarza starostwa w Złoczowie, zmarłego tamże 1896 r., miał jeszcze córki: Celestynę, zaślubioną 1868 r. Bolesławowi Żurowskiemu, Wandę, zaślubio-

Uzupełnienia i Sprostowania.

T. X, *str. 241.* Do KOBYLAŃSKICH h. LUBICZ: Jan, burgrabia mielnicki (w. 27), współwłaściciel Biernat-Średnich, w parafii Łosickiej na Podlasiu, był synem Mateusza i Anny Sawickiej. Syn jego, Jakób Wacław, zaślubił Scholastykę Wojałowską i z niej miał syna Mikołaja Jana, ur. 1783 r. w parafii Łosickiej, żonatego z Małgorzatą Sawicką, z której syn Szczepan Tomasz, ur. w powyższej parafii 1823 r., zaślubił Annę Kobylińską i z niej pozostawił syna Adolfa, ur. w parafii Łosickiej 1864 roku (Inscr. Tryb. Lub. z 1739 r.; Perp. Czers. 30 z 1757 r. i metr.).

Do KARŚNICKICH h. JASTRZĘBIEC.

T. X. Str. 298 w. 10. Antoni Karśnicki, właściciel Siemkowic, zmarły 1827 r. był nie synem Franciszka, a synem Sebastyana, wnukiem Franciszka z Siewierskiej, prawnukiem Tomasza. Z Maryi Głębockiej, córka jego bar. Klopmanowa i syn Ignacy. Ten ostatni, z Wituskiej, miał córki: Felicyę Andrzejowę Olszowską, Maryę Józefowę Grodzicką i Ksawerę, za Wacławem Gołembowskim z Pogwizdowa.

„ „ w. 27 dodaj: Jan Ignacy, także syn Ignacego, dziedzic po ojcu Siemkowic, ma, z Zofii Karczewskiej, Antoniego i Ksawerego.

Str. 300 w. 17. Wykreślić: *i Ksawera, żona Wacława Gołembowskiego z Pogwizdowa.*

Lista Prenumeratorów Herbarza. [1]

Apelt (księgarnia w Częstochowie) egz. 2.
Archiwum miasta Lwowa.
Ascher A. i Sp. (księgarnia) Berlin.
Augustowski Julian, Petersburg.
Baden Durlach (księgarnia w Radomiu).
Badeni Eks. hr. Kazimierz, Lwów.
Bagniewski Zygmunt, Brześce, gub. radomska
Baier, Kraków.
Barzykowski I. I., Rostow nad Donem.
Bełżecki Piotr, Ekaterinodar.
Bentkowski Józef z Konstantynówki.
Białkowski Leon, Mołczany gub. podolska.
Biblioteka Kórnicka, W. ks. Poznańskie.
Biblioteka hr. Krasińskich, Warszawa.
Biblioteka Ordynacyi hr. Zamoyskich. Warszawa.
Biblioteka Uniwersytetu, we Lwowie.
Bieliński M. z Szakarni w Kurlandyi.
Biesiadecka Zofia, Oświęcim.
Bisping Helena, Massalany gub. grodzieńska.
Blochowa Emilja, Warszawa.
Błażowski Włodzimierz, adwokat w Przemyślu
Bogusz, adwokat w Krakowie.
Bojarski Michał, Warszawa.
Boniecki Edward, Kuźmińce gub. podolska.
Boniecki Stanisław, Potworów gub. radomska.
Boniecki Stanisław, Tomczyce gub. warszawska.
Borenstein, Koło.
Borkiewicz Felicya, Zielonki.
Borkowski Dunin hr. Jerzy, Lwów.
Boski Stanisław, Lipie gub. radomska.
Bouffał, Warszawa.
Branicki hr. Ksawery, Warszawa.
Breza hr., Nowy Sącz.
Brzozowska Helena, Popieluchy, guber. podolska.
Brzozowski Antoni, Warszawa.
Brzozowski Bronisław, Warszawa.
Brzozowski Korab' Jul. Posuchówka gub. podolska.
Brzozowski Dr. Władysław, Kłobucko.
Bułhak Edgar, Doboszna, gub. mohilowska.
Bykowski Jaxa Juliusz, profesor politech. Lwow.
Byszewski W., Soczewka gub. Warszawska.
Chrapowicki Edward, Warszawa.
Chrzanowski Edward, Moroczyn gub. lubelska.
Chylewski, Koło.
Ciechanowski, Warszawa.
Cielecki Artur, Hadyńkowce Galicya.
Cielecki Roch, Zygry, gub. Kaliska.
Czacki hr. Feliks, Warszawa.
Czapla Józef, Inowrocław.
Czapska hr., Kuchary W. Ks. Poznańskie.
Czapski hr. Mikołaj, Miropol gub. wołyńska.
Czarnowska Kazimierzowa, Warszawa.
Czartoryski książę A., Wielki Bór, W. Ks. Poznańskie.
Czernicki Józef, Dobre gub. warszawska.
Czerwiakowski, Warszawa.
Czerwiński ksiądz Fr., Petersburg.
Czetwertyński książę Włodzimierz, Warszawa.
Czosnowska hr. Adamowa, Warszawa.
Czosnowski hr. Izydor, Rzym.

[1]) Wszystkich tych, którzy na obecnej liście prenumeratorów Herbarza opuszczeni zostali, uprasza się, o łaskawe nadesłanie do księgarni Pp. Gebethnera i Wolffa w Warszawie, dokładnie wypisanego ich imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania, oraz o podanie księgarni, za pośrednictwem której prenumerują Herbarz.

Dachowski Tadeusz, Leśkowa gub. kijowska.
Darewski Kazimierz, Sadki gub. podolska.
Dąmbski hr. Kajetan, Warszawa.
Dembiński Henryk, Przysucha gub. radomska.
Dembiński Ludwik, Góry gub. kielecka.
Dembiński Stanisław, Warszawa.
Demel Dr. Bolesław, Warszawa.
Departament Heroldyi Rządzącego Senatu, Petersburg.
Dobiecki Eustachy, członek Rady Państwa i radca komitetu T. Kr. Zs. Warszawa.
Dorożyński Antoni, Pasieczna gub. wołyńska.
Draczewski Jan, Goriainowo g. ekaterynosław.
Drohojowski hr.. Lwów.
Drużbacki Dr., Pratkowce Galicya.
Dunikowski Dr. Juliusz, Galicya.
Epimach - Szypiłło, Petersburg.
Falęcki, Warszawa.
Fangor Romuald ze Swidnicy, w Galicyi.
Fedorowicz W., Witebsk.
Fedorowicz Władysław, członek Izby Panów w Wiedniu, Okno Galicya.
Francuzowicz Jan, Wilno.
Garbowski, z Garbowskiej Woli.
Gebethner i S-ka (księgarnia) Kraków.
Gimnazyum c. k. III we Lwowie.
Giżycki Jan Marek, Kraków.
Glinka Władysław, Susk gub. łomżyńska.
Gliszczyński Józef z Zielonek.
Gołaszewski, Nowy Sącz.
Górski Ludwik, Prezes Komitetu T. Kr. Zs Warszawa.
Górski Paweł, Warszawa.
Grabowski Kazimierz ze Zbietki, W. Księstwo Poznańskie
Grabski A., Warszawa.
Grocholski Dr. Bronisław, Moskwa.
Grodecki Konstanty Wiktor, Winnica.
Grodzicki z Równej.
Grodziński, Radom.
Gromnicki Kazimierz, Wachnówka g. kijows.
Grossman i Knoebell (księgarnia) Moskwa.
Grotowski Zdzisław, Załuszków.
Grudziński Mieczysław, Warszawa.
Gryziewicz Michał Kadłubajówka.
Gumowski Ignacy, Mała Derebczynka gub. podolska.
Guranowski Juliusz, Warszawa.
Hiż Józef, Petersburg.
Hołyńska Stefania, Chołoblin gub. mohilowska.
Horoch Baron Tadeusz, Poczałkowo g. warsz.
Idzikowski (księgarnia) Kijów.
Jabłoński Józef, Pniewo.
Jabłoński Mikołaj, Warszawa.
Jackowski Bronisław, Promna gub. warszawska.
Jackowski Tomasz, Warszawa.
Jaczyński z Marcinków.
Jakowski Dr. M., Warszawa.
Jakubowski Starza, Lulińce gub. podolska.
Jankowski, Petersburg.
Jaroński Mieczysław, Kielce.
Jaroszyński, Warszawa.
Jaroszyński Stanisław, Lwów.
Jezierski z Przystani.
Jodłowski Lucyan, Warszawa.
Kaczorowski Antoni.
Kaczorowski Henryk, Kraków.
Kalm-Podoski Leon, Monasteryszcze, gubernia kijowska.
Kamocki Witold z Mokoszyna.
Karnkowski Ignacy, Karnkowo guber. płocka
Karski Kazimierz, Warszawa.
Karski Michał, Warszawa.
Karwicki, Warszawa.
Karwosiecki Henryk, Warszawa.
Kiesewetter (księgarnia), Lublin.
Kisielnicki Włodzimierz z gub. lubelskiej.
Kiślański, Warszawa.
Klemensowski, z Celejowa gub. lubelska.
Klub Myśliwski, Warszawa.
Kłossowski E., Krzemieniewice, gub. piotrkowska.
Knast Stefan (księgarnia) w Inowrocławiu.
Kobierzycki Józef z Bogumiłowa.
Kołakowski Hipolit, Ust' Udinsk gub irkucka.
Komierowski Konstanty, Warszawa.
Konopka Baron Jan, Galicya.
Konwikt Sw. Józefa, Chyrów.
Kopczyński Dr. Aleksander, Warszawa.
Korytko, Kraków.
Korytko K., Paryż.
Kossakowska Janina w Sosnowcu.
Kossowski Władysław, Petersburg.
de Kouroche (Kurosz), Paryż.
Kowalski Dr. Mieczysław, Warszawa.
Kownacki dr. Józef, Wieliczka.
Kozieł-Poklewski, Wadwy gub. kowieńska.
Kozłowski Stanisław Adwokat, Warszawa
Krasicki hr. Bohdan, Warszawa.
Krasicki hr. Ignacy, Bachorzec Galicya.
Krasicki hr. Jan, Kniaża Krynica gub. kijowska.

Krasiński hr. Edward, Radziejowice gubernia warszawska.
Kruszewska Zofia, Borchow, gub. mińska.
Krzyżanowski (księgarnia), Kraków.
Krzyżanowski Jan, Hulcza Galicya.
Księgarnia Polska, Petersburg.
Księgarnia Spółki wydawniczej, Kraków.
Księgarnia św. Wojciecha, Poznań.
Kucharski Ksiądz dziekan Jan w Pińsku.
Kuczyński Stanisław, Warszawa.
Kuropecki ksiądz Konstanty z Krzymowa.
Kuszel, Warszawa.
Kuszelewski Inżynier, Warszawa.
Lange (księgarnia), Gniezno.
Lasocki hr. Zygmunt, Lwów.
Leśkiewicz Kazimierz, Warszawa.
Lewandowski Władysław, Chodorków gub. kijowska.
Lipczyński Stanisław, Warszawa.
Lubecki Drucki książę z Bałtowa.
Lubomirski książę Konstanty, Strugi gub. warszawska.
Lubomirski książę Stanisław, Równo gubernia wołyńska.
Lubomirski książę Tadeusz, Warszawa.
Luboński Jan, Staszów gub. radomska.
Luedkę z Kalisza.
Łapiński Tadeusz, Warszawa.
Łowicki Mikołaj, Petersburg.
Łoziński z Łodzi.
Łoziński Kazimierz, Leszczynówka gubernia podolska.
Łoziński Zenon, Petersburg.
Łubieński hr. Roger, Warszawa.
Łubieński, Warszawa.
Łuniewski Erazm, Warszawa.
Maćkiewicz Antoni, Petersburg.
Marcinkowski Władysław, Odessa.
Marczewski ksiądz Hieronim, z Czarnej, gub. radomska.
Merczyng Henryk, Petersburg.
Męciński hr. Adam, Kraków.
Mielżyńska hr. Karolowa, Samostrzel W. Ks. Poznańskie.
Mikulicz-Radecki, Adwokat z Odessy.
Milins Edmund, Warszawa.
Młynarski Emil, Warszawa.
Moszczeńska z Przysiecia.
Moszyńska Stefania, Sójki gub. warszawska.
Moycho Karol Rzecz. Radca. Stanu, Warszawa.
Mroziński Warszawa.
Narzymski, Lwów.
Niemcewicz Zofia ze Skok.
Nowomiejski, Warszawa.
Okulicz Bazyli, Szpoła gub. kijowska.
Orłowski hr. z Jarmoliniec.
Ośmiałowski Gustaw z Sobótki.
Ostrowski hr. Juliusz, Warszawa.
Paszyński Leonard, Skierniewice.
Pełczyński z Góry Kalwaryi gub. warszawska.
Pepłowski Adolf, Warszawa.
Perelman, Kielce.
Piasecki Tadeusz, Dyr. Wzaj. Kred. w Radomiu.
Piekosiński Franciszek, profesor uniwersytetu, Kraków.
Piętka Romuald, Warszawa.
Plater Broel hr., Wilno.
Plater hr. z Pustyni gub. witebskiej.
Platerowa hr. Władysławowa z Szatejek.
de Pliszcza Pliszkowski Ottokar, w Nicei.
Pokrzywnicki - Grzymała Mieczysław, Warszawa.
Popiel Konstanty, Czaple Wielkie gub. kielecka.
Potocka hr. Adamowa, Kraków.
Potocki hr. Henryk z Koniecpola.
Przeździecki hr. Gustaw, Warszawa.
Przeździecki hr. Józef, Warszawa.
Przybysławski z Uniża.
Przyjemski Zygmunt z Glinek.
Pułaski Kazimierz, Zawadyńce gubernia podolska.
Pułjanowski Dr., Nieśwież, gub. mińska.
Pusłowski hr. Franciszek z Albertyna.
Pusłowski hr. Franciszek, Kraków.
Raczkowski (księgarnia), Lublin.
Radkiewicz A., Petersburg.
Radzimiński Zygmunt, Zawadyńce gubernia wołyńska.
Radziwiłł Książę Maciej, Warszawa.
Radziwił Książę Stanisław, Nieśwież.
Rakowska z Kozieniec gub. kijowska.
Ramułt dr. Stanisław, sekretarz c. k. ministeryum rolnictwa, Wiedeń.
Rayski, Warszawa.
Rembowski Tadeusz, Sieradz.
Resursa szlachecka, w Krakowie.
de Riszkowski A. z Nicei.
Rogójski ksiądz Mieczysław z Dąbrowy Górn.
Romanowski Stanisław, porucznik, Warszawa.

Romer, Wilno.
Romer Kazimierz, Janopol, gub. witebska.
Rościszewski Włodzimierz, Kosara gubernia kijowska.
Rossochacki Feliks, Wilno.
Różycka Marya, Odessa.
Rudzka, Warszawa.
Rusiecki, Warszawa.
Sanguszko książę Roman, Sławuta.
Sawełow Leonid, Moskwa
Sawicki, Warszawa.
Seyfarth i Czajkowski (księgarnia), Lwów.
Sęczykowski z Wiernego.
Sieheń Tadeusz.
Sienkiewicz Henryk, Warszawa.
Sierakowska hr. Marya, Waplewo W. Ks. Poznańskie.
Skarzyńska Wanda, Warszawa.
Skórzewski Radca Komitetu Tow. Kr. Zs. Warszawa.
Sobański Adam, Pieńkówka gub. podolska.
Sobański Hieronim, Sumówka gubernia podolska.
Sobieszczański, Petersburg.
Sobolewski Zygmunt, Petersburg.
Sołtan hr. Wiktor, Warszawa.
Sozański z Kornalowa.
Starzeński hr. Adam.
Starzeński hr. Wiktor z Komorowszczyzny.
Starzyński hr. B, Paryż.
Stopierzyński ksiądz prałat, Włocławek.
Szachno B. B. z Józefowa.
Szaposznikow, Petersburg.
Szczawiński Jan, Taraszcza gub. kijowska.
Szempliński Bolesław, Warszawa.
Szeptycki hr., Przyłbice Galicya.
Szlubowski.
Szukiewicz Wandalin, Wilno.
Szwejkowski Władysław, Radom.
Szydłowski Gustaw, Żarki gubernia piotrkowska.
Tarnowski hr. Jan, Kozin, gub. wołyńska.
Tarnowski hr. Juljusz, Końskie gub. radomska.
Tarnowski hr. Stanisław, Kraków.
Tarnowski hr. Stanisław, Turczyniec gubernia podolska.
Tarnowski hr. Szczepan, Nacpolsk gub. płocka.
Tipolt pułkownik, Petersburg.
Tołłoczko Edward, Wierdomicze.
Towarzystwo Kredytowe Ziemskie Warszawa.
Trepte Konstanty, Warszawa.
Trzeciak Marya, Wielkie Nizgurce gub. kijowska.
Uchnast Kazimierz, Częstochowa.
Unger Gracyan, Warszawa.
Urbanowski Jozafat, Koło.
Urbański Kazimierz, Kalisz.
Wardzyński Władysław, Warszawa.
Ważyński Skarbek, Wilno.
Weyssenhoff Józef, Warszawa.
Weyssenhoff Waldemar, Jużynty gubernia kowieńska.
Węgleńska Anna, z Miączyna.
Węcławowicz, Wilno.
Wilczewski-Tallen Leon, Warszawa.
Wilczyński Leon, Petersburg.
Windyk Wittyg Wiktor, Warszawa.
Wiśniewski Feliks, Łazin.
Wiśniowska Anna, Kraków.
Włodarkiewicz E., Warszawa.
Wodziński Antoni, Służew gubernia warszawska.
Wodziński Tadeusz, Sucha gub. radomska.
Wróblewski Tadeusz, Warszawa.
Wronka ksiądz Paweł, Potok Wielki gubernia radomska.
Wydział krajowy we Lwowie.
Wyszyński Jan, Warszawa.
Zaleski Bronisław, Warszawa.
Zamoyski hr. Tomasz, z Jabłoni.
Zaremba, Warszawa.
Zawadzki (księgarnia), Wilno.
Zawadzki M., Czortków Galicya.
Zawadzki Szczęsny, Satanówka gub. podolska.
Zemplińska Sylwina, Sławków gub. kielecka.
Zimnoch Ludomir, Warszawa.
Zwierkowski Jerzy, Warszawa.

Muzeum im. Kazimierza Pułaskiego w Warce

Przedruk techniką fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydano w nakładzie 2 000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1987

WAiF Reprint

7800,-